

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

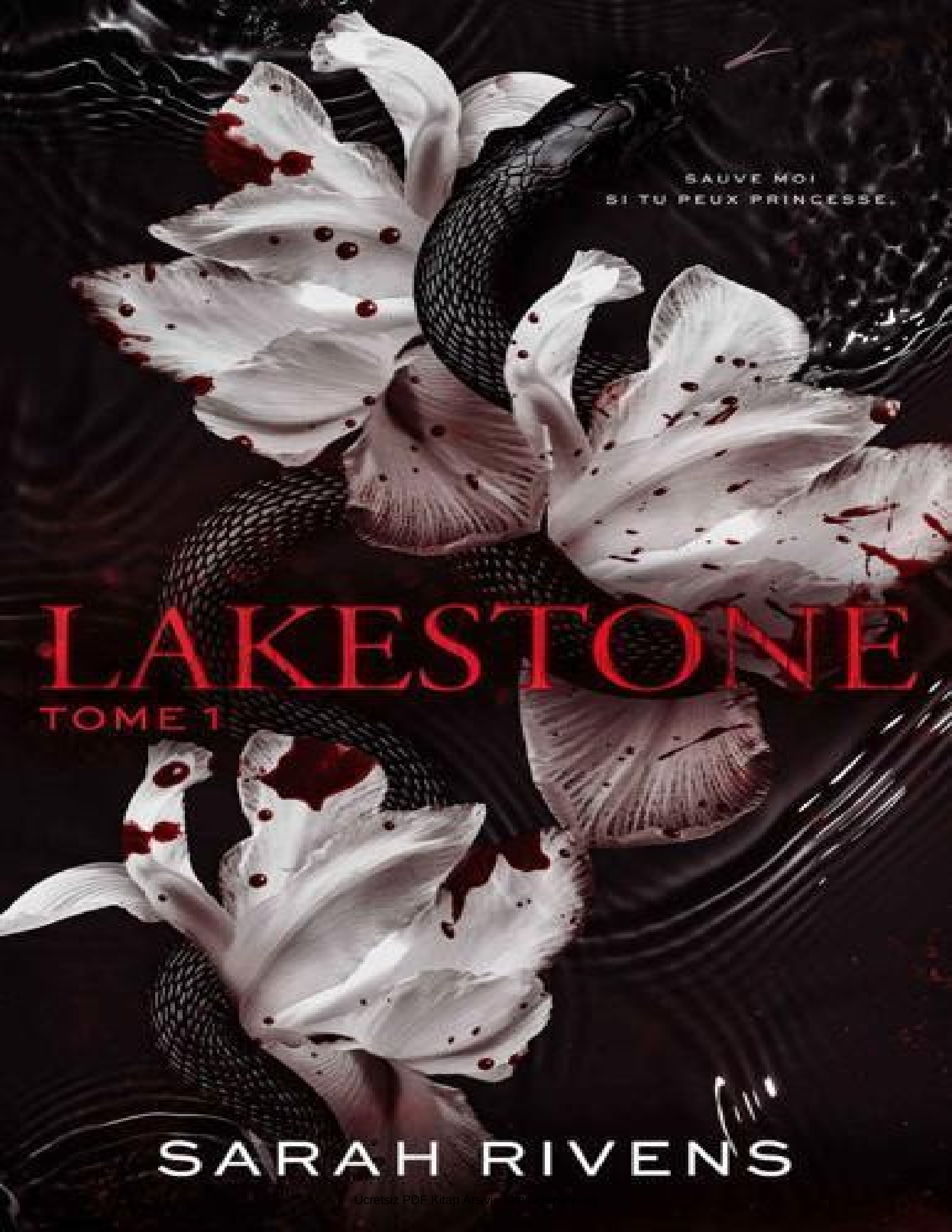
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SAUVE MOI
SI TU PEUX PRINCESSE.

LAKESTONE

TOME 1

SARAH RIVENS

İçindekiler

Başlık	
Telif	
Hakkı	
İçindekiler	
r	
Atmosfer Önsözü	
Bölüm 1 - Öğleden Sonra	
Bölüm 2 - Tekrar hoş geldiniz	
Bölüm 3 - Kutu	
Bölüm 4 - Kanıtlama	
Bölüm 5 - Tehlikeli Akşam	
Bölüm 6 - Yeni İş	
Bölüm 7 - İkinci şans	
Bölüm 8 - Tehlikeli Numara	
Bölüm 9 - Şenlik Ateşi	
Bölüm 10 - Çilek Lezzeti Bölüm	
11 - Kontrol	
Bölüm 12 - İlk söz Bölüm 13 -	
Emici renk Bölüm 14 - Bıçak	
oyunu	
Bölüm 15 - Kötü kaybeden Bölüm	
16 - İyi neden	
Bölüm 17 - Bebek	
Bölüm 18 - Mason	
Bölüm 19 - Tedavi	
Bölüm 20 - Gözetim Altında	
Bölüm 21 - Meşale Işığı	
Bölüm 22 - Fobiler	
Bölüm 23 - Alışveriş ve vaatler	
Bölüm 24 - Kaotik Canavar Bölüm 25 -	
Kai ve Kai Lak Taşı	
Bölüm 26 - Sözleşme	
Bölüm 27 - Sahte kimlik(ler) Bölüm 28 -	
Birinci Kısım	

Bölüm 29 - Bir hayatta kalma
sorunu Bölüm 30 - İki kişilik
cehennem
Bölüm 31 - Lisa
Bölüm 32 - Kaotik Olarak Rahatlatıcı
Bölüm 33 - Açık Artırmalar
Bölüm 34 - Karmakarışık anılar Bölüm
35 - Katlanılabilir acı Bölüm 36 - Meraklı
Bölüm 37 - İrtibat(lar)
Bölüm 38 - Ölümcül saplantı
Bölüm 39 - Söz ve vaat Bölüm
40 - Şanslı kadın
Bölüm 41 - Sarhoş Konuşması
Bölüm 42 - Benzerlik
Bölüm 43 - Doğruluk mu
Cesaret mi Bölüm 44 - Manik
Bölüm 45 - Kaotik derecede tehlikeli
Bölüm 46 - Yalanlar ve vaatler
Bölüm 47 - Hayal Gücü
Bölüm 48 - Yağmur ve yıldızlar
Bölüm 49 - Patlamalı Parti Bölüm 50 -
Neredeyse Mükemmel Akşam Yemeği
Bölüm 51 - Kırmızı
Bölüm 52 - Son Aşama Epilog
Teşekkür

SARAH RIVENS

LAKETAŞ

TOM E 1

Kapak: © Books n Moods

Hachette Livre, 2024, bu baskı için. Hachette
Livre, 58 rue Jean Bleuzen, 92170 Vanves, Fransa

ISBN : 978-2-01-720780-1

Bu dijital belge [Nord Compo](#) tarafından üretilmiştir.

***Lakestone*, klasik romantizmin kodlarına uymayan karanlık bir romantizm: romantizm şiddetle kafiye ve bazı sahneler bilgisiz okuyucuyu şaşırtabilir.**

Tetikleyici uyarılar: şiddet ve cinayet, organize suç, adam kaçırma, anksiyete atakları ve ruh sağlığı sorunları, zehirli ebeveynler, çocuklukta taciz ve ihmal, travma, uyuşturucu kullanımı, vb.

Bu kitabı tüm Iris'lere ithaf ediyorum.

İçindekiler

[Kapak Başlık](#)

[Telif Hakkı](#)

[Atmosphère](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1 - Öğleden Sonra](#)

[Bölüm 2 - Tekrar hoş geldiniz Bölüm](#)

[3 - Kutu](#)

[Bölüm 4 - Kanıtlama](#)

[Bölüm 5 - Tehlikeli Akşam Bölüm 6](#)

[- Yeni İş](#)

[Bölüm 7 - İkinci şans](#)

[Bölüm 8 - Tehlikeli Numara Bölüm 9](#)

[- Şenlik Ateşi](#)

[Bölüm 10 - Çilek Lezzeti](#)

[Bölüm 11 - Kontrol](#)

[Bölüm 12 - İlk söz](#)

Bölüm 13 - Emici renk Bölüm 14 -

Bıçak seti

Bölüm 15 - Kötü kaybeden Bölüm

16 - İyi neden

Bölüm 17 - Bebek

Bölüm 18 - Mason

Bölüm 19 - Tedavi

Bölüm 20 - Gözetim Altında Bölüm

21 - Meşale Işığı

Bölüm 22 - Fobiler

Bölüm 23 - Alışveriş ve vaatler

Bölüm 24 - Kaotik Canavar Bölüm 25 - Kai ve

Kai Lak Taşı

Bölüm 26 - Sözleşme

Bölüm 27 - Sahte kimlik(ler) Bölüm

28 - Birinci Kısım

Bölüm 29 - Bir hayatta kalma sorunu

Bölüm 30 - İki kişilik cehennem

Bölüm 31 - Lisa

Bölüm 32 - Kaotik bir şekilde rahatlatıcı

Bölüm 33 - Açık Artırmalar

Bölüm 34 - Karmakarışık anılar

Bölüm 35 - Katlanılabılır acı Bölüm

36 - Meraklı

Bölüm 37 - İrtibat(lar)

Bölüm 38 - Ölümcul saplantı

Bölüm 39 - Söz ve vaat Bölüm

40 - Şanslı kadın

Bölüm 41 - Sarhoş Konuşması

Bölüm 42 - Benzerlik

Bölüm 43 - Doğruluk mu Cesaret mi

Bölüm 44 - Manik

Bölüm 45 - Kaotik derecede tehlikeli Bölüm

46 - Yalanlar ve vaatler

Bölüm 47 - Hayal Gücü

Bölüm 48 - Yağmur ve yıldızlar

Bölüm 49 - Patlamalı Parti Bölüm 50

- Neredeyse Mükemmel Akşam

Yemeği Bölüm 51 - Kırmızı

Bölüm 52 - Son aşama

Sonsöz

Teşekkür

Bu QR Kodunu yanıp sönerek Spotify çalma listesi ile doğrudan
Lakestone atmosferine dalın:

ATMOSFER

The Only | Sasha Alex Sloan

Daddy Issues | The Neighbourhood

Xanny | Billie Eilish

High Enough | K.Flay

Darkside | Oshins, Hael

Killer | Valerie Broussard

Unholy | Hey Violet

Joke's On You | Charlotte Lawrence

Can You Keep a Secret? | Ellise

Numb to the Feeling | Chase Atlantic

Angry Too | Lola Blanc

Mahkum | Raphael Lake, Aaron Levy, Daniel Ryan Murphy

Zavallı Kukla | Sarah Cothran

DARKSIDE | Neoni

Seni Göreceğim | Billie Holiday

Karanlık taraf | torun

Happier Than Ever | Billie Eilish

Lovesick (feat. Ellise) | guccihighwaters

Chaotic | Ellise

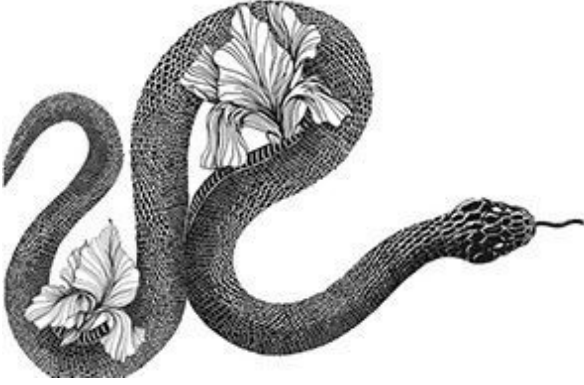
Welcome To The Jungle | Tommee Profitt, Fleurie

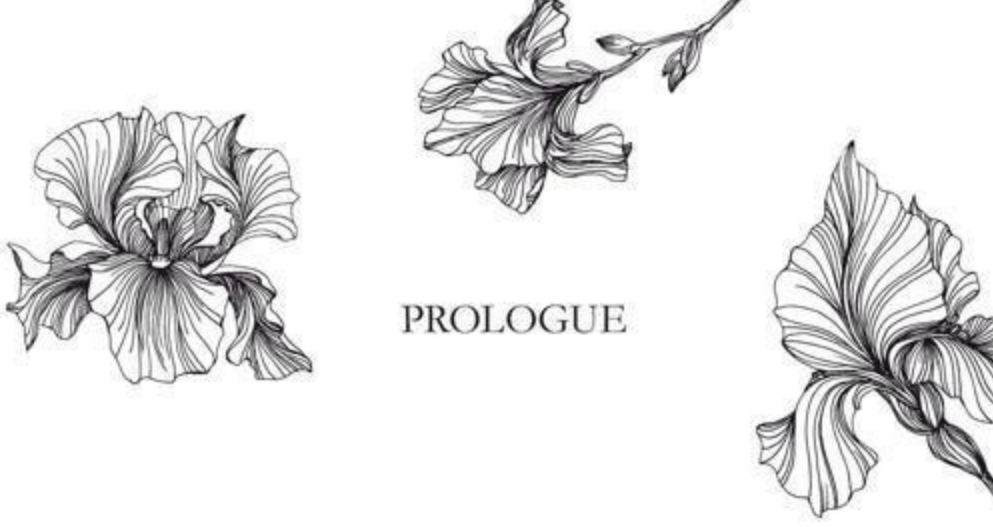
Savaş Davullarının Ritminde Koyun Gibi Ceset Saymak | A

Perfect Circle

Giriş III | NF

Hurt | Christina Aguilera

Diğerleri için. Her zaman başkaları içindi, ama asla onlar için değildi.
Hayat adaletsizdi. En saf olana saldırır ve en nankör olanın canını
bağışlardı.

"Anneni öldürmeliydim, böylece sen hiç doğmayacaktın, evlat."
Sadece altı yaşındaydı.

"Baban senin yüzünden gitti.
Geriye bir tek ben kaldım, beni de terk etmek zorunda
bırakma."
Sadece on tane vardı.

"Baban her zaman baban olarak kalacak.
Bunu kabul etmeli ve saygı duymalısın, Kai."

"Anneniz her zaman anneniz olarak kalacak, bu yüzden ona karşı sabırlı
olun.

O senden daha çok acı çekiyor, Iris."

Bu sözler yıllar sonra bile içlerinde yankılandı. Dünyayı algılayışlarını etkilemiş ve düşüncelerini bir hapis haneye dönüştürmüşlerdi. Hiçbir şey istememiş olan bu iki çocuk şimdi ebediyen travma yaşıyordu.

Ama herkes kendi yöntemiyle teselli buldu.

"Kemiklerinizi teker teker söküp öğüteceğim,
Umarım onları duymak için hâlâ hayattasındır, seni piç kurusu." Kai
Lakestone

"Beni sevmeyen insanları her zaman seveceğim, çünkü beni
sevmeyen biri tarafından seilmeyi asla kabul edemeyeceğim.
birisini. Iris
Simones

Çok hızlı büyümüş iki çocuk. Ve çok *kötü*.

"Neden?"

Bu tek soru, gözlerini dünyaya açtıkları andan itibaren zihinlerinde yankılanıyordu. Ve şimdi aynı soruyu sorma sırası dünyadaydı.

Bu iki gezgin ruh karşılaşmak üzereydi ve yakında sadece iki seçenekleri olacaktı. Ya kendilerini kurtaracaklardı... ya da ikisi de ölecekti.

"Kurtarabilirsen kurtar beni prenses."

"Seni kurtarmak için kendimi kaybetmem
gerekecek, Kai."

BÖLÜM 1

APRĖAMİDI

Sonbaharın başlangıcını müjdeleyen soğuk hava, evin çatısına uzanıp rahatlatıcı sessizliğin tadını çıkarırken ürpermeme neden oldu. Gözlerim bulutların kısmen gizlediği yıldızlara odaklandı ve bir iç çektim.

Ne boktan bir gün.

— Seni burada bulacağımdan emindim.

Küçük kardeşim yanıma oturduğunda dudaklarım hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı.

— Beş dakika kaldı," diye mırıldandı heyecanla.

— Gerçekten bana geri sayım mı yapacaksın?

— Evet! Bu gün için ne kadar zamandır para biriktirdiğimi biliyor musun?

Sessiz kaldım ve içimden doğum günlerimizi çörek ve *Corns'tan* çikolatalı milk shake alemlerine dönüştürme fikrine sahip olduğum için eski halimi suçladım. Sadece üç dakika sonra yirmi iki yaşına basacaktım. Üvey kız kardeşimle bu anları paylaşmayı sevsem de, *Corns çöreklerine o* kadar da meraklı değildim... Ama Thea'yı mutlu edecekse, bir günlüğüne çaba gösterebilirdim.

— Belki lunaparka bir gezi yapabiliriz?

— Baban muhtemelen aynı fikirde olmayacaktır," diye hatırlattım.

— Evet, ama sen benimle olursan, belki o da olur?

Marc, Thea'nın parkta takılmasından hoşlanmıyordu. Kalabalık ya da dönme dolabın arkasındaki keşler yüzünden olduğunu düşünüyordu ama bence Marc daha çok onun yaşındaki bir kızın -sadece on üç yaşında- kaçırılmasından endişeleniyordu. Bu düşündüğünüzden daha sık oluyordu ve babası onun için endişeleniyordu.

Benimkinin aksine.

Ayrıca, I kendim merak ediyorum Eğerolur
Gönder bana. a Doğum günü mesajı. Belki
gelecek hafta.

— Mutlu yıllar, Iris.

— Zaman ayırdığınız için teşekkürler.

Doğrudum ve bana kocaman sarıldı. Yılın dördüncü kucaklaşmasının tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım.

— Üzgün müsün?" diye sordu, tekrar yanıma uzanarak. Sorusu kafamı karıştırdı. Üzgün mü görünüyordum?

— Pek sayılmaz, neden?

— Bilmiyorum, sen benim kadar mutlu değilsin," diye mırıldandı omuzlarını silkerek.

— Senin yaşındayken ben de doğum günümü kutlamaktan mutluluk duyardım," diye yalan söyledim ve onu rahatlatmak için gülümsedim. Sen de geliyor musun? Eve gidiyoruz. Hava soğuyor.

Eve, ardına kadar açık olan yatak odamın penceresinden girdik. Ev sessizdi. Marc en az iki saattir uyuyor olmalıydı ve hemşire olan annem gece vardiyasında çalışıyordu.

Thea'ya tatlı rüyalar diledikten sonra yatağıma uzandım. Telefonum yatağı çarparak titredi.

— Henüz uyumadığından emindim," diye güldü annem telefonu açtığımda.

— İyi bir noktaya değindiniz Doktor," diye alaycı bir şekilde cevap verdim.

— Arabayı kontrol ettin mi? Ve eşyalarını?

— Sabah yaparım," diye iç geçirdim ve yatak odamın tavanına baktım. Yakında dönecek misin?

— Belki bir ya da iki saat içinde. Gitmem gerek, yapmam gereken işler var," dedi çabucak.

Hattın diğer ucundan gelen bir bip sesi telefonu kapattığını gösteriyordu.

— Tamam, iyi geceler," diye mırıldandım kendi kendime.

Bu çürümüş şehirde neredeyse bir ay geçirmiştim ve kız kardeşimi özleyecek olsam da memleketime dönmek için sabırsızlanıyordum.

Üniversite. Buradan uzakta olmak. Bırakın burayı, artık buraya bile ait değildim.

Öğleden sonra 2'de.

Thea dördüncü çöreğini yerken, benim ikinci çöreğim masanın üzerinde neredeyse hiç dokunulmadan duruyordu. Pipeti dudaklarımın arasına sıkıştırdım ve yorgunluğumla savaşmama yardımcı olacağını umduğum buzlu kahveyi emdim.

— Benimkini yemek ister misin? Artık aç değilim," diye itiraf ettim yüzümü buruşturarak.

Mavi gözleri birden parladı ve tabağımı kendisine doğru çekmeden önce sarı saçlarını geriye savurdu. Kendi çöreğini bitirmemiş olmasına rağmen benim çöreğimin üzerine atladığını görünce dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Onun yaşındayken bu kadar iştahlı değildim.

Onun yaşındayken hiç iştahım yoktu.

Thea ve ben taban tabana zıttık. Kız kardeşim sosyal, sevimli, sevecen ve arkadaşlarını güldüren bir kızdı. Benim hiç arkadaşım yoktu, kendime güvenim yoktu ve fiziksel teması aşına değildim, kendimi bildim bileli de değildim. Fiziksel olarak bile birbirimize benzemiyorduk: Ben kısa boylu ve esmerdim, o ise sarışın ve inceydi.

Ortak bir noktamız vardı.

Mavi bir iris.

— Saat kaçta gidiyorsunuz?" diye sordu kız kardeşim, milk shake'ini sallayarak.

— Üç saat içinde..." diye cevap verdim, telefonuma bakarak.

Hoşnutsuzluğunu kollarını kavuşturarak ve beni güldüren asık suratıyla ifade etti. Telefonu masanın üzerinde titriyordu.

— Merhaba baba!" diye haykırdı Théa telefonu açarken.

Théa, Marc'a çok yakındı. Küçükken babamla kurmayı hayal ettiğim baba-kız ilişkisine sahiptiler. Bugün, babamla birkaç aydır konuşmamıştım. Tartıştığımız için değil, sadece birbirimizle konuşmaya ihtiyacımız olmadığı için.

Babamı seviyor muydum? Sevmek istedim.

Onu yılda sadece iki kez arıyordum: doğum gününde ve ödemesi gereken tek şey olan üniversite masraflarını ödeme zamanı geldiğinde. Geri kalanı ben ya da annem tarafından ödeniyordu. Ama o zaman bile bana çok nadiren geri dönerdi.

Yılın diğer günlerinde bir babam yoktu.

Boşandıktan sonra annemle babamın yolları ayrıldı. Ve ben onların hayatlarını yeniden kurduklarını gördüm. Şey... sayılır.

Annem Marc'la boşandıktan yıllar sonra tanışmıştı. Üvey babam, annemle babamın boşandığı yıl dul kalmış ve Thea'nın annesi onu doğururken öldükten sonra kızını tek başına büyütmüştü. Marc'ın annemin hayatına girmesi benim için bir lütuftu.

Bunun pek çok nedeni vardır.

— Babam, doğum gününü kutlamak için bizi beklediklerini söyledi," diyerek Théa düşünce trenimi yarıda kesti. Geliyor musun? Gidelim mi?

Corns'tan ayrıldık; o hafif adımlarla, ben ise midem ağırlaşarak ve kusma isteği duyarak.

Doğum günümü kutlamak için. Bu Marc'ın fikri olmalıydı çünkü annem bundan nefret ediyordu. Üvey babam benimle yakınlaşmak istiyordu ama bunca yıl sonra bile ona nasıl davranacağımı bilmiyordum. Bu yüzden bir noktada durduk.

O Thea'nın babası ve annemin kocasıydı.

Ben onun kızı değildim. O benim babam değildi.

— Iris?" Annemin evine doğru sessizce ilerlerken Théa bana seslendi.

— Evet mi?

Yüzünde muzip bir ifade olan kız kardeşime soru dolu bir bakış attım.

— Hiç erkek arkadaşın oldu mu?

— Evet! Evet! Ben... Evet! Bunu bana neden soruyorsun, peki, bunu bana neden şimdi soru y o r s u n ?

Kaşlarım çatıldı.

— Neden olmasın?

— Bu benim soruma cevap değil, Thea.

İç çekti.

— Arkadaşlarımın kız kardeşleri onlara erkek arkadaşlarından bahsediyor ama sen bana hiç bahsetmedin... Üvey kardeş olduğumuz için mi?

— Sen benim kız kardeşimsin Thea, sadece on beş yaşımdan beri kimseyle birlikte olmadım!

Ve bu kısmen doğrudu. Çok uzun **z a m a n d ı r** ciddi bir ilişkim olmamıştı, sadece tek seferlik bir saçmalıktı. Geçici.

— Üniversitede bile mi? Bence çok güzelsin.

— Üniversitede sosyalleşmiyorum," diyorum başımı sallayarak. Tek başıma olmayı tercih ediyorum.

Çocukluğumun geçtiği eve vardığımızda Marc'ın yüzünde kocaman bir gülümsemeyle verandada bizi beklediğini fark ettim. Kızını kucağına aldı ve onlara bakarken gülümsedim.

— Biz de seni bekliyorduk!" diye haykırdı Marc bana yol verirken.

— Geldik," diye fısıldadım evime girmeden önce.

Başımı çevirdim ve mutfak adasının üzerinde bir doğum günü pastası gördüm. Annem geldiğini görünce biraz gülümsedi ve şöyle dedi:

— Nihayet!

Marc ve kızı koro halinde doğum günümü kutlarken ben ne yapacağımı bilemeden onlara baktım. Bu korkunç utanç verici an sona erdiğinde nihayet pastaya yaklaştım. Ama tam pastanın üzerinde erimek üzere olan mumları söndürmek üzereyken Théa bağırarak beni durdurdu:

— *Bir dilek tut!*

Dudaklarımdan küçük bir kahkaha kaçtı ve gözlerimi kapattım.

... *Bu yılı diğerlerinden daha az sıkıcı hale getirin.*

Sonunda mumları üfledim ve Th  a bana sarılmadan   nce k    k bir sevin            att  .

— Do  um g  n  n kutlu olsun Iris," diye tekrarladı Marc beni kollarına alarak.

— Zaman ayırdı  nız i  in te  ekk  rler.

Kucaklamasına kar  şılık vermeden ellerimi sırtına koydum. Onun dokunu  suyla i  imi kaplayan his hep aynıydı. Bir deja vu hissi.

Ben k    kken babam da bana sarılırdı.

Bo  azımı temizledim ve annem bakarken kucakla  mamızı kestim. İ  ten i  e, Marc'ı onun beni takdir etti  i gibi takdir edemeyece  imi biliyordu. Ve bu inan   onu yeni ailesi hakkında rahatsız hissettiriyordu.

Marc bavullarımı arabaya koydu ve her   eyin d  zg  n   alı  p   alı  madı  ını kontrol etti. Bir baba i  i, kesinlikle. Annem   ok hızlı s  rmemem konusunda beni uyarırken, Th  a ellerini belime dolamı  , biraz daha kalmam i  in bana bo  una yalvarıyordu.

— S  z veriyorum,   ok yakında d  nece  im," diye mırıldandım, sarı sa  larını y  z  nden fı  alayarak.

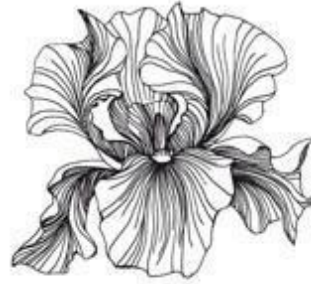
Ve ona her s  z verdi  imde yapt  ım gibi, k    k parma  ımı uzattım, o da kendi parma  ıyla tutturdu.

— Hadi sevgilim," dedi Marc sonunda, bana bilmi   bir bakı   atarak. Iris'in artık gitmesi gerekiyor.

Sonra annem, kocası ve gelini tek bir cephe olu  turarak beni merdivenlerden el sallayarak u  urladılar. Dudaklarımda k    k bir g  l  msemeyle evden   ıkarken ben de el salladım.

Sonunda o kasabayı terk ettim. Tanrı beni ne kadar   zd    n   biliyordu.

— Elveda, Hydewood. Cehennemde yan.

CHAPITRE 2

BON RETOUR EN VILLE

1 saat. Rota 7. New Jersey'den birkaç yüz kilometre uzakta.

Gideceğim yere varmak için benzin doldurmam gerekeceğini çok iyi bildiğimden, saatin ilerlemiş olmasına bakıp ürperdim. Bu yolculuğu daha önce hiç gece yapmamıştım ve korkuyordum çünkü yol çok uzundu ve çok fazla gidilmiyordu. Bir benzin istasyonuna yaklaştığımda endişem on kat arttı.

— Sence bu gece kaçırılacak mıyız, Rufus?" diye sordum doldurulmuş küçük hamsterıma.

Hadi ama Iris, sabahın 1'inde ıssız bir yerdeki bir benzin istasyonunda tek başına olan bir kıza ne olabilir ki?

Hepsini. Her şeyi.

— En kötü ihtimalle öleceğiz. Ama birlikte olacağız, önemli olan da bu, değil mi?" Sevimli oyuncağıma bakarak kendimi rahatlattım.

Evin önündeki neon ışıklardan birinin yanıp söndüğünü görünce irkildim. Dışarıda bir kedi bile yoktu, sadece ben ve gürültülü arabam vardı.

Bir pompanın yanına park ettim ve arabadan inerek dükkâna yöneldim. Kapıyı iterek açtığımda küçük bir zil çaldı ve personelin geldiğini haber verdi. Yüzümde kapalı bir ifadeyle, telefonuyla oynayan kasiyere yaklaştım.

— Depo dolu mu?" diye sordum soğuk bir şekilde.

Ona benzin parasını ve çantama attığım bir çikolatayı uzattım ve kalbim hızla çarparak dükkândan çıktım.

Korkunçtu. Korkunçtu.

Pompa nozulunu depoya yerleştirirken, bir motosikletin kükremesi beni uyardı. Kasklı bir motorcu yaklaştı ve endişem ikiye katlandı. Ya bir katilse? Sakin kalabilmek için suçlular hakkında çok fazla belgesel izlemiştim.

Aslında, hayatımda en az bir kez farkında olmadan bir katilin yanında bulunduğuma inanıyorum. Hepimizin olmuştur.

Motorcu pompanın önüne oturup bana baktı ve siyah kaskını çıkardı, abanoz saçları alnına döküldü. Gözlerini bana dikti. Korkuyla başımı çevirdim ve bayılmak üzere olduğumu görmesine fırsat vermedim.

Dükkâna doğru yürüdü ama önce telefonunun çaldığını sonra da sesini duydum:

— Beni tehdit etmeden önce, bisikletini ödünç aldığımı bildirmek için sana bir not bıraktım... Bunu büyütme...

Alaycı bir tonda cevap vermişti ve ben rahat bir nefes almıştım. Sakin olmalıydım, eğer tüm erkeklerin katil olduğunu düşünseydim, evimden bile çıkamazdım.

Telefonum cebimde titredi. Ekrandaki ismi gördüğümde küçük bir gülümseme dudaklarımı gerdi. Roxanna Rider, nam-ı diğer Rox.

— En sevdiğim numara mı?" diye başladı ve bana gizli sorumuzu sordu.

— Mavi," diye cevap verdim gülümseyerek.

Rox, tekinsiz barlarda ve biraz fazla tehlikeli evlerde takılan bir tipti. Bu bizim kendimizi rahatlatma yöntemimizdi: eğer sorunun cevabı bir renk değil de bir sayı ya da rakam ise, o zaman birimiz tehlikedeydi. Bu bir uyarı sinyaliydi.

— Ne kadar uzaktasın?

— Birazdan orada olacağım," diye cevap verdim, arkamdan gelen ayak seslerini duymadan önce.

Bana bakmıyor gibi görünen ve telefonuyla meşgul olan motorcuya döndüm.

— Rufus'u ben besledim," diye en iyi arkadaşım gururla beni bilgilendirdi. Oraya varana kadar hatta kalmamı ister misin?

Motorcunun telefonda, "Evet, ben de müzik alanında kariyer yapacağım," dediğini duydum.

— Hayır, şarjım bitmek üzere ve fazla vaktim yok," diyerek onu rahatlattım. Yakında görüşürüz.

Telefonu kapattım ve silahı yerine koydum. Motorcunun gözlerini üzerimde hissederek döndüm ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde gözlerimiz buluştu.

— Ona bir şey yapmayacağım, sevgiline göz kulak olacağım," diyerek muhatabını rahatlatı ve gözleriyle beni takip etti, "ve göz kulak olma konusunda ne kadar iyi olduğumu biliyorsun.

Bir saniye bile kaybetmeden arabama bindim, kapıları kilitledim ve yola çıktım. Motosikletli bana seslendi ama onu duymamış gibi yaptım ve hızla hızlandım. Kalbim çılgınca atıyor, dehşet göğüs kafesimi sıkıştırıyordu. Yabancılarla konuşmaktan nefret ederdim.

Arabamın ön camına su damlacıkları damladı. Motorcuyu unutmaya çalışmak için müziği açtım ve Harry Styles'ın *From the Dining Table* şarkısının ilk notaları kabin içinde yankılandı.

Sevdiğim bir müzik türü, sevdiğim bir kitap türü ve sevdiğim bir renk tonu vardı: hüzünlü müzik, romantizm ve koyu renkler. Hüzünlü müziğin atmosferini severdim, kendime hissettirmekte zorlandığım duyguları hissetmemi sağlardı. Bence karanlık romanslar gerçekliği diğer türlerden daha iyi yansıtıyordu. Hayat nadiren kitaplardaki kadar güzeldi ve gerçek sonlar da o kadar mutlu değildi.

Ve sonsuza dek mutlu yaşadılar... Komik.

Koyu renkler çünkü göze çarpmayı sevmezdim. Beni gösterişli kıyafetler içinde görmek çok nadirdi. Bu Rox'un tarzıydı. Ben gri, kahverengi ve siyah tonlarını tercih ederdim.

Ve sanki belli değilmiş gibi, yağmuru çok severdim. Bir keresinde biri bana yağmurun bizi izleyen meleklerin gözyaşları olduğunu ve bizi acılarımızdan kurtarmak için ağladıklarını söylemişti. Belki de bu yüzden yağmuru görmekten, duymaktan, hissetmekten mutluydum.

Mutluyum.

Bir motosiklet yanımdan geçerken duyularımı ürküttü. Benzin istasyonundaki adam olduğuna yemin edebilirdim, ilk başta çok zararsız görünen adam. Ama iyi bir katil için bir numaralı kriter bu değil miydi?

Tamam, bir dakikalığına sakinleşeceğim. Ya Rufus'u düşünseydim?

Başımı salladım. Hızlanmalıydım, geri dönmeliydim ve hızlı olmalıydım...

İki saat sonra. Ewing. New Jersey.

— Sonuç mu?

— Sonuç olarak, ilk sömestr için babamı aramak zorundayım," diye cevap verdim Rox'un makyajını çıkarmasını izlerken. Ve yeni bir iş bulmam gerekiyor.

— Alışveriş merkezini düşündünüz mü?

— Buradan çok uzak olmayan birkaç dükkâna CV'mi gönderdim ama henüz bir yanıt alamadım," diye hayıflandım en yakın arkadaşşıma yaklaşıırken.

Bir an için telefonuna odaklanmadan önce bana gülümsedi, haftanın sekizinci *randevusunu* yazarken sahte tırnakları ekrana çarpıyordu. Rox çok güzeldi ve bununla oynuyordu. Erkeklerin ilgisi onun egosunu okşuyordu.

— Bağlantılarını daha ne kadar içeride tutacaksın, Simones?

Gözlerimi gökyüzüne kaldırdığımda küçük alaycı bir gülümseme dudaklarını gerdi. *Keşke onları hayatım boyunca saklayabilseydim.*

Renkli kontakt lens kutumu aldım ve Rox'u lavaboyu temizleyebilmesi için kenara ittim. Ellerimi yıkadım ve bana kampüsteki son dedikoduları anlatmasını dinlerken yansımama son bir kez baktım.

— Yani en iyi arkadaşşıyla yattı," diye rapor verdi, sahte bir şekilde şok olmuş görünüyordu.

— Kız arkadaşının en iyi arkadaşşı mı?" Alt göz kapağıımı çekiştirerek umurumdaymış gibi sordum.

Kahverengi lensimi hafifçe sıkıştırdım ve kutusuna geri koymadan önce işaret parmağımla başparmağım arasında sıkıştırdım, sonra aynısını diğer gözüm için yaptım. Gözlerimi ıslatmak için birkaç kez kırptım. Gözlerimi tekrar açtığımda aynada gerçek gözlerimi gördüm.

Mavi bir iris... ve yeşil bir iris.

Gözlerimi hiç sevmemiştim. İlk ve ortaokuldaki tüm talihsizliklerimin nedeni onlardı.

"Bu korkutucu."

"Ameliyat olmalısın."

"Annem bulaşıcı olduğunu söyledi, benimle kalma!"

"Gözlerini oymalısın Iris, iğrenç bir şey bu."

— ... Beni dinliyor musun?

— Hayır, özür dilerim, doğru düşünemiyordum," diye özür diledim, dalgın düşüncelerimin kontrolünü yeniden ele geçirerek.

Zihnim silmek, unutmak istediğim anıları geri getirmeyi seviyordu. Sanki kendi iradesi vardı ve bana zor anlar yaşatmaktan zevk alıyordu.

— Yarın benimle bir partiye gelmek ister misin diye sordum. İnternette tanıştığım bir adamın arkadaşı düzenliyor, hani sana geçen sefer bahsettiğim?

— Evet, hatırlıyorum.

Hiç de değil.

Omuz silktim ve başımı salladım. Rox'la dışarıda bir geceyi geri çevirmek benim için nadir bir durumdu. Kalabalık yerlerden hoşlanmasam ve konukların çoğu masum olmaktan uzak olsa bile, bedava içkiler vardı. Neden kendimi mahrum bırakayım ki? Geçen yıl da biri beni uyuşturmaya çalışmıştı. Neyse ki Rox ben içmeden önce içkiyi çöpe atmıştı. O benden daha uyanıktı. Buna daha alışkındı.

Rox'u ortaokuldan beri tanıyordum ama aynı üniversiteye gittiğimizde gerçekten yakınlaşmıştık. Benden iki yaş büyük, yuvarlak yüzlü ve ela gözlü genç sarışın, herkesin aklını başından alacak bir gülümsemeye ve benimki kadar çarpık bir zihne sahipti. Rox foto model olmak istiyordu ama bu arada o da benim gibi okuyordu.

— Görünüşe göre arkadaşları iyi insanlar," diye devam etti Rox tırnaklarına bakarak.

— Partilere arkadaş edinmek için gitmiyorum, esrar için gidiyorum" diye itiraf ettim.

— Ve Xanax için.

Başımı salladım ve gülümsedim. Uyuşturucu hayranı değildim, nadiren içki içerdim ve Xanax'ı sadece kaygımı gidermek için alırdım. Birkaç yıl önce *rahatlamak* için de biraz almıştım. Ama üniversitedeki bir kızın aşırı dozdan ölü bulunduğu gün bıraktım, cansız bedeni yeşil banyo zemininde yatıyordu. O gece Rox ile aynı banyonun küvetinde yatmıştım. Duyduğuma göre, farklı uyuşturucu ve alkol karışımı onu kasılmaya zorlamıştı. Ama neler olduğunu anlayamayacak kadar bitkin düşmüştüm.

Ertesi gün. Saat 11'de. Ewing. New Jersey.

Partiye gittiğimde üniversiteden birkaç kişiyi tanıdım. Ewing küçük bir kasabaydı ve her yerde aynı yüzleri görmek olağan bir şeydi: hepimiz aynı yerlere, aynı kafelere, aynı parklara, aynı partilere gidiyorduk. Loş mavi ve kırmızı ışıklar geceye hafif bir hava veriyordu. Müzik etrafımızda titreşiyordu ve ben sadece kahkahaları ve duyulmak için bağırانların seslerini duyabiliyordum. Bazılarının elleri dolaşıyor, diğerleri alaycı gülümsemeler atıyor, birkaçı ise sonunda içlerini boşaltabilecekleri boş bir oda bulma umuduyla üst kata kaçıyordu. Ya da homurdanarak.

Ya da belki ikisi de.

Ewing'e tekrar hoş geldiniz.

Rox'u becermek isteyen porsuk burnunu dışarı çıkardı. Onu dar elbisesiyle ortaya çıkarırken gözleri parlıyor, bakışlarıyla onu açıkça soyuyordu. Mide *bulandırıcı*.

— Bu Iris, arkadaşım," dedi Rox, beni kızgınlık dönemindeki ve saçları saçma sapan kesilmiş köpeğiyle tanıştırdı.

— Merhaba Iris, ben Travis," dedi hıyar. Buraya geliyor musun? Seni arkadaşlarımla tanıştırayım.

Rox başıyla onayladı ve beni kalabalığın ortasında yalnız bırakarak onunla birlikte uzaklaşmadan önce elini tuttu. Sıcaktan hemen bunalmışım, tütün ve esrar kokusu beni boğuyordu. Yine de bir sigara ve kola içmeyi çok istiyordum.

Yüksek sesli müzikle karışık konuşma gürültüsü kulaklarımı çınlattı. Son birkaç haftadır evin sessizliğine alışmışım. Buz küpleriyle dolu kaseden bir kutu kola alırken telefonum titredi ve dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Cody'den:

> Benimle uçmak ister misin, Simones?

Başımı kaldırdım ve yaklaşık üç yıl önce bir partide tanıştığım keş arkadaşşıma bakmak için döndüm. Cody fotoğrafçılık öğrencisiydi ve yarı zamanlı uyuşturuu satıcısıydı. En iyi uyuşturuu o ve kardeşı satardı.

Onu merdivenlerin yanında gördüğümde gözlerim parladı.

— Şehre tekrar hoş geldin, yaşlı kız," dedi bana sarılırken, "ve gecikmiş doğum günün kutlu olsun.

— Neredeyse kaçıyordum," diye itiraf ettim, elimi sıkarak.

Rox, Cody ve Thea dışında fiziksel temastan pek hoşlanmıyordum. Başkaları tarafından dokunulma fikrinden hoşlanmıyordum ama ironik bir şekilde sevgimi onlara dokunarak gösteriyordum.

— Üst katta boş bir banyo var ve müzik daha sessiz. Gelmek ister misin?

Başımı salladım ve onu kırmızı neon ışıklarla aydınlatılmış küçük, karanlık bir odaya kadar takip ettim. Cody kapıyı arkamızdan kapatarak gürültüyü bastırdı ve rahat bir iç çekmemizi sağladı. Çantamı lavabonun üzerine koydum ve Cody banyoya tırmanarak içeri biraz hava girmesini sağlayan küçük bir pencere açtı.

— Tatil nasıl gidiyor, Simones?

— O kadar da kötü değil, üvey kız kardeşimi tekrar gördüm," dedim banyoya oturduğumda ve o da bana katıldı.

Kırmızı ışık, boğuk müzik, sadece ben ve Cody, karanlık odaya giren temiz hava. Eksik olan tek bir şey vardı.

— İşte.

Gülümseyerek Cody'ye teşekkür ettim ve esrarı alıp yaktıktan sonra ilk nefesi içime çektim. Gözlerimi kapattım, vücudum biraz daha gevşerken her saniyenin tadını çıkardım. O kadar da kötü bir akşam olmayacaktı.

— Biraz ister misin?" diye sordu Cody, cebindeki bir dizi uyuşturuu göstererek.

Cevap olarak ona esrarımı gösterdim ve bir yudum alkolle birlikte bir tablet yutmadan önce omuz silkti. Koyu renk saçlarını geriye attı ve oflayıp puflayarak tavana baktı.

— Babanı gördün mü? Başımı salladım.

— Peki ya sen?" diye sordum ona bakmadan, "Peki ya annen? Annesiyle olan ilişkisi boş olduğu kadar zehirliydi de.

— Hayır, yeni ailesiyle birlikte.

— Onu arayıp sınıfı geçtiğini söyledin mi?

— Sekiz yaşından beri beni reddeden bir sürtüğü neden arayayım ki Iris," diye mırıldandı şakayla, "Ona ihtiyacım yok.

Başımı salladım. Keşke benim de babama ihtiyacım olmasaydı. Keşke ona sadece ihtiyacım olduğunda başvurmasaydım. Onunla bir ilişkim olsun isterdim.

— Babama ihtiyaç duymaktan nefret ediyorum," diye mırıldandım, cigaramın dumanını tükürerek.

— Evet, berbat.

Banyonun kapısı açıldığında, yüzü kapüşonla kısmen gizlenmiş bir adam ortaya çıktı. Sadece birkaç tutam saçı burun kemiğinin hemen üzerine düşüyordu.

Lavaboya yaklaştı. Sessiz kaldım ve biz orada yokmuşuz gibi davranırken onu açık bir şekilde izledim. Bir kez olsun, bir saniyeliğine bile olsa, bize doğru bakmadı.

Cody, kaşları çatılmış bir halde, adamın yüzünü seçebilmek için bir tarafa doğru eğildi. Yabancı gittikten sonra Cody boğazını temizledi ve banyoya yaslanıp anlaşılmasız şeyler mırıldandı.

— Sen... Onu tanıyor musun?

— Hayır, hayır," dedi sonunda birkaç saniye sonra, başını sallayarak. Onu karıştırmışım... Kahretsin, *gerçekten* kararsız kaldım.

— Onu kiminle karıştırdın? O... garip.

— Bir an için birkaç yıl önce buralarda takılan bir adam sandım," diyor Cody belli belirsiz, sigarasından bir nefes çekerek. Onun hapisten çıktığını düşününce ayılmak üzereydim.

— Kimden bahsediyorsun sen?

— Onu tanıımıyorsun, henüz orada değildin. Neyse... her neyse. İstiyor musun...

— Ama ilgileniyorum!" Konuyu değiştirdiğini gördüğümde sözünü kestim.

Cody bana döndü, dudaklarında muzip bir gülümseme vardı ve ben de hafifçe omzuna dokundum. Bu konuda benimle dalga geçmeyi severdi ama Cody'nin aksine ben erkeklere çok az ilgi duyardım, kadınlara ise hiç duymazdım.

— Onu tekrar görmeyi hayal eden sensin," diye şaka yaptım.

— Bu adamı sadece **b i r k e z** gördüğüm doğru, ama bilinçaltım onu hala hatırlıyor. Gerçekten çok seksiydi.

Arkadaşım sigarasının dumanını tükürdü ve hafızasını yokluyormuş gibi yaptı. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra mırıldandı:

— Adının Lakestone olduğunu söylüyorlar.

CHAPITRE 3

THE BOX

Ertesi gün. Ewing, New Jersey.

— Ayaklarınızın fotoğraflarını Etsy'de satmayı düşündünüz mü?

— Pekala.

Rox omuz silkti ve dikkatini lavanta verniği sürdüğü tırnaklarına geri verdi. Yakında limitini aşacak olan banka hesabıma para yatırmanın gerçek bir yolunu düşünüyorduk. Tam olarak üç gün içinde.

Yine de mali durumum, üniversite yönetiminden aldığım ve yeniden kayıt ücretini zamanında ödemezsem kabul edilmeyeceğimi bildiren e-posta kadar endişe verici değildi.

Ve tabii ki, piç babam ölü taklidi yapmaya karar verdi.

— En azından herhangi bir yanıt aldınız mı?

— Reklamlar mı? Hayır, hiçbir şey yok," diye hayıflandım ve yeşil koltuğuma çöktüm. Annemden biraz para istemem gerekecek.

Düşüncesi bile beni ürkütüyordu. Ondan bir iyilik istemekten nefret ederdim, çünkü babamın benim için hiçbir şey yapmadığını hatırlatırken, benimle bu konuda olabildiğince uzun süre konuştu. Gerçek bir zevk.

"Yani seni besliyorum, barındırıyorum, giydiriyorum ve şimdi de eğitim masraflarını mı karşılayacağım? Baban zengin ama her şeyle ben ilgileniyorum!

Tekrar... ve tekrar, Evan Simones. Babam zengin bir iş adamıydı ama ne kadar zengin olduğunu bilmiyordum. Annemle hastanede tanışmışlardı; babam bir kaza geçirmişti ve annem ona bakmıştı. Babam iş hayatına yeni atılmış, annem de hemşireliğe yeni başlamış. Görünüşe göre, birbirlerine aşık olmuşlar. Sonunda, hayatımın ilk sekiz yılında sadece annemin çılgınlıklarına şahit oldum.

annem, babamın aşâğılamaları, sadakatsizlikleri ve yalanları.

Kaderinde birbirini incitmek olan iki insan.

Annem ve babam ebeveyn olmak için uygun değillerdi, ama tabii ki bunu asla kabul etmezlerdi. Babasının ilgisini her şeyden çok seven bir baba kızıydim; ilk yıllarda onu anneme tercih ettiğimi bile hatırlıyorum. Ama o kızı öldürmüştü ve şimdi geriye kalan tek şey anılardı. Bazen sanki hiç var olmamışlar gibi görünen anılar.

Annemle babam nihayet boşandıklarında, bunun için çok küçük olduğumu düşünseler bile, yanımda söylenen her kelimeyi anlayabilecek yaşıydim. Babamın bir daha dönmek üzere gitmeden önceki son sözleri aklımdan çıkmadı: "Iris için kendimi feda etmeyeceğim Laura, onun için burada kalmayacağım.

Annemin boşanması onun için çok zor olmuştu. Marc'la tanışmadan önceki dönem, ben sekiz yaşındayken başlayıp on dört yaşına kadar süren dönem, onun ve benim için tam bir kâbusttu. Ben evi temizlerken, yemek yaparken, alışveriş yaparken ve çamaşır yıkarken o üzüntülerini alkolle boğuyordu. Şiddet yanlısıydı, küfürbazdı ve zehrini bana akıtmaktan asla çekinmezdi. Daha da kötüsü, kasten bana zarar vermeye çalıştı.

Kıvrıcık saçlarımdan nefret eder, dağınık göründüğünü düşünürdü. Gözlerindeki bakış ve vücudumla ilgili iğneleyici sözleri anoreksiyamı ve kilomla ilgili takıntımı tetiklemişti. Zorbalığa uğradığımı biliyordu ama okulumu değiştirmek için hiçbir şey yapmadı.

"Iris, neden hiçbir şeyi dinlemiyorsun! Çok aptalsın."

Aptal.

Aptal.

Aptalca

.

Babamın aksine gitmediğini bana hatırlatmayı severdi. Yine de ondan kalmasını hiç istememiştim. Bu sağlıksız tanınma ihtiyacı, sanki doğmayı ben istemişim gibi, beni boğuyordu. Annemin geceleri sık sık ağladığını duyardım ve ben de ağlardım. Ağladım çünkü artık hiçbir şeye dayanamıyordum, ne annemin varlığına ne de kendime.

babamın yokluğu. Beni manipüle eden ne dersler ne de okulumdaki öğrencilerdi.

Çünkü çok aptaldım, çok saftım.

Çok aptalca.

Bana bağırılmasına dayanamıyordum; bunun beni sokacağı ateşli durumdan hep korkuyordum. Anksiyete en iyi arkadaşım olmuştu ve haftada belki üç ya da dört kez atak geçiriyordum.

Tek istediğim normal bir ergenlik dönemi geçirmekti. Benim yaşımdaki kızlarla aynı sorunları yaşamak. Kendime aynı cevaplanamaz soruları sormayı bırakmak.

Neden gitti?

Neden geri dönmesi için yeterince önemli değildim? Neden benimle iletişimde kalmak istemiyor?

Ben de onu utandırıyor muyum?

Beni hiç sevdi mi? Onu sevebilirim, onu sevmek istiyorum.

Neden benim onu istediğim gibi o da beni hayatında istemiyor?

Yeniden evlenecek mi? Çocuğu olacak mı? Bir kızı olacak mı?

Tabii ki boşandıktan sadece birkaç ay sonra yeniden evlenmişti. Bu da yetmezmiş gibi doğan çocuk bir kızdı. Uzun bir süre, hayatımda sadece üç kez gördüğüm üvey kız kardeşim Lizzie Simones olmayı hayal etmiştim.

Okuldayken, her gece yatmadan önce babamın Facebook paylaşımlarına bakardım. Sık sık birlikte çekilmiş fotoğraflarını paylaşırdı ve belki bir gün benim için de aynısını yapacağını umardım. Onda olup da bende olmayan ne vardı? Kıskançlık içimi kemiriyordu.

"Eğer para istiyorsan, sana verebilirim. Ama bir baba-kız ilişkisi arıyorsan, buna vaktim yok Iris" demişti bana, henüz on sekiz yaşındayken arabasında ağlayarak bana yaklaşması için yalvardığımda.

Belki de buna değmezdim. Belki de asla yeterli olamayacaktım.

— ... Iris?

Düşüncelerimin hapishanesinden çıkıp arkadaşıma döndüm.

— Ne oldu?

— Babanı arayacak mısın?

Omuz silktim. Tekrar deneyebilirdim ama lanet telefonuna cevap vermiyordu.

— Ben yatmaya gidiyorum," dedim ve telefonumu tezgâhın üzerine bıraktım.

Geleceğim hakkında endişelenmek en iyi bildiğim şeydi, bu ve gerçeklikten kaçmak için uyumak.

— Daha sonra sana yemek getirmemi ister misin?" diye sordu Rox.

— Hayır, aç değilim. Çıkarken kapıyı kilitle.

Yatağa girdiğimde Rox'un ahşap zemindeki ayak seslerini duydum ve ardından kapı arkasından kapandı. Yalnız kaldığım için rahatlamıştım. Yalnız olmak umurumda değildi, orada kendimi daha güvende hissediyordum.

Bir düşünün... Bir düşünün... Ayak fotoğraflarını satmak bir olasılık haline gelmeye başladı, değil mi?

Hayır.

Saat 10'da.

— İşte.

Cody'nin bana uzattığı bira şişesini kabul ettim. Gözlerimi başımın üzerindeki yıldızlara dikmiş ve bacaklarım salınacağı hafifçe hareket ettirirken arkadaşşıma maddi durumumu açıkladım. Sorunlarımı alaycı bir üslupla ele almak benim kendimi rahatlatma yöntemimdi.

— Yumurtalarımı da satabilirim.

— Sorun bu mu yani?" diye sordu arkadaşım, konuyu benden biraz daha ciddiye alarak.

— ... Evet.

Çimlerin üzerine uzanan Cody esrarını içerken başını salladı, başını koluna yasladı ve karanlık gökyüzüne baktı.

— Daha ne kadar zamanın var?

— Belki bir hafta, bilmiyorum," diye fısıldadım. Onu daha önce üç kez aradım ama cevap vermedi.

Bu şaşırtıcı değildi. Hiç cevap vermedi.

— Sanırım başvurabileceğin bir yer biliyorum. Çok ilginç bir iş değil ve... yer de o kadar harika değil," diyor bana bakarak, "Sonrasında bir şeyler satmak için oraya gitmek zorundayım.

— Bu noktada, Cody, her işi kabul ederim," diye mırıldandım, ona dönerek. Ne işi?

— Buradan çok uzak olmayan bir kulüpte garsonluk yapıyorum," diyor tereddütle. Oradaki erkeklerin çoğu pek arkadaş canlısı değil, kulüp oldukça seçkin. Müdürü tanıyorum, benim yerimde yemek yiyor. Adamdan hoşlanmıyorum ama tek seçenek buysa onunla konuşabilirim.

Cody'nin sesindeki heves eksikliğine rağmen bir kulüpte çalışma fikrini sevdim.

— Bu gece gitmeyi düşünüyor musun?

Başını salladı ve dumanı içine çekti.

— Gidiyoruz.

İfadem onun öksürmesine neden oldu ve bana dönerken gözleri büyüdü:

— Değil mi?

— Kulübe gidiyoruz," diye duyurdum salıncaktan kalkarken.

— Ciddi misin, Simones?

— Tabii ki korkuyorum. Müdavimlere saçmalıklarını satarken bu kulüpten korktuğuna inanmamı bekleyemezsin, değil mi?

Bana ters ters baktı ve mırıldandı:

— Beni korkutan senin bu kulüpteki varlığın.

Cody haklıydı, bu kulüp, *The Box*, pek popüler değildi. İçeri giren insanlardan anlaşıyordu.

— Bu kötü bir şey.

— Bir fikir mi? Evet, zamanında bir iş bulamazsam başıma gelecek diğerleri gibi." Kemerimi çözerken sözünü kestim. Geliyor musun? Müşterilerini bekletmemelisin.

Böyle bir yer tam bir para tuzağıydı ve benim ihtiyacım olan şey de paraydı. Arabanın kapısını iterek açtım ve Cody de aynısını yaptı, gözlerini binaya dikti.

— Bir dakika.

Arabasının bagajını açan ve küçük bir karton kutu çıkaran arkadaşşıma döndüm. Üzerinde 'kırılabilir' yazısını okuyunca kaşlarımı çattım. *Kırılabilir mi? Kim kimi kandırıyor, bunlar sadece tablet!*

— Kapüşonunu yukarı kaldır," diye sertçe emretti. Kimseyle konuşma ve her şeyden önce bana yakın dur.

Sesinin tonu beni sıçrattı. Onunla gitmem için neden bu kadar endişelendiğini anlayamıyordum. Seri katiller için bir kulüp de değildi.

— ... Bugün günlüğümde 'cinayet' yok," dediğini duydum.

— Kimsenin günlüğünde cinayetten bahsedilmiyor Jacob.

— Evet, benimki. Ve bu önümüzdeki Salı'ya kadar değil!

Bu sesi daha önce duyduğumu sanıyordum ama sırtı bize dönük olan adamın yüzünü göremiyordum. Yanında yürüyen kişiyle yaptığı konuşma kafamı karıştırdı. *Gülüyorlar, değil mi?*

Cody iki adamın uzaklaşmasını izlerken iç çekti. Onları tanıyor muydu?

Kapüşonumu taktım ve Cody'nin elini tutarak kendimi binanın içine doğru yönlendirmesine izin verdim. Bodrum katındaki kulübe giden kırmızı neon ışıklı merdivenlerden inerken sigara, alkol ve diğer maddelerin kokusu burun deliklerime doldu ve beni irkiltti.

Merdivenlerden gelen müzik sesini duyabiliyordum ve bizi mekândan ayıran kapıya yaklaşırken karnım sıkıştı. Koridor nemliydi ve korkunç derecede sıcaktı. Ya da belki de korkumun panik atağa dönüşmesiydi. İhtiyacım olan son şey Cody'nin beni panik halinde görmesiydi. Taşaklarımı birkaç dakika daha lokumdan yapılmış gibi tutmalıydım.

Cody demir kapıyı ancak bir şifre olabilecek bir ritimle çaldı. Kapı açıldı ve kulübün kırmızı ışıkları görüş alanımızı renklendirdi.

— Selam Dan," dedi arkadaşım fedaiye.

— Bize bedava numune mi aldınız?" diye sordu adam, sırtarak beni süzdü.

— Hayır. Rico nerede?

Daha alçak bir yeri işaret etti ve yol vererek ünlü kulübü görmeme izin verdi. Devasa bir yerdi. Mekan, karanlık olduğu kadar geniş de olan iki açık kata bölünmüştü. Demir parmaklıklara yaslandım,

Ağır müziğin etkisiyle aşağıdaki dans pistine ve yanındaki devasa bara baktım. Siyah dantel maskeler ve iç çamaşıları giymiş dansçılar büyük kafeslerin içinde yavaşça sallanıyordu. Giydikleri ayakkabılarla dans etmek tam bir işkence olmalıydı.

Odanın etrafına, döşemeli siyah deri koltukları ve masalarını zar zor aydınlatan sahte mumlarıyla tanınabilen birkaç VIP meydanı kurulmuştu. Kırmızı neon ışık ve gotik avizeler cehennemin derinliklerine yakışır bir atmosfer yaratıyordu.

Pis bir bar keşfetmeyi bekliyordum ama burayı... *güzel* bulunca şaşırdım.

Etrafımdaki dünyanın farkına varırken Cody'nin elini sıkıca kavradım, tek dönüm noktamı kaybetme düşüncesinden korkuyordum. Gözlerim yüzlerden masalardaki nesnelere kadar her yerde geziniyordu. Ama aynı zamanda insanların bana ve özellikle de bir kişiye baktığını hissedebiliyordum. Bakışlarını karşılamaya çalıştım ama kalabalık konsantrasyonumu bozuyordu.

— Bu taraftan.

Cody bir an bile duraksamama izin vermeden, üzerinde 'Özel' yazan yastıklı bir kapıya ulaşana kadar beni merdivenlere doğru çekti. Altımızdaki geniş piste baktım.

Ben mi, burada mı çalışıyorum? Iris... Kendini gözünde büyütme.

Kapı açıldı ve yüzü kapalı, bakışları sert bir adam karşımıza çıktı.

— Cody.

— O burada mı?" diye sordu arkadaşım.

Adam bana bakmadan önce başını salladı.

— Alt katta kalıyor," diyor başını sallayarak.

Kalbimin göğsüme fırladığını hissettim. Cody itiraz etmeye başladı ama adam ona ters ters baktığı anda sustu. Elimi onunkinden çektim.

— Merak etme, seninle aşağıda buluşuruz," diyerek onu rahatlattım.

Bana ters ters bakma sırası Cody'deydi. Gülümsedim, sahte bir masumiyetle omuzlarımı silktim. Kesinlikle bana kızların topuklarını yedirmek istiyordu.

Adam utanmadan bana bakarak arkadaşımın geçmesine izin verdi.

Yüzümü buruşturdum ve tereddütle merdivenlerden aşağı indim. Kalabalık yerlerden nefret eden biri olarak kendimi gömecek gibi hissediyordum. Tetikte olmaya devam ettim ama sıcak beni kapüşonumu çıkarmaya zorladı. Bazı insanlar bana ve kalçamın yarısına kadar uzanan küçük siyah elbiseme baktı. Belki fazla giyinmişim, belki de Dr. Martens ayakkabılarım yüzündendi. Ama Cody'nin neden korktuğunu gerçekten anlamıyordum, insanlar o kadar da tehlikeli görünmüyordu.

Crimes'taki adamlar da böyle diyor, şampiyon.

İşemek için can atıyordum ama dışarı çıktığımda Cody beni bulamazsa paniğe kapılacaktı. Tek bir çözüm vardı: Acele etmeli ve o geri gelmeden gitmeliydim.

Kulübün içine girdikçe korkunç bir havasızlık olduğunu fark ettim. Etrafıma bakındım. Bir adam yüzünde aptal bir sırıtişla kokain çekiyordu. Başında bir kadın duruyordu... hayır, iki kadın.

Bu tuvaleti gerçekten bulmak zorundaydım.

— Affedersiniz, bana tuvaleti gösterebilir misiniz?" diye sordum barmene.

Kalbim çok hızlı atıyordu, yabancılarla her konuştuğumda olduğu gibi. *İçimdeki içe kapanık kalp krizi geçiriyor.*

— İkinci kat, sol taraftaki koridorun sonu," diye cevap verdi bana bakmadan.

Ona teşekkür ettim ve aceleyle yukarı çıktım, merdivenlerden aşağı inerken en az altı kişi tarafından itilip kakıldım. Aradığım oda olduğunu tahmin ettiğim bir odadan birkaç kız çıkıyordu. Kulüple aynı atmosfere sahip olan tuvaletlere girdim. Tekrar ve tekrar kırmızı neon ışıkları ve lavabonun yanında, duvarda asılı büyük bir aynanın üzerinde rujla yazılmış cümleler.

Bir kabine girdiğimde aceleyle mesanemi boşalttım ve içimi çektim. İşimi yaparken, duvarda yabancılar tarafından bırakılmış, çok yıpranmış ve kızgın ifadelerle baktım.

"Bana ibnelerini veren kıza: Çok seksisin anne."

"Güzel bir popon var miaaam."

"Eğer buradan geçiyorsan, Kai, beni burada da becermeni istediğimi bil."

— Garip.

Çıkarken, elinde bir şişeyle yerde yatan ve dans pistinde kulaklarımızı mahveden müziği mırıldanan bir kızın yanından geçtim.

— On dakika önce geldi!" dediğini duydum kızlardan birinin.

— Sence bu sefer bizi görmezden gelir mi?

— Kendi adına konuş, bana baktı.

— Sanırım Kai herkesi izliyor," diye bitirdi ilk kız omuzlarını silkerek.

Tuvalet duvarında bahsi geçen Kai ile aynı kişiden bahsettiğimizi hayal ettim. Kim olduğunu bilmiyordum ama bir hayran kulübü vardı.

Etrafımdaki kalabalık yüzünden hâlâ kafam karıştı, aceleyle dışarı çıktım ve merdivenlere yöneldim. Üzerimde bir başka bakış daha hissederek etrafımı taramak için döndüm. Neredeyse anında gözlerim VIP alanından beni takip edenlerle buluştu. Kalbim dondu. Sanki zaman durmuş gibi, onun buz gibi gözlerinden başka bir şey göremiyordum. Başından beri bana izlendiğim izlenimini verenlerin onlar olduğundan neredeyse emindim.

Bu adam. Tanıdık geliyordu.

Bir koltuğa oturmuş, kollarını iki yana açmış, sanki bu kulübün efendisiymiş gibi davranıyordu. Kırmızı neon ışıklarının yüzündeki yansıması onu neredeyse... şeytani bir görünüme büründürüyordu. Siyah gömleği yarı açıktı, gövdesinin üst kısmındaki dövmeleri ortaya çıkarıyordu ve abanoz saçlarının telleri çatık kaşlarının üzerine düşüyordu. Tavıryla ilgili her şey küstahlık ve kibir çılgınlıkları atıyordu.

Bir kez bile gözünü kırpmamıştı, ben de kırpmamıştım. Yanındaki biri sohbet etmeye çalışıyordu ama hiç mantıklı görünmüyordu.

bakışlarını üzerimde tutmakla meşguldü. Dilini yavaşça dudaklarında gezdirmekten önce kare şeklindeki çenesini sıktı.

Birden bir şey oldu ve duyularım bulanıklaştı.

Bir gülümseme.

Gülümsemesi beni öyle bir bayılttı ki bayılacağımı sandım. Korku midemi bulandırdı, endişe içimi titretti. Gözlerimi kaçırdım ve geri kalan basamakları koşarak indim.

Bu adam şeytani derecede yakışıklı ama korkunç derecede ürkütücüydü. Bu doğru değildi. Tek yaptığı gülümsemek olduğu halde bu korkuyu hissetmek... Bu gülümsemede yanlış bir şeyler vardı.

Cody'yi bulup buradan siktir olup gitmeliydim.

Sahibini kaybetmiş bir köpek yavrusu gibi adımlarımı geriye doğru attım ve Cody'nin on dakika önce onu bıraktığım ofisten henüz çıkmamış olması umuduyla evrene yalvardım. Bakışlarının ağırlığını hâlâ üzerimde hissedebiliyordum. *O* olduğunu biliyordum ama *onu* tekrar görmekten korktuğum için başımı kaldırmadım.

Hiç mantıklı gelmedi.

— Umarım taşınmamışsındır.

Cody'nin sesini kulağımda duyduğumda şiddetle irkildim. Elimi tuttu ve sert bir şekilde açıkladı:

— Geri dönmeliyiz. Az önce Rox'tan bir mesaj aldım.

Cody'nin gözlerinde bir şeylerin ters gittiğini görebiliyordum ve bu beni daha da endişelendiriyordu. Ya Rox'a bir şey olduysa? Ya bana ulaşamadıysa?

— Neler oluyor Cody?" diye sordum endişeyle, beni *Box'ın* çıkışına doğru götürürken.

— Dün geceki partiyi düzenleyen adam, Jack, dairesinde ölü bulundu.

BÖLÜM 4

PREUYE

Bir gün önce şehre dönüşümü kutladığım evin yanına bir polis arabası park etmişti. Birçok insan genç adamı onurlandırmak için toplanmıştı. Arkadaşlarından birkaçı arabalarına yaslanmış boş boş bakıyor, hala yaşadıkları şokun etkisindeydiler.

Çılgıncaydı. Biriyle zaman geçirirsiniz, ona bağlanırsınız, anılar yaratırsınız. Ve sonra birdenbire, hazırlıksız bir şekilde, geriye kalan tek şey o anılardı. Ve şimdi onları paylaşan sadece bizdik.

Daha önce hiç sevdiğim birini kaybetmemiştim. Onların yerinde olsam nasıl tepki verirdim bilmiyordum, neler yaşadıklarını anlayamıyordum. Ama onlar için hissettim. Çünkü yapılacak tek şey buydu, sempati duymak ve bunu atlatacaklarını ummak.

— Onu odasında ölü bulmuşlar," dedi Rox zayıf bir sesle. "Polis intihar ettiğini düşünüyor...

— İntihar mı? Neden kendini öldürdüğünü düşünüyorlar?

Soğuk beni titretti ve ceketimi daha sıkı çektim.

— Çünkü aşırı dozda kokain almış. *Sadece* aşırı doz olduğunu düşünmek için çok fazla.

Bu bana banyoda ölü bulunan kızı hatırlattı. O da çok fazla ürün yutmuştu.

— Kızlar..." diye mırıldandı Cody. Bu adam kokaine *hiç* dokunmamış.

Artık hiçbir şey anlamıyordum. Hiç kokaine dokunmadıysa nasıl aşırı doz almış olabilirdi? Belki de Cody onu gerçekten tanımıyordu.

— Hadi, burada yapacak başka bir şeyimiz yok," diyor Cody aniden, kolunu omuzlarıma dolayarak, "Seni eve götüreceğim.

Cody, eşyalarını çok fazla karıştıracaklarından korktuğu için polisin varlığından nefret ediyordu.

Arabada dalgın görünüyordu, sessizce sürüyordu. Aslında aşırı doz olayını duyduğundan beri sessizdi.

— Ne düşünüyorsun?" diye sordum akşam yardımcıma dönerek.

Başını salladı, beni endişelendirmek ya da canını sıkan şeyin ne olduğunu söylemek istemiyordu.

— Neredeydin? Seni aradığımda?" diye sordu Rox. Midem hemen kasıldı.

— Bu doğru," diyor Cody, bana ters ters bakarak, "ona nerede olduğunu söyle, Simones?

Rox kaşlarını kaldırdı ve ben yutkundum. Bana zor anlar yaşatacaktı. *Uzun lafın kısıası, tam bir karmaşadan sadece birkaç saniye uzaktaydık.*

— Ben... şey... her şeyi açıklayacağım," diye kekeledim, bakışlarından kaçarak, "görüyorsunuz, Cody bana... bir işten bahsetti, bilirsiniz, ben... bir iş arıyorum. Ve... bana bir kulüpteki bir işten bahsetti... *The Box...*

— *Pardon?!*

Sesi kabinde patladığında koltuğumda şiddetle zıpladım. Kalbim göğsümde çılgınca atmaya başladı ve Cody bana endişeli bir bakış attı.

— *Nereye gittin?!* diye bağırdı Rox.

— Ona bağırma, Rider," diyor Cody, dikiz aynasından Rox'a bakarak.

Arkadaşım yumruklarını sıkmış, arka koltukta atıp tutuyor, gözleriyle beni öldürüyordu.

— Sana kaç *kere* böyle yerlere *bensiz* gitmemeni söyledim?

— Bunu planlamamıştım," diye gerekçelendirdim kollarımı kaldırarak, "ama merak ettim.

— Ve Cody ile! D a h a da karanlık adamlara satış yapan karanlık adam! Buranın ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyorsun, Iris!

Hiçbir şey söylemedim, haklı olduğunu biliyordum. Kendi gözlerimle görmüştüm.

— Ve sen de kabul ettin!

— Öfkeni benden çıkarma, biliyorsun o inatçı biri," diye kendini savundu Cody.

Rox bana ters ters baktı ve ben de yola bakarak iç çektim. Bu hamburger ve nacho eşliğinde bir ahlak dersi olacaktı. *Yaşasın.*

İki gün sonra. Ewing. New Jersey. Saat 5'te.

— Yakında ayrılacağız, sevgilim.

Birkaç metre ötede oynayan bir baba ve kızını izlerken dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Boğazım hafifçe düğümlendi.

Sadece sahip olmadığımız şeyleri isteriz.

İki gün önce Cody ile oturduğum salıncakta tek başıma otururken telefonuma baktım ve iç çektim. Aramalarıma rağmen babamdan hâlâ bir iz yoktu. Ben de ona birkaç mesaj göndermeye karar verdim ve mesajların ulaşmayacağından emin olmak için uçak modunu açtım.

> Merhaba baba, birkaç gündür seni aramaya çalışıyorum ama cevap vermiyorsun... Umarım sen ve ailen iyisinizdir. İyiyim, bir hafta önce yirmi ikinci yaş günümü kutladım. Sanırım çok meşgul olduğun için unuttun. Bunu anlayabilirim.

Kederimin beni ele geçirmesine izin verdiğim için gözlerimden yaşlar süzüldü.

> Umarım doğum günümü kutlarsın, çok sevinirim. Gerçekten istemeseniz bile, sadece yazmanızı istiyorum. Senden duymak isterim. Seni seviyorum.

Alt dudağım titredi ve gözyaşlarım dışarının sıcaklığından üşüyen yanaklarımdan usulca aşağı yuvarlandı. Bir hıçkırık kaçtı benden, sonra bir tane daha. En azı için yalvarmak. Her zaman yaptığım şey buydu.

> Beni mutlu etmeni istiyorum. Senin yüzünden üzülmekten bıktım... Yapabilirsin ama istiyor musun? Lizzie'yi mutlu ettiğin gibi beni de mutlu etmeni, o olmasam bile... bazen keşke o olsaydım da onun sahip olduklarına sahip olabilseydim diyorum.

*Neden ben değil de o? Babam neden onu bana tercih ediyor?
Neden annem Marc ve Théa için değişti de benim için değişmedi?*

Neden başkaları için ellerinden gelenin en iyisini yaptılar da benim için yapmadılar?

- Neden?" diye fısıldadım dinmeyen gözyaşlarımın arasından.

Bana yaşattıkları acı, bu kadar derinden hissettiğim tek duyguydu. Tüm o akşamlar, tüm o tartışmalar, tüm o çılgınlıklar, tüm o gözyaşları. Yarattıkları tahribatı hak etmemiştim, sahip olduğum tek şey onlarken ailelerini yeniden kurmuş olanları.

Elimdeki tek şey onlar.

Saçımın bir tutamının geriye doğru çekildiğini hissettim ve başımı kaldırmaya zorlandım. Az önce yanımda oynayan küçük kız karşımda duruyordu. Dudaklarıma ince bir gülümseme geldi ve gözyaşlarımı silmek için elimi yüzümde gezdirdim.

— Merhaba *prenses*.

Cevap vermeden parmaklarını bana doğru uzattı. Kaşlarımı çatarak elimi onunkinin içine koydum. Elimini bırakmadan önce elimin arkasına hafif bir öpücük kondurduğunda ve yüzünde şefkatli bir ifadeyle sahneyi uzaktan izleyen babasına doğru koştuğunda kalbim küt küt atmaya başladı.

— Üzgünüm, annesi ağladığında ne yapıyorsa onu yapıyor," diye açıkladı gülümseyerek ve kızını kollarına aldı. Hoşça kal de, gidiyoruz.

Ona el salladım ve babasıyla birlikte uzaklaşmalarını izlerken küçük bir sesle teşekkür ettim. Gözlerim elimin arkasına takıldı ve sanki şefkatli bir temasa açmış gibi yaptığı hareketin hissini, sıcaklığını hatırladım.

Birdenbire, ortada hiçbir neden yokken, vücudumu bir ürperti kapladı. Bir an için rüzgârdan olduğunu düşündüm ama sonra fikrimi değiştirdim. İnternette titremenin anksiyetenin belirtilerinden biri olduğunu okumuştum ve açıkçası bu beni o kadar da şaşırtmamıştı. On iki yaşımdan beri onunla flört ediyordum, bir tür zehirli ilişki ya da sağlıklı arkadaşlık. Anksiyete bencildi, bazı günler uyumama izin vermiyor, tüm dikkatimi alıyordu. Ve her seferinde başarılı oldu. Ona karşı koyamadım.

Hislerim uyandı, içgüdüsel olarak arkama baktım. Takip edildiğimi, birinin beni izlediğini hissediyordum. Ama orada kimse yoktu.

Damarlarımda bir adrenalin patlaması oldu ve aceleyle parktan çıktım. Refleks olarak telefonumun kilidini açtım.

ve uçak modunu devre dışı bırakmadan önce babama gönderdiğim mesajları sildim. Birkaç saniye sonra bilinmeyen bir numaradan bir çağrı aldım.

Belki babamdır? Numarasını mı değiştirdi?

— Alo?" dedim.

Tek duyabildiğim hattın diğer ucundaki parazitti.

— Baba? *Baba?* Sen misin o?

Sorumu tekrarladım ama aldığım tek cevap sessizlik oldu. Telefonu kapattım ve aceleyle parktan çıktım.

Sanırım Cody olmadan buraya gelmekten kaçınacağım.

Bir hafta sonra. Ewing. New Jersey.

— Bir çözüm bulmamız gerekiyor Bayan Simones, bir bankadan kredi alabilir ve ilerledikçe geri ödeyebilirsiniz" diyor üniversite yönetiminden bir üye.

Bunu yaparsam bankaya çok uzun bir süre zincirleneceğimi biliyordum. Dahası, bana o kadar para vermeyi asla kabul etmezlerdi. *Ni-ckel*.

— Daha ne kadar zamanım var?" diye sordum parmaklarımla gergin bir şekilde oynayarak.

— Açıkçası yarın ödeme yapamazsınız," dedi ayağa kalkarak, "ancak yeniden kayıtlar önümüzdeki hafta başında kapanıyor.

İşimizin bittiğini belirtmek için ofisinin kapısını açtı. Odadan çıkarken hafif bir gülümsemeyle ona teşekkür ettim.

— Bayan Simones! Arkamı döndüm.

— Parlak bir öğrencisiniz, eğitiminizden vazgeçmeyin... banka kredisi almayı düşünün.

— Bunu aklımda tutacağım, teşekkür ederim.

Yorgun bir iç çekişle yönetim ofislerinden hızla ayrıldım. Rox beni ana sokakta bekliyordu.

— Ne oldu?" diye sordu, uzaktan yaklaştığımı görünce.

— Bana bir hafta daha verdi. Önümüzdeki birkaç gün boyunca babamı aramaya devam edeceğim, ama cevap vermezse... bankadan kredi istemek zorunda kalacağım. Bunu yapmak için de hesabıma para yüklemem gerekecek... ki bu da fazla para çekmek demek. Annemin yorumlarına daha fazla dayanamıyorum, ondan bir şey istemek istemiyorum. Özgeçmişimi gönderdiğim yerlerin hiçbirinden de yanıt alamadım," diye hayıflandım arabama binerken.

Geriye bir tek bu kulüp kalmıştı, Ewing'de henüz özgeçmişimi göndermediğim tek yer.

— Aklından bile geçirme, seni uyarıyorum," diye azarladı Rox.

— Sen neden bahsediyorsun?

— Bu kulüpte CV yok," dedi arkadaşım kollarını kavuşturarak, "çok tehlikeli.

— Ama oraya daha önce de gittim ve sandığınız kadar tehlikeli değil" diye kendimi savundum, yer biraz tehlikeli olsa da.

— Tabii ki öyle, Iris! Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan çılgınlar ve uyuşturucu bağımlılarıyla dolu! Her gece adamlar ya yaralı, ya parçalanmış ya da ölü olarak çıkıyor. Kulübün en gözde müşterileri gerçekten tuhaf işlere bulaşıyor ve Cody'nin onların tedarikçisi olduğunu görebiliyorsun, bu sana bir şey anlatmıyor mu?

— Ama *Kutu*'dan ne zamandır haberdarsınız?

— Bunun berbat bir şey olduğunu bilecek kadar uzun süredir buradayız.

Ama burada yaşadığım dört buçuk yıl boyunca hiç duymamıştım. Eğer kulüp onun söylediği kadar tehlikeli olsaydı, yetkililer çoktan kapatmış olurdu. Rox söylentilere çok önem verirdi ama ben sadece gördüklerime inanırdım. Ve o gece gördüğüm şey sevimli değildi ama korkutucu da değildi.

O hariç.

— Neden bu gece gitmiyoruz? Sana bu kulübün o kadar da tehlikeli olmadığını kanıtlayabilirim.

— Pardon, ne dedin? Aklını mı kaçırdın, Iris?!

Tam tersine, Rox.

Saat 11'de. Kutu.

— Beni dikkatle dinle: Eğer bir şey olursa, söz veriyorum evinin kilitlerini değiştireceğim, böylece bir daha asla dışarı çıkamayacaksın" diye tehdit etti arkadaşım.

— Her zaman böyle saldırgan mıdır?" diye sordu Cody kırmızı merdivenlerden inerken.

— Çoğu zaman, evet.

— Çünkü sen onun tarafındasın! Ciddi misin sen?

— Rider, ben de burada olmaktan hoşlanmıyorum, hele seninle hiç hoşlanmıyorum," dedi Cody ona. Ama sen de ona karşı koyamadığını görebiliyorsun.

Karanlık bakışlarını görmezden geldim ve gururla gülümsedim. Tıpkı geçen seferki gibi, Cody kapıyı çaldı. Rox kaşlarını kaldırdı.

— Onların bir kodu var.

Kapı açıldı ve geçen seferkiyle aynı adam içeri girdi, bana aç gözlerle bakıyordu.

— Bugün *iki* örnek getirdin mi?

— Suratına indirdiğim yumruk üçüncü olacak," diye homurdandı Cody içeri girerken.

Sapık fedai bizi içeri almak için kenara çekilirken güldü. Çelik basamaklardan inerken müzik bedenlerimizde titreşiyordu. Arkadaşım kendini bana doğru bastırırken isteksizce yüzünü buruşturdu.

Rox'un bana ters ters bakmasına neden olacak kadar yüksek bir kahkaha attım.

— Benimle uğraşmayı bırak, Iris. Ciddiyim. Burası tehlikeli.

— Ona katılıyorum," dedi Cody, dibe vardığımızda kollarını bize dolayarak, "ama artık buradayız. Rico'yla halletmem gereken bir şey var. Senin için endişelenmiyorum Iris, Rox senin güvenliğin söz konusu olduğunda gerçek bir pitbull.

— *Sonunda* senden daha taşaklı olduğumu kabul ettiğini duyduğuma sevindim Wilson," diye karşılık verdi. Sen git ve sokak eczacısı olarak işini yap, ben kızıma bakarım.

Ellerini çıplak omuzlarıma koydu ve beni kalabalık bara doğru götürdü. Meraklı bakışlarım kulübün içinde dolaşarak tanıdık bir yüz aradı. Ama boşuna.

— Neden her zaman ona içki getirmek zorundayım?

— Ben onları zaten tanıyorum," diye güldü barmen, homurdanan kişiye hitaben.

Ve arkamdaki adama baktığım anda vücudum dondu. Benzin istasyonunda tanıştığım motorcuydu bu, takviminde cinayetden bahseden adam! Daha yakından incelediğimde, yüzünde muzip bir sırıtış ve her parmağında yüzük olduğunu fark ettim.

— Oh kahretsin... Eğer bu bir tesadüf değilse," diyor, beni izinsiz detaylandırarak. Daha önce tanışmıştık, değil mi?

— Hayır, hiç sanmıyorum," diye azarladı Rox.

— Seninle değil," dedi gülümseyerek, "arkadaşınla konuşuyordum.

— O dilsiz," diye karşılık verdi, "ve sağır da.

Bu akşam bir korumaya dönüşen Rox'un repliklerine gülmek için yanaklarımın içini emdim.

— Bundan şüpheliyim, sesini daha önce duymuştum. Sanırım sensin, *Rox*.

Kalbim ayaklarıma düştü ve Rox kızardı. Motorcu kahkahayı patlatmadan önce bana baktı.

— Aman Tanrım, yüzündeki ifadeye bak!" diye gülerek barmenin uzattığı içkileri aldı. Merak etme hayatım, biliyorum çünkü benzin istasyonunda telefonda öyle demiştin.

Rox bana sıkıntılı bir bakış attı, bu adamın doğruyu söyleyip söylemediğinden emin değildi. Görüşme sırasında onun ilk adını söylemiş miydim? *Muhtemelen, ama hatırlayamıyorum.*

— Ama kaderin cilvesine bakın ki sizi yine burada buldum" dedi mutlulukla. Benzin istasyonunda beni duyduğunu sanmıyorum ama bir kolye düşürmüşsün.

Kolyem! Annemin evinde bıraktığımı sanıyordum. On iki yaşımıdayken babamın bana verdiği ve yanımdan hiç ayırmadığım bir kolyeydi.

— Geri aldın mı?" diye sordum hemen.

— Evet, güzeldi. Orada bırakmak aptallık olurdu. Gitmeden önce bana haber ver, arabamda.

— Çok teşekkür ederim... ?

— Jacob! Benim adım Jacob!" diyor gülümseyerek. Beni arıyorsan ikinci kattayım!

Çenesiyle yukarıdaki katı işaret etti ve ben de yukarı baktım. Gözlerim *ona, yani* bu kulübe ilk adımımı attığımda bedenimi buzdan bir heykele çeviren kişiye takılır takılmaz kalbim küt küt atmaya başladı. Kollarını korkuluklara dayamış, bakışları üzerimizde sabitlenmiş bizi izliyordu. Bu adam beni ürkütüyordu, sanki etrafta olduğu her an bilinçaltım alarma geçiyordu.

— Peki ya sen?

Kendimi toparladım ve gözlerimi şeytani auralı adamdan ayırdım. *Ama inanılmaz yakışıklıydı... Böyle adamlar hakkında hayal kurmayı bırak.*

— Iris.

Jacob hafifçe gülümsedi ve ikinci kata doğru baktı. Üst kattaki adam doğruldu ve kalabalığın içinde kaybolmadan önce bize ters ters baktı.

— Ben gidiyorum, beni bekliyorlar! Sonra görüşürüz, Iris! Sonsuza dek, Rox.

Yüksek sesle güldüm ama Rox'un gözleriyle karşılaşınca kısa kestim.

— Boğazını koparacağım Iris, bakalım hâlâ gülebilecek misin?

Tehdidini gerçekleştirmesini izlemek zorunda kalmamak için yanaklarımın içini emdim.

— şimdi benimle tuvalete gel ve bir yere ayrılma.

— Evet *anne*," diyerek sahte bir masumiyet tonuyla kabul ettim ve ona sapıka bir bakış attım.

Kızgınlıkla başını salladı, ben de güldüm ve arkadaşımın beni tuvalete götürmesine izin verdim. Yolda, izlendiğim hissi ikinci kez üzerime çökerken kalbim yeniden çarpmaya başladı.

O olduğunu biliyordum. O adam.

Bir yerlerde olduğunu, beni gördüğünü biliyordum. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

*Öyle umsan iyi
olur. Sen kapa
eneni.*

— Simones," dedi Rox tuvaletlerin dışına çıktığımızda, "eğer dışarıda beklemenize izin verirsem, hareket etmeyeceğinize söz vermelisiniz.

— Söz veriyorum.

Masumca kollarımı kaldırdığımda gözlerini kısıtı ve parmağıyla beni tehdit etti. Söz vermiştim ve her zaman sözlerimi tutmaya çalıştım. Bana yeminin değerini öğreten Thea'ydı. Ondan önce yeminler anlamsızdı çünkü pek çok insan yeminlerini tutmazdı.

"Söz veriyorum, yakında döneceğim prenses."

"Doğum gününü kutlayacağımıza söz veriyorum."

"Söz veriyorum, seninle sevişmek için konuşmuyorum Iris."

Ancak birkaç dakika bekledikten sonra tekrar izlendiğim hissi beni germeye başladı. Terli avularımla tuvaletlerden uzaklaşmaktan kendimi alamadım çünkü orada kalarak onun ateş hattında olduğum izlenimine kapıldım. Üstelik burada şebeke de yoktu. Ya Cody işini bitirmiş ve bizi arıyorsa?

Ellerimi korkuluklara koydum ve Cody'nin siyah saçlarını aradım. Fazla gündelik kıyafetleriyle

bu kalabalığın içinde göze çarpıyor olmalıydı. Ama ondan hiçbir iz yoktu.

— Kolyeni mi kaybettin?

Derin, erkeksi bir ses kulağıma fısıldadığında ırkıldım. Döndüğümde göz bebeklerim önümdeki adamınkilere kilitlendi ve vücudumdaki her hücre şiddetli bir elektrik şoku aldı.

Mavi süsen.

— C... nereden biliyorsun?" diye kekeledim, sırtışına bakarak.

Vücudu heybetliydi, duruşu dikti ve koyu renk gömleğinin altından yontulmuş kaslarını seçebiliyordum. Siyah saçları kutup mavisi gözlerinin önüne düşüyor ve inanılmaz derecede iyi şekillendirilmiş çenesini çerçeveliyordu. Yüz hatları parmakları ve elinin arkasındaki kırlangıç dövmesi kadar inceydi, ön kollarından aşağıya doğru belirgin damarlar uzanıyordu. Güzel gözleri vardı ama tehditkâr bir bakışı vardı ve burnunun köprüsündeki yeni yara izi tehlike aurasını vurguluyordu.

Bu oydu. Ve muhteşemdi.

Beni ne zaman istersen seninim.

İşaret parmağını ve başparmağını gözlerimin altında gezdirdi ve kolyemi tuttuklarını fark ettiğimde gözlerimi açtım. Gerçekten benim kolyemdi.

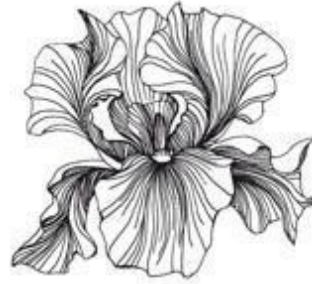
— Jacob muhtemelen onu sana geri vermeyi unutacaktı," dedi ve yavaşça geri uzattı. Bir dahaki sefere düşürmemeye çalış... Bu kadar güzel bir boynu çıplak bırakmak yazık olur.

Gözleri köprücük kemiğimin üzerinde durduğunda damarlarım karıncalandı. Sıcak sesi içimde daha önce hiç yaşamadığım bir duygu uyandırdı. Erkekler her zaman ilgimi çekmemişti.

Gözleri yavaşça yüzüme doğru ilerledi, göz bebekleri tenimde manyetik ve elektriksel bir yol izledikten sonra kendilerini benimkilere mühürledi.

— M... teşekkür ederim...? Ona teşekkür ettim, çaktırmadan ilk adını sormaya çalıştım.

— Henüz adımı bilmene gerek yok, ama... Söz veriyorum öğreneceksin.
Çok *yakında*.

CHAPITRE 5

DANGEREUSE SOIRÉE

Sabahın ikisinde. Ewing. Iris'in dairesi.

"...Bu kadar güzel bir boynu çıplak bırakmak utanç verici olurdu."

Omurgamdan bir ürperti geçti. Benimle konuşmuştu. Derin, erkeksi sesi kafamın içinde yankılandı; beynim yeni takıntısını bulmuştu. Çıplak tenimi tüylerim diken diken olurken döndüm.

Ölüm fermanımı imzalamaktan korktuğum için Rox ya da Cody'ye bu konuşmadan bahsetmemiştim. Bana bağırılmasını istemiyordum ve ayrıca, *Kutuya* geri dönme fikri çok cazip geliyordu.

— Uyuyor musun?" diye sordu Rox.

Kulaklıklarımın birini çıkardım ve erişte yemekte olan arkadaşşıma baktım.

— Hayır, ama uyumak üzereyim," diye duyurdum. Eğer sen gitmeden önce uyuyakalırsam, kulaklığımı kulağımdan çıkar.

Başını salladı ve mutfığa gitti, ben de başımı yastığa koydum. Kolyemle oynarken motorcuyu düşündüm. İstasyonda ondan korkmuşum ama şimdi içimden ona teşekkür ederken buldum kendimi. Mücevherimi kaybettiğimi nasıl fark edememişim? Ve onu annemde bıraktığımdan nasıl bu kadar emin olabilmişim?

Hamsterım Rufus, çarkının içinde gürültüyle koşuyordu. Bu kemirgen en sevdiğim sırdaşımdı ve onu her yere yanımda götüremediğim için Rox bana onun yerine yanımda taşıyabileceğim sevimli bir hamster vermişti. İsminin ikinci harfi olan Rufus her zaman arabamdaydı.

— Biliyorsun Rufus, annem yabancı bir kulüpte çok yakışıklı bir çocukla tanıştı," diye mırıldandım, "ve onu tekrar görmeyi çok istiyor. Tabii ki bu çok kötü bir fikir, çünkü tehlikeli, ama... yine de bir fikir.

Bu adam ilgimi çekmişti. Sesinin hatırası hala bedenimde karıncalanıyordu. Basit bir sestem bu kadar etkilenebileceğimi düşünmemiştim.

henüz...

Başımı salladım ve derin bir nefes aldım. Göz kapaklarım ağırlaştı ve müziğimin sesini alçalttım, uykunun beni şarkının notalarının üzerine çektiğini hissettim.

— *Iris, onun bir göz hastalığı var, madam!*

Boğazımda bir yumru ve utançtan kızarmış yanaklarımla çocukların benimle açıkça alay etmelerini izledim. Öğretmen gözlerimdeki yardım çığlıklarını görmezden geldi ve cevap verdi:

— *Büyüdüğünde halleder. Babam güzel gözlerim olduğunu söylerdi.*

Birinin saçımı çekiştirdiğini hissettiğimde acı içinde irkildim. Bir sınıf arkadaşım yüzüne sadist bir sırıtış yerleştirdikten sonra bana bir makas fırlattı ve makas yüzümü sıyırdı.

— *Profesör... Onlara durmalarını söyleyebilir misiniz? Ona ihtiyatlı bir şekilde yalvardım.*

— *Sadece seninle oynuyorlar, Iris, aptal olma. Aptal.*

Aptal.

Aptal.

— *Çok aptalsın, Iris!" diye bağırdı aniden annemin sesi.*

Aptal.

Aptal.

Aptalca

.

— *Sanırım biri dolabınıza bir not bırakmış," diye güldü okuldan bir kız.*

Ortaokul, artık ortaokuldaydım. Titreyen bir elle dolabımın kilidini açtım ve ayaklarımın dibine bir fotoğraf düştü. Bana aitti.

Ama fotoğrafta iki delik vardı. Eskiden gözlerimin olduğu yerde.

*Birden eller beni duvara yaptırdı ve panik bedenimi ele geçirdi.
Elimden geldiğince mücadele ettim ama etrafımda çok fazla insan vardı.*

İşte o zaman onu gördüm. Dehşet dolu bir çığlık attım.

Kaşık.

Bir irkilmeye ve şiddetli bir mide bulantısı dalgasıyla uyandım ve hemen kalkıp tuvalete gidip kustum. Çok fazla düşündüğümde kâbuslarım geri geliyordu ve son zamanlarda çok fazla düşündüğümü söylemeliyim.

Ağzımı çalkaladım ve Rox'un çıkarken kapıyı kilitleyip kilitlemediğini kontrol etmeye gittim. Telefonumu aldım - ve Rox'un dikkatlice etrafına sardığı kulaklıkları çözdüm - çünkü karanlıkta yürümek beni endişelendiriyordu ve telefonumun parıltısı kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Her zaman evimde yalnız olmadığımı, birinin zorla girmiş olabileceğini hissederdim. Ama özellikle bu gece, yarı aydınlıkta bir varlık varmış gibi hissettim.

— Bana kulüpteki yakışıklı adamı hayal ettirmek varken neden üniversiteyi hayal ettiriyorsun?" Kendimi sakinleştirmek için beynime yüksek sesle sordum.

Kapının kilitli olduğunu teyit ettikten sonra yatağıma uzandım ve sonunda huzurlu bir gece geçirmeyi umarak gözlerimi kapattım.

Ertesi gün. Akşam 6'da.

— Bir iş bulur bulmaz sana geri ödeyeceğim," diye yalvardım anneme, pencereden dışarı bakarak.

— Babanı arasan iyi olur, onun için para ödeyeceğimi sanma" diye hatırlattı.

İçimde biriken öfkeyi hissederken gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım.

— Senden bunu yapmanı istemiyorum, sadece bir iş bulana kadar geçinebilmem için bana bir banka havalesi vermeni istiyorum," dedim, "babamla olan sorunumu bu işe karıştırma.

Yumruğum sıkıldı. Onunla bu tür bir konuşma yapmaktan nefret ederdim çünkü konu hep babama gelirdi.

Her zaman.

— Sadece sizi uyarıyorum. Bunu düşüneceğini ve cevabının hayır olacağını biliyorum. Ben senin annenim, seni avucumun içi gibi bilirim.

Öfkeli bir kahkaha atmamak için yanağımın içini ısırdım. Hakkımda hiçbir şey bilmediği halde beni tanıyormuş gibi davranmasından nefret ediyordum.

Böyle şeyler söyleme Laura, utanç verici.

— Transfer yapabilir misin?

— Başka seçeneğim yok," diye içini çekti, "ama parayı alır almaz bana geri ödemen gerekecek. Senin yüzünden kayınpederine hediye almayı ertelemek zorunda kalacağım.

Mekanik bir hareketle parmaklarım kolyemin üzerinden geçerek biraz rahatlamak istedi.

— Mümkün olan en kısa sürede yapacağım.

— Benim gitmem gerek. Thea ödevini yapmak için beni bekliyor, iyi günler.

Bu sözler üzerine küçük kız kızgınlığım çirkin başını kaldırdı ve boğazımı düğümledi. Zar zor duyulabilen bir "sen de" ile cevap vererek telefonu kapattım. Çocukken ev ödevlerimde bana yardım etmeyi reddederdi.

— *Çünkü hiçbir şeyi anlayamayacak kadar aptalsın, Iris," diye tükürdü, "on yaşındasın ve hala her zamanki gibi aptalsın! Neden her zaman gelip sorunlarınızla akşamlarımı mahvetmek zorundasınız! Kendin için düşün, sahip olduğun o küçük beynini kullan.*

Aptal.

Aptal.

Aptalca

.

Çok aptalım.

Yeniden su yüzüne çıkan anılar zihinsel dengemi tehdit ediyordu. Kafamı boşaltmam gerekiyordu ve bana yardım edebilecek tek bir kişi vardı. Rox'u ararken kendime bir kahve yapmaya karar verdim.

— Hâlâ duyabiliyor musun?" diye sordu Rox telefonu açarken.

— Şimdi de kulaklarım için mi endişeleniyorsun? Hayatta olup olmadığımı öğrenmek için yeni bir kod mu bu?

— Hayır, çünkü evin kapısını kilitledim ama kulaklığınızı çıkarmayı unuttum. Her zamanki *yapılacaklar listemde* yoktu.

Karnım yere düştü. *O da neydi öyle?*

— Ama sen neden bahsediyorsun, tabii ki duydun. Kulaklığım komodinin üzerindeki telefonuma sarılıydı," dedim hafif bir kahkaha atarak.

— *Ne oldu?*

Şaşkınlığı dengemi kaybetmeme neden oldu.

— Iris, yemin ederim ben değildim. Odana geri dönmedim, ceketimi bile orada bıraktım. Sandalyenin üstünde.

Aceleyle odama girdim ve Rox'un kırmızı ceketini görünce nefesim kesildi. Telefonun diğer ucunda konuşuyordu ama konsantre olamıyordum.

Kimse geldi mi? Bu gece dönecek mi? Bir şey çaldı mı? İçeri nasıl girdi?

— IRIS!" diye bağırdı Rox ve beni gerçeğe döndürdü.

— Ya da... evet, ceketin... burada," diye kekeledim, vücudum titriyordu. Ben... Tanrı aşkına Rox, bana şaka yaptığını söyle, çünkü bu gerçekten komik değil.

Dün evimde birinin olduğunu hissettim.

Hayır Iris, karanlıkta hep bir varlık hissedersin.

HAYIR! HAYIR! Bu sefer gerçekten bir varlık hissettim, bundan eminim!

— Dinle, farkında olmadan onları çıkarmış olabilirsin!

Bazen uyurken bana da oluyor. Sakin ol.

Ayaklarım yere yapışmıştı ve hareket etmeye cesaret edemiyordum. *Ya hâlâ buradaysa?*

— Rox... Gerçekten korkuyorum," diye fısıldadım, dehşet gözyaşlarımın yanaklarımdan s ü z ü l d ü ğ ü n ü hissediyordum.

— Tamam, üstümü değiştirip hemen geliyorum.

— Kapatma!" diye bağırdım, "lütfen kapatma.

Üç saat sonra.

— Zorla girildiğine dair bir işaret yok" diyor polis memuru. Biri girmiş olsaydı, bir iz bulurduk. Arkadaşınız haklı, muhtemelen farkında olmadan kulaklığınızı çıkardınız.

Rox sırtımı ovarken sözlerini yardımsever bir gülümsemeyle noktaladı. Polisi kendisi arayan Cody kollarını kavuşturmuş bana bakıyordu. Polisin sözleriyle kendimi rahatlatmak için elimden geleni yaptım ama dün gece evime birinin girdiğinden neredeyse emindim. Bunu hissedebiliyordum.

— Yedek anahtarlarınıza gelince, onları dışarıda bir saksının altında bırakmayın, bulunması çok kolay. Dikkatli olmalısınız hanımefendi," diye uyardı beni. "Şehir sakın ama kimse tehlikeden uzak değil.

Polis gitti ve Cody kapıyı arkasından kilitlemek için acele etti.

— Kızım, paranoyaklaşmayı bırak," diye iç geçirdi Cody kanepeye uzanırken, "muhtemelen sensin.

— Evet," diye kabul etti Rox, "onları uykunda çıkarmış olmalısın.

— Ve onları telefonumun etrafına mı sardım? Gerçekten mi?" diye sordum.

Kulaklığımı telefonumun yanında dikkatsizce yatarken bulsaydım kendim çıkardığımı düşünebilirdim. Dağınık ve düzensizdim ve uyanık olduğum zamanlarda bile eşyalarım o kadar özen göstermezdim.

— Bu gece yalnız uyuyacağını sanmıyorum," diye bitiriyor Cody eğlenerek. Gelip benimle kalabilirsin.

— Senin evinde ne yapmasını istiyorsun Wilson?" diye güldü Rox, "Benimle kalması daha iyi olur. Annem bugün şehirde!

Düşünceli davranışları karşısında şefkatle gülümsedim. Geceyi Rox'la geçirme fikri beni çok mutlu etse de, onun hayatına müdahale etmek istemiyordum.

Annesiyle yeniden bir araya geldi.

— Sanırım bu gece Cody'lere gitsem daha iyi olacak," diye karar verdim. Annenin seni görmeyi dört gözle beklediğini biliyorum, sen de öyle, ama söz veriyorum yarın geleceğim.

Cody, söylenmekte olan Rox'a bakarak güldü.

— Sana yemin ederim, Wilson.

— "Eğer ona bir şey olursa, hayatını zindan ederim." Evet, ne yapacağımı biliyorum Rider," diye iç geçirdi Cody. Merak etme, bana güvenmen için sana yeterince yakın olmayabilirim ama Iris'e ona göz kulak olacak kadar yakınım. Eşyalarını topla Simones, bu gece yatıya kalıyoruz.

Saat sabahın biri. Cody'nin stüdyosu.

— Hayır, istemiyorum.

— Ama Iris, lütfen! Seni lenslerin olmadan hiç görmemiştim!

Ellerim gözlerimi kapatırken donup kaldım, göz kapaklarımı açma düşüncesiyle midem çalkalanıyordu. İrislerimin gerçek rengini sadece ailem ve Rox biliyordu. Ailem bana Iris adını verirken çok ironik davranmıştı.

— Bana güleceksin.

— Tabii ki hayır, deli misin sen?

— Hepsi de böyle söyledi!" diye dramatik bir şekilde haykırdım.

Basınç artıyordu. Göğüs kafesim sıkıştı, ellerimi yavaşça yüzümden uzaklaştırdım. Korkumu bir mizah maskesinin arkasına saklamaya çalışsam da, bu çok gerçektir.

Gözlerimi açmayı reddettiğimde hayal kırıklığıyla iç çekti ama sonunda hafif bir kahkaha attı.

— Seni dinleyecek kadar sarhoştum ama bana söylediklerini unutacak kadar sarhoş değildim," diye mırıldandı arkadaşım yerde otururken. Hadi, Simones. Onları bana gösterirsen seni incitmeyeceğime yemin ederim.

— Ve sen gülmeyecek misin?

— Söz veriyorum.

Derin bir nefes aldım, göz kapaklarımdaki baskıyı gevşetirken karnımın döndüğünü hissettim. Deli gibi titriyordum.

— Neden bu kadar korkuyorsun?

— Çünkü çok az insan gözlerimi beğenir," diye itiraf ettim göz kapaklarımı kırıştırarak.

Gözlerimi açtığım anda gözleri büyüdü ve ağzı açıldı. Bana böyle bakılmasından son derece utanmışım.

— *Ama nasıl lens takabilirsin ki!*

Kırgın sesi kulak zarımı patlattı.

— Gözlerin gerçek dışı, Iris," diye devam etti daha sakın bir şekilde. Kahretsin, pek çok insan onlara sahip olmak isterdi!

Bu doğru değil. Güzel değiller ve o da bunu biliyor.

— Ben de onlarınkine sahip olmayı çok isterim," diye cevap verdim omuzlarımı silkerek.

— Neden onları sevmiyorsun?

— Sen sarhoşken ve ben kafam iyiiken söylerim.

Doğrulmadan önce bir kahkaha patlattı. Titrememi kontrol etmeye çalışarak yumruklarımı sıktım. Cody artık en büyük zayıflığını biliyordu ve bu düşünce beni daha da endişelendirdi. Cody muhtemelen yalan söylüyordu. Beni incitmek istemiyordu ama gözlerimin söylediği kadar güzel olduğunu düşünmüyordu.

Ama belki...?

Tabii, aptal olma.

— O sürtük annem beni aramaya çalıştı," dedi Cody aniden. Ama tıpkı senin telefonlarını savuşturan baban gibi, ben de ona cevap verme hatasına düşmedim.

— Ne istediğini biliyor musun?

— Umurumda değil, umarım bu bir ölüm kalım meselesiydi ve bu çağrı onun hayatta kalmak için tek şansıydı.

Başımı salladım. Babalarına kolon kanseri teşhisi konulduğunda annesi onu, kardeşini ve babalarını terk etmişti. Cody onlara tek başına bakmak zorunda kalmıştı. Finn ondan üç yaş büyük olmasına rağmen, o zamanlar Cody'nin aksine bu sorumlulukları üstlenecek olgunluğa sahip olmayan bir çocuktü. Annesi hayatını yeniden kurmuştu, yeni bir kocası ve seveceğı yeni çocukları vardı. Biraz benim ailem gibi.

Uzun yıllar boyunca o ve Finn hastanede evden daha fazla zaman geçirdiler ve Cody on dokuz yaşındayken babası hastalıktan öldü. O ve erkek kardeşı iki küçük daire almak ve borçlarını ödemek için aile evini sattılar.

hastanede. Finn ilk başta kabul etmedi ama bu ona bağlı değildi. Her zaman kardeşinden çok daha az becerikli olmuştu... Ve benim babamla olduğum gibi o da annesinin geri dönmesini bekliyordu.

— Uyuyakalıyorsun, Simones.

Işıkları kapattı ve perdeleri çekerek bizi karanlığa gömdü. Tıkırtıların üzerine yanıma uzandığını hissettim ve rahat bir iç çekerek beni hafifçe güldürdü.

— Sana bir soru sorabilir miyim?

— Mmm?

— Birinin evinize girdiğinden neden bu kadar eminsiniz?

— Cody, kendimi tanıyorum. Düzenli bir insan değilim, telefonumu bir vahşi gibi fırlatıp atabilirdim ama onu komodinin üzerine koyacak ya da kulaklıklarımı dikkatlice saracak kadar aklım başımda olmazdı... Ayrıca dün gece uyandım ve... evimde birinin olduğunu hissettim.

— Ciddi misin sen?

— Evet, ama... Bilmiyorum. Karanlıkta yalnız yürürken hep bu hisse kapılıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, dostum, orada biri olsa bile, kontrol etmek için asla kalkmazdım, sen delisin," diye itiraf ettim. Hayat korku filmleri gibi değil, bu yüzden ertesi sabaha kadar ölü taklidi yapardım ve ben de aynen öyle yaptım. Kendimi nasıl savunacağımı bile bilmiyorum!

Cody cesaretsizliğime güldü.

— Vücudumu gördünüz mü lütfen? Ekledim. Sırılsıklam 55 kiloyum, kendimi kesmeden bıçağı zor tutuyorum ve korktuğumda ağlıyorum. Ve o da bir aptal, mahalledeki en fakir kızı seçti!

— Hırsız olduğunu kim söyledi?" diye sordu Cody, daha da gülerek.

— Umarım öyledir, çünkü çalmak istediği bensem, bu adam kaçırmak olur.

Gülmek iyidir, dehşetinizi mizahın arkasına saklamak.

— Rox'un bu gece sana ulaşmaya çalışmayacağını söylediğinde haklıydın.

— Gizli kodumuz için beni aramadı bile, ki bu çılgınca!

— Senin konseptini hiç anlamadım," diye kızdı Cody.

— Birimiz diğerine en sevdiği sayının ne olduğunu soruyor ve eğer bir renkle cevap verirse, güvende olduğumuz anlamına geliyor... eğer bir sayıyla cevap verirse, tehlikede olduğumuz anlamına geliyor," diye açıklıyorum.

— Etkilendim, seni aptal sanmıştım. Omzuna hafifçe vurdum ve güldü.

— Sanırım annesini görmeyeli uzun zaman oldu," diyor, "bu yüzden.

Başımı salladım. Rox annesiyle baş başa bir akşam geçirmeyi hak ediyordu, onunla ilgilenilmesini hak ediyordu, çünkü bana kendi kızımımış gibi bakıyordu.

— İyi geceler, Simones.

— İyi geceler, Cody.

İki gün sonra. Saat 11'de.

Arabamın bagajında oturmuş, ağaçların ve gecenin sessizliğinde hamburgerimin tadını çıkarırken sorunlarımı düşündüm. Eve gitmeye hazır olduğumu söylemiştim ama bunu sürekli erteliyor, şehrin dışındaki göl kenarında oturmayı tercih ediyordum. Burayı iki yıl önce tesadüfen keşfetmiştim. Çevredeki ağaçlar burayı mükemmel bir şekilde saklıyordu.

Bir motosiklet motorunun gürültüsünü duyduğumda hislerim alarma geçti. Yola doğru değil, doğrudan bana doğru geliyordu. Motorun benden birkaç metre ötede durduğunu duyduğumda hamburgerimi zorlukla yuttum ama arkamı dönmeye cesaret edemedim. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve bir anda Rox'a bir mesaj gönderdim.

> Bir saat içinde beni ara. Cevap vermezsem, polisi ara. Göldeyim.

Artık resmileşmişti. Eğer yabancı beni öldürmezse, Rox öldürecekti.

— Burayı başka kimsenin bildiğini sanmıyordum.

Kalbim aniden yerinden fırladı. Günlerdir kafamın içinde tekrar tekrar çalan sestir bu. Kulüpteki adamdı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin... oh kahretsin.

— Senin gibi bir kızın geceleri burada tek başına dolaşması tehlikeli," diyor kalın sesiyle.

Lütfen saçma sapan konuşma kızım.

— Sanırım tehlike benim gibi bir kızı rahatsız etmiyor," dedim birkaç saniye bakışlarından kaçmaya çalıştıktan sonra zayıf bir sesle.

On dakikadır altına işiyorsun ve bunu söylemeye cüret mi ediyorsun?

İçim korku ve heyecan karışımı bir duyguyla burkuldu. Kahretsin, bu adam tüm cinsel dürtülerimi yeniden uyandırıyor. Anılarımda,

Kesinlikle mükemmel bir vücudu ve yüzü vardı. Mükemmel bir şeytan.

Acaba bir gün benim ismim onun ağzından çıksa nasıl olurdu?

— Öyle mi?

Bu sözleri fısıldarken sıcak sesi kulaklarımı okşadı. Yüzünü bana döndü ve bedenim taş kesildi. Elbette son derece seksiydi ama aynı zamanda ürkütücüydü.

Gözüm korkmuş bir şekilde bakışlarımı hamburgerime indirdim ama o nazikçe çenemi tutarak nefesimi kesti. Beni bakışlarıyla buluşturmak için yüzümü kaldırdı ve gözlerim onunkilerle kilitlendiğinde varlığımdaki her hücre elektriklendi. Kutup mavisini irisleri tüm masumiyetinden arınmıştı. Alnına düşen abanoz bukleler bakışlarımızı bulanıklaştırıyor ve daha da seksi hale getiriyordu.

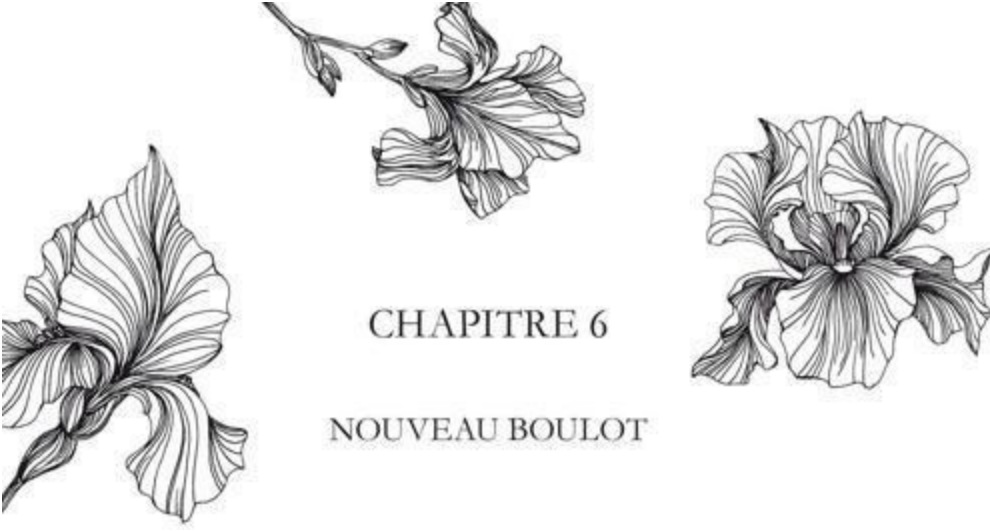
O geldiğinden beri düşüncelerim altüst olmuştu ve onu tepemde yükselirken görmek kafa karışıklığımı daha da artırmıştı. Soğukkanlılığımı koruyamıyor ya da düzgün düşünemiyordum; çok korkmuştum, ürkmüştüm ama aynı zamanda... *korkunç derecede* etkilenmişim.

Gözleri tehlikeli bir şekilde ağzıma doğru kaydı ve dilini dudaklarında gezdirmeden önce bakışlarıyla ağzımı yalayıp yuttu. Başını kaldırıp bana baktığında onu gördüğümü fark etti ve sıırttı. Sanki bunu yaparken onu görmemi istediğini bana bildirmek ister gibiydi. Bu fikir bile beni tereddüte düşürdü.

Erkeksi sesi sessizliğimizi bozdu ve bana bir elektrik şoku yaşattı.

— Eğer tehlikeyi umursamıyorsan," diye fısıldadı yüzüme doğru, "neden kulübe geri dönmedin *prenses*?

Ve bu lakap birden beni dondurdu.

— Bana öyle deme," diye mırıldandım kaşlarımı çatarak.

Kızgınlık, bu adama karşı duyduğum çekimin önüne geçmeye başlamıştı. Böyle çağrılmaktan nefret ediyordum. Tepkimi inceliyordu, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

— Neden böyle oldu?

Yüzümü tiksintiyle ondan uzaklaştırdım.

Her türlü şansın vardı, şimdi siktir git.

— Bu seni ilgilendirmez," diye bitirdim sözümü, arabamın bagajından kalkarak. Peki sen neden buradasın? Benimle konuşmak için mi?

Kibirli gülümsemesini bozmadan başını bir yana eğdi.

— Ben de sana aynı soruyu sorabilirim. Neden buradasın? Bir yabancıyla mı konuşuyorsun?

Bana tekrar yaklaştı ve ben de onun adımlarını takip ederek yavaşça geri çekildim. O devam ederken kalbim göğsümde çarpıyordu:

— Saatin çok geç olduğunu ve etrafta kimsenin olmadığını bilerek.

Arabamın bagajına yaslandım, sözleri ve bana bakışlarının yoğunluğu karşısında taş kesilmiştim. Atmosfer aniden değişti, bir tehlike havasıyla renklendi. Sanki az önce bana bir ilaç enjekte edilmiş gibiydi.

Büyük bir adrenalın patlaması... ve dizim kasıklarına sertçe çarptı.

Acı içinde homurdandı ve arabaya binmek için koştum, sonra da hızla uzaklaştım. Lanet olsun. Panikle gözlerim yaşardı ve midem sıkıştı. Bağırsaklarımı kusacak gibi hissettim. Hızlandıkça tüm varlığım şiddetle sarsıldı, beni bisikletle yakalamasından korktum.

Ama birkaç dakika boyunca ondan hiçbir iz göremeyince içimi çektim ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

— Tanrı aşkına.

Onun mavi gözleriyle ilk karşılaştığımda içgüdülerim tehlike çığlıkları atmıştı. Kötü niyetli miydi yoksa sadece beni korkutmaya mı çalışıyordu? Bana neden öyle demişti?

Telefonum tekrar çaldı. Rox mesajımı aldığından beri bana ulaşmaya çalışıyordu. Şehrin her yerinde yüzümün olduğu aranıyor posterleri bulmak istemiyorsam onu rahatlatmalıyım.

— Ben iyiyim," diye başladım telefonu açtıktan sonra.

— *Ama sen tamamen delisin Iris, seni evine kilitleyeceğim!*

Sesi kulak zarımda patladığında tekrar nefesim kesildi. Az önce o adamla yaptığım tartışmayı ona kesinlikle anlatmayacaktım.

Söz konusu bile olamaz. Asla olmaz. Ölmeyi tercih ederim.

— *Bu saatte gölde piknik mi yapıyorsun? Hem de yalnız? Bir katilin tatlısı mı olmak istiyorsun?!*

— Orada kimse yoktu Rox," diye yalan söyledim, ellerimin yeniden titremeye başladığını hissederek. Eve gideceğim.

Kendimi güvende hissedeceğim bir yere gitmem gerekiyordu. Geri gelip taşaklarını kırmanın bedelini bana ödetmesinden korkuyordum. Gerçek anlamda.

Beni de korkutmamalıydınız, tepkilerimi asla önceden tahmin edemem!

Bir kaç saat sonra. Iris'in dairesi.

— Yemin ederim Iris, bunu bana bir daha asla yapma," diye tekrarladı Rox, hâlâ solgundu.

— Rox bana mesajını gönderdiğinde gerçekten de seni asla bulamayacağımızı düşünmüştüm," diye ekledi Cody, yüzünde sert bir ifadeyle.

— Orada tek başına ne yapıyordun?

— Evden çıkmak istedim," diye omuz silkerek itiraf ettim, "Boğuluyordum.

İki arkadaşım bana ters ters bakıyordu ama benim düşüncelerim hâlâ *ona*, atan kalbime ve damarlarımı zonklatan korkuya takılıp kalmıştı.

Birkaç dakika daha ders anlattıktan sonra Cody bana sorarak konuyu kapattı:

— Bu gece burada kalmamı ister misin?

Ona baktım. İkisi de ayakta durmuş, kollarını önümde kavuşturmuşlardı ve ben de kanepede oturmuş, iki ebeveyn gibi davranıyordum.

Şimdi düşününce onları birlikte görebiliyorum.

— Iris mi?

— Oh? Hayır, hayır. Ben hallederim, merak etme. Artık güvendeyim, bak, iyiyim ve seninle konuşuyorum. Ben iyiyim.

— Bir daha asla geceleri böyle yerlerde yalnız başına dışarı çıkma, Iris," diye uyardı Cody beni. Bu kasaba dürüst olmak gerekirse çok sessiz. Birçok ölümün başka olaylarla örtbas edildiğini bilmeyecek kadar uzun yıllardır burada yaşıyorum.

— Aşırı doz gibi mi?

Bana baktı ve sonunda başını salladı.

— Benim işimde her zaman söylentiler vardır," diyor yere bakarak. Ve çoğu zaman benim duyduklarımın yetkililerin söyledikleri arasında bir tutarsızlık oluyor.

— Cinayetlerin yetkililer tarafından örtbas edildiğini mi söylüyorsunuz?

— Yani yetkililerin elinde cinayetlerden şüphelenmek için yeterli kanıt yok. Ölü sayısının hızla ve belirsiz nedenlerle arttığı zamanlar oluyor.

— Sence bir katil buraya düzenli olarak gelir mi?" diye sordum, midemin düğümlendiğini hissederek.

Cody'nin yüzündeki ifade çok şey anlatıyordu ama aynı zamanda beni de şaşırtmıştı. Bunun bir evet mi yoksa katilin kasabadan hiç ayrılmadığı anlamına mı geldiğini bilmiyordum. Bu düşünce tüylerimi diken diken etti.

— Üniversitede böyle söylentiler duymuştum," diye itiraf etti Rox, elini sinirli bir şekilde saçlarında gezdirerek, "çetelerin sorun yaşadıkları insanların çocuklarını avladıkları hakkında.

— Çeteler mi?

Kaşlarımı çattım. Bu kasaba böyle hikâyeler için fazla huzurlu görünüyordu.

— Artık bu konuda konuşmayalım," diye bitirdi Cody. Rox, sen de gel, seni eve bırakayım ve sen... (Beni işaret etti.) Onun yüzünden kendini evde kilitli, anahtarlarına ve telefonuna el konulmuş halde bulmak istemiyorsan bunu bir daha asla yapma.

— Beni kıskırtma Simones, aklımın başımda olmadığını biliyorsun," diye ekliyor Rox.

Rox'un tehditkâr ifadesi karşısında gülmemek için kendimi zor tuttum ve kollarımı kaldırarak başımı salladım. Cody eşyalarını almak için ayrıldı ve ben de Rox'a dönüp kaşlarımı salladım:

— Cody seni eve mi götürüyor?

— Hayır," diye yanıtladı beni göstererek. Ne ima ettiğini biliyorum Simones, ama bunu aklından bile geçirme. Düşünmeyeceğim.

— Beğenmedin mi? Azıcık bile mi?

— Oh, kapa çenenin," diye nefes aldı uzaklaşırken.

İlginçtir, hayır demedi.

Arkadaşlarım gittikten sonra duş almaya karar verdim. Soğuk parmaklarını hala çenemde hissedebiliyordum, sanki tenim

izleri. Onun kokusu hala burun deliklerimi okşuyordu, güçlü bir sigara ve naneli sakız kokusuyla karışık erkeksi bir koku.

Onu düşünmeyi bırak.

Banyoda hâlâ birinin beni izlediği hissine kapılıyordum. Bu yüzden kendimi rahatlatmak için Rufus'un kafesini getirdim, soyundum ve kabine girdim. Ilık su uzuvlarımı hemen rahatlattı.

— Sana geçen sefer bahsettiğim kulüpteki adamı hatırlıyor musun, Rufus? Şimdi onu tekrar gördüm! Ama daha da korkunçtu!

Duştan çıktım ve bir havlu aldım.

— Annem çok fena bir şey yaptı!" diye gururla haber verdim. Yapabileceğimi sanmıyordum ama taşaklarıma yediğim bir diz beni kurtardı! Daha az havalı olan şey ise artık o kulübe gidip çalışmak istememem.

Ya bunu sana ödetirse, seni dahi? Nasıl olacağını merak ediyorum.

IRIS!

Üzgünüm, duracağım.

— Sizce en azından deneme süresini tamamlayıp sonra mı karar vermeliyim?

Hayvan söylediklerime hiç aldırmış etmeden tohumlarını yalayıp yuttu.

— Evet diyeceğinden emindim, her zaman benimle aynı fikirde oluyorsun, bu çılgınlık!

Deli bir kadın gibi görünüyor, unut gitsin.

— Ama biliyorsun, Rufus... bana "prens" derdi... *babam* gibi.

Ertesi gün. Akşam 5'te. Iris'in dairesinde.

— Bekle, bekle... Ne?

Üniversiteden aldığım hoş geldin e-postasını yüzüncü kez tekrar okudum, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Babam ilk dönemin parasının tamamını mı ödemişti?

Adım yazılmıştı. O bendim. Haftalardır göğüs kafesimi sıkıştıran o muazzam ağırlık gitmişti. Hafiflik hissi beni titretti ve baskıyı hafifletmek için nefes aldım. *Teşekkürler baba.*

Birden Théa'dan bir telefon aldım.

— Asla tahmin edemezsin!" diye haykırdım.

— Senin üniversiten mi? Evet!

Kaşlarımı kaldırdım ama gülümsemeye devam ettim.

— Senden bir şeyler saklamayı sevmem ama... Babamla senin sorunun hakkında konuştum ve ilk sömestr için ödeme yapmayı kabul etti!

Kalbim ayaklarıma kadar battı. Ödemeyi yapan Thea'nın babasıydı. Benim değil.

Babam değil.

— Iris mi?

— Ben... evet, evet hala buradayım... Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye cevap verdim, babam olduğunu düşünmüş olmanın utancıyla boğulurken. Annem biliyor mu?

Annemi her şeyi yüzüne gözüne bulaştıracağını bilecek kadar iyi tanıyordum. Ama sadece benimle, Marc'la değil.

— Evet! İlk başta kendi masraflarımız yüzünden reddetti ama babam ısrar etti.

Marc'ın jesti karşısında duygulandım ve gözlerimden yaşlar boşandığını hissettim. Ailem bunu yapmayı reddederken o benim için birikimlerini feda etmişti.

— Iris, ağlıyor musun?

— Hayır, ben... Önemli bir şey değil," diye güldüm, sesimdeki titreşimi gizlemeye çalışarak. Televizyonda üzücü bir sahne gördüm. Marc'ı arayacağım... Yaptığı şey için ona teşekkür edeceğim.

— Size yardım edebildiğim için çok mutluyum, bana her zaman yardım ediyorsunuz... Ben de aynısını yapmak istedim.

— Çok teşekkür ederim *Prenses*," diye mırıldandım. Dudaklarım telefona karşı titredi.

— Seni seviyorum.

Sonra Marc'ı aradım ve suçluluk duygusu her kelimeme sinmişken ona her şey için teşekkür ettim.

— Nereden biliyorsun?" diye sordum.

Annemin ona söylediğinden şüpheliydim.

— Başının belada olduğunu mu?" diye gülüyor. Thea bana bundan bahsetti ve annenle ben hâlâ senin tasarruf hesabına erişebiliyoruz. Sıfıra yaklaştığını fark etmeyeceğimi mi sandın?

Doğruyu söylemek gerekirse, hesabımda yeterince para olup olmadığını kontrol edecek kadar beni önemsediyini düşünmüyordum; artık bakmıyordum bile, o kadar uzun süredir boştu ki. Duygularımı gizlemeye çalışarak sessiz kaldım. O sadece aramızda bir bağ oluşturmaya çalışıyordu ama ben aynısını yapamıyordum. Asla yapamayacaktım ama o yine de benimle ilgileniyordu.

— Her zaman yanında olacağım Iris," diye nefes aldı annemin kocası. Bana geri ödemeyi düşünme. Eğer baban ikinci sömestr için ödeme yapmazsa, onun yerine ben yaparım. Derslerine konsantre ol, en önemli şey bu. (Gülümsedim ve gözyaşlarımı yutmak için burnumu çektim.) Ayrıca sana bir transfer gönderdim, Laura'nın sana sadece küçük bir miktar gönderdiğini biliyorum ve sanırım henüz bir iş bulamadın.

— Evet, evet ve yakında başlıyorum," diye bir an bile düşünmeden ilan ettim.

Pardon?

CHAPITRE. 7

s'fi""t'xul2 cHaNcL

Saat 10'da. Kutu.

— Yani tek yapman gereken siparişleri almak," diye açıkladı Rico, kalbim göğsümde çarparken, "ve onları ikinci kata çıkarmak. Kulübün bu bölümünden sen sorumlu olacaksın, müşteriler her seferinde aşağı yukarı inip çıkmaktan şikayetçi.

Midem şiddetle düğümlendi. Bu lanet kulüpteki tüm mekânlar arasında en nefret ettiğimle uğraşacaktım.

Marc'la telefonu kapatır kapatmaz, Rox'un kızgınlığına rağmen Rico aracılığıyla bana işi ayarlayan Cody'yi aradım. Ama işe başlamak ve hayatıma devam etmek için sabırsızlanıyordum. Ta ki şu ana kadar, stresim geri gelene kadar.

Rico bana etrafı göstermişti. Düşündüğümde çok daha büyüktü, odalar ve barın arkasında, bilmeyenlerin gözünden saklanan ikinci bir giriş vardı. İkinci katta ofisler vardı, ama onlara ulaşmak için özel merdivenleri kullanmanız gerekiyordu. Cody geçen sefer bu yüzden alt katta kalmamı istemişti. Merak etmeme rağmen aşağıda neler olup bittiğini gerçekten bilmek istemiyordum. Meraktan bahsetmişken, soyunma odalarımızın yanında Rico'nun bana göstermediği özel bir oda vardı.

— İlk üç gün boyunca, birinci katta hizmet veren Jessy size yardımcı olacak ve rehberlik edecektir. Herhangi bir sorunuz olursa ona sorabilirsiniz - kendisi neredeyse bir yıldır burada çalışıyor.

Yeni patronum purosunu ince dudaklarının arasına sıkıştırmıştı. Oldukça ufak tefek bir yapıya sahip olan Rico, çok sayıda altın takı -aynı metalle kaplı iki ön dişinin yanı sıra- ve özel tasarım takım elbisesiyle parasını gösteriyordu. Bu asil kıyafet, tıraşlı kafası ve cildini kaplayan çok sayıdaki dövmeyle tezat oluştuyordu.

— Herhangi bir sorunuz var mı?

— Hayır... hayır, çok teşekkür ederim.

Çekmecesini açtı ve bana doğru kaydırduğu siyah giysileri çıkardı.

— Bunlar senin iş kıyafetlerin. İki elbise ve bir tulum, bu yüzden onları sağlam tut.

Başımı salladım ve dudaklarımı hafifçe buruşturarak kıyafetleri aldım. Çok küçük oldukları izlenimine kapılmıştım. Çok... cüretkar.

— Eğer bir müşteriyle sorunun varsa, barmen Brandon'a söylersin. Ve eğer işler kontrolden çıkarsa, güvenlik görevlilerinden birine sor. Şimdi git ve üstünü değiştir, Jessy seni bekliyor.

Ayağa kalktı ve eli popomu tokatlarken şaşkınlıkla hıçkırdım. Sonra hiçbir şey olmamış gibi gitti.

Soyunma odalarında beni kocaman, neredeyse sahte bir gülümsemeye sahip genç bir kız karşıladı.

— Oh, şimdiden giyinmeye başlamışsın, bu harika! Sen yeni kız olmalısın. Ben Jessy, ama bunu zaten biliyorsun, Rico muhtemelen sana benden bahsetmiştir.

— Evet, benim adım Iris.

Jessy'nin dikkatli bakışlarına rağmen kendime olan güvenimi bir nebze olsun korumaya çalıştım. Yüzündeki her şey güzel ve narindi; kahverengi teni, ince hatlarıyla yüceltilmiş, badem şeklindeki gözleri ve yuvarlak elmacık kemiklerine kadar.

— Hazırlanmana izin vereceğim, ben de çocuklarla barda olacağım. Benimle orada buluş! Bu arada, biraz kapatıcı sürmelisin, ihtiyacın var.

Cevap vermeme fırsat vermeden topuklarının üzerinde döndü ve kapıyı çarptı.

Geniş, neredeyse boş ve düzensiz odada soyundum. Neredeyse hiç mobilya yoktu ama her türlü nesne etrafa saçılmıştı: sigaralar, giysiler, makyaj malzemeleri, küçük banknot desteleri ve Rico'dan daha yüksek topuklu ayakkabılar.

İnce belime rağmen bu elbise dayanılmazdı. Yırılmasından korktuğum kadar dar olan kumaş kalçalarıma kadar geliyordu ve askıları kulaklığımıdaki kablolar kadar inceydi. Kahverengi saçlarımı enseme ve yakanın ortaya çıkardığı göğüslerimin önünü örtecek şekilde aşağı salıverdim. Saçlarım sırtımın ortasına kadar uzanıyordu. Annem kısa olmasını tercih ederdi ama ben bu halini seviyordum.

Her halükarda, annem benim kendimde beğendiğim şeyleri asla beğenmeyecek.

Jessy'nin sözleri aklıma geldi ve fikrimi değiştirmeden önce yüzümü incelemeye başladım. Makyaja ihtiyacım yoktu. Yumruklarımı sıktım, tekrar açtım ve başlamadan önce üzerimdeki stresi atmak için ellerimi birkaç kez salladım.

Kapı arkamdan kapandığında, müzik ayaklarımın altında ve kulak zarlarımda öyle bir gürültüyle çalmaya başladı ki beynimi titretiyor gibiydi. Kırmızı ışık görüşümü bulanıklaştırdı ve metal merdivenlerden indim, bir elim tırabzana yapıştı, gözlerim altımdaki dans pistinde dolaştı.

Barda, gözleri gezinen barmenlerden biri bana seslendi:

— Sen yeni kızsın, değil mi? Buraya gel!

— Seninle konuşurken konsantre olduğun için teşekkürler," dedi Jessy alaycı bir tavırla.

Ben barın arkasına uzanıp kığımın tüm çıplaklığıyla görünmesini engellemek için elbisemi çekiştirirken o beni tepeden tırnağa süzdü.

— "Ben Brandon," dedi barmen, "ya sen?"

— Ir...

— Bekleyen müşterileriniz var." Jessy elimi tutmadan önce sözümü kesti. Geliyor musun, yeni kız? Eğitimine başlayacağım.

— Ben Iris," diye hatırlattım ona, kendimi kaptırarak.

Jessy beni ikinci kata çekerken her taraftan itilip kakılıyordum. Kalbim göğsümde çarparken, üst kata çıktığım her iki seferde de *onun* orada olduğunu hatırladım. Onunla konuşmak zorunda kalmamak, hatta onu görmemek için dua ettim.

Kahretsin, ya beni kovdurursa? Hayır, hayır, hayır, Tanrım.

İkinci kata ulaştığımızda midem düğümlendi. Gözlerini aramak için hızla *etrafı inceledim*. Genellikle, ayaklarım bu kulübe bastığı anda izlendiğimi hissederdim. Ama bu gece öyle değildi.

— Hiç garson olarak çalıştınız mı?

— Ya da... evet, liseden sonra.

— En azından sana temel bilgileri öğretmek zorunda kalmayacağım," diye nefes alarak ellerini kalçalarına koydu. Doğruyu söylemek gerekirse, Rico seni bu bölgenin sorumlusu yaptı çünkü bu müşteriler özellikle tehlikeli, biliyorsun...

Bana baktı, tepkimi inceledi. *Rüya mı görüyorum yoksa beni caydırmaya mı çalışıyor?*

— Ciddi bir şey değil," diye cevap verdim, sahte bir gülümsemeyle, "Sanırım idare edebilirim.

— Sen öyle diyorsan... her neyse.

VIP meydanlarını, masaları ve bu akşama kadar ezberlenmesi gereken numaraları gösterdi. *Seçici hafızamla iyi bir başlangıç yaptım.*

Erkekler çıplak bacaklarıma ve kalçalarıma bakarken bana gülümsediler. Babam yaşında olmalıydılar, piçler.

Dakikalar geçtikçe Jessy'nin açıklamaları tekrarlanmaya başladı. Söylediklerine konsantre olmuş gibi görünmüyordu... Bakışları benimki gibi geziniyordu, sanki özellikle birini bekliyormuş ya da arıyormuş gibiydi.

Üç dakikalık bir sessizlikten sonra ona seslendim:

— Jessy mi?

— Evet, ne?" diye sordu kendine gelerek. Neredeydim ben?

— Müşteriler. Bu kattaki müşterilerden bahsediyordunuz.

— Evet, müşterilerin hepsi müdavimdir, asla masa değiştirmezler ve genellikle gelir gelmez sipariş verirler," diye üçüncü kez tekrarladı. Tek yapmanız gereken sizi arayanların siparişlerini almak ya da bardan siparişleri almak için çağrı cihazınızın çalmasını beklemek. İhtiyacınız olursa Brandon ve Jamie size yardımcı olacaktır.

Başımı salladım ve kanım dondu. Tanıdık bir yüz belirmişti.

Motorcu. Jacob.

Günlerdir aklımdan çıkmayan o gözlerle karşılaştığım anda kalbim yere çakıldı.

Onu.

— Burada kal, geri geleceğim.

Gözlerim onunkilerden Jessy'nin onlara yaklaşmasını izlemek için ayrıldı. Çünkü adam bana bakıyordu, utanmadan tenime bakıyordu. Ben de ona bakmaya karar verdim.

Gözleri bacaklarımdan aşağıya, kalçalarımdan yukarıya, elbisemin altından göğsüme doğru süzüldü. Göğüs dekolterimi gizlemek için saçlarımı köprücük kemiklerimin üzerinden geriye doğru çektim ve bakışları tekrar yüzüme döndü.

Yaramazca, dilini yanağının iç kısmında gezdirerek çenesini hafifçe bir tarafa kaydırды. Gülümsedi ve başını salladı. Manzarasını bozduğum için içten içe bana hakaret ettiğini biliyordum. Cevap olarak omuz silktim ve kollarımı kavuşturdum.

Jessy onunla konuşuyordu ama onu dinlemediğini fark edince Jacob'la konuşmaya devam ederken onun neye baktığını aramaya başladı. Ela gözleri benimkilerle buluştu ve kızgınlıkla kaşlarını çatdı.

Birden kendimi rahatsız hissederek başımı çevirdim. O tuhaf adamın Jessy'ye onu hadım ettiğimi söylediğini düşününce midem düğümlendi. *Rico bir saat bile çalışmadığım halde beni kovacak.*

Jacob beni gördü ve kulağına bir şeyler fısıldamak için arkadaşına döndü. Gözlerini benden ayırmayan adam dudaklarını bir kez daha gerdi.

Ne oluyor lan? Ödümü koparıyor!

— Yeni kız!" Jessy bana yaklaşırken seslendi. Bilmen gereken bir şey var. Müşterilerle arkadaş olmak yasaktır, beni duyuyor musun?

Jessy cümlesini karanlık bir bakışla noktaladı ve ben suskun bir şekilde başımı salladım.

— Çağrı cihazını al," diye emretti ve aniden bana uzattı. Herhangi bir sorunuz olursa, aşağı gelin ve beni görün. Ancak, bir kez daha, müşterilerle daha yakın temas yok.

— Ben Iris," diye tekrarladım sinirlenerek.

Topuklarının üzerinde dönmeden önce omuz silkti. İki adama yaklaştığında Jacob'ın şakalarından birine gülmek için durakladı ve elini yabancı adamın göğsüne koydu. Omzunun üzerinden şöyle dedi

bana baktı. Neyin peşinde olduğunu anladığımda ağzım açık kaldı. *Bu adamdan hoşlanıyor.*

Dövmeli bir el Jessy'nin ince bileğini sardı, bana bakarken elini göğsünden çekti, dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi.

Siktir, çok sıcak... Yoksa bana mı öyle geliyor?

Çağrı cihazı avucumda titreşince irkildim. Jessy aşağı indi ve ben de onu Brandon'ın bana el salladığı bara kadar takip ettim.

— Masa 3," diyor bana yemek dolu bir tepsi uzatarak, "itilip kakılmamaya çalışın.

Başımı salladım ve merdivenlere doğru geri dönmeden önce tepsiyi sıkıca tuttum. İçimden bardakları düşürmemek için dua ettim çünkü insanlar beni görmüyor gibiydi ve topuklu ayakkabılarım dengemi sağlamama yardımcı olmuyordu.

— Özür dilerim... Affedersiniz... Özür dilerim... Teşekkür ederim... Özür dilerim...

Daha önce hiç bu kadar kısa sürede bu kadar çok kibar ifade kullanmamıştım.

— İyi akşamlar," diye başladım sigara içen bir grup adama yaklaşırken, "işte siparişleriniz.

— Teşekkürler bebeğim," dedi içlerinden biri, elbisemin yırtmacına bakarak.

Kontrolleri bırakır bırakmaz çağrı cihazım tekrar çalmaya başladı. Kahretsin, kardiyo seansı vakti gelmişti.

Kırmızı neon ışıkların parıltısı altında görüşüm yorulurken ayaklarım ağrıyor, katlarda bir aşağı bir yukarı koşturuyordum. Ne zaman bir tepsi bıraksam, çağrı cihazım tekrar çalışıyordu. Burası her geçen dakika doluyordu. Sanki tüm kasaba burada toplanmış gibiydi.

— İyi akşamlar," diye fısıldadım başka bir masaya ulaştığımda.

— Teşekkür ederim tatlım," dedi kızlardan biri.

Gözleri göğüs dekolteme dalmışken elini benimkinin üzerine koydu. Elimi çabucak çektim ve gülümseyerek kaçmaya başladım, kalbim hızla çarpıyordu. Yabancılarla fiziksel temastan nefret ederdim.

*Ama o sana dokundu, değil
mi? Bu aynı şey değil.*

Şeytandan bahsetmişken. Yukarı çıkar çıkmaz tüylerim diken diken oldu. Bakışlarının ağırlığını sırtımda hissedebiliyordum ama gözlerime bakamıyordum, kendimi bir bok parçası gibi toplamaktan kaçınmak için adımlarıma odaklanmışım.

— Iris! Masa 6!" diye bağırdı Brandon, içinde sadece üç bardak bulunan bir tepsiyi bana uzatırken. Orada iyi misin? İdare edebilir misin?

— Şimdilik, evet.

Bacaklarım merdivenleri bininci kez tırmandı ve yerde masa 6'yı aradım. O masada kimin olduğunu gördüğümde nefesim kesildi.

Jacob, motorcu olan.

Lanet olsun.

Daha önce hiç görmediğim, kafası tıraşlı ve yüzünde dövme olan bir adamın yanında oturuyordu. Yabancı elini Jacob'ın omuzlarına koydu ve onun erkek arkadaşı olduğunu anlamam uzun sürmedi. *Ne kadar tatlı.*

Ancak onlara doğru yürürken biri beni itti ve tepsi yere düştüğünde dehşet içinde nefes nefese kaldım. İçecekler doğrudan sağımdaki bir adamın beyaz gömleğinin üzerine düştü. Gömleğin kime ait olduğunu anladığımda yüzümün bütün rengi kayboldu.

Başını az önce yaptığım lekeye doğru eğdi, bezi işaret parmağı ve başparmağı arasında kavrayarak teninden uzaklaştırdı. Başını bana doğru kaldırdı, saçları gözlerinin bir kısmını kapatıyordu.

Ama beni vuracaklarından emindim.

— Özür dilerim, özür dilerim... Kahretsin...

Kalbim küt küt atarken ve bacaklarım titrerken masalardan birinden kâğıt havlu aldım ve onun karanlık bakışları altında gömleğini kurulamaya çalıştım.

— Özür dilerim," dedim yine ona bakmadan, "bir kazaydı, söz veriyorum.

Başımı güçlükle ona doğru kaldırdım, dudaklarımı buruşturdum, bana bağırılmasından korkuyordum.

Aptal.

Aptal.

Aptalca

.

Sen aptalsın, Iris.

— Ne yaptın sen yeni kız?" diye bağırdı arkamdan bir kadın sesi.

Başımı çevirdim ve Jessy'nin gözlerini kocaman açtığını gördüm.

— Lanet olsun! Sen iyi misin? Kahretsin, o yeni. Benimle gel, gömleğini yıkayalım.

— Yıkayacak olan o olacak," diye açıkladı.

Ne oldu?

— Ne?" diye haykırdı.

Ona ters ters baktı, o da bana ters ters bakınca tedirginliğim on kat arttı.

— Çok özür dilerim," dedim Jessy'ye, "bir kazaydı.

— Lanet olsun, dikkatli olmalısın. İki sol ayağı olan bir garsona ihtiyacımız yok.

— Sana kaza olduğunu söyledi," diye tükürdü adam. Bu pisliği temizleyecek birini bul ve aşağı in. Sen," dedi, "beni takip et.

— Ya da... evet.

Az önce olanlar kimsenin umurunda değildi. Hiç kimse... Olayı çok yakından izleyen Jacob dışında. Çok yakından.

Yabancı, müşteriler arasında kolaylıkla ilerledi ve onu kızlar tuvaletine girerken gördüğümde şaşkınlıktan nefesim kesildi. Bir grup arkadaşım lavaboların etrafında takılıyordu.

— Dışarı  ık. *Hemen dışarı  ık.*

Hiçbir soru sormadan odadan  ıkıldılar. Vay canına.

Kapıyı kilitledi, sonra bana dönmeden önce geride kimsenin kalmadığından emin olmak için kabin kapılarını iterek açtı.

— Sonunda yalnız...

— Özür dilerim... Bir kazaydı, ben...

— Biliyorum, adamdan seni bana doğru itmesini isteyen bendim.

Bu sözleri gayet doğal bir şekilde söyledi. Kaşlarım havaya kalktı, şaşkınlıkla sordum:

— Neden... Neden yaptın bunu?

Bana yaklaştı, ben kapıya çarpana kadar geri çekilirken gömleğinin düğmelerini yavaşça çözdü. Dudağımı ısırdım, kapana kısılmıştım. Bunu bana ödetmek için yapmıştı, benden intikam almak için, bundan emindim.

— Çünkü... bir baş başa görüşmeye daha ihtiyacım vardı," diye mırıldandı, eli kapıyı kilitlerken yüzüme yaklaştı. İlki oldukça... şiddetliydi.

Taşakların için yeterince şiddetli, katılıyorum.

Elini bana bu kadar yakın hissetmek beni ürpertti. Gömleğinin düğmelerini açmaya devam ederken geri adım attı ve gömleğini çıkarırken nefesim kesildi.

Lanet olsun.

Üa, söyleyebilirsin... yum.

Tuvaletin kan kırmızısı ışığı altında kasları ve kollarındaki damarlar daha da belirginleşmişti. Gövdesi, kolları ve karnı boyunca, köprücük kemiğine ve Apollo kemerine kadar uzanan çok sayıda dövme - çoğunlukla yılanlar - dolaşıyordu.

Etkileyici.

— Görüyorsun, bencil değilim, *beni* kontrol etmene izin veriyorum.

Hızla ona baktım. Sırıışı başımı sallamama neden oldu. Yanına gittim ve gözlerini benden ayırmadan bana uzattığı gömleğe uzandım.

Ellerim hafifçe titriyordu. Bu korku muydu yoksa onunla aynı odada olmanın heyecanı mı? Aynadaki yansımasını görebiliyordum. Kabinlerden birine yaslanmış bana bakıyordu.

— Senin gibi bir kızın burada çalışabileceğini bilmiyordum" diyor.

Açıkça kıcıma bakıyordu, başı eğikti ve küstahça bakıyordu.

— Benim gibi bir kız nedir?

Bana baktı ve fısıltıyla cevap vermeden önce bir süre gözlerini dikti:

— Masum... saf.

Bir balonun içindeydik, dışarıdaki müzik ve sesler bana boğuk geliyordu. Ona cevap veremedim.

Lanet olsun, Iris, kendine gel.

Dikkatimi tekrar gömleğe verdim ve biraz sabun sürdüm.

— Değilim," diye karşılık verdim.

Ben masum muyum?

— Öyle mi?

Sesi tekrar ona bakmamı sağladı. Doğruldu ve bana doğru ilerlemeye başladığında kalbimin çarpıntısı hızını ikiye katladı. Yarı çıplak vücudu benimkine doğru hareket ederek konsantrasyonumu bozdu. Suyu durdurup ona bakmadan önce ürperdim.

— Ben neden buradayım?

— Çünkü gömleğimi lekelemiştin," diye cevap verdi sinsi bir gülümsemeyle, "hatırlamıyor musun?

Bu duruma gülmesini izlerken kaşlarımı çattım ama tıpkı onun bana yaptığı gibi teninin her santimini incelemekten kendimi alıkoyamadım. Parmağıyla çenemde yavaşça gezinmeden önce saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdığında ürperdim.

Çenemi kaldırdı ve gözleri benimkilerden dudaklarıma odaklandı.

— Bunu çok düşünüyorum.

Oh, Tanrı aşkına.

Tenimi okşamaya devam etti ve uzaklaşıp tekrarlamadan önce bunu birkaç saniye yapmasına izin verdim:

— Ben neden buradayım?

Tekrar yaklaştı ve teninin sıcaklığını hissettiğimde bedenim yandı. Bu adama karşı hissettiğim çekim beni dehşete düşürdü.

— Sana söylemeyi kabul ediyorum.

Gözleri benimkilere döndü. Sonra başparmağı dudaklarımı sıyırdı ve kalbimi patlatmakla tehdit eden bir duygu çığını tetikledi. Midem heyecan ve endişe karışımı bir duyguyla burkuldu.

— ... parmağımı ağzımla değiştirmeme izin vermeyi kabul ediyorsun.

Yüzünü benimkine yaklaştırdı ve sıcak nefesinin tenimi gıdıklamasına izin vererek dudaklarıma hafifçe dokundu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kendimi acil bir durumdaymışım gibi hissettim ve kısa süre sonra nefes nefese kaldım. Onun dikkatli bakışları altında karnımda bir şeyler patladı.

Iris, ne halt ediyorsun? KES ŞUNU. HAYIR, O

KORKUNÇ BİR YABANCI.

NE SIKIMI BEKLIYORSUN?

Çekici güzelliği ve heybetli vücudu beni korkutuyordu ve benden daha iyisini yapabilecekken neden beni öpmek istediğini anlamakta zorlanıyordum. Söyleyecek söz bulamayınca yutkundum ve başımı salladım.

— Bana cevap vermenizi istiyorum, Prenses.

— Bana öyle deme," diye fısıldadım.

İçimde yükselen öfke, onu öpme arzumu bastırmak için hiçbir şey yapmadı. Yüzüme biraz daha yaklaştı, dudaklarını dudaklarıma değdirdi ama her seferinde daha ileri gitmeden geri çekildi.

— Sadece bu seferlik bir istisna yapamaz mısınız?

Gözlerim tekrar ona döndü, yarı açık ağzılarımız tek ve aynı arzuyu ifade ediyordu. Yüz hatlarıyla oynayan kırmızı ışık onu daha da şeytani bir hale getirirken, odanın ağır, karanlık atmosferi onu daha da şeytan gibi hissettiriyordu.

Ellerini lavabonun iki yanına, kalçalarımın yakın bir yere koydu, beni uzuvlarımı ağırlaştıran ve beni bunaltan bu cazibeye kaptırdı. Ellerini lavabonun her iki yanına, kalçalarımın yakın bir yere koydu, beni uzuvlarımı ağırlaştıran ve beni bunaltan bu cazibeye kaptırdı.

Parmakları hafifçe titreyerek dudaklarımı okşamaya devam etti.

— Bunu yapmama izin verecek misiniz Prenses?" diye korkutucu derecede açgözlü bir ses tonuyla tekrarladı.

— Ya da... evet.

Bana yaklaşımdan önce küçük bir gülümseme verdi. Sıcak dudakları ilk kez benimkilerle buluştuğunda gözlerim kapandı, nefeslerimiz ağırlaştı ve karnımın alt kısmında bir arzu patlaması yarattı.

Sıcak dudaklarında ve sert dokunuşunda kendimi kaybettim, bana yaklaşıırken büyük elleri kalçalarımı sıkıyordu. Beni lavabonun üzerine kaldırdı ve öpücük hızla daha derin, daha açgözlü... daha hayvani bir hal aldı.

Acımasızca kalçalarımı ayırdı ve aralarına yerleşerek dişleriyle dudağımı çekti. Ağzımı açtım ve dilinin benimkiyle iç içe geçmesine izin verdim. Elleri kalçalarımın belime doğru kaydılar ve mahremiyetime karşı bir yumru hissettim.

Vay anasını.

Beni daha da öfkeyle öperken parmaklarım çenesine dayandı, öpücüğe hükmetmeye çalışıyordu. Parmaklarının boynuma dolandığını hissettiğimde nefesim kesildi.

— Alabilir miyim?

Parmakları daha sert bastırdı ve bayıldığımı hissettim. Cevap olarak başımı salladım ama o devam etti:

— Senin sözlerin.

— Evet.

Bir saniye bile kaybetmeden dudaklarımın yeniden, daha da acımasızca saldırdı. Parmakları boğazıma bastırırken ellerimi ensesine koydum. Öfori beynimde hızla ilerledi ve vücudum ateşlendi. Dili benimkiyle duygusal bir şekilde dönüyordu ve ben kontrolümü kaybetmişim.

Şehvet saçan bu adamın karşısında kontrolümü kaybetmiştim. Dudakları benimkilerle her buluştuğunda, nefesi tenimi her sıyırdığında, korku ve arzunun karışımını hissettim.

Bu sapkınlıktı, yasaktı.

İzin verilmiyor.

— Yasak," diye mırıldandım ve temasımızı kestim. Tanrı aşkına.

Bir an bana baktı, yüzünde bir gülümseme vardı, sonra nemli gömleğini tutup cevap verdi:

— Belki, ama... ben bunu tercih ederim.

Gömleğini rahatça omzuna atarak kapıya yöneldi. Ayrılmadan önce arkasına son bir kez baktı ve şöyle dedi:

— Bunu taşaklarıma tekme attığın için bir özür olarak düşün, bu yüzden buradasın... Hepimizin ikinci bir şansa hakkı var.

Dudakları sırtarak gerilirken söyledikleri karşısında nutkum tutuldu. Başparmağını ağzının kenarında gezdirdi ve siler gibi yaptı.

— Ve bu arada.

Ah şu piç.

Kilit klik sesi çıkararak kapının kilidini açtığını gösterdi. Öpüşmemizden ve sözlerinden aniden rahatsız olarak lavabodan kalktım.

— ... dudakların çok lezzetli, prenses.

BÖLÜM 8

TEHLİKELİ NMRfÉRO

Sabah 4'te. Iris'in dairesi.

Kalbim hâlâ hızla çarparken boynuma dokundum. Parmaklarının baskısını, teninin yanımda yanışını ve dudaklarının ağzımı tatlısıymış gibi yalayıp yutuşunu hâlâ hissedebiliyordum.

Yasak olmalıydı. Bir yabancıya karşı böyle bir çekim hissetmek yasaktı. Ve lanet olsun, erkeklerin bana bunu yapmasına izin verme alışkanlığım yoktu. Hele hakkında hiçbir şey bilmediğim bir adamın.

— Lanet olsun, Rufus," diye fısıldadım, tavana bakarak, "Bunu beklemiyordum.

Taşaklarını kırmanın bedelini bana ödeteceğini düşünmüştüm. Ama hayır... Gülümsemesindeki küstahlığın ve kibirli ses tonunun hatırası sinirlerimi yeniden ateşledi. Ya Jessy, birkaç dakika önce ona yaklaşmamı açıkça yasaklamış olmasına rağmen tuvalette neler olduğunu öğrenirse? Bu yabancı işimi dudaklarının arasına almıştı. Birkaç kelime edersen kovulacaktım.

Piç kurusu.

— Rox'a söylemek zorundayım, bunu daha fazla sır olarak saklayamam.

Yolda arkadaşımı aradım ve akşam hakkında onu rahatlatmaya çalıştım. Ama ona ne anlatabilirdim ki? Gömleğini kirlettiğim için bir yabancıнын beni vahşice öptüğünü mü? İlki ona gölde taşaklarına diz çöktürdüğü için benimle bir kez daha baş başa kalabilmek için kendi planladığı bir kazayı mı? Yalnız olmam gereken gölde mi?

Mırıldandım:

— Şimdilik bu konu hakkında konuşmaktan kaçınacağız.

Çok iyi bir seçim.

— İyi geceler Rufus," diye mırıldandım, gözlerimi kapatarak.

Lütfen, beyin, bu akşamı tekrar tekrar hayal etmeme izin ver... sonuçlarını unuttur bana.

Sadece bu gece.

Üç hafta sonra. Ewing Üniversitesi. Saat 2'de.

— Lütfen ödevlerinizi Salı gece yarısından önce bana gönderin.

Diğer öğrencilerle aynı saatte kalktım. Üniversiteye döneli bir haftadan fazla olmuştu ve Tanrı biliyor ya hiç özlememiştim. Dersler, aptal öğrenciler, öğretmenler, sınav stresi.

— Açlıktan ölüyorum," dedim Rox'a konferans salonundan çıkarken.

— Ben de, yiyelim mi? Yoksa Cody'yi beklemeyi mi tercih edersin? Ona muzip bir bakış attım ve o da bana ters ters baktı.

— Bu oyunu daha ne kadar oynayacaksın?

— Ta ki siz bana duymak istediklerimi söyleyene kadar," diye cevap verdim gülümseyerek.

— Bu gece çalışıyor musun?

— Hasta olan Jessy'nin yerine geçiyorum.

Sonunda işe devam ettim. Cömert bahşişler anneme olan borcumu ödememe yardımcı oldu. Dahası, o meşhur geceden beri ne soytarı, ne Jacob, ne de Jacob'ın sözde erkek arkadaşı geri dönmüştü.

Aradan üç hafta geçmişti, olanları unutmama ve Jessy öğrenirse sonuçlarından endişe etmememe izin vermişti. Soytarıya ağzının suyu akıyordu ve yaşadığı hayal kırıklığı normal şartlar altında zar zor çalışan beynini değiştirmişti. Her gece onlardan herhangi birinin gelip gelmediğini soruyordu. Neyse ki Brandon ve Jamie bana karşı her zaman nazikti, onun aksine sırf ikinci katta çalıştığım için beni bir tehdit olarak görüyordu. Hatta siparişlerimden birini sabote etmeye çalıştı.

Kaltak.

— Görünüşe göre Simones şehre geri dönmüş.

Başka bir soytarının sesini duyduğumda gözlerimi devirmiştım, bu kez benim sınıfımdan, soytarı arkadaşlarıyla birlikte. Ewing Üniversitesi, günlerini sevişerek ve birbirleriyle dalga geçerek geçiren olgunlaşmamış pisliklerle dolu dev bir lise gibiydi.

— Tyler, biraz kışına dikkat edersen harika olur," dedim ve yoluma devam ettim.

— Seninkiyle ilgilenmeyi tercih ederim," diye alay etti.

Beyefendinin kırılğan egosunu kırmanın zamanı geldi.

— *Bunu* bile yapamazsın.

Arkadaşları güldü. Onun gülümsemesi kaybolurken benimki daha da genişledi.

— Seninle konuşmamın tek nedeni kışınken, bana kaltak rolü yapma Simones.

Alınmış gibi yaparak elimi göğsüme götürdüm.

— Ama... Ama," diye kekeledim daha ciddi bir ifadeye bürünmeden önce, "yine de... O gece ağda yapmıştım. Hangimiz diğerini kullandı, Tyler?

Ona iki orta parmağımı gösterdim.

— Siktir git," dedi öfkeyle.

En büyük gülümsememi takınırken Rox güldü. Topuklarımın üzerinde döndüm ve oldukça yüksek sesle söyledim:

— Kesinlikle senin tarafından değil!

Ah, bu üniversite benim oyun alanım, bu öğrenciler taş gibi aptal.

— Meydana vardığımızda Rox "Beni burada bekler misin?" diye sordu. Sekreterliğe bazı evrakları bırakmam gerekiyor.

Başımı salladım ve çimlerin üzerine oturarak Rox'un uzaklaşmasını izledim. Uzakta, üniversitenin otoparkında bir polis arabası park etmişti. Rox bana bir öğrencinin bir haftadır kayıp olduğunu söylemişti.

Jack'in ölümünden bu yana, yetkilileri alarma geçirmeye yetecek kadar bu türden uç kaybolma olayı daha yaşanmış ve polis

teyakkuzumu iki katına çıkardım. Huzur ve sessizliğiyle ünlü bu kasabanın sokaklarında bir katilin dolaşıyor olabileceği fıkri endişemi hafifletmiyordu.

Bir ışık parlaması k a f a m ı kaldırmama neden oldu. Cody gülümseyerek kamerasına bakıyordu.

— Yıllardır kullanmadım! Rider nerede?

— Yönetime!" diye muzip bir gülümsemeyle onu bilgilendirdim.

— Hayır, Iris, inan bana, sana aşık olabilirim, ama kesinlikle ona değil.

Yanıma oturmadan önce gözlerini gökyüzüne kaldırdı.

— Bu doğru, diğerlerine, Cody.

— Merak etme Rico, kulübünü yakmayacağım.

— Bu kulüp benim tüm hayatım!

Başımı salladım ve telefonu kapatıp kulübe doğru yürüdüm.

Kırmızı basamaklardan indim ve ana kapıyı çaldım. Lanet olası kodu hatırlayamıyordum; vardiyalarım akşam saatlerinde başlıyordu, bu yüzden genellikle ikinci girişten geçerdim.

— İki saat içinde açıyoruz," diye seslendi kapının diğer tarafındaki fedainin sesi.

— Aç kapıyı, ben Iris.

— Iris mi?

Kapıyı yarım açtı ve beni içeri almak istemediğini hissederek içeri süzıldüm. Kapıyı kapatmadan bana sorgulayan bir bakış attı, neredeyse... *stresli* görünüyordu.

— Şirketiniz...

— Jessy'nin yerine ben bakıyorum," dedim odaların ışıklarını açarken. Orada kimse var mı?

— Erm...

Bir kapı açıldı ve başımı çevirdim. Gözlerim özel odadan çıkan tanıdık bir figüre takılınca bedenim dondu. Siyah bir bezle sildiği elleri yavaşladı. O da beni gördüğüne şaşırmişti. Beynim sorularla çalkalansa da onun varlığını fark etmemiş gibi davrandım.

Kahretsin, geri mi döndü? Bu saatte burada ne işi var? Neden özel olması gereken bu odadaydı?

— Senden kimseyi içeri almamanı istemiştin," diyerek Dan'e doğru tükürdü.

Bu soytarı kim olduğunu sanıyor?

— Burada çalışıyorum," diye cevap verdim merdivenlerden inerken, "ve patronum akşam 7'de burada olmamı istedi.

Yanıt olarak çenesi seğirdi.

Dans pistini geçtim ve merdivenlerden onun bulunduğu kata çıktım, sessizlikte sadece benim ayak seslerim yankılanıyordu.

Ona ulaştığımda, vücudu yolumu kapattı.

— Geçebilir miyim?

Tek kelime etmeden ve bana ters ters bakarak yavaşça yolumdan çekildi. Ben düzenli, boş soyunma odalarına doğru yürürken gözleri sırtımdaydı. *Akşamın sonundaki dağınık soyunma odalarıyla hiçbir ilgisi yoktu.*

Kapalı kapının ardında, hızla üstümü değiştirirken onun sesinin yankısını duyabiliyordum. Kulübü çoktan açmıştım ve görevler gerçekten sıkıcı değildi, ancak mobilyaları hareket ettirmek için belirli bir miktar fiziksel güç gerektiriyordu. Ve *onu* düşünmemek için zihinsel güç.

O burada, kızım.

EVET, BİLİYORUM.

Üç haftadır kendisinden haber alamıyordum ve bugün karşılaştığım ilk kişiydi. Müşterilere yasak olan bu alanda ne işi vardı? Her zaman en büyük müşterilerini memnun etmeye çalışan Rico ile özel bir bağlantısı olduğunu düşündüm. Ama bu adam Rico için ne kadar önemliydi ki ona bu avantajı sağlıyordu?

Çok meraklı olma kızım... Burada meraklı olmak eğlenceli değil. Biliyorum... ama bilmek istiyorum.

Soyunma odasından çıktım ve onu barda kendine yardım ederken gördüğümde kaşlarımı çattım. Etrafta Dan'i aradım ama girişte yoktu. Merdivenlerden aşağıya doğru yürüdüm, topuklarım demir basamaklara vuruyordu, bakışlarım ona sabitlenmişti, tıpkı onun içkisini yudumlarken bana baktığı gibi.

Barda kendine yardım etmesine izin var mı?

Kendi işine bak, Iris, seni uyarıyorum eğer...

Açılışa hazırlanmak için sandalyeleri tezgahdan indirirken ona bilgi verdim:

— Bar akşam 9'a kadar açılmıyor.

Gözlerini boynuma dikti ve sözlerime aldırmadan elbisemi süzdü.

— Eğer dikkatimi çekmek istiyorsan, prenses, bunun yolu bu elbise değil.

— Bana öyle hitap etmemeni söylemiştim zaten," diye homurdandım işime devam ederken.

— Peki sana ne dememi istersin?

Ona baktım ve dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

— Bana *ilk adınla* seslen ki bileyim.

Bir yudum daha aldı ve düşünüyormuş gibi yaparak gülümsedi. Kalbim hızla çarpıyordu. Üzerimde yarattığı çekim beni dehşete düşürüyordu, onu çok istiyordum.

Bir post-it aldı, üzerine bir şeyler yazdı ve ardından kâğıdı katlayarak avucunun içinde sıktı. Boğazını temizleyerek bardağını tezgâha bıraktı, sonra barın etrafında dolaşarak elini barın üzerinde gezdirdi. Yüzüklerinin mobilyaya yavaşça sürtündüğünü duyduğumda kalp atışlarım hızlandı.

Sırtımı ona dönerek etrafıma bakındım. Dan hiçbir yerde görünmüyordu. Bana doğru gelen ayak seslerini duyduğumda midem düğümlendi ve nefesim daha da düzensizleşti. Eli benimkine dokundu ve sonra bana kâğıt parçasını gösterdi.

Vücudunu arkamda hissetmek beni son derece germişti. Banyoda olanların anısı omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Sesi kulağıma yakın fısıldadı:

— Adım *Kai*, ama bana bu gece diyebilirsin.

Tekrar uzaklaştığını hissettiğimde tüylerim diken diken oldu ve vücudumdaki her hücreyi elektriklendirdi.

— Artık adımı bildiğinize göre Prenses, umarım yakında sizden de duyabilirim...

Siktir, bayılacağım.

Arkama bakmadan, gitmek için merdivenleri tırmandığımı tahmin ettim. Elimin yanında duran kâğıt parçasına doğru koşmadan önce onun gitmesini bekledim. Ama o kapıyı arkasından çarparak kulüpten çıkarken aklıma bir şey geldi.

Kai.

Bayanlar tuvaletinin yıldızı o muydu? Çünkü bu kulüpte Kai adında o kadar çok düzenli müşteri olamazdı. Yaygın bir isim değildi. Demek ki bu tuvalette çoktan kızları becermişti. Beni orada öpmüştü ama bu onun için yeni bir şey değildi, orijinal bir şey değildi... *özel bir şey değildi.*

Kendi adıma, bir yabancıyla karşılaştığımda ilk kez bu kadar cesur ve bu kadar az özdenetim sahibi oluyordum. Görünüşe göre bir oyuncuyla karşı karşıyaydım. Belki de Jessy ile aralarında bir şey olmuştu ve bu da meslektaşımın davranışını açıklıyordu.

Sanırım bu kulüpteki bütün piliçleri becerdi ve seni de listesine eklemek istiyor.

Bu üzücü çünkü... Bir ödül olmayı sevmiyorum.

Kulüp o kadar kalabalıktı ki sanki iki gündür hiç durmadan çalışıyormuşum gibi hissettim. Birkaç dakika önce dönmüş olan Kai'nin dikkatli bakışları altında masalar arasında zikzaklar çizdim. Onun masasında Rico ve iki adam daha oturuyordu ama Jacob ya da sözde erkek arkadaşından iz yoktu.

— Iris!" diye seslendi patronum, içkilerimizi geri getirirken.

Başımı salladım ve Brandon ile Jamie'ye katılmak için merdivenlerden aşağı koştum.

— Rico hizmet talep ediyor," diye bilgilendirdim onları, yorgun bir şekilde iç çekerek.

— Ama ciddi mi? Daha yeni sipariş verdi!" diye haykırdı Jamie.

Omuz silktim ve saat 11.50'yi gösteren telefonuma baktım. Vardiyamın bitmesine on dakika kalmıştı. Çocuklar önce Rico'nun siparişini koydular, ben de yukarı çıktım.

— Beyler," diye başladım, içkilerini koymak için eğildim.

Kai'nin gözleri dekolteme, oradan dudaklarıma kaydı ve sonunda bakışlarımla buluştu. Dilinin ucunu dudaklarında gezdirdi, ardından kalp atışlarım beni ele verse de görmezden geldiğim umursamaz bir gülümseme çizdi.

Ama döndüğümde, Rico'nun elinin ilk kez olduğu gibi kalçalarıma vurduğunu hissettim. Şaşkınlıkla hıçkırdım ve hızla döndüm, ona haddini bildirmeye hazırdım. Ama zamanım yoktu çünkü Kai'nin yumruğu patronumun çenesine çarptı. Gözlerindeki öfke ifadesi şaşkınlığımı korkuya dönüştürdü.

— O şişko ellerini bir *daha* sakın ona sürme," diye ciyakladı ve silahını çıkarıp kadının gözlerinin arasına dayadı, "yoksa söz veriyorum seni ve tüm adamlarını havaya uçururum.

Vücudum dondu kaldı. Yüzü solgun ve dudağı kanlı Rico kendisine doğrultulan silaha baktı. Adamlarından hiçbiri tepki vermedi. Kulübün benim etrafımda döndüğü izlenimine kapıldım.

— Üzgünüm, Iris," dedi Rico, gözlerini Kai'den ayırmadan.

Rico'nun ifadesi tüylerimi diken diken etti. Çenesi gerildi, şakağında bir damar atmaya başladı ve silahını Rico'nun yüzüne doğrulttuğunda kasları gerildi, kanlı parmak eklemleri kabzanın etrafında kenetlenmişti. Bu hareket şiddet ve öfke yayıyordu.

— Diske devam edebilir miyiz...

— Kapa çeneni," diye tükürdü a y a ğ a kalkarken, "tartışma sona erdi. Topla kendini, duymak istemiyorum.

Sesinin tonu beni titretti. Öfkesini hissedebiliyordum ve bir yanımda henüz doruk noktasına ulaşmadığını kendi kendime fısıldıyordu. Daha kötüsünü de yapabilirdi. Ve bu korkutucuydu.

— M... teşekkür ederim," diye kekeleyerek gidişini izledim.

— Seni piç!" diye bağırdı, sanki beni duymamış gibi.

Merdivenlerden koşarak indi ve ben utanarak müsaade isteyip masadan uzaklaştım. Hâlâ korkuyor ve titriyordum, soyunma odalarına giden merdivenleri dörder dörder çıktım. Bir dansçı beni görünce sordu:

— İşler nasıl?

— Şey... ya da... evet, evet, iyiyim," diye kekeleyerek çantamı aradım.

Hızlı, sarsak hareketlerle soyundum ve onun şaşkın bakışları altında kot pantolonumu ve sweatshirt'ümü giydim.

— Yavaş ol Iris, bir uzvunu kıracaksın," diye şaka yaptı makyajını tazelerken.

Sanki Rico'nun çenesi kırıldı, ha, ha. Bu hiç komik değil.

Küçük, zoraki bir gülümseme verdim ve eşyalarımı yerleştirdikten sonra soyunma odalarından aceleyle çıkmadan önce el sallayarak veda ettim. Korku beni ele geç i r i y o r d u . Yüzü sürekli aklıma geliyordu.

Sanki beni savunmuş olmasına rağmen onu artık gerçek bir tehlike olarak görüyordum.

Beni savundu.

Beni en çok şaşırtan şey Rico'nun adamlarının kılını bile kıpırdatmamış olmasıydı. Onu korumaları gerekiyordu ama hiçbir şey yapmamışlardı. Etraftaki insanlar da benim kadar korkmuş görünmüyordu. Bazıları sanki olanlar normalmiş gibi bakıyordu. Sanki durumun ciddiyetinin farkına varamayacak kadar sarhoştular... ya da buna alışmışlardı.

— Merhaba çocuklar," dedim Brandon ve Jamie'ye cevaplarını beklemeden.

Dışarı çıkmam, eve gitmem gerekiyordu. Çünkü şimdi bu kulüp bana daha önce inanmayı reddettiğim bir şeyi kanıtlamıştı.

Tehlikeliydi.

Saat sabahın biri. Iris'in dairesi.

— Görevli pislik kıcıma bir tokat attı ve *bum!* Kulüpteki yakışıklı adam onun kıcını tekmeledi.

Lenslerimi çıkarırken endişemi yatıştırmaya çalışarak akşam olanları Rufus'a anlattım. Bakışlarım, üzerinde telefon numarasının yazılı olduğu küçük kâğıt parçasına takıldı. "Benim adım Kai... ve beni bu gece arayabilirsin.

Diskiniz çöp.

— Ve bana numarasını verdi," diye mırıldandım, kalbim korkunç bir hızla çarpıyordu.

Kâğıt parçasını parmaklarımın arasında sıkıştırdım ve numaraları ezberledim. Bu gece olanlardan sonra ona fazla yaklaşmak istemiyordum. Bir başkasının hayatını bu kadar kolay tehdit etmesi kanımı dondurmıştu. Filmler dışında daha önce hiç böyle bir şiddet görmemiştim.

Yeni bir travma mı?

Hayır, ben iyiyim.

Çok kötü, yolumuza devam ediyorduk... Neden onu aramıyoruz?

— Kesinlikle hayır," diye yanıtladım tehlike sezmeyen küçük iç sesimi.

Fevri ve silahlarla fazla rahat olmasının yanı sıra, kulüpteki kızları becermeyi seven bir oyuncuydu. Ve ben bir ödül olarak erkeklerin egolarını okşamayı reddettim.

Ama seni bir kupa için alacağını kim söyleyebilir? Biraz oynayabiliriz, değil mi?

Rico'yu tehdit etti.

Ama çok yakışıklı. Ama tehlikeli.

Ama gerçekten sikilebilir olmalı, kızım.

Başımı bir tarafa eğdim. Bu doğrudu. Gerçekten sikilebilir görünüyordu.

Listesini tamamlamak için seni yatağında istiyor. Kaybettiğini anladığında yaşadığı hayal kırıklığını bir düşünün.

— O kazanıyor," dedim Rufus'a şeytani sesimle.

Dahası, seni savundu, ki bu çok seksiydi.

Daha önce de oyuncularla oynamıştım. Kaleye yakın olduklarını düşünmelerine izin vermek beni eğlendiriyordu, çünkü sonunda beni asla alt edemediler.

Ama onunla... bu daha karmaşıktı. Bir yandan onun bu beş para etmez özgüvenini boşa çıkarmak istiyordum. Ama öte yandan... beni istediği gibi ele geçirmesini istiyordum. Ve eğer onu ararsam, bu kabul edeceğim bir oyunun başlangıcı olacaktı. İlk kez kazanacağımdan emin olmadığım bir oyun.

— Rox onun arkasından ne yaptığımı öğrenirse bana ömür boyu kızar," dedim ve telefonuma uzandım.

Boğazımda bir yumru ile numarasını kaydetmek için telefonumun kilidini açtım. Ben kulüpte çalışırken Thea'nın sesli mesaj kutuma bir mesaj bıraktığını görünce durdum.

"Merhaba, Iris! Seni aramaya çalışıyorum ama ulaşamıyorum," diyen küçük sesi kalbimi ısıttı. Plan işe yaradı, annem beni odana aldı ve tahmin et ne oldu, bir şey unutmuşsun. Sık sık taktığın kolyeyi buldum! Demek bana inandı! Al bakalım, öpüyorum, seni seviyorum."

S... Ne?

Yakamı hızla çıkardım, beynim yarışıyordu. Bu nasıl olabilirdi?

Belki de Théa başka bir kolyeden bahsediyordu? Ama onun dışında neredeyse hiç kolye takmamıştım. İlk başta onu Hydewood'da annemde bıraktığıma emindim, ta ki o motorcu yanıldığımı kanıtlayana kadar. İstasyonda düşürdüğümü iddia etti. Kolyemdeki farklılıklara baktım. Hayat ağacı şeklindeki beyaz altın kafesine hapsedilmiş siyah inciye tanıdım. İnce zincir bile elimde her zamanki ağırlığını taşıyordu. Eğer bu kolye sahteyse, tıpatıp benimkine benziyordu...

Böyle bir kolye taktığımı nereden bilsin? Neden bana sahte bir tane verdi? Aklıma gelen tüm iğrenç fikirlerden korkuyordum. Ya beni takip ediyorlarsa? Beni izliyorlarsa? İçinde GPS takip cihazı var mıydı? Bir mikrofon? Ya da bir kamera?

*Hayır, kes şunu, o kadar önemli değilsin,
yemin ederim. Ya onu atarsam?*

Kesinlikle değil. Babamdan bir hediye.

Gerçeği öğrenmenin tek bir yolu vardı. Üvey kız kardeşime bir mesaj yazarak bana mücevherin fotoğrafını göndermesini istedim. Eğer mücevher

annemin evindeydi, sahte olmalıydı. Bu noktada paniklemeye başlayabilirdim. Bu arada, paranoyamın bana fısıldadıklarını görmezden gelmeyi tercih ederek onu yerine koymaya karar verdim. Cevabı yarına kadar öğrenecektim.

Ertesi gün. Akşam 5'te. Ewing Üniversitesi Kütüphanesi.

— Kurudun mu?

Cody, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle karşıma oturdu ve eski tahta sandalyeyi gıcırdattı. Çizimlerimden başımı kaldırdım ve diğer öğrencileri rahatsız etmemek için fısıldadım:

— Görünüşe göre sen de öyle.

— Koyu halkalarınla *Cenaze filmindeki bir karaktere benziyorsun*," dedi yorgun yüzümü incelerken.

— Yeterince uyumadım ve aynı zamanda bu ödev bende her şeyi bırakıp *Box'ta* dansçı olma isteği uyandırıyor," diye iç geçirdim. Gerçekten çok para kazanıyorlar.

— Sana şaşırdım. Bu arada, bu gece çalışıyor musun?

— Hayır, bugün izin günüm," dedim kâğıdımı karalamaya devam ederken.

Thea'nın bana hâlâ bir şey göndermemiş olduğu gerçeğini aklımdan uzaklaştırmak için ellerimi meşgul ettim.

— Mükemmel, ikimiz için de iyi bir planım var.

Gözlerimi kısarak muzipçe gülümseyen arkadaşşıma baktım.

— Şenlik ateşi, Simones," diye hatırlattı Cody.

Üniversitemdeki öğrenciler tarafından düzenlenen bu etkinlik her yıl Ewing Gölü'nün yanındaki ormanda gerçekleştirilirdi.

— Bulduğunuz şey gerçekten hoşuma gitti.

Bana gülümsedi ve kollarını kavuşturarak sandalyesinde arkasına yaslandı. Bir latte çiziyormuş gibi yaparak bana alaycı bir gülümseme kazandırdı. Telefonumun ekranına yüzüncü kez baktım. Hâlâ bir şey yoktu.

— Size bir soru sorabilir miyim?" diye sordum birkaç saniyelik sessizliğin ardından.

— Mmm?

— Bir kolyenin içine izleyici koymak mümkün mü?

— Boyutuna göre değişir ama bugünlerde bu oldukça mümkün.

Umursamaz cevabı tüylerimi diken diken etti.

— Benimki gibi mi?

Kolyeme kısaca baktı ve sonra başını salladı.

— Diğer şeylerin yanı sıra, neden? Birine göz kulak olmak mı istiyorsunuz?

Başımı olumsuz anlamda salladım. Tam ona korkularımdan bahsedecektim ki telefonum titredi. Thea'nın az önce bir fotoğraf gönderdiğini gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı.

— Sizi işinizle baş başa bırakayım, bu akşam buluşalım mı?

— Şey... Ya da... evet, işe yarar, ara beni," diye kekeledim o uzaklaşırken.

Fotoğrafı görüntülemek için üzerine bastığımda *ellerim* titredi ve Thea'nın elinde kolyemi gördüğümde nefesim kesildi. Kütüphane etrafımda dönmeye başladı. Bayılmak üzereydim.

Bir sarsıntıyla mücevheri boynumdan çıkardım ve aceleyle sandalyemden kalktım. Arkadaşlarıma söylemem gerekiyordu. Eşyalarımı alıp kütüphaneden çıktım ve sırayla Rox ve Cody'yi arayarak beni otoparkta beklemelerini istedim.

Vücudumu bir panik dalgası sardı ve alnımda boncuk boncuk soğuk terler birikerek aceleyle üniversiteden çıktım. Boş koridorlar sanki her an biri çıkıp beni yakalayabilirmiş gibi hissettiriyordu.

— Merhaba, Simones!

— Evet, güle güle.

Az önce bana kimin merhaba dediğini bile bilmiyorum.

Üniversitenin otoparkına yaklaşırken hızlandım. Uzakta Rox'un kırmızı arabasını gördüm ve onun ve Cody'nin çoktan içeride olduklarını gördüm. *Mükemmeldi.*

Bakışlarım birkaç metre ötede park etmiş bir polis arabasına takıldı. Kapı açıldı ve kalbim bir an için durdu. Gözlerimi az önce araçtan inen polis memurundan alamadım. Tıraşlı kafası, yüzündeki dövme... Onu tanıdım. Bu oydu, Jacob'ın sözde erkek arkadaşı. *Lanet olsun.*

Polis miydi? Gerçek bir polis mi? Üniforma giymiyor, bu mümkün mü?

Rox korna çalarak beni düşüncelerimden kopardı. Çantam omzumda, kolyem elimde deli gibi koşuyor, az önce gördüklerimi unutmaya çalışıyordum.

Nefes nefese, arkadaşlarımla şaşkın bakışları arasında hızla araca bindim.

— Jack'in hayaletini gördün mü?

— Ya da kayıp piliç?

— Ya da belki bir korna.

— *Kapa çeneni!"* Rox'a dönmeden önce bağırdım. Kolyemi istasyonda unuttuğumu söyleyen adamı hatırlıyor musun?

— Ne?" diye sordu Cody, tamamen şaşırılmış bir halde.

— Evet, *kutudaki* kukla mı?

— *Box'ta* bir adamla mı konuştun?" diye kızdı Cody.

Rox'un sorgulayan bakışları altında ona kolyemi gösterdim, ardından telefonumu çıkardım ve Thea'nın bana gönderdiği fotoğrafı gösterdim.

Rox anlamadan kaşlarını çatı. Cody'ye açıkladım:

— Dönüş yolunda, buradan çok uzak olmayan bir benzin istasyonunda durdum ve bir motorcu yanaştı. Ondan korktuğum için hemen yolumu kestim.

— Neden korktun?" diye sordu Cody şaşkınlıkla.

— Kız olduğum için mi? Issız bir yerde? Sabahın 1'inde? Sanki belli değilmiş gibi sıraladım. Tek başıma! Bir direk bile şüpheli olurdu!

— Tamam, anladım.

Stresimi atmak için bir nefes aldım ve hikâyeme devam ettim:

— Bu motorcuyu *Box'ta* tekrar gördüm. Tasmamı 'düşürdüğümü' söyledi ve bana geri verdi... şey...

Bir an sessiz kaldım. Kesinlikle Kai olduğunu söylemeyecektim. *Ja-but.*

— Bu çok güzeldi," diye hızlıca devam ettim. Ama kafamda onu annemin evinde bırakmıştım. Bu yüzden garipti, biliyor musun?

Rox neden böyle bir durumda olduğumu anlayınca bir çığlık attı. Vücudu aniden gerildi.

Yine de yavaş.

— Thea dün odama girdi ve kolyeyi buldu. Kolye *Aynı* yaka.

— İki tane yok mu?

— *Tabii ki hayır!"* diye patladım, gözlerim büyüdü.

Telefonumla birlikte kolyeyi kendisine vermemi istemeden önce kolyeye baktı. Fotoğrafı yakınlaştırdı ve sonra elindeki kolyeyi inceledi.

— Sana kolyeyi veren adamın adı neydi?" diye sordu bana bakmadan.

— Jacob," diye cevap verdim tırnaklarımı yiyerek. Cody kaşlarını çattı ve başını salladı.

— Bu kulüpte çok fazla insan tanımaktan hoşlanmıyorum, karanlık işlere veya orada takılan insanların hayatlarına karışmaktan nefret ediyorum. Güvenlik nedeniyle sadece birkaç isim biliyorum.

— Güvenlik nedeniyle mi?

— Evet, bu yüzden ilk isimlerini bilmiyorum ve neden bu kadar tehlikeli olduklarını da bilmiyorum. Ve bu iyi bir şey, çünkü bazıları hapse girmiş.

— Bence o şeyi atmalısın, bu da ne böyle?" diye haykırdı Rox.

— Panik yapmanın bir anlamı yok," diyerek arkadaşımız bizi rahatlattı ve kolyeyi bana geri verdi. Bir aydan fazladır takıyorsun ve şimdiye kadar başına hiçbir şey gelmedi. Eğer bir takip cihazı olsaydı, kaçırılmış olurdun.

ve bir mikrofon içine sığmaz, inci çok fazla yer kaplar.

Başımı salladım ve mücevhere baktım. Midemdeki düğümler yüzünden ülser olacaktım. İstirap bedenimi ele geçirmişti: tüylerim diken diken olmuş, kaslarım gerilmiş ve boğazım kurumuştı. Paranoaya battığımı hissediyordum ve bu da beni tamamen hasta ediyordu.

— Ayrıca, bir yabancı aynı kolyeye sahip olduğunuzu nereden bilebilir ki? Bu hiç mantıklı değil" diye devam etti arkadaşımız, bizi sakinleştirmeye çalışarak. İkisi arasındaki bağlantı için bir açıklamam yok, ama o kadar korkuyorsanız, atın gitsin ve bu konuda daha fazla konuşmayalım.

Kolyemi geri aldım. Cody haklıydı: Jacob böyle bir kolyem olduğunu bilemezdi.

*Belki de iyi bir seri katil gibi seni izliyordur? Hayır,
kes şunu, yemin ederim.*

— Neye karar verdin?" diye sordu Rox, beni düşüncelerimden çekip çıkararak.

— Hydewood'a döneceğim güne kadar evde bırakacağım ve sonra ikisini karşılaştıracam.

Elimdekini atmak istemedim. Bir yanımdan ondan kurtulamıyordu, çünkü o babamın bana tek hediyesiydi.

— Merak etmeyin Simones, bu günlerde sadece şansla dalga geçiyoruz," diye gülümsüyor Cody. Sürücü, başlayabilir misin?

Rox ona orta parmağını gösterdi ve ben de emniyet kemerimi bağlarken oflayıp pufladım. *Lütfen gezegendeki en büyük paranoyak ben olayım.*

Ertesi gün. 23 h 30. Ewing Gölü.

— Simones!

Gözlerimi devirip ikinci sınıftan beri yanımdan ayrılmayan porsuk Steven'a döndüm. Beni her yıl şenlik ateşine davet ederdi ama ben asla kabul etmezdim. O adama güvenmiyordum.

— Parti daha yeni başladı ve sen şimdiden sarhoşsun Steven," dedim yüzümü buruşturarak.

— Nasıl eğleneceğimi biliyorum," diye yanıtladı bana doğru sendeleyerek.

Kızım, yemin ederim ateşe atarsan yasal olur.

Öldürücü düşüncelerimden kurtulmak için başımı salladım. Yaklaşık yüz kişi şenlik ateşinin sıcaklığının etrafında toplanmış, uluyor ve gülüyordu, göl birkaç metre arkamızdaydı. Ben de etkinlik için getirilen plastik sandalyelerden birinde sessizce partinin tadını çıkarıyordum.

— Hadi, benimle dans et.

— Hayır, sorun değil, gayet iyi oturuyorum," diye reddettim, alevlere bakarak. "Ayrıca, Jenny kıskanıyor, seni izliyor.

Ona ters ters bakan kız arkadaşını işaret ettim ve haykırdım:

— Gel ve adamını al!

— Sen gerçek bir amcıksın Simones," diye homurdandı parmakları fincanın etrafında sıkılaştırırken.

— Evet, öyle diyorlar," diye fısıldadım, etrafımda Cody'yi ararken.

Böyle düşünmelerini istiyorsun. Beni korumak için.

Steven bana ters ters baktı ve sonra kız arkadaşına döndü. İçkimden bir yudum alırken ve kızın onu tokatlamasını izlerken bir kahkahayı bastırdım. Acınası.

— Ne kaçırdım?" diye sordu Rox, Cody'nin boş sandalyesine oturarak.

— Jenny, benimle konuşmaya geldiği için Steven'ı tokatladı," diye bilgilendirdim onu, öfkeyle başımı sallayarak.

Cody yanımıza geldi, yere oturdu ve bana bir esrar teklif etti, ben de reddetmedim, gelecekteki kafamla aramızdaki anın tadını çıkarıyordum. Kendi balonuma geri döndüm ve düşüncelerimin dışarıdaki sesleri bastırmasına izin verdim.

Kolyeyi çıkarmadım, buna cesaretim yoktu. Babamın yirmi iki yıl boyunca bana verdiği tek hediye idi. Ona dokunmak, başka hiç kimse yapamazken beni rahatlatıyordu. İçimden, annemin bana kolyenin orijinal olmadığını kanıtlamak için aynısından almış olmasını umdum.

Hiç de abartılı değildi, onunla olan güzel anılarımı silmek için her şeyi yapardı. Ama o anlamıyordu, içimde büyümesi asla durmayacak olan bu boşluğu asla anlamayacaktı, her iki ebeveyninin de sevgisiyle çevrili olarak büyümüştü. Babam ona yalvardığımda bile geri dönmemişti. Ve onun yüzünden kendimi hiç güvende hissetmedim.

Boğazım düğümlendi ve başımı kaldırıp üzerimdeki yıldızlara baktım. Çatıda ilk kez uzandığım bir doğum günü partisini hatırladığımda dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. On üç yaşındaydım ve tek arkadaşım pelüş bir hayvandı.

Ve görüyorsun, bu Büyük Ayı," dedim sevimli oyuncagım ile yıldızı göstererek, "Babam öğretti bunu bana.

Tamamen yalandı, televizyonda görmüştüm. Ama yalan bile olsa bu sözleri söylemek istedim. Babamın bana bir şey öğrettiğini söylemek istedim.

Gençliğimde çok az sevgi görmüştüm, bu yüzden bana biraz sevgi verebilecek herkese sarılırdım. Kişiliğimin bu yönünü çok iyi biliyordum, bu yüzden kalbime çok yaklaşan herkesi uzaklaştırarak kendimi duygusal bağımlılığımın korudum. Çünkü açtım ve sonuç olarak düşünmüyordum.

Rox, Cody ve Thea dışında kimseye güvenmiyordum. Kendi aileme de güvenmiyordum çünkü herkes önce kendini ve diğer ailesini düşünüyordu. Ama beni kim düşünüyordu? Benim ailem kimdi? Kim benim için en iyisini istiyordu? Beni sevmeyi? Beni korumayı?

Beni sevmenin neden bu kadar zor olduğunu merak ediyordum. İmkânsız bir şey istemiyordum, sadece onların sevgisini istiyordum. Tek istediğim buydu.

— Bir dakika içinde döneceğim.

Ağlayacakmışım gibi hissediyordum ve o taşralıların önünde ağlamaktan hoşlanmıyordum. Gözlerden uzak bir yere ihtiyacım vardı.

— Çok uzağa gitme!" Bacaklarımın beni ateşten uzaklaştırmasına izin verirken Rox'un dediğini duydum.

Parmaklarım kolyemi tutarken, çocukluğumu her hatırladığımda olduğu gibi gözyaşlarımın yavaşça yanaklarımdan süzüldüğünü hissettim. Annemle babamın kendilerinin en iyi versiyonu olduklarını ama benim için bunu yapmadıklarını her fark ettiğimde olduğu gibi. Çünkü belki de ben bunu hak etmemiştim.

Ama içten içe beni en çok kemiren şey, onlardan asla nefret edemeyecek olmamdı. Nefretim çok büyük olabilirdi ama her şeyi unutmam için annemin bana gülümsemesi ya da babamın varlığını hatırlaması yeterliydi.

Onlara kızmak, yok olduğumu gösterebilmek istiyordum. Ama... benim acım onlar için önemli değildi. Yeni ailelerinin bir parçası değildim, bu yüzden annem beni hala biraz önemseydiği için şanslı hissetmek bana kalmıştı.

Ormanın derinliklerine indikçe öğrencilerin sağır edici gürültüsü azalıyordu ve ben daha fazlasını istiyordum. Hiçbir şey duymak istemiyordum. Göle doğru gitmeye karar verdim ama Ewing Ormanı'ndaki sorun karanlıktı. Neyse ki ay yolu biraz aydınlatıyordu, çünkü nereye gittiğimi biliyordum.

Birkaç dakika geçti, gölün sesi yoğunlaşıyor ve zihnimi yatıştırıyordu. *Mükemmellik.*

— Bunu gerçekten şimdi mi yapmak istiyorsun?" Uzaktan bir ses duydum. Buradan otuz metre uzakta bile insanlar var!

— Jacob, buraya gelemeyecek kadar sarhoşlar, bunu hemen atmalıyız.

Yavaş ve sessiz bir adım atarken nefesimi tuttum. Jacob'ın sesini tanıdım. Çalıların arkasına saklandım ve etrafıma bakındım. Polis arkadaşıyla birlikte Jacob'dı. Göl kenarındaki patikanın yanındaydılar ve arabanın açık bagajını inceliyor gibiydiler. Jacob sırtıttı.

— Sözüünü sakınmadı.

— Atmak ve defolup gitmek için bir neden daha," diyor polis, yere bir şey koyarak.

Branda gibi mi?

— Planınız darmadağın, bunun sorumluluğunu almıyorum" dedi ve kasadan bir şey çıkardı.

Yediğim tüm yiyecekler boğazımdan aşağı geri indi. Önümde duran şeye odaklanırken kalbim yere çakıldı.

Kesik bir kol. Büyük bir plastik torbadan yeni çıkarmıştı.

— Ama onu kesti! Şimdi *Hannibal*'da mıyız?

Jacob şaşırmış görünüyordu ama korkmuş değildi. Sadece şaşırmıştı. Sanki... Sanki buna alışkınmış gibi.

— Creuse.

Polis ona bir kürek uzattı ve Jacob kızgın bir ifadeyle kopan kolunun elini teatral bir hareketle göğsüne koydu. Sanki her şey sıradanmış gibi. Gözlerime inanamıyordum ve arabanızda kesik bir kol bulundurmanın ve gece yarısı göl kenarında çukur kazmanın normal olmadığından emindim.

Jacob kolunu yere attı ve hiçbir şey olmamış gibi *Bachelorette* hakkında konuşarak kazmaya başladı. Kazarken *Bachelorette* hakkında konuşuyordu!

Dehşete kapılmıştım ve kusmak üzereydim. Burada olmamalıydım. Ama hareket edersem, fark edilme riskim vardı.

Ve sonunda parçalanmak istemeyiz, değil mi?

Parçalanmış. Parçalanmış bir cesedi gömen bir polis vardı.

— Bebeğim, sadece merak ediyordum! Sence görevinde başarılı olacak mı? Hayır, çünkü bir akşamda üç kişiyi öldürmek bizim için oldukça sıkıcı.

Ve tam o anda, bedenimin üzerine muazzam bir ağırlık çöktü. Bacaklarım gevşedi.

Bir telefon çaldı. Neyse ki benim değil, Jacob'ındı.

— "Senin parçalanmış cesedinle ilgileneceğim" departmanı, dinliyorum... Vernon'la birlikteyim ve orada... Ne?

Bu yüzden erkek arkadaşının adı Vernon'du.

Jacob dikkatini çekmek için el salladı. Fark edilmemek için çalıların arkasına doğru çömelmeye çalıştım. Soğuktan titriyordum ama aynı zamanda korkudan da titriyordum. Ormanın ortasında bir ceset gömüyorlardı. Ya tüm bu kaybolmaların sebebi onlarsa?

Aman Tanrım.

— Peki, ne yapacağız? Bilmiyorum, ben... Şimdi öğrenemez miyiz? Oh... Bir kişi daha var... Tamam.

Jacob telefonu kapattı ve şöyle dedi:

— Sanırım K'nın küçük görevi.

Uzaklardan gelen bir ses sessizliği bozduğunda kalbim göğsümde korkunç bir şekilde çarptı. Arkama bakmak için başımı çevirdiğimde yüzüm kızardı. O sesi tanıyordum.

Rox.

— IRIIIIIS?!

Tanrı aşkına, o değil. Bu olmasın da ne olursa olsun.

Vernon hızla ayağa kalkıp bana doğru bakarken Jacob'ın gözleri irileşti. Bu sefer o kadar eğildim ki neredeyse yerdeydim.

— Rüya mı görüyorum yoksa az önce biri Iris'i mi aradı?

— Kahretsin!" diye haykırdı Vernon. Uzakta olamaz.

Kalbim hızla çarpıyordu. Eğer Rox onlar gitmeden beni bulursa, işim bitmişti.

— Kahretsin, toparlanıyoruz, hem de hızlıca!

Nefes nefese ve ellerim ter içinde, ne yaptıklarını görmek için ayağa kalktım. İki adam kazdıkları çukurları son hızla doldurdular, sonra da kasayı kapattılar.

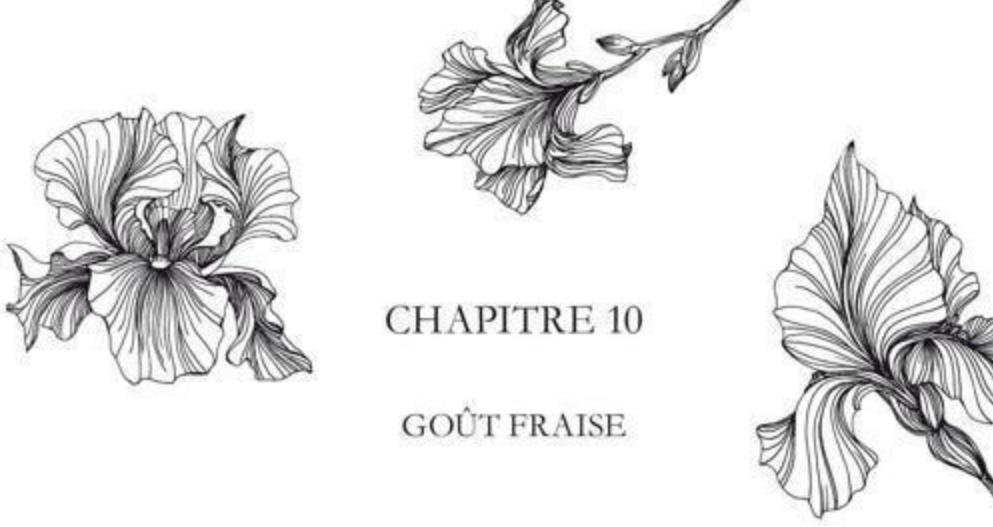
— Sence...?

— Yarın ğreneceğiz.

Gözlerimi onlardan ayırmadan yavaşça geri çekilmeye başladım. Gidiyorlardı. Her şey yolundaydı. Birden Jacob hareket etmeyi bıraktı. Etrafını taradı, bakışları birkaç kez benim saklandığım alanda durdu. Kendimi olabildiğince hareketsiz ve sessiz hale getirdim.

Uzun bir sessizlikten sonra şöyle dedi:

— Yine de kontrol edeceğim.

Kalbim küt küt atıyordu. Jacob'ın görüş alanına girmemek için geri çekildim. Jacob, ona bu işin peşini bırakmasını söyleyen Vernon'ı dinlemeden ilerliyordu.

Kahretsin, neden erkek arkadaşını dinlemiyor!

— *Iris? Neredesin lan sen?*

Jacob onu öldürmeyi düşünmeden önce ben onu öldüreceğim.

Rox bana tekrar tekrar seslendi ve Jacob'ın meraklı gözlerinden kaçmak için iki çalının arasına saklandım.

— Jacob, şu anda vaktimiz yok.

Evet Jacob, gömmen gereken bir kolun var.

— Hayır, bekle," diye cevap verdi, tehlikeli bir şekilde bana yaklaşarak.

— Kahretsin," diye mırıldandım, yüzümü buruşturarak.

Bana yaklaştıkça ayak sesleri daha da yükseliyordu. Kalbim gırtlığıma dayanmıştı. Silueti belirdi ve fark edilmemek için beni yavaşça yön değiştirmeye zorladı. Korku bedenimi sarstı ve ciğerlerimi sıktı. Ellerimdeki ter o kadar fazlaydı ki avuçlarım kayganlaşmıştı.

Geri adım attığımda ayağım bir dala çarptı ve gürültüyle kırıldı.

— Bekle, *bekle*.

Silueti durdu ve başını bana doğru çevirdi. Nefesim kesildi.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin.

— Ne buldun?" diye sordu Vernon uzak bir sesle.

Hayatta kalma içgüdüm paniğimin önüne geçti ve aklıma tamamen çılgınca bir fikir geldi. Zaten daha kötüsü olamazdı.

Jacob bana doğru gelirken yere çöktüm ve fincanımın içindekileri ağzıma ve kazağıma döktüm, kokudan biraz irkildim. Saçlarımı karıştırdım ve kazağıma kirle lekeledim. Kenardan bir çiçek kopardım ve ona bakarken gülüyormuş gibi yaptım.

Sarhoşken insanlar bana hep aptal olduğumu söylerdi.

— Görünüşe göre kız arkadaşın seni arıyor... Onu buldum!" diye haykırdı Jacob, arkasına bakarak. Ve oldukça sarhoş görünüyor.

Başımı ona doğru çevirdim ve varlığına şaşırılmış gibi gözlerimi kocaman açmış gibi yaptım.

Natalie Portman mı? Hayır... Iris Simones.

— Sarhoş mu? Ben mi? Hayır, ben... Ben biraz içtim," dedim dişlerimin arasından gülümseyerek.

Kaşlarımı çattım ve ayağa kalkıp bağırmaya çalışır gibi yaptım:

— Ama ben seni tanıyorum!

— IRIIIIS!

İçimde bir panik atağın eşiğinde olmama rağmen rolümü mükemmel bir şekilde oynadığım için bana baktı.

— Jacob, bunun için zamanımız yok!

— IRRRIIIIIIS!" Cody'nin yaklaşarak bağırıldığını duydum.

Şaşkınlıkla etrafıma bakındım, sesler arıyordum. Jacob yanıma gelip elini uzattığında gözümü bile kırpmadım:

— Hadi hayatım, arkadaşların deli gibi seni arıyor.

Ayağa kalkmama yardım ederken bana gülümsedi ama gözlerinin yakamda olduğunu fark ettim. Kalbim daha hızlı atmaya başladı.

— Hâlâ sende," dedi ve çenesiyle kolyemi işaret etti.

Beni yattığım yerden kaldırdı. Gülümsedim ama hiçbir şey söylemedim, etrafıma bakındım ve gördüğüm her nesnede duruyormuş gibi yaptım.

Nazik bir hareketle parmaklarını saçlarımın üzerine koydu ve buklelerime dolanmış yaprakları çıkardı. Elini bırakma isteğimle savaştım.

— Tamam, tatlım. Şimdi burada arkadaşlarını bekleyeceksin, değil mi?

Dişlerimin arasından gülümseyerek başımı salladım ve elimdeki çiçeği ona uzattım. Bir hıçkırık numarası yaptım ve o da bana biraz su ikram etti. Başımı olumsuz anlamda salladım ve hafifçe sendeleyerek yürümeye başladım.

— Yakında görüşürüz o zaman," diyor arkamdan. Dikkatli ol, gece burada kalma... Kendini tehlikeye atabilirsin.

Kalbim bir mil hızla atıyordu ama hiçbir şey söylemedim. Jacob'ın ayak sesleri arkamdan uzaklaşırken arkadaşlarımdan paniklediğini gördüm. Titreyerek yürümeye devam ettim ve gerçek duygularımı ortaya çıkarmak için sarhoş maskemi çıkardım: korku ve rahatlama.

Uzaktan arabanın çalıştığını duyduğumda gözlerimden yaşlar boşandı. Dudaklarımdan rahatlamış bir iç çekiş kaçtı. Güvendehydim.

— IRIS!" diye bağırdı Rox, bana el sallayarak ve bana doğru koşarak.

Arkadaşım da birkaç dakika önce benim gibi panik atağın eşiğindeydi. Alkol ve kirle kirlenmiş tişörtüme bakarken korkudan hıçkırdı ve gözleriyle beni sorguladı.

— Bardağımı düşürdüm," diye açıkladım omuzlarımı silkerek, "ama şimdi eve gitmek istiyorum. Özür dilerim.

Cody bana yaklaştı. Yüzündeki tiksinti ifadesine yüksek sesle güldüm. Ben bile iğrenmiştim.

— Bunu nasıl yaptın?

— Kirin saçınıza iyi geldiğini söyleyen bir rapor görmüştüm," dedim alaycı bir şekilde. Yere düştüm, seni koca aptal.

Kesinlikle olmaz.

Ama onlara iki adamın parçalanmış bir cesedi gömdüğünü gördüğümü söylemeyecektim.

Ertesi gün. Akşam 8'de. The Box.

— Yani bu bazı günler açıp bazı günler a ç m a y a c a ğ ı m anlamına mı geliyor?

Rico bugün beni hala hasta olan Jessy'nin yerine çağırmıştı ve bu beni mutlu etmişti. Ama önceki gecedен dolayı korkunç derecede yorgundum. Jacob ve Vernon rüyalarımı doldurmuştu... ve o parçalanmış beden.

— Hızlı öğreniyorsun ve Jessy'nin dinlenmeye ihtiyacı var. Haftada üç açılış yapacaksın.

Başımı salladım. Bir yandan işime geliyordu: daha yorucu olsa da, haftada üç gün eve sabahın ikisi yerine gece yarısı gelebilirdim. Ama kendimi baskı altında hissediyordum ve bir anksiyete nöbeti geceleyin sinsice yaklaşmakla tehdit ediyordu beni. Hatta bu gece.

— İyi şanslar," diyor Rico telefonu kapatmadan önce, "buna hazır olun.

Derin bir nefes aldım ve titreyen ellerimi salladım. Kalbim çok hızlı atmaya başladı ve vücudum şiddetli bir şekilde titredi.

Bu geceye ne dersin? Aha. Şimdi demek istiyorsun.

Birden sanki boğuluyormuşum, konuşamıyormuşum ya da nefes alamıyormuşum gibi hissettim. Paniğim endişemle karıştı, vücudumun kontrolünü kaybetmeme neden olan ve beni yere oturmaya zorlayan zararlı bir ittifak. Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı. Tüm uzuvlarım gergindi, seğiriyor ve korkunç bir şekilde titriyordu.

Gözlerimi kapattım ve düzensiz nefes alışımı sakinleştirmeye çalıştım ama sanki emmeye çalıştığım hava yeterince gelmiyordu. Boğulup ölecekmişim gibi hissediyordum. Tükürüğümü güçlükle yuttum ve başımı tavana doğru kaldırarak rahatlamaya çalıştım ama nafile. Endişeli düşünceleri tekrarlayan beynimi susturmak için saçlarımı çektim.

Birkaç derin nefes aldım, ayağa kalktım ve kulübün geri kalanı gibi boş olan barın etrafında volta attım. Fedainin izin günüydü ve yalnız olduğumu bilmek stresimi on kat artırıyordu. Sıcak basması nedeniyle nemli hale gelen saçlarımı topladım.

Çalışmak zorundayım. Çalışmak zorundayım.

Tehlikelidirler... Sizi öldürürler ve keserler... Sadece bunu bekliyorlar.

Babam ortadan kayboldu... İkinci yarı için sana ödeme yapmayacak... Ona geri ödeme yapmanı istiyor.

Kolyede bir takip cihazı var. Kaçırılacaksın ve kimse seni bulmaya çalışmayacak.

Dehşet dolu hıçkırıklarım daha da yükseldi. Birkaç gündür birbiri ardına sert darbeler alıyordum ve endişem beni hiç terk etmiyordu.

Birden ön kapı açıldı ve gerildim. Gece geç saatlere kadar aklımdan çıkmayan adamın mavi gözlerini gördüğümde vücudum dondu kaldı. Nefesim büyük boşluğu doldurdu. Kapıyı arkasından kapattı ve bana baktı.

— Bir buz küpü al.

Sessizliği onun sesi bozdu. Cevap veremeyerek kaşlarımı çattım. Buz saçağı tekniğini biliyordu.

— Bu... işe yaramıyor," diye hıçkırarak ellerimi barın üzerine koydum.

Metal merdivenlerden inip bana yaklaştığını duydum. Yüzümü inceledi, anksiyete krizimin yoğunluğunu ele veren, göstermekten kaçındığım yüzümü. Kendimi çok savunmasız hissediyordum.

— Başka bir şey deneyebilir miyim?" diye sordu, şimdi benden sadece birkaç santimetre uzaktaydı. Sizin için bir şey denememe izin verir misiniz *Prences?*

Yutkundum ve başımı salladım. Anksiyete nöbetlerim akşamları, yalnız olduğum zamanlarda çok sık oluyordu ve Rox bu nöbetler olduğunda onu aramamı söylemesine rağmen hiç yardım almamıştım.

— Ağızını aç.

Küçük bir buz küpü aldı ve yüzünü tehlikeli bir şekilde benimkine yaklaştırmadan önce ağzına koydu. Nefesim boğazımda düğümlendi ve sonra dudakları dudaklarıma değince durdu. Sonra ağzını açtı ve ben de aynısını yaptım. Dili buz küpünü yavaşça ağzımın içine itti ve beni ürpertti. Öpücüğünü derinleştirdi ve çok geçmeden ne yaptığını anladım. Kai dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu ve işe yarıyordu.

Nefes alışım rahatlamaya başladı. Bu fırsatı değerlendirerek öpüşmemize ara verdim ve derin bir nefes aldım. Dili, sakinleştiğimi görünce yukarı doğru kıvrılan dudaklarında dolaştı.

— Çilekli soda.

Anlamadan kaşlarımı çattım ve o da mırıldandı:

— Bugün tadı çilek gibi.

Gözlerimi kocaman açtım ama cevap vermeme fırsat vermeden gitti. Personel için ayrılmış merdivenlerden çıktı ve üzerinde 'özel' yazan kapının kilidini açtı.

Yaşadığım kriz nedeniyle zayıf düşmüş bir halde bar tezgahına yaslandım. Kalbim de yorgun görünüyordu ve birkaç saniyeliğine pes ettiğini düşündüm. Yüzümü biraz suyla tazelemek için tuvalete yöneldim.

Aynadaki yansıma baktım ve gözlerimi kapatırken iç çektim.

Bana yardım etti.

Bana yardım etmişti.

Bir saat sonra, birinci kattaki masaları hazırlarken telefonum sütyenimin içinde titredi.

— Kız, kız, kız!" diye bağırdı Rox telefonda. Şehir merkezinde alışveriş yapıyordum ve bir mücevher dükkanına girdim, değil mi? Sonra senin kolyeni gördüm, aynı model! Düşündüm ki

Sadece bir tesadüf, sonra ikinci bir dükkana girdim ve onlar da satıyordu!

Parmaklarım otomatik olarak kolyeme gitti ve onu gözlerimle inceledim.

— Bu modeli yıllardır satışta görmemiştim.

— Satıcılardan birine sordum ve en az iki aydır ellerinde olduğunu söyledi. Tahminimce biri kendi arabasını benzin istasyonunda düşürdü ve Jacob da senin araban olduğunu sandı," diye tahmin yürüttü Rox, "biz de boş yere panikledik.

Ve hepsi bu kadardı. Şimdi bütün gün bunu düşündüğüm ve birinin benimkine izleyici koyduğunu sandığım için kendimi aptal gibi hissediyordum.

*Yaptığım aptalca bir şeydi,
kabul ediyorum. Anlaşmıştık,
kapa çeneni.*

— Gitmeliyim, ama güvence için teşekkürler. Sonuçta kolye benim değil.

— Pekala, sonra görüşürüz! Cody, onu alma!

Birlikte alışveriş yaptıklarını fark ettiğimde ağzım açık kaldı ve dudaklarım gerildi. Bana bir şey söylememişlerdi, muhtemelen yaygara koparacağımı bildikleri için. Ve haklıydılar da. *Çok şirinler!*

Açılan bir kapının sesi başımı çevirmeme neden oldu. Uzakta, Kai özel odadan çıkıyordu ve merdivenlerden inişini izlerken kaşlarımı çattım. Geldiğinde üzerinde beyaz bir kazak olmasına rağmen siyah bir kazak giymişti.

Barın arkasına geçip kendine yardım eden Kai'nin bakışları altında merdivenlerden ikinci kata çıktım. Neden bu kadar rahat davrandığını ve Rico'nun neden istediğini yapmasına izin verdiğini öğrenmek için ölüyordum. Kai ona vurmuştu ve o hiçbir şey yapmamıştı. Ne o ne de adamları.

İkinci kattaki alanı hazırlamak daha hızlıydı ve aşağı inmeden önce birkaç dakika içinde işimi bitirdim. Aşağıda Kai konsantre olmuş, telefonundan bir şeyler dinliyor gibiydi. Bir enerji içeceği almak için bara gittim. Akşamı bayılmadan geçirmek istiyorsam bu şarttı.

Telefonunu yere bıraktı ve ben susuzluğumu giderirken bana döndü.

— Dün gece ormanda dolaştığını duydum... Neredeyse içkimi yutuyordum.

— Dışarıda dolaşmak tehlikeli... *Yanlış zamanda yanlış yerde* kapana kısılabilirsin.

Sesi bir oktav düşmüştü ve yüzümü inceliyordu. Paniğimin ortaya çıkmasına izin vermenin eşiğindeydim.

— Kendinize saklamanız gereken şeyler görebilirsiniz.

Bana yaklaştı ve ben hareket etmeye, doğru düzgün nefes almaya bile cesaret edemedim. Yüzü yüzüme yaklaştı ve kulağıma fısıldarken nefesinin şakağıma baskı yaptığını hissettim:

— Ama şanslısın ki sarhoştun... değil mi?

Yüzüme odaklanmış gibi görünen bakışlarından kaçınarak zayıf bir baş hareketiyle cevap verdim. Ama düzensiz nefes alışım paniğimi ele veriyordu.

Yumuşak, neredeyse duyulmayan bir kahkaha attı.

— Ve hala kolyeni kaybetmemişsin, görüyorum.

Parmakları çenemi sıyırıp beni başımı kaldırmaya ve gözleriyle buluşmaya zorladığında keskin bir nefes aldım.

— Bana bak.

Dudaklarını hafifçe gerdi. Parmakları yüzümü biraz daha kaldırdı ve ben de teslim oldum ama şeytani gözlerinin önünde ruhumun yandığını hissedebiliyordum.

— Bana bakmanı tercih ederim.

— O zaman ben yaparım," diye mırıldandım.

Sesimi duyunca ağzı açık kaldı. Gözleri öylesine hissedilir bir yoğunlukla yanıyordu ki önemli bir şeyi hatırladım: O da oynamayı seviyordu, ben de.

— Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadım dudaklarına yaklaşan bir nefesle.

— Bana başka şekillerde de teşekkür edebilirsin.

Parmakları başımı daha da kaldırdı. Yüzünü yana yatırdı, boynuma saldırmakla tehdit ederek dudaklarının tenimi sıyrmasına izin verdi. Gerilim bir kademe daha arttı. Ona teslim olmamak için çok uğraşmam gerekti, çünkü bir yanımda bunu istiyordu. İstesem bile kendimi onun ateşiyle yakmamalıydım.

— Bunu nasıl yapacağız?

Ben sorumu mırıldanırken nefesi derinleşti. Kalbim saatte bin mil hızla atıyor, ağzımdan çıkan her kelime fısıltı halinde çıkıyordu.

— Bana *gölde ne gördüğünü* anlatabilirsin.

Ve aniden parmakları çenemi hapsetti. Panik beni ele geçirirken dudaklarımdan bir şaşkınlık hıçkırığı kaçtı.

Gözlerindeki ifade tüylerimi diken diken etti. Korkunç biriydi.

— Çünkü biliyorum Prens... Yalan söylediğini biliyorum... Arkadaşlarınla ayrılırken seni duydum...

Kalbim yere çakıldı. Demek ormandaydı... Artık savunmasızdım, kapana kısılmıştım ve üzerimdeki hâkimiyetinden dolayı dehşete düşmüştüm. Yapabilecekleri karşısında.

— Kimseye söylemeyeceğim," diye kekeledim. Yemin ederim hiçbir şey söylemeyeceğim.

— Zekisin," diye mırıldandı, yüzünü yüzüme yaklaştırarak, "ama bana asla yalan söyleme, bana değil. Kendimi kontrol edemiyorum... Tamam mı Prens?

— Lütfen... Bir şey söylemeyeceğim, ben bir şey görmedim.

Biraz gülümsedi ve dudaklarıma fısıldadı:

— Bana bunun sözünü verebilir misin?

— Söz veriyorum," diye fısıldadım korkuyla. Kimseye bir şey söylemeyeceğime söz veriyorum.

— Aferin kızıma.

Ve çenemdeki tutuşunu gevşetirken başını kaldırdı. Dudakları alnıma dokunduğunda donakaldım.

— Dikkatli ol, sözünden dönme çünkü... Anlarım. Ve senin küçük bedenine zarar vermek istemem, en azından... bu şekilde değil.

Sesinin tonundan ürperdim ve taş kesilmiş bir halde başımı salladım.

Oradaydı, beni görmüştü. Eğer bana o soruyu sorduysa, bu beni test etmek içindi. Sarhoş olmadığımı bildiğim halde sarhoş olduğumu söyleyip söylemeyeceğimi görmek için.

Parmakları nazık bir hareketle bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. Sonra işaret parmağı çenemi kaldırarak beni tekrar ona bakmaya zorladı.

— Benden korkma, beni zorlamazsan sana zarar vermem... tabii istediğin bu değilse.

— Hiçbir şey söylemeyeceğim," diye tekrarladım, gözlerimle yalvararak.

— Umarım öyledir, Prenses. Verdiğim sözleri ciddiye alırım.

Thea gibi.

Vücudu geri çekildi ve ben tekrar daha normal nefes almaya başladım. İçeceğimin yere düştüğünü fark etti ve mini buzdolabından aldığı bir kutuyu bana uzattı.

— Hesabıma yaz.

Kabul ettim ve gözlerimi ondan ayırmadan kutuyu açtım. Tehlike kokan aurası tüylerimi diken diken etti. Beni tehdit etmişti. Jacob ve Vernon'un dün gece ne yaptıklarını biliyordu. Korku hayaleti içimde yükseldi.

Ya cesedi parçalayan oysa? Dur, kusacağım.

— Hiç tatmadım.

Kaşlarımı çattım. İçkiden bahsediyordu, değil mi?

— Çok tatlı," diyorum boğazımı temizledikten sonra.

— İzin verir misiniz?" diye sordu, doğrulurken.

Başımı salladım ve kutuyu ona uzattım, tehditten sakinliğe bu kadar çabuk geçebilmesi kafamı karıştırmıştı. Yoksa bunu sadece ben mi böyle görüyordum?

Yavaşça kutuyu aldı ve bana yaklaştı. Gözlerini dudaklarıma dikerek mırıldandı:

— Ağzını aç.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Ve sanki karşımdaki adamın az önce beni tehdit etmesini umursamıyormuş gibi beynim otomatik olarak kapandı. İsteği üzerine dudaklarım aralandı.

Eliyle çenemi tuttu ve içkiyi ağzıma dökmek için çenemi kaldırdı.

— Yutmayın.

Başımı yukarı kaldırarak kutuyu yanıma bıraktı, sonra geri dönüp dudaklarını şiddetle dudaklarıma bastırdı. Tatlı sıvı şiddetli öpüşmemize karışırken elini tekrar çeneme bastırdı. Sıcak dili yavaşça benimkini okşadı. Islak dudaklarımı emerek beni coşkunun eşğine getirdi.

Basit bir öpücük yüzünden.

Bu adamın üzerimdeki etkisi dehşet vericiydi. Yasaktı. Ve tamamen sapkın.

Geri çekildi ve parmaklarını çenemde tutarak dudaklarını yaladı. Sanki bağlantı koptuktan sonra bile hâlâ bedenime hükmediyormuş gibi.

— Evet, gerçekten beğendim.

Tutuşunu gevşetti ve işaret parmağı ağzımdan çıkıp boynuma inen damlayı yavaşça sildi. Parmağını yalamasını ve sırtmasını izlerken gözlerim büyüdü.

— Bu gece aramanızı bekliyor olacağım, *Prenses*.

BÖLÜM 11

TIMOÎN

Bir hafta sonra. Iris'in dairesi.

Kai'nin beş dakika içinde beni öptüğü ve tehdit ettiği o meşhur akşamın üzerinden birkaç gün geçmişti. O zamandan beri kâbuslarımı dolduruyordu. Kendimi, vücudu parçalanmış bu yabancının yerinde bulduğum kâbuslar. Kesik kolunu her hatırladığımda midem bulanıyordu. Ama beni en çok korkutan bu anı değil, sorumlu olan üç kişiydi.

İlk bakışta zararsız görünen Jacob, o kolu sanki bir oyuncakmış gibi tutmuştu.

Vernon, cesetleri gömmek için çukur kazan lanet bir polis.

Ve son olarak... Kai. Son görüşmemizden beri ondan uzak duruyordum çünkü beni ürkütüyordu. Yine de artık yürüyemeyecek hale gelene kadar bana sahip olmasını istemekten kendimi alamıyordum. Bunu yapabileceğini biliyordum. Nedenini bilmiyordum ama biliyordum işte.

Sanki benimle konuştuğu anda ondan korkan yanım buharlaşıyormuş gibi hissediyordum. Mantığa meydan okuyordu ama *Box'ta* geçirdiğim nöbeti ve onun bana nasıl yardım ettiğini hatırlamadan edemiyordum. Buz küpünün soğuğuna karışan dilinin sıcaklığını hatırladığımda hâlâ ürperiyordum.

Bu tekniği nereden biliyordu? Belki o da anksiyete atakları geçiriyordu.

Bildiğimiz kadarıyla, adam arkadaşı gibi cesetleri gömüyor. Ne tür bir ıstıraptan bahsediyorsun?

Belki dedim.

— Kolyen nerede?" diye sordu Cody, beni düşüncelerimden çekip çıkararak. Artık onu takmadığını fark ettim.

Ondan gelip **banyo** kapımın menteşelerini tamir etmesini istemiştım. Şu anda çömelmiş, bir tahta parçasını yerine koyuyordu.

tahta kazık. Başımı salladım ve elimi boynuma koydum:

— Benim olmadığını öğrendiğimden beri takamıyorum," dedim kahvemi yudumlarken. Cody mi? Bir şey bilmek istiyorum.

Kalbim küt küt atarken meselenin kalbine daldım. *Kutu*'daki tehlikeli insanlar hakkında daha fazla bilgi edinmeliydim, kimlerle uğraştığımı bilmeden bu ortamda çalışmaya devam edemezdim.

— Öyle mi?

— Sen... Geçen sefer bana *Kutu*'daki tehlikeli insanların isimlerini bildiğini söylemiştin..." dedim, mümkün olduğunca doğal görünmeye çalışarak, "ve merak ediyordum da acaba benim için isimlerini söyleyebilir misin... sadece bir fikir edinmek için?"

— Bir fikrin var mı? İçki servisi yapıyorsun, başka bir şey bilmene gerek yok," diye cevap verdi bana bakmadan.

Parmaklarımı kupamın etrafında sıktım.

— Tamam, hayal et.

— Hayır, Iris Tarantino'nun başka bir bölümü olmasın lütfen," diye yalvardı bana bıkkın bir bakış atarak.

— Bir gün bir erkeğin benimle kötü konuştuğunu ya da uygunsuz bir hareket yaptığını düşünün! Ve ben kendimi savunuyorum! Ve onun bir seri katil olduğu ortaya çıkıyor! Ve beni öldürüyor! Hayatının geri kalanında kendini suçlayacaksınız, Wilson!

Gökyüzüne baktı ve yorgun bir iç çekişle doğruldu.

— Sen bana söyleyene kadar bu konuda konuşmaya devam edeceğim," diyorum kollarımı kavuşturarak. Akıl sağlığını için kendinizi birkaç gün reddetmekten kurtarın.

— Akıl sağlığım seninle tanıştığım gün boka sardı, Iris," diye homurdandı ve başını salladı. TAMAM...

Yüzümde muzaffer bir gülümsemeye dik oturdum. Kafamda derslerimden daha hızlı kaydettiğim aile isimlerinden bahsetmeye başladı.

— Bir de Peters var, buradan çok uzakta olmayan bir çetenin lideri, ama iyi biri... kafası iyi olduğunda," diyor Cody kapıma doğru yürürken. Ama o sıradan biri değil.

— Müdavimler kimler?

Devam etmeden önce birkaç saniye durakladı:

— Jack'in tuvaletinde kafayı bulduğumuz zamanı hatırlıyor musun? Ve o adam içeri girmişti?

Başımı salladım. Davetsiz misafirin varlığımdan şüphe etmeme neden olduğunu hatırladım çünkü bizi o kadar mükemmel bir şekilde görmezden gelmişti ki.

— Tanıdık geliyordu ve düşündüğüm kişi olduğu fikri beni korkuttu. Söylentilerdeki gibi bu adam hapisten çıkmıştı," diye devam etti Cody, doğrulurken. Hatırlarsan sana bir isim vermiştim. Müşterilerimden biri değil, son birkaç yılda onu sadece bir kez *Box*'ta gördüm, ama burada önemli biri olduğunu biliyorum, yani... suçluların hepsi onu tanıyor.

Soyadını hatırlayamadım. L ile başlayan bir şey...

— Onun hakkında daha fazla şey bilmek istemedim. Çok yakışıklı olmasına rağmen gözlerinde korkutucu bir şey vardı. Ve ne kadar tehlikeli olduğunu, tehlikeli olduğunu düşündüğüm insanların onun kasabaya geri dönmesinden korktukları gün anladım.

— Ama neden böyle bir söylenti yayıyorsunuz?

— Bilirsin, dedikodu yaymak Ewing'de en sevilen eğlencelerden biridir," diye iç geçirdi Cody, omzunu kapının çerçevesine yaslayarak.

Başımı salladım ve sormadan önce kahvemden bir yudum daha aldım:

— Peki adı neydi? Neden hapiste olduğunu biliyor musun?

— Bana adının Lakestone olduğu söylendi, ama dürüst olmak gerekirse hapishanede ne halt ettiğini bilmiyorum. Öğrenmeye çalışmıyorum: ne kadar az bilirim o kadar güvende olurum. Bana söylenen tek şey tehlikeli, ağzı sıkı, fazla konuşmayan ve sinirli biri olduğu.

Adının etrafında bu kadar çok söylenti ve korkunun dolaşmasına neden olan bu adam ne yapabilirdi?

Aklıma bir yüz geldi. Jacob. Ya Lakestone'sa? Ölü bir bedene karşı bu kadar kayıtsız davranan kişi. Belki de söylentiler

ve onun geri döndüğünü mü söylüyordunuz?

— Ama yine de Iris, *Kutunun* bu tarafını fazla kurcalama. Bu çok tehlikeli.

"Kendinize saklamanız gereken şeyler görebilirsiniz."

O gece Kai'nin tehditkâr sözlerini, kutup mavisi gözlerinin gözlerimi delip geçtiğini ve tam o anda nasıl donup kaldığımı hatırlayınca tüylerim diken diken oldu.

Ama sonra onu becermek istediniz, evet hanımefendi. Bu sadece bir detay.

— Sizce hapisten çıkma riski var mı?

Kolyemi okşamak için elimi boynuma götürdüm ama kolyemin yerinde olmadığını hatırladım.

— Pek sayılmaz," diye mırıldandı Cody omuzlarını silkerek, "Bana çok uzun bir hapis cezasına çarptırıldığı söylendi. Birini ya da daha kötüsünü öldürdüğünü düşünüyorum.

Başımı salladım ve o tamirci Bob olmaya devam ederken soru sormayı bırakmaya karar verdim. Cody'nin mallarını sattığı insanların işlerine karışmaktan hoşlanmadığını biliyordum. Ama kendime engel olamıyordum. Merakım korkumdan ve güvenlik ihtiyacımdan çok daha ağır basıyordu.

— İşte bu!" diye haykırdı Cody, beni düşüncelerimden çekip çıkararak, "kapın tamir edildi.

Eşyalarını toplarken ona teşekkür ettim. Oturma odasına geçince yeşil koltuğuma çöktü ve ben Rufus'u beslemeye giderken televizyonu açtı. Konuşmamızdan sonra aniden kendimi güvende hissetme arzusuyla kolyemi almak için çekmecemi açtım.

Bu kolyeyi yıllarca takmış, ne zaman endişeli hissetsem okşamıştım. Onu çıkardığımdan beri kendimi savunmasız hissediyordum, sanki bir şeyler eksikmiş gibi. Onu taktım, ağırlığını tekrar boynumda hissetmek beni rahatlatı.

— Bir dahaki sefere kapını bir vahşi gibi açmamak için daha dikkatli olursun," diye bağırdı Cody, "daha ziyade...

Cümlesini havada asılı bıraktı. Şaşırmış bir şekilde oturma odasına döndüm.

— Ne oldu?

— Gölden çok uzak olmayan bir yerde bir ceset bulmuşlar," dedi Cody, televizyonun sesini açarak.

Gazeteci üniversite kampüsümüzün önünde konuşuyordu.

— ... haftalardır kayıp olan öğrenci bu sabah erken saatlerde Ewing Gölü'nden uzak olmayan bir yerde bulundu. Vahşice parçalanmış cesedinin sadece üç parçası bulunduğu için arama çalışmaları halen devam ediyor...

Terimi silmek için titreyen bir elimi alnımda gezdirdim. Korku bedenimde titreşiyordu. Bu suç eylemine tanık olduğumu fark ettim... ya da en azından kurbanın gömülmesine. Bu o olmalıydı, her şey şenlik ateşinde gördüklerimle uyumluydu.

Cody bana döndü ve ben duygularımı gizleyemedi yüzümü inceledi.

— Iris? İyi misin?

Ve aniden sırrımı saklamak dayanılmaz bir hal aldı. Kolyeme baktım, fısıldarken o metal parçasında teselli arıyordum:

— Cody... Sanırım sana söylemem gereken bir şey var.

Bu sözleri söylerken kalbim hızla çarpmaya başladı. Durumun çok tehlikeli bir hal aldığını biliyordum. Bu sırrı saklamam için çok tehlikeli.

— Ben biraz ara vereceğim," diye Jessy'ye bilgi verdim. Tüm masalar siparişlerini aldı ve on beş dakika içinde döneceğim.

Yirmi bir saattir aralıksız çalışıyordum. Derim yapış yapıştı, ayaklarımı hissedemiyordum ve ciğerlerim onlara biraz temiz hava ve nikotin vermem için bana yalvarıyordu.

Jessy başını salladı, yüzünde küçük bir gülümseme vardı. Ara vermemi çok severdi, çünkü bu üst katta benim yerime geçmesi gerektiği anlamına gelirdi, bu da ona Kai'yi tekrar görme şansı verirdi.

Şu an için orada değildi ve bu en iyisiydi. Ondan kaçınmamın iyi bir nedeni vardı. Cody'ye gölde gördüklerimin özünü anlatmıştım ve Kai beni sorgularsa, gözlerimdeki panik ve suçluluk duygusunu okuyabileceğini biliyordum. Ona göl kenarında bir cesetten geriye kalanları gömen iki adam gördüğümü söylemişim ama onların Jacob ve Vernon olduğunu söylememiştim. Ve o gece pislik içinde olmamın tek nedeninin beni fark etmeleri ve rol yapmak zorunda kalmam olduğunu söyledim. Ona bu kartı oynamak zorunda olmadığımı konusunda güvence verdim. Gerçekte, oyunculuk becerilerim hayatımı kurtarmış olsa da.

Şey... neredeyse.

Cody benden davadan uzak durmamı istemişti, çünkü yetkililer beni sessizliğim kadar koruyamayacaktı.

Barın etrafında yürüdüm, başıboş bir kül tablasını ve küçük bir kutu enerji içeceğini aldım, sonra kulübe personel için ayrılmış ikinci giriş olan gizli kapıyı açtım.

Uzun kırmızı koridor boştu. Kapıyı arkamdan kapattığım anda kulakları sağır eden müzik kesildi ve çınlayan kulaklarım rahatladı. Kendimi duvara yasladım ve yorgunluktan gözlerimi kapatarak kendimi yere bıraktım.

Sigarayı dudaklarımın arasına sıkıştırdım ve yaktım. Sigarayı pek sevmezdim ve içmekten de pek hoşlanmazdım ama bazen içmek isterdim.

— ... bana disketlerimin çalışmadığını söyleyemezsiniz!

Koridorda tanıdık seslerin yankısını duyduğumda kaşlarımı çattım.

— Zaten insanlar üzerinde işe yaramıyorlar," diyen başka bir ses beni ürpertti.

Kai. Ve Jacob.

Bir elimle topuklarımı kavrayarak hızla ayağa kalktım ve sigaramı bitirmek için acele ettim. Ayak sesleri giderek yaklaşıyordu. Ne yaptığımı hatırladıkça midem düğümlendi ve tüylerim diken diken oldu, dehşetimi ve paniğimi gizlemek için elimden geleni yaptım.

Nefesimi sabit tutmaya çalışırken bakışlarım yere düştü. Ama sesleri daha da netleştikçe nefesim kesildi. Daha fazla sigara içemezdim.

Beni gördüklerinde konuşmaları kesildi. Yaklaştılar ve ben de onlara doğru döndüm. Gözlerim Kai'ninkilerle her buluştuğunda olduğu gibi bakışlarım kilitlendi. Sanki her saniye yüzle çarpılmış gibi, zaman etrafımda yavaşladı. Başka tarafa bakmadım, o da bakmadı.

Jacob bana küçük bir gülümseme ve el salladı ama Kai'nin sesi sessiz baloncuğumuzu patlattı:

— Atla, sana katılacağım.

Karşıma geçtiğinde kalp atışlarım kulak zarımda yankılandı. Ne çok yakın ne de çok uzaktı, sadece damarlarımın her zamanki endişe ve heyecan karışımıyla karıncalanmasına yetecek kadar.

Gözleri yüzümün hatlarında geziniyor, irisleri üst derimi yakıyordu. Başını bir yana eğdi ve her zamanki arsız gülümsemesini takındı.

— Sanırım bugün tatları ibne gibi," diye mırıldandı sıcak bir sesle.

Dudaklarıma aç gözlerle bakarken heyecanlanmıştım.

Gözlerimi ondan ayırmadan son bir nefes çektim ve izmariti kül tablasında ezdim. Yerde bıraktığım içkiyi almak için yavaşça eğildim.

Gözlerim hâlâ ona dikiliyken doğruldum, kutuyu açtım ve bir yudum aldım. Bana bakmaya devam etti, sanki bu gösteriden çok keyif aldığı için gözlerini kırpmayı reddediyordu.

— Sanırım içki tadı var.

— Emin değil misiniz?" diye sordu.

Dudaklarımı yaladım ve gözleri dilimin hareketlerini izlemek için benimkilerden ayrıldı. Birkaç saniye içinde onun tehlikeli aurasını bloke etmiştim. Sanki bedenim benzinden yapılmış ve o da bir kıvılcımmış gibi içten dışa yanıyordum.

— Başka bir görüşe ihtiyacım var," diye mırıldandım, ona doğru bir adım atarak.

— Benimkini ister misin?

Basit bir bakışla, dudaklarının benimkiler üzerindeki hissini ve ağzımı öfkeyle yakaladıkları tüm zamanları hatırladım.

Başımı salladım ve mırıldanmadan önce bana doğru bir adım attı:

— Senin sözlerin.

Parfüm ve sigara karışımı kokusu duyularımı harekete geçirdi.

O tehlikeli, Iris.

Sözünü tutmadın. Seni

öldürecek.

— Tavsiyene ihtiyacım var," diye mırıldandım, fazlasıyla makul düşüncelerimi susturmaya çalışarak.

Bir adım daha attı, yüzü yüzüme yaklaştı ve sıcak nefesi tenimi okşadı.

— Neden artık kolyeni takmıyorsun?" diye sordu, dudaklarını istediğim gibi birbirine yapıştırmadan yavaşça benimkilerin üzerinde gezdirdi. Boynun benim zevkime göre çok çıplak...

Nefesim daha da ağırlaştı. Göğsü benimkine değdi ve ben de duvara yaslanarak onu takip ettim. Topuklu ayakkabılarımı giymediğim için aramızdaki boy farkı şimdi daha belirgindi. Yapısı korkutucu olduğu kadar etkileyiciydi de.

— Parmaklarımla değiştirebilir miyim, prenses?

— Evet.

Parmakları boynuma dolandı ve nazikçe sıkarak benden bir zevk iç çekişi aldı. Vücudunu benimkine bastırırken gözlerimi kapattım. Diğer eli kalçama bastırarak beni kendisine doğru çekti.

Dudaklarıma dokundu ve sırtımı ona doğru döndüm, daha fazlasını istemek için ellerimi ensesine koydum ama davete karşılık vermedi. Onun yerine dili alt dudağımın tadına baktı ve bu basit temas iç çekmeme neden oldu. Bir kez daha kendimi onun içinde, üzerimdeki hakimiyetinde kaybettim.

Kalçalarımı tutup sıkıca kavradığında içimden bir inilti kaçtı. Dudaklarımı alabilmesi için öne doğru eğildim ama yine sadece dudaklarıma dokundu. Delirecekmişim gibi hissediyordum.

— Neden yakarı çıkardın, ha?

Emmeden önce dudağımı ısırduğında, parmakları boynuma biraz daha sert bastırdığında, düşüncelerimi ve korkularımı boğduğunda vücudumdan bir arzu dalgası geçti. Tüm bedenim bunun için haykırıyordu. Sonunda beni öpmesi için dudaklarımı araladım ama o geri çekildi.

İşaret parmağını çeneme koyarak başımı çevirdi.

— Boynunuz hakkında bir şey söyleyebilir miyim Prenseler?" diye mırıldandı.

Bana bu lakapla seslenmesinden nefret ediyordum ama o an için bunu düşünemiyordum, dudaklarını üzerimde hissetmek için çok istekliydim.

— Evet.

Parmakları boynuma dolandı ve enseme doğru ilerleyerek tenimi okşadı. Elini saçlarıma doladı ve nazikçe geri çekti, gözlerimi tavana bakmaya zorladı ve boynumu onun merhametine bıraktı.

Ağız tenime değdi ve ben gözlerimi kapatıp boynuma kondurduğu her öpücüğün tadını çıkarırken dudaklarım aralandı. Dili yavaşça tenimi yaladı ve sonra dudakları boynumun çukurunu emdi.

— İki gürültülü nefes arasında mırıldandım.

— Merak etme prenses, ben de boynuma yapılmasından hoşlanmıyorum," diye fısıldadı, ellemeye devam ederek. En sevdiğim yer değil.

Parmakları saçlarımı bırakıp yüzü bana döndüğünde nabzım hızlandı.

— Kaba biriyim, iyi akşamlar prenses.

— İyi akşamlar... Kai.

Sırıttı, geri adım attı ve şöyle dedi:

— Siparişlerimle birlikte yukarıda seni bekliyor olacağım. Ve güzel boynunla. Benden kaçma.

Kalbim yerinden fırladı. Bütün hafta boyunca ondan kaçtığımı bildiğini ima ediyordu. Topuklarının üzerinde dönmesini izledim, onun yanında geçirdiğim onca zaman yüzünden unuttuğum ilk adımı hatırlamaya çalışıyordum.

Parmak uçlarımla, öpmeyi reddettiği hala istekli dudaklarıma dokundum. *Kutunun* kapısını açtı ve beni küçük anımızı koruyan koridorda yalnız bıraktı.

Sır olarak kalması gereken bir an.

Kahretsin... Bu oyuna daha ne kadar devam edebilirim bilmiyorum.

Sen zaten kaybettin, kızım.

Daha sevişmedik... yani henüz kaybetmedim.

İki saat sonra.

Titreyen ellerimle bir Uber çağırdım, bir yandan da arabamı ödünç aldığı için Rox'a içten içe hakaret ettim. Hava soğuktu. Geceyi örten yoğun bulutlar yağmur yağacağı anlamına geliyordu.

Akşam iyi bitmişti. Bana sözümü tutup tutmadığımı sormasından korktuğum için Kai'den uzak durmaya devam ettim. Ondan uzak durma fikri ile bir geceliğine benimle ne isterse yapmasını istemek arasında kalmıştım.

Cody bana iyi olup olmadığımı soran bir mesaj göndermişti. Akıl sağlığım konusunda çok endişeliydi... gerçeğin ona söylediğimden daha kötü olduğunu bilmeden. Neyse ki soğukkanlılığımı koruyabildim ve endişeye kapılmadım.

Ne büyük bir ıstıraptan bahsediyorsun Iris, kendini seni tehdit eden adamın üzerine atıyorsun! Hepimizin zayıflıkları var, değil mi?

Hissettiklerimin deliliğe yakın olduğunu biliyordum ama onu gördüğüm andan itibaren bu adama karşı bir çekim hissetmiştim. Beni tehdit etmiş olsa da, bu hâlâ hissediliyordu. İnkâr edilemezdi.

— Burada tek başına kalmak tehlikeli.

İrkildim ve arkamı döndüm. Silueti, soğuktan kaçmak için saklandığım binanın girişinde belirdi.

— Birazdan evde olurum," dedim telefonuma bakarak.

— Birini mi bekliyorsun?

Bana biraz daha yaklaştı. Solgun yüzüne, solgun gözlerine ve simsiyah saçlarına bakmaya doyamıyordum. Kulüpte, neon ışıklarının kırmızı parıltısıyla seyren tüm renkler. Siyah gökyüzünün altında daha da güzeldi.

— Bir Uber," diye cevap verdim.

Ancak hiçbir araç talebimi kabul etmemişti ve ben de strese girmeye başlamıştım.

Seni strese sokan bu, Uber değil.

— Bu gece seni eve bırakayım," diye alçak sesle öneride bulundu.

Beynim bana az önce söylediği şeyi işlemeye çalışırken kalbim hızla çarpıyordu.

— Ne?" diye fısıldadım.

— Beni duydun. Bu gece seni eve bırakayım," diye tekrarladı yüzümü inceleyerek. Beni bir şoförden daha iyi tanıyorsun, güvenliğini düşün.

— Seninle güvenliğim de garanti altında değil," diye karşılık verdim, hâlâ şaşkınlık içindeydim.

Bu deli adam tehdidini unuttu mu yoksa?

— *Bu gece sana zarar vermeyeceğime söz veriyorum.*

— Yalan söylemediğini nereden bileceğim?

Gözleri bir an için karardı, sonra ciddi bir tonda cevap verdi:

— Çünkü ben asla yalan söylemem.

Tek kelime etmeden ona baktım, ani ruh hali değişikliğinden rahatsız olmuştum.

Kai'yle eve gitmek Uber'e binmekten daha tehlikeli görünüyordu ama saat gecenin ikisiydi, yağmur başlamıştı ve hiçbir araba yolculuğu kabul etmemişti. Dahası, mantığım onun teklifini reddetmem için bağılıyor olsa da, vücudumdaki her hücre gitme fikriyle kaynıyordu.

— Ve bana karşı bu kadar resmi olma, böyle saygılı davranılmaya alışık değilim.

— Neden bana bu iyiliği yapmak istiyorsun?

— Çünkü istiyorum ve neden tereddüt ediyorsun?" diye sordu.

— Çünkü beni tehdit ettin. Karşılığında ne istiyorsun?

— Sizi tehdit etmedim, sadece bana bir söz vermenizi istedim," diye cevap verdi sahte bir masumiyetle. Ve karşılığında hiçbir şey istemiyorum, Prenses.

— Bana öyle demeyi kes," diye tekrar talepte bulundum.

— Geçen sefer bana sorduğun gibi 'Kai'yi mi tercih edersin?

— Herkesin bana dediği gibi 'Iris'i tercih ederim.

Daha düşük bir tonda cevap vermeden önce dudaklarının bir köşesini büktü:

— Ama herkes seni benim öptüğüm gibi öpmüyor.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Bana doğru bir adım atmadan önce kendisiyle gurur duyarak küçük bir kahkaha attı.

— Değil mi, prenses?

Vücudunu benimkine yaklaştırdı ve beni heyecanlandıran kaypak bakışlarından kaçmaya çalışarak yavaşça geri çekildim. Sırtımı duvara yasladım. İki bedenimiz arasında sadece birkaç santimetre vardı. Kendimi sorusu ve *onun* tarafından kapana kısılmış küçük bir fare gibi hissediyordum.

Kasıla kasıla konuşması ve kendinden emin tonu kendimi zayıf hissetmeme neden oldu. Ancak bu zayıflık, kendime rağmen şişmesine izin verdiğim egosuna karşılık vermek ve onu yok etmek istememe neden oldu.

— Sadece ben istediğim için," diye fısıldadım sonunda. Yaptığın her şeyi sadece *ben* izin verdiğim için yapıyorsun. Kontrol edemediğin bir şeyle gurur duyma.

Dudakları gerildi ve yüzümü inceledi. Cevabı birkaç saniye sonra geldi:

— Ama yine de kontrolünü kaybetmeni sağlıyorum.

— Kendine olan güveninden bıktım," diye mırıldandım.

Birkaç kelimeyle beni yatağa atabileceğini bilmeme rağmen.

— Bir müşteriye böyle mi hitap edilir? Küçük bir kahkaha attım.

— Bir garsonla böyle mi konuşuyorsun?

— Müşteri kraldır derler prenses.

— Sadece kronlarla ödeme yaparsa," diye karşılık verdim, "ama ödeme yapmazsan... o unvanı alamazsın.

Daha önce hesabı ödediğini hiç görmemiştim.

— Ayrıca," diye devam ettim, gözleriyle beni yiyip bitirmesini izlerken, "eğer şimdi ve buradan bahsediyorsak... Ben bir garson değilim ve sen de bir müşteri değilsin. Sana nasıl hitap edeceğim *tamamen* senin bana nasıl hitap edeceğine bağlı.

Sırıttığı dudaklarını hiç terk etmedi ve ben de benimkinin kayıtsızca gerilmesine izin verdim.

— *İlk söz*, Iris, senin en iyi atışın olacağım.

Esprî anlayışım bir anlığına yok olmuştu, onun sözleriyle havaya uçmuştum.

— Ve kalp atışından daha fazlasını kontrol edebildiğim gün çok gurur duyacağım" diye ekledi.

— Sana asla bu tatmini yaşatmayacağım," diye mırıldandım, "sana değil.

Güldü ve nabzım şiddetle hızlandı. Tavrı kendinden çok emindi. Sanki ne söylersem söyleyeyim, sözlerim onun kesinliği karşısında yetersiz kalıyordu.

— Kim o zaman?

Yüzümü onunkine yaklaştırdım ve dudaklarının yakınına fısıldadım:

— *Box'ta* liste çeşitlilik gösteriyor, hangisini tercih edeceğime bakacağım. Ama üzerinde değilsin.

Bu bir yalan. Onun egosunu kırmak için neler yapmayız.

Parmakları benimkilere dokundu ve tüylerim diken diken oldu. Bunca zamandır birbirimize bakıyorduk. Mavi gözleri yüzümde yakıcı bir iz bıraktı.

— Kimse sana yaklaşmaya cesaret edemez. Hayatlarına seni becerme, Prenses, hatta öpme fikrinden daha çok değer verirler.

İşaret parmağını çeneme yerleştirdi, köprücük kemiğime inmeden önce yavaşça dış hatlarını çizdi. Sonra bir sarsıntıyla parmağı boğazımı kesen bir bıçak gibi boynumdan geçti.

— Çünkü seninkine değen her deriyi kesmek isterim," dedi nefesimi keserek.

Bana muzaffer bir gülümseme verdi, sonra bir adım geri çekildi.

— Peki, seçiminizi yaptınız mı?

— Umarım çocuk kaçıran biri değilsindir," diye fısıldadım. Tek cevabı bir kahkaha oldu ve ben başımı salladım.

Aynı anda, birkaç metre ötedeki merdivenlerden yukarı çıkan ayak sesleri duyduk. Genç bir adam belirdi. Bütün akşam bana asılan, sırf geri dönüp numaramı almaya çalıştığımı görmek için sürekli içki sipariş eden bir adamdı.

Doğru zamanda doğru yerde.

Bana bir gülümseme verdi, ben de ona yaklaşırken gülümsemesine karşılık verdim. Tam da ihtiyacım olan şeydi. Dudaklarım onunkilere çarptı ve o da beni öpmeden önce bir saniye bile kaybetmedi. Orta parmağımı arkamdan Kai'ye doğru kaldırdım. Tek kelime etmeden sahneyi izlediğini biliyordum.

Gözlerini üzerimde, üzerimizde hissedebiliyordum.

Hâlâ olanları özümsemeye çalışan yabancından uzaklaştım ve topuklarımın üzerinde döndüm. Çenesi gergin ve gözleri karanlık olan Kai gülümsemesini kaybetmişti. Benimki sadece daha da büyüdü.

Başımı bir tarafa eğdim ve şöyle dedim:

— Bana Iris de, herkes gibi. Çünkü isteyen herkes beni öpebilir.

— Hey, tatlım, sen...

Yabancı konuşurken nefesim kesildi. Kai az önce silahını yabancıya doğrultmuş ve hiç tereddüt etmeden ateş etmişti.

Tereddüt. Şiddetli bir şekilde nefes aldım ve korkudan hıçkırdım.

Kurşun adamın yanındaki duvarı delip geçmişti.

— Hey, adamım, silahını indir!

— Dilini koparıp ağzına bir kurşun sıkmadan önce kımılда, seni piç kurusu.

Son sürat havalandı.

Dudaklarım aralandı. Kai silahını kılıfına sokarken kutup bakışlarıyla bana bakıyordu. Rico'nun bana elini sürdüğü gece de aynı şiddeti görmüştüm. Yutkundum. Kaslarım gerildi, bedenim gerekirse kaçmaya hazırdı.

— Benimle bu oyunu oynama, ben korkunç bir kaybedenim. Beni takip et, seni eve bırakayım.

Cevap vermeme zaman bırakmadı ve beni takip etmemi bekleyerek binadan çıktı. İşte bu kadar, kapana kısılmıştım.

Tamam kızım, dairen sadece 20 dakika uzaklıkta.

Neredeyse bir adamı vuracak olan bir adamın yanında bu çok fazla.

Orada sana bir seçenek sunduğunu mu düşünüyorsun? Hayır!

Sabırsızca korna çaldı. Karnım zil çalarak kaputumu indirdim, derin bir nefes aldım ve siyah salona doğru koştum. Cody'nin haftalardır bana anlattığı son model bir Jaguar'dı çünkü ona çok takıntılıydı.

Kai benim için kapıyı açtı. İçeri girdiğimde kapüşonumu çıkardım ve sessizce emniyet kemerimi bağladım.

Gözlerimin sürekli ona aç olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Hiç yorulmadan saatlerce ona bakabilirdim. Ve şimdi bile bu çekim delilik sınırındaydı, çünkü gördüğüm her şeye rağmen, sadece ona bakmak, bir elim direksiyonda, başım dikkatsizce koltuk başlığına yaslanmış ve bakışlarım yola odaklanmış, beni ateşlemeye yetiyordu. Bakışlarımı ellerine, dövmelerine ve damarlarına diktim.

Ve yine de, bir şey onun için bu susuzluğun önüne geçmişti. Dehşet.

Kalbim saatte bin mil hızla atıyordu. Silahın sesi hâlâ kulak zarımda yankılanıyordu. Bu adamı tehdit etmişti. Bir an bile tereddüt etmeden ateş etmişti. Sanki ona zarar vermekten korkmuyormuş gibi.

Beni ilk kez tehdit ettiğinde boğazımı sıkan o dehşet geri dönmüş, yüz katına çıkmıştı. Artık korkum, toza dönüşen arzumun önüne geçmişti. Özellikle de içten içe çok daha fazlasını yapabileceğini hissettiğim için. Çok daha kötüsünü.

Tehditkâr bir aura yayıyordu. Teni solgundu. Saçları dövme desenleri kadar koyuydu. Ve tüm duygulardan yoksun gözlerinde bir tehlike parıltısı vardı. Şeytani gülümsemesi dudaklarını hiç terk etmedi. Dudakları benim onu tanıdığımdan daha iyi tanıyordu. Çünkü sonuçta sadece iki yabancıydık.

Adı Kai'ydi. Resmi olarak, onun hakkında bildiğim tek şey buydu. Ama gayri resmi olarak, ikimiz de kimseye söylemememiz gereken şeyler biliyorduk. Göl kenarında gömülü ceset gibi.

— Böyle hareket ettirmeye devam edersen bacağın artık çalışmayacak.

Sıcak sesi beni düşüncelerimden çekip çıkardı. Farkında olmadan kıpır kıpır olduğumu fark ettim.

— Gergin misin, Prenses?

Ürperdim ve başımı sallayarak sessizce uzandım. Beni sinirlendirdi.

Zayıf.

Korkmuş

.

— Şimdi bana adresin lazım.

Şehir merkezine yeni girmiştik. Bana telefonunu uzattı ve ben de Cody'nin adresini yazdım. Birden telefonu elimde titredi. Jacob'dan bir aramaydı.

— Cevap vermeyin," diyor ekrana baktıktan sonra, "sadece kapatın.

İstedikini yaptım ve Cody'nin adresini girmeye devam ettim, ancak Jacob'dan gelen ikinci bir telefonla tekrar kesildim.

Kai sıkıntıyla dilini damağına vurdu. Bana telefonu tekrar kapatmamı söyledi, ben de gözümü kırpmadan kapattım.

— Umarım burası doğru a d r e s t i r , " diyor Kai alaycı bir gülümsemeye.

— Evet, orada.

Telefonu tekrar titredi ve ben de ekrana baktım. Jacob'ın mesajını okuduğumda kalbim durdu.

> KAI LAKESTONE ŞU LANET TELEFONA CEVAP VERECEK MISIN? ? ? ?!!!! ACİL!
BOKTAN BİR DURUM, ADAMIM !!!!!!!

Ani bir kusma dürtüsü beni ele geçirdi. Etrafımdaki her şey çökmüştü.

Kai... Lakestone.

Ellerim nemli hale geldi. İsim kafamın içinde dönüp duruyor, beynimin duvarlarına şiddetle çarpıyordu. Kayıtsız kalmak imkansızdı.

Titrediğim belli oluyordu ama ona rehberlik ederken sakın kalmaya çalıştım. Yine de tek yapmak istediğim arabasından inmek ve bir daha asla o *suçlunun* yanına yaklaşmamaktı.

Paniğimi gizlemek için elimden geleni yapıyordum.

Lakestone.

Lakestone.

Kai Lakestone.

— Sağdaki sokak, " dedim küçük bir sesle, çantamı sıkıca tutarak.

Kai mahalleyi incelerken kaşlarını çattı.

— Burada mı yaşıyorsun?" diye sordu basitçe.

— Evet, yalan söyledim.

Bana baktı ama cevap olarak hiçbir şey söylemedi ve Cody'nin stüdyosundan birkaç metre ö t e y e döndü.

— Beni burada bırakabilirsin, uzak değil, " dedim kemerimi çıkararak.

Başını salladı ve kenara çekti. Ona telefonunu geri uzattım. Parmakları bir anlığına benimkilere dokunduğunda ürperdim. Birini öldürebilecek aynı parmaklar.

Jacob'ın mesajını görünce kaşlarını çattı. Hemen kapıyı açtım ve ona teşekkür ettim. O da bir şey söylemedi ve ben de bu durumdan yararlanarak ayaklarımı yerden kestim. Ondan kaçarken yağmur kafatasımı dövüyordu, kalbim göğsümde çarpıyordu.

Arkamda, arabasının yaklaştığını duydum. Korku içimi kapladı. Karanlık bir sokağa girdim ve birkaç saat önce tüm ruhumu ateşe veren varlığından kaçmak için bir çöp konteynerinin arkasına saklandım.

Arabası son sürat hızlandı. Ve ancak o görüş alanımdan tamamen kaybolduğunda yüksek sesle rahat bir nefes aldım.

On dakika ve üç sokak sonra nihayet Cody'nin stüdyosuna ulaştım. Kapısını çaldım, saçlarımı ve kıyafetlerimi vücuduma bastıran yağmurdan titriyordum.

Birkaç dakika sonra, gözleri kıpkırmızı olan Cody kapıyı açtı.

— Ya gerçekten kazıklandım ya da sabahın 3'ü n d e kapımdasınız.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Kafası tamamen iyiydi.

— Burada uyuyacağım," diye duyurdum.

— Göle mi düştün?" diye sordu, kapıyı arkamdan kapatırken.

— Hayır, seni salak, dışarıda yağmur yağıyor," diye homurdandım ceketimi çıkarırken, "pijamalarım nerede?

— Çekmecede.

Rox'un ve Cody'nin evinde her zaman acil durum pijamalarım vardı, beklenmedik bir anda ortaya çıktığım zamanlar için.

Telefonumu almak için çantamı boşalttım ve gözlerim bu sabah yanıma aldığım kolyeye takıldı. Ondan kurtulamadım.

kapalı. Sanki takmadığım halde korunuyormuşum gibi hissediyordum. Yakınımda olması yeterliydi.

— Ben duş alacağım," dedim ve banyoya doğru yürüdüm. Cody bana seslendi.

— Göle geri dönmedin, değil mi?

Sesinin tonu endişesini ele veriyordu ve ben başımı salladım.

— Biliyor musun, geçen sefer gördüğüm kadarıyla.

— Ceset olduğuna emin misin, Iris?

— Hayır... hayır ne gördüğümü bilmiyorum, panikti, yalan söyledim, sadece siluetler gördüm, herhangi bir şey olabilirdi.

Artık Kai ve Lakestone'un aynı kişi olduğunu bildiğime göre, Cody'yi bu işe bulaştırmamın imkânı yoktu.

— Evet... Ben de öyle düşünmüştüm...

Kafası iyiyken, Cody yalan söylemezdi. Bana inanmazdı.

Ona yalan söylemek yapılacak en doğru şey olsa da, bir yanımda incinmişti. Bana inanılmadığında hep bu hayal kırıklığını hissederdim, çünkü annem ben küçükken bana hiç inanmazdı. Onun gözünde ben sadece ilgi çekmek için bir şeyler uyduran küçük bir yalancıydım. Ki o zamanlar bu doğru değildi. Biraz dikkat çekmek için çaresizdim. Büyüdükçe yalan söylemeyi bıraktım ama annem yine de bana nadiren inanırdı.

Duştan sonra temiz kıyafetlerimi giydim ve saçlarımı parmaklarımla açtım.

— Sigara içmek ister misin?" diye sordu Cody, oturma odasına geri döndüğümde.

— Hayır, görmedim.

Telefonum masanın üzerinde titredi. Ekranda babamın adını gördüğümde nefesim kesildi.

> Merhaba Iris. Son zamanlarda seyahat etmekle çok meşguldüm, bu yüzden iletişim kuramadım. Ne yazık ki üniversitenin ilk dönemi için ihtiyacın olan para bende yok. Annenden bu dönem için ödeme yapmasını iste, ben de ikinci dönem için ödeme yaparım. Bu arada doğum günün kutlu olsun.

Görüşüm bulanıklaştıkça yüzüme titrek bir gülümseme yayıldı. Cevap verdim:

> Merhaba baba, umarım sen ve ailen için her şey yolundadır. Özür dilerim, benimle uğraşmanın senin için zor olduğunu biliyorum ama söz veriyorum annemle konuşacağım ve bir çözüm bulacağız. Teşekkür ederim, umarım birlikte kutlayabiliriz.

Gözyaşlarımı yuttum. Cody bana şaşkınlıkla baktı.

— Babam bana bir mesaj gönderdi," diye mırıldandım.

— Sana neden ölü taklidi yaptığını söyledi mi?" diye sordu Cody, birkaç dakika önce bana uzattığı esrarı tüttürürken.

— Şu anda mali sorunları var.

Babamın mesajımı okuduğunu fark ettikten sonra telefonumu kilitledim. Cevap vermeyeceğini biliyordum.

— Çok meşguldü ve ilk yarıyı zamanında ödeyecek parası yoktu, neyse ki Marc ödedi, ama ikinciye ödeyecek.

— Emin misin?

— Ona inanıyorum. Bana inanacağını söyledi.

Omuz silkti ve ben de yüzümde kocaman bir gülümsemeyle kanepeye uzandım.

Mutlu yıllar sana.

Sesinin o sözleri söylediğini hayal etmeye, bana söylediğini gözümde canlandırmaya çalıştım ama hepsi bulanıktı. Bunu yapamadım. Onu hatırlayacak kadar sık görmüyordum.

Ertesi gün. Saat 10'da. Ewing Kütüphanesi.

— Yani bunu sana o mu söyledi? Ve sen ona inanıyor musun?" diye sordu Rox telefonda.

— Evet," dedim bir an bile tereddüt etmeden, "bana asla yalan söylemez, asla.

— İşlev bozukluklarıyla ilgili bir psikoloğa görünmelisin Iris," diye fısıldadı. Tek bir mesajla onca haftalık acıyı silmek ya da bu kadar mutlu olmak normal değil.

— Rox," diye kendi kendime kızdım, "bana yılda en fazla on iki mesaj gönderiyor, bu da ayda ortalama bir mesaj demek. Onunla tartışacağımı sanıyorsan yanılıyorsun, sinirlenecek ve benimle konuşmayı tamamen kesecek.

Masanın diğer ucunda, derinlemesine tekrar yapan bir öğrenci bana karanlık bir bakış attı ve ben de sesimi alçalttım.

— Yani sırf seninle konuşsun diye yaptığı her şeyi kabul mü ediyorsun? Bu kadar kolay mı?

— Onunla yaptığım tek görüşmeyi bozmayacağım, çünkü suçlanmaktan hoşlanmadığını biliyorum...

— Ama bu senin hakkın, Iris! Ondan eğitim masraflarını karşılamasını istemek senin hakkın, senin yanında olmak onun görevi!

— Evet, ama...

— "Ama" diye bir şey yok! Asgari ücretin onlar için bir yük olduğunu düşünmeyi bırakın, o sizin aileniz!

Öğrenci bıkkın bir ifadeyle tekrar bana baktı. Ayağa kalktım ve yıpranmış kitaplarla dolu raflara yaklaştım, sitem dolu bakışlarından kaçınırken mutluluğumu arıyormuş gibi yaptım. Kitapların sırtlarını okşarken başımı salladım.

— Ailem benim ailem değil, onlar beni doğuran insanlar, ancak her birinin kendi ailesi var ve ben dışarıda kalan tek kişiyim. Yani evet, asgari ücret onlar için bir yük, çünkü bu asgari ücret onların aileleri için, benim için değil.

Hattın sonunda uzun bir sessizlik oldu.

— Bana her zaman çok fazla şey istememem öğretildi," diye devam ettim, boğazımın düğümlendiğini hissederek, "her zaman sessiz kalmam, ağlamayı kesmem, Iris, "Konuşmayı kes, Iris", "Odana git, Iris", "Senin için zamanım yok, Iris". Ve eğer itaat etmezsem, beni cezalandırmak için benimle konuşmayı keserlerdi. Gitmelerini istemiyorsam, istediklerini yapmak zorundayım. Çünkü benim aksime onların kaybedecek bir şeyleri yok.

— Hiç babanı görmeye gitmeyi düşündün mü?

Beni görememesine rağmen başımı salladım ve gözlerimi kapattım.

— Her zaman hoş karşılanmayacağımdan korkuyorum. Küçükken onunla yaşıyordum. Annem beni idare edemeyince babam gelmemi istedi. Harika değildi, notlarım berbat olduğu için odamdan çıkmama izin verilmiyordu. Ama uzun sürmedi, bir tartışmadan sonra beni evden kovdu.

O geceyi hatırladım. Benim için normal bir kavga olan şey, beni anneme geri götürmek için harika bir bahaneye dönüşmüştü. Ona uzun zamandır kızgındım. Özür dilemek için bana yeni bir telefon almıştı.

— Ama bir gün gidersem," dedim Rox'a, "bir hevesle gideceğim ve kimseye söylemeyeceğim.

Telefonu kapattıktan sonra ödevimi yazmaya devam etmek için tekrar oturdum. Masanın diğer ucundaki kız ortadan kaybolmuştu. Odanın ortasındaki büyük eski saatin üzerindeki saate baktım. Saat çoktan 11 olmuştu. Bitirmek için sadece yarım saatim vardı.

Kulaklığımı kulağıma taktım, müziğin dış gürültüyü bastırmasına izin verdim, böylece konsantre olabildim.

— Birazdan kapatacağız hanımefendi," dedi arkamdan bir ses, saat 11:30'u gösterirken.

— Tamam, hemen geliyorum," diyorum kulaklığımı çıkararak.

Eşyalarımı almadan önce gerindim. Arabam hâlâ Rox'taydı, bu yüzden bir Uber çağırarak zorunda kaldım.

Benimle konuşan adam az önce ışıkları söndürmüştü. Kütüphanede artık bir kedi olmadığını fark ettiğimde kalbim hızla çarpmaya başladı. Birden içimde kötü bir his belirdi ama zihnime sızan sesi ve bu mantıksız sezgiyi unutmaya çalışarak başımı hızla salladım.

Kai Lakestone.

Adını duyduğumdan beri çok korkuyorum.

Elimde telefonumla hışımla kütüphaneden çıktım. Rüzgâr saçlarımı şiddetle geriye savurdu. Titriyordum. Kışın başlarıydı ve soğuk kendini hissettirmeye başlamıştı bile. Sinyal almaya çalışarak ve gardımı düşürmeden otoparka doğru ilerledim. Şehirde psikopat sıkıntısı yoktu.

Sadece üç araba park etmişti, ikisi ben geldiğimde zaten oradaydı. Gözlerimi kısarak son arabayı tanımaya çalıştım. Gecenin bir yarısı, her yer kapalıyken kim gelip kampüse park ederdi ki?

Sonra her şey çok hızlı gelişti.

Arkamda bir varlık hissettim. Kollarım arkamdan çekilerek beni yere yapıştırdı ve bir bez ağzımı kapattı. Tüm gücümle mücadele ettim, çığlık attım ve çırpındım, sahip olduğumu düşünmediğim enerjiyi kullandım. Panik, dehşet ve adrenalin damarlarımda dolaşıyordu.

Tüm kâbuslarım ve endişelerim gerçeğe dönüşürken, bedenimin gittikçe ağırlaştığını hissettim. Kumaş beni boğuyor, gözlerim kapanıyordu. Sanki kontrolümü kaybediyordum.

Vicdanımı kaybediyorum.

— Sence uyanık mıdır?

— Yetmiş iki saat içinde... dedi.

Gözlerim açıldı ve parıltının içinde kısıldı. Başımı hareket ettiremiyordum. Vücudum bir ton ağırlığındaydı, beynim uyuşmuştu ve her kasım hala uyuşturulmuş gibiydi.

Uzaktaki iki sese konsantre olamıyordum. Sözleri birbirinden kopuktu. Kafamdaki sisi dağıtmaya çalışırken kulaklarım çınılıyordu.

Vay anasını.

Gerçeklik çok hızlı bir şekilde yüzüme çarptı ve uyanışıma yol açan olayları hatırladım. Nabzım hızlandı ve uzuvlarım şiddetle seğirdi.

— Peki daha ne kadar beklememiz gerekiyor? Sesi tanıdığımda nefesim kesildi. *Jacob'dı.*

— Neredeyse yirmi altı saattir uyuyor ve *adam* sinirlenecek.

Vernon. Sesini sadece bir kez duymuştum ama unutmam mümkün değildi: Gölde bir cesedi gömerken duymuştum.

Titremelerim daha da şiddetlendi.

— Kendi kararlarını kendisi veriyor. 54 kilo ve Casey'den ona bir doz at vermesini istedi! Şu anda ölmek üzere olmalı ve ben sana söylemiştim.

— 'Ben sana söylemiştim' deme. Son üç günde iki ceset gömdüm, seninkinin de listeye girmesini istemiyorum," diye iç geçirdi Vernon.

— Evet, hiçbir şey için üzülüp üzülmemesi umurumda değil.

Karıncalanan uzuvlarımı hareket ettirmeye ve etrafıma bakmaya çalıştım ama görüşüm hâlâ bulanıktı. Hâlâ beton duvarları ve başımın yanında duran ahşap çekmeceli sandığı görebiliyordum. Duvarın en üst kısmında yarısı kartonla kapatılmış bir çeşit pencere vardı. İki adam dışında içerisi sessiz ve soğuktu. Çok soğuktu.

Elimi hareket ettirmeyi başardım, bu da bir tıklama sesi çıkardı.

Lanet olsun.

Başımı yavaşça kaldırdım, bir tarafa doğru eğdim ve sonra gözyaşlarına boğuldum. Bileklerimden biri yatak başlığına bağlıydı. Zinciri çektim; kelepçeler basit bir çiftten daha uzundu. Bir elimle ağzımı kapatarak dehşet içinde ağlamamak için kendimi zor tuttum. Sanki birileri benim bu yatakta bir süre kalmamı planlamış ve hareketlerimi çok fazla kısıtlamak istememişti.

Cody'ye ne söylediğimi biliyorlar mıydı? Göldeki kıza yaptıkları gibi beni de öldürüp doğramak mı istiyorlardı?

— Bunu duydun mu?

Ayak sesleri demir kapısı ardına kadar açık olan odaya yaklaştı. Gözlerimi kapattım ve hâlâ uyuyormuşum gibi davrandım. Panik atağın eşiğinde, yine de dehşetimi yatıştırmaya ve gergin kaslarımı gevşetmeye çalıştım. En kötü kâbusum gerçek olmuştu.

Kaçırılmışım.

— Birazdan uyanacak, o yüzden onu uyarmalıyız.

Beni neden kaçırmışlardı? Benden ne istiyorlardı? Cody ve Rox yokluğumu fark etmişler miydi? Polisi aramışlar mıydı?

Ailem biliyor muydu?

— Onu arayacağım," dedi Vernon, telefonu çalmaya başladığında odadan çıkarken.

Jacob'ın gözlerinin ve parfümünün kokusunu alabiliyordum ve bana yakın olduğunu biliyordum. Bunlar hayatımın en endişeli dakikalarıydı. Bir anksiyete krizinin eşiğindeyken beni esir alan kişinin dikkatli bakışları altında uyuyormuşum gibi davranmak zorunda kalıyordum.

— Karakolda bana ihtiyaç var," dedi Vernon odaya geri dönerken. Ne zaman döneceğimi bilmiyorum, o yüzden seni aradığımda orada buluşalım.

— Kimse arama emri çıkartmadı mı?

— Hayır, kayıp ihbarları ancak kırk sekiz saat sonra dikkate alınır ve eğer biri bizi uyarırsa onun davasıyla ilgileneceğim.

Boğazım düğümlendi. Hayatta kalma umudum birkaç dakika içinde elimden alınmıştı. Dakikalar saatlere dönüşecek, saatler beni özgürlüğümden daha da uzaklaştıracaktı.

Kaçırılmışım.

— Bana bir burrito getirmeyi unutma!

Bir burrito.

Benimle dalga geçiyorlar.

Panik bir türlü geçmiyordu. Bayılmanın eşiğindeydim.

Belki de şimdi ölmek o kadar da kötü değildir.

Merdivenlerde Vernon'ın ayak seslerini duydum ama Jacob hâlâ odadaydı. Aksini düşünmemi sağlayacak herhangi bir ses çıkarmamıştı.

Bir telefon çaldı.

— Telefona hiç cevap veriyor musun?" diye sordu Jacob. Bilmiyorum, zincirin hareket ettiğini duydum... hayır, o hala uyuyor... kontrol et?

Yani üç kişilerdi. Belki de üçüncü kişi başlangıçta bahsettiği Casey'di.

— Tamam, hoşça kal," diyor Jacob ve telefonu kapatıyor. Madem sen uyuyorsun ve ben de sıkıldım, sana günümü anlatayım. (Bana doğru çekilen bir sandalyenin sesini duydum.) Dün sen götürüldüğünde başladı. Sonra Casey ile tartıştım çünkü doz senin için çok fazlaydı ve ben bilmiyordum! Ama tabii *o* karar verdiğine göre söyleyecek bir şeyim yok! Yiyecek bir şeyler aldım ve bu inanılmaz hindistan cevizi sütü markasını keşfettim!

Sanki hiçbir şey olmamış gibi, sanki onun yüzünden yatağa zincirlenmemiş gibi, beni esir alan kişinin bana gününü anlatmasını dinledim. Tamamen dengesizdi. Sayıklıyordu.

Ne bekliyordun ki? Adam Madonna'nın albümünü tartışırken cesetleri gömüyor.

— Ama sonra seni tek başına bıraktığım için bana bağırdı, kabul edelim, bir ceset senden daha canlı görünürdü, eh, alınma," diye kızdı. Onu bütün gece bebek bakıcılığı yaparken görmek isterdim!

Kapının çarpma sesi monologunu yarıda kesti. Mırıldanmadan önce derin bir nefes aldı:

— Ama neyse ki bu akşam bebek bakıcılığı yok.

Odanın dışında ağır ayak sesleri duyulduğunda onun ayağa kalktığını duydum. Ayak sesleri yaklaştıkça kalp atışlarım hızlandı.

— Sen...

— Üstünü ört, geceleri soğuk olur.

Sesi sessizliği paramparça etti. Kalbim göğsüme fırladı.

Kai.

Düşüncelerim kafamın içinde dönüp duruyor, içimde tutmaya çalıştığım tüm soğuk kanı alıp götürüyordu.

— Yirmi altı saattir 'ölü'," dedi Jacob, "ama Casey bunun normal olduğunu söylüyor.

Yirmi altı saat.

Yani sabahın 1 ya da 2'si olmalı. Vay anasını.

— Casey normal diyorsa normaldir," diye cevap verdi Kai yatağın kenarına oturmadan önce. Yüzü neden ıslak?

Lanet olsun! Gözyaşlarım bana ihanet etmişti. Nefes alışım düzensizleşti.

— Şey...

— Çık dışarı.

— O..?

— Çık dışarı," diye sertçe emretti Kai.

Ayak sesleri duydum ve sonra Jacob'ın sesini:

— Kapıyı kapatayım mı?

Yine sessizlik oldu ama çok geçmeden kapının kapandığını duydum. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki Kai'nin duyabileceğinden emindim.

Birden bir parmağın burun deliklerimi sıyırdığını hissettim. Tam bir şaşkınlık içinde kendimi tutmaya çalıştım ama kalp atışlarım hızlandı ve nefesim kesildi. Diğer eli yavaşça kolumu okşadı ve fısıldadı:

— Uyanık olduğunu biliyordum.

Çenemi acımasızca hapsetti ve bir hıçkırık beni ele vererek gözlerimi açmama neden oldu. Odadaki ışık beni tekrar çarptı. Yüzünü benimkinin yanında görmek beni felç etti. Gergin uzuvlarım titremeye başladı ve gözlerimden yaşlar süzüldü.

Fısıldadı:

— Merhaba, *Prenses*.

— Neden...

Başını yavaşça sağa sola salladı.

— Hemen soru sormayın, uzatmayı severim.

Çaresiz ve dehşet içinde yutkundum. Buz gibi gözleri benimkileri delip geçti ve dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi.

— Eğer hala iyiysen, onları çıkarmayı düşüneceğim," diyor Kai, kelepçeleri göstererek. (Gidip yatağımın yanındaki metal sandalyeye oturuyor.) Ama her neyse, zinciri zaten daha uzun bir zincirle değiştirdim, böylece minimum rahatlığa sahip olabilirsin.

— Ne kadar düşüncelisin," diye tükürdüm, öfkemi kontrol edemeyerek.

Sırıttı, sonra fısıldayarak karşılık verdi:

— Her zaman bu kadar hassas olmayacağım... özellikle de sen yatağa kelepçeliyken.

Normalde bakışları bedenimi ateşe verirdi ama korkum ve tiksintim bağırsaklarımı kusma isteği uyandırdı.

— Dik dur, yemek yemen lazım.

Ayağa kalktı ve kapıyı açık bırakarak odadan çıktı.

— Tatlım! Uyumuyordun!" diye bağırdı Jacob, kafasını odaya sokarak.

Jacob'ın elindeki bıçakla en doğal şekilde oynadığını gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı. Ondan mümkün olduğunca uzak durmak istercesine doğruldum ve sırtımı demir yatak başlığına yasladım.

Yanan gözlerimdeki korkuyu görebilirdiniz. Gözlerim! Ellerim yanan göz kapaklarıma gitti. Kontakt lenslerimi yirmi dört saatten fazla bir süredir çıkarmamıştım.

— Dışarı çıkın!" diye bağırdı Kai başka bir odadan, "Vernon istasyonda ona katılmanızı istiyor!

— Seni korkutmak istememiştim," dedi Jacob hızla, bıçağını cebine koyarak, "Ben gidiyorum!

Girdiği gibi hızla odadan çıktı ve beni yatakta yalnız ve titrer halde bıraktı. Kontakt lenslerimi kesinlikle çıkarmak zorundaydım.

Tekrar ayak sesleri duydum ve başımı kaldırdım. Kai kapıda durmuş, elinde bir yemek tepsisi, kayıtsız bir havayla beni inceliyordu.

— Ellerimi yıkamam lazım," diye mırıldandım.

Şimdi gözlerimin ne kadar kuru ve yanık olduğunu fark ettiğime göre, bunu görmezden gelmek imkânsızdı. Onları burada çıkarmak zorunda kalacağım düşüncesi panik atağa yol açmaya başlamıştı bile. Onların önünde.

Tepsiyi yatağımın üzerine bıraktı ve yüzüme doğru ilerleyerek basitçe ama sinsice mırıldandı:

— Hayır.

— Lütfen... Ben... Lenslerimi çıkarmak zorundayım," diye fısıldadım, hıçkırarak, "gözlerim beni öldürecek.

Yüzünü yaklaştırdı ve korkunç bir şekilde kaşınan gözlerimi inceledi.

— Ellerimi yıkamadan çıkaramam, yoksa enfeksiyon kaparlar," diye cevap verdim. Hiçbir şey denemeyeceğim, sadece onları çıkarmam *gerekiyor*.

İncelemesini durdurmadan, samimiyetimi kontrol etmeye çalışarak uzaklaştı. Gözlerimle yalvarırken dakikalar süren sessizlik saatler gibi uzadı. Bacaklarım gergin bir şekilde seğiriyordu. Bilmediği şey, onları hiç çıkarmamış olmayı dilediğimdi.

— Sana söz veriyorum, eğer bir şey denersen buraya geri döneceksin, hem de bağlantılarınla *birlikte*. (Başımı şiddetle salladım, kalbim çarpıyordu.) Ve senin aksine," diye devam etti kuru bir sesle, "*ben her zaman sözlerimi tutarım*."

Kalbim küt küt atmaya başladı. Bana ters ters bakarken cebinden küçük bir anahtar çıkardı ve bileziğe yerleştirdi. Bilekliğimden ayrılıp yere düştü ama hemen ardından Kai'nin parmakları elimi hapsetti.

— Beni takip edin," diye mırıldanarak beni yataktan çekti.

Vücudu arkamda benimkinin üzerinde yükselen Kai beni şaşırtıcı derecede temiz bir banyoya itti. Lavaboya koşup ellerimi yıkadım, sonra göz kapaklarımı işaret ettim.

Kai ışığı açtı ve ben bağırdım:

— HAYIR!

Kai aynadaki paniklemiş yansımama baktı ve bir kaşını kaldırdı:

— Gözlerini oymak mı istiyorsun?

— Işığı kapatın *lütfen*.

— Hiçbir şey görmeyeceksin," dedi kaşlarını çatarak.

Hayır... ve sen de değilsin.

— Biliyorum, biliyorum, biliyorum. *Lütfen*," diye yalvardım, boğazımın düğümlendiğini hissederek.

Birkaç saniye daha bana baktı, parmakları düğmenin üzerinde donmuştu, utanç ve kırılganlık içinde boğulan yüzümü izliyordu. Sonra birden kendimi karanlıkta buldum.

Dudaklarımdan rahatlamış bir iç çekiş çıktı. Kontakt lenslerimi çıkarmaya çalıştım ama kuruydular ve serum olmadan çıkarılmaları imkânsızdı. Gevşetmek için göz kapaklarıma masaj yapmaya çalıştım, sonra birkaç kez göz kırptım ama hiçbirisi işe yaramadı.

— Biraz seruma ihtiyacım var," diye mırıldandım ve ona doğru döndüm.

— Solundaki çekmeceyi aç.

Parmaklarım söz konusu çekmeceyi karıştırdı ama nafile. Aradığım şeyi görebilmem için ışık bir kez daha yandı, sonra seruma uzandığım anda söndü. İsteklerime saygı gösterdiği için ona içimden teşekkür ettim.

Hiç iyi bir adam kaçıran gördün mü? Saçmalama.

Kontakt lenslerimi çıkardıktan sonra gözlerimi serumla ıslattım, parmaklarım titriyordu. Enfeksiyon kapma korkusu, ışığın her an yanacağı korkusuyla karışmıştı.

— Bitirdin mi?

— Ya da... evet," diye mırıldandım, göz kırparak, "ama lenslerimi kaldırmam gerek.

İçini çekti, sinirliydi, sonra ışık odayı kamaştırdı. Kalbim göğsüme fırladı ve gözlerim otomatik olarak kapandı. Her işaret parmağında bir kontakt lensle, ayak sesleri bana yaklaşırken donup kaldım. Kokusu burun deliklerime ulaştı.

— Bunlar renkli lensler," dedi fısıltıyla.

Damarlarım ve vücudumdaki her hücre titreşiyordu. Kendimi çok zayıf, çok savunmasız hissediyordum.

— Neden gözlerini kapatıyorsun?

Bir çekmecenin açılıp kapandığını duydum, sonra lavabonun yanına bir şey koydu. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Bir milimetre bile kıpırdamamıştım, sanki bir avcı tarafından takip edilen bir av gibiydim, en ufak bir hareket yapmaktan korkuyordum.

— Işığ1 kapatın *lütfen*.

— Soruma cevap verin," diye emretti.

Alt dudağım titredi. Gözyaşlarına boğulmanın eşiğindeyken başımı salladım ve bir kez daha fısıldadım:

— Işığ1 kapatın *lütfen*.

— Soruma cevap verdiğinizizde vereceğim.

Bu kez dudaklarımdan kontrolsüz bir hıçkırık döküldü. Kendime neden kıyafet giydiğimi, neden mahrem yerlerimi göstermediğimi sorar gibiydim.

— *Sana yalvarıyorum*," diye fısıldadım, bir yanım çoktan yenilmiş hissediyordu.

Bir şey söylemedi ama geri çekildiğini duydum. Nefes alış verişim düzensizdi. Sakinleşemiyordum.

— Soruma cevap verirsen ışığ1 kapatacağ1ma söz veriyorum," diye bir kez daha tekrarladı.

Yutkundum. Bu zayıf kelimeleri söylerken titremelerim daha da şiddetlendi:

— İnsanların gözlerimi görmesinden hoşlanmıyorum. Işığ1 kapattı.

Gözlerimi yavaşça açtım. Koridordan gelen loş ışıktaki Kai'nin lavabonun üzerine ne koyduğunu görebiliyordum. Bir lens kutusu.

— Geçen Cadılar Bayramı'nda kırmızı kontakt lens almak gibi dahiyane bir fikir bulduğ1 için Jacob'a teşekkür edebilirsin," diyerek kollarını kavuşturdu.

Karanlıkta sadece kapı çerçevesine yaslanmış silüetini seçebiliyordum. Yine de lensleri kutuya geri koyarken hareketlerimi analiz ettiğini hissedebiliyordum. Umarım içindeki solüsyonun tarihi geçmemiştir.

— İşemem lazım" dedim.

İçini çekti ve tek kelime etmeden arkasından kapattığı kapıdan uzaklaştı.

— İki dakika," dedi.

Hızlı düşünerek mesanemi rahatlattım. Bir şey diğerine yol açtı ve neler olduğunu anlayamadım.

Beni kaçırmışlardı. Beni kaçırmışlardı ve ben nedenini bilmiyordum. Verdiğim sözü tutmadığım için miydi? Benim aksime, verdiği sözleri hep tuttuğunu söylemişti. Öyle olmalıydı ama Cody'ye söylediklerimi nasıl bilebilirdi? Cody kimseye söylemiş miydi?

— Ben kapıyı açayım, çabuk ol.

Ellerimi yıkarken kapı açıldı. Kai'nin silüeti belirdi ve kalp atışlarım hızlandı. Işık yandı ve gözlerimi hızla kapatarak irislerimi görmesine fırsat vermedim.

Eli bileğimi tekrar yakaladı ve beni kendisiyle birlikte koridora çekti. Başımı eğerek gözlerimi yarıya kadar açtım. Tek ışık merdiven boşluğundan, yani üst kattan geliyordu. Muhtemelen bir bodrum katındaydık, çünkü ne yatak odasında ne de banyoda pencere vardı.

Kai beni yatak odasına itti ve bileğimi acımasızca kelepçeledi. Kot pantolonuna bir silah sıkıştırmışken bir şey deneyecek kadar deli olduğumu düşündüyse yanlışlıyordu.

Bu arada odaya yeni lambalar takılmış ve ışık değişmişti. Artık beyaz değil, kırmızıydı.

— Gözleriniz temizse, onları açabilirsiniz, gerçek renklerini görmeyeceğim.

Kaşlarımı çattım ve gözlerimi açmadan yatağa oturdum. Haklıydı, kırmızı renkleri emiyordu. Metal bir sandalye çıkarıp oturduğunu duydum.

Kalbim küt küt atarken gözlerimi yavaşça açtım, sonra yüzümü yavaşça ona doğru kaldırdım. Nefes alışım hızlandı. Gerçek renklerini göremediğini bilsem de korkuya kapılmıştım.

"Gözlerin iğrenç."

"Bana bir daha bakarsan onları senden koparacağım Simones."

"Çok çirkin."

Çok çirkin.

İğrenç.

Korkunç.

— "Gözlerinin gerçek renginin bu olmadığını hiç fark etmemiştim." Gözbebeklerimi incelerken mırıldandı.

— Ben neden buradayım? Neden beni kaçırdınız? Benden ne istiyorsunuz?!

Gülümsedi ve başını salladı.

— İlk başta seni kaçırmayı reddettim. Ben kız kaçırarak biri değilim, özellikle de senin gibi hiçbir şey istememiş kızları.

Biri beni kaçırmayı için onu mu tuttu? Ama kim böyle bir şey yapmak ister ki? Bu düşünce midemi düğümledi. Anlamak istiyordum ama benden ne istediğinden korkuyordum.

— Aylardır, neredeyse yılın başından beri seni izliyorum" diye itiraf etti. Ama konuşmalarınızı ve o güzel sesinizi duymaya ihtiyacım vardı. Kolyeni annende bıraktığını gördüm ve Jacob sana onu istasyonda düşürdüğünü söylemişti ama bu doğru değildi. Gerçekte, seni *Box'ta* gördüğünde doğaçlama yaptı.

İyi ki oturuyordum, çünkü bacaklarımın gevşediğini hissettim.

— O akşam istasyonda, nereye gittiğinizi öğrenmek için arabanıza bir takip cihazı yerleştirmek istedi. Ama konuşmalarınızı dinlemek benim görevim için daha ilginçti... ve bu arada merakım için de.

Bu sözleri o kadar doğal bir şekilde söyledi ki... neredeyse gerçek dışı, sahte bir dürüstlikle. Sanki beni hiç umursamıyormuş gibiydi.

— Kolyen hiç çıkarmadığın tek şeydi. Onu takmadığını gördüğümde, tıpkı ona benzeyen bir tane yaptırdım... biraz daha fazladan bir *şeyle*.

Basitçe ve neredeyse gururla söylediğinde her tarafım titriyordu:

— İnci aslında bana tüm tartışmalarınıza erişim sağlayan bir mikrofon. Ve istediğim tüm bilgilere.

Görüşüm bulanıklaştı ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı. İstirap kaslarımı dondurdu. Tek kelime bile edemiyordum. Şiddetli hıçkırıklar beni sarstı.

Kai tedirgin olmadı.

— Ne yazık ki kayıtlar birkaç saat sonrasına kadar elime geçmedi. Bu olumsuz bir durum ama geç olması hiç olmamasından iyidir," diyor gülmeden önce.

Sevinci tüylerimi diken diken etti.

— Cody'ye her şeyi anlattın. Öğrendiğimde onu öldürmeye hazırdım ama ona gördüklerinden emin olmadığını söyleyerek işi kendin için kolaylaştırdın," diyor Kai sırtarak. Ona ve arkadaşın sarışına, onları rahatlatmak için bir mesaj gönderdim. Onları etrafta istemiyorum ve *tek* arkadaşlarınızı öldürmek utanç verici olur.

— Lütfen onlara zarar verme," diye fısıldadım, dudağımın titrediğini hissediyordum.

— Beni zorlamadığın sürece onlara bir şey yapmayacağım.

Ses tonu şakacı olduğu kadar tehditkârdı da. Artık sakinliğimi koruyamıyordum.

Sinsice ekledi:

— Sözümüzü bozduğuna göre, seninle biraz eğlenmeye hakkım var, *Prences*.

Gözlerimi tavana diktim, boğazım düğümlendi. Her ses beni alarma geçiriyordu ve uyuyamıyordum. Yaprak gibi titriyordum; korkudan mı yoksa soğuktan mı, bilmiyordum. Lambaların kırmızı ışıltısı görüşümü yoruyordu. Hareketlerim bileğimi hapseden uzun zinciri hareket ettiriyor, öfkemi katlıyordu.

Dehşet, öfke, ıstırap, umutsuzluk, anlayışsızlık. Tüm duygularım birbirine karışmıştı. Sorular kafamın içine doldu ve yığıldı. Kai belki de birkaç saattir kayıptı. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım.

Üstümden gelen ayak sesleri başımı kaldırıp tavana bakmama neden oldu.

Ya beni öldürmeyi ve doğramayı planlıyorlarsa? Arkadaşlarım beni arıyor muydu yoksa Kai'nin mesajına inanmışlar mıydı? Cody iyi miydi? Onun peşinden mi gittiler?

Hayır. Aksi takdirde Kai bana söylemekten mutluluk duyardı. Onu korkunç bir sadist olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum. Psikolojik yıkıma olan iştahını şimdiden hissedebiliyordum, bu da bence onu bana zorbalık etmekten zevk almasından çok daha tehlikeli kılıyordu.

Ayak sesleri tekrar dikkatimi çekti. Sonra bir ıslık.

Hayır. Daha çok biri şarkı ıslık çalıyor gibiydi. Aynı kişi merdivenlerden iniyor, esir tutulduğum odaya yaklaşıyordu.

Kapıdan anahtar sesi gibi bir ses duydum, sonra da bir tıkırtı.

Kapı gıcırdayarak açıldı. Nefes nefese, kalbim çarparak, beni esir alanlardan birinin karanlık odaya girişini izledim. Kai. Kapıyı arkasından kapattığında hızla doğruldum.

Dokunmadığım yemek tepsisine baktı.

— Yemelisin.

Hiçbir şey söylemedim ve sadece ona baktım. Beni irkilten bir gıcırtyla sandalyeyi çekti, çevirdi ve kollarını arkada kavuşturarak üzerine oturdu. Her zamanki sinsi gülümsemesiyle bana baktı.

— Bu bir sandviç, yani istemiyorsan... Açlıktan ölüyorum.

Sandviçi aldım ve ona doğru fırlattım. Zar zor yakaladı.

— Teşekkür ederim, *Prenses*.

Çenem sıkıştı. Öfkenin tenimden kaydığını hissedebiliyordum.

— Bana öyle demeyi kes," diye homurdandım.

— Neden böyle oldu?

Güçsüzlük boğazımı düğümledi. Öfke, o kırmızı odada olduğum gibi bedenime hapsolmuştu.

— Neden?" diye tekrarladı sandviçini açarken.

Kollarımı kendime dolayarak cevap vermeyi reddettim. Çiğnerken soğuktan titreyişimi izledi.

— Burası soğuk.

O da anlayışlı, bu çılgınca. Soyтары.

— Neden buradayım?" diye sordum ona uyandığımdan beri yirminci kez.

Ceketinden bir çakı çıkardı. Duymamış gibi yaparak bıçakla oynamaya ve sandviçini yemeye devam etti.

— Sözüümü tutmadın.

Çenem yine sıkıştı. Ne zaman yalnız kalsak bana hep bunu söylerdi. Sürekli bir psikolojik işkence gibi.

— Size zaten söyledim," diye cevap verdim, "Özür dilerim.

— Ama sen yaptın.

Patlamanın eşiğindeydim. O da bundan zevk alıyordu. Beni delirttiğini biliyordu ve bu hoşuna gidiyordu. Sessizce sandviçinin tadını çıkarıyor, alaycı gülümsemesini kaybetmeden her anın tadını çıkarıyordu.

Bu adama nasıl aşık olabildim?

Korkunç biri.

Kendimi yatağın üzerine bıraktım, soğukkanlılığımı korumak için derin nefes aldım ama bu çok zordu.

— Sözüümü tutmadın.

Yumruklarım tekrar sıkıldı. Bu işkence sadece suçluluk duygumu ve öfkemi arttırıyordu. Kaçmak için yeterince büyük bir açıklık bulma umuduyla tavandaki her çatlağı inceledim ama Rufus bile geçemedi.

Rufus. Bana ihtiyacı olan evcil hayvanımı düşündükçe gözlerim doldu. Rox'un gelip onu besleyeceğini umuyordum.

Birden elim ağzıma gitti.

Rufus.

Kai.

Gözlerim irileşmiş ve nefesim kesilmiş bir halde hızla doğruldum. Kai bana kısa bir bakış attıktan sonra dikkatini sandviçine ve tek kelime etmeden hayranlıkla baktığı bıçağa verdi.

— Tüm konuşmalarımı duydun mu? Rufus'la mı? Yutkundu ve dudakları yavaşça kıvrıldı.

— Evet.

Yüzüme bir sıcaklık yayıldı. Sanki Kai günlüğümü okumuş gibiydi. Güldü.

— İtiraf etmeliyim *ki* onlar benim en sevdiğim anlardı.

— Beni kaçırmanın ne anlamı var?" diye tekrarladım. Beni izlemenin amacı neydi? Ve ne söylediğimi öğrenmek için yakama bir mikrofon takmanın anlamı neydi?

Kanım kaynıyordu. Patlayan bir volkan gibi, o zamana kadar korkum tarafından bastırılan öfkem ve hayal kırıklığım nihayet dışarı çıkıyordu. Ama bıçağıyla oynamak için gözlerini benimkilerden ayırdı.

— Neden bir şey söylemiyorsun! Neden ben...

— Bağır bana, bunu bekliyorum.

Gözlerinden bir parıltı geçti. Tehdidi beni dondurdu ve kalan azıcık soğukkanlılığımı da kaybetmeme neden oldu.

— Lütfen cevap verin.

— Seni üç saat boyunca burada bıraktım ve er ya da geç yorulacağını düşündüm.

Üç saat. Gideli sadece üç saat olmuştu. Aklımı kaçıırıyordum.

— Neden buradayım, Kai?" diye fısıldadım yorgun bir şekilde, "Bana cevap vermeni istiyorum.

Bir sessizlik daha. Uzuvarım titriyordu ama bunun soğuktan mı yoksa öfkeden mi olduğunu bilmiyordum. Görmezden gelinmekten nefret ederdim. Annem beni hep sessizlikle cezalandırırdı.

Sandviç paketini buruşturdu.

— Sonunda bana cevap ver! Özür dilerim! Özür dilerim! *Kai, beni görmezden gelmeyi bırak!*

Bıçak başımın hemen yanındaki duvara çarpınca donakaldım. Bıçak saçımın bir tutamını yakalamıştı.

Kai açıkça bana bakıyordu, çenesi ve kolları kenetlenmişti.

— Sakın bana sesini yükseltme Iris, kendimi kontrol edemiyorum.

Yavaş adımlarla, saçımın bir tutamını hapseden bıçağı incelemek için bana yaklaştı.

Dilsiz kaldım, sersemlemiştim. Alt dudağım titremeye başladı.

— Cevaplara ihtiyacım var Kai," diye fısıldadım, gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülüp düğün hissederek, "Cevaplara ihtiyacım var...

Topuklarının üzerinde dönüp odadan çıkmadan önce beyaz silahı keskin bir şekilde çekiştirdi. Tek kelime etmeden. Ve ben yine gözyaşlarına boğuldum.

Çok uzun gibi görünen bir sürenin ardından kapı tekrar açıldı. Göz ucuyla Kai'nin siyah saçlarını gördüm. Onun varlığı duyularımı harekete geçirdi ve beni uykumdan uyandırdı. Kapıyı arkasından kapattı.

— Uykunuz hafif mi?

Yutkundum ama hiçbir şey söylemedim. Bana ters ters baktı ama ben sorularıma cevap alana kadar tek kelime etmeyi reddettim.

Görmezden gelinmenin nasıl bir his olduğunu öğrenmek üzeresin, seni moron.

Yatağın yanına paketlenmiş bir sandviç daha koydu.

— Bir noktada yemek yemen gerekecek," diye homurdanarak omuzlarını silkti.

Boğuk bir ses beni uyardı. Kai adını duyunca kaşlarını çatı.

— Şimdi ne istiyor? (Kapıya doğru dönmeden önce bana hızlıca bir bakış attı.) Aşağı gel, aşağıdayım!

Yabancı merdivenlerden aşağı koştu ve Kai onunla konuşmak için kapıyı açarak görüşümü engelledi.

— İstedğin şey bende," diye seslendi adamın sesi.

— Kaç tane var?

— Altıdan fazla yapmayı başaramadım ama sanırım bu yeterli olacaktır.

Hareket ettim ve zincirler şingirdadı. Kai başını bana doğru çevirdi.

— Uyanık mı?" diye sordu yabancı.

— Son birkaç saattir, evet," diye yanıtladı Kai, bana bakarak, "doz güçlüydü, Jacob haklıydı.

— Hâlâ aklı başında mı?

Bu soru üzerine Kai dudaklarını alaycı bir gülümsemeyle gerdi.

— Seni temin ederim ki Casey, hiçbir zaman şu anda olduğu kadar kendisi olmamıştı.

Kai yol verdi ve ünlü Casey kırmızı odaya girdi. O bana yukarıdan aşağıya baktı, ben de ona. Kai'nin heybetli vücudunun yanında Casey daha zayıf ve küçük görünüyordu. Tarzı rahattı. Kai'ninkinden daha esmer görünen tenine rağmen saçları oldukça açık renkliydi ama o olduğunu biliyordum. Ama o kadar şiddetli bir şekilde içime çektiğim uyuşturucuyu hazırlayanın o olduğunu biliyordum.

Piç kurusu.

Duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve karanlık bakışlarıyla Kai tek kelime etmeden Casey'ye baktı.

— Sessizliğin ürkütücü, Kai," diyor Casey, gözlerini benden ayırmadan, "Bu konuda içimde kötü bir his var.

— Önsezin doğru," diye yanıtladı Kai. Bana yedi mikrofon getirmeni istiyorum ama geçen seferki gibi değil. Bu sefer gerçek zamanlı kayıt istiyorum.

— Küçükler mi?

— Tercihen.

Casey başını salladı ve bana döndü.

— Şimdi yapacak işiniz var, gidin buradan," dedi Kai.

Casey kaşlarını kaldırdı, başını salladı ve gitmek için döndü.

Casey gittikten sonra Kai, kollarını kavuşturmuş ve bakışlarını yere sabitlemiş bir halde bana sordu:

— Aç mısın?

Başımı salladım.

— Konuşmayı bırakmaya mı karar verdin?

Tek cevabım sessizlik oldu. Cevap alamamanın nasıl bir his olduğunu ona göstermeye kararlıyım. Ona hayal kırıklığı ve kızgınlığın nasıl bir his olduğunu göstermeye kararlıyım. Bu boktan yatakta yatarak beklemekten başka bir şey yapmayan ben, boş zamanımı dolduracaktım.

— Hamsterınız genellikle ne yer?

Annenin amı.

İçimi çektim ve gözlerimi kapadım. Ne pahasına olursa olsun beni konuşturmaya çalışıyordu, oğlumu bile kullanarak. Rufus hakkında konuşmaya ne hakkı vardı?

— Dilini kedi mi yuttu *prenses*?

Yine iç çektim.

Ağır ayak sesleri sert zeminde yankılandı ve sonra kapının gıcirtısını ve kilidin tıkırtısını duydum. Nabzım hızlanırken yutkundum. Her adımı bir adrenalin iğnesi gibiydi.

— Korktun mu?

Kendimi bir iblisle karşı karşıyaymışım gibi hissediyordum ama ondan ve bana yapabileceklerinden korktuğumu ona göstermeyi reddediyordum. Bu yüzden silahlarıma sadık kalmaya ve sessiz kalmaya karar verdim.

— Bana kelimelerle cevap vermek istemiyorsun, o yüzden...

Ayak sesleri yatağıma yaklaştıkça yaklaştı ve içimden bir korku ürpertisi geçti. Bıçağının ucu derimi sıyırmıştı.

— Cevaplarımı başka bir yoldan alacağım.

Yaprak gibi titriyordum. Nefes alış verişim, anksiyete krizi geçirip geçirmediğimi merak ettiğim noktaya kadar hızlandı.

Bıçağı kolumdan yukarı çıktı ve köprücük kemiğime dokundu. Hâlâ kaçırıldığımda giydiğim kısa kollu tişörtü giyiyordum, bu da pek yardımcı olmamıştı. Bıçağın ucunun sanki damarlarımı takip ediyormuş gibi derimin üzerinde bir yol izlediğini hissedebiliyordum ve her santimetre beni soğuk terler dökmeye zorluyordu.

— Evet, *prenses*? Bana cevap vermek ister misin? Bıçağı boynumun dibine ulaştı.

— Şu anda en sevdiğim kısım. Ona zarar vermekten nefret ediyorum, bu şekilde değil...

Bıçağı tenime biraz daha sert bastırdı ve hıçkırmama neden oldu.

— Görmezden gelinmekten hoşlanmam, o yüzden iyi bir kız ol... ve bana cevap ver.

Kalbim çarpıyordu, vücudum titriyordu ve midemin aldığı azıcık şeyi kusmak istediğini hissedebiliyordum. Yavaşça gözlerimi açtım, acı ve çaresizlik dolu gözyaşlarımın sorusunu yanıtlamasına izin verdim. Kılıcını çekerken cevabımı anlamıştı, dudaklarında hafif ama muzaffer bir gülümseme vardı.

— İtaatkar.

Parmaklarının arasında gevşekçe tuttuğu bıçağa baktım. Ani bir adrenalin ve öfke patlaması beni ele geçirdi ve bıçağı ondan almak için üzerine atladım.

Keskin bir sarsıntıyla bıçağı elinden kaptım. Titreyerek yatağımdan kalkarken bıçağı ona doğru çevirdim.

— Burada ne işim var?" diye tükürdüm. Burada ne işim var *benim?!*

Yavaşça vücudumu ve yüzümü inceledi, sonra dilini dudaklarında gezdirdi. Sonunda gözlerimin içine bakmadan önce bir saniye dişledi.

— Sakin ol.

Kollarını kaldırdı. Bakışları kanlı elime takıldı. Bıçak beni kesmişti ama acısı nefretime kıyasla hiçbir şeydi.

— *CEVAP VER!*

— Saldırganlığın beni korkutmaktan başka her şeyi yapıyor *prenses*.

Ona yaklaştığımda geri çekildi, sakindi, ellerini kayıtsızca kaldırırken neredeyse benimle alay ediyordu. Sırtı duvara çarptı ve göğsüm gövdesine yaslandı. Gürültülü, düzensiz nefes alışım sessizliği bozdu. Bıçağı boynuna doğru yaklaştırdım ve yüzümdeki öfkeyi incelerken gözleri parladı.

— Kelepçe zincirini uzattığın için üzgünsün, değil mi?

Başını salladı, çenesini hafifçe yana kaydırđı ve mırıldanmadan önce dilini ortaya çıkararak gülümsedi:

— Bir dahaki sefere daha küçük bir zincir tercih edeceğim, söz veriyorum.

— Şimdi bana cevap ver, burada ne işim var?

Cevap vermedi ve bu sefer bıçağı boynuna bastırdım. Başını kaldırdı ve kötü kötü gülümsedi.

Ve birkaç saniye içinde vücudum şiddetle yatağın üzerine fırladı. Üzerime oturdu. Bu pozisyon tüm hareketlerimi engelledi ve acı içinde inlememe neden oldu. Elimi tuttu ve baskı altında bıçağı bıraktım.

O da boynuma yerleştirdi.

— Bir bıçakla oynamak heyecan vericidir, ancak birinin canı yandığında," diye mırıldandı, yüzünü yüzüme yaklaştırarak, "tek bir hareket yaparsan boğazını keserim.

Nefes almayı bıraktım.

— Ya da daha doğrusu gözlerin.

Beyaz silahını sağ gözümünden birkaç santimetre uzağı yerleştirdi. Panikledim.

— Eğer onlardan hoşlanmıyorsanız, belki de pişman olmayı öğrenirsiniz.

— Yapma...

— Onlarda sizi bu kadar tiksindiren şeyin ne olduğunu merak ediyorum" diyor, onları incelemeye çalışarak. "Kırmızı ışığın tahmin etmemi imkânsız kılması çok yazık... ama er ya da geç öğreneceğim.

Heybetli vücudu üzerimde yükselirken, bacakları kalçalarımın hareketini engellerken, ellerinden biri yaralı elimi hapsederken diğeri gözlerimi tehdit ederken, bayılmanın eşiğine gelmiştim.

— Burada soruları soran benim," diye hatırlattı bana, bıçağın elmacık kemiğimi sıyırmasına izin vererek, "ama seni kızgın görmek hoşuma gidiyor... Seni daha sık sinirlendireceğim.

O odadan çıkar çıkmaz gözyaşlarına boğuldum, korku ve umutsuzluk beni peşinden sürükledi. Yaramdaki kanlı yaranın görüntüsü

el beni daha da ağılattı.

Bu bir kabus.

Ertesi gün.

Büyük bir gürültüyle irkilerek uyandım. Kai karşımda duruyordu, elinde silah vardı. Kalbim göğsüme fırladı. Tamamen şaşırılmış bir halde etrafıma bakındım ve sonra haykırdım:

— Ama sen hastasın!

Jacob içeri girdi, az önce kulak zarımı patlatan gürültü karşısında benim kadar şaşırılmıştı.

— Onu öldürdüğünü sandım! diye ilan etti.

Kai çenesiyle yeri işaret etti. Doğrulduğum ve yerde siyah bir leke ve hemen yanında ölü bir fare kalıntısı gördüm. Bir mide bulantısı dalgası beni ele geçirdi ve ayağa fırladım.

— Sana söyledim Whitfield, benim tekniğim daha etkili.

Ona baktım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, silah sesinden tir tir titriyordum. Bir fareyi vurmuştu.

Basit bir fare.

— Söylesene şampiyon, tekniğinde temizlik de var mı?

— Bir bakım ekibim var, merak etmeyin," dedi Kai ve cümlesini bana doğru hınzır bir sırıtışla noktaladı. Iris ve ben icabına bakacağız.

— Onu buradan çıkarsak iyi olur.

— Bir fare yüzünden mi?

Yakup hayvanın cesedine bakarken yüzünü buruşturdu ve sonra şöyle dedi:

— Asıl yapmamız gereken odadaki aydınlatmayı kullanmak. Burası aslında yatak odası değildi, değil mi?

Tek kelime etmeden düşündüm. Normal bir oda değildi, karanlık bir odaydı. Kırmızı ışık anlamlıydı. O zaman beni neden oraya hapsetmiştin?

— Histerik değil, onu üst kata çıkarabiliriz," diye devam etti Jacob, "asıl plan buydu.

Kai cevap vermedi. Sadece sessizce bana baktı. Birkaç saniye sonra cevap verdi:

— Benimkinin yanındaki odayı boşalt, oraya gidecek.

Jacob başıyla onayladı ve odadan çıktı.

Kai bana baktı ve ben de ayağa kalkmadan önce aynısını yaptım.

— Tuvalete gitmek istiyorum.

— Ve uyumak istiyorum," diyor sanki umurundaymış gibi.

Sormamışım gibi davrandı ve kapıyı açık bırakmaya özen göstererek odadan çıktı. Beni tutsak eden zincir odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşmamı sağlayacak kadar uzun ama dışarı çıkmamı engelleyecek kadar kısaydı.

Mesanem ağrımaya başladığında gözyaşlarımın eşiğine gelmiştim. O kadar güçsüzdüm ki duygularımın beni ele geçirmesine izin verdim. Sanki bedenim duygularımın bir kuklasıydı.

Korku.

Öfke.

Nefret.

İğrenme.

Hiçbir şey saklayamıyordum. Yorgundum, bitkin düşmüştüm, bedenim taşıyamayacağım kadar ağırlaşmıştı. Ve beynim daha da ağırlaşmıştı. Ellerim ve ayaklarım donmuştu, susamıştım ve açtım. Zaman geçtikçe, beni esir alanların sunduğu yiyeceklerin çağrısına daha az direnebiliyordum.

Merdivenlerden inen ağır, yavaş ayak sesleri duydum. Kai.

Çocukken odama kimin geldiğini ayak seslerinden anlardım. Kimin evde olduğunu. Ve şimdi, karanlık odaya kim girmek üzereydi.

Kimseyi şaşırtmayan bir şekilde, Kai elinde yatağın üzerine koyduğu yemek dolu bir tepsiyle içeri girdi. Küçük bir anahtarla kelepçelerimi açtı ve kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

Beni odadan dışarı sürüklemesine izin verdim. Dışarıdan gelen ışık beni neredeyse kör ediyordu.

Banyoya girince bana dedi ki:

— Beş dakikan var.

Yüzümü buruşturarak mesanemi boşalttım. Kendimi çok zayıf, kirli ve güçsüz hissediyordum. Bu neden benim başıma geliyordu? Başımı kaldırdım ve buradan çıkmak için bir pencere ya da başka bir şey aradım ama bulamadım.

Ellerimi yıkarken lavabonun üzerinde bir kutu kontakt lens gördüm. Birkaç damla gözyaşı aktı ama hemen kendimi toparladım ve parmaklarım heyecan ve rahatlamayla titreyerek lensleri taktım.

İkinci vitese taktığımda beni esir alan kişinin sesini duydum.

— Ben kapıya bakayım.

Ve bunu hemen yaptı.

Bakışları aynada benimkilerle buluştu. Bana birkaç kıyafet uzatmadan önce tek kelime etmeden gözlerimin içine baktı.

— Bir duş al ve üstünü değiştir. Berbat görünüyorsun.

İçeri girip kapıyı arkasından kapatırken kaşlarımı çattım. Lavabonun üzerine oturduğunda kalp atışlarım hızlandı.

— Çık dışarı!

Bana baktı, şaşkındı.

— Hayır!

Benimle dalga mı geçiyor?

— Senin yanında soyunmayacağım" diye cevap verdim.

— Sakıncası yok," diye nefes aldı, gözlerini benden ayırmadan, "Sakıncası yoksa arkamı dönebilirim, ama dışarı çıkmayacağım.

Tamamen kopuk ifadesi karşısında gözlerimi açtım. Kabinin camı opaktı ama yine de.

Şu ana kadar bana sessizce bakan Kai sırtıttı.

Ona doğru ilerledim. O bana bakarken benim bakışlarım da ona dik dik bakıyordu. Vücudum onunkine sadece birkaç santimetre yaklaştığında hafifçe doğruldu. Elimi bacaklarının arasına götürdüğümde nefesi kesildi. Gözlerimi ondan ayırmadan lens kutusunu aldım.

Ben bir adım geri attım, o da derin bir nefes aldı.

Alaycı bir gülümseme dudaklarımı gerdi. Kayıtsız kalmak için mücadele ediyordu ve bana karşı kayıtsız olmadığını çok iyi biliyordum.

Sen de değilsin.

Siktir git, beni iğrendiriyor.

Diğerlerine, Iris, diğerlerine.

— Gözlerini kapat," diye emrettim.

Bu adam tehlikeliydi, beni kaçırmış ve özgürlüğümü çalmıştı. Nefretim fiziksel çekiciliğimden daha fazlaydı.

Gözlerini kapattı ve kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Aynaya yaklaştım, göz kapaklarının en ufak hareketini izliyordum.

— Ben söyleyene kadar gözlerini açmayacağına söz ver.

Vücudu gerildi. Ellerimi yıkarken cevabını bekledim ama saniyeler geçtikçe sabrım tükenmeye başladı.

— Balo.

— Söz veriyorum," diye yanıtladı sonunda kaşlarını çatarak.

Aferin oğlum.

Ona göz kulak olurken lenslerimi çıkardım. Bir keresinde bana asla yalan söylemediğini söylemişti. Bunun doğru olup olmadığını, verdiği tüm sözleri gerçekten tutup tutmadığını bilmek istiyordum. Ciddi miydi yoksa yalan söylemekten hoşlanmıyordu ama gerektiğinde yine de yapıyor muydu diye merak ettim.

Gözlerini kapalı tuttu ve ben de bu fırsattan yararlanarak aceleyle soyundum.

Ve yine gözleri tamamen kapalı kaldı.

Duş kabinine girdim.

— Onları açabilirsin.

Ilık su soğuk ve gergin uzuvlarımın üzerinden akarken dudaklarımdan rahat bir nefes çıktı. Yine de endişe bedenimi terk etmemişti. Çıplak ve bu kadar savunmasızken ve o bana bu kadar yakın dururken rahatlayamıyordum. Bana tecavüz edeceği düşüncesi aklımdan geçti ama saçımı yıkarken başımı kuvvetlice salladım. Erkek şampuanıydı, muhtemelen onun ya da Jacob'ındı. Bu nedenle, giydiği kıyafetler bile hala oradaydı. Aslında, bana getirdiği kıyafetler bile erkekler için gibi görünüyordu. Yaklaşımlarını anlamıyordum. Jacob bana karşı şiddet ya da saldırganlık göstermiyordu ve Kai de sabırlı görünüyordu. I

belki de beni öldürmeyi planlamadığını düşünmeye başlamıştım. Ama bu durumda benden ne istiyordu ki?

Ben işe yaramazım, gerçekten. Berbat bir yatırımcıyım - aileme sorun!

Ailem. Kaybolduğumu biliyorlar mıydı? Beni arayıp aramadıklarını merak ettim. Beni bulmalarını umuyordum, beni bir daha göremeyecekleri düşüncesiyle acı çekmelerini istiyordum. Zehirliydi, şiddet içeriyordu ama en azından bu şekilde sonunda benimle ilgileneceklerini düşünmekten kendimi alamıyordum.

En azından ben öyle umuyordum.

— Öldün mü sen?

— Çok isterim" diye cevap verdim.

Suyu kapattım ve derin bir nefes aldım, sonunda kendimi daha iyi, temiz hissediyordum. Ama çok geçmeden havlunun olmadığını fark edince şikâyet etmeye başladım. Kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

— Havluyu bana ver.

Biraz güldü.

— Sana bu şekilde vermeyeceğim.

Ve yumruğum suratında, seni koca soytarı.

— Havluyu bana vermeni istiyorum," diye tekrarladım.

Gözlerim silüetinin üzerinde gezinirken soğukkanlılığımı korumaya çalışarak daha yumuşak bir ses tonu benimsedim. Neyse ki kabin opaktı.

— Oh, *Prences...* Bundan daha iyisini yapabilirsin, eminim...

Soğuk üzerime çökerken yumruklarım sıkıldı. Sinirlerimle oynuyordu. Beni savunmasız görmeyi sevdiğini biliyordum, camın arkasında bir psikopat gibi sırttığını da biliyordum.

— Havluyu verir misin lütfen?

Sessiz odada yankılanan ayak seslerini duydum. Figürü kabine yaklaştı ve kapıyı yarı açmak için öne eğilmeden önce göğüslerimi sakladım. Eli kabinin içine uzandı ve bana beyaz bir havlu uzattı.

— Sinirlerinle oynamak en sevdiğim aktivite oldu *prenses*.

— Siktir git.

— Rica ederim," diye alaycı bir şekilde cevap verdi. Havluyu vücuduma sardım.

— Gözlerini kapat," diye sordum, sesimde bir nebze de olsa güven tutmaya çalışarak.

İçerideyken ona yalvarıyordum.

— Neden gözlerini sevmiyorsun?

Hep aynı soruydu. Lenslerim olmadan dışarı çıkamıyorsam, insanların gözlerime bakmasına izin veremiyorsam, bunun nedeni insanların onlardan nefret etmesiydi. Şiddete varacak kadar.

Kai'nin bir gün önce beni tehdit ettiği bıçağı hatırladığımda içimden bir korku ürpermesi geçti.

Kaşık gibi.

— Lütfen... gözlerini kapat.

Sesimin tonu değişmişti. Bu anı, oluşturmaya çalıştığım tüm özgüveni yok etmişti. Zayıflamıştım.

Ve tekrar.

Birkaç saniye bekledim. Beynimin bastırmayı tercih ettiğim görüntüleri, hatırlamak istemediğim kelimeleri geri gönderdiğini hissedebiliyordum. Silmek istediğim jestler.

— Gözlerimi kapattım, Iris.

Cümlesi beni gerçekliğe geri döndürdü. Bana yalan söyleyip söylemediğini anlamak için yavaşça eğildim ama göz kapakları sımsıkı kapalıydı.

Kontakt lenslerimi takmak için hızla lavaboya doğru yürüdüm. Dudaklarımdan rahatlamış bir iç çekiş kaçtı ve beni koruyan yabancı cisme alışmak için birkaç kez göz kırptım.

— Zaman ayırdığınız için teşekkürler.

Gözlerini açıp benimkilere baktı. İnce damlacıklar halinde tenimden aşağı süzülen suyun ağırlaştırdığı yüzümü ve saçlarımı inceledi. Boynumdan başımın tepesine doğru bir yol izlediler.

Soğuk gözlerindeki parıltıyı saklamaya çalışmadı.

Bana bakmasını sağlamak için boğazımı temizledim. Kollarını kavuşturmuş, sırtırken kaşlarımı kaldırdım.

Benimle yüzleşmek için doğrulurken kalbim göğsüme fırladı. Gözleri yine ıslak bacaklarıma indi, beni kışkırtmak için açıkça detaylandırdı. Beni incelediğini bilmemin umurunda olmadığını kanıtlamak için. Daha da kötüsü, sanki bunu yaparken onu görmemi istiyordu.

Yüzüme baktı. Dudaklarının bir köşesi kıvrıldı ve mırıldandı:

— Şu anda aklımdan neler geçtiğini bir bilerseniz.

Nabzım ve nefes alışım hızlandı ama soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. Birkaç dakika önce söylediği sözleri hatırladığımda aklıma sağlıklı bir fikir geldi. Eğer sinirlerimle oynamak onun en sevdiği aktivite haline geldiyse...

Size yeni favori eğlencemi göstereyim, Kai...

Kalbim küt küt atarak ona yaklaştım. Gözleri gözlerimde boğuldu. Vücudunun sıcaklığını hissettim ve yüzümü ona yaklaştırdım. Dudaklarım onunkilere değdi ve ayrıldılar. Gözleri ağzımı yutarken nefesi ağırlaştı.

— Aklımdan neler geçiyor, Kai?" diye sordum, sesim sahte bir masumiyetle çıkıyordu.

Kafanla oynamamı izle, seni piç, seni yakacağım.

Sessizce dudaklarıma baktı, bazen de başını kaldırıp bana baktı.

— Ben berbat bir kaybedenim, Iris, benimle bu oyunu oynama.

— Neyi çalayım?

Elimi göğsüne koydum ve nefesi daha da ağırlaştı. Kasları gerildi, bana dokunmaktan kaçınırken yumruklarını sıkı.

— Buna," diye mırıldandı, gözlerini elime indirerek.

— Neden bahsettiğinizi bilmiyorum.

Gözleri kıvrımlarıma takıldığında gerilim bir kademe daha yükseldi. Oda ısındı. Yoksa sadece benim yarattığım atmosfer miydi?

Onun beni korkularımla zayıflattığı gibi ben de onu duygularıyla zayıflatmak istiyordum. Elimin düz kısmıyla yavaşça göğsünü okşadım ve sonra vücudunu hissedebileceğim kadar ona yaklaştım. Bakışları göğsümde kayboldu ve elim gövdesinden ayrılıp çenesini kavrayarak yüzünü yukarı kaldırmaya zorladı. Kollarını iki yanında tutuyordu ama bana neredeyse yasaklanmış bir şekilde bakmasından, parmaklarıyla tenimi işaretlemek istediğini anlayabiliyordum.

Bende ne bulduğunu merak ettim.

— Sinirlerimi bozma, ben de kaybedenlerdenim.

Elleri kabaca kalçalarımın bastırırken hıçkırdım. Sırtımı duş duvarına yasladı. Bakışları o kadar yoğun ki neredeyse dudaklarımı okşadığını hissedebiliyordum.

— Yoksa ne olur?" diye sordu.

Gerilim yoğunlaştı. Vücudunun sıcaklığı, yanan tenimde hâlâ boncuk boncuk biriken suyu kuruttu.

— O zaman ben de kendi oyunumu oynayacağım.

Yarı açık dudaklarıma baktı, dudaklarımdan duygularımı ele veren ateşli bir nefes kaçıyordu.

— Ve sadece bir kaybeden olacak," diye bitirdim sözümü, gözlerinin içine bakarak.

Oh, Lakestone... ben olmayacağım, söz veriyorum.

İki saat sonra.

Banyoda olanlardan sonra Kai odadan çıkmış, giyinmem için beni yalnız bırakmış ve ışıkları artık kırmızı değil, beyaz ve agresif olan karanlık odaya dönmemi sağlamıştı. Yatakta bağdaş kurmuş oturuyordum, üzerimde gri bir sweatshirt ve benim için gülünç derecede bol olan bir erkek eşofman altı vardı.

— Ye," diye emretti Kai, beton duvara yaslanarak.

Kahve fincanı beni çağırıyordu ve bir yudum almadan önce onu kendime çektim. Acılıktan irkildim.

— Genelde yaptığın gibi vanilya eklemekte tereddüt ettim," diye alay etti.

Ürperdim. Beni izliyordu. Nelerden hoşlandığımı biliyordu. Alışkanlıklarımı biliyordu. Ne dereceye kadar?

Kesin olan tek şey gözlerimin gerçek rengini bilmediğiydi. Aksi takdirde bundan bahsetme zahmetine girmezdi.

— Benim de günde kaç kez işediğimi biliyor musun? Meraktan soruyorum," diye cevap verdim soğukkanlılıkla.

Dudaklarının bir köşesini gerdi ama hiçbir şey söylemedi.

Kai gitti ve bir saat sonra Jacob beni üst kata çıkardı. Oturma odası tamamen farklıydı, sadece küçük bir masa ve dört sandalyeden oluşan ve seyrek bir şekilde dekore edilmiş bir oturma odasına açılan bir mutfak vardı. En uçta, sağda, iki kapı yatak odalarına ve solda da bir banyoya açılıyordu. Bana etrafı o kadar hevesle gezdirmişti ki bu dehşet vericiydi. Sanki onların ev arkadaşı olmuştum.

O ve Vernon iki yatak odasından birini paylaşıyorlardı, diğeri ise Kai'nindi... ve benim.

Harika.

— İŖte yeni evin," dedi heyecanını gizlemeyen Jacob.
Ben buna "Seviye 2" adını verdim - çok hızlı geliŖiyorsunuz!

Ben tek kelime etmeden odayı tararken o kendi Ŗakasına güldü.

— Neden buradayım, Jacob?

Onunla sadece birkaç kez karŖılaŖmıŖtım ama Kai kadar sert görünmüyordu, ben de Ŗansımı denedim.

— nk karanlık odayı kullanmak zorundayım hayatım, ama alt katı tercih edersen...

— Hayır, burada ne iŖim var? Seninle mi?" diye sordum.

UtanmıŖ görünerek ensesini kaŖıdı.

— Um... Kai beni soracağın konusunda uyardı, ama görüyorsun, gerçekten kafamın kesilmesini istemiyorum...

Sözleri beni göldeki o geceye, kaırılmama neden olmuŖ olabilecek o sahneye geri götürdü. Kol Jacob'ın elinde olsa da, katliamın arkasında Kai'nin olduğunu dŖnmeye baŖlamıŖtım.

Ama bir parçam hala inanmayı reddediyordu. Bu adamın böyle bir psikopat olabileceğine kendimi inandırımıyordum. Hapisteydi ve beni kaçırdı.

Ama tabii ki Iris, kolları koparmıyor, hayır, tabii ki.

Bu yüzden Kai tüm cevapları kendine saklamaya kararlıydı, Jacob da yle.

Beni kaçıranlar bile zoru oynuyorlar.

— Kelepeleri pek sevmem, o yüzden bu gece kelepesiz idare edeceğiz," diyor Jacob, gözleri parlayarak, "ama sana bir sürprizim var! Kıpırdama!

Beni esir alan kiŖi odadan çıktı ve bu barakadan kaçma fırsatını değerdendirme fikri hemen aklıma geldi. Kalbim hızla çarpmaya baŖladı. Bu odadaki tek pencere dıŖarıdan tel örgüyle kapatılmıŖtı -ki bu da esaret izlenimimi güçlendiriyordu- ve n kapı Ŗu an için çok uzaktaydı. Jacob beni kolayca yakalayabilirdi. Ya gerçekten katıysam? Kai beni bulurdu ve bu sefer

çok daha agresif olabilirdi. Doğru anı seçmek zorundaydım.

— Jacob bir kafesi göstererek haykırdı. Rufus.

Hamsterım.

Tedirgin hayvanı almak için kafesi açtım ve bir çocuk gibi hıçkırarak göğsüme sarıldım. Jacob bana gururla gülümsedi.

— Ona ne yedireceğimi bilmiyordum, bu yüzden Kai'den size sormasını istedim ama cevap vermek istemediğinizi söyledi. Havuç seviyor, umarım işleri berbat etmemişsinizdir...

Ona baktım, Rufus'un da kaçırılmış olmasından dolayı şaşkınlık içindeydim.

— Hayır, havuçlar için... iyi seçim yapmışsın..." diye mırıldandım, oğlumun başını okşayarak.

Rufus'un varlığı beni rahatlattı, tüm bu kaosun içinde bir dönüm noktası bulmuş gibi hissettim.

— Hep bir hamster istemişimdir ama büyükannem fare ve benzeri şeylerden korkardı. Ona hala bakabilir miyim? Yani... seninle?

Jacob, Kai'ye kıyasla çok masum, çok tatlı görünüyordu. Başımı salladım ve gülümsemesi genişledi.

— Kai de hayvanları seviyor," diye itiraf etti, "sen uyurken ona göz kulak olan oydu. Onu beslemezsem beni öldürmekle tehdit etti. (Kendine olan güvenine kaşlarımı çattım.) Yiyecek bir şey ister misin?" diye sordu kafesi yatağımın üzerine koyarken. "Seni zehirlemeyeceğim ama bu gece için biraz burrito getirdim!

Evcil hayvanımı kafesine geri koydum ve Jacob'ın varlığında kendimi daha rahat hissettiğim için onu mutfığa kadar takip ettim. Duvardaki saat akşam 8'i gösteriyordu, bu da zamanın nasıl geçtiğini anlamadığımı fark etmemi sağladı.

— Ne izlemekten hoşlanırsın? (Dürümümünden bir ısırık alırken omuz silktim.) *Modern Family*'yi izlemeyi gerçekten seviyorum, biliyor musun?

Başımla onayladım ve Jacob Netflix'i açtı. Telefonu sehpanın üzerinde titredi.

— Ne?" diye sordu Jacob telefonu açarak. O hayatta ve iyi... Evet, evet, endişelenme... Mmm... evet...

Kapı çaldığında yemek yiyor ve müstakil bir havayla sohbet ediyordu.

— O burada, sorun yok, seni sonra ararım.

Kapının kilidini açtı ve Casey içeri girdi. Bana şaşkın bir bakış attı.

— Lakestone onu serbest bırakmayı kabul etti, bu da iyi bir başlangıç.

— Ayrıca ona uzun süre bakarsan gözlerini oyacağını söyledi, bunu unuttun mu yoksa?" Jacob Casey'nin elindeki kutuyu alırken kıkırdadı.

— Geçen sefer çok sessizdi," diye güldü Casey. Bana korkmakta haklı olduğumu söylediğinde çıldırdım.

Karanlık odadaki o anı hatırladım.

"kötü bir his". O sırada Kai'nin cevabını anlamamıştım ama şimdi her şey daha netleşmişti. Onu tanıyan insanlar bile ondan korkuyordu. Ama ben korkmuyordum.

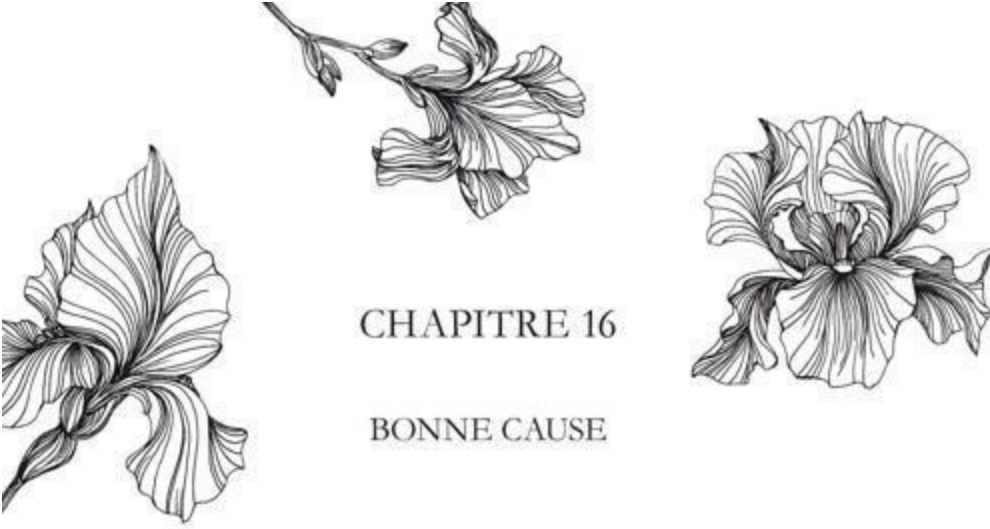
Rho, az önce bir yalancı gördüm, suistimal edilmiş. Siktir git!

— Iris," diye seslendi Jacob bana, "yemekten sonra hazırlanman gerekecek, Kai ile bir yere gideceksin.

— Şimdiden mi?" diye sordu Casey. Jacob omuz silkti.

— Bu gece yapacak bir işi var, sanırım sadece biraz arkadaşına ihtiyacı var... yani, umarım.

Bekle, bekle, bekle... Ne?

Panik damarlarımda dolaşmaya başladı. Jacob ve Casey bazı aletleri incelemek için arkalarını döndüklerinde midem ve boğazım düğümlendi. Ama tam konuşmak üzereyken ön kapı açıldı ve görmek istediğim son kişi ortaya çıktı: Kai Lakestone.

Buz gibi bakışları benimkilerle buluştu ve tüylerim diken diken oldu. Kaşları çatılmış ve çenesi o kadar sıkılmıştı ki, onu sıkarken hissettiği acıyı neredeyse hayal edebiliyordum. Beyaz parmak eklemlerinde boncuk boncuk kan lekeleri vardı. Kendini yaralamıştı.

Düşen sessizlik gözlerinin mavisi kadar soğuktu. Jacob arkadaşının kanlı yumruklarından, en azından onun kapalı yüzünden korkmuş gibi görünmüyordu. Kimse bir santim bile kıpırdamamıştı. Sanki hepimiz tek bir hareketin felaketimiz olabileceği konusunda zımnın anlaşmış gibiydik.

Kai ona ters ters bakınca Casey önündeki nesnelere odaklanmak için gözlerini kaçırdı.

Jacob mırıldandı:

— Sen... C'den istediğin aletleri görmek istiyorsun...

— Hayır. Onu yanımda götüreceğim, bu akşam ona ben bakacağım.

Soğuk ve kuru ses tonu beni ürpertti, bana attığı sert bakış da öyle.

— Jacob, ona giysi getir," diye emretti Kai. Vernon eşyalarını bırakmaya gidiyor.

Yutkundum. Odanın üzerine yoğun bir soğukluk yaymıştı. Bağırmanın olmasına rağmen, tedirginliğini gizlemekte çok zorlanıyordu. Beni tedirgin eden şey yaralarının görüntüsü değil, acıdan değil öfkeden titreyen elleriydi. Sözlerini hatırladım: "Iris, kendimi kontrol edemiyorum.

Ve hayatlarımız için korkarken, kalkıp Yakup'u çok güzel bir şekilde takip edeceğiz, değil mi Iris?

Tamamen.

Jacob başını salladı ve ben de onu takip ettim, Kai'nin gözlerinin vücudumda o l d u ğ u n u biliyordum. Bakışlarının sırtımı yaktığını hissedebiliyordum.

Senin kıcını da.

Jacob kapıyı arkamızdan kapattı ve ışığı açtı. Dolaba yaklaşırken kulağıma kanımı donduran bir şey fısıldadı:

— Bu gece seni öldürebilecek bir şey yapma.

Evdekilere şüpheli bir şekilde benzeyen gri bir sweatshirt ve kot pantolon aldı. Giysiyi elime aldığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu kesinlikle benimdi.

— Senin gardırobundan da birkaç şey kaçırdık," diye şaka yaptı Jacob, ben donup kalınca.

Bana şaşkınlıkla baktı, tepkime şaşırmıştı. Evime girdikleri için endişelenmeme şaşırmıştı.

Odadan çıktığında elimi sinirli bir şekilde saçlarımın arasında gezdirdim. Kalbim göğsümde çarpıyordu çünkü çok kızgın bir Kai ile yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyordum.

Birinin kapıyı açmasından korkarak aceleyle giyindim. Odadan çıkma anı yaklaştıkça, daha çok

kendimi bir metre derine gömmek istedim. Mobilyaların içinde erimek ve bir daha asla hareket etmemek.

Kapı kolunu çevirirken parmaklarım titredi. Jacob'ın ve mutfakta olduğunu tahmin ettiğim Casey'nin sesini duydum. Kapının yanında, karanlık koridorda, onların görüş alanından uzakta donup kaldım. *Onun* bakışlarından uzakta.

— Bitirdin mi?

Kai'nin sesini duyunca irkildim. Yatak odasının kapısının çerçevesine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, bana dik dik bakıyordu. Başını kayıtsızca tahtaya yaslamıştı ve bu ona sinirlerimi bozan o kibirli havayı veriyordu. Ama öfkeden titreyen görüntüsünü hatırlayınca hemen sakinleştim.

— Gidiyoruz," dedi, doğruldu ve salona doğru yürüdü.

Sessizce onun ayak izlerini takip ettim ve bana küçük bir gülümseme veren Jacob'ın gözleriyle karşılaştım.

— Dışarısı soğuk," diyor Casey, kazağımı göstererek. Ben dışarı çıkmıyorum, ceketimi ister misin?

Jacob başını Casey'ye bakmak için durmuş olan Kai'ye doğru çevirdi. Casey bir cevap bekliyordu ama Kai'nin yüzündeki ifadeyi görünce kelimeleri çıkaramadım.

— Sen kendi işine bak," diye tükürdü Kai kapıyı açarken.

— Eğer hastalanırsa," dedi Casey tatlı bir ses tonuyla, "ona iki kat daha fazla bakmak zorunda kalacaksın. Ve unutma, onu hastaneye götüremeyiz ve...

Kai deri ceketini çıkarıp bana uzattı, öldürücü bakışları Casey'nin üzerindeydi ve yumruğu sıkılıydı.

— *Her halükarda, senin* ceketini giymeyecek.

Jacob kıkırdadı ve Kai'nin bakışlarıyla karşılaştığında boğazını temizledi.

— Gidiyoruz.

Kapının kilidini açtığında kalbim küt küt atıyordu. Kafesteki bir hayvan gibiydim, parmak uçlarımla özgürlüğe dokunuyor ama onu kavrayamıyordum. Soğuk rüzgâr şiddetle esiyor, saçlarımı savuruyordu.

Kai'nin derisi etrafımda. Sirtında sadece bir tişörtle soğuğa nasıl dayanabildiğini merak ettim.

Etrafıma bakındım ve sokak lambalarının olmadığı ıssız ve ürkütücü bir yerde olduğumuzu fark ettim. Nereye gittiğimi görebilmem için ay ışığı ancak yetiyordu.

Arabaya tırmandım ve Kai'nin bedeninin yanımdaki koltuğa yığıldığını hissettim. Ondan, yapabileceklerinden korkuyordum. Onu nadiren üzmüştüm, belki iki ya da üç kez, ama Jacob'ın sözlerini düşününce, bu gece bir yanlış anlaşılma yüzünden öldürülebileceğimi biliyordum.

Ya da yanlış bir cevap. Ya

da yan bir bakış.

Ya da bir nefes fazla. Rho,

kapa çeneni.

Telefonu çaldı ve sıkıntıyla dilini damağına vurdu. Sonra soğuk bir ses tonuyla cevap verdi:

— Bilmiyorum. Bilmiyorum. Bilmiyorum... Ona Kai'nin seni kafan ellerinde ölü görmeyi umduğunu söyle... Umurumda değil, siktirip gidebilirler, o ve onun boktan teklifi.

Telefonunu şiddetle fırlattığını görünce irkildim. Kaslarım gerildi. İlk defa kırmızı odada kalmayı tercih ederdim, orada kendimi daha güvende hissediyordum.

Araba hızlandı ve ben ürkekçe dönüp göz ucuyla onu izledim. Çenesi direksiyonu saran parmakları kadar gergindi. Konsantre bir şekilde yola bakarken damarlarında öfke dolaşıyordu. Su damlaları ön cama çarpıyordu. Bu gece yağmur yağacaktı, bu da yolun kaygan olacağı anlamına geliyordu.

Gerçek hayatın bir Mario Kart oyunu olduğunu düşünen diğeriyle bu hiç de kolay bir iş değildir.

Her halükarda öleceğiz.

Daha dramatik bir ölüm istedim; kaçırılma iyi bir yoldu.

Gözlerimi devirmiştim. İ sesim, beni rahatlatmak umuduyla, kendimle alay edercesine durumu önemsizleştirdi.

— Ne?" diye sordu bakışlarını hissedebilen Kai.

— R... hiçbir şey," diye kekeledim ve yüzümü yola döndüm.

Yolculuk bitmek bilmez gibi görünse de aslında sadece birkaç dakika sürmüştü. Nereye gittiğimizi öğrenmek için sokakları ve tabelaları tanımaya çalıştım. Ama yağmur bunu imkânsız hale getirmişti ve Kai'nin dikkatini çekmemek için fazla meraklı olmak istemiyordum.

Sonunda karanlık bir ara sokağı park etti ve motoru kapattı. Artık karanlığa gömülmüştük. Etrafımızdaki buz gibi sessizliğı sadece şiddetli yağmur bozuyordu.

Kai koltuğunu arkaya yatırdı ve sanki tatilde havuz kenarında uzanıyormuş gibi kollarını boynunun arkasında kavuşturdu. Sonra telefonu çaldı.

— şimdi ne olacak?" diye homurdandı. Evet, biliyorum... Sonra gideceğim... O da benimle gelecek... Göreceğiz...

Parmaklarını kalçama koyup kot pantolonuma düşen bir tutam saçı çekip çıkardığında kalp atışlarım hızlandı. Telefonu kapattı ve bana döndü.

— Sa dökölmesi yeterince beslenmediğiniz anlamına gelir.

— Kimin suçu

bu? Kıkırdadı.

— Kesinlikle benim değıl. Sana yemek veriyorum, yemeyi reddediyorsun.

— Yemek yemediğinde Rufus'a böyle mi derdin? Birden gerildi.

— Hayır. Sana kıyasla, itaat etmekte daha hızlı.

— Bana kıyasla, uyuşturulmadı ve hapsedilmedi.

— Bu doğıru. Doğduğundan beri kafeste olduğı için farkı hissedemiyor," diye yanıtladı başını bana doğıru çevirerek, "senin aksine.

O sırtırken ben de ona ters ters baktım. Açıkça benimle alay ediyordu. Beni kilitli görmek, özgürlüğümü elinde tuttuğunu bilmek onu memnun ediyordu.

— Üşüdün mü? (Çenesiyle titreyen parmaklarımı işaret etti.) Ya da belki korktun.

— Hayır, üşüyorum," diye homurdandım. Sanırım senin ceketin beni sıcak tutmuyor, Casey'ninkini giymeliydim.

Parmakları dizinde şiddetle sıkıştı ve gözlerini kaçırdı. O sırada dışarıdaki bir hareketle irkilerek başımı kaldırdım. İki adam saklandığımız karanlık ara sokağa yaklaşıyordu. Kai derin bir nefes verdi. Zaten yıpranmış olan sinirleriyle oynamam gerektiğini hatırladım, çünkü her an yanabilirdim.

İki adamın korkunç silüetleri yaklaştı. Kai torpido gözünden silahını çıkarıp camını indirdiğinde tüylerim diken diken oldu. O anda beynime bir sürü soru hücum etti.

Ya Kai beni onlara teslim edecekse? Ya beni öldürmeyi planlıyorlarsa? Ya bedenimi kullanmak için beni bir ülkeye göndermeyi planlıyorlarsa?

— Lakestone," diye başladı iki adamdan biri.

— Anladın mı?" diye sordu Kai.

Yüzü kapalı ve ifadesi kibirli bir şekilde ara sokağı izledi.

— Plan planlandığı gibi gitmedi.

Bir mermi Kai'nin silahından çıktı ve doğruca adamın vücuduna saplandı.

Sonra bir ikincisi.

Sonra bir üçüncüsü.

— Kai, şaşkınlık içindeki ikinci adama, "Yarın plan tam olarak işleyecek," dedi. Ben de aynı saatte burada olacağım.

Diğer adamın tartışmasına f ı r s a t vermeden camı açtı v e arabayı sürüp gitti. Ona baktım, az önce altımda gelişen sahne karşısında felç olmuştum.

Gözlerim. Boğazım kurudu, kulaklarım çınladı. Ama Kai'ye döndüğümde gördüğüm tek şey soğukluk ve kayıtsızlıktı.

— Az önce bir adam öldürdük," dedim, "az önce...

Hızlanırken radyonun sesini açtı, hız beni koltuğa doğru bastırdı. Sağanak yağmurda arabaların arasında zikzaklar çiziyordu. Kalbim küt küt atıyordu, elimden geldiğince dayanmaya çalıştım, zamanımın geldiğini hissettiğimde neredeyse çığlık atacaktım. Alnımda soğuk bir ter birikti ve kusacak gibi oldum. Her şeye rağmen kafamda tek bir düşünce dönüp duruyordu: Kai Lakestone tarafından işlenen bir cinayete tanık olmuştum.

Telefonu çaldığında küçük bir kahkaha attı ve ardından telefonu açtı:

— İyi akşamlar, az önce beceriksizlerinizden birini öldürdüm... Tek yapmanız gereken bana daha etkili adamlar getirmektir, sizi uyarmıştım, sabırlı değilim... Evet, bu benim rahatlatma yöntemim... Onunla ne isterseniz yapın, umurumda değil... Oh, ve unutmadan, gitmesine izin vermeyeceğim, onu öldürdüğümü gördü.

Ve telefonu kapattı, dudaklarında tatmin olmuş bir gülümseme vardı.

Ne oldu?

— *Ne yaptın sen?!"* Jacob'ın odamdan bağırıldığını duydum.

Yatağa uzanmış, nemli saçlarımı yastığımı kirletirken tavana baktım, bedenim ve zihnim tamamen kopmuştu. Daha önce bir ceset görmüş olsam da, bir cinayete hiç tanık olmamıştım. Bir silah sesinden sonraki saniyeleri, hayatın ölüme dönüştüğü o saniyeleri hiç görmemiştim. Bir bedeninki sanki hiç yaşamamış gibi yere düştüğünü görmek.

Kai'nin az önce işlediği cinayet karşısındaki kayıtsızlığı ve soğukkanlılığı beni dehşete düşürdü. Bu sadece onun buna alışık olduğunu kanıtlıyordu. Alışmış olmalıydı, refleksleri bunu gösteriyordu. Dahası, çoktan hapse girmişti. Boşuna değildi. Ama beni en çok rahatsız eden soru aynı kalmıştı: Benden ne istiyordu?

Telefon konuşması sorularımı daha da arttırmıştı. Kiminle konuştuğunu bilmiyordum ama yabancı beni tanıyor gibiydi.

— Sen bile istemediğin halde kaçırıldın dostum," diye fısıldadım Rufus'a.

Odamın dışında çığlıklar patladı ve hemen doğruldum. Aslında sadece bir kişi bağıırıyordu ve o da Kai'ydi. Çılgın bir adam gibi anlaşılmaz kelimelerle bağıırıyordu. Kalbim gittikçe daha hızlı atmaya başladı ve anılarım canlandı: Annemle babamın bağıırdığı ve benim odamda kilitli kaldığım zamanlar.

Benim yüzümden mi sinirleniyor?

Kapıya vurulan yüksek bir ses beni irkiltti ve ardından uzun bir sessizlik geldi. Az önce ne olmuştu?

Ayağa kalktım ve parmak uçlarımda kapıya doğru yürüdüm, sonra kulağımı kapıya dayadım. Hafif ayak seslerini duyabiliyordum.

— Şışt," diye fısıldadım tekerleğinin içinde koşan Rufus'a.

Ayak seslerinin usulca yaklaştığını duyduğumda kalp atışlarım hızlandı. Hızla kenara çekildim ve kapının kilidinin açıldığını duydum. Vernon ortaya çıktı.

— Hala hayatta mısın?

Nazik görünmeye çalışsa da heybetli vücudu bana kendimi çok küçük hissettirdi.

— Yiyecek bir şey ister misin?" diye sordu, ben sessiz kaldım.

Cevap olarak başımı salladım ve o da kaşlarını kaldırdı.

— Gözleriniz kızarmaya başlıyor, bu yüzden kontakt lenslerinizi çıkarmayı düşünmelisiniz.

Aslında gözlerim birkaç dakikadır yanıyordu ve böyle devam edersem enfeksiyon kapabileceğimi biliyordum.

— Sonunda, Kai ve Jacob dönene kadar seninle kalacağım," dedi bana gülümsemeye çalışarak. "Pek konuşkan biri değilimdir ama konuşmak istersen oturma odasında olacağım.

B e n d e n herhangi bir yanıt almadan omuzlarını silktilti ve topuklarının üzerinde döndü.

Sonunda ona dedim ki:

— Sen polis misin?

Omzunun üzerinden bana baktı.

— Onay mı bekliyorsunuz?

— Seni en son üniversitede gördüğümde bir polis arabasından iniyordun... ve üniforma giyiyordun.

— Haklı," diyor, "sen gözlemcisin.

— Neden buradayım?" diye sordum sesimde bir parça umutsuzlukla.

— Sana her şeyi anlatmak isterdim ama kendi hayatımı ve Jacob'inkini istiyorum," dedi ensesini kaşıyarak. Kai ikimizi de öldürebilirdi. Ona bir söz vermiştik.

Öfkem kabardı. O orospu çocuğu Lakestone'u konuşturmak için her şeyimi verirdim.

Piç kurusu.

Pislik herif.

Ondan

nefret

ediyorum.

Telefonu çaldı ve ben de ona doğru baktım.

— Hala hayatta mısın, bebeğim? Oh... Sence bu iyi bir fikir mi? Öyle diyorsa... Tamam, birkaç dakika içinde çıkacağız... Ben de, hoşça kal.

Telefonu kapattı, sonra bana baktı, şaşkıındı.

— Henüz ne olduğunu bilmiyorum ama... seni 24 saat gözetim altında tutmak istiyor." İçini çekti, "Giyin Iris, eski işine gidiyoruz.

Ve kalbim ayaklarımın dibine düştü.

Kutuda mı?

Bir saat sonra. Gece yarısı. Kutu.

— Nihayet! Neden bu kadar uzun sürdü?

— Yolda bir kaza oldu," diye iç geçirdi Vernon kulüpteki kanepeye yığılırken.

Erkek arkadaşını öpmek için eğildi. Sanki buraya daha önce hiç gelmemişim gibi etrafımı taradım. Çaresizce yardım isteyebileceğim tanıdık bir figür arıyordum ama nafile. Jessy ya da Rico'dan hiçbir iz yoktu.

Beni esir alanlara dönüp baktım ve hemen Kai'nin gözleriyle karşılaştım. Geldiğimizden beri durmaksızın beni izliyordu. Gözlerimiz buluşur buluşmaz sırtıp arkasını dönüyordu ama bu sefer bakışlarıyla buluşmaya karar verdim. O da aynısını yaptı.

Tanrım, uzuvlarını nasıl koparmak istiyorum, Kai.

Kıyafetlerini de.

Hayır.

Kısa eteğimin ortaya çıkardığı çıplak bacaklarıma hayranlıkla bakarken Kai'nin dilini dudaklarında yavaşça gezdirmesini izlerken vücudumdan bir ürperti geçti. Vernon beni bunu giymeye zorlamış, *Box'a* koşarak gidemeyeceğim konusunda ısrar etmişti. En azından tıraş olmama izin verdiği için ona içimden teşekkür ettim.

Kai kanepeye çökmüş, bacaklarıma bakıyordu, gözleri bir çocuk kitabı kadar kolay okunabilen düşüncelerle doluydu.

Ne piç ama.

Gözleri tekrar yüzüme döndü ve bacaklarını açarak onu nadiren terk eden kibirli havasını vurguladı.

— Bebeğim," diyor Jacob, "yer aç...

— Üstüme çık," diye emretti Kai.

Bakışları benden kulübün arka tarafında görünüşte beni süzen ve bana göz kırpan üç sarhoş adama kaymıştı.

Bu durum, onlar gibi adamların görüş alanına her girdiğimde hissettiğim ıstırabı geri getirdi. Yavaşça beni esir alan adamın kucağına kaydım. Kolu belime dolanıp beni sırtımı göğsüne yaslamaya zorladığında nefesim kesildi.

Adamlar aniden sakinleşti ve başka bir köşeye geçtiler. İçimi bir güven duygusu kapladı. Tekrar kanepeye oturdu ve kulağıma fısıldadı:

— Benden başka kimsenin sana benim baktığım gibi bakmasına izin vermeyeceğim. Kalbim hızla çarptı ama sahte, bıkkın bir iç çektim.

— Bunu sadece ben izin verdiğim için yapıyorsun.

— Bunu yaptığımı görmekten belli bir zevk alıyorsun, yoksa izin vermezdin.

Sen kazandın. Boku yedim.

— Beni dinlediğin de yok, yoksa beni neden kaçırdığını çoktan söyledin," diye tükürdüm.

— Şu anda sana söyleyemeyeceğim tek şey bu," diye mırıldandı, hâlâ kulağımdaydı. İstedığın her şeye cevap veririm... bunun dışında.

Merakımı uyandırmak için tek gereken buydu.

— Seni biri mi gönderdi? Ben başladım.

— Bu konudaki hiçbir soruya yanıt vermeyeceğim.

İçimden öfke kusuyordum. Kulüpteki kırmızı ışıklar kadar kızgın görünüyor olmalıydım. Saçlarımı okşarken parmakları boynuma değdi ve vücuduma bir ürperti yayıldı.

— Benimle... tanıştığında... geleceğimi biliyor muydun?" diye sordum, nefesinin tenime çarptığını hissederek.

— Hayır.

— Beni kaçıracağını biliyor muydun?

— Emin değildim," diye yanıtladı ve dudaklarının kulağıma değmesine izin verdi.

— Beni öldürecek misin?

Düşünmek için birkaç saniye ayırdığında nabzım hızlandı.

— Beni zorlamadıkça, yani bana itaat etmedikçe olmaz. Midem düğümlendi ve avuçlarım terledi.

— Bunu yapmayı planlıyor muydun?

— Hayır.

— Bana fiziksel olarak zarar verecek misin?

— İstedğin bu değilse," diye mırıldandı.

Sapkın düşüncelerini neredeyse duyabiliyordum. Bir yanıma bana istediğini yapması için çılgılık atıyor olsa da gözlerimi deviriyordum.

Hayır. O seni kaçıran kişi. O seni kaçırdı!

Tüm bunlar olmadan önce de onunla ilgileniyordun.

— Gitmeme izin verecek misin?

— Şu anda değil.

Boğazımda bir düğüm oluştuğunu hissettim. Beni öldürmeye niyeti yoktu ama özgürlüğümü geri vermekten de çok uzaktı.

— Ne istiyorsun, Kai?

— Açlıktan ölüyorum, Iris.

— Barda yemek var.

Kolunu bana biraz daha sıkı doladı ve mırıldandığında bir hıçkırık çıkardım:

— Yemeğe aç değilim.

Vay anasını.

— Soru sorma sırası bende Prenses," diye devam etti. "Korkuyor musun?

— Evet.

— Seni korkutuyor muyum?

— Seni bir adam öldürürken gördüm. Hala merak ediyor musun?

— İyi bir amaç uğrunaydı," diye yanıtladı basitçe, "itiraf etmeliyim ki bencilce davrandım. Başka bir yol bilmiyorum.

Evet, tabii ki iyi bir amaç için ve adı da "Iris'i travmatize etmek". Aptal.

— Beni hala çekici buluyor musun?

— Hiç gitmedim," diye açık açık yalan söyledim.

Kulağıma yakın bir yerde küçük bir kahkaha attı ve cevap verdi:

— Sanki haftalardır farenle konuşmanı hiç dinlememişim gibi davranıyorsun.

Sıçanım! Siktir git, orospu çocuğu.

— Benden etkileniyor musun, Kai?

Kulübün gotik müziğinin bozduğu birkaç saniyelik sessizlikten sonra cevap vermeyeceğini anladım. Bu yüzden cevabı ondan başka bir şekilde almaya karar verdim. Sırtımı ona yasladım ve kalçalarımı kasıklarına bastırdım, kendimi yavaşça ona sürttüğümde vücudunun gerildiğini hissettim.

— Kes şunu.

Hiçbir şey duymamış gibi davranarak memnuniyetle gülümsedim. Bana karşı sertleştiğini hissedene kadar birkaç dakika boyunca bu hareketi sürdürdüm. Gülümsemem genişledi.

Onayımdan tatmin olmuş bir şekilde atlıkarıncama bir son vermeye karar verdim ve ayağa kalkmaya çalıştım ama kolu beni engelledi.

— Bir dakikaya ihtiyacım var.

— Bana cevap verirsen kalırım," dedim, doğrudan ona bakarak.

Bana cevap vermesi birkaç saniye sürdü, birkaç saniye çok uzun sürdü. Tekrar ayağa kalkmaya çalıştım ama beni kendisine daha sıkı bastırdı.

— Evet.

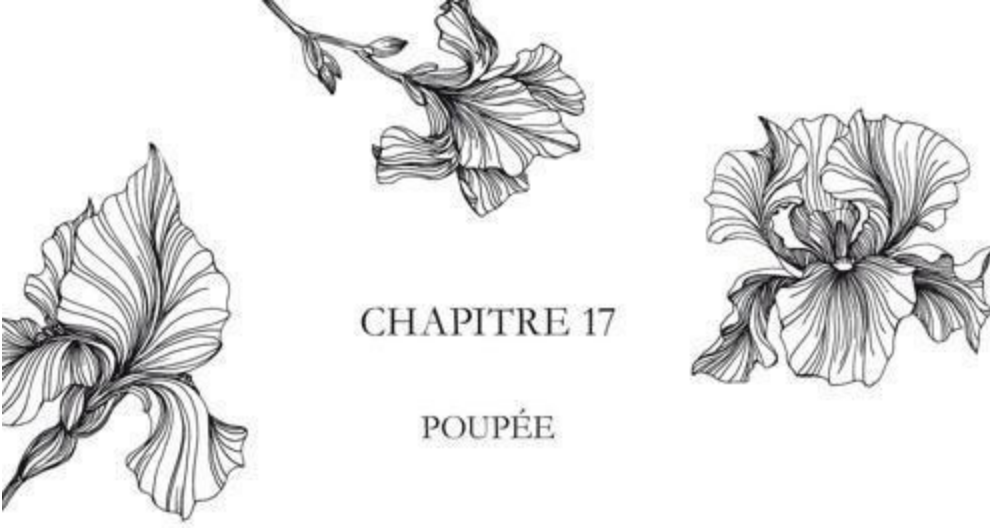
— *Aferin oğlum,*" dedim, her istediğimi yaptığında aklıma gelen düşüncelerden birini yüksek sesle formüle ederek.

Vücudu aniden bana karşı gerildi. Beni ayağa kalkmaya zorlayarak oturdu. Bakışları değişmiş, kararlı bir hal almıştı. Elimini tutup beni kendine doğru çektiğinde şaşkınlıkla hıçkırdım ve kaşlarımı çatarak ona sordum:

— Nereye gidiyoruz?

O da bakışları kadar sert bir ses tonuyla cevap verdi:

— Sana ne kadar *iyi bir çocuk* olduğumu göstereceğim.

Beni tanımadığım yüzlerle dolu bir koridora götürdü. Kadınlar tuvaletinin kapısını tekmeleyerek açtı. İçerideki üç genç kadın gibi benim de nefesim kesildi. Gözlerini kocaman açtılar, ama onu orada gördükleri için şok mu oldular yoksa gözleriyle onu açıkça mı yiyorlardı emin değildim.

— Dışarıda.

Soğuk ve sert sesi beni ürpertti. Kadınlar odadan dışarı fırladılar, bunu kolayca anlayabiliyordum: şansım olsaydı ben de kaçardım. Önümde durduğunda yutkundum, devasa vücudu beni çok küçük hissettirdi.

Kapıya yaslandım ve kolunun bedenime doğru hareket ettiğini hissettiğimde nefesimi tuttum. Arkamdaki kilidin tık sesini duydum. Tek görebildiğim yanımdaki yüzüydü ve gardımı bir saniye bile düşürmekten korktuğum için kafamı çevirmeye cesaret edemedim. Sanki onun avıydım.

Eli sıkıca boynuma dolandığında nefesim kesildi. Gözleri beni açlıkla yuttu ve kendimi bir kez daha arzu ve dehşet arasında sıkışmış buldum.

— Ne bekliyordun ki?" diye yavaş bir fısıltıyla sordu.

Parmaklarını boynuma bastırdı. Ben başımı dikleştirdim, o da başını yana eğdi ve beni çileden çıkaran bir kibirle savunmasızlığıma hayranlıkla baktı. Boştaki eli kalçama uzandı ve vücudu benimkine bastırırken sıktı. Fısıldamadan önce sıcak nefesi kulağıma okşadı:

— Sana karşı kayıtsız olduğumu mu?

Beni lavabonun kenarına sıkıştırdı ve dudaklarımın arasından çıkan bir iniltiyi bastırdım. Dengemi kaybetmeye başladığımda, elimi boynunun arkasına dolayarak tutunmaya çalıştım. Ama o bileğimi sıkıca kavrayarak beni kucaklamaktan vazgeçti. Beni tamamen avucunun içine almak istiyordu. Gözleri yüzümün her santimini yakarken, vücudum odayı aydınlatan kırmızı ışıklar kadar sıcak yanıyordu.

Lanet olsun. Çok sıcak.

Onun ani hareketleri ve yakınlığı karşısında nefes alışverişim düzensizleşti, nefes nefese kaldım.

— Benim için üzölmen umurunda mı Iris? Umurunda değıl mi?

Sanki vücudum onun en sevdiği oyuncağıymış gibi beni döndürdü ve gövdesini sırtıma, kasıklarını da kalçalarımaya bastırdı.

— Bana bak.

Eli tekrar enseme dolandı ve aynadaki yansımasında yüzümü kendi yüzüne doğıru kaldırdı. Siyah saçları mavi gözlerini kısmen kamufle ediyordu ve yüzünü aydınlatan kırmızı ışıklar onu korkunç derecede şeytani gösteriyordu. Şeytani derecede yakışıklı.

Kafatasımın arkasını köprücük kemiğine bastırdı ve kulağımanın çukuruna fısıldadı:

— Ne kadar iyi bir çocuk olabileceğimi görmek ister misin, Iris?

Gözleri aynada beni yuttu, dudaklarım aralandı ve kalp atışlarım hızlandı.

Biraz hava almam lazım.

Hareketleri ve bastırılmış bedeniyle üzerimde kurduğı hâkimiyeti hissettiğimde tüylerim diken diken oldu.

benimkine karşı. Bir yanımda sessizce bana istediğini yapması için ona yalvarıyordu.

— Öyle demiştin, değil mi? İyi bir çocuk olduğumu, hatırladın mı?

Sıcak, erkeksi sesinin boynuma doğru fısıldadığını duyduğumda bir inilti çıkardım. Bedenim onun için haykırıyor, yalvarıyordu.

Alt dudağı kulağımın arkasına hafifçe dokunurken gözlerimi kapattım. Sert bir ses tonuyla fısıldadı:

— Lütfen cevap verin.

— Ya da... evet.

Pelvisinin kalçalarımın yaptığı baskıyı yoğunlaştırarak eteğimin yukarı kaymasına neden oldu. Kot pantolonunu popomun derisinde hissedebiliyordum ve yavaş yavaş kontrolümü ve başımı kaybettim.

— Ve iyi çocuklar ödüllendirilir... Sizce de ö y l e d e ğ i l m i ?

— Ne istiyorsun?" diye fısıldadım, aynadaki yansımasına bakarak.

Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi ve gözlerini benden ayırmadan fısıldayarak karşılık verdi:

— Seni o lavabonun karşısında yok etmek ve dengeni kaybedene kadar aynada benim için çok sert boşalmanı izlemek.

Çiğ sözlerini dinlerken oksijenim tükeniyordu. Parmaklarının boynuma yaptığı baskıyı artırdı ve ateşli sesiyle devam etti:

— Teninin her santimetresinin beni hatırlamasını istiyorum, izimi bırakmak istiyorum.

İtirafı beni içten içe tüketti ve tüm varlığımın alev aldığını hissettim. Soğuk, şeytani yüzündeki kırmızı ışıklar beni çok savunmasız yaptı. Çok zayıf.

Boştaki elini yüzüme götürdü ve işaret parmağıyla yarı açık ağzımı yavaşça okşadı.

— Dudaklarının tadına bir kez daha bak... ama biliyorum ki bunu yaparsam duramam... Hiç duramam prenses.

Hiçbir şey söylemedim, ne isterse söylemesine zımnen izin verdim. Sanki kabul etmiş, hatta göz yummuş gibiydim.

— Ve o güzel ağzını ağzımın etrafında hissetmek istiyorum... Kapının gürültüyle çalınması beni gerçeğe döndürdü. *Ne sikim oynuyorum ben?!*

Sanki başlamak istemediğimiz oyunu kazanmış gibi memnun bir gülümsemeyle bana bakarken kendimi hızla onun kucağından çektim. Bedenlerimizin birbirini çektiği ve zihinlerimizin gerçekleşmeyi bekleyecek kadar yoğun senaryolar kurduğu bir oyundu bu.

Kontrolü yeniden kazanmalıydım.

Buradan çıkmam gerek. Bu benim tek şansım.

Tek şansım.

— Peki..." diye sordum sahte bir masumiyetle, "bebeğin olmamı ister misin?

Dikkatini dağıtmam gerekiyordu. Sorum yüzündeki sırtıtmayı sildi ve birkaç adım geri giderek uzaklaşmaya devam ettim.

— Hiç vücuduma sahip olmayı hayal ettin mi? Kimsenin yapmadığı gibi benimle oynamayı?

Ağzını yarı açtı ve dilini yavaşça alt dudağının üzerinde gezdirirken usulca başını salladı.

Mükemmel.

— Ne yazık ki bu ödülleri hak edecek kadar iyi bir çocuk değilsin.

Yüzünün soğumasını ve gözlerinin parlaklığını yitirmesini izlerken dudaklarıma bir gülümseme geldi. Yüz hatları her saniye biraz daha sertleşiyordu ve ben onun hayal kırıklığının tadını çıkarıyordum.

ŞİMDİ.

Bekle, bekle.

— Şimdi dışarı çık ya da taşaklarını burada boşaltmak istiyorsan başka bir kızı becer, ne de olsa bu odanın yıldızı sensin. Duvarlar her şeyi söylüyor.

Benden alaycı bir kıkırdama kaçtı. Yüzündeki duyguları tam olarak çözemiyordum ama kesin olan bir şey vardı: mutlu değildi.

Şimdi git. Hemen çıkın.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve hızla açtığım kapıya doğru koştum, nabzım şakaklarımda zonkluyordu.

ÇABUK, ÇABUK, ÇABUK.

Bana doğru gelen ayak seslerini duyabiliyordum ama ondan kaçmayı ve kapıyı suratına çarpmayı başardım. O adımı haykırırken koridorda koşmaya başladım. Tüylerim diken diken oldu. *Kutu'dan* çıkmam gerekiyordu.

Koridordan uzaklaşınca kalabalığın içinde eridim ve kaçacak bir yer aradım. Bara. Barın arkasında, alt katta bir yangın merdiveni vardı. İçinde bulunduğum tehlikeyi ya da gözlerimle haykırdığım yardım çığlığını göremeyecek kadar sarhoş insanların arasından geçerken korku kalbimin çarpmasına neden oldu.

Birden silah sesleri duydum ve arkamı dönmek zorunda kaldım. İnsanlar çığlık atıyordu ve ikinci kattaki kalabalık hareketlenmeye başlamıştı. Müzik aniden durdu ve bir erkek sesi patladı:

— Kımıldayan ilk kişinin kafasına bir kurşun sıkacağım!

Korku, tehlikenin yavaş yavaş farkına varan insanların yüzlerine de yansıyor. Kai'nin kalabalığın içinde ilerlediğini gördüğümde bir yaprak gibi titremeye başladım. Yavaşça uzaklaşmaya çalıştım, attığım her adımda vurulmamak için dua ettim.

Acelemlle yanımdaki bir adamı ittim ve tiz bir silah sesi daha duyuldu. İttiğim adam yanımda yere yığılırken dehşet içinde nefes nefese kaldım. Onu vurmuştu.

— *Kımıldama* dedim.

Fısıltılar boşluğu doldurdu ama gözlerim yardım için yalvarırken kimse tepki vermedi. Bir elin enseme dolandığını hissettiğimde bir hıçkırık kaçtı içimden.

— Müziği tekrar açabilir ve eğlenmeye devam edebilirsiniz," diye bağırdı Kai, bana ters ters bakarak, "Bir, iki, üç, günüşığı!

tamamlandı.

Kıpırdamaya cesaret edemedim, sıkıntıdan gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Tüm vücudum gerilmiş, donmuştu ve Kai beni kendisiyle birlikte çekerken fısıldadı:

— Sadece *bebeğimi* arıyordum.

Saatlerce. Saatlerce soğuk, karanlık odamda kilitli kaldım ve tavana baktım.

Beni zorla geri getirdikten sonra, lenslerimi çıkarmasına izin vermesi için Jacob'a yalvardım. Ve o zamandan beri durmadan ağlıyordum, tamamen tükenmiştim. Neden burada olduğum sorusu aklımdan çıkmıyordu. Eminim ailem beni bulmak için ellerinden geleni yapıyordu - belki de babam Rox ve Cody'nin yardımıyla beni aramak için çoktan kasabaya gelmişti.

Onu tekrar görmek, kollarının koruyucu kozasına kıvrılmak ve bana her şeyin bittiğini fısıldamasını beklemek için sabırsızlanıyordum. O yokken yaşadığım her şeyin farkına vardığı fikrine tutunmuştum. Geri döndüğünde tüm dikkatini bana vereceğini düşündüm. Çünkü bir kez olsun bana olanlar onun ilgisine değirdi.

Kahretsin, neden hala burada sıkışıp kalmıştım? Neden polis beni bulmamıştı? Ve Kai Lakestone gibi bir deliyle nasıl başa çıkabilirdim? Bir deli değil, hayır, bir katil.

Gözlerimin önünde kan kaybından ölen cesedin görüntüsünü, olaya tanık olanların suçlayıcı bakışlarını ve solgun yüzlerini hatırladıkça içimi bir ürperti kapladı.

Benim yüzümden bir adam öldü.

Kimsenin kıpırdamamasını istediğinde, en sarhoş insanlar dondu kaldı, en tehlikeli olanlar koltuklarında oturmaya devam etti, kızlar çığlıklarını bastırdı. Müzik durdu. Herkes itaat etti ve hareket etmeyi bıraktı. Ben hariç. Belki ben bunun ne kadar tehlikeli olduğunu fark etmemiştim ama onlar nasıl fark edebilirdi ki? Kai bunu daha önce yapmış mıydı?

Bir tanrı. Onu, hayatlarını ellerinde tutan bir tanrı olarak görmüşlerdi.

Şeytan.

Birkaç saatlik sessizlikten sonra odamın dışındaki boğuk sesler beni uyardı. Vernon ve Jacob'ın seslerini tanıdım ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Ama kapıyı açmaya cesaret edemeyeceklerini biliyordum - açarlarsa Kai'nin onları öldürmekle tehdit ettiğini duymuştum.

Öfkeli, dehşete düşmüş ve çaresiz bir halde yumruklarımı sıktım. Bu kadar çabuk kaçmaya çalışmamalıydım; Kai'nin beni tekrar yakalaması çok kolay olmuştu.

Aptal.

Aptal.

Aptalca

Tuzlu gözyaşları yastığıma düşmeden önce yanaklarımdan aşağı yuvarlandı. Hıçkırıklarımı bastırmak için elimi ağzıma bastırdım. Annem haklıydı: Çok aptaldım.

Kai benden bahsederken 'oyuncak bebek' terimini kullanmıştı ve soğuk sözleri hafızama kazınmıştı. Kendimi onun merhametine kalmış, hayatım ve tüm varlığım onun ellerinde olan bir kukla olarak görmeye başladım. İlk başta bir duygu kasırgasına kapılmıştım: anlayışsızlık, şok, çaresizlik, öfke ve hayal kırıklığı. Artık öfke ve umutsuzluk beni ele geçirmişti.

Ama saklamaya çalışsa da bana karşı kayıtsız olmadığını biliyordum. Bunu ona karşı kullanabilirdim. Beni kontrolü altında görmek istiyordu ve ben buna izin vermeyi reddettim.

Onun iradesine karşı benim iradem olacak. Benim gücüm onunkine karşı. Ben ona karşı.

Onu daha önce tanımamış olsaydım, paylaştığımız o anların anısına sahip olmasaydım, asla bu güvene sahip olamayacağımı biliyordum ama etrafındaki dünyayı zayıflatmış gibi onu da zayıflatmak istiyordum. Tıpkı onun beni zayıflatmış gibi.

Ağlamaktan gözlerim yanıyordu ve yorgunluğun yavaş yavaş bedenimi ele geçirdiğini hissedebiliyordum. Üstümü örttüm ve derin bir nefes aldım.

gözlerimi kapatmadan önce nefes aldım. Uyumak zaman geçirmeme yardımcı olacaktı.

Televizyonun sesi ve gıcırdayan merdivenlerdeki ayak seslerim dışında ev sessizdi.

— Daha yeni uyanıyorsun," dedi annemin uzaktan gelen sesi. Ya da belki piç babanın eşyalarını almaya gideceğini bildiğin için uyandın.

Ses tonundan sarhoş olduğu anlaşılıyordu ama babamın geleceğini düşününce kalbim hızla çarpmaya başladı.

— Odanı hazırladın mı?

— Hayır, henüz değil. Şişmandım.

— Benden daha yorgun olamazsın, Iris! Yine de bu akşam yemeği ben hazırladım. Çok bencil ve işe yaramazsın.

Babamın gelip beni kendisiyle birlikte götüreceği, ondan ve öfke patlamalarından uzak tutacağı ve her şeyi mahvedeceği umudunu bende göreceğinden korktuğum için ona bakmaya cesaret edemiyordum.

Kapı çaldı ve aceleyle açtım. Babam kucığında küçük bir kızla içeri girdi. Lizzie'ydi.

— Baba.

Ona sarılmak istedim ama o bana bakmadan eşyalarını almaya gitti. Annem alaycı bir gülümsemeyle onu izledi.

— Baba?

— Hepsi bu kadar mı?" diye sordu.

— Baba, lütfen beni de yanında götür.

Umutsuzca elini tutmaya çalıştım ama eşyalarını toplarken elimi çekmeye devam etti.

— *Sorun yok," dedi Lizzie'ye dönerek, "Prenses, hadi gidelim buradan.*

Bir çırpıda uyandım, nefesim kontrolsüzce kesiliyordu. Birkaç saattir karanlıktaydım ve ışık bana saldırıyordu. Gergin bir şekilde elimi saçlarımın arasında ve gözyaşlarımın damlattığı yüzümde gezdirdim. Babamla ilgili rüya görmekten nefret ediyordum.

— Iris mi?

Jacob yatağın üzerine oturdu. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken gözlerimi izledi.

— Oh...

Ne olduğunu anlamadan önce bana garip bir bakışla baktığını fark ettiğimde kaşlarımı çattım. Panik beni ele geçirdi ve göz kapaklarım anında kapandı.

— Onlara bakmayı kes!" diye bağırdım hiç düşünmeden.

Her şey karardı. Nefes alışım düzensizleşti ve birden kendimi tehlikede, savunmasız hissettim. Elini omzuma koyduğunda nefesim kesildi ve arkamdaki bir şeye çarparak geri çekildim. Gözyaşlarına boğuldum. Olaylar o kadar hızlı geliyordu ki ayaklarım yerden kesilmiş gibi hissediyordum, duygularım tüm soğukkanlılığımı kaybetmeme neden oluyordu.

O bok değil. Ondan başka bir şey.

— Lenslerimi yakında geri takacağım, söz veriyorum, ama lütfen onlara bakmayı bırakın.

— Ama *neden?*" diye sordu Jacob sesini yükselterek.

— Bağırma," diye mırıldandı Kai.

Göz kapaklarımı kapatarak aniden arkamı döndüm. Vurduğum kişinin Kai olduğunu gördüm.

— Adamım, o...

— *Çık dışarı.*

Neden lenslerim takılıyken uyumamıştım?

Aptal.

Aptal.

Aptal.

Ayak sesleri duyuldu ve ardından kapının kapanma sesi geldi. Kai'nin kalçalarını hala sırtımda hissederken, panik içinde hareketsiz durdum.

— Sık sık rüya görür müsünüz?

Hiçbir şeye cevap vermedim, sadece duygularımı kontrol etmeye ve yavaş yavaş soğukkanlılığımı yeniden kazanmaya çalıştım. Tüm çabalarım rağmen korku midemde ağır bir yük oluşturuyordu. Jacob irislerimi görmüştü ve şimdi onun hedefi haline gelmekten korkuyordum.

Kai benden uzaklaştı. Işık düğmesinin sesini duyduğumda ve karanlığın etrafıma çöktüğünü hissettiğimde kalbim küt küt atmaya başladı. Yavaşça ellerimi gözlerimden çektim ve gözlerimi açtım.

— Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye sordu bana bitkin bir şekilde.

— İstiyorum... Kişilerimi koymak istiyorum...

— Saat daha sabahın yedisidir. Jacob geri gelmeyecek, sadece beni burada gördüğü için geldi.

Kaşlarımı çattım, şaşırmışım.

— Duvarlar ince, seni duydum. Kendi kendine konuşuyorsun sandım ama... Rüya gördüğünü fark ettim.

Rüyamı hatırladığımda gözlerim yaşlarla doldu ve içime kapandım. Daha önce hiç beynimin bana bu şekilde eziyet etmesine izin vermemiştim. Onun sahip olup da benim sahip olmadığım ne vardı? Neden ben de onun prensesi olamıyordum? Bunu çok istiyordum.

Hıçkırıklarım sessizlikte yankılandı ve Kai'nin orada olduğunu neredeyse unutmuşum. Ama kısa sürede kendime geldim ve burnumu çekerek yanaklarımı sildim.

— Önemli bir şey değil," dedim nötr olmasını istediğim ama cümlemin sonunda kesilen bir sesle.

— Rüyanda babanı mı gördün?

Boğazımdaki düğüm acıdı ve gözlerim yine yaşlarla doldu.

— Hayır," diye yalan söyledim, başımı sallayarak.

— Ama yine de aradığın kişi oydu," diye homurdandı. Ağlamayı kes artık, bir anlamı yok.

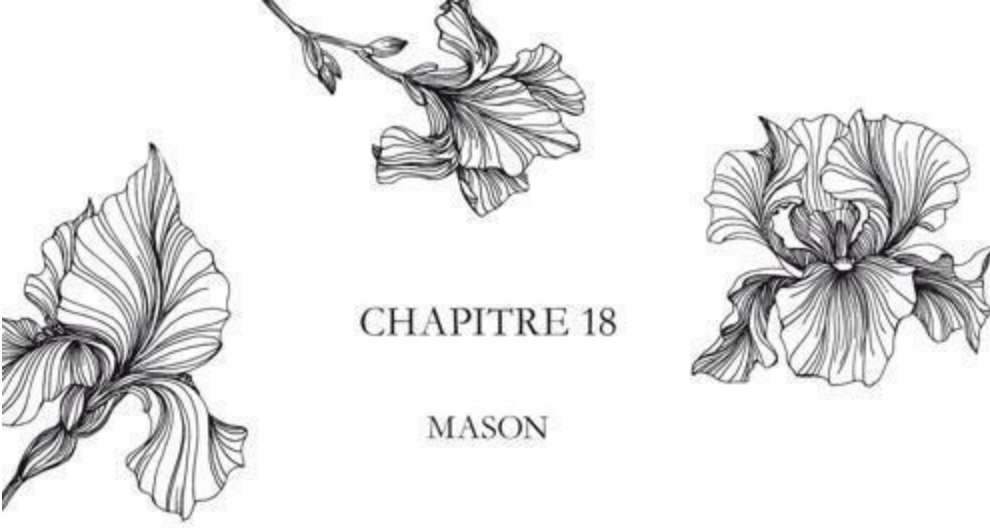
Kaşlarımı çattım, soğuk ve tarafsız sözleri karşısında afallamıştım. Hiçbir şey onu etkilememişti, ne ölüm, ne gözyaşı, hiçbir şey onu etkilememiş gibiydi.

— Nasıl böyle olabiliyorsun? Her şeye karşı bu kadar kayıtsız?

— Bu işler böyledir.

Cevabı soğuk bir duş gibiydi. Hayatında onu bu hale getiren şeyin ne olduğunu bilmek istiyordum. Kayıtsızlığının nedenlerini anlamak, söz vermenin onun için neden her şeyden daha önemli olduğunu bilmek ve dövmelerinin anlamını anlamak.

— Uyumaya devam et ve ağlamayı kes... Yardımı olacaksa ağla, bilemiyorum," diye homurdanarak kapıya yöneldi, "ama saat 10'dan önce uyan, bu gece bir şeyler yapmalıyız, sen ve ben.

Sigarasını içen Kai'nin yanında titriyordum ve tek kelime etmeden sigarasının alev almasını izliyordum. Saat neredeyse gece yarısıydı ve sıcaklık on dereceden fazla olamazdı. Bir uçurumun üzerine tünemiştik ve vücudum sadece soğuktan değil, sessizlikten ve baskıcı atmosferden de titriyordu. Rüzgâr sert esiyor, saçlarımı geriye savuruyor ve aşağıdaki gölü karıştırıyordu. Arabanın kapısına yaslanarak donmuş ellerimi ceplerime soktum ve sordum:

— Burada ne işimiz var?

Sorumu duymazdan gelen Kai telefonunu çıkardı. Uyandığımdan beri benimle konuşmamıştı. *Kutu'ya* kaçmaya çalıştığım için bana hâlâ kızgın olduğunu hissedebiliyordum.

— Neredesin?" diye sordu Kai telefonda. Evet... Mükemmel.

Buraya biri geliyordu. Endişeyle etrafıma bakındım. Buradaki sükûnet yutkunmama neden oldu: burası bir cinayet işlemek ve cesetten kurtulmak için mükemmel bir yerdi. Aşağıdaki akıntının vurguladığı suyun gümbürtüsü endişemi artırdı. Uzuvarımın kayalara şiddetle çarpıştığını hayal etmekten kendimi alamıyordum.

— Neden soğukta kalıyoruz?

Önemli değil, bizi penguen sanıyor.

— Bugün uyandın ve tüm sorularımı görmezden gelmeyi mi seçtin?" diye sordum, beni hala görmezden geldiğini görerek.

Mavi gözlerini benimkilere dikti ve ben sustum.

O çok korkutucu.

Uzaktan bir motor sesi duydum ve artan bir endişeyle ıssız yola doğru döndüm. Motor gittikçe daha yüksek sesle kükrüyordu. Yardım için bağırarak istedim ama silahını bir hitap şekli olarak kullanan bir delinin karşısındaydım ve vicdanımda daha fazla ölüm istemedim. *Kutudaki* adamın ölümünden beri suçluluk duygusu zaten içimi kemiriyordu.

— Güven bana," diye fısıldadığını duyar gibi oldum Kai doğrulurken.

Benimle konuşmuş muydu? Fısıltısı zar zor duyulabildiği için tekrar etmesini istemeye cesaret edemedim. Salon arabasının farları üzerimizde parladı ve onun sadece oradan geçmediğini, Kai için ve muhtemelen benim için de orada olduğunu anladığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Doğruca bize yöneldi ve Kai'nin arabasının yanına dikkatsizce park etti. Renkli camlar direksiyonda kimin olduğunu görmemi engelledi ve içgüdüsel olarak Kai'ye doğru geri geri gittim.

Kapı açıldı ve bir adam dışarı çıktı. Altmışlı yaşlarında görünüyordu, siyah bir takım elbise ve pantolon giymişti. Kısa boylu ve hafif şişman olan adamın sert bir ifadesi, ince dudakları ve saçsız bir kafası vardı. Bir bastona dayanarak bize doğru yürüdü.

— Iris Simones.

Derin sesini duyunca kalbim göğsüme fırladı. Kai'nin yüzü kapalıydı, gözleri üzerimizdeki gökyüzü kadar karanlıktı ve çenesi sabitti. Öfkesi elle tutulur gibiydi.

— Devam edin," diye tükürdü.

Çatık kaşlarının altında yabancıнын bakışları Kai ve benim aramda gidip geliyordu.

— Kurbanınıza iyi davrandığınızı görüyorum," dedi. Fiziksel yaralanma izi yok... Bunu sizden duymak yeni bir şey.

Gözlerini yabancından ayırmayan Kai'ye kaçamak bir bakış attım. Şakağında bir damar zonkluyordu.

— Artık korkmuyorsun, diyoruz...

— Kapa çeneni Mason," diye bağırdı Kai.

Mason'ın yüzünde küçük bir alay belirdi ve bu da midemdeki yumrunun büyümesine neden oldu. İfadeleri ve tonlaması onun kötü niyetli doğasına ihanet ediyordu.

— Onu neden kaçırdığınızı açıkladığınızı sanmıyorum," diye alay etti Mason, "bırakın ben açıklayayım...

— Burada olmamızın sebebi bu değil.

— Bilmek istiyorum," diye sözünü kesti Kai, ona ters ters bakarak.

Mason yanımda kahkahalar atarken Kai bakışlarımı tuttu. Gözleri Kai'nin çaresizliğini ve öfkesini izlemekten aldığı zevki gösteriyordu.

— Seni öldürmek istiyorum," dedi Mason basitçe, "ama önce paramı istiyorum.

Ne dediğini anladığımda kanım dondu: beni öldürmek istiyordu. Nefes nefese, kalbim çarparak Kai'ye döndüm ama o inatla bakışlarımla buluşmayı reddetti.

— Görüyorsun ya, seni hiç duymamıştım," dedi bana doğru bir adım atarak. Sadece bir kızı var sanıyordum... Sen benim için sürpriz oldun.

Öyle mi?

— Benden yaklaşık 12 milyon dolar çaldı," diye devam etti Mason, dramatik jestler yaparak. Karısının ve sevgili kızının hesapları da dahil olmak üzere tüm hesaplarını araştırdım ama böylesine astronomik bir meblağın yatırıldığına dair hiçbir iz yoktu. Hesabı boştu, ne onun ne de kızı Lizzie'nin adına hiçbir şey yoktu.

Baba.

Bir anda boğazım düğümlendi ve görüşüm bulanıklaştı. Babam hakkında konuşuyordu.

— Sonra seni keşfettim. Evan Simones'un gizli kızı. Tabii ki Kai sayesinde," diye açıkladı Mason. Bu arada şu anda başına ödül konmuş durumda.

Bana doğru ilerlerken kalbim ayaklarıma çarptı. İçgüdüsel olarak geri çekildim ama bir saniye içinde Kai beni yakaladı ve geriye doğru itti. Uçurumun kenarından aşağı kayarken bir çığlık attım. Kai beni ellerimden sıkıca tutarak ö l ü m ü n e düşmemi zorlukla engelledi. Çılgın bir kadın gibi çığlık atarken ayaklarım birkaç metre aşağıdaki suyun üzerinde sallanıyordu.

— Güzel! Şimdi bana senin adına gelen o lanet paranın nereye gittiğini söyleyeceksin.

— Neden bahsettiğinizi bilmiyorum!" diye haykırdım, sanki hayatım buna bağlıymış gibi Kai'nin eline yapıştım.

Çünkü öyleydi.

— Yalan söylüyorsun.

— *Yalan söylemiyorum, yemin ederim!*

Ben gözlerimle yalvarırken, yanaklarımdan yaşlar süzülürken Kai bana sözsüzce baktı. Hayatı benim ellerimdeydi.

Sonra dişlerini sıkarak mırıldandı:

— Güven bana, Iris.

— Baban neden benim paramı sana verdi! Param nerede?

— *Bilmiyorum, lütfen bana haber verin!*

Kendime rağmen beynim ayaklarımdan altındaki boşluğa bakmayı akıllıca bulurken dudaklarımdan yine dehşet hıçkırıkları döküldü. Nefes nefese kalmaya başladım, zamanı donduran bir panik atağa yakalanmışım, her saniye bir sonsuzluğa uzanıyordu.

— Sana söyledim, o...

— O zaman öldürün onu," diye emretti Mason. O olsa da olmasa da parayı geri alacağız.

Çığlık atıp Kai'yle göz temasını sürdürerek yaşamama izin vermesi için bir kez daha yalvarırken panik beni ele geçirdi. Çenesini sıktı.

— O parayı geri alabilir," dedi Kai, beni sıkıca tutarak.

Hıçkırıklarım ve çığlıklarım etrafımızda yankılanıyordu. Altımızdaki göl de sanki Kai'nin bedenimi denize atıp beni yutmasını sabırsızlıkla bekliyormuş gibi uğulduyordu.

— Seçimi sana bırakıyorum, Iris," diyor Mason birkaç saniye düşündükten sonra. 12 milyon doların 10'u benim. Ya onları benim için bulursun ve ben de yaşamana izin veririm... ya da seni öldürür ve onları kendim bulurum.

Kafamı saklanma yeri olarak kullanmaya karar vermiş olan babamın çaldığı 10 milyon doları geri alabileceğime ikna olmuş gibi başımı kuvvetle salladım.

— Sar şunu.

Beni yukarı çekerken Kai'nin kolları titriyordu. Ona dokunabildiğim anda yere yapıştım, hızlı nefes alışım boğazımı kurutuyordu. Nefesimi tutmaya çalışarak kıvrıldım. Bu bir kâbustu.

Gerçek bir kabus.

Babam asla böyle bir şey yapmazdı. Ben onun kızıydım ve kendi tarzında beni seviyordu. Beni bilerek tehlikeye atmayı asla seçmezdi.

— Neden doğruca babasına gitmiyorsun?" diye çıkıştı Kai.

— Çünkü o hiçbir yerde yok ve ben de oturup onu beklemeyeceğim... Ve çocuklar her zaman ebeveynlerinin borçlarını öderler, değil mi Kai?

Ardından bir sessizlik oldu ve bu sırada gözyaşlarım hiç durmadı.

— Eğer o parayı benim için bulmazsa," diyor Mason, "onu vur. En azından artık onun adına olmayacak.

Ayak seslerinin uzaklaştığını duydum. Mason'ın arabasına bindiğini görmek için yavaşça başımı kaldırdım. Kai'ye bakmadan önce bana son bir kez baktı.

— *Rehabilitasyona* geri dönmelisin, sağlıklı düşünemiyorsun.

— Defol git!

Kai arabayı çalıştırırken ateş ettiğinde irkildim. Öfkeyle patlamasını izlerken panikleyerek doğruldum. Böyle bir öfkeyi anlamak benim için zordu ama onu izlemek dehşet vericiydi. Sonunda elindekini düşürdü.

Mason'ın arabasının uzaklaşmasını izlerken elleri ve vücudu titriyordu. Mason'ın arabasının uzaklaşmasını izlerken elleri ve vücudu titriyordu. Birbirlerini uzun zamandır tanıdıkları izlenimine kapılmıştım. Kai'yi gördüğüm kadarıyla, öfkesine kolayca kapılan yaşlı piçi öldürmemiş olmasını şaşırtıcı bulmuştum.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra şöyle dedi:

— Kalk, gidiyoruz.

Sesinin tonu hava kadar buz gibiydi ve kişiliğinin bu yönünden dehşete kapılarak tek kelime etmeden ayağa kalktım. Arabaya doğru yürüdü, bindi ve kapıyı çarptı.

Onu takip ettim, hâlâ yaşadıklarımın etkisindeydim. Zihnime bir tsunami gibi akan bilgi selini işleyemiyordum. Babam Mason'ın söylediği şeyi yapmış olamazdı. Bu imkânsızdı, bir hata olmalıydı.

Kai'ye gelince, beni kaçırmakla kalmamış, Mason'a yem etmişti. Ve eğer diğer delinin bahsettiği parayı bulamazsam beni öldürecekti. Boğazım düğümlendi, zayıflık ve güçsüzlük hissine kapıldım. Kahretsin, eğer 12 milyon dolarım olsaydı, bunu eğitimim için kullanabilirdim! Evimi, telefonumu, arabamı değiştirmek için...

Bu tamamen saçmalık.

Kai yola konsantre olmuş gibiydi, öfkeli ifadesi, düzensiz nefes alıp verışı ve direksiyona kenetlenmiş parmaklarına bakılırsa akli başka yerdeydi. Yirmi dakikalık bir yolculuktan sonra, bir hafta ya da daha uzun süredir yeni evim olan yere vardık. Beni çekerken soğuk hava yüzüme çarptı, kapının kilidini açmak ve kaçmamı engellemek için arkamda durdu. Sanki nerede olduğumu bile bilmezken gidecek bir yerim varmış gibi... *Ne aptalım.*

Karanlık, boş eve girdik. Kai deri ceketini çıkardı, düşüncelere dalmıştı. Onu koridorda yürürken izlerken derin bir nefes aldım ve usulca ona seslendim:

— Kai mi?

Omzunun üzerinden bana bakmak için durdu.

— Beni nasıl buldun?" diye sordum.

— Konuşmak istemiyorum, Iris," diye hırladı.

Sorularımı geçiştirme yeteneği beni rahatsız etti.

— Babam bunu asla yapmaz," dedim gözlerinin içine bakarak. O beni seviyor ve para için beni asla tehlikeye atmaz!

Yüzünü bana döndü.

— Sizi o kadar çok seviyor ki aylardır sizi görmezden geliyor ve sizi görmeyi reddediyor.

Boğazım düğümlendi. Sözleri kalbimi delip geçerken gözyaşlarımın dolduğunu hissettim.

— Aşktan bahsediyorsun," diye mırıldandı ve gitmek için döndü.

— Sen ne bilirsin ki?" diye bağırdım. Babam asla böyle bir şey yapmaz! Ben onun kızıyım!

Tekrar bana dönerken hınzırca güldü.

— Ama yine de yaptı. Baban seni tehlikeye atacağını bile bile çaldığı bir servetin varisi yaptı ve sen onun seni sevdiğini mi düşünüyorsun? Hadi oradan.

— O yapmadı!

— *Tabii ki yaptı!" diye bağırarak bana doğru geldi. Ve bir şey bilmek ister misin? Seni bir an bile düşünmedi!*

Vücudum dondu ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

Lütfen bana bağırma.

— O... O öyle biri değil," diye cevap verdim, endişemin arttığını hissederek.

— Bunu bilmiyorsun," diye cevap verdi yorgun ve kindar bir şekilde.

— Günün sonunda sen de hiçbir şey bilmiyorsun! Onu tanıyormuş gibi davranmayı bırak!

— *Sen de onu tanıımıyorsun, Iris!" diye patladı. Onu senden daha iyi tanıdığımı bile söyleyebilirim! Babanın iyi bir adam olduğunu düşünmeyi bırak! Hiçbir baba iyi değildir. Aksi takdirde, bugün olduğum kişi olamazdım!*

ve sen benimle olmazdın! Sence baban şu an seni arıyor mudur? Senin gueue'n umurunda bile değil.

Kontrolümü kaybettim ve ona sert bir tokat attım. Nefesim kesildi, gözlerim büyüdü. Öfkem mi yoksa çığlıklarının vücudumu ele geçirmesinin yarattığı ıstırap mı bilemiyordum.

Hareketimle kızaran yanağına dokundu ve bana bakmadan önce hafifçe ovuşturdu. Bana yaklaşırken mırıldandı:

— Bir daha yapmaya cesaret edersen, sefil varlığına bir saniyede son vereceğıme söz veriyorum.

Elleri titriyor, kısa ve sarsak nefesi yüzüme yaklaşıyordu. Kalbim, damarlarımda dolaşan öfke ve korku karışımıyla çarpıyordu.

— Artık bana bağırma.

— İstemediğimi söylediğimde beni seninle konuşmak zorunda bırakma," diye tükürdü.

— Beni cevapsız bırakma," diye aynı tonda karşılık verdim.

Tek kelime etmeden bana baktı ve parmakları yüzümü kavrayıp kendisine doğru çektiğinde nefesim kesildi.

— Seni becermek mi yoksa öldürmek mi istediğimi bilmiyorum, ama şimdi burada seninle kalırsam, ikisinden birini seçmek zorunda kalacağımı biliyorum.

Sonunda bana soğuk bir şekilde emretmeden önce elini bıraktı:

— Lenslerini çıkar ve odana git, bu gece burada takılmanı istemiyorum.

Bir saat sonra.

Akmayı durduramayan gözyaşlarım yüzünden başım korkunç bir şekilde ağrıyordu. O bitmek bilmeyen gecenin her dakikası aklıma geliyordu: o adamın tehditleri, babamın seçimleri ve Kai'nin keskin sözleri. Yüzüne bir tokat atmış olabilirdim ama sözleri, inkâra sığınmayı tercih eden zihnime indirilmiş darbeler gibiydi. Şimdi gerçeklerle yüzleşmek zorundaydım. Yine de bir parçam Mason'ın söylediklerine inanmayı reddediyordu.

Babam neden çalıntı bir serveti benim adıma koymuştu? Beni tehlikeye atabilecek bir serveti? Konu ben olduğumda neden bu kadar ilgisizdi?" "Evan Simones'un gizli kızı." Kelimeleri kabul etmeyi reddederken bedenim ürperdi. Gizli değildim, sadece benim hakkımda Lizzie kadar konuşmuyordu.

Dışarıdan sesler duydum, sonra sesler bir süredir hüküm süren sessizliği bozdu. Ben tüm hayatımı sorgularken Kai'nin ne yaptığını merak ediyordum. Koridorda Jacob ve Vernon'un seslerini duyarak kapıya yaklaştım. Jacob endişeli görünüyordu ve benim de merakımı uyandırdı.

— Şimdi ne yapacağız? Iris'i çıkaracak mıyız?

— Sence onu duymuş mudur?

Neyi duydun?

— Hayır, sanmıyorum, sanırım uyuyor," diyor Vernon, "en azından öyle umuyorum.

— Onu gerçekten duman etmek istiyorum," diye tükürdü Jacob, "Eminim bu onun hatasıdır.

— Tabii ki, onu her gördüğünde böyle oluyor. Mason birinci sınıf bir piç, şaşılacak bir şey yok.

Kapı ile çerçeve arasındaki küçük açıklığa yaklaştım, konuşmalardan hiçbir şey kaçırmamak için kulağımı yere dayadım. Eğer yapamazsam

Onları başka bir şekilde bulmaya kararlıyım.

— Onu dinlememeli ve bunu yapmamalıydık," diyor Jacob. Onu oradan çıkarmalıyız, başka bir yol bulmalı, bu şekilde değil.

Ne oldu?

— Bu çok sağlıksız.

— Ama şu anda bunu yapabilmesinin tek yolu bu," diye karşılık verdi Jacob. Pekâlâ Michael Myers'ın yeniden çevrimini yapabilir ve ben yapmamayı tercih ederim. Ona Iris'in kapısının anahtarlarını ver... asla bilemezsin, uzun bir gece olacak.

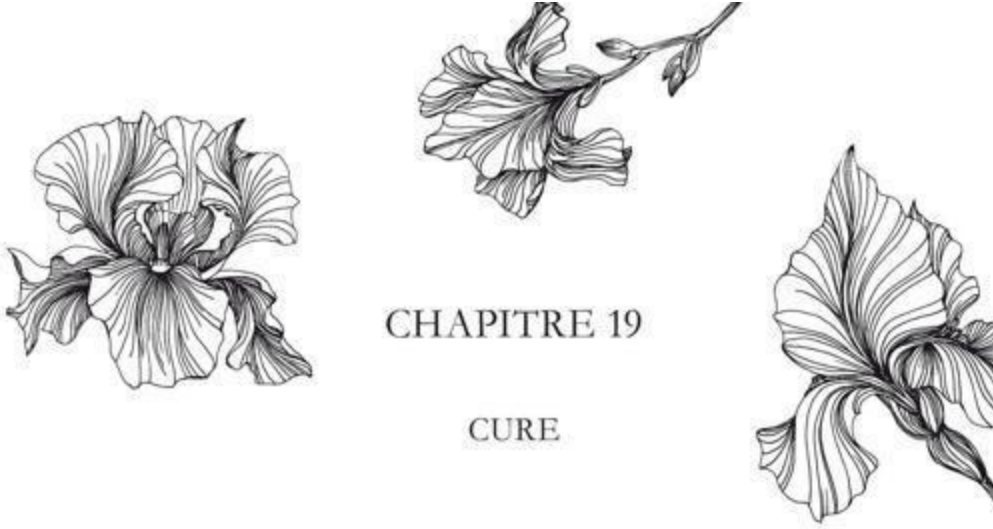
Bunu duyduğumda kalbim küt küt atmaya başladı. Paniklemeye başladım.

— Ona hiçbir şey yapmayacak. Bazı nedenlerden dolayı, ona şiddet uygulamıyor.

— Sanırım yılın başından beri onu izliyor olmasının bununla bir ilgisi var," diye tahmin yürüttü Jacob. Kai kızlarla hiç ilgilenmemişti, izlediği ilk kız oydu ve bir süredir de öyleydi. Anahtarı al ve buradan gidelim, umarım kendini idare edebilir.

— Umarım Iris bir şey duymaz.

Ne oldu?

Kalbim hızlandı ve sakinleşmeyi reddetti. *Lanet olsun.* Tehlike kaslarımı dondurdu. Korkuyordum ama neden korktuğumu bilmiyordum. Neden bu kadar endişeliydiler?

Kai nerede? Beni öldürecek mi? İşkence mi edecek? Tecavüz mü edecek?

Kapıdan uzaklaştım. Yatağın altına saklanmak ve onlar dönene kadar bir daha dışarı çıkmamak istedim. Midem çalkalanıyordu. İşitme duyum on kat artmıştı ve etrafımdaki en ufak sesi algılamak için nefes almaya bile cesaret edemiyordum. Odanın küçüldüğü, duvarların birbirine yaklaştığı izlenimine kapıldım. Rufus'un varlığı beni biraz rahatlatmıştı ama köpekbalığının kol gezdiği bir okyanusta o sadece bir can simidiydi.

Yavaşça kapıya yaklaştım ve kulağımı tekrar kapıya dayadım.

Buraya tıklayın.

Bir ses duyduğumda nefesim kesildi.

Tanrı aşkına, anahtarı yanlarına aldıklarından emin olun.

Kai'nin az önce kapısını açtığını fark ettim. Bir çeşit müzik sesi duyduğumda kaslarımı çattım.

Sesi çok eski geliyordu. Kelimeleri net olarak seçemesem de Kai'nin ağır, düzensiz ayak seslerini duyabiliyordum, zaman zaman durup tekrar devam ediyordu.

Sondaki bu karmaşı da ne?

İki yatak odamızı ayıran duvara bir şeyin çarptığını duyduğumda şiddetle sıçradım. *Lanet olsun.*

— Tedavi... Bitirmek zorundayım...

Nefesim kesildi. Kendi kendine konuşuyordu. Ses tonu çok çaresiz, çok kaybolmuş gibiydi. Sanki kendinde değildi.

— Ve tekrar.

Kai'nin ilerlediğini ve sonra kapıyı çarptığını duydum, bu da kaşlarımı çatmama neden oldu. Çıkardığı sesler çok uzakta gibiydi. Bir şey **h a k k ı n d a** konuşuyordu.

Kendi kendime "tedavi" dedim. Kendi kendime ilaç alması gerektiğini söyledim. Uyuşturucu muydu? Muhtemelen.

Uyuşturucu olduğuna eminim, bağımlılık geçmişi var, bu kesin.

On dakika kadar ondan yeni bir yaşam belirtisi bekledikten sonra uzaklaşmaya karar verdim. Dört duvarı beni koruyan bu odanın dışında neler olabileceğini düşündükçe yaprak gibi titriyordum.

Yatağıma uzandım, başımı kapıya doğru çevirdim ve etrafımdaki seslere odaklandım. Rufus. Dışarıdaki rüzgâr. Ağaç dallarının takırtısı. Kai'nin odasından gelen 1950'lerin boğuk müziği.

Ancak birkaç dakika boyunca başka bir şey olmadı.

— Gürültü yapmayı kes, dikkatimi dağıtıyorsun," diye fısıldadım, tekerleğinin içinde koşmaya başlayan Rufus'u azarlayarak.

Kai'nin odasının kapısı açıldı ve benim de aynı şiddetle ayağa fırlamama neden oldu. Yavaşça kapıya doğru ilerledim, karnım düğümlenmiş ve göğüs kafesim sıkışmıştı.

— Çok *aptalsın*.

Gözlerimi kocaman açtım. Kendi kendine mi konuşuyordu?

Koridorda yankılanan ayak seslerini duyduğumda nefesimi tuttum. Odama yaklaşıyordu. Müzik atmosferi dehşet verici hale getirmişti. Kendimi bir katille birlikte bir korku filmindeymişim gibi hissettim.

Psikopat. Tek kelime etmeden mutfaka ya da oturma odasına doğru yürüdü, sanki kafası tamamen karışmış gibiydi, adımları düzensiz ve yavaştı, vücudu ona çok ağır geliyormuş izlenimi veriyordu.

Uzakta kırılan nesnelerin sesini duyduğumda içimden bir hıçkırık kaçtı. Öfke dolu çığlığı kulaklarımda patladı ve içime korku yaydı. Zorla açıp hıncını benden çıkarmasından korkarak hızla kapıdan uzaklaştım. Gözlerim yaşlarla doldu.

Ağır ayak sesleri tekrar duyuldu; odalarımıza dönüyordu. Odasına döndü ve beni bir kez daha bunaltıcı bir sessizliğe gömdü.

Çok ürkütücü.

Sonunda uyuyup uyumadığını merak ettim. Yaklaşık on dakikadır sessiz ve hareketsizdi.

Tekrar kapıya yaklaştım ve kulağımı tahtaya dayayıp en ufak bir ses duymaya çalıştım. Sonra odasından ayak sesleri geldi. Demek ki uyumamıştı! Dehşet vücudumu sarstı ve kapının hemen dışında olduğunu fark ettiğimde nefesim kesildi.

— Iris?" diye sordu bana küçük bir sesle.

Vücudum çok hızlı bir şekilde aşırı hızlanmaya başladı, ama sesinin tonu boğazımın kapanmasına neden oldu. Sesi çok... kafası karışmış gibiydi. Dikkatle dinledim, bir ses, bir çarpışma ya da bir kelime duymaya çalıştım ama hiçbir şey yoktu. Sanki tamamen ortadan kaybolmuş gibiydi.

Kapıdan uzaklaştım ve mümkün olduğunca az ses çıkarmaya çalışarak yatağa geri döndüm, bizi ayıran tek şeyin kapı olduğunu çok iyi biliyordum.

Az önce ne oldu öyle? Hiçbir şey duymadım. Kai'nin varlığına dair hiçbir iz yoktu. Hâlâ kapımın arkasında mıydı yoksa gitmiş miydi bilmiyordum, ayak seslerini duymamıştım.

Bir uyuşturucunun etkisi altında olduğu izlenimine kapılmıştım. Sesi hala kafamda çınliyordu, duymaya alışık olduğum, sıcak ve erkeksi, iddialı, karizmatik bir tonu vardı. Ama şimdi sesi kaybolmuş gibiydi. Çaresiz.

Mason ve Kai, Jacob ve Vernon arasındaki bağlantının ne olduğunu merak ediyordum. Beni esir alanların hiçbirinin kalbinde o yoktu. Ama bu adam belli ki Kai'yi tanıyordu. Uyuşturucu sorunlarını biliyor ve yüzleşmelerinden sonra vereceği tepkiyi tahmin ediyor olmalıydı. Bu adam çok sağlıksız görünüyordu. Çok şeytani.

Göz kapaklarım ağırlaşmaya başladı ve uykunun hâlâ titreyen bedenimi sardığını hissettim. Her şeye rağmen kafamın içinde dönüp duran tek şey onun sesiydi.

"Iris?"

Birkaç saat sonra.

Kapının gıcırdama sesiyle irkilerek uyandım. Korku beni hızla ele geçirdi ama gözlerimi kapalı tuttum, kalbim çarpıyordu.

— Iris

mi?

Jacob.

— Iriiis?" diye tekrar fısıldadı.

— Mmm?" diye uykulu bir şekilde cevap verdim.

— Sanırım biraz yardıma ihtiyacım var.

Gözlerimi açmadan kaşlarımı çattım.

— Saçmalık.

Gözlerimi biraz açtım ve Jacob'ın kapımın yanında durmuş, Kai'nin ayaklarının dibinde kıvrılmış bedenine baktığını görünce gözlerimi açtım. Dağınık siyah saçları yüzünün büyük kısmını kaplıyordu ve ön kolu ile eklemleri yaralıydı. Yerde mi uyuyordu?

Jacob elini cebine attı ve yatağımın üzerine bir güneş gözlüğü fırlattı.

— Bayan 'gözlerimi göstermek istemiyorum' artık yataktan kalkabilir mi?" diye sordu bana umursamazca. Burada uyumasına izin vermek istemiyorum.

Ayağa kalkıp Kai'ye yaklaşmadan önce gözlükleri taktım.

— İyi olan şey hâlâ hayatta olması," diyor Jacob, parmaklarını arkadaşının baldırlarına dolayarak. Kollarını onunkilere dola, daha kolay olur.

Talimatlarına uydum ve göğsünün ürüklerle kaplı olduğunu gördüğümde nefesim kesildi. Teni her zamankinden daha solgundu ve bitkin görünüyordu.

— 1, 2, 3, şimdi!

Jacob Kai'nin ağır bedenini kaldırmama yardım ederken yüzümü buruşturdum. Odasına doğru geri geri yürüdüm ve Jacob yana dönerek Kai'yle birlikte geçmeme izin verdi. Onu dikkatlice yatağına yatırdık.

— Teşekkür ederim," dedi Jacob ben nefesimi toplamaya çalışırken.

Etrafıma bakındım ve odadaki dağınıklığı görünce yüzümü buruşturdum. Alkol birikintilerinin arasına saçılmış cam kırıkları, şifonyerin üzerine saçılmış tabletler ve poşetler - tozun rengine bakılırsa kokain içeriyor olmalıydı - ve yere saçılmış plaklar vardı.

— Sonra toparım, hadi, dışarı çıkıyoruz.

Jacob elini omzuma koydu ve beni odadan dışarı çekti.

— Uyuşturucu

kullanıyordu, değil mi?

Omuz silkti.

— Umarım televizyonu kırmamıştır, bir tane daha almak istemiyorum, bu çok fazla.

Sorumu açıkça görmezden gelmişti.

Sen bir palyaçosun kızım, bu yeni bir şey değil.

— Neden gözlerini beğenmiyorsun, Iris?" diye sordu bana, hâlâ çalışıyor gibi görünen televizyonu incelerken.

— Uyuşturucu mu aldı?" diye tekrarladım.

O benim soruma cevap vermemişken ben onun sorusuna cevap vermeyecektim.

— Vay be, televizyon hâlâ çalışıyor," diye homurdandı ve bana döndü. Ve soruna cevap vereyim, hayatım, tabii ki. Kim uyuşturucu kullanmaz ki?

— Dün duydum," diye itiraf ettim.

Yüz ifadesi aniden daha ciddi bir hal aldı.

— Öyle mi? Ne duydun?

— "Tedavimi bitirmek zorundayım" dedi. İ l a ç , uyuşturucu, değil mi?

Temizliğe başlamadan önce bana kısa bir bakış attı.

— Sayılır. Odana girmeye çalıştı mı?

Başımı salladım.

— Bu iyi bir şey," diye mırıldandı kırık camı toplarken. Neden gözlerini sevmiyorsun, kedi? Bence gerçekten çok güzeller!

— Şşşşş," dedim, ıstırabın beni ele geçirdiğini hissederek, "bağırma.

— Bağırımıyordum," diye mırıldandı, muzipçe gülümseyerek. Hadi, sorumdan kaçmak yerine cevap ver, bu çok saçma, özellikle de karanlıkla yıkanan bir evde güneş gözlüğü takarken.

Neyse ki alay seni öldürmüyor.

İlkokulda öldürdün.

Beni rahatsız eden şeyi kelimelere dökmeye çalışırken kalbim çarpıyordu. Kim travmalarını açıklamaktan hoşlanır ki? Kesinlikle ben değil.

— Ben... Yani, bana... her zaman gözlerimin... çok güzel olmadığı söylendi. Şey, renk, renkler, yani," diye kekeledim, soğukkanlılığımı korumaya çalışarak. Sevmiyorum... Yani, insanların gözlerimi görmesine dayanamıyorum... lenslerim olmadan olmaz.

— Okulda da seninle dalga geçiyorlar mıydı?" diye sordu Jacob, tezgahın üzerinde duran şişeleri atmak için plastik bir torba alırken. Ben, kıyafetlerim yüzünden, çünkü çok zengin değildik. Her gün bana sataşırlardı.

Anılarının etkisini en aza indirmek için cümlesini sahte bir dramatik tonda söyledi. Onun eski sınıf arkadaşlarını taklit edişini izlerken gülümsedim; en ağırından, onunla dalga geçen kızlara, testlerinin cevaplarını ona vermeyi reddeden zeki çocuğa kadar.

— O zaman gözlerin yüzünden miydi?

— Ben... Evet, şey, konulardan biri de buydu," diye itiraf ettim, boğazımın düğümlendiğini hissederek. Sıska olduğum ve fazla konuşmadığım gerçeği de vardı. Ve bana bunu yapmalarına izin verdim çünkü onlardan korkuyordum.

Dikkatle dinledi, her kelimeme konsantre oldu. Çok az insan beni bu kadar ilgiyle dinlemişti.

— Peki ya anneniz, onunla bu konu hakkında konuştunuz mu? Benim ailem yoktu, yani... Büyükanнем vardı ama bastonuyla geleceğini düşünemezdim,

rezalet!

Büyükannesini taklit etmeye başladığında şaşkınlıkla başımı salladım. Jacob tehlikeli bir adam değildi ama bütün gün öldürüyor ve ceset gömüyordu.

İnanılmaz.

— Annem biliyordu... ama tabiri caizse meşguldü," diye itiraf ettim, başka tarafa bakarak. Tacizinizi nasıl durdurdunuz?

Biraz güldü ve cevap verdi:

— Bu taşralılarla kavga ederdim, kaybettiklerini görmek hoşuma giderdi, beni eğlendirirdi. Peki ya sen?

Birkaç dakika hiçbir şey söylemedim, sonra nefesini verdi:

— Size fiziksel olarak saldırıyorlar mıydı? Başımı salladım.

— Bana birkaç isim verin, bu haftanın listesini Kai için yapmam gerekiyordu, bu yüzden mükemmel zamanlama.

Dudaklarımdan bir kahkaha kaçtı ve başımı salladım.

— Artık hepsi geçmişte kaldı, muhtemelen şimdiye kadar beni unutmuşlardır.

— Ama sen değilsin tabii ki," diye homurdandı, gözlüklerime bakarak. Burada güvendesin, biliyorsun, yani... Gözlerinle asla dalga geçmem. Dürüst olmak gerekirse, bence çok güzeller, söz veriyorum.

Yalan söylüyor. Sana yalan söylüyor. Söylemiyor.

— Teşekkür ederim," dedim içimden geçen düşünceleri bastırarak.

— Gözlüklerini çıkarabilirsin, seni daha önce gözlüksüz görmedim, özellikle de Vernon bütün gün çalışırken ve Kai akşam 8'e kadar kalkmayacağı için. Bugün sadece sen ve ben varız.

Kalbim hızla çarptı ve kontakt lenslerimi takmayı tercih ederek reddettim. Saat sabahın 11'i olmuştu ama evdeki tüm panjurlar kapalıydı. Yorgun olan Jacob, parlak ışığın gözlerine zarar vereceğini söyleyerek hiçbir şeyi açmak istemedi.

Bodrum katındaki banyoya kadar bana eşlik etti ve hazırlıklarımı gözlemledi.

— Bir keresinde Cadılar Bayramı için kırmızı kontakt lensler almıştım," dedi Jacob, "ama onları nasıl takacağımı hiç bilmiyordum. Sen nasıl öğrendin?

— YouTube," dedim sağ gözüme bir lens takarak.

Başımı kaldırdığımda Jacob'ın hayranlık dolu - neredeyse çocuksu - ifadesi karşısında gülmemek için kendimi zor tuttum.

— Acıyor mu?

— Hayır, pek sayılmaz. Öte yandan, yanlış yere koyarsan biraz rahatsızlık hissedebilirsin," diye yanıtladım ikincisini yere koyarken.

Bu hisse alışmak için birkaç kez gözlerimi kırptım.

— Dürüst olmak gerekirse, mavi ve yeşili tercih ederim. Kahverengi gözler sıradan, her yerde varlar.

— Bu rengi sade olduğu için seçtim," diye cevap verdim omuz silkerek.

İçini çekti ve ne diyeceğini bilemeden kollarını kaldırdı. Yukarı çıktık ve ben yerdeki kırık camlara bakarak yüzümü buruşturdum ve uzun bir esneme sesi çıkardım.

— Kötü mü uyudun?

— Arkadaşına teşekkür et," dedim alaycı bir tavırla, "ya sen?"

— Hiç uyumadım," diye kıkırdadı ve omuzlarını silkerek, "Vernon'a minnettarım.

Bana muzip bir bakış attı ve ne ima ettiğini anladığımda gözlerimi açtım. Jacob bir kahkaha patlattı ve ben de başımı sallayarak gülümsedim.

— Hayır, aslında birini izliyordum" diye itiraf etti. Vernon'un yanımda olması iyi bir şeydi, çünkü uykuya dalmama ramak kalmıştı.

Bana yine muzip bir bakış attı.

— Seni nasıl uyanık tuttuğunu bilmek istemiyorum Jacob!

— Ben bir şey demedim!" diyerek sahte bir masumiyetle güldü. Hadi, bana bakmak yerine yardım et.

Bir saatlik bir çalışmanın ardından nihayet mutfığı ve oturma odasını yeniden düzene sokmayı başarmıştık. Jacob, Vernon'dan bir telefon almış, programın değiştiğini ve ona katılması gerektiğini bildirmişti. Casey ile onun yerini alması ve bana göz kulak olması konusunda konuşuyordu.

— Kışını kaldır ve buraya gel, bakıcılık yapacaksın... Aslında teklif ederdim, ama görüyorsun, şu anda komada... Seni bekliyorum, oyalanma, Kai benden bir şey yapmamı istedi ve ben henüz yapmadım... Birimiz ölmek zorunda kalacak, ama bu ben olmayacağım, sana söylüyorum.

Telefonu kapattıktan sonra Jacob bana bir fincan kahve uzattı.

— İşte bu kadar," diye başladım. Beni kaçırdın, ikinci bir emre kadar burada hapsedildim ve her gün bir bebek bakıcım var.

— Burada her yerden daha güvendesin tatlım, inan bana" diyor gülümseyerek.

— Mason başıma ödül konduğunu söyledi. Var mı?

Jacob hemen cevap vermeden kahvesinden bir yudum aldı. Sonra başını salladı.

— Peki sana başka ne söyledi?

— Babamın ondan çok para çaldığını," diye cevap verdim alçak sesle, "ve hepsini benim adıma koyduğunu.

— İlk defa yalan söylemiyor... Baban Kai'yi tanıyan bir adamla akıllıca anlaştı. Seni o buldu.

— Kai beni nereden duymuş? Babam benden pek sık bahsetmez, kabul ediyorum. Şey, üvey kardeşim kadar sık değil.

Jacob bana özür dileyen bir bakış attı.

— Kai evine girip böcek yerleştirmiş. O ve karısı arasında geçen ve senin hakkında konuştukları bir konuşmayı kaydetmiş... Seni bu şekilde öğrenmiş.

Gözlerim açıldı. Babam ve üvey annem benim hakkımda mı konuşmuşlardı? Miras ya da para hakkında konuşuyor olmalıydılar, çünkü üvey annemin ilgilendiğı tek şey buydu.

— Ne hakkında konuşuyorlardı?

— Bilmiyorum, Kai bana hiçbir ayrıntı vermedi," diye yanıtladı Jacob saatine bakarak, "Hydewood'a gittik. Diğer üvey kardeşinin sen olduğunu sanıyordum ama Kai senin üniversite çağında olduğun konusunda kararlıydı.

Babamla üvey annemin okul ücretlerimi tartıştıkları bir konuşmaya kulak misafiri olduğundan emindim.

— Sonra seni tekrar bulmak kolay oldu, bu sefer Casey sayesinde," diye kıkırdadı. Bu arada, bana şimşek gibi gözlerin olduğunu söylemişti ama ona inanmamıştım, özellikle de ilk karşılaşmamızdan sonra... Her neyse, sana göz kulak olmam gerekiyordu. Kai'nin emirleri.

Damarlarımın donduğunu hissederek sözlerini içime çektim. Haftalardır gözetlendiğimi bilmek midemi bulandırıyor.

— Kai ayrıca.

Biri kapıya vurarak Jacob'ın sözünü kesti. Kendi kendine mırıldanarak ayağı kalktı:

— Tam zamanında.

Kapıyı açtı ve içeri hemen tanıdığım bir figür girdi: açık renk bukleler ve gözlükler, rahat bir stil ve ince bir vücut, bu Casey'di.

— Hadi, ben çıkıyorum, Kai uyandığında özgür olacaksın," dedi Jacob, kahvesini bir dikişte bitirerek.

— Başka bir deyişle, akşam 8'den önce olmaz," diye iç geçirdi Casey. Not edildi.

Jacob kapıyı çarpıp bizi yalnız bırakmadan önce bana gülümsedi. Casey etrafına bakındı ve eşyalarını rahatça kanepeye yerleştirirken bana dostça bir baş selamı verdi.

— Sana bir kahve ikram ederdim ama... zaten bir tane var.

— Yine de teşekkürler.

— Ben Casey," diyerek kendini tanıttı ve ensesini kaşıdı.

— Ya da bana ilaç veren ve muhtemelen mikrofon fikrinin arkasındaki dahi olan adam." Güldüm.

Cevap vermeden önce gülüyor:

— Ben sadece Kai'nin fikirlerini hayata geçiren bir aracım. Kolye içinde bir mikrofon ve seni bayıltacak bir şey istedi ve ben de onu hiçbir şeyden geri çeviremedim.

Tezgâha yaslandı, elinde kahve vardı.

— Neden?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

— Çünkü o Kai.

Odalarımızın bulunduğu koridordan belli belirsiz bir ses geldi, o kadar belli belirsizdi ki bunu duyan tek kişinin ben olduğumu düşündüm.

— İkiniz kaçırılmadan önce tanışmış mıydınız?" diye sordu Casey.

Bakışları sanki benden kesin bir cevap bekliyormuş gibi ısrarcı bir hal aldı.

— Neden böyle oldu?

— Mmm, bilmiyorum, sadece merak ettim. Seninle ilgilendiği izlenimine kapıldım.

Birden koridorda ayak sesleri duyuldu ve Casey doğruldu. Döndüm ve Kai'nin bakışlarıyla karşılaştığımda gözlerim büyüdü. Gömleksiz haliyle nefes kesiciydi ve ilk kez derisini kaplayan hematomlarla karışan dövmelelerinin tüm boyutlarını görebiliyordum.

— Ne yapıyorsun burada?

Ses tonu şeytani, bakışları öldürücüydü.

— Jacob beni aradı çünkü sen uyuyordun.

— Uyandım, evimden defol," dedi Kai. Onu izlemeni yasaklıyorum.

Casey bir süre onun bakışlarını üzerinde tuttu, sonra yarısı dolu kahve fincanını tezgâhın üzerine bıraktı ve eşyalarını toplayıp evden çıktı.

geldiği kadar abuk.

Kai'nin gözleri kızarmıştı ve bitkin görünüyordu. Dolaptan bir bardak alıp suyla doldurmasını izledim, sonra ellerinin kendi kurumuş kanıyla lekелendiđini fark edince irkildim. Hareket ettikçe kollarındaki ve sırtındaki kaslar seğiriyordu ve kollarındaki damarların görüntüsü bana Box'taki buluşmamızı hatırlattı. İlk andan itibaren ona karşı hissettiğim çekimi hatırladım. Ne kadar safmışım.

Kai gibi tehlikeli, şeytani bir aura yayan bir adam hakkında böyle hissetmek açıklanamazdı, tamamen deliceydi. Yine de Cody beni uyarmıştı ve Rico zerindeki gücüne tanık olmuştum. Beni tehdit bile etmişti. Yine de onunla flört etmeye devam ettim.

Ama onun da benden etkilendiğini biliyordum. Nedenini bilmiyordum. Çok biçimli değildim ve *Box'ta* kendini onun ayaklarına atan bazı kızlar kadar güzel değildim. Benim gözümde o ulaşılmazdı.

— Sen de izin verirsen beni kontrol etmene izin veririm prenses.

Bana döndü. Hızla cevap verirken yanaklarım kızardı:

— Sana bakmıyordum.

— Gözlerini üzerimde hissettim, bana yalan söyleme.

— Casey'yi neden kovdun?" diye sordum, konuyu değiştirmeye çalışarak. Yüz ifadesi daha da kapandı ve bir sessizlik oldu.

— Paylaşmayı sevmiyorum," dedi ve kaşlarını atmama aldırmadan devam etti. Ben uyumaya gidiyorum, odama gel. Burada gözetimsiz kalmana imkân yok.

Tamamen ters dönmüş odasına bakarken yüzümü buruşturdum. Karanlıkta bile, bariz bir dağınıklık vardı. Kai, Rufus'u getirmeme izin vermiş ve sonra kapıyı kilitlemişti. Onun odasının düzeni de benimkiyle aynıydı. Pencereleler de tahtalarla kapatılmıştı.

Duvarlardan birinin yapraklarla kaplı olduğunu fark ettim. Kai'nin yanında yattığım için çok iyi göremiyordum.

— Kımıldarsan, kafana bir kurşun sıkarım.

Gökyüzüne baktım. Gün ışığı yavaş yavaş panjurlardan içeri giriyor ve bana odanın daha net bir görüntüsünü veriyordu. Yaprakların çizilmiş gibi görüldüğünü fark ettim. Kai çizim mi yapıyordu?

Merak içimi kemiriyordu. Seçebildiklerim tuhaftı: Bir bıçakla ikiye bölünmüş, gözlerle ve dudaklarla çevrili, sayfanın tüm beyaz yüzeyini kaplayan bir kalp ve kurşun kalemle karalanmış başka bir sayfa, yıldızlara benzeyen beyaz noktalarla çevrili oturan bir figürü gösteriyordu.

Kai'nin iç çektiğini duydum ve uyanık olduğunu fark ettim, bu da beni onu sorgulamaya teşvik etti:

— Bütün bunları sen mi çiziyorsun?

— Bırak da uyuyayım," diye homurdandı, başını yastığına daha da bastırarak, "ve farene söyle, sonunun geçen sefer öldürdüğüm fare gibi olmasını istemiyorsa ne yapıyorsa durdursun.

Tekerleğinin içinde koşan Rufus'a döndüm ve alaycı bir şekilde mırıldandım:

— Kes şunu Rufus, Picasso'nun uykusunu bölüyorsun.

— Siktir git, Iris.

Memnun bir gülümseme dudaklarımı gerdi. Yatak başlığına yaslandım.

— Buradan gitmek istiyorum.

— Mason da parasını istiyor," diye homurdandı Kai arkasını dönmeden, "parasını bulduğunda özgür olacaksın, yoksa öldürüleceksin.

— Eğer çok sert nefes alırsam büyük Kai Lakestone tarafından öldürüleceğim.

— Yine de bu seni kaçırmaya çalışmaktan ya da yasağıma rağmen Mason'la konuşmaktan alıkoymadı.

Uykulu sesindeki soğukluğu ve öfkeyi duyduğumda sessiz kaldım. Kaçırmaya çalıştığım için bana hâlâ kızgındı ama aynı zamanda sorularıma cevap aldığım için de kızgındı.

— Neden bilmemi istemedin? Benden saklamanın ne anlamı vardı?

Bana döndü, gözleri yorgunluktan kıvrılmış, bir önceki günün tahribatını gösteriyordu. Bakışları suçlayıcıydı.

— Neden çenenin kapatıp biraz uyumama izin vermiyorsun?

— Dün uyumama izin vermedin, ben de vermeyeceğim," diye mırıldandım kollarımı kavuşturarak.

Kasları şiddetle gerildi ve vücudu yatağa yaslandı; sözlerimin onu derinden etkilediğini fark ettim. Solgun gözleri sanki korkunç bir şey söylemişim gibi bana baksa da ağzından tek bir kelime bile çıkmadı.

— Beni gerçekten kızdırmaya başlıyorsun, Iris," diye tükürdü.

Beni oracıkta parçalama arzusunu gizlemeye bile çalışmadığını fark ettiğimde sertçe yutkundum. Bir hıçkırık koptu

Yastığının altından bir silah çıkardı ve alnıma doğrulttu. Vücudum bir anda buz kesti.

Lanet olsun.

— Yorgun olduğumda sabrım kalmıyor, o yüzden çeneni kapat yoksa ben kapatırım ve bu *sonsuz* kadar devam eder.

Nefesim kesildi ve vücudum titredi. Buna rağmen damarlarımda öfke kaynıyordu. Ona silahını ve tüm boktan mermilerini yedirmek istedim ama sessiz kaldım.

— Seni böyle seviyorum... *iyi kız.*

— Siktir git, Kai," diye fısıldadım, kendime engel olamıyordum.

Zorlukla duyulabilen alaycı bir kahkaha attı ve silahını tekrar yastığının altına saklamak için benden uzaklaştırdı. Ben kafamın içinde ona isimler takarken o hiçbir şey olmamış gibi arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Aklımda cinayetle ilgili düşünceler oluşmaya başladı. Kötü etkisi yüzünden bu onun suçuymdu.

— Ağzını açmadığın sürece bana istediğin kadar bakabilirsin," diye mırıldandı, gözlerini kapalı tutarak.

— Seni cehenneme göndermek için delice bir istek duyuyorum," diye sertçe cevap verdim.

Gözlerini açtı ve sırttı.

— Oh, Prenses... Ben zaten oradayım ve sen de benimle oradasın.

Çenem sıkıştı. Küçük alaycı bakışı beni deli ediyordu.

— Umarım senin türündeki diğer psikopatlar gibi hapiste çürürsün ve bu sefer dışarı çıkamazsın.

Gülümsemesi genişledi ve başını bana doğru çevirdi.

— Benim seni tanıdığım kadar sen de beni tanıyor gibisin.

— Bunu bilmek için mikrofon takmama gerek yoktu," diye tükürdüm. Bu bir sır değil.

— Tek söyleyebileceğim, birinden bunu öğrenmesini istemiş olmalısınız Prenses," diyerek gülümsüyor ve bana sırtını dönüyor, "Gururum okşandı.

— Siktir git.

Kısmen dövmelelerinin bir kısmını maskeleyen siyah çarşafların altına gizlenerek usulca kıkırdadı. Gövdesi ve kolları desenlerle kaplıydı ama sırtında daha az vardı. Omurgası boyunca kıvrılmış bir yılan gözüne çarptı. Ağzını sonuna kadar açmış tehditkâr bir kobraydı. Dövmelerin güzelliğine her zaman hayranlık duymuşumdur ama derime yapılacak bir iğnenin acısına katlanmaktan çok korkuyordum.

Sırtının üst kısmında, omzuna yakın bir yerde bıçak izlerine benzeyen yara izleri gördüm. Beyazlıkları, yıllar içinde iyileşmiş olan geçmiş yaraları gösteriyordu. Çektiği acıyı hayal ettiğimde irkildim. Cildi çok solgundu, hematomlarla doluydu, bu da kolayca morardığının bir işaretiydi.

Kai'nin düzenli nefes alıp vermesi uykuya daldığını gösteriyordu. Şüphelerimi doğrulamak için hafifçe kıpırdandım ve rahatladıktan sonra bir ayağımı şilteden kaydırdım. Ne pahasına olursa olsun buradan çıkmalı ve babamla ilgili olsa bile polise her şeyi anlatmalıydım. Diğer ayağımı yavaşça soğuk zemine koydum. Kalbim hızla çarpıyordu ama sakın kalmaya çalıştım.

Vücudumun baskısını taklit etmek için ellerimi yatağa bastırdım, sonra farkı fark etmemesi için dua ederek yavaşça kaldırdım. Parmak uçlarımda yatağın karşısındaki dolaba doğru ilerledim ve odanın anahtarlarını aramak için etrafı karıştırdım. Kai'nin uyuduğu yatak da dahil olmak üzere arkamdaki odayı yansıtan çatlak aynaya baktım. Evde sadece o ve ben vardık ve arabasının anahtarları mutfak tezgahının üzerindeydi. Eğer bu odanın anahtarlarını bulabilirsem, onu burada tuzağa düşürebilir ve arabasını alıp kaçabilirdim. Dışarı çıkmak için tek şansım buydu.

Lanet anahtarları bul.

Aşağıya baktığımda, toplar ve beyaz toz içeren küçük bir plastik torba, siyah kalemler içeren bir kalem kutusu ve sanki bir çocuk zaman geçirmek için çizmiş gibi karalanmış kağıtlar da dahil olmak üzere çeşitli nesneler fark ettim. Ayrıca bir kutu anti-anksiyete hapi da vardı ve kısa sürede Kai'nin anksiyete bozukluğundan muzdarip olduğu anlaşıldı.

Tüm bunlar beni *Box'taki* o akşama, beni bir buz küpüyle yatıştırdığı zamana götürdü.

Benden o kadar da farklı değilsin.

Aynaya baktığımda içimde bir adrenalin dalgası yükseldi ama Kai'nin yüzüstü yatan bedenini görmek beni hemen sakinleştirdi. Aynada Kai'ye bakarak ilk çekmeceyi yavaşça kapattım ve hafifçe hareket ettiğini gördüğümde gerildim. Gözlerimi ondan ayırmadan ikinci çekmeceyi açtım, sonra gardımı indirerek nesnelere odaklandım. Telefonumla karşılaştığımda nefesim kesildi. Dudaklarım aralandı ve titreyen bir elle yavaşça aldım. Kilidini açmaya çalıştım ama kapalıydı. Gözüme başka bir şey çarptı... bir fotoğraf... hayır, birkaç fotoğraf. Benim fotoğrafım. Hepsi çekmecenin köşesine yığılmıştı.

Nefes nefese onları yakaladım. İlkinde üniversitemi gördüm ve iyice konsantre olursam kendimi tanıdım... Cody ve Rox da yanımdaydı. Gözlerim yaşardı. Bir sonraki Hydewood'daki çocukluk evimi gösteriyordu ama fotoğraftaki ben değildim, evden çıkan Thea'ydı. Üçüncüsü Ewing'deki dairemi gösteriyordu. Binama ne kadar yaklaştıklarını fark ettiğimde içimi bir korku kapladı.

Arkamda bir ses duyduğumda nefesim kesildi. Ağzımdan korkuyla bir hıçkırık koptu ve hemen soğuk bir el tarafından kapatıldı. Çatlamış, kan lekeli aynada Kai'nin yansıması belirdi. Tehditkâr bakışları ve boynuma dayanan bıçağı beni gözyaşlarına boğdu.

Mırıldandı:

— Korkmuş görünmüyorsun.

Gözyaşlarına boğuldum ve boğazımın kesilmesinden korktuğum için hareketsiz durdum. Buz gibi bıçağın tenimde yarattığı his midemi bulandırdı ve zar zor yutkunabildim.

— Seni kolayca öldürebilir ve acı çektirebilirdim," diye fısıldadı aynada bana bakarken kulağıma, "bir kulağından diğerine keserdim, böylece hendeği ve şahdamarını keserdim... Aynı anda hem boğulur hem de kanardın.

Kai bıçağın boynumdan aşağı kaymasına izin verdi, beni sıkıca kendisine doğru tutarken sözlerini taklit etti.

— Ama istediğiniz bu değil, değil mi Prenses? Başımı yavaşça salladım.

— Lütfen cevap verin.

— Hayır," diye kekeledim a v u c u n a karşı, "Ben... Ben... özür dilerim...

Dudakları şakağıma dokunduğu anda kalbim neredeyse patlayacaktı. Kafatasıma doğru fısıldadı:

— Beni ölümünü hızlandırmaya zorlama, Iris.

Aynada ona baktım, vücudum bir yaprak gibi titriyordu.

— Benim için iyi bir kız ol ve o yataktan kalkma. Anladın mı?

Yavaşça b a ş ı m ı salladım. Ama hareket e t m e d i , yüksek sesle bir cevap bekliyordu, ben de fısıldadım:

— Ben de varım.

Dudakları hafifçe gerilerek memnun bir gülümsemeye dönüştü.

— Güzel.

Beni yavaşça ama sertçe geriye doğru çekerek şiltenin üzerine uzanmaya zorladı.

— Sakın bir şey yapma.

Bıçağı bana doğru tutarak yatağının yanındaki çekmeceye yaklaştı. Hareketsiz yatıyordum, onun deyimiyle bir oyuncak bebek gibi. Bir kez daha onun merhametine kalmıştım, tamamen onun. Kai Lakestone'a karşı hiç şansım yoktu. Beni herkesten çok korkutuyordu, öyle ki göz göze geldiğimiz anda bedenim donup kalırken, derin bakışları ruhumu emiyor gibiydi.

Üstüme çıkıp bıçağının ucunu boynuma dayadığında gerildim. Bileklerimi sabitlemek için koli bandı aldığında tenimdeki acıyı hissedebiliyordum.

Dudaklarını birleştirdi ve memnun bir ifadeyle yapıştırıcıyı dişleriyle keşti.

— Sen böyle mükemmelsin prenses.

Sıkıntı gözyaşlarım kırılganlığımı ortaya çıkarırken ona ters ters baktım. Kai orada öylece oturup yüzüme baktı.

— Gözlerin çok güzel olmalı.

Sesindeki samimiyeti duyduğumda kalbim küt küt atmaya başladı.

Bıçağını boynumdan çekti ve kulağımın yakınına yerleştirdi. Sonra bana doğru eğilmeden önce yüzümü örten bir tutam saç kenara itti.

— Başka türlü anlaşabilecekken neden beni sana böyle davranmaya zorluyorsun?

— Burada kalmak istemiyorum Kai," diye fısıldadım, ağlamaya devam ederek, "Eve gitmek istiyorum...

Sıkıntı ve öfke dolu yüzümü incelerken kaşlarını çatı.

— Bu tehlikeli, Prens.

— Tehlikeli olan sensin. Yanımdaki bıçak, yastığının altındaki silah, hayatımdaki varlığın.

Gözleri tüm duygulardan arınmıştı.

— Günlerdir burada tutsağım" diye devam ettim. Korkuyorum... Dehşet içindeyim, tüm bunlardan önce bir hayatım vardı, arkadaşlarım ve bitirmem gereken derslerim... Bir işim ve bir ailem vardı. *Senden* önce normal bir hayatım vardı.

Çenesi gerildi ve gözyaşlarım daha özgürce akmaya başladı. Duygularım, öfkem ve dehşetim beni ele geçirmişti.

— Senden önce tehlikeyi hiç tanımamıştım ve hatam o gece *Box'ta* beni öpmene izin vermemdi.

— Babanın seni umursamaması ve yoluma çıkarması benim suçum değil," diye sert bir şekilde cevap verdi.

— Siktir git.

— Babanı o kadar idealize ediyorsun ki sana zarar verebileceğine inanmayı reddediyorsun, oysa o sana gezegendeki herkesten daha çok zarar veriyor. Neden Lizzie değil de sen, Iris? Çünkü onun için önemli değilsin. Onu etkilemek için ne kadar uğraşırsan uğraş, sana ihtiyacı olana kadar senin değerini anlamayacak.

Öfkem damarlarımda dolaşırken boğazım düğümlendi.

— Kapa şu lanet çeneni.

— Ve siz, zavallı bir aptal gibi, sizi fark etmesini umarak köşenizde ağlayarak onun mesajını bekliyorsunuz. Çalıntı parayı senin adına yatırmışken, sen en azı için ona yalvarıyorsun. Bunun seni öldürebileceğini biliyor ama yine de yaptı, çünkü tahmin et ne oldu? Öldüğünü bilmek sonunda onun da işine gelecekti.

— Siktir git!" diye bağırdım öfkeyle.

— Kanıtı da burada benimle olman, dört duvar arasında sıkışıp kalman. Haklısın, ben tehlikeliyim, hatta bazıları canavar olduğumu bile söyleyebilir. Ama inan bana, seni buraya çeken ben ya da *kutudaki* o öpücük değildi Simones. Ölümünden sorumlu olan kişi, seni dünyaya getiren kişi.

— Babam asla böyle bir şey yapmaz.

Dudaklarından küçük alaycı bir kahkaha kaçtı.

— Kendine yalan söyleyebilirsin, umurumda değil, bu inkârdan zarar görecektir sensin, ben değil. İçinde olduğunu biliyordum, seni uzun zamandır izliyorum. Küçük kızlara babalarıyla nasıl baktığını, Thea ve Marc'ı birlikte gördüğünde nasıl gülümsediğini gördüm. Sanki rüyalarından birinin gözlerinin önünde gerçekleşmesini izliyorsun.

Sert sözleri beni o kadar incitti ki, gözyaşlarım sel olup beni alıp götürdü.

— Size prenses denmesinden hoşlanmıyorsanız, neden tanıştığınız her küçük kıza bu isimle hitap ediyorsunuz?

— Kapa çeneni.

— Çünkü içindeki küçük kız, ailesinin ona böyle seslenmesini hayal ediyor," diye bitirdi Kai, sıkıntımı umursamadan.

Deli bir kadın gibi hıçkıra hıçkıra ağlarken, sözleri kalbimi ve ruhumu delip geçti ve beni her zaman inkârla gizlediğim korkunç gerçeği kabul etmeye zorladı. Kai Lakestone, aylarca beni sessizce izledikten sonra, sanki beni benden daha iyi tanıyormuş gibi, beni çıplak bıraktı.

— Baban seni terk etti ve sen onu her yerde arıyorsun, içten içe üvey kız kardeşin için dünyadaki tüm zamanı bulacağını bildiğin halde onun çok meşgul olduğu fikrini seviyorsun, sen...

— *Konuşmayı kes!" diye bağırdım.*

— *Sen onun umurunda değilsin, Iris! diye bağırdı.* Hoşuna gitse de gitmese de, seni benim dünyama çeken babandı! Seni dünyadaki en insanlık dışı adamla yollarını kesiştirmeye o itti ve sen bunun benim hatam olduğunu düşünüyorsun! Eğer baban olmasaydı, senin gibi bir kızla asla ilgilenmezdim, seni para için hiç düşünmeden öldürürdüm," diye tükürdü Kai, gözlerinin içine bakabilmem için yüzümü kavrayarak. Ve eğer beni öptüğüne pişman olduysan, bilmelisin ki ben de pişmanım.

Birkaç saat sonra.

Hem bitkin hem de düşünceden yoksun bir halde tavana baktım. Ağlamam azalmış olsa da Kai'nin sözleri kafamın içinde yankılanmaya devam ediyor, kafatasımın duvarlarından sekiyor ve gerçek bir kargaşa yaratıyordu.

Kai uyuyordu. Şiddetli tartışmamızdan sonra bana tek kelime etmeden birkaç sigara içmişti.

"Ve eğer beni öptüğüne pişman olursan, bil ki ben de pişmanım."

Bu yüzden gözlerinle dudaklarımı yalayıp yutuyorsun, seni aptal.

Hareket etmeye çalıştım ama ellerim hâlâ yapışkanla bağlıydı. Bu sırada Mösyö yanımda uyuyordu, yüzüstü yatıyordu, yüzü abanoz saçları tarafından kısmen gizlenmişti. Yarı açık ağzı ona uyuklayan bir çocuk görüntüsü veriyordu ama heybetli duruşu bu yanılsamayı hemen yok ediyordu.

Birden odanın dışından bir gürültü geldi ve Jacob ile Vernon'un sesleri evin sessizliğini bozdu.

Kai kıpırdandı ve gözlerimiz buluştu.

— Kai, beni rahatlat, sevgilin seninle, değil mi?" diye sordu Jacob kapının arkasından.

Gözlerini kapattı ve boğuk bir iniltiyle yüzünü yastığa bastırdı.

— Kai mi?

— O benimle birlikte," diye mırıldandı hâlâ uykuda olan bir sesle.

— Artık beni izlemene ihtiyacım yok," diye homurdandım.

— Kapa çeneni," diye tükürdü Kai, başı hâlâ yastığa gömülüydü.

— Siktir git.

— Boşuna açmayasın diye ağzına bir kurşun sıkacağım.

Doğrulmadan önce yavaşça gerindi, sırtındaki ve geniş omuzlarındaki kasları yuvarladı. Bana ters ters baktı, ben de ona ters ters baktım. Parmakları bileklerimi sıkıca kavrayıp bandı hızlı bir hareketle çekip çıkardığında kıpırdamadan durdum ve acı dolu bir inilti duydum.

— Canınızı yaktım mı Prenses?" diye sordu bana sinsice.

Kucaklamasına meydan okudum ve içimde ölümcül arzular uyandıran bu kişinin yanında çok uzun süre kaldığım yataktan çıktım.

Kai bir elini dağınık saçlarında gezdirdi ve birkaç telinin alnına düşmesine izin vererek geriye savurdu. Beni yakalamadan önce karıştırdığım çekmeceye yaklaştı.

— Kız arkadaşın çok konuşkan," dedi ve telefonumu aldı. Ona ters ters baktım.

— Diğer kişiye tekrar nasıl güven verirsiniz? Ah evet... bir numara için bir renk.

— Sırf sesini kesmek için seni boğmak için deli gibi bir istek duyuyorum," diye tükürdüm yumruklarımı sıkarak.

Dudaklarını gererken mavi gözleri müstehcen bir parıltıyla aydınlandı ve gülümsemesinin ardındaki cinsel ima dişlerimi gıcırdatmama neden oldu. Telefonumu açarak benimle alay etti. Ekрана dokunuşunu izlerken kalbim hızla çarpıyordu. Aklımdan çılgınca bir düşünce geçti: telefonu elinden almak. Ama bugün zaten çok fazla şeyi berbat etmişim.

— Seni özlediğini söylüyor," diyor Kai sırtarak.

— Ona ölmek için sabırsızlandığımı söyle, böylece yüzünü bir daha görmek zorunda kalmam.

— Bu ayarlanabilir...

— Kai! Yine mi öldün?" diye bağırdı Jacob oturma odasından. İkimiz de kapıya doğru döndük.

— Hayır, bana Kwingt'in malikanesinin planlarını getir, bu gece oraya gidiyoruz.

Ne demek "biz"?

Bir saat sonra.

— Mason'a olan borcumu ödemek için parlak fikrin bu mu yani? Beni insanları öldürmeye ve evleri soymaya mı götüreceksin?" diye sordum malikâneye bakarak.

— Bu hala bir seçenek, ama her zaman mükemmel küçük babana yalvarabilirsin..." diye cevap verdi, ben sözünü kesmeden önce yüzünde sinirli bir iç çekiş vardı.

Benimle açıkça alay ederek kıkırdadı.

Arabasındaydık ve ev sahiplerinin uyumaya hazırlandıklarının bir işareti olan ışıkların sönmesini bekliyorduk.

— Sadece senin için bir çıkış yolu bulduğum için mutlu ol," dedi sigarasından nefes çekerek, "ve bunu yapmana yardım ettiğim için.

— Vay be Kai, sen benim kahramanımsın," diye mırıldandım.

Sigarasından bir nefes çekti, dumanı tükürmeden önce bir gülümsemeyi bastırdı. Koku bende de bir nefes çekme isteği uyandırdı ve dumanı içime çekmek için ağzımı açtım.

Bana bir sigara uzattı ve fısıldadı:

— Sigaralarımı paylaşmayı sevmiyorum, o yüzden buna alışma.

Bana uzattığı sigarayı ve çakmağını aldım. Nikotinin ilk nefesini içime çektikten sonra gözlerimi kapattım.

Kahretsin, kabus görüyorum, bu mümkün değil.

Kai'nin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, beni izlediğinin farkındaydım.

— Koleksiyonunuza eklemek için fotoğrafımı ister misiniz?

Paketinden bir sigara daha alırken küçük bir kahkaha attı.

— Hayır demezdim.

Gözlerimi devirdim.

Telefonu cebinde titremeye başladı. Cevap vermeden önce sigarasını küçük bir gülümsemeye dönüşen dudaklarının arasına sıkıştırdı:

— Beni şimdiden özledin *mi*, Scott?

Malikânenin ışıkları söndü ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.
Zamanı gelmişti.

— O kadar uzakta değilim," dedi Kai, arayan Scott adındaki adama, "yani bana güvenme... Oh, ilgilendiğimi biliyorsun... Göreceğim... Ewing New Jersey'de küçük bir kasaba... Onu bekleyeceğim.

Telefonu kapattı ve bana döndü, küçük gülümsemesi hâlâ dudaklarındaydı.

— Yatmaya gittiler.

Yutkundum ve kalp atışlarım hızlandı. Her geçen saniye midemdeki düğüm daha da sıkılaşıyordu.

Vay anasını. Bir malikane soyacağız.

— Gitmek istemiyorum," diye itiraf ettim yüzümü buruşturarak.

— Tabutunuzun rengi için bir tercihiniz var mı? Hayır, çünkü parayı bulamazsan böyle olur.

— Babamın o parayı çaldığını nasıl söylersiniz, kanıtınız var mı?

Alaycı bir kahkaha attı ve elini torpido gözüne doğru kaydırды. İçeriği yoklarken kolu dizime değdi. Bir silahın kabzasını gördüm, bu da beni tekrar irkiltti.

Buna alışabileceğimi hiç sanmıyorum.

— Kanıt mı istiyorsun? Sana imzasını bile veririm.

Bacaklarımın üzerine bir belge koydu. Göz gezdirirken dudaklarım aralandı.

"Ben, Evan Simones, kızım Iris Simones'a 12 milyon dolar değerindeki bu mirası bırakıyorum..."

İmzasını gördüğümde görüşüm bulanıklaştı: şüphesiz babamındı. Bu bağıışı o yazmıştı. Bu bağıışı o hazırlamıştı. Kendi koruması için hazırlanmış sahte bir bağıış. Her kelime onun kaleminden çıkmıştı.

Gerçekler yüzüme sertçe çarptı ve boğazım düğümlendi. Gerçekten de babamın hatalarının bedelini ödüyordum. En ufak bir pişmanlık duymadan o mektubu yazdığında onun borçlarını ödüyordum.

— Baban Mason'ın parasını geri almak için müdahale etmeyeceğini düşündü," diye açıkladı Kai, "bu yüzden parasını kaybetmemek ve kendi parasıyla ilişkilendirilmesinden kaçınmak için senin adına koydu. Üvey kız kardeşinin adına koymak riskliydi ve kimse başka bir kızı olduğundan şüphelenmedi. Ve yine de...

— Kimsenin varlığımdan şüphelenmeyeceğini bildiği için benim adıma koymuş," diye mırıldandım mektubu tekrar okurken.

— Aynen öyle prenses. Bir kalkan gibisin ama beni en çok şaşırtan şey bankanın sana hiçbir şey söylememiş olması," diye mırıldandı. Sizin adınıza bir banka hesabında hissesi var. Ama ben hiçbir şey bulamadım.

— Bir tasarruf hesabı," diye cevap veriyorum, başımla onaylayarak. "Babamın hâlâ erişebildiği tek hesap ve emeklilik parasını oraya yatırıyor. Ama ben hiç kullanmıyorum çünkü genelde boş oluyor.

Babam emekli maaşımı kişisel harcamaları için kullandı, bu yüzden neredeyse hiç para alamadım. Bu yüzden artık hesap için endişelenmiyordum.

— Muhtemelen parayı yatırdı ve sonra da çekti," diye tahmin yürüttü Kai kemerini çözerken, "hesap senin adına olduğu için suçu sana atabilirdi. Ama hiç e-posta almadın mı? Ya da herhangi bir posta?

Başımı salladım.

— Babamın banka genel müdürleri de dahil olmak üzere pek çok tanıdığı var. Yani isterse zimmetine para geçirmesi çok kolay.

Özellikle iş dünyasında tanınmış bir isimdi. Adını anmak bile yaşadığı kasabada bir yer edinmesi için yeterliydi.

— Aşağı geliyor musun?

Konağa baktım, içimde öfke kabarıyordu. Tek istediğim babamın ilgisiydi ve şimdi bunun bedelini ödüyordum. İşte yine buradaydım.

— Evet.

Emniyet kemerimi bağladım ve Kai inip bana bakarken kapıyı açtım.

— Ne?" diye sordum buz gibi bir sesle.

— Öfke seni çok seksi yapıyor prenses.

Kalbim çırpındı ama ona orta parmağımı gösterdim. Sırıttı ve arabayı kilitledi.

— Görüyorum ki kararlı görünüyorsun," dedi ben kararlı adımlarla büyük eve doğru yürürken.

— O parayı bulmaya ve sizden bir daha haber almamaya kararlı, evet, bu doğru.

Malikâneye yaklaşırken soğuktan dişlerim takırdıyordu. Uzakta, özel mülkü koruyan kapıları görebiliyordum. Kapının yanında bir tür parmak izi tarayıcısı vardı ve biraz ileride görebildiğim güvenlik kameralarıyla birleşince irkildim.

— Ne yapacağız?" diye sordum, uzaktaki demir kapıyı göstererek. "Örümcek Adam'ı oynayıp duvardan mı tırmanacaksın?

— Sen gerçekten aptalsın," diye iç geçirdi bıkkınlıkla.

Kaşlarımı çattım ve evin etrafında dönerken sessizce onu takip ettim. Evi çevreleyen duvarlarla aramızda her zaman belli bir mesafe bıraktığını fark ettim.

Paralı askerin deneyimi kendi adına konuşur.

— Bir daha açarsan seni buraya gömerim," diye tehdit etti Kai bana dönerek. Çalışan sadece iki kamera var ve onlar da

ana kapıdan. Bunlar gece görüşlü modeller ve her saat başı bir video kaydediyorlar. Yani... eğer elektriği bir saatten az keserseniz...

İlerideki elektrik direğini işaret etmesini izlerken gözlerim büyüdü.

— Aklını tamamen yitirmişsin!" Boğuldum, onun kabloları kesmek için yukarı tırmandığını hayal ettim. Kimse oraya tırmanmayacak!

— Oh, kapa çeneni biraz...

Ben cevap veremeden duvardan uzaklaştı ve dümdüz önüne bakmaya başladı. Atlamayı düşünmüyordu herhalde?

— Evet, bu işe yarayabilir," dedi yüksek sesle, kendi kendine. Hadi ama. Duvara yaklaştı ve ben de tek kaşımı kaldırarak ona katıldım.

— Ne oldu?

— Seni taşıyacağım ve duvardan tırmanacaksın," diyor. Beni diğer tarafta bekleyeceksin.

— Ama asla, sen tamamen delisin!

Vücudumun yerden kaldırıldığını hissettiğimde şaşkın bir nefes aldım. Ellerim Kai'nin omuzlarına çarptı ve o da bana hırladı:

— Uzuvarını koparıp kenara atacağım, Iris, bana bulaşma.

— Duvara tırmanmak istemiyorum," diye panik içinde kekeledim.

— Başka seçeneğin yok. Ellerini üstte tut," diyor bana bakarak. Hadi, lanet olsun, bir saat geçecek ve fark edileceğiz!

Birkaç saniye sonra ellerim kenara yapıştı. Nefesim kesildi ve Kai'nin beni hafifçe serbest bırakarak tırmanmaya zorladığını hissettim.

Spor derslerini kaçırmak zorunda kalmamalıydım.

Sonunda duvara tırmanmayı başardım, vücudum korku ve yorgunluktan titriyordu. Yüksekliği gözlemlerken alnım kırıştı.

Kai fısıldadı:

— Henüz atlama, sadece bekle.

Yavaş yavaş nefesimi toplarken, Kai birkaç saniye içinde tepede bana katıldı. Bıkkın bir iç çekiş kaçtı benden.

— Sanki hayatın boyunca bunu yapıyormuşsun gibi.

Hafifçe sırtıttı ve cevap verdi:

— Çoğunu, evet. Sen burada bekle.

Diğer tarafa atladığını gördüm ve nabzım hızlandı. Gerçekten de özel mülke giriyorduk... Aşağıda doğrulmasını izlerken yutkundum.

Kai başını kaldırdı, asi saçlarını yüzünden geriye doğru itti ve fısıldadı:

— Atla.

— Bir şeyleri kıracağım," dedim başımı sallayarak.

— Ben sana yetişirim.

— Sana güvenmiyorum," diye hatırlattım ona, çıkıntının üzerine çömelerek.

Çenesi gerildi ve kaşları çatıldı. Yükselen öfkesi karşısında yüzümü buruşturdum ve sonra pes ettim.

— Beni yakalasan iyi edersin, seni piç.

— Seni duydum," diye tükürdü, bana ters ters bakarak.

— İşte bütün mesele bu.

Ve nefesimi tutarak kendimi bıraktım. Hemen ardından güçlü kolları beni sardı ve göğsüne yasladı. Parmaklarım içgüdüsel olarak onunkilerin etrafına dolandı, tehlikeli bir dengeyi korumayı umuyordum. Gözlerimiz buluştu ve irisleri beni içine çekti.

Üzerimdeki etkisi zamanın geçişini yavaşlatıyor, gerçekliği askıya alıyor gibiydi.

— Seni yakalayacağımı söylemiştim," dedi gözlerini kaçırmadan.

Çekinerek başımı salladım ve nabzımın hızlandığını hissederek kucağından çekildim. Ama beni tutsak eden bu adama karşı herhangi bir çekim hissetmeyi reddediyordum.

— Gelin ve bizi görün.

İlerledi ve ben de tek kelime etmeden, titreyerek onu takip ettim. Adrenalin ve korku vücudumda dolaşıyor, kaslarımı sertleştiriyor ve damarlarıma buz gibi bir dehşet aşıliyordu. Öte yandan Kai, sanki tanıdık bir zemindeymiş gibi son derece rahat görünüyordu.

Kapının önüne geldiğimizde, cebinden bir anahtar çıkardığını gördüğümde şaşkınlığımı gizleyemedim.

— Gerçekten pencereden içeri girmeye zahmet edeceğimi mi düşündün?

— Nasıl... Nasıl...

Gözlerini devirdi ve anahtarı kilide soktu.

— Jacob'dan bana duble yapmasını istedim, olağanüstü bir şey değil.

Kai anahtarı çevirdi ve yumuşak bir *klik sesi* duyduk. Hafif bir gıcırtı çıkaran kapıyı yavaşça açtı. Aceleyle yanına gittim ve kendimi sırtına yasladım. Alaycı bir şekilde gülümsedi ve bıkkınlıkla başını salladı.

Sessiz eve girdik ve alnımda boncuk boncuk soğuk terler oluştuğunu hissettim. Beynim bana fark edileceğimizi haykırıyordu.

Kahretsin, bir ev soyuyorum.

İçgüdüsel olarak kendimi onun sırtına daha da sıkı bastırdım ve ceketinin altından tuttum. Omzunun üzerinden bana baktı ve fısıldadı:

— Korkun çok saçma.

— Senin fikrin de öyle," diye fısıldadım ve ona ters ters baktım.

Bakışları ceketinin alt kısmını sıkıca kavrayan elime takıldı ve sonra gözlerini kaçırdı, karanlık koridorlarda yolunu biliyormuş gibi çevik bir şekilde ilerledi. Bir kapıyı açtı ve telefonundaki feneri yakarken irkildim. Oda muhtemelen bodruma inen bir merdivene açılıyordu.

Konakların bodrum katları genellikle tehlikelidir, American Horror Story'yi hatırlayın.

Şimdi sus.

— Daha önce buraya gelmiş miydin?" diye fısıldadım, parmak uçlarımda ilerleyerek. Cevap verdiğinde vücudumdan bir ürperti geçti:

— Hayır, sadece planları öğrendim. Seninle urbex yaparken eğleneceğimi mi sanıyordun? Kesinlikle düşünmedim.

— 'de durabilirdin: "Planları yeni öğrendim," diye homurdandım ve beni bodruma çekmesine izin verdim.

— Çok cazipti," diye yanıtladı Kai merdivenlerden inerlerken, "ve ben çok zayıfım Prenses.

Alaycı bir gülümseme takındı, ben de ona gözlerimi devirerek karşılık verdim. Telefonundan gelen ışık sayesinde yeterli görüş mesafesine sahiptik. Bir elektrik sayacına yaklaştı.

İçinde kablolar olan bir kutu daha vardı. İkisini de açtı ve sessizce incelemeye başladı. Kai hafifçe kaşlarını çattı ve birkaç dakika sonra bıçağını çıkarıp kablolardan bazılarını kesti. Kalbim göğsümden fırlamaya hazırdı.

— Şuradaki makinelere göz kulak ol, kapanıp kapanmadıklarına bak," diye mırıldanarak gümbür gümbür ses çıkaran iki makineyi işaret etti.

Parmakları kutunun üzerindeki düğmelerle oynarken birkaç klik sesi duyuldu ve kısa bir süre sonra üst kattaki koridorun ürkütücü sessizliği bodrumu işgal etti. Ev tamamen karanlığa gömüldü.

Koruma olmadan.

Vücudu, etrafını saran yarı ışık tarafından neredeyse tamamen yutulmuştu ama telefonundan gelen ışık, memnun gülümsemesini görmemi sağladı.

— Şimdi biraz eğlenebiliriz gibi görünüyor... Bana döndü.

— Ya bir şeyin farkına varırlarsa?

— Bunu nasıl yapacağız?

— Bilmiyorum," dedim omuz silkerek ve onu takip ederek, "ya içlerinden biri uyanırsa?

Sıkıntıyla dilini damağına vurdu ve ben sessiz kaldım.

Her halükarda, onun istediğı gibi davranacaktık.

En kötü ihtimalle polis bizi bulur ve ben de kurtulurum.

Kai kapıyı açtığı gibi nazıkçe kapattı ve ben de yapmak üzere olduğumuz şeyi kabullenemeyerek ona doğru bastırılmış halde kaldım.

— İki şey alacağız: Birincisi üst kattaki ofiste," diye bilgilendirdi beni merdivenlere yönelirken, "ikincisi de *ana kıtada*.

Gözlerim daha da açıldı ve merdivenleri çıkarken sırttı. İtalyanca mı konuşuyordu?

— Peki bu ne anlama geliyor?

— Ebeveyn yatak odasında," diye tekrarladı elimi deri ceketine sıkıca bastırmaya çalışırken.

Evin geri kalanı gibi sessiz olan ikinci kata koşarak çıktık, karanlık gerginliğimi artırıyordu. Nereye gittiğimi zar zor görebiliyordum ama neyse ki Kai yolu biliyor gibiydi.

Koridorun sonunda bazı kilitli odalar vardı. Sonra kendimizi soyulacak ilk odada bulduk.

Korkmuş bir hayvan gibi kendimi Kai'nin sırtına yasladım ve etrafıma endişeli bakışlar attım. Zihnim ve bedenim alarmdaydı, sahiplerinden birinin her an bizi şaşırtabileceğinden korkuyordum.

Kai hafifçe gıcırdayan kapıyı açtı.

— Ne yapıyorsun lan sen!" diye bağırdım.

— Kapıyı açayım mı?" diye sordu, "İçeri gel, böyle devam edersen kalp krizi geçireceksin.

Eşiğı geçti ve ben de onu takip ettim, elim sonunda ceketinden ayrıldı. Kapıyı kapatmadan iterek açtığında arkamda onun varlığını hissedebiliyordum. Önümüzdeki pencere tek ışık kaynağıydı, bu da oldukça geniş bir odada olduğumuzu görmemi sağladı, büyük bir ahşap masa ve bir masa ile döşenmişti.

deri koltuk son derece pahalı görünüyordu. Duvara sabitlenmiş minimalist raflarda küçük heykeller ve kupalar duruyordu.

Kai'nin gövdesini sırtımda hissettiğimde kaskatı kesildim ve sonra derin sesi bana fısıldadı:

— Kitaplıktaki kalemi görüyor musun? O şey 70,000 dolara mal oldu, prenses.

— Onun ortadan kaybolduğunu fark edecekler, şampiyon.

Cebinden bir çift eldiven çıkardı ve onları giyip ceketinden başka bir şey çıkarmasını izlerken kaşlarımı çatmıştım. Kalemın mükemmel bir kopyasını hava geçirmez bir poşet içinde gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı.

— Bu tam bir kopya... Fiyatı sadece 100 dolar.

Kendinden emin adımlarla vitrine yaklaştı ve yavaşça açtı. Ben nefesimi tutarken o dikkatle elini içeri soktu ve görevine odaklandı. Panik beni hareketsiz bıraktı, sanki çok sert nefes almak sahiplerini uyandıracakmış gibi. Kai bana döndü ve alay etti:

— Kalbinin atışını buradan duyabiliyorum, benim yüzümden mi yoksa insanların evlerinde olduğumuz için mi bilmiyorum ama... Ben ilkinde doğru eğiliyorum.

— Bir soygunun ortasındayız," diye hatırlattım ona, sanki bilmiyormuş gibi.

— Hadi ama, ya bu olacaktı ya da birini öldürecektim, hırsızlık oldukça hafif bir şey," dedi bana doğru gelerek. Ayrıca, işi yapan benim, senin tek yaptığın bana yakın durmak ve korkmak.

Ona ters ters baktım ama beni görmezden geldi, kapıyı açtı ve geçmeme izin verdi.

— Devam et," dedim, ilk ben çıkmamaya kararlıydım.

Burnunun kenarını sıktı ve ben de kollarımı kavuşturdum.

— Ceketimi tut. Ve arkamda kal.

Uydum ve Kai ofisten çıktı. Gözlerim etrafta bir insan varlığı olup olmadığını taradı ama neyse ki kimse yoktu.

Bir mucize.

Kai ışıklı alanlardan uzak duruyor, duvarlar boyunca bir gölge gibi süzülüyordu. Bir kapının önünde durduğunda kalbim hızla çarpmaya başladı.

— *Nella stanza principale...*

Kai yavaşça kapıyı açtı. İçgüdüsel olarak elim ceketinden ayrıldı ve onunkine kaydı. İkimiz de gerildik, ama kendimi onun elinden kurtarmaya çalıştığımda, elimi geri tuttu.

Geniş yatak odasında uyuyan çifti gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Pencereleeri kısmen perdelerle kapatılmış kocaman bir odaydı. Biraz ileride şömineli ve televizyonlu bir oturma alanı vardı.

Kai beni içeri çekti ve kapıyı arkamızdan kapattı. Basınç içimi burktu. Doğal bir rahatlıkla gürültüsüzce hareket eden Kai'nin aksine zorlukla parmak uçlarımda yürüdüm.

Ev sahiplerinden biri kıpırdandığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama adam derin bir uykundaydı. Kai, tereddütsüz, odayı aramaya devam etti. Bir tuvalet masasının çekmecelerini açtı, içindekileri inceledi ve sonra bana döndü. Bakışları daha sonra eski kutularla dolu bir çekmeceye kaydı ve içinden iki küçük anahtar çıkardı.

— Bingo.

Elleri hâlâ benimkileri kavrarken beni nazikçe başka bir kapıya doğru çekti. Burnum onun erkeksi kokusuyla doldu, gözlerim derin uykudaki iki sahibine dikildi. Sonra yumuşak bir *tıkırtı* duydum. Kai kapıyı açtı ve beni içeri aldı. Telefonunun ışığını açtı ve fısıldadı:

— İkinci şey.

Işığı bize doğrulttu ve büyük bir giyinme odasında olduğumuzu fark ettim. Bakışlarım, her biri bir diğeri kadar parlak yirmi kadar mücevherin bulunduğu cam dolaba takıldı.

— Bu Rolex 1,5 milyon dolar değerinde," diyor saati göstererek. Açık artırmada kazanmış ve bu kolye... (Kai beni yavaşça dolaba doğru çekti.) Bu kolye tek başına 2 milyon dolar değerinde.

Bu astronomik rakamları duyunca yutkundum ve Kai cebinden iki hava geçirmez torba çıkardı.

— Bu saat bana yaklaşık 9.000 dolara mal oldu," dedi dolabın kilidini açarken, "ama aradaki farkı fark etmeyecekler bile.

Bunu yaparken onu izledim, hâlâ elimi tuttuğunu fark ettim, bırakmak yerine tek eliyle hareket etmeyi tercih ediyordu. Gerçek mücevherleri sahteleriyle değiştirirken dakikalar saatler gibi geçti. Bakışlarım her saniye kapalı kapıya dönüyor, hiç açılmamasını umuyordum.

Altıma işeyeceğim.

— Titremeyi kes, dikkatimi dağıtıyorsun," diye emretti, elimi bırakmadan.

Mücevherleri yerlerine koydu, gerçek olanları cebine sakladı ve dolabı kapattı.

Odanın dışından gelen sesleri duyunca kaskatı kesildim. Kai bana doğru döndü. Elini elime biraz daha sertçe bastırdı ve beni kendine doğru çekerek nefesinin altında bir şeyler mırıldandı:

— Her şeyden önce, hiçbir şey söyleme.

Beni yönlendirmesine izin vererek yavaşça başımı salladım. Kapıya doğru yöneldiğinde panikledim.

— Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye fısıldadım.

Bakışları sertti ve elimi acıyla sıkarak beni sessiz kalmaya zorladı.

Aynı anda ayak sesleri soyunma odasına yaklaştı. Kalbim küt küt atmaya başladı.

— Dolaplar," diye mırıldandı.

Dolaplardan birinin kapağını hızla açtı ve beni de kendisiyle birlikte içeri çekti. Sürgülü kapıyı sadece kısmen kapattı ve gözlemleyebilmemiz için küçük bir açıklık bıraktı.

Vücudu benimkine bastırılmıştı ve tüm çabalarımın rağmen nefesim daralıyordu. Odaya girdiklerinde Kai'nin kolu kollarımdaydı.

Kollarını belime doladı, beni kendisine doğru daha sıkı çekti ve dolap kapısından uzaklaştırdı.

— Meşalemi burada bıraktığıma eminim," dedi bir kadın sesi.

Yaşlı bir kadının sesiydi.

— Yaşlı insanlardan çalmaktan utanmıyorsun," diye mırıldandım, boğazım kurumuştı.

Sırtımı göğsüne dayamıştım, o benden çok daha az tedirgindi. Yaşlı kadın odayı ararken o sessiz kaldı, kıyafetleri gibi hareketsizdi. Sırf bu işi bitirmek için dışarı çıkıp onunla birlikte arama yapmanın eşiğine gelmiştim.

Ne amcık ama.

Kapa çeneni.

Kai'nin kolu belimden ayrıldığında kaskatı kesildim. Elini kalçama koydu ve fısıldayarak beni nazıkçe yan tarafıma kaydırıldı:

— Konsantre olamıyorum.

Dikkatini dağıtan şeyin ne olduğunu anladığımda yanaklarım kızardı ama sessiz kaldım. Gerçekten zamanı değildi.

Hâlâ nefesimi tutmuş, yaşlı kadının bizi fark etmemesi için tüm tanrılara dua ediyordum. Birkaç dakika sonra silueti saklandığımız yerin yakınında belirdi. Kalbim küt küt atmaya başladı ve ilk kez Kai'nin tedirginliğini hissettim. Göğsü hareket ediyor, nefes alış verişinin benimki kadar düzensiz olduğunu ele veriyordu.

Bizi saklamak için hızla askılardan birkaç giysi çıkardı. Sürgülü kapı açılana kadar birkaç saniye geçti. Nefesim kesildi, vücudum sertleşti ve kalbim durdu.

— O burada," diye duyurdu bir erkek sesi.

— Buldun mu?" diye sordu yaşlı kadın kapıyı kapatırken.

— Evet, gidip sayacı kontrol edeceğim.

— Onlarla ilgilenmesi için bir şirketle temasa geçmeni söylemiştim!" diyerek odadan çıktı.

Göğsümden bir ağırlık kalkarken, bir baş dönmesi hissi beni ele geçirmeye başladı. Bilinçsizce başımı arkaya yatırdım ve Kai'nin köprücük kemiğinde soluklandım. Havasızlıktan ağzım hafifçe aralık kalmıştı ve nefes almamı kolaylaştırmak için kıyafetlerimi hızla kenara ittim.

— İsterseniz eski pozisyonunuza dönebilirsiniz Simones," diye mırıldandı Kai.

— Gerçekten zamanı değil Lakestone.

Kulağıma fısıldamadan önce ağzından yumuşak, boğuk bir kahkaha çıktı:

— Sadece bu kadar.

Doğru zaman olmadığı için tam olarak doğru zamandı.

Kamusal alanları sevdiğini görebiliyorum.

— Şimdi Prenses, onlar tekrar uyuyana kadar sessizce bekleyeceğiz ve sonra buradan gideceğiz.

İki saat sonra.

— Bana ilk hırsızlıklarımı hatırlatıyor," diye itiraf etti Jacob gözlerinde hüznünlü bir bakışla.

Jacob'ın bana getirdiği burritoyu yerken ona tiksintiyle bakıyordum. Yüz ifademi görmezden gelmeyi tercih etti, ev soyarak geçirdiği gençliğinin anılarına dalmıştı.

Yeni dönmüştük, kıyafetlerimi daha rahat bir şeyle değiştirmiştim ve Jacob ne yağmaladığımızı öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Artık neredeyse 3,6 milyon dolarımız vardı. Bu düşünce başımı döndürdü. Hâlâ 6 milyon dolardan fazla eksikimiz vardı.

*Önemli bir şey
değil. Kapa
çeneni.*

— Bir gün Kai'nin evine girdim ve böyle tanıştık!

Kai, yüzünde sırtkan bir ifadeyle telefonunu tuşluyor ve bana bu anekdotu gizlenemez bir coşkuyla anlatan arkadaşına aldırmıyordu:

— On üç yaşındaydım ve onlar mahallenin yeni çocuklarıydı!

— Tam olarak kaç yaşındasın?" diye sordum kaşlarımı kırıştırarak.

— Ben yirmi sekiz yaşındayım, Kai de yakında yirmi yedi olacak," diye yanıtladı Jacob neşeyle, "Vernon ise otuz beş yaşında!

Birden kendimi onların yanında çok genç hissettim, yirmi iki yaşındaydım.

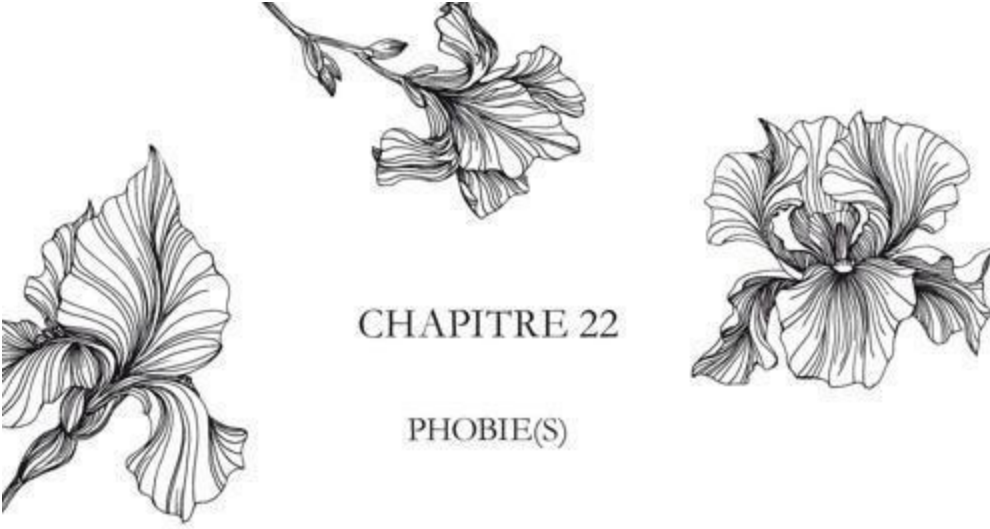
— Ama hepimiz yaşıma uygun görünmediğimi düşünüyoruz, değil mi? Her şeyi yaptım.

Kapının çalınması Jacob'ın tiradını yarıda kesti. Kai'ye döndü, o da başıyla onayladı ve şöyle dedi:

— Kulaklarınızı tıkayın, Simones.

Jacob geniş bir gülümsemeyle kapının kilidini açarken, Kai telefonuna dokunmaya devam etti.

—*Merhaba şirket!" diye* bağırdı tanıdık olmayan bir ses.

İki genç adam içeri girdi, onları bir kız izledi.

— Hâlâ hapiste çürüdüğünü sanıyordum!" diye haykırdı yabancılardan biri, Jacob'ı kucaklayarak.

— Kuzenin sana söylemedi mi? Vegas'ta birlikte bir görev yapmıştık," diye yanıtladı Jacob, elini sıkarak. Birkaç ay önce çıkmıştım!

Hepsi hapiste miydi, değil miydi? Ve hepsi cezalarını çekmişler miydi yoksa kaçmışlar mıydı?

Bilmek istediğimden emin değilim.

— Kyle, bağırmayı kes, migrenim beni öldürecek," diye homurdandı kız. Güzel olduğunu fark etmeden edemedim.

— Onunla birlikteyken hep başım ağrıyor," diye mırıldandı diğer adam otururken.

Genç kadın bıkkınlıkla başını sallayarak gülümsedi. Gözleri maviydi ve kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu. Kendine güveni vardı. Ve gerçekten çok güzeldi.

Cinsel yönelimini sorgulamaya başlamanın zamanı gelmişti. Ha, ha!

Çok komik. Kapa şu lanet çeneni.

Hepsi bana doğru döndü. Birden kendimi küçük hissettim ve yemeğe devam etmekte tereddüt ettim. Kai hâlâ telefonuyla uğraşıyordu,

etrafında olup bitenlere kayıtsızdı. Ya da belki de kibirdi, kim bilir?

— Iris," diye gülümseyerek selamladı Jacob beni, "bunlar Ben, Kiara ve Kyle. Kiara bana parlak bir şekilde gülümsedi ve Ben el salladı. Kyle, Bana çekici bir gülümseme vermeden önce aşağı yukarı baktı.

— Merhaba.

Kai hemen ona baktı ve ben de sessiz kalarak çekingen bir gülümsemeyle karşılık verdim. Onların varlığı beni korkutuyordu. Yabancılardan nefret ederdim.

— Buraya gel," diye emretti Kai buz gibi bir sesle. (Sonra Kyle'a döndü.) Ve sen, başka tarafa bak.

Kyle, Kai'ye muzip bir sırıtış attı ama genç kadın tarafından hemen sakinleştirildi ve kafasına bir tokat atıldı.

— Ash seni hayatta tutmamı istedi, o yüzden devam et, seni aptal.

— Hadi ama, artık gülemiyoruz bile...

Kai tehditkâr bakışlarla ona baktı. Göz açıp kapayınca kadar kayıtsızlıktan öfkeye geçmiş gibiydi.

Grup kanepeye yaklaştı ve Jacob yanıma, yere oturdu. Bakışlarının ağırlığını hissettim ve parmaklarımla gergin bir şekilde oynadım. İştahım aniden kaybolmuştu ve yemeğimi bitirmek için mücadele ettim.

Hepsini atmak istiyorum.

— Peki planın nedir?

Kai'ye baktım, bana sessizce baktığını görünce şaşırdım. Sonra ayağa kalktı ve basitçe şöyle dedi:

— Sizi yalnız bırakalım. Benimle gelin.

Ona şaşkınlıkla baktım, sessizce teşekkür ettim ve ayağa kalktım. Odasına girdiğimizde üzerimizdeki baskı yavaş yavaş azaldı.

Bakışlarım hâlâ kafesinde olan küçük Rufus'a takıldı. Kai kapıyı arkamızdan kapattı ve ben de onun yataktaki yerini almasını izledim. O yatağa yığılırken ben orada durdum.

— Neden buradayız?

Birkaç kâğıt ve kalem çıkardı, sırtını yatak başlığına yasladı ve bana bakmadan cevap verdi:

— Rahatsız olduğunuzu görmek çok kolaydı. Ben de çok fazla insanın etrafında olmayı sevmiyorum.

Dudaklarım aralandı ve kalbim küt küt atmaya başladı. Stresli olduğumu fark ettiği için mi onun odasındaydık? Oh...

Bir dizini büktü ve çizim defteri olduğunu tahmin ettiğim büyük bir defteri yanına koydu. Kalem üzerindeki yoğun konsantrasyonu beni suskun bıraktı.

Tek bir lamba tarafından loş bir şekilde aydınlatılan odayı sessizlik doldurmaya başladı. Bu benim ikinci ziyaretimdi ama artık odasını ve özellikle de çizimlerini daha net görebiliyordum. Bazıları diğerlerinden belirgin bir şekilde daha karanlık görünüyordu. Bazıları aceleyle çizilmiş gibiydi, bazıları hafifçe yırtılmıştı ama çoğu duvarlarda sergileniyordu. Kai'nin tek sanatçı olduğu bir tür müze gibiydi.

— Stresli olduğunuzda nasıl hissediyorsunuz?

Sorusu beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve ses tonunun neredeyse... utanmış gibi olduğunu fark ettim. Rahatsız mı olmuştu?

— Daha önce olduğu gibi," dedi ve bana meraklı bir bakış attı.

Soruyu ve özellikle de soruya verdiği önemi anlayamamıştım. Boğazımı temizleyip bir tutam saçımı kulağımın arkasına itmeden önce birkaç dakika sessiz kaldım.

Üzerimdeki bakışları beni aşırı derecede germiştir. Saklamakta zorlandığım bir duyguydu bu. Burada olduğumuz için mi daha gergindim, yoksa yaşadığım stres yüzünden mi? Bana karşı düşünceli olduğu için mi?

Lanet olsun.

— Şey... mekandan mekana değişiyor, ne kadar çok yabancı varsa o kadar çok yargılandığımı ve incelendiğimi hissediyorum" diye başladım.

Kai beni sessizce izledi ve ben yatağa doğru yürüdüm, devam ederken kenarına oturdum, daha fazla açıklama beklediğini gördüm:

— Sanki sahne korkusunun pençesindeyim, midemde bir yumru var, bazen ellerim titriyor, bana soru sorulduğunda da kekeliyorum," diye devam ettim, mahcup bir kahkaha atarak, "Sanki ilgi odağıymışım gibi hissediyorum.

Başını salladı, belki de ne anlattığımı anlamaya çalışıyordu. Sonra hiçbir şey olmamış gibi çizimine devam etti.

— Neden sordunuz?

Kai omuz silkti ve bir kalem daha alıp kağıdın üzerinde hafifçe gezdirirken iç geçirdi:

— Sadece bilmek istedim.

— Bütün bunları sen mi çizdin?" diye sordum, duvarlara yapıştırılmış kâğıtları göstererek.

— Mmm," diye belli belirsiz cevap verdi, önündeki kâğıda odaklanmaya devam ederek.

— Özel bir önemleri var mı?

Durdu ve bana baktı, kaşları hafifçe çatılmıştı, her zamanki gibi ciddiye.

— Sahne korkusu da korku gibi bir şey mi?" diye sordu soruma cevap vermeden.

Duygularla ilgili tüm soruları beni şaşırtıyordu, insan duyguları hakkındaki bu ani merakını anlayamıyordum.

Psikopatik bir şey, şüphesiz.

— Biraz, evet, daha çok stres. Sözlü sınavın olduğu zamanları bilirsin.

Kai başını sallamadan önce bir an düşünür gibi oldu. Şaşkınlıkla bir kaşımı kaldırdım.

— Hiç oral sekse gitmedin mi?

— Belki de yaptım, ama gerçekten hatırlamıyorum," diye itiraf etti, gözleri yeni başladığı çizimine takılmıştı.

Geçmişine dair hiçbir şey hatırlamıyor muydu? Okul kariyerini?

— Tamam, o zaman daha yakın zamandaki deneyimlerimizi kullanalım," diye önerdim, karşısında bağdaş kurarak otururken. Dolapta geçirdiğimiz zamanı hatırlıyor musun?

— Nasıl unutabilirim ki?" diye mırıldanarak dudaklarını sapkın bir gülümsemeye dönüştürdü.

Gözlerimi devirdim ve açıklamama devam ettim:

— Yaşlı kadın kapıyı açtığında nefesin kesildi.

— Hayır, çünkü zihinsel olarak yaşlı bir kadını öldürmeye hazırlanıyordum," diye derin ve yorgun bir sesle sözümü kesti. Hiçbir şey istemeyen yaşlı insanları öldürmeyi sevmiyorum.

— Evet, her zaman bir çeşit strestir. Sahne korkusu da aynıdır, sadece süresi değişir. Sahne korkusu sadece birkaç dakika sürer, stres ise değişir.

Başını salladı ve çizimine geri döndü. Muhtemelen onu sıkımayı başarmıştım.

Kahretsin, sırf rahatsızlığımı fark ettiği için onun odasındaydık. Bu doğru muydu? Her zaman asla yalan söylemediğini söylerdi. Ama kim yalan söylemez ki?

Hiç kimse.

İçimi çektim, sonra bakışlarım kafesinde eğlenen Rufus'a döndü. Diğerlerinin sesleri, odanın sessizliğini bozan uzak bir fısıltı gibi bize geldi.

— Onu hiç dışarı çıkarmadın mı?" diye sordu Kai.

— Evet, öyle.

Önce kafese, sonra da bana baktı. Ne istediğini tahmin ettiğim için gülümsememi tutmak zorunda kaldım.

— Onu dışarı çıkarmamı ister misin, Kai?

Sorum onu bir an için şaşırttı, sonra tekrar Rufus'a baktı. Anlamadığım bir tereddüt gösterdi.

Kafesi şiltenin üzerine koyarak önden ben gittim. Rufus'u serbest bırakmak için küçük kapıyı açtığımda, sessizce beni izleyen Kai, hayvanın gevşek bedenini kavradığımı görünce yüzünü buruşturdu.

— Çok sıkıyorsun, değil mi?

— Hiç de değil.

Parmak ucumla Rufus'un sırtını okşadım ve o da huzur içinde elimi kokladı. Kai yaklaştı, gözleri ilk kez hamster gören bir çocuk gibi ona sabitlenmişti. Dikkatli gözlemi karşısında eğlenerek gülümsedim.

— Almak ister misin?

— Hayır," diye yanıtladı başını sallayarak, "Nasıl giyeceğimi bilmiyorum...

— Dene," diye nazikçe araya girdim, "en azından dene.

Kaşlarını çattı, sanki ondan kurban etmesini istemişim gibi hayvana baktı.

— Neden korkuyorsun?

— Ben nazik değilim, onu öldürebilirim.

Onun bu itirafı karşısında kalbim ısınırken dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. Onun kadar kana susamış, acımasız ve sadist bir adam, çok güçlü bir hayvanı tutma fikrinden nasıl korkabilirdi?

— Bana elini ver.

Mavi gözleri Rufus'a odaklanmadan önce benimkilerle buluştu. Bakışlarında tereddüt gördüm ve ilk kez onu açık bir kitap gibi okuyabiliyordum.

— Lütfen," diye mırıldandım.

Eli yavaşça kalemi yatağın üzerine koydu ve benimkine yaklaştı. Yüzünü buruşturdu ve ben de ona eğlenen bir bakış attım.

— Eğer benimle uğraşıyorsan seni öldürürüm," diye mırıldandı bana ters ters bakarak. Daha geniş bir gülümsemeyi kendime sakladım ve bıkkınlıkla başımı salladım.

Elimi nazikçe onun eline götürdüm ve Rufus'u avucunun içine kaydırdım. Kai kaskatı keşildi ve nefes alış verişini düzensizleştirdi. Ellerim onunkileri çerçeveledi.

Zeki çocuk intihara kalkışırsa Rufus'u durdurmaya hazırды.

Hayır, çünkü zıplamayı çok seviyor, o salak.

Kai, Rufus'un benimkinden çok daha büyük olan elinin üzerinde yürümesine izin verdi. Her hareketi ön kolundaki kasları geriyordu ama dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. İnce parmaklarının arasındaki hayvana odaklanmak için eğildiğinde saçlarının telleri alnına döküldü.

O anda Kai çok zararsız görünüyordu.

Ancak gerçek oldukça farklıdır.

— Okşayabilir miyim?

Başımı salladım ve Kai ikinci elini nazikçe Rufus'un vücuduna koydu. Taktığı yüzükler kürkünü hafifçe okşadı.

— Hiç evcil hayvanınız oldu mu?

Bir an sessiz kaldı, sonra başını hafifçe salladı. Kendimi onun samimi olup olmadığını merak ederken buldum.

— Bir tane ister misin?

— Bununla başa çıkamazdım," diye mırıldandı usulca, "Ben istikrarlı bir tip değilim.

Daha rahatlamış görüldüğünü görerek ellerimi çekmeye başladım ama hemen tepki verdi:

— Hayır! Kal... lütfen kal.

Kalbim yerinden fırladı ve ellerim içgüdüsel olarak onunkilere dolandı. Sesinin tonu çok savunmasız, çok saftı. Derinlerde bir yerde, Jacob'la göründüklerinden daha fazla ortak noktaları vardı. İkisi de bir çocuğun ruhuna sahip gibi görünüyordu. Jacob on üç yaşındayken tanıştıklarına göre, Kai on bir ya da on iki yaşında olmalıydı. Jacob, Kai'nin ailesinin o sırada kendi mahallelerine yeni taşındığını söylemişti. Jacob'ın aksine, Kai ailesi hakkında hiçbir şey söylemedi ve ben de ona sormaya cesaret edemedim.

Bu konuda içimde kötü bir his vardı.

— Geri götürmemi ister misin?" Kai'ye önerdim, kıpırdamadığını fark ettim.

— Ya da... evet.

Parmaklarımı birbirine geçirdim ve o da Rufus'u nazikçe elime verdi. Yatağın başucundaki masaya koymadan önce hayvanı kafesine geri koydum.

Bana sessizce bakan Kai'nin bakışlarıyla karşılaşmak için döndüm.

— Onu almadan önce ne hissettiğini gördün mü? Bu strestir, Kai.

Başını usulca salladı, gözleri hala benimkilere kilitlenmişti ve ben de sırtıtarak sözümü bitirdim:

— İstediyin zaman nasıl nazik olunacağını biliyorsun.

Ama göz açıp kapayıncaya kadar bakışları duygusuzlaştı. Başını çevirmeye gerek duymadan gözleri benimkinden yatağa kaydı. Sanki aniden kendini düşüncelere kaptırmış, sanki bir iç ses dikkatini dağıtmıştı. Değişim onun için bu kadar çabuk mu olmuştu?

— Yüzüklerini beğendim," dedim, onu gerçeğe döndürmeye çalışarak.

Zihnimizin nasıl bir hapisane olabileceğini biliyordum. Bunu yaşadım, her gün acı çektim. Ve bazen birinin beni bu tutsaklıktan kurtarmasını diledim. Çünkü benim için zehirliydi. Ve başkaları için de zehirli hale geliyordum.

— Teşekkürler. Sanırım," diye tereddüt etti Kai, yüzüklerine bakarak. Onları daha önce sevmemiştim.

— Bunların nesi var? Sana yakışmışlar.

Omuz silkerek cevap verdi ve eskiz defterini tekrar eline aldı. Yatak başlığına yaslanarak başladığı şeye devam etti. Soruları geçiştirme eğiliminde olduğunu fark ettim.

— İtalyan mısın?" diye sordum, daha önce söylediği sözleri hatırlayarak.

Aslında amacım bir sohbet başlatmaktı. Beni kaçırın adamla konuşmak istemek gerçeküstü görünüyordu. Yine de onunla ilgileniyordum. O benim hakkımda çok şey biliyor gibi görünse de ben onun hakkında çok az şey biliyordum.

beni derinlemesine tanımıştı. Ondan gizemli bir hava yayılıyor, yoluna çıkan herkesin merakını uyandırıyor. Esrarengiz davranışlarının ve kaçamak açıklamalarının bir nedeni olduğuna ikna olmuştum.

Geçmişinin parçaları kimliğini şekillendirmiş, varlığının özünü oluşturmuş gibi görünüyordu.

— İtalyan kökenliyim, evet," diye homurdandı çizmeye devam ederken, "ama çılgınca bir şey değil.

— Hiç oraya gittin mi?

Bana bakmadan başını olumsuz anlamda salladı. Birkaç dakika sonra, ben yeni bir konu ararken, birdenbire bana bir soru sordu:

— Hiç aşık oldun mu?

Sorusu kalbimi kısa bir an için dondurdu. Gözlerim büyüdü ve nefesim kesildi.

Ne oldu?

— Hayır... hayır," diye kekeledim, şaşırmıştım. Neden olmasın?

— Ama ne zaman olduğunu söyleyebileceğini mi sanıyorsun? Bunu neden bilmek istedi?

— Mmm... Sanırım öyle, yani... aşık olup olmadığını anlamak gerçekten zor değil, bilirsin," diye başladım o bana bakarken. O kişiyi çok düşünürsünüz, onunla vakit geçirmek istersiniz ve o yanınızdayken zamanın çok hızlı geçtiğini hissedersiniz. Sadece dünyanın durmasını istersiniz... her saniyenin tadını çıkarmak istersiniz.

Kai tek kelime etmeden dikkatle beni izledi, birdenbire bana büyük bir ilgi duymaya başladı. Bu konu onu neden bu kadar etkilemişti? Belki de bu duyguları kendisi hiç yaşamamıştı, bu da sorularını açıklıyordu.

— Size her baktığında midenizde kelebekler uçuşuyor ve kalbiniz de hızla çarpıyor.

— Stresli olduğun zamanlar gibi mi?" diye sordu kaşlarını çatarak ve çok ciddi bir şekilde.

Zaten bildiği hislerle bir bağlantı kurarak anlamaya çalışıyor gibiydi. Gülümsedim.

— Stresli olduğunuzda olduğu gibi, evet, ama bu farklı bir his.

— Jacob bana kelebeklerden de bahsetti," diye itiraf etti Kai, çizimine bakarak, "yani karnında kelebekler uçuşuyorsa aşık oluyorsun, öyle mi?

— Kısmen evet, ama hepsi bu değil," diye karşılık verdim, anlayabileceği kelimeler arıyordum. Kişi konuşur konuşmaz sizi saran bir duygu dalgası gibi, en azından kitaplarda okuduğum bu. Kendinizi her yerde, her zaman onların varlığını ararken, sürekli onlarla konuşmak isterken, onlara bağlanırken ve kalbinizin hissettiklerini onlara ifade ederken buluyorsunuz. Ayrıca yoğun bir fiziksel arzu da hissediyorsunuz.

Monologumu dinlerken gözleri aniden büyüdü. Sonra kaşlarını çatı.

— Ama onu sürekli becermek istiyorsam, bu aşık olduğum anlamına mı gelir?

Başımı olumsuz anlamda salladım ve cevap verdim:

— Ayaklarınızın altında istediğiniz kişiye sahip olma imkanınız varsa, kendilerini size vermeye hazır kızlar, en güzeli ve en arzulananı, ama sadece bu kişiyi görüyorsanız... o zaman evet, ona aşıksınız demektir. Ama fiziksel çekiciliği aşkla karıştırmayın. Birini daha önce hiç kimseyi arzulamadığınız kadar arzulayabileceğiniz doğrudur, ancak... ikisi arasındaki fark, ilkinin beden tarafından, diğerinin ise kalp tarafından dikte edilmesidir.

— Peki farkı nasıl anlayabilirim?

Silahsızlandırıcı bir samimiyetle beni sorguladı. Onun bu yönü beni etkilediği kadar şaşırttı da. İnsani duygularla ilgili açıklamalarım karşısında onu böyle şaşkın görmek beni gülümsetti. Kai bazen gerçekten de bir çocuk gibi görünüyordu.

Seni iki saniyede öldürebilecek bir çocuk, evet.

— Fiziksel çekicilik yaygındır. Dünyada 7 milyardan fazla insan var, bu yüzden her zaman fiziksel olarak bir başkasından daha çekici birini bulacaksın," diye başladım ona şakacı bir şekilde bakarak.

yüzükleriyle. Öte yandan aşk, dünya ayaklarınızın altında olsa bile sadece bir kişinin önünde diz çökmenizdir. Ve o kişi, ona karşı bir şeyler hissettiğiniz için size en büyük ereksiyonu yaşatacaktır.

Başını salladı ve sessiz kaldı, ben de ona sordum:

— Hiç aşık olmadın mı?

— Hayır, sormuyorum. Bilseydim, size bu soruları sormazdım. Jacob açıklama konusunda pek iyi değil... kitaplar ve internet de pek yardımcı olmuyor.

Bu sözler üzerine benden hafif bir kahkaha kaçtı ve bana ters ters baktı, tepkimden incinmişti. Hâlâ gülümseyerek hemen özür diledim. Sahte bir masumiyetle ellerimi kaldırdım ve o da çizimine geri dönmeden önce yavaşça başını salladı.

— Bütün dövmelelerini sen mi yaptın?

— Evet," diye cevap verdi, gözleri hâlâ defterindeydi. Sana bir soru sorabilir miyim? (Başımı salladım, o da devam etti.) Rufus, bu senin en sevdiğin evcil hayvanın mı? En başta istediğin mi?

— Hayır, doğruyu söylemek gerekirse, bir kedi istiyordum. Kedileri hep sevmişimdir ama annem onlardan nefret ederdi, bu yüzden kedi sahibi olmama izin verilmedi. Dahası, kedi beslemek pahalı bir iş, oysa Rufus çok az şeyle yetiniyor.

Rufus'un beni yargıladığını hissedince gülümsedim.

Üzgünüm dostum, ilk tercihim sen değildin. Ama şimdi, seni dünyada değiştirmezdim.

— Neden kedileri sevmiyordu?

— Ondan korkuyordu.

Tekrar başını salladı ve birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra yumuşak bir sesle konuştu:

— Yılanlardan korkan birini tanıyordum, ama bu normal bir korku değildi, sanki...

— Bir fobi mi? Ben önerdim.

— Evet, işte bu. Bu bir fobiydi. Çizimler bile onu korkutuyordu, belgeseller ve yılanlı resimler de...

Komik.

— Palyaçolara ve derinlere karşı fobim var... Ayrıca farelerden de çok korkarım.

— Ama senin bir hamsterın var," dedi bana bakarak, "bu çok ironik.

— Hamsterlar çok şirin! Hiç *Hamtaro*'yu gördün mü?

Başını olumsuz anlamda salladı.

— Derinlerden korkuyor musun?

— Bir dayanağım olmamasından ve suyun altında ne olduğunu bilmemekten hoşlanmıyorum, bu beni endişelendiriyor.

— Sudan korkuyor musun?" diye sordu, kaşları çatılmıştı.

— Hayır, su değil, sadece derinlikler.

Gözlerini indirdi ve derin düşüncelere dalmış gibi kaşlarını çatı. Hayır, daha çok içinde bir diyalog devam ediyor gibiydi. Uzaklara, duvara yaslanmış küçük kitaplığa baktı.

— Hiç fobiniz var mı?

Kai bana döndü, cevabını beklerken bana bakıyordu. Onun gibi vicdanı olmayan bir adamın ne gibi fobileri olabileceğini merak ettim. Zayıflıkları nelerdi? Korkuları, endişeleri? Herkesin kâbusu olan birinin kâbusları nelerdi?

— Boğulmaktan korkuyorum.

— Hiç boğulma tehlikesi geçirdiniz mi?" diye sordum, fobisinin kaynağını anlamaya çalışarak, "ya da hiç... boğulan birini gördünüz mü?

Başını sallamadan önce bir süre sessiz kaldı.

— Birkaç kez başıma geldi, evet.

Birkaç kez mi?!

Kapı çalındı ve ben başımı çevirdim. Jacob haykırdı:

— Sadece Iris'in hala hayatta olup olmadığını kontrol etmek için.

Bir gülümseme dudaklarımı gerdi ve oldukça yüksek sesle cevap verdim:

— Ne yazık ki.

— Tamam, iyi, zaten neredeyse bitirdik.

Kai'ye döndüm ve gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettim. Gözleri benimle temas eder etmez kalbim hızla çarpmaya başladı. Onu bana bakarken yakaladığımda bile, şaşırmış olmaktan hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

— Gözlerini görmeme ne zaman izin vereceksin prenses?

Düşüncelerim bir anda karıştı.

— Öldüğün zaman sana göstereceğim.

Güldü ve fısıldadı:

— Yakın bir zamanda değil o zaman.

— Yarın ölebilirsin, kim bilir?

Hafifçe gülümsedi, not defterini sehpanın üzerine koydu ve uzandı.

— Normal şartlar altında muhtemelen hoşuma giderdi ama ş u a n için... Sanırım biraz daha bekleyebilir.

Ertesi gün. Sabah 8.45'te.

Jacob ve ben televizyonun önünde yığılmıştık, grubun ayrılmasıyla sona eren önceki geceki partiden dolayı hâlâ uykuluyduk. Kai beni odasından sürükleyerek çıkarmış ve neyse ki Rufus'un da bana eşlik ettiği bodrum katındaki odama kilitlemişti.

Ve... Anksiyete krizi geçirmiştım. Çünkü etrafımı saran karanlık ve sessizlikte, anksiyetemin bir patlamayla geri dönmesi için mükemmel bir andı. Böyle zamanlarda ciğerlerim sanki havasız kalmışım gibi daralırdı. Ve tabii ki, bitmek bilmeyen düşünceler akın akın gelirdi. Ölümün beni beklediğine, o parayı asla geri alamayacağıma, sonsuza kadar burada hapis kalacağıma inanmama neden oluyorlardı.

Atak sırasında vücudum titrer ve kalbim sanki ölüm köşede pusuda bekliyormuş gibi hızlanırdı. Ağrılı karıncalanmalar çenemi istila ederdi ve bir keresinde felç geçirdiğimi bile düşünmüştüm, ancak bunun anksiyetenin bana oynadığı bir oyun olduğunu hemen fark ettim.

Buraya geldiğimden beri hiçbir kriz ortaya çıkmamıştı. Zihnim dış tehlikeleri icat etmek yerine onlarla uğraşmakla meşguldü. Kaygım sadece kontrolü yeniden ele geçirdiğim sakin zamanlarda ortaya çıkıyordu. Bu görünürdeki sakinliği bozmaktan zevk alıyordu. Bir psikoloğa hiç danışmamıştım, çok pahalıydı ve bana ne tavsiye verebileceklerini zaten biliyordum. Geçmişimle ilgili olarak, zaten bazı açıklamalarım olduğunu hissediyordum.

Ama Kai'nin gözleriyle tanışır tanışmaz, tüm bunlar yok oldu.

Paralı asker pek çok açıdan rahatsız ediciydi. İlk tanışmamızdan, ilk öpüşmemizden... onunla ilgili her şey beni tedirgin ediyordu. Mantıklı yanımda, olduğu şey ve bana yaptığı şey için ondan nefret ediyordu. Ama bir yanımda da ondan yanaydı, onun tehlikeli aurasında ve cinayet işleme kapasitesinde insanlığının bir parçasını görüyordu. Belki de kırılmıştı, ama ne tarafından? Kim tarafından? Henüz hiçbir fikrim yoktu ama öğrenmek istiyordum.

Babanla ilgili sorunların *konusuyor*.

Ciddiyim! Belki de iyi bir adamdır!

İnsanları öldüren iyi bir adam mı? Şimdi neredeyiz, The Sims'teki Azrail!

— Iris mi?

Jacob beni düşüncelerimden kopardı. Ona döndüm ve küçük, hayal kırıklığına uğramış bir sesle şöyle dedi:

— Beni dinlemiyordun.

— Özür dilerim," diye ağızımdan kaçırdım, suçluluk duygusunun üzerime çöktüğünü hissediyordum, "Özür dilerim...

Sen lanet olası bir

aptalsın. Aptal.

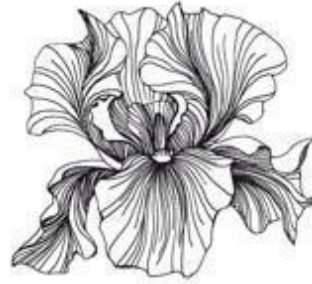
Aptal.

Aptal.

— Bu gece küçük bir şey yapacağımızı biliyor musun diye soracaktım," dedi Jacob tekrar televizyona bakarak.

Başımı olumsuz anlamda salladım.

— Şaşırtıcı değil," diye içini çekti, "bir partiye davet edildik ve... sana bir elbise bulmalıyız, çünkü burada tek başına kalmanı istemiyoruz. Biz derken Kai'yi kastediyorum.

CHAPITRE 23

SHOPPING ET PROMESSE

İki saat sonra. New York'a.

— Hâlâ şehir merkezinden uzakta mıyız?" diye sordum, One Direction'dan *Act My Age* şarkısını avazı çıktığı kadar bağırarak söyleyen Jacob'a.

Bir saatten fazla bir süredir yoldaydık ve yolculuğumuzun sonu çok uzak görünüyordu. Neyse ki Jacob yolculuğu daha az monoton hale getiriyordu, seçtiği müzik serotonin seviyeme hoş bir destek sağlıyordu.

— Evimiz *Box'tan* o kadar da uzak değil... ama bu Ewing için başka bir hikaye. Kai gözden uzak kalmayı tercih ediyor. Ama Ewing'e gitmiyoruz hayatım, beni ne sanıyorsun?

Şarkı söylerken bakışlarını yola sabitlediğinde gözlerimle onu sorguladım.

— Gerçekten Ewing sokaklarında kıyafet alacağımızı ve arkadaşlarımızla karşılaşacağımızı mı düşünüyorsun? Kai gözümü kırpmadan beni öldürürdü.

— Peki nereye gidiyoruz?

— New York'un kalabalık caddelerinde! Birkaç takım elbise almam ve bu gece için sana güzel bir elbise bulmam lazım.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Metropol Ewing'den o kadar da uzak değildi, yaklaşık iki saat uzaklıktaydı ama oraya nadiren giderdim. Oradaki hayat benim imkanlarımın çok ötesindeydi.

— Ne biçim bir parti bu?

— Sık sık The Organisation adlı bir ağ ile çalışıyoruz. Mason'ı hatırlıyor musun? O lider, yani... onlardan birkaç tane var ama faaliyetlerin çoğunu Mason yönetiyor," diye açıkladı Jacob, gözünü yoldan ayırmadan. Bazen parti veriyorlar. Davet edildiğimizde, az ya da çok katılmak zorundayız.

— Neden böyle oldu?

— Bu etkinlikler genellikle büyük duyurulara, değişikliklere ve her türlü harekete vesile olur. Anlayacağınız üzere

yerinde.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı, korku yavaş yavaş damarlarımda dolaşmaya başladı. Katillerle yaşamamanın üstesinden zar zor gelebiliyordum, bu yüzden Kai ve Jacob gibi tehditkâr insanlarla çevrili bir akşam geçirme fikri tüylerimi diken diken etti.

Organizasyon.

Sadece ismi bile kanımı dondurdu.

— Bu çeteye mi üyesin?" diye sordum yüzümü buruşturarak.

Hunny's *Televised* şarkısını mırıldanan Jacob başını salladı. Bana cevap vermeden önce sesi kıstı:

— Biz herhangi bir çeteye ait değiliz. Kai kimse için çalışmayı reddediyor. *Onlarla* çalışabilir, ama kesinlikle *onlar için* değil.

— Peki senin işin ne? İnsanları kaçırıp ceset mi gömüyorsun?

Hafifçe güldü, alaycı bir kahkaha attı ve bana bilmiş bir bakış attı.

— Ceset gömmekten bahsetmişken, birkaç dakika önce Kai beni arayıp sahte kolyeden haberdar olduğunu söylediğinde sarhoş olduğunu düşünmemi sağlaman çok zekiceydi.

— Bana her şeyin nasıl başladığını, senin bu işe nasıl dahil olduğunu açıklayabilir misin? Kai'ye söylemeyeceğime söz veriyorum Jacob, ama anlamam gerek.

Bir an sessiz kaldı, görünüşe göre seçeneklerini değerlendiriyordu. Cevaplara ihtiyacım vardı. Kendime ait olmayan bir gerçekliğe, elimden kayıp giden bir şimdiki zamana yakalandığımı hissediyordum.

Jacob küçük parmağını bana doğru uzattı, bu hareket beni anında Hydewood'a geri götürdü. Thea'ya ve serçe parmağımızla verdiğimiz söze.

— Sana söyleyeceğim her şeyin bu arabada kalacağına dair bana söz ver," diye mırıldandı rahatsız edici bir ciddiyetle.

Görünüşe göre Kai ve Thea gibi Jacob da sözlere büyük önem veriyordu. Vedalaşırken küçük parmağımı onunkine doladım.

İçtenlikle cevap
veriyorum:

— Söz veriyorum.

Ve ciddiymdim. Sorularıma cevap alabilirsem sessiz kalmaya kararlıyım.

— Kai en başta seni kaçırmak niyetinde değildi," diye başladı Jacob sonunda. Kai seni bulana kadar Mason senin varlığından bile haberdar değildi. Mason seni öldürmek istedi çünkü servetini çaldığını düşünüyordu. Ama Kai buna inanmadı ve bunu ona kanıtlamaya kararlıydı.

Sonunda bazı açıklamalarım vardı. Onun sözlerini içime çektim, cevaplara susadım, sessiz kaldım.

— O da seni izlemeye başladı, parayı gerçekten kullanıp kullanmadığını anlamaya çalışıyordu. Ocak ya da Şubat ayından beri sizi izliyordu, tam olarak hatırlayamıyorum. Sonra çok hızlı bir şekilde söylentiler dolaşmaya başladı:

"Mason 10 milyon dolardan fazla kaybetti." Av o noktada başladı. Herkes izi sürülemeyen o parayı arıyordu. Her yerde bulunabilecek ve herkese ait olabilecek milyonlardı bunlar.

Göğsümün sıkıştığını hissederek yutkundum.

— Bu arada, baban parayı senin adına saklamak için bir tür sahte bağış ayarlamıştı. Kai senin bundan haberin olmadığını doğrulamıştı çünkü üniversiteyle ilgili mali sorunlar yaşıyordun ve hâlâ babanın eğitim masraflarını karşılamasını bekliyordun," diye hatırlattı Jacob. Ama Kai, senin ölmeni isteyen Mason'la tartıştı. Hatta seni öldürmesi için başka birini tuttu. Ve tahmin edin ne oldu? Ertesi gün böcek sayesinde gölde gördüklerini Cody'ye anlattığını öğrendik. Ve bilgiyi alan da bendim," diye gülerek ensesini kaşıyor. Panik içindeydim ve telefona cevap vermiyordu. Boku yediğimizi söylemek için ona mesaj attım.

O uyarı mesajını hatırladığımda nefesim kesildi, benimle birlikte olduğu için cevaplamadığı bir mesaj. Yapbozun parçaları kafamda bir araya gelmeye başlamıştı. O gece Kai beni eve götürmeyi teklif etmişti çünkü bir adam beni öldürmek için tutulmuştu. *Lanet olsun*. Asıl görevi beni kaçırmak değildi.

— Komik olan şu ki, daha sonra geri adım attınız ve Cody'ye artık ne gördüğünüzden gerçekten emin olmadığınızı söylediniz. Ama o zaman çok geçti. Kai ne yapması gerektiğini biliyordu.

Elimi sinirli bir şekilde saçlarımda gezdirdim, boğazımda bir yumru oluştu ve kusacakmışım gibi hissettim. Sonunda her şey netleşmeye başlamıştı.

— Tehlikede olmaya başlamıştın. Birisi evinize girmişti ve o biz değildik.

Bu sözler üzerine nefesim hızlandı. O geceyi hatırladım.

— Ne?" diye kekeledim, "O sen değil miydin?

Kalbim hızla çarpıyordu, o gece evime birinin geldiğini biliyordum!

— O gece Kai'nin sana göz kulak olmadığı tek geceydi. Birinin evinize girdiğini öğrendiğinde, bunun artık bir oyun olmadığını fark etti. Seni er ya da geç kaçıracaklarını ve Mason'ın fikrini değiştirmeyeceğini biliyordu. O aşamada, seni kaçırmak seni korumak için en iyi çözümdü.

— Yani beni kaçırarak.

— Bizim ve senin güvenliğini düşündük," diye bitirdi sözlerini Jacob bana gülümseyerek. Yani, tüm bu olanlar herkes için uzak bir anı olana kadar bizimle kalacaksın. Ayrıca, o kadar da kötü değil, Kai senin için o kadar da kötü değil.

— Beni esir tutuyor ve tehdit ediyor!

Bir kahkaha patlattı.

— Lütfen hayatım, Kai senden önce de kızları kaçırdı ama çok azı seninle aynı muameleyi gördü.

— Ne yapar o sen istiyorum söylemek için ?
Mırıldandım içinde Zor yutkunuyorum.

Sokaklar gözlerimizin önünde canlandı ve nihayet New York'a - özellikle de New York'un trafik sıkışıklığına - **v a r d ı ğ ı m ı z ı** gösterdi.

— Yani, gördüğünüz Kai, *Kai Lakestone* değil," diye açıkladı Jacob. Kai Lakestone sizi parçalamakta tereddüt etmeyecek bir paralı asker.

ve eğer görevi buysa vücudunun her parçasını ailene gönderebilir. Seni öpmüş olması bile... Kai hedefleriyle asla bağ kurmaz ve Mason bunu öğrenirse seni öldürebilir.

Şaşırmıştım. Bu gerçekleri o kadar rahat ifade etmişti ki, tedirginliğimi zorlukla kontrol altına alabildim. En rahatsız edici şey ise dehşet verici bir durumu tamamen sıradan bir şeye dönüştürmüş olmasıydı.

— Kai seninle ilişkiye girerek çok şeyi riske atıyor, aklından ne geçtiğini bilmiyorum, öyle bir tip değil," diye kıkırdadı Jacob. Dahası, seni odasına aldı!

Kaşlarımı çattım ve ona sorgulayan bir bakış attım.

— Odasına ondan başka kimsenin girmesine izin yok. Benim oraya beş dakikadan fazla girmeme izin yok ve Vernon'un bunu düşünmesine bile izin yok," dedi Jacob bana öfkeyle. Sana bir soru sorabilir miyim?

— Evet?

— Çizimlerini gördün mü?

Başımı salladım ve bana bir bakış attı, sıırıttı ama başka bir şey söylemedi.

— Size bunların anlamını açıkladı mı?

Cevap olarak başımı salladım ve o da devam etmeden önce başını salladı.

— Vay be... Gerçekten de Kai'nin bizden çalındığını ve yerine başka birinin geçtiğini düşünmüştüm. Her şey yolunda.

Kafamda sayısız soru dönüp duruyordu ama ben sessiz kaldım. Hâlâ şoktaydım, tüm bu ifşaatlar karşısında felç olmuşum.

Kai, Mason'a masum olduğumu kanıtlamak için beni izliyordu, yabancılar bana verilen paranın peşindeydi ve beni kaçırانları bir cesedi gömerken yakaladıktan sonra kendi güvenliğim için kaçırılmışım.

Ama bekle.

— Bir sorum var," dedim Jacob'a dönerek. Kai bana Mason'a borcumu ödemek için rehin tutulduğumu söyledi ama bana yalan mı söyledi?

— Kai asla yalan söylemez, sizi temin ederim. Bir şeyler saklayabilir ama yalan söylemez. Evet, sana söylediğim gibi, bu para meselesi çözülene kadar tutsaksın. Mason sabırsızlanır ve parasını geri alamazsa, Kai'den seni öldürmesini isteyebilir, sonra da babanı öldürür.

— Para kimseye ait olmayacak," diye mırıldandım, Mason'ın niyetini anlamıştım.

— Kai o parayı bulmana yardım edecek ama hepimiz 10 milyona yeterince hızlı ulaşamayacağını biliyoruz. Bir sürü planı var, ama bu arada... sen sadece Mason'ın sabırsızlığını uzak tutmanın bir yolusun.

Başımı salladım, tüm bu kargaşa içinde daha net görmeye başlamıştım. Hiçbir anlamı yoktu. Bu bir kâbustu.

— Evet, sevgilim," diye bitirdi Jacob kendini toparlayarak, "Lakestone dünyasına hoş geldin... yani *bizim* dünyamıza hoş geldin.

İki saat sonra. New York'a.

— Arkadaşlarıma yalan söyledin, buna inanamıyorum.

— Bu Bay'ın fikriydi, değil mi? Orada kız arkadaşınızla aranızda geçen konuşmaya kulak misafiri olan oydu... Adı neydi?

— Rox," diye mırıldandım, boğazım düğümlendi, gözlerim her şeyin benim için çok pahalı görüldüğü bu dükkânda sergilenen elbiselerin üzerinde dolaştı. Ama bunu şaka olsun diye söylemişim!

"Ama bir gün gidersem, bir hevesle gideceğim ve kimseye söylemeyeceğim": babamla yüzleşecek cesareti nihayet bulacağım günü tartışırken Rox'a söylediğim buydu. Kai'nin bu sözleri, kaçırılmamı babamı bulmak için doğaçlama bir yolculuğa çıkmak gibi göstermek için kullanacağını bilmiyordum.

Orospu çocuğu.

— Seni bunun içinde görebiliyorum," dedi Jacob, küçük mavi bir elbiseyi göstererek.

Başımı salladım, parlak renkleri sevmezdim. Jacob, Vernon ve Kai'nin kostümlerini zaten hazırlamıştık ve şimdi katılmayı hiç istemediğim bu parti için bir kıyafet bulma sırası bendeydi.

Geçen her saat bizi korktuğum ana biraz daha yaklaştırıyordu. Jacob'a göre gece 9'da başlayacaktı ama biz 10.30'a kadar gelemeyecektik. Çünkü, dedi, "Balo kraliçeleri asla geç kalmaz, erken kalanlar diğerleridir".

— Peki ya bu?

— Çok kısa.

— Ve?

— Çok tehlikeli bir yere gidiyoruz Jacob, gerçekten böyle bir şey giyerek riske gireceğimi mi düşünüyorsun?

— Tatlım, bizimle olacaksın, kimse sana dokunmaya cesaret edemeyecek," diyerek bana güvence verdi ve elbiseyi salladı.

— Eşcinsel olduğunu bilmesem niyetinden şüphe ederdim... özellikle de yüzündeki o gülümsemeyle," diyorum onu işaret ederek.

— Eğer eşcinsel olmasaydım, burada olmama izin verilmezdi," diye yanıtladı gülerek. "Gerçekten heteroseksüel olsaydım, seninle gelmeme izin vereceğini mi düşünüyorsun? Sen hayatımıza girdiğinden beri onun hakkında öğrendiklerime göre... beni öldürürdü.

— Kolay bir ölümün var," diye mırıldandım, diğer elbiselere dönerek.

— Ne dediğinin farkında değilsin," diye mırıldandığını duydum Jacob'ın.

Bir elbise gözüme çarptı ve daha iyi görebilmek için onu raftan çektim. Siyah saten bir elbiseydi, ince askıları vardı ve Jacob'ın seçtiğinden daha uzundu. Ona döndüm ve elbiseyi incelerken başını iki yana eğdi.

— Güzel ama benim zevkime göre çok basit.

— Bu bir çete gecesı, düğün değil," diye mırıldandım.

— İşte bu, bize daha fazla bir şey lazım... (Bakışları sessizce dükkânı taradı.) Daha klas... biraz bunun gibi.

Gözleri benimkinden daha parlak bir şekilde parlayarak başka bir elbise daha çekti. Aynı saten kumaştan uzun bir elbiseydi ama yandan yırtmaçlıydı, koyu kırmızıydı ve çok ince askıları vardı. Sade ve aynı zamanda şıktı.

— Dahası, renk inanılmaz" diye ekliyor Jacob, gözleri parlayarak. Gidin ve deneyin... ve diğerlerini de!

Bana zar zor yakaladığım birkaç elbise daha fırlattı ve kısa süre sonra kendimi kollarımda bir yığın kıyafetle buldum. Jacob beni boş bir kabine itti ve sonra dışarıdaki lüks bir koltuğa oturdu.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, elbiselerin çoğunun içinde rahatsızdım. Ya çok kısaydılar, ya çok transparandılar, ya çok dekolteydiler ya da üzerimde iyi durmuyorlardı. Jacob sorularımı ciddiye almadan bir makyaj şovunun yeniden yapımını yaparken eğleniyordu

Görünüşüm hakkında. Sahte bir İspanyol aksanıyla her türlü saçma ve komik eleştiriyi yapıyordu. Ama o Jacob'dı.

— Size bir soru sorabilir miyim?" Dokuzuncu kez üstümü değiştirirken perdenin arkasından sordum.

— Evet!

— Kai bu görevi neden kabul etti? Bundan onun çıkarı ne?

— Bunu sana söyleyemem hayatım. Bu sadece Kai'yi ilgilendirir.

Kaşlarımı çattım, bu cevapsızlığa sinirlenmiş ve hayal kırıklığına uğramıştım. Kai'nin neden bana göz kulak olmayı kabul ettiğini anlayamıyordum. Bunda onun için ne vardı? Onu biraz tanıyorsam, bunu zaman geçirmek için ya da sadece yakışıklılığım için yaptığını düşünmüyordum.

Güzel gözler mi?

Bu bir deyim.

Başka bir şey olmalıydı. Ve ne olduğunu bilmem gerekiyordu.

— Bunu biliyorsun, değil mi?" diye sordum kırmızı elbiseyi giyerken.

— Sevgilim, Kai benim için küçük bir kardeş gibidir, elbette nedenini biliyorum," diye cevap verdi iç çekerek. Beni ne üzüyor biliyor musun? Parti yüzünden bu akşam *The Bachelorette*'i izleyemeyecek olmam. Son bölüme bayılmıştım.

Elbisenin kalçamdan birkaç santim uzakta, ince kalçamı ortaya çıkaran açıklığına bakarken irkildim. Jacob şovu hakkında konuşmaya devam etti ama açıkçası aklım başımdan gitmişti, onu dinleyemiyordum.

Çok zayıfsın.

Yeterince göğsün yok.

İnsanlar sana o kırmızı elbisenin içinde

bakacaklar. Çok kışkırtıcı görünüyorsun.

Yumruklarımı sıktım, zihnim eleştirilerle doluydu, sanki annem kontrolü ele geçirmiş, Instagram'daki modellerin mükemmelliğine hiç benzemeyen cildimin her santimini inceliyordu. Kalçalarım ve bacaklarım incecikti, kötü iyileşmiş yaralarım vardı ve sıska kollarım bana bir iskelet görüntüsü veriyordu.

Siktir git anne.

— Ve ona gülü verdiğinde, ikisinin birlikte olmasını o kadar çok istedim ki...

Jacob'ın sözünü keserek perdeyi geri çektim. Beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

— Ne?" diye sordum, tepkisinden endişelenerek. Elbise çok açık, değil mi?

— *Bunu alacağız!" diye bağırdı ve aniden ayağa kalktı. Harika görünüyorsun.*

Yalan söylüyor. Bunu seni korumak için söylüyor. O elbisenin içinde berbat görünüyorsun.

Aynaya tekrar baktığımda bu düşünceler aklımın bir köşesinde duruyordu.

— Bu çok fazla," diye cevap verdim, her geçen dakika elbiseden daha az memnun olarak.

— Hayır, bu pazarlığa açık değil, bunu kabul edeceksin.

— Bana uymuyor," diye cevap verdim ve kulübeye döndüm.

— Öldü! O elbise sende kalsın!

Kabinde bana katıldı ve perdeyi arkasından çekti.

— Defol git buradan Jacob!" diye bağırdım panik içinde. Tezgâhtarlar seviştiğimizi düşünecek!

— Oh, lütfen, seninle elbise denemeye bu kadar yakınım ve *Bekarlığa* veda partisinden. Hadi, üstünü değiştir. Ben ödeyeceğim.

Aynı gün. 20 h 45.

Kai hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. Nasıl bu kadar çok uyuyabildiğini anlayamıyordum. Bu arada New York'ta alışveriş yapıp geri dönme fırsatımız olmuştu. Yavaş bir öğle yemeği yedim, ağda yaptım ve duş aldım. Şimdi de Jacob'ın duşunu bitirmesini bekliyordum ki saçını yapabileyim.

Beklerken Vernon'la birlikte ana banyoda oturduk. Bir sandalyede oturup bana işiyle ilgili hikâyeler anlatırken başını tıraş edişini izledim. Hâlâ onun bir polis olduğu gerçeğini kabullenmekte zorlanıyordum. Gerçek bir polis.

— Bir de baktım ki üç saat boyunca serseri gibi yağmurun altında duruyorum!

Bana şehirde dolaşan bir katili nasıl yakaladığını anlatırken güldüm.

— Lanet olası sıcak su yok!" diye bağırdı Jacob'ın sesi bodrumdaki banyodan.

Vernon alaycı bir şekilde sıırttı ve Jacob'ın merdivenlerden çıktığını duydum. Kapı aralığında belirdeğinde asık suratlı bakışları Vernon'ın üzerindeydi. Beline bağladığı bir havludan başka bir şey giymemişti. Cildindeki mürekkep görüntüsü - Kai kadar dövmesi vardı - etkileyiciydi.

— O sensin!

— Ben hiçbir şey yapmadım," diye kendini savundu Vernon kafatasını incelerken.

— İşte bu kadar! Tesisattan nefret ettiğimi biliyorsun, ilgileneceğine söz vermiştin," diye homurdandı Jacob soğuktan titreyerek.

— Seni ısıtmamı ister misin?

Gözlerim büyüdü ve haykırdım:

— Hala burada olduğumu unutma, tamam mı?

Vernon bir kahkaha patlattı ve Jacob aniden daha az sinirlenerek ona baktı. Yaramaz bir gülümseme dudaklarını gerdi.

— Çok fazla oynuyorsun, bebeğim. Ben de oynarsam şaşırma," diye mırıldandı. Kai hâlâ uyuyor mu?

— Oraya gittiğimde ölmediğini kontrol ettim. Kapıyı birkaç kez çaldım ve bana bağırdı, bu da beni rahatlattı," dedi Vernon. Sanırım birkaç günlük düzensiz uykudan sonra yorgun düşmüş.

— Sanırım aşırı dozda ilaç aldı.

Jacob önümde yere oturdu, elini hâlâ nemli olan saçlarında umursamazca gezdirdi.

— Hızlı ve kolay bir şey istiyorum, biraz jelim var...

Tiradı ön kapının çalınmasıyla kesildi ve kalbim küt küt atmaya başladı. Kim olabilirdi ki? Hepimiz zaten oradaydık. Vernon doğruldu, heybetli duruşu beni hâlâ tedirgin ediyordu.

Kapı açıldı ve Casey'nin sesini hemen tanıdım.

— Hazır mısın?

— Hayır, daha erken," diye yanıtladı Vernon. Görünüşe göre yalnız gelmemişsiniz.

— Beni özlediğini itiraf et, V," dedi daha önce hiç duymadığım bir kadın sesi.

Jacob sırttı ve bana döndü.

— Bu Casey ve L'Organisation için çalışan Stella. Mason'ın bize emanet ettiği görevlerde sık sık bizimle çalışırdı. Geliyor musunuz?

Ona baktım, tereddütlüydüm ve içten içe paniklemişim. Yavaşça ayağa kalktım ve onu takip ederek odadan çıktım, kendimi yeni gelen iki kişiyle karşı karşıya buldum.

Sarı saçları kollarının ortasına kadar dökülüyor, ela gözlerini ve küçük burnunu çerçeveliyordu. Benden daha uzun boyluydu, zarif kıvrımları vardı ve dolgun dudakları kiremit rengi rujla vurgulanmıştı. Stella çok güzeldi.

— Kai nerede?" diye merakla sordu. Sen kaçırdıkları yeni piliç olmalısın? Mason bana onun hakkında bir şeyler anlattı.

Sessiz kaldım, tek kelime etmeden ona baktım ve Jacob'ın benim yerime cevap vermesine izin verdim.

— Onun odasında uyuyor. Eğer Mason seninle onun hakkında belli belirsiz konuştuysa, bunun bir nedeni olmalı, " diye muzipçe sözlerini bitiriyor. Adı Iris.

— Ben Stella, sizinle tanıştığıma memnun oldum!

Bana sıcak bir gülümseme verdi ve sonra bana gülümseyen Casey'ye döndü. Dikkatini çekmek için parmaklarını onun yüzüne yaklaştırdı.

— Hadi, acele edin, hala bırakmamız gereken yükler var. Mason'ı duydun, akşam 10'dan önce orada olmamızı istiyor.

Casey tezgahın üzerine bir kutu koydu.

— Mason'dan istediğin planlar bunlar. Seninle Organizasyon'da buluşuruz.

— Gidip Kai'yi uyandırabilir miyim?" diye sordu Stella şakacı bir tavırla.

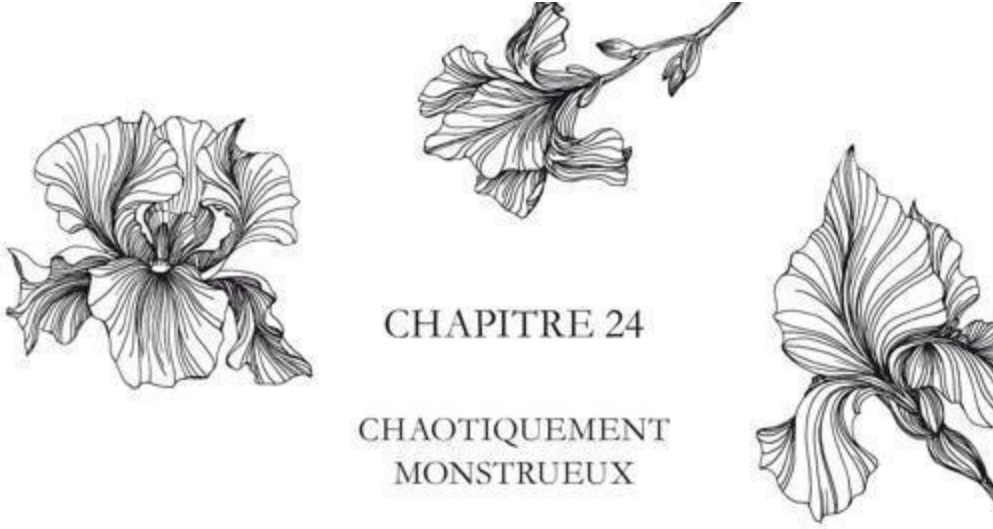
— Ölüm fermanını imzalamak istiyorsan, buyur imzala," dedi Jacob, kolunu açıp onu öne davet ederek. Onun dışında kimsenin odasına girmesine izin verilmediğini biliyorsun, ben ya da Vernon bile.

Ben hariç.

Suratı asıktı ama evden çıkmadan önce bize son bir kez el sallayan Casey tarafından sürüklenmesine izin verdi.

Jacob bana döndü, ince dudaklarını geren bir gülümseme vardı. Basitçe şöyle dedi:

— Tamam, seni banyoda bekleyeceğim, tatlım. Git ve Lakestone'u uyandır.

— Ölmemi mi istiyorsun?" Gözlerim kocaman açılmıştı.

— Benimkini ister misin?" diye dramatik bir şekilde cevap verdi. Bak, Vernon onu çoktan uyandırdı, yani bir oyuncu eksildi. Sadece ikimiz kaldık ve geçen hafta zaten yaptığım için sıra sende.

— Ne demek "geçen hafta"? Jacob, beni öldürecek!

— Bağışıklık kolyesi sende var, bende değil," diye bitiriyor elini saçlarında gezdirerek. Ve saçlarım şu anda kuruyor, bu yüzden acele etsek iyi olur!

Melek gibi bir gülümsemeyle iki elini çenesinin altına koyarak aldatıcı bir masumiyet pozu verdi.

— Eğer ölürsem seni asla affetmeyeceğim," diye hırladım, gözlerim öfkeyle parlıyordu.

— Ne olmuş yani?

Uzaklaşmadan önce beni Kai'nin kapalı odasına doğru götürdü ve beni karanlık koridorda, düşüncelerimi saplantı haline getiren adamın kapısına bakarken yalnız bıraktı. Beni dehşete düşüren adamın.

*Ve senin de sevişmek
istediğini. Kapa şu lanet
çeneni.*

Haydi, aç kapıyı. Yaratıcınla yüzleşmek üzereymişsin gibi görünüyorsun.

Bu aşamada, bu tercih edilebilir.

*Neden, kim bu soytarı? En kötü ihtimalle çılglık
atar. Haklısın... Evet, haklısın.*

Parmaklarımı kapının koluna koydum, kalbim küt küt atıyordu. İçten içe kapının kilitli olmasını ve içeri girmemi engellemesini umuyordum.

— Taşaklarını tak kızım..." diye mırıldandım düğmeyi çevirirken.

Kapı açıldığında elim aniden öne doğru çekildi ve geriye sıçradım.

Kai görüş alanıma girdi. Buz gibi bakışları üzerime dikildi, yüz hatlarını çukurlaştıran derin koyu halkalar vardı. Üzerinde gri bir eşofman altından başka bir şey yoktu; soluk, ince teni özellikle kollarındaki ve karnının alt kısmındaki damarları gösteriyordu. Sanki yoğun bir egzersiz seansından yeni çıkmış gibi kasları gergin ve kasılmıştı.

— Ne yapıyorsun burada?

Boğuk, uyuklu sesi kekelememe neden oldu.

— Jacob dedi ki... Uyanmalısın... Uyanmalısın, yakında gidiyoruz.

— Karar verdiğimde gideceğiz.

Soğuk ses tonu tüylerimi diken diken etti. Kapıyı arkasından kapattı ve başka bir şey söylemeden uzaklaştı. Cebinden bir sürü anahtar çıkardı ve kapıyı iki kez kilitledi. Ne halt ediyordu bu adam?

Ardından banyoya girmeden önce tüm pencereleri büyük bir sessizlik içinde kapattı. Jacob ve Vernon arasındaki konuşma o içeri girer girmez kesildi. Vernon kapıyı kapatarak beni dışarıda yalnız bıraktı ve ev sessizliğe gömüldü.

Piç kurusu, bu yüzden her şeyi kilitlemişti. Boğuk seslerini duyabiliyordum ve şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Banyoda bir toplantı mı yapıyorlardı? Neden bu kadar mesafeliydi? Jacob haklıydı, muhtemelen aşırı dozda uyuşturucu almıştı. Lanet olası bir bağımlıydı.

Kendimi dışlanmış hissederek odama geri döndüm. İçimi çektim, saat
i l e r l e d i k ç e endişem artıyor ve midem bulanıyordu.

kalkış yaklaşıyordu. Elimi karnıma koydum ve derin bir nefes aldım.

Kalbim çok hızlı atıyor, değil mi?

Evet, çok hızlı atıyor.

Anksiyete krizi mi geçiriyorum?

Görünürde hiçbir neden yokken sık sık ürperirdim. Birkaç yıl önce sadece üşüdüğümü sanıyordum ama bunun anksiyete bozukluğunun belirtilerinden biri olduğunu fark ettim. Ellerim titremeye başladı.

Geri gelmişti. Vücudumu yavaş yavaş ele geçiren endişe.

Yatağın üzerine oturdum, bir bacağım sinirle titriyordu. Nefesimi kontrol etmeye çalışarak saçlarımı düzelttim, sonra yükselen gerilime bir refleks tepkisi olarak ellerimi salladım. Ama hiç beklemediğim bir anda içimi bir boğulma hissi kapladı. Bedenim yutuluyordu.

Ben öleceğim.

*Sanırım şimdi öleceğim. Şimdi
öleceğim.*

Ben öleceğim.

Boğulmaya başladım, bayılmanın eşiğindeydim. Ellerim terlemeye başladı ve kontrolsüzce titremeye başladım. Sanki ölüm kaçınılmazmış gibi hissediyordum. Kalp krizi geçiriyordum. Göğüs kafesim sıkıştıkça derim karıncalanıyor ve gözlerim yaşıyordu. Bağırsaklarımda bir düğüm oluştu, panik vücudumun her hücresini tüketti. Kendi içime kıvrıldım, ağrıyan başımı ellerimle kavradım, çaresizlik içinde saçlarımı çektim.

Ben öleceğim.

— Hiçbir şey... Hiçbir şey... Hiçbir şeyim yok... Hiçbir şey...

Kendimi gerçekliğe geri döndürmek için tırnaklarımı etime geçirdim, saniyeler saatler gibi uzadı. Tırnaklarım çizgiler çizdi

Derimde kan var.

Önemli değil... Ölmeyeceksin... Önemli değil...

Ezici bir yorgunluk beni ele geçirdi ve sanki bir dağa tırmanmışım gibi nefes nefese kaldım, hıçkırıklarım beni terk ederken oksijene tutundum. Ağrıyan alnıma koyduğum elim, beni her seferinde tekrar tekrar yok eden ısırtabın zonklayan darbelerini yatıştırmaya çalışıyordu. Ya bedenimi felç ederek ya da şimdi olduğu gibi, beni çılgınca bir sıkıntıyla istila ederek. Sanki ciğerlerim yetişemiyormuş gibi hissettiriyor, beni daha hızlı nefes almaya zorluyordu.

Bitkin bir halde yatağın üzerine yığıldım, görüşüm beyaz noktalarla doluydu.

Ve uzun dakikalardan sonra nihayet sakinleştim.

Başım hâlâ ağırdı ama yavaş yavaş yatışıyordu, Jacob bağıırken doğruldum:

— Iris, saçım!

Yüzümü silmeden önce derin bir nefes aldım ve gerginliğimi parmaklarımla silkeledim. Ağır bir iç çekişten sonra, yaşadığım krizin izlerinin hala yüzümde görüldüğünün farkında olarak nötr bir ifade takındım.

— IR.

— Yola çıkıyorum!" Odamdan çıkarken cevap verdim.

Kai'nin odasından çıktığını gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı. Arkasını dönmeden önce bakışları kısa bir süre benimkilerle buluştu.

Jacob banyoda aynanın önünde oturmuş beni bekliyordu. Vernon odanın köşesinde duruyordu, bakışları bana sabitlenmişti ama görünüşe göre düşünceleri içinde kaybolmuştu. O bana talimatlar verirken saçını düzeltmeye başladım ki lavabonun yanında tanıdık bir nesne gözüme çarptı. Makyaj çantam.

— İhtiyacın olabileceğini düşündüm," dedi Vernon.

Aynadaki yansımasında dudaklarında bir gülümseme gördüm. Bulaşıcıydı, çünkü ben de ona karşılık verdim.

— Zaman ayırdığınız için teşekkürler.

Vernon üstünü değiştireceğini söylediğinde Jacob'ın saç modelini ben devraldım. Yaklaşık on dakika sonra Jacob ve ben işimizi bitirmiştik.

— Teşekkürler sevgilim," diye beşinci kez teşekkür etti, saçlarına hayranlıkla bakıyordu. Şimdi hazırlan, Kai muhtemelen birkaç dakika içinde üstünü değiştirmek isteyecek ve beklemekten nefret eder. (Lavabonun altından bir şey almak için eğildi.) Saçın için.

Düzleştiriciydi.

— Saç kurutma makinesini tercih eder misin?" diye sordu tereddütle, "Bende bir tane var, o yüzden...

— Hayır, böyle iyi, teşekkürler.

Banyodan çıkmadan önce bana gülümsedi. Makyaj çantamı açtım ve birden Rox'la olan anılarımın dalgası üzerime geldi. Hareketli akşamlarımız, birlikte ders çalıştığımız saatler, FaceTime'da verdiği makyaj dersleri. Annem hiç sevmediği için genelde fazla makyaj yapmamı . Bana öyle olduğunu söylerdi.

"Ama Rox bana nasıl yapılacağını öğretmişti. Ama Rox bana nasıl yapılacağını öğretmişti.

Gözlerimin kenarlarında yaşlar birikti. Onu çok özlemiştim. Onun varlığını, yaşama sevincini... Onun yanında kendimi güvende hissediyordum, seviliyordum. O her zaman istediğim ablaydı, hayatımdaki en önemli insanlardan biriydi. Onun için ne kadar önemli ve değerli olduğumu bana hissettirmek gibi eşsiz bir yeteneği vardı. Bazen aşırı korumacı davranır, hatta beni azarlardı. Ama bunu bana ne kadar değer verdiğini ve beni korumak istediğini göstermek için yaptığını biliyordum.

Bir anne gibi.

Bir kahkaha attım. Eğer tavsiyesini bir çete gecesine hazırlanmak için kullandığını bilseydi, muhtemelen kalp krizi geçirirdi.

— Seni özledim Rider," diye mırıldandım kapatıcımı elime alırken, "Geri dönmen için sabırsızlanıyorum.

Nötr tonlar kullanarak ve daha koyu renkleri karıştırarak gözlerime makyaj yaptım, ardından dudaklarımı bir rujla kapladım.

Giyeceğim elbiseye uyması için bordo. Rox'un tavsiyeleri kafamın içinde yankılanıyor, bana çok fazla giymemem ya da biraz daha eklemem gerektiğini hatırlatıyordu.

— Benimle gurur duyardın Rox," dedim aynadaki yansıma.

Oldukça güzel olduğumu düşünüyordum.

Saçlarımın uçlarını salladım ve sonra elbisemi çektim. Yakayı ve kalçama kadar uzanan yırtığı görünce, çıplak tenimi gizlemek için birkaç tutam saçımı kaydırmaya çalıştım, sonra sanki bu bir şeyi değiştirecekmiş gibi elbiseyi çektim. Yenilmiş bir şekilde elimi karnıma götürdüm, gerginlik hâlâ oradaydı. Derin derin nefes aldım.

Çok fazla makyaj yapmışsın.

*Kollarındaki kıllar yeniden
çıkıyor. Bu elbise sana
yakışmıyor.*

— Umurumda değil," diye homurdandım ve bu olumsuz düşünceleri bastırmak için gözlerimi kapattım.

Topuklu ayakkabılarımın sesi yerde yankılanırken banyodan çıktım. Jacob ve Vernon orada değildi ve Kai'nin odası kilitliydi. Hepsi evi terk mi etmişti?

Kai'nin derin sesi sessizlikte yankılanarak beni irkiltti.

— Vernon!

Yatak odama gittim ve gardırobu açtım, hava sıcaklığı düşerse diye sıcak tutacak bir ceket arıyordum. Kai'nin sesi tekrar çınladı ama cevap gelmedi.

— Vernon!

Ona Vernon'un evde olmadığını söylemekte tereddüt ettim ama sabırsızlığı onu alt etti. Kapısı açıldı ve ayak sesleri odama yaklaştı. Kapı aralığında belirdiğinde nefesim kesildi.

Lanet olsun.

— Aşkına düğüm atmanı istiyorum.

Siyah bir takım elbise ve kolları kıvrılmış, dövmelelerini ortaya çıkaran uyumlu bir gömlek giymişti. Gömleğinin yakası

kapalıydı ve boynunda çözülmüş bir kravat asılıydı. Gözlerimiz buluştu ve tıpkı benim ona yaptığım gibi onun da beni aşağı yukarı süzdüğünü fark ettim. Tüm masumiyetinden arınmış bakışları sessizce bedenimi taradı.

Boğazımı temizledim, kalbim küt küt atıyordu.

— Vernon burada değil, düğümünü benim atmamı ister misin?

Bakışları tekrar bana döndü ve bir anda mavi gözlerindeki tüm duygular kayboldu. Kravatını çıkardı ve ondan kurtuldu.

— Bu bok umurumda değil.

Ben izlerken birkaç düğmesini açtı ve dövmeli üst gövdesini ortaya çıkardı. Boynunun arkasında dolanan yılan dövmesini ilk kez o zaman fark ettim. Sonra topuklarının üzerinde döndü ve geldiği gibi hızla odadan çıktı.

Saat 11'de. Organizasyon.

— VODKAAA!" diye bağırdı Jacob ve onu etrafındaki bir düzine insan izledi.

Partideki kalabalığı izlerken yüzümü buruşturdum, etkinlik için dönüştürülmüş büyük hangarın duvarına yaslandım. Sınırsız içki sunan bir bar vardı, müzik aşırı yüksek bir sesle çalıyor ve sohbetin gürültüsü üst üste biniyordu.

Jacob'ın şakaları ve Vernon'ın anekdotlarıyla renklenen bir yolculuktan sonra sadece yirmi dakika orada kalmıştık. Arkada benimle birlikte oturan Kai yol boyunca pencereden dışarı bakmıştı. Sanki gerginmiş gibi bacağı sürekli hareket ediyordu. Oraya vardığımızda Jacob onun yanında kalmam için ısrar etmiş ve partideki herhangi birine adımlı söylememi ya da hayatım hakkında konuşmamı yasaklamıştı. Bu bana çok uygundu: konuşmalardan kaçınmak en önemli becerilerimden biriydi.

Jacob'ın oturduğu kanepenin yanındaki köşede arkadaşlarıyla içki içiyordum. Vernon ayıktı; bütün akşam su içmişti. Anlaşılan bizi eve bırakacak kişi o olacaktı.

Kai'ye gelince, benden birkaç metre ötede başka bir koltukta oturuyordu. Gözleri kalabalığı tarıyordu, insanlar onunla konuşuyordu ama o kendi düşüncelerine dalmış görünüyordu. Zaman zaman, arkasını dönmeden önce gözlerimiz bir anlığına buluşuyordu.

— Eğleniyor musun?

Ses başımı döndürdü. Kendimi daha önce dairede tanıştığım Stella ile yüz yüze buldum. Yanıt olarak kadehimi kaldırdım.

— Akşamları genellikle telaşlı oluyor," diye anlattı sesinde bir parça sıkıntıyla, "çocuklar kavga etmeyi ve sert davranmayı seviyor. Bu utanç verici.

Küçük bir kahkaha attım. Devam etmeden önce daha geniş gülümsedi:

— Bu yüzden kavga çıktığında arkanıza yaslanın ve adamın aptallığına hayran kalın. Ve yalnız olma, o elbisenin içinde muhteşem görünüyorsunuz ve tüm gözler sizin üzerinde, küçük yıldız.

Bu sözler karşısında kaskatı kesildim ve bakışlarımı etrafımda gezdirdim. Bazı gözler bedenime bakıyordu ama dikkatimi çeken Kai'ninkiler oldu. Bana bakıyordu. Ve gecenin başından beri ilk kez gözleri dalgalanmıyordu. Bakışlarını tuttum, kalbim hızla çarpıyor, damarlarımda adrenalin dolaşıyordu.

Stella ise umursamaz bir tavırla devam etti.

— Geçen ay, bu kız gece boyunca kelimenin tam anlamıyla alev alan bir elbiseyle geldi," diye güldü sarışın. Neyse ki bu sefer kot pantolon tercih etmiş.

Kai, Vernon'la göz göze geldi ve içkisinden bir yudum alırken çenesiyle beni işaret etti. Bu hareket o kadar dikkat çekiciydi ki gördüğümünden şüpheliydim. Ama Vernon bize yaklaştı, dudaklarında utangaç bir gülümseme vardı.

— Eğleniyor gibi görünüyorsunuz.

— Ben tek kadınlık gösterimi yapıyorum, o da benim seyircim," diye yanıtladı Stella, kulaktan kulağa sırtarak.

Onun hazırcevaplığı bana Rox'u hatırlattı ve bu düşünce boğazımı sıktı.

— Benimle gelir misin?" diye sordu Vernon. Arabadan bir şey almam lazım.

Başımı salladım ve onu takip ettim. Gece kulübüne dönüştürülen hangardan çıkarken Kai bizi izlemeye devam etti. Gözlerini kırpmadan bana bakıyordu ama her zamanki gibi kendinden emin olmadığını hissediyordum. Gülümsemedi, genellikle bakışlarını canlandıran o sapkın parıltı artık yoktu. Bu gece onda bir şeyler değişmişti.

Serin hava tenimin üzerinden geçti ve titredim.

— Unutmayın, konuşmayın...

— Siz, geçmişinizde, adınızı vermiyorsunuz ya da içki kabul etmiyorsunuz," diye alaycı bir şekilde tekrarladım. Evet, bunu biliyorum.

Vernon bana sırtıttı ve arabanın bagajını açtığında nefesim kesilerek donakaldım. Oradan bir ayakkabı kutusuna saklanmış iki silah çıkardı.

— Asla çok dikkatli olamazsın," dedi yüz ifademi görünce.
Bu en güvenli akşamlardan biri değil.

— Öyle olduğunu düşünmek benden uzak olsun.

Güldü ve ellerini omuzlarıma koyarak beni nazikçe içeri doğru yönlendirdi. Bu jest kalbimi ısıttı.

*Dışarı çıktığımızda babam sık sık ellerini omuzlarıma koyardı.
Ben gençken.*

Hangara döndüğümüzde parti tüm hızıyla devam ediyordu. Kai'nin gözleri önce bana, sonra da Vernon'a takıldı. Bakışları karardı ve sanki hiçbir şey olmamış gibi gözlerini kaçırmadan önce bir an için çenesi gerildi.

Tepkisi beni şaşırttı ama bu konu üzerinde daha fazla düşünmemeye karar verdim. Duvarın yanındaki yerime döndüm ve Stella'nın ortadan kaybolduğunu hemen fark ettim. Ne de olsa komik biriydi. Jacob'ın ondan hoşlanmasına şaşmamalı.

Birden bir dizi çınlama sesi dikkatimi çekti. Barmenler içki şişelerine ritmik bir şekilde kaşık vuruyorlardı. Diğer insanlar da buna katılarak hangarın genel gürültüsünü bastıran bir konser oluşturdular. Kalabalık hareket etmeye, duvarlara yaslanmaya ya da odanın her tarafına yayılmış sandalye ve kanepelere oturmaya başladı. Birinin etrafında bir çember oluştu ve merkezde kimin olduğunu görmek için doğruldum.

— Kusura bakmayın geciktim... Herkese
iyi akşamlar! Mason.

Sevinç çığlıkları atılıyordu ama Kai'nin yüzünde sıkılmış, umursamaz bir ifade vardı. Aniden yanımda tanıdık bir varlık hissettiğimde bakışları üzerime düştü. Casey'i görmek için döndüm. Yanıma geldi ve kulağıma fısıldadı:

— Bu elbise sana çok yakışmış... Üzerinde çok güzel durmuş.

Utanarak ona teşekkür ettim. İltifatları kabul etmekte her zaman zorlanmışımdır. Sanki bir şekilde onları hak etmiyormuşum gibi. Odanın diğer ucunda Kai'nin kızgınlığı öfkeye dönüştü. Casey'nin varlığının bununla bir ilgisi olduğunu biliyordum.

Dakikalar Mason'ın Örgüt'ün karşılaştığı zorluklardan bahsetmesi ve bu yolda kendisine yardımcı olanları tebrik etmesiyle geçti. Kai'nin bakışlarını aradım ama bana karşı tutumu kökten değişmişti. Soğuk ve mesafeli bir hal almıştı. Sanki umurunda değilmiş ya da en azından öyle görünmeye çalışıyormuş gibiydi.

— Şimdilik işlerime karışma," dediğini duydum Mason'ın. "Paramı çalan kişi hâlâ serbest ama onu bulmayı başaracağım.

Bu sözler karşısında vücudum kaskatı kesildi. Babam hakkında konuşuyordu. Benim hakkımda konuşuyordu.

— Bu görev burada Kai Lakestone'a düşüyor.

Bütün gözler beni yakalayana çevrildi. Hiç tereddüt etmeden. Herkes onun tam olarak nerede oturduğunu biliyordu.

Kai ciddi bir şekilde hareketsiz kaldı, bakışları devam eden Mason'a sabitlenmişti:

— O bu savaşta benim müttefikim ve öyle *de kalacak*. Ondan başka kimseye güvenmiyorum.

Kai Mason'a teşekkür etmedi, içkisine konsantre olmayı tercih etti ve ona bakanlara ters ters baktı. Gözlerini aradım ama bir kez bile bana dönmedi.

— Dahası," diye devam etti Mason, "koridorlarda söylentiler duydum. Bazı insanlar benim kararlarımı sorguluyor. Nedenini bilmek istiyorum.

İşte gecenin asıl amacı buydu. İnsanlar birbirlerine sessizce bakarken havada hissedilir bir gerilim vardı. Sonra bir ses duyuldu.

— Ben de o insanlardan biriyim ama herkes adına konuşmak istiyorum. Çünkü neden bizden birini değil de Kai'yi seçtiğini anlamıyorum Mason.

Jacob'ın yaşlarında görünen adam kalabalığın arasından çıkarak Mason'a yaklaştı. Kai ona doğru döndü ve çenesi gerildi.

Mason açıkladı:

— Dinliyorum.

Korkunç bir silah sesi duyuldu ve adamın vücudunun yere yığıldığını görünce irkildim.

— Ben değil.

Kai'nin sesi yükseldi, derin tınısı bedenimi titretti. O adamı herkesin önünde vuran oydu. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti, midem bulandı ve bulantımın arttığını hissettim.

Ne oluyor lan?

Kai bütün akşam boyunca ilk kez ayağa kalktı. Keskin sesi sessizliği yırttı.

— Ben seni tanımıyorum, ama sen beni tanıyorsun. Benim hakkımda ne düşündüğünüz umurumda değil, tıpkı Örgüt'ün tek bir çalışanı kalmayana kadar sizi teker teker ortadan kaldırmayı umursamadığım gibi.

Mason kenara çekildi ve Kai'nin bir elinde bardak, diğerinde silahıyla ortaya doğru ilerlemesine izin verdi. Bakışları sert ve tehditkâr bir hal aldı ve kaslı vücudu öfkesinin ağırlığı altında kasıldı. Devam ederken kollarındaki ve boynundaki damarlar şişkinleşti:

— Beni sizden biri olarak düşünmeyin, çünkü değilim ve sizinle ilişkilendirilmeyi reddediyorum. Her ne şekilde olursa olsun.

— Kendini bizden üstün mü hissediyorsun, Lakestone?

Kai diğer adama döndü, dudaklarında şeytani bir alay vardı. Bir saniye içinde silahını ona doğrulttu ve tereddüt etmeden ateş etti.

Bir kez daha.

— Hepsinden önemlisi, kendimi daha canlı hissediyorum.

Dudaklarım aralandı, elim ağzımı kapatırken sessiz bir fısıltı kaçtı. Gözlerimin önünde Kai tüm insanlığını kaybediyordu. Sanki sorularının cevaplarıymış gibi onların hayatlarını çalıyordu.

— ZORUNLU!

Kai silahını kılıfına soktu.

— Sıkılmaya başlamıştım.

Bir adam vahşice Kai'nin üzerine atladı. İçimden bir korku hıçkırığı geçti ve geri çekildim. Adam cebinden bir bıçak çıkarmış, kavgaya hazırlanıyordu. Ama Kai hemen tepki verdi ve elindeki bardağı adamın suratına fırlattı. Cam bin parçaya bölündü ve korkunç bir vahşetin kanlı sahnesinin başlangıcını işaret etti.

Yüzü kanla boyanmış olan adam öfkeyle bağırarak Kai'ye zarar vermeye çalıştı. Kai onun saldırılarından korkutucu bir ustalıkla sıyrıldı ve saldırıyı uzakta tutmayı başardı. Her şeye rağmen, adam Kai'nin yüzüne vurmaya başardı ve ağzının ve burnunun köşesinden bir damla kan aktı.

Kimse müdahale etmeye cesaret edemedi, tek yaptıkları kavgayı sağlıklı bir hayranlıkla izlemek oldu. Sanki bir gösteri izliyorlarmış gibi.

Kai güçlü bir yumrukla adamın çenesine vurdu ve onu yere yuvarladı. Öfkeden titreyerek rakibinin üzerine atıldığını ve onu yumruk yağmuruna tuttuğunu gördüm. Kai aniden adamın bıçağı tutan elini boğazına götürdü. Çıldırmış bir öfkenin pençesindeki yabancı bıçaktan kurtulmak için çırpındı ama Kai'nin öfkesinden beslenen gücü adamın kendini kurtarmasını engelledi.

— Gördüğün son şey ben olacağım, seni orospu çocuğu.

Bıçak acımasızca boğazını deldi. Adam kendi kanında boğuldu ve şiddetli bir mide bulantısı beni ele geçirdi.

Kai doğruldu ve ağzında biriken kanı yavaş yavaş ölmekte olan yabancının yüzüne tükürdü. Birkaç dakika sonra eğildi ve bıçağı adamın boğazından çekti. Adamın yüzü kan içindeydi ve dudaklarını uğursuz bir gülümseme bükmüştü. Vücudu gergindi, ellerine kan sıçramıştı ve takım elbisesi yerdeki dövüşünden dolayı tozla kirlenmişti. Umursamaz bir hareketle, alnına düşen nemli saçlarından birkaç tutamı geriye doğru itti. Sonra bakışlarını topluluğun üzerinde gezdirdi.

— Sıradaki kim, ha, sizi piçler? Çünkü bütün gece böyle devam edebilirim!

Sesi, çökmüş olan sükûnet içinde çınladı ve ben dehşetten felç oldum. Sessizlik, o yerde dönüp konuşurken toplu bir tepki olarak hizmet etti.

Kendisi, etrafındakilere bakarak, yeni ruhlar biçmeye hazır.

Sanki akşamının en önemli olayıymış gibi. En sevdiği eğlence.

— İşte, bunu tercih ederim," diyor daha sakın bir sesle.

Birkaç dakika içinde, soğukkanlılıkla üç kişinin canını almıştı. Geceyi tek kişilik bir kan banyosuna çevirmişti. Kişiliğinin bu canavarca yönü yüzüme çarpmış ve bana onun gerçek doğasını hatırlatmıştı.

Göğüs kafesim sıkışmıştı. Dizlerim titriyordu ve midemde kıvrandırıcı bir ağrının eşlik ettiği bir bulantı dalgası üzerime çöktü.

Zihnim az önce olanları anlamaya çalışırken etrafımdaki dünya yavaşlamış gibiydi. Hiçbir şey beni gözümün önünde bir hayatın daha söndüğünü görmeye ya da havayı doyuran metalik kan kokusuna hazırlamamıştı.

— Bu nedenle, beni ilgilendiren ya da bana ait olan şeylere karışan bir sonraki insanlara: Sizi gerçekten oraya göndermeden önce cehennemi yaşatacağıma söz veriyorum.

Hiç tereddüt etmeden bıçağı ayaklarının dibindeki adamın hâlâ sıcak olan bedenine sapladı ve bıçak adamın kalbinin yanına battı.

— Ve ben her zaman sözlerimi tutarım.

Bakışları üzerimize düştüğünde vücudumdan bir ürperti geçti.

Casey, daha doğrusu.

Vay anasını.

— Umurumda değil, kapa çeneni," diye tükürdü Kai, arabanın camından dışarı bakarak.

— Kes şunu Jacob, bu kadar yeter," dedi direksiyondaki Vernon.

Jacob ve Kai arasındaki bir tartışmayı izliyordum. Kai bıçakla öldürdüğü adamla girdiği kavgadan sonra hızla ayrılmıştı ve Jacob onu bir gecede çok fazla can aldığı için suçluyordu.

Sessiz kaldım, zihnim donmuştu, sahne kafamın içinde defalarca tekrarlanıyordu. Kan. Adam bıçağın altında boğulurken geçen saniyeler. Kai'nin, tüylerimi diken diken eden öfkesi. Öldürücü bakışları.

İnsan değildi. Hiçbir insan böylesine kendinden emin, böylesine empati ve kısıtlama yoksunluğuyla öldüremezdi. Her hareketi kasıtlı gibiydi, sanki bunu kendisi istemişti, sanki varlığının özü bunlardı.

Onun gerçek doğası.

Bir katil.

Bir katil.

Bir katil.

Demek Jacob'ın bana bahsettiği adam buydu. Kai Lakestone. Haklıydı, aynı adam değildi. Tanıdığım Kai, o partide tanıştığım Kai'den çok farklıydı. Kai nasıl olur da kana susamış bir katilden... bir hamsteri incitmekten korkan bir çocuğa dönüşebilirdi? Bu iki görüntü taban tabana zıttı.

Anılar su yüzüne çıktıkça midem daha çok bulanıyordu. İçinde bulunduğum durum gerçek dışıydı. Benim dünyam değildi, benim gerçekliğim değildi. Çok şiddetliydi, çok korkutucuydu, başa çıkmam çok zordu.

Araba durdu ve Kai hışımla kapıyı çarparak dışarı çıktı. Vernon içini çekerek çenesini sıkmış olan Jacob'a döndü.

— Onu mahvedeceğim. Kahretsin, o...

— Iris," diye araya girdi Vernon, bana dönerek, "eve gitmelisin, bitkin görünüyorsun. (Jacob'a döndü.) Sen burada kal, ben Iris'i eve götüreceğim ve sonra buradan gideceğiz. Burada kalırsak birbirinizi öldürürsünüz ve ben de cesedinizi gömecek değilim.

Bir dakika... Beni burada bırakıp gitmeyecekler, değil mi?

Evet, öyle.

Kai odasında kaybolurken Vernon ve Jacob arkalarına bile bakmadan beni evde bıraktılar.

— Korkaklar," diye homurdandım.

Mutfağın sessizliğinde, pencereden Vernon'un sokak lambalarının loş ışığı altında uzaklaşmasına baktım, ayak sesleri çakıllı araba yolunda yankılanıyordu. Kendini kovboy sanan bu deli adamla yalnız kalma düşüncesi kalbimi küt küt attırıyordu, özellikle de odasından gelen sesler beni daha da kötü hissettiriyordu.

Motorun gürültüsü mahallenin sessizliğini bozdu. Araba gittikçe küçüldü ve gecenin içinde bir ışık noktasına dönüştü. İçimi yoğun bir korku hissi kapladı.

Beni onunla yalnız bıraktılar.

Buraya tıklayın.

Yatak odasının kapısının açıldığını duyduğumda kalbim sıkıştı. Onunla yüzleşmeye hazır değildim. Rahatsız edici bir ihtiyatla bodruma inen merdivenlere doğru ilerleyen ayak seslerini dikkatle dinledim. Bu, kapıyı arkamdan çarparak odama sığınmak için beklediğim fırsattı. Güçlkle yutkunabiliyor ya da normal nefes alabiliyordum ve kalbim çılgınca atıyordu.

Partiyle ilgili anılar zihnimde dönüp duruyordu. Her patlama. Her acı iniltisi. Her çığlık. Her damla kan.

Odamdan aceleyle banyoya gittim. Dehşet, korku ve ıstıraptan bunalmış bir halde kusmaya başladım. Gücümün sonuna geldiğimde kendimi duvara yasladım, gözlerim kapalıydı. Ama şeytani gülümsemesinin kanını kurbanınıninkiyle karıştırdığı görüntü aklımdan çıkmadı ve ikinci kez kustum.

Birinin saçımı tutup korumak için geriye doğru çektiğini hissettiğimde kaskatı kesildim. Panik beni ele geçirdi.

— Hayır, dokunma bana!

Sifonu çektim ve lavaboya gidip ağzımı ve ellerimi çılgınca yıkadım. Aynada onun bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ama yüzüne bakamıyordum.

Sonunda ona bakabildiğimde, göğsündeki yaraların dehşetini gördüm. Gömleğini çıkarmış, derisindeki yaraları ve yeni oluşan morlukları ortaya çıkarmıştı. Kolları ve elleri kurumuş kanla kaplıydı ve kolundaki büyük bir kesik gözüme çarptı. Öldürdüğü adamın ona vurmadığını sanmışım. Yanılmışım. Bu yara diğerlerinden daha derin, daha acı verici görünüyordu.

— Seni hasta edecekse bakma.

Sesinin tarafsızlığı beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı. Burnunun köprüsünde ve dudaklarının köşesinde bir yara vardı. Vücudu gergindi ve acı çektiğini biliyordum, düzensiz nefes alıp verişini bunu ele veriyordu.

— İyi misin?" diye sordu, ben sinirli bir şekilde elimi saçlarımda gezdirirken.

Alaycı bir kahkaha dudaklarımdan kaçtı.

— Gerçekten bana mı soruyorsun?

— Kusmuşsun, sanırım sorulması gereken soru bu," diyor Kai, duvara yaslanarak.

Ağzım açıldı ama dudaklarımdan hiçbir ses çıkmadı. Kustuğum için bana iyi olup olmadığımı mı soruyordu? *Kustuğum* için mi? Tanıkların önünde üç kişiyi öldürdüğü için değil mi?!

— Eğer bana cevap vermek istemiyorsan," diye homurdanarak doğruldu, "yolumdan çekil, ellerimi yıkamam gerekiyor.

Ben şaşkınlıkla ona bakmaya devam ederken o bana bakma zahmetine bile girmeden sessizce itaat etti.

— Neden artık sana dokunmamı istemiyorsun? Kan yüzünden mi?

İşte bu yılın şakası. Şaşkınlığımı gizleyemeyerek ona baktım. Yüzünde ironi ya da alaydan eser yoktu.

— Çok titriyorsun," dedi Kai önümde konumlanırken.

— Belki de gözümün önünde birinin üç kişiyi öldürdüğünü gördüğüm içindir! Birkaç saniyelik sessizliğin ardından karşılık verdim.

— "Jacob ve Vernon seni uyardı," diye cevap verdi, bakışları kararmış ve çenesi gerilmişti, "ve sana söyledim, Iris, ben nazik değilim. (Bakışları koluma yerleşti.) Ne oldu?

Bakışlarını takip ettim ve anksiyete atağımın neden olduğu yıkımı keşfettim: Gerçekliğe tutunmak için umutsuz bir çabayla kendimi tırmalamıştım.

— Temizlemek zorundasın.

— *Hiçbir şey olmamış gibi davranmayı kes!" diye bağırdım, dehşete kapılmıştım. Sen... Sen...*

Nefes alışım düzensizdi ve kalbim göğsümde çarpıyordu, her atış keskin bir acı veriyordu. Neredeyse ciğerlerimi sıkıştıran boğulma hissi kadar şiddetli bir acı.

Dudaklarından acı bir kahkaha kaçtı ve ben ona baktım. Neye gülüyordu?

— Benden ne bekleyeceğini bilmiyormuş gibi davranıyorsun," diye alay etti, buz gibi gözleri beni delip geçerken. Evet, Iris, o porsukları sadece bu gece canıma okudukları için öldürdüm. Ama komik olan ne biliyor musun? Onlardan daha önce düzinelercesini öldürdüm ve bundan sonra da öldürmeye niyetliyim.

Yumruklarını sıktığını ve öfkeyle titrediğini gördüğümde nefesim kesildi.

— Ve bunu tekrar, tekrar ve tekrar yapabilirim.

— Sen bir canavarsın," diye ağzımdan kaçırdım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

Bu sözler üzerine vücudu kaskatı kesildi. Cevap vermedi, sadece bana baktı, gözleri aniden duygudan yoksun, vücudu önümde hareketsiz kaldı.

Artık onun varlığına dayanamayarak arkamı döndüm.

Yatak odamın kapısını kapattıktan sonra elbisemi hızla çıkardım, kumaşın tenimde bıraktığı his beni rahatsız ediyordu. Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca -aslında yarım saat- odamda volta attım, aklımdan çıkmayan görüntüyü yok etmenin bir yolunu aradım. İşe yaramadı. Kai'nin şiddetinin anısı içime kazınmış, görüntüleri unutamadığım bir korku filmi gibi zihnimde dolaşıyordu.

Lenslerim beni giderek daha fazla rahatsız ediyordu ve gözlerim yanmaya başlamıştı. Sinirli bir şekilde içimi çekerek odamdan çıkmaya ve banyoya geri dönmeye karar verdim.

Ev sessizdi. Lavabonun yanında duran Kai'yi gördüğümde kalbim hızla çarptı, vücudu kaskatı kesilmişti, kara gözleri temizlenmemiş yaralarına sabitlenmişti. Yüzünü buruşturarak dudaklarını büktü.

Ben içeri girdiğimde kafasını kaldırmadı. Tedavi ürünlerini kaldırmaya başladı, yaralarını olduğu gibi bırakmaya kararlı olduğu belliydi.

— Böyle mi bırakacaksın?

— Sana ne ki?

Çekmeceyi açıp ihtiyacım olan her şeyi çıkarmadan önce gözlerimi devirdim. Kai sessizce beni izledi.

— Oturun.

— Hayır.

— Senin fikrini sormadım," diye karşılık verdim ve ona düşmanca bir bakış attım.

Aslında onun iyiliği pek de umurumda değildi. Ama Vernon bana Kai'nin yaralarını ihmal etme eğiliminde olduğunu söylemiş ve yaralarını görmezden gelmeyi seçerse müdahale edeceğime söz verdimişti. İşte karşımda üç kez cinayet işlemiş ama yaralarını iyileştirmek zorunda olduğum bir adam vardı. Yaralarının ona nasıl acımasızca açıldığını hatırladıkça irkildim.

Bir sandalyeye oturdu ve bana meydan okuyan bir bakış attı. Antiseptikle bir kompres ıslattım ve temizlemeye başladım. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Yaralarına dokunduğumda ellerim titredi, işleri daha da kötüleştirmekten korkuyordum ki fısıltıyla şöyle dedi:

— Korkma, hiçbir şey hissetmiyorum. Ona baktım.

— Bence lenslerini çıkarmalısın, gözlerin kızarmış. Arkamdaki aynaya döndüm. Haklıydı.

Lanet olsun. Sikeyim!

— Gözlerimi kapatacağım," diye derin sesiyle bizi temin etti.

Ben artıları ve eksileri tartarken Kai cevabımı bekleyerek bana baktı. Ona bu kadar yakın, bu kadar savunmasız olmak beni ıstırapla dolduruyordu. Ama ışığı kapatamıyordum ve gözlerim dayanabileceklerinin sınırındaydı.

— Söz ver bana.

Tek kelime etmeden bana bakmaya devam etti. Kollarımı kavuşturdum ve cevabını beklerken bir kaşımı kaldırdım.

— Söz veriyorum.

Bana verdiği sözlerin samimiyetini sık sık kanıtlamıştı, bu yüzden yalan söylemediğini biliyordum.

Ellerimi yıkadım ve görevime odaklandım. Aynada Kai'ye baktım ve hemen gözlerini kapattı. Parmaklarım titreyerek kontakt lenslerimi çıkarırken kalbim hızla çarpıyordu. Sonunda gözlerimin doğal rengi ortaya çıktı.

Tanrım, onlardan nefret ediyorum.

Hâlâ gözleri kapalı olan Kai'ye yaklaştım, elinde yeni bir kompres vardı. Kalbim hızla çarpıyordu, temasımız kırılganlık hissimi artırıyor. Ama ben yaralarıyla ilgilenirken geniş omuzları kaskatı kesildi, bacakları gergin bir şekilde seğirdi ve kaşları çatıldı.

Şaşırmış bir halde yüzünü taradım, gözlerini açmaya karar verirse diye gözlerimi kısarak baktım.

— Iris mi?

Sanki ani bir korkuya kapılmış gibi hafifçe titrediğini hissettim. Elleri kenetlenmiş, parmak eklemleri beyazlamıştı.

— Elini tutabilir miyim? Katılaşıyorum. *Elini tutabilir miyim?*

Göğsü düzensiz bir şekilde inip kalkıyordu. Birkaç saat önce benim geçirdiğime benzer bir anksiyete krizi geçirmek üzere olduğunu fark ettim.

— Sen olduğunu bilmem gerek!" dedi aniden, gözleri hala kapalıydı, "İhtiyacım var... Lütfen, sen olduğunu hissetmem ya da görmem gerek.

Vücudu daha fazla titredi ve paniğe kapılmasını izlerken gözlerim büyüdü. Dehşetine rağmen gözlerini kapalı tutacağına dair verdiği sözü tutmuştu.

Hayatında ne oldu da bu hale geldin, Kai?

Yavaşça soğuk elimi onunkinin üzerine koydum ve dondu kaldı. Parmakları benimkilere dokundu, gerçekten ben olduğumdan emin olmaya çalışıyordu. Sonra derin bir iç çekti.

Kafamda düşünceler uçuşuyordu ama suçluluk duygusu ağır basıyor, tenimi görünmez bir örtüyle kaplıyordu. Ona bir canavar olduğunu söylemişim ve şimdi bu sözler bana karşı dönüyor gibiydi. Bir şeyin onu bu hale getirdiğini giderek daha iyi anlıyordum. Soğuk kayıtsızlığı beni korkutuyordu ama başka bir şey daha vardı... Sanki geçmişinde daha da derin bir karanlık vardı.

— Kahretsin..., " diye inledi Kai, rahatlamış gibi başını geriye attı.

İçimde yeni bir duygu ortaya çıktı: onu koruma arzusu. Bana öyle geliyordu ki Kai özünde hala bir çocuktı, insanlıktan yoksun varlıklarla çevrili olarak büyümüş, teselliye muhtaç bir çocuk. Uyanan bir kâbusun içinde yaşıyordu.

Sessizce yaralarını sarmaya devam ederken başparmağımın yavaşça işaret parmağını okşadığını fark ettim. Zihnim çelişkili düşüncelerle dolup taşıyor, küçümseme ve empati arasında gidip geliyordu.

Kai Lakestone'dan o gece yaptıkları için, bende silinmez izler bıraktığı için nefret ediyordum. Yine de bir parçam banyodaki o sandalyede oturan, yaralarla kaplı ve kendisine kimin baktığı konusunda güvenceye ihtiyaç duyan Kai için üzülüyordu.

— Sana bir soru sorabilir miyim?

— Mmm, " diye cevap verdim, yüzündeki yaraları incelerken.

— Benim bir canavar olduğumu mu düşünüyorsun?

Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Öfkeyle kelimeleri ağzımdan kaçırmaktan nefret ederdim ama kelimeler ağzımdan dökülmüştü ve onları tutamıyordum.

— Bugün, ben... ben senin bilmediğim bir yönünü gördüm, " diye başladım burun kemiğini temizleyerek. Yaptığın şey korkunçtu ve bunun hakkında konuşma şeklin... kopukluğun... dehşet vericiydi.

— Soruma cevap vermediniz.

— Bugün öyleydin, Kai. Dik dur.

Sessiz kaldı, doğrulmadan önce sadece başını salladı.

— Renkler nedir?" diye sordu. Kaşlarımı
çattım.

— Sen neden bahsediyorsun?

— Gözlerinizin rengi nedir? Kalbim
göğsümde çarpıyordu.

— Eğer onları göremiyorsam, hayal edebilirim.

O adam... siktir.

Ne diyeceğimi bilemez bir halde ona baktım. Elini benimkinin üzerine koydu ve tepki vermem için beni teşvik etti. Benimki kadar soğuktu ama dokunuşu beni ısıttı.

— B... mavi, ve... şey... mavi ve yeşil.

— Oh... çok güzel olmalı.

Pek öyle düşünmüyor. Onları hiç görmemiş.

Övgüleri kabul etmek, hayatımın büyük bir bölümünde bu tür sözlere kendimi hazır hissetmezken bu sözlerin bir anlamı olduğuna inanmak benim için zordu.

Yeterince güzel değildim, yeterince tatlı değildim, yeterince ince değildim. Buklelerim iyi tanımlanmamıştı, saçlarım yeterince pürüzsüz değildi. Cildim yeterince açık değildi, yeterince ince değildim. Gözlerim çok alışılmadıktı. Çok farklıydılar. Bu sözleri her yıl, farklı bağlamlarda, farklı insanlardan tekrar tekrar duyduktan sonra, birdenbire kabul edilebilir olarak görülebileceğim fikri bana neredeyse... hayır, tamamen yanlış geliyordu.

— Artık temizlenmiş olan tüm yaralarına son bir kez baktıktan sonra, "Bitirdim," diye fısıldadım.

Elini çekmedi, hala benimkine dolanmıştı. Ben de çekmedim.

Dokunuşu nazikti ve bunun birkaç dakika içinde üç kişiyi soğukkanlılıkla öldürmüş birinden geldiğine inanmak zordu.

Yorgunluktan diz çöktüm. Ve uzun bir süre eli elimde, parmaklarımız iç içe geçmiş bir şekilde öylece kaldık. Elinin arkasına baktım, dövmelelerini keşfettiğimde kaşlarım hafifçe çatıldı. Her bir bileğinin etrafında kıvrılmış birer yılan vardı. Bunun gibi kaç tane dövmesi vardı?

Omurgası boyunca uzanan devasa bir yılan, en tehditkâr olanıydı; hayvanın sırtının derisine çizilmiş açık ağzını hatırladım. Bir diğeri boynunun arkasını sarıyordu ve benzer dövmeler bileklerini süslüyordu. Artık gözleri kapalı olduğu için boş zamanlarımda hepsini izleyebiliyordum. Kırılancılar, iskeletler ve Roma rakamlarıyla tarihler de çizilmişti.

— Gözlerimi açacağım," diye uyardı beni, "uyumalısın.

Elimi onunkinden ayırdım ve yumruğunun sıkıldığını gördüm. Gözlerini tekrar açmadan önce uzaklaşmaya karar verdim.

— Teşekkürler, Iris... için...

— Önemli bir şey değil," diye fısıldadım ona bakmadan.

Aceleyle yatak odama gittim. Yatağa uzanırken kısa süre içinde akşamın görüntüleri zihnimden geçti. Odanın dışında onun ağır ayak seslerini duydum ve artık bu sesi tanıyabildiğimi fark ettim. Gözlerimi kapattım ve uzun, ağır bir iç çektim. O korkunç görüntüleri bir geceliğine unutmayı umarak kıvrıldım.

Sadece bir gece için.

Adamın cansız bedeni önümde yatıyordu, kanı akıyordu ve önlenemez bir kusma dürtüsü beni ele geçirdi.

— *Bunu neden yaptın?" diye fısıldadım şok içinde.*

Yanında duran Kai, sağlıksız bir gülümsemeyle yaptığı işi düşünüyordu. Sonra bana baktı.

— *Çünkü beni kızdırdı, prenses.*

Bıçağıyla oynuyordu ve ben geri çekilmeye çalıştım ama hareket edemiyordum. Yaklaştıkça nefesim kesiliyordu, yürüyüşü sinsiydi ve bakışları bana sabitlenmişti.

— *Ve beni başka ne rahatsız ediyor biliyor musun?*

Zincirlerin sesi kulaklarımda yankılandı ve ağırlıklarını bileklerimde ve vücudumda hissettim. Zincirlendiğimi ve onun merhametine kaldığımı hemen anladım.

— *Sen.*

Bıçağıyla üzerime atladı ve bıçağın ucunu boğazımda hissederek çığlık attım.

— *Iris!*

Nefes nefese doğruldum, kalbim patlamaya hazırdı, zihnim hâlâ kâbusumun içinde sıkışıp kalmıştı. Bir şeyin bileğimi kavradığını hissettim ve kendimi yataktan itip onun elinden kurtarıırken dudaklarımdan bir çığlık kaçtı.

— *Iris, benim, Kai,"* derin sesi karanlıkta yankılandı. Uyanıksın, bir şey yok.

Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı. Titriyordum, hâlâ rüyalarımın musallat olan ölüm ve acı yüzünden işkence çekiyordum. Ve o benim kâbusumdu.

— *Ben Kai,"* diye tekrarladı.

Karanlığa rağmen vücudunun yaklaştığını açıkça görebiliyordum.

— *Neden buradasın?"* diye sordum, boğazım kurumuştı.

Yüzümde boncuk boncuk ter vardı ve dişlerim takırdıyordu; bunun soğuktan mı yoksa korkudan mı olduğunu bilmiyordum.

— *Bağırdığınızı duydum,"* diye yanıtladı, "Henüz uyumamıştım.

Gergin bir şekilde elimi saçlarımdan arasında gezdiriyor, nefesimi düzene sokmaya, bu kâbusu hafızamdan silmeye çalışıyordum. Ama Kai her görüldüğünde ya da konuştuğunda, bana onun ne kadar... insanlık dışı olabileceğini hatırlatıyordu.

— *Rüyada ne gördün?*

Yatağıma döndüm. Elimi tekrar saçlarımda ve sonra yüzümde gezdirdim, derin nefesler aldım. Ama kafamın içinde duyabildiğim tek şey o adamın son nefesi ve beni esir alan kişinin zalim sözlerini fısıldayan derin sesiydi.

— Şey... eğer, şey, eğer istersen... gelip bir süre benim odamda uyuyabilirsin... şey, eğer tekrar olmasından korkuyorsan.

— Kabusumun baş kahramanıyla yatmak bana yardımcı olmaz," diye soğuk bir şekilde cevap verdim.

Sessiz kaldı ve ben de söylemeden önce bir iç geçirdim:

— Üzgünüm, teklif için teşekkür ederim.

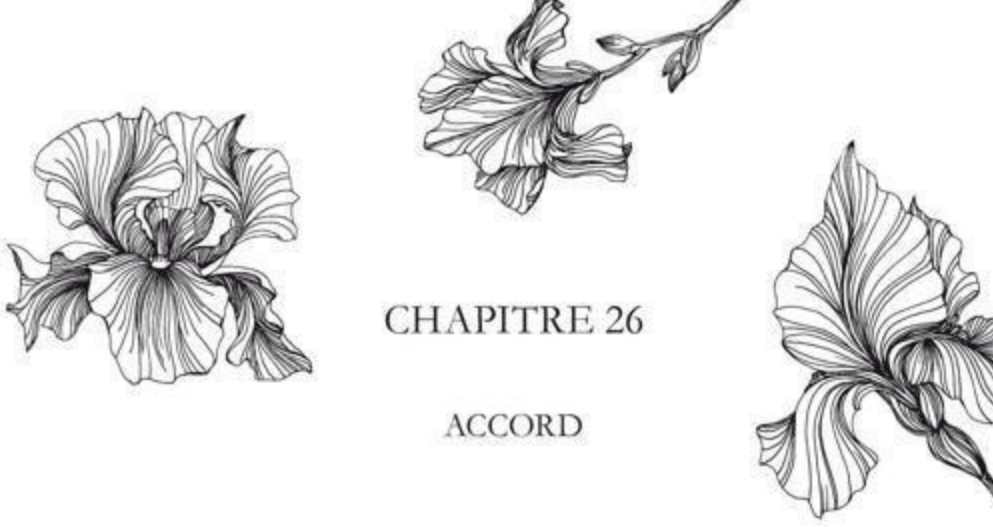
— Jacob'a seni bir daha Organizasyon'a götürmemesini söyleyeceğim. Eğer çok kırılansan.

— Kırılğan mı? Adam öldürdün Kai ve buna dayanamadığım için bana kırılğan mı diyorsun?

— Jacob ve Vernon geceleri iyi uyuyor, ben de öyle, bu yüzden sorunun bizde olduğunu sanmıyorum," diye yanıtladı.

Bu saçmalığa gülmekten kendimi alamadım. Durumun ciddiyetini göremiyordu ve en büyük sorun da buydu.

— Bütün gece rüyada bunu göreceğini biliyorum," dedi otoriter bir tavırla, "ve hala hayatta olup olmadığını kontrol etmek için odana gidip gelmeye hiç niyetim yok. Benim odamda uyuyacaksın.

En az sekizinci kez yatakta dönüp durdum, uyumak istiyordum. Akşamın korkunç anıları hâlâ peşimi bırakmıyordu ve yanımda uyuyan adamın varlığı da yardımcı olmuyordu.

Aklım Rox'a gitti. Benim için endişeleniyor muydu? Peki ya annem, durumumu biliyor muydu? Geceleri uyuyor muydu? Belki de Ewing'de Cody ve Rox'la birlikte beni arıyordu.

Peki ya babam?

Küçükken diğer çocuklar bana karşı acımasızdı ve ben onlarla yüzleşecek cesareten yoksundum. Her okul günü midemde bir endişe yumrusu ile başlardı. Bazen paranoyam beni ele geçirir, her şakanın ve her gülüşün bana yönelik olduğuna inanmama neden olurdu. Arkadaşlarımdan babalarına olan yakınlıklarını kıskanırdım. Akşam eve döndüğümde kollarına koşmayı ve günümün ayrıntılarını onunla paylaşmayı hayal ederdim. Okulda bana eziyet edenlere karşı beni savunacağını umuyordum, öyle ki bir keresinde müdahale ediyormuş gibi yapmıştım.

Ama hiç ortaya çıkmadı ve bu sadece onların alaylarını besledi.

Babam doğum günümü hep unuturdu ve annem okulumla hiç ilgilenmezdi. Benim sahip olmadığım ne vardı ki Théa ve

Lizzie mi? Daha mı az güzeldim, daha mı az zekiydim, yoksa karakterim mi eksikti? Psikolojik sorunlarımın, kaygılarımın ve anoreksik geçmişimin ağırlığını taşıdığım doğrudu.

Onlara vermeyi umduğum öneme rağmen kendimi yalnız, beni esir alanın yatağında bir mahkûm olarak buldum.

Ve tıpkı çocukluğumda o l d u ğ u gibi, babam beni kurtarmak için orada değildi.

Hıçkırıklarımı bastırarak bir elimi dudaklarıma götürdüm ve gözlerimi kapatarak yastığa daha fazla gözyaşı dökülmesine izin verdim.

— Sık sık ağlayarak uyuyor musunuz?

Nefesim kesildi. O konuşurken başım içgüdüsel o l a r a k Kai'ye doğru döndü, sırtı hâlâ bana dönüktü.

— S... ne?" diye sordum, kaşlarım çatılmıştı.

— Sana uyumadan önce genellikle ağlayıp ağlamadığımı sordum," diye sessizce tekrarladı.

Sessiz kaldım. Bana doğru döndüğünde, odadaki loş ışığa rağmen aceleyle gözlerimi kapattım. Gözlerimi görebilme ihtimali her zaman vardı ve bu düşünce midemi bulandırıyor.

Onları görürse peşimden gelir diye endişelenmekten kendimi alamıyordum. Jacob onları iznim olmadan bir kez görmüştü ama hiç korku hissetmemiştim. Belki de bana karşı hiç şiddet uygulamadığı içindir.

Kai ile tamamen farklı bir hikayeydi.

— Gerçekten uyuyor numarası mı yapıyorsun?

— Hayır, gözlerimi görmeni istemiyorum.

— Bir baykuşun DNA'sına sahip olduğumu mu düşündün? Karanlıkta göremiyorum," diye öfkeyle homurdandı.

Gözlerimi açtım ve sinirli bir iç geçirdim. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama kesin olan bir şey vardı: uyku bir süredir beni terk etmişti. Tüm enerjimi düşünerek harcadığımı hissediyordum ve bu beni daha da sinirlendiriyordu. Neden kendime izin veriyordum ki?

sorumluları huzur içinde uyurken hala keder içinde mi?

— Neden ağlıyordun?

— Çünkü ben bir tutsağım, hayatımdan koparıldım ve soğukkanlılıkla öldüren bir adamla yaşamak zorunda bırakıldım. Hepsi beni aslanın inine atmayı seçen babam yüzünden. Hiç çocuklarını kurban eden ebeveynler gördünüz mü? Bana hep ebeveynlerin çocukları *için* kendilerini feda ettikleri söylendi, peki benimkiler neden etmiyor?

Gözlerimi tavana diktim, boğazım düğümlendi.

— Sen neden bu işe bulaştın? Senin çıkarın ne? Beni burada esir tutmak neyi değiştirecek?

Homurdandı, yastığını yüzüme fırlattı ve şöyle dedi:

— Soruları ben soruyorum, sen değil.

Yastığını ona geri fırlattım ve tükürdüm:

— Onları kışkırtan esas olarak sizsiniz.

— Kapa çeneni biraz," diye homurdandı ve bana sırtını döndü.

— Bütün bunlarla ne ilgin var, Kai? Neden gidip babamı görmüyorsun...

— Çünkü baban aylardır ortalıkta yok. Onu nerede bulacağımı bilseydim, seni asla hedef almazdım, bundan emin olabilirsin. Seninle asla ilgilenmezdim.

— Bu yüzden mi beni *Box*'taki tuvalette öptün? Sertleşiyor.

— Beni öpmene izin verdiğim için özür dilerim," diye tükürdüm, sözlerini tekrar hatırlayarak, "sonunda ilgine değmedi.

— Bu yüzden mi bütün gece bana bakıp durdun prenses? Öfke beni ele geçirdi.

— Bana kim bakıyorsa ona bakarım ve bunun kanıtı da önce sana sonra da Casey'e bakmış olmamdır.

Tek tepkisi sessizlik oldu, vücudu yanımda gerildi. Umurumda bile değildi, tavırlarıyla ilgili her şeyden nefret ediyordum.

— Eğer bu oyunu oynamak istiyorsan, Stella'ya bakıyordum, sana değil.

Kaşlarım çatıldı, düşüncelerimi kızgınlık kapladı. Yalan söylüyordu. Daha doğrusu, her zaman doğruyu söylediğini iddia ettiği için, yalan söylemesini tercih ederdim.

Orospu çocuğu.

— Benim için sorun değil," diye cevap verdim sahte bir ses tonuyla, "ikimizin de gözü artık başka insanlarda.

Küçük bir kahkaha attı ve cevap verdi:

— Zaten sarışınlarla karşı hep bir zaafım olmuştur.

— Ben de onun için.

— Ona korkularını yatıştırmak için buz küplerinden başka bir şey bulmasını söyle, kopyalanmaktan hoşlanmıyorum.

— Ona seni sertleştirecek kırmızı elbiselerden başka bir şey bulmasını söyle, ben de kopyalanmaktan hoşlanmıyorum" diye cevap verdim.

Tam cevap verecekti ki odanın dışından gelen gürültülü tıkırtılar saçma sohbetimize bir son verdi. Kai ayağa kalktı ve ben de onu takip ettim. Kapıya doğru yöneldi.

— Seni çağırırsam bile burada kal.

— Belki de sadece Jacob'dır, değil mi?

İçimde panik yükselirken kendimi rahatlatmaya çalıştım.

— Anahtarları var, tıpkı erkek arkadaşı gibi.

Kapıyı arkasında açık bırakarak odadan çıkarken ellerim hafifçe titremeye başladı. Yabancınn tekrar kapıyı çaldığı girişe doğru yöneldi.

— Merhaba, Kai.

Mason'ın sesiydi.

— Umarım burada olmak için iyi bir nedeniniz vardır," diye homurdandı Kai kapıyı kapatırken.

— Teşkilat içinde çok fazla gerginlik yarattınız, meslektaşlarım çok öfkeli," diyerek Mason'ı bilgilendirirken bastonunun yere vuruş sesi sözlerini noktalıyordu.

— Organizasyon'u gücendirdim mi? Gururum okşandı. Aklında ne var? Saat 3.45 ve gerçekten uykum var.

— Yalan söyleme, hiç uyumadığımı biliyorum evlat.

Bir gümbürtü duyuldu. Sanki iki adamdan biri şiddetle duvara fırlatılmış gibiydi. Bunu bastonun yere çarpma sesi izledi.

— Bana bir daha böyle dersin bastonunu boğazına sokarım, anladın mı?! diye öfkeyle tükürdü Lakestone.

Mason'ın uğursuz kahkahası çınladı.

— Bu kadar alıngan olma Kai, bu sadece bir lakap.

— İnan bana Mason, bunun bedelini ödeyeceksin. Söz veriyorum.

— Buraya seninle dövüşmeye gelmedim," dedi adam daha ciddi bir tonda. Kız nerede?

— Odasında uyuyor.

Hiçbir sesin yalanını ortaya çıkarmaması için donup kaldım. İki adam arasındaki ilişkinin doğasını çözemiyordum. Göstermek istediklerinden daha bağlı görünüyorlardı, sadece ortak olmaktan daha fazlası.

— Onu neden partiye getirdin?

— Çünkü benim gözetimimden kaçamaz.

— Umarım nedeni budur, bir anlaşma yaptığımızı unutma, sen ve ben," diye hatırlattı Mason ona. Sana emredersem onu öldürmekte tereddüt etmeni istemiyorum.

Kai'den bir cevap beklerken kalbim hızla çarptı ve midemde bir yumru oluştu ama cevap gelmedi. Mason'ın devam ederken yere düşen bastonunu aldığını duydum:

— O senin görevin, ama onun için korkmuyorum, senin gibi adamlarla ilgilenmiyor. Onun *saf* bir ruhu var, seninse *kirli* ellerin.

Kai sessiz kaldı, kendini savunma zahmetine bile girmed.

— Seni eski hayatını çalan adam olarak görüyor ve bu gece ne kadar canavar olabileceğini kanıtladın. Belki de onu bu yüzden getirdin.

— Ona göz kulak olmak içindi.

— Umarım doğrudur. O küçük kızı başkasına vermek istemezdim. Kim bilir ona ne yaparlar.

Haince imaları midemi bulandırdı.

— Sana hiçbir şey olmadığını söyledim.

— Ya da daha kötüsü... öğrendiğini düşünsene? Bu utanç verici olurdu.

— Defol git buradan," diye hırladı Kai, keskin bir ses tonuyla.

— Kızmayın, sadece sizin yüzünüzden maruz kalabileceği tüm riskleri hatırlatıyorum.

— Umurumda değil, anlıyor musun? Onu istediğim kadar sikebilirim ama hiçbir şey hissetmem. O kızla ilgilenmiyorum, benim için çok kolay.

Kendime rağmen kalbim göğsümün dibine battı. Sözleri bir yumruk gibiydi.

— Umarım öyledir," diye sözlerini tamamlıyor Mason.

Kapının gıcirtısını duydum. Ayak sesleri yankılandı, ardından tanıdık bir ses geldi:

— Onun burada ne işi var?

Jacob'ın tonlaması sert ve ciddiye, daha önce hiç algılamadığım bir yönü vardı.

— Sana da iyi akşamlar Jacob," diye cevap verdi Mason, nötr sesinde bir parça alaycılık vardı, "Sadece buradan geçiyordum... şey, arkadaşınla sohbet etmek istedim.

— Sabahın dördünde insanlarla tartışamazsın," diye çıkıştı Jacob, "ve...

— Jacob," diye homurdandı Kai, "işimiz bitti.

Bastonun yere vuruş sesini ve kapının yavaşça kapanışını duydum. Sessizlik çöktü ve odayı uzun dakikalar boyunca sardı.

— Ne dedi?

— Hiçbir şey, git uyu.

Kapı açıldı ve karanlığın içinde silueti belirdi. Tek kelime etmeden kapıyı kapatırken ağzımı acı bir tat kapladı. Söylediği her şey onu tokatlamak istememe neden oldu. Bir çekmeceyi karıştırdığını duydum, şifonyerin yanında gizemli bir şekilde çalışıyordu. Sonra yatağın yanına geldi ve sırtı bana dönük bir şekilde uzandı.

Öfke ve anlayışsızlık beni ele geçirirken sessizlik hüküm sürüyordu. Gizli bir anlaşma yapmışlardı. Mason, Kai'nin bana bağlanmamasını istemişti ama belki de anlaşmalarının daha derin bir boyutu vardı. Bana öyle geliyordu ki Mason'ın Kai üzerinde bir etkisi vardı. Lakestone'un mizacını ve Mason'a olan nefretini bildiğime göre, onu uzun zaman önce ortadan kaldırmış olmalıydı.

Mason ölümünden bahsettiğinde Kai'nin rahatsız edici bir şekilde sessiz kalmasını unutamıyordum. Ve bana karşı asla merhamet hissetmeyeceğini söylediğinde, sözlerinde buz gibi bir samimiyet vardı. Beni çoktan kazandığını düşündüğü bir oyundaki kupa gibi hafife alıyor gibiydi. Ve ben de onu öpme dürtüsüne boyun eğerek bu fikri pekiştirmiştim.

Öfke içime sızdı.

Beni becerebilecek misin göreceğiz Lakestone. Ne kadar kolay olduğunu göreceğiz, orospu çocuğu.

Ertesi gün, sabah 11'de.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, cevaplanmamış sorularla dolu uykusuz bir geceydi.

Sabahın erken saatlerinde odaya sızan ışık beni tedirgin ediyordu ama Kai'nin çizimlerini daha ayrıntılı bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Hepsini deşifre edemesem bile yeteneği yadsınamazdı. Bazıları hüzün doluydu, bazıları ise neredeyse... korkutucuydu. Her sayfanın köşesinde bir yılan var gibiydi - belki de imzası? Yoksa yılanları vücudu da dahil olmak üzere her yere çizerek korkusunun üstesinden gelmenin bir yolu muydu?

Açık, tehditkâr ağzıyla kobra dövmesi bütün gece bana dönük durmuştu. Geniş sırtına çizilmiş olan bu dövmeye her baktığımda tüylerim diken diken oluyordu. Çizim o kadar iyi yapılmıştı ki, dövmelere bakarken içimde daha önce hiç hissetmediğim duygular uyandırıyordu.

— Iris mi?

Kapının arkasından Jacob'ın sesi geldi. Yaklaştım ve alçak sesle cevap verdim:

— Evet.

— Kahretsin, buradasın, kaçtığını sanmıştım," diye rahat bir nefes aldı Jacob. Bekle, seni buradan çıkaracağım, Kai hâlâ uyuyor mu?

Ona döndüm.

— Bir bebek gibi.

Jacob kapıdan uzaklaşmadan önce usulca güldü. Bunun üzerine Kai kıpırdandı ve yüzüstü dönerek başını kapıya doğru çevirdi. Siyah saçları gözlerini gizliyordu ve ağzı hafifçe aralıktı. Kollarını kaldırırken omuz kasları gerildi. Elini yavaşça yastığın altından çekti ve sanki bir şey arıyormuş gibi yatağın üzerinde gezdirdi. Beni aradığını fark ettiğimde nefes alışım hızlandı.

Kapının kilidi açıldı ve Kai aniden ayağa kalktı.

— Benim, dostum. O benimle kalacak.

Jacob bana muzip bir gülümseme verirken Kai homurdandı. Mırıldanırken gözleri parlıyordu:

— Gözlerine aşığım, sevgilim.

Kalbim çırpındı ve onu nazıkçe ittim. Karşılık vermeden önce güldü:

— Ben de iltifat kabul etmekte zorlanıyorum. Ama yardımını olacaksa, bu bir iltifat değildi, sadece bir yorumdu. Bu daha iyi gider.

Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı.

— Zaman ayırdığınız için teşekkürler.

Bunun sadece bir yorum olduğu doğru, Jacob bana iltifat etmemişti.

— Duş almam lazım," dedim beni mutfığa doğru çekerken.

— Sen git, ben kahvaltı hazırlayayım.

Temiz kıyafetlerimi aldım ve banyoya yöneldim. İçeri girdiğimde, karnımın alt kısmında donuk bir ağrı gümbürdedi. İrkildim. Adetlerim geri gelmişti, zaten düzensiz olan döngülerim son olaylar yüzünden sekteye uğramıştı. Ne kadar zamandır burada olduğumu kestiremiyordum, belki bir ay, belki üç hafta. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım.

Mutfığa döndüm, Jacob bir yandan pastırma pişirirken bir yandan da Katy Perry şarkısı mırıldanıyordu.

— Tampon getirmeyi hatırladın mı? Ya da havlu?" diye sordum.

Bana döndü, gözlerinde neşeli bir pırıltı vardı.

— Tabii ki oradalar! Lavabonun altındaki dolapta. Kai bir sürü şey aldı! Yani, senin en çok neyi sevdiğini bilmiyordu, o yüzden her şeyi aldı.

Pardon?

Jacob regl olma fikrimden hoşlanmış görünüyordu ve bu durum o açıklayana kadar beni şaşırtmıştı:

— Her zaman küçük bir kız kardeşim olmasını ve regl olduğunda ona bakmayı hayal etmişimdir. Hayallerimi gerçekleştireceksin, Iris!

Gözlerimi devirdim ama onun melek gibi içtenliği beni eritti. Ama yakıcı bir acı yüzümdeki gülümsemeyi çabucak sildi. Ruh halimin sürekli değiştiği bu dönemden nefret ediyordum.

— Her şey yoluna girecek," dedi hissedilir bir coşkuyla. Ben sana göz kulak olacağım ve Kai'nin bu konuda bir şey söylemesine gerek yok!

Bir kaç saat sonra.

— Jacob, ben kendi başıma yemek yiyebilecek durumdayım," dedim ve beni bir çocuk gibi çorba yutmaya zorlarken yüzümü buruşturdum.

— Şşşt, hormonlar konuşuyor," dedi Vernon babacan bir ses tonuyla.

— Haklısın bebeğim," diye başını salladı Jacob, "hadi Iris, ye!

Ve bu sabahtan beri böyle devam ediyordu. Sonunda buzdolabındaki yemeğin yarısını yemiş, *The Bachelorette*'i izlemiş ve ağrımı hafifletmek için üç yorgana sarılmış bir şekilde kanepede yatıyordum. O noktada, sanki vücudumun üzerine battaniye yerine bir levha koymuş gibiydi, o kadar ki neredeyse hiç hareket edemiyordum.

Açıkçası sinirlenmem mümkün değildi. Jacob şu anda en mutlu adamdı, her şeyle ilgileniyordu. Vernon da eve gelir gelmez bana katılmıştı. Bana değerli küçük bir bebekmişim gibi davranıyor ve babalar gibi şımartıyorlardı.

— Artık aç değilim," diye ilan ettim, mide bulantısının eşiğindeydim.

— Ama neredeyse hiçbir şey yutmadın!

— Jacob, bugün nefes aldığımdan daha fazla yedim," diye şaka yaptım ve ona mahcup bir bakış attım.

Suratını asarak kaseyi sehpanın üzerine koydu. Birkaç dakika sonra ön kapı çalındı. Vernon'a şaşkın bir bakış attım ve o da kapıyı açmak için koltuktan kalktı. Dirseklerimin üzerinde doğrulup girişi taradım.

Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde ikinci kez arayan Mason'dı. Kai odasının kapısını çarparken bana zoraki bir gülümseme verdi.

— Herkese iyi akşamlar," diye başladı Mason, "iyi akşamlar Iris.

Tek kelime etmeden koltuktan kalktım, karnımın alt kısmı ağrıyordu. Yüzümü incelemeye başladı ve gözlerindeki bariz tehlike ona bakmamı sağladı.

kalbimde atıyor.

Kai'nin gelişini haber veren ağır, umursamaz ayak sesleri duyuldu. Duvara yaslanmıştı, elinde bir kadeh alkol vardı ve küstah görünüyordu. Onu hiç terk etmeyen bir tavır.

— Bensiz yapamayacağını düşünmeye başlıyorum," dedi Kai, ona bakarak.

— Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun Lakestone," diye yanıtladı Mason, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle. Daha ciddi bir not olarak, yarın akşam için Örgüt ile bir toplantı planlandığı konusunda sizi uyarmaya geldim. Gelmek zorundasınız.

— Ama biz bunun bir parçası değiliz," diye hatırlattı Jacob.

Jacob'ın ifadesi sertleşmiş ve daha tehditkâr bir hal almıştı. Mason geldiğinden beri o kadar da zararsız görünmüyordu. Yanımda duran adam, birkaç dakika önce beni bir çocuk gibi besleyen adama hiç benzemiyordu.

— Biliyorum ama üyeler senin orada olmanı istiyor," diye karşılık verdi Mason, gözlerini Kai'den ayırmadan. Ve 'üyeler' dediğimde, kendimden bahsediyorum, sadece kendimden.

Jacob öfkeyle iç çekti. Küstahlığı gülmek istememe neden oldu ama ortam uygun değildi.

— Geleceğine dair bana yemin et," diye ısrar etti Mason, bakışları Kai'nin üzerinde perçinlenmişti.

İkincisi alaycı bir kahkaha attı, bir yudum aldı ve karşılık verdi:

— İnançlı biri değilim.

— Sözlerin benim için bir şey ifade etmiyor, o yüzden geleceğine dair *bana yemin et.*

Kai doğruldu, yüzünde bir gülümseme belirdi ve kadehini Mason'a doğru kaldırdı.

— Bir kadeh viskimin üzerine yemin ederim. (Kadehini bir dikişte yutmadan önce rahat bir kahkaha attı). Ve çıkarken kapıyı kilitlemeyi unutma.

Mason çenesi düşmüş bir halde bana doğru son bir kez baktı ve gitti. Vernon bize dönmeden önce kapıyı kilitledi:

— Bir toplantı... Ben karakol toplantılarına bile gitmiyorum ve o benden Örgüt toplantısına gitmemi istiyor.

— Gitmemize gerek yok, Kai'yi orada istiyorlar.

— Gideceğiz, hepimiz gideceğiz, Iris de dahil," diye araya girdi Kai. Çünkü o zaman o ve benim yapacak bir şeyimiz var... ve gidecek uzun bir yolumuz var.

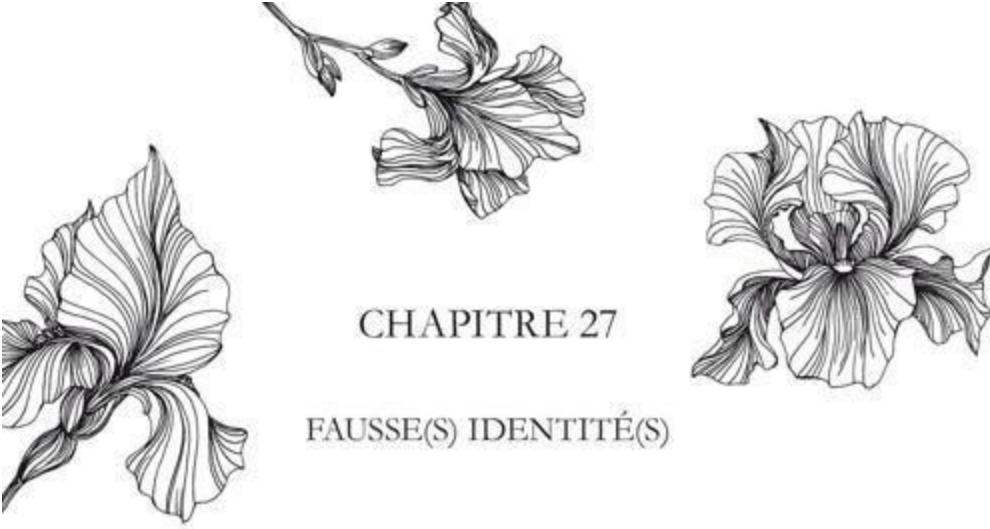
Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Jacob'a şaşkınlıkla baktım ama o da en az benim kadar şaşkın bir şekilde omuz silkti.

Kai tam oturma odasından çıkıyordu ki, adımlarını yeniden takip etti.

— Stella birkaç dakika içinde burada olacak, Iris için sipariş ettiğim bir elbiseyi bırakacak" dedi. İki saatten az bir süre sonra bir partimiz var, o yüzden hazır olun, çünkü 4 milyon dolar söz konusu.

İlk defa, endişeli hissetmek yerine, onunla yalnız kalmayı dört gözle bekliyordum. İyiliğine karşılık vermeye, bir gün önce benimkine yaptığı gibi onun egosunu ezmeye hazırdım; ona yanlış kişiyle oynadığını göstermek istiyordum.

Hiçbir şey hissetmediğini, tek oynayanın ben olduğumu söyledi. En kötü adam kazansın Lakestone.

— Peki, ne yapacağız?" diye sordu Jacob, Kai'ye hitap etmek için arabanın camını indirerek.

— Biz toplantıya katılırken Iris ve Vernon dışarıda bekleyecek.

Tepeden tırnağa silahlı adamlar tarafından korunan, vahşi bir arazinin ortasında duran heybetli bir binaya yaklaşmıştık. Devasa yapısı gri taşın sağlamlığını metalin gücüyle birleştiriyordu. Gizlice gizlenmiş güvenlik kameraları girişe ve çevresine odaklanırken, çelik plakalarla güçlendirilmiş devasa kapılar önümüzde aşılmaz bir şekilde duruyordu.

İşte Organizasyon buydu. Hiçliğin ortasında kaybolmuş. Telefon sinyalinin tamamen yokluğu bu yalnızlık hissini daha da arttırıyordu. *Bachelorette*'i canlı olarak takip etmek için boşuna uğraşan Jacob yirmi dakikadır homurdanıyordu.

— Dışarı çıkın, bu işi ne kadar çabuk bitirirsek, buradan o kadar çabuk çıkabiliriz," dedi Kai, arabasının kapısını açarak.

Kapıyı sessizce kapatıp ceketini yeniden ayarlarken, sanki bir düzine silah ona doğrultulmamış gibi, adamlar silahlarını ona doğrulttu.

— Burası Lakestone, silahlarınızı indirin!" İçlerinden birinin avazı çıktığı kadar bağırdığını duydum.

— Geliyor musun?" Jacob nazikçe önerdi, "Sorun değil, topu yuvarlamaya başladı.

Ben de midem düğümlenmiş bir halde araçtan ayrıldım ve Jacob'a yakın durdum. Burası sanki kamufle olmak için tasarlanmış gibi zifiri karanlıkla örtülü devasa bir güvenlik karargâhına benziyordu. İçeride neler olup bittiğini ve bu insanların ne sakladığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

— Ziyaretçilere izin verilmiyor," dedi bir güvenlik görevlisi Kai'ye, bana ters ters bakarak. "Mason biliyor mu?

Adam sonunda açıklamasını yapmadan önce aralarında birkaç dakika boyunca görsel bir atışma yaşandı:

— Kapıyı aç.

Kai'nin yüz ifadesini izlerken yutkundum, tehlikeli aurası bana önceki akşamki olayları hatırlattı. Kale duvarlarından geçip park edilmiş arabaların sıralandığı geniş araba yoluna çıktığımızda muhafızlar bana baktı.

Binaya çıkan merdivenlere ve ikinci bir kapıya ulaştık. Yakınlarda insanlar gözlerini bize dikmiş sigara içiyorlardı. Bir grubun yanından geçtik ve kulağıma bir fısıltı ulaştı:

— *Lakestone'du. Lewis'i o öldürdü.*

Binaya girdik ve bu binanın geniş katlarında insanların varlığına işaret eden birkaç sesin uzak yankısını duyduk. Duvarda Teşkilatın bir haritası vardı. Notlar ve duyurular da sergileniyordu ve boş da olsa bir resepsiyon alanı bile vardı.

— Burada kal," dedi Kai Jacob'a dönmeden önce Vernon'a, "sen de benimle buraya gel.

— Toplantıları sevmiyorum," diye sızlandı Jacob.

— Yaşamayı sevmiyorum ama buna mecburum. Bin ve dur.

Vernon bana dönmeden önce boğuk bir kahkaha attı:

— Otur, zaten uzun sürmeyecek.

— Bu toplantılar genellikle ne kadar sürer?

Ben duvarın yanındaki sandalyelerden birine otururken o düşünüyormuş gibi yaptı. Sonunda cevap verdi:

— Kai kimseyi öldürmezse ve Jacob soru sormaktan kaçınırsa, en fazla yirmi dakika.

— Onlar için çalışmıyorsanız neden toplantılara katılasınız ki?

— Çünkü Mason her fırsata atlayan bir piçtir. Tanıdığım en iğrenç, en gaddar insan ama yine de bazılarını tanıyorum," diye mırıldandı Vernon. Kai'den boşuna istememişti... Aklında bir plan olmalı.

— Madem o kadar kötü, neden onunla çalışıyorsun?

Vernon'un dudaklarından bir iç çekiş kaçtı.

— Bazen başka seçeneğimiz olmadığı için bir şeyler yaparız, hayatım.

— Onunla çalışman için seni zorluyor mu?

— İster inanın ister inanmayın, bize her zaman seçim şansı verdi," diyerek neredeyse alaycı bir şekilde gülüyor.

Bunu anlamakta zorlandım. Onunla çalışmayı seçtiler ama bu onu sevdikleri anlamına gelmiyordu. Mason onlara bir şey yapmış olmalı.

— L'Organisation nedir?

— Çalışanları paralı askerler ve kiralık katiller olan büyük bir şirkete benziyor. Riskli olduğu için daha fazlasını söyleyemem ama... bu bir uyuşturucu ya da kaçakçılık şebekesi değil. Bu onların uzmanlık alanı değil.

Bu, burada çalışanların, Kai'nin Örgüt için çalışmadığını bildikleri halde, Mason'ın neden Kai'yi seçmesini takdir etmediklerini açıklıyordu. Anladığım kadarıyla bu ağın liderlerinden biri olan Mason'ın gözünde Kai'nin yerine göz dikenlerin kızgınlığını ve hayal kırıklığını daha iyi anladım.

— Sana bir soru sorabilir miyim?

— Yaptığın şey buydu," dedi gülümseyerek, "devam et.

Yanaklarım kızardı ve dudaklarımdan küçük, mahcup bir öksürük kaçtı.

— Jacob'la nasıl tanıştın? Ona sordum, yani...

— Onu durdurdum," diye araya girdi, kekelemeye başladığımı görünce. (Sözleri karşısında nefesim kesildi, bu da onu güldürdü.) Hayır, gerçekten, onu durdurdum. Sarhoştu ve manyak gibi araba kullanıyordu. Ve o gece bana, "Senin gibi seksi bir polis tarafından kenara çekilmek benim fantezim" dedi.

Kendi anekdotuna güldü ve ben de ona katıldım. Jacob'dan gelmesi beni pek şaşırtmadı.

— O sırada gözüm onun ve Kai'nin üzerindeydi. Şey... esas olarak gözüm Kai'deydi," diye itiraf etti Vernon. Onda şüpheli bir şeyler vardı ama henüz ne olduğunu bilmiyordum. Zaten birkaç yıldır polistim, yaptığım işe gerçekten tutkuyla bağlı değildim ama bu bana tehlike içgüdüsü veriyordu ve içimde kötü bir his vardı...

Hafif bir gülümsemeyle hikâyesine devam ederken başımı salladım.

— Ama Jacob başka bir şeydi... Komikti, çok komikti. Ve cüretkârdı. Sanırım onda en çok sevdiğim şey buydu," diye güldü Vernon. Dikkatimi çekmek için her şeyi yaptı, hatta bir bakkalı bile soydu.

Gözlerimi açtım ve o da başını salladı.

Bu aşkına vermen gereken bir işaret değil mi?

— Kai'ye olan yakınlığı nedeniyle onu tehlikeli olarak etiketlemiş olsam da, onda bu imajla çelişen bir şeyler vardı. Bir keresinde şehrin dışında bir restorandaydım ve çözemediğim bir dava yüzünden bitkin düşmüştüm.

İnsanlar koridordan geçip bize bakıyorlardı. Yüzü değişmiş olan Vernon durdu ve onlara baktı. Bütün bu adamlarda aynı kapalı, sert ifade vardı, sanki bu ifadeyi bir emirle benimsemişlerdi. Öte yandan ben taş kesilmiştim. Davetsiz misafirler

Üst kata yöneldi ve bizi salonun genişliğinde yine yalnız bıraktı.

— Nerede kalmıştım?" diye sordu Vernon ensesini kaşıyarak.

— Şehrin dışında bir restoranda," diye cevap verdim, sanki gelmiş geçmiş en iyi Netflix dizisiymiş gibi hikayesine dalmıştım.

— Ah, evet, işte buradayız. İşte Jacob o zaman geldi... yalnız. Ve o gece gerçekten tanıştık.

— Birlikte yattınız, değil mi?" diye sordum eğlenen bir ses tonuyla.

— Anladın," diye güldü Vernon, "ve işte böyle başladı. Günlerce şehrin dışındaki bir *lokantada* buluşur, sabaha kadar sevişirdik... ve birbirimiz hakkında konuşurduk. Çok ortak noktamız vardı.

Hikâyelerinden etkilenerek onu dinledim. Her şeyi paylaşabileceğimiz, bizi gerçekten anlayan birini bularak. Bizim ona ilgi duyduğumuz kadar bize ilgi duyan birini. Bizim onu istediğimiz kadar bizi isteyen birini.

— Ve... aklımı kurcalayan bir davada bana yardım etti," diye itiraf etti Vernon, "bir panayırda çocukları kaçıran bir orospu çocuğunu yakalamam gerekiyordu. Jacob onu buldu... ve Kai onu öldürdü... Çocukları nerede sakladığını öğrenmek için ona işkence etti ve sonra onu öldürdü.

Onların gerçekliği beni çok etkiledi. Bu onların yaşam biçimiydi. Kai'nin işkence yaptığı düşüncesi beni içgüdüsel bir ıstıraba sürükledi. Onun şiddetinin boyutlarını hiç hayal etmemiştim.

— Böylece bir anlaşma yaptık: Olan biten her şey hakkında sessiz kalacaklardı ve... karşılığında ihtiyaçları olursa onlara yardım edecektim," dedi Vernon düşünceli bir gülümsemeyle. Bu bir kazan-kazan durumu...

Vernon'un iki genç adama nasıl yardım ettiğini merak ettim. İçimden bir ses bunun onları yetkililerden korumanın ötesinde bir şey olduğunu söylüyordu.

— Ve işte buradayım... dört yıl sonra, bir paralı asker örgütü için çalışıyorum, neredeyse bir buçuk aydır kayıp olan bir kızım var.

Dudaklarım aralandı. Bir buçuk aydır onlarla sıkışıp kalmıştım. Kalbim hızla çarpıyordu.

Bir buçuk ay. Hayatımın alt üst olduğu bir buçuk ay.

— Kai ilk başta bana güvenmedi," diye söze başladı Vernon, düşüncemi yarıda keserek. Bana hâlâ güvenmiyor ama eskiden daha kötüydü... Jacob'ı kullanırsam ölüm tehditleri alıyordum, hatta bir keresinde beni yumruklamıştı," diyerek güldü. Bunu düşünmek bile çenemi ağrıtıyor.

— Sana neden vurdu?

— Üzerinde çalıştığım bir dava hakkında tartışmıştık. Kai'nin düşüncesizliği konusunda endişeliydim" diye itiraf etti. Aradığım adamı öldürdüğünü ve bana yalan söylediğini düşündüm. Ona ne düşündüğümü söyledim... ve sonuçta çenem büyük bir şok yaşadı.

— Her şeye rağmen yalan
mı söylemişti? Vernon
başımı salladı.

— Bana yalan söylemeyeceğine söz verdi ve Kai asla yalan söylemez... şey," diye ekledi, alaycı kahkahamı duyunca, "eğer yalan söylüyorsa, başka seçeneği olmadığı içindir.

Dün gece Mason'la yaptığım konuşmayı hatırlayarak kaşlarımı çattım. Bunun gerçek mi yoksa yalan mı olduğunu söyleyemedim. Çok *samimi* görünüyordu.

— Ama yalan söylemekten nefret ettiğini söyleyebilirim," diye mırıldandı Vernon, saatine bakarak. Neden bu kadar uzun sürdü?

Tam o sırada uzaktan gelen seslerin yankıları duyuldu. İç çekerken Vernon'a döndüm:

— Klasik Kai Lakestone.

Jacob'ın sesi yaklaştı ve ayağa kalktık. Jacob ve ardından Kai görüş alanımda belirdiler. Kai'nin sağ elinin eklemleri kana bulanmıştı ve bir şeye çarptığını hemen fark ettim.

Ya da birini.

— Peki, denge nedir?" diye sordu Vernon merdivenlerden inerlerken.

— Ölen yok ve üç yaralı var," diye açıkladı Jacob rahatlamış bir ses tonuyla, "Mason da dahil. O piç kurusu bizi buraya çağırdı ve bir anlaşmayı kabul etmeye zorladı.

görev, sanki.

— Hadi buradan gidelim, zaten bir görevdeyim, daha fazlasını üstlenmeyeceğim," diye sertçe homurdandı Kai. O piçin kanını akıtmak istiyorum.

Hışımınla binadan çıktı.

— Ne oldu?" diye fısıldadı Vernon Jacob'a.

— Kai bir devlet memurunun çocuğunu öldürmeyi reddetti," diye cevap verdi Jacob sessizce, gözlerini birkaç metre ilerimizdeki Kai'den ayırmadan. Mason ona tedaviye geri dönmeyi düşünmesi gerektiğini çünkü 'yumuşamaya' başladığını söyledi...

İşte yine o tedavi hikayesi!

— Şişlik," diye tükürdü Vernon yürümeye başlarken.

— Kai ona bir sağ yumruk attı, diğer ikisi de ona saldırmak istedi ama o kadar sinirliydi ki çenesini kırdı," dedi Jacob alçak sesle. En azından şimdi öfkesini çıkarmıştı... en azından bu akşam için.

Binanın dışında kalan birkaç kişinin meraklı bakışları altında bu karanlık binadan ayrıldık. İlgi odağı olmaktan nefret ederdim.

— Önümüzde uzun bir akşam var," diye açıkladı Jacob, arabaya yaklaşırken gözlerini Kai'den ayırmadan. Her şey hazır olduğunda sana haber veririm.

Sessiz kaldım ve Kai'nin eşyalarını Vernon'un arabasından alıp kendi arabasına koymasını izledim.

— Tamam o zaman. Biz yokken faresine göz kulak olmayı unutma," diye yanıtladı Kai.

Ona karanlık bir bakış attım ama o bunu görmezden gelmeyi tercih etti. Jacob gülümseyerek kısa bir veda etti ve ben yolcu koltuğuna yerleşirken kalbimin hızla çarptığını hissettim. Emniyet kemerimi bağladıktan sonra yutkundum, karnımın alt kısmındaki ağrı şiddetlenirken dudaklarımda bir yüz buruşturma oluştu.

Arabanın hızından ürperdim. Kai'nin yüzü öfkesini ele veriyordu: yüz hatları gergindi, kaşları çatılmıştı ve çenesi sertleşmişti, parmakları direksiyonu sıkıca kavıyordu. İç çekerek pencereye doğru döndüm. Yorgunluk bedenimi ağırlaştırıyordu. Tek yapmak istediğim yatağa kıvrılıp kendimi bir hafta boyunca dış dünyadan soyutlamaktı.

Trafiğe takıldığımız anda bakışlarını üzerimde hissettim.

— Beni daha ne kadar görmezden geleceksin?

Cevap vermedim ama dudaklarımın kenarından hınzır bir gülümseme geçti.

— Seninle konuşuyorum," dedi buz gibi bir sesle.

— Biliyorum, beni bu kadar rahatsız eden tek şey senin sesin.

Alaycı bir kahkaha attı ve birkaç dakikalık sessizlikten sonra bana neredeyse kötü niyetle şöyle dedi:

— Oh, doğru... regl oldun.

Sinirlerim gerildi ve yumruklarım sıkıldı.

— Peki, ölmeden kan kaybetmek nasıl bir şey?

— Bunu okulda öğrenmeliydin ya da internetten bakmalıydın," diye mırıldandım, kızgınlığımın arttığını hissederek.

— Tanıdığım insanlara sormayı tercih ediyorum," diye cevap verdi omuz silkerek. Bilgi daha güvenilirdir.

— O zaman Stella'ya sor," diye yanıtladım, gözlerimi dikmiş önüme bakarken.

Bir kahkaha patlattı ve öfkem bir kademe daha arttı. Ama beni etkilediğini görmesine izin veremezdim, aksi takdirde bütün akşam devam ederdi ve ilk cinayetimi işleme tehlikesiyle karşı karşıya kalırdım.

— Madam kıskanıyor.

Gülme sırası bendeydi.

— Bu senin fantezin, gerçek değil.

— *Benim gerçekliğimde, sen benim fantezimsin,"* diye yanıtladı basitçe.

Sözleri beni sersemletti ve çelişkili duygular dalgası üzerimden geçti. Ama hemen başımı salladım ve sözlerinin etkisini yok etmeye çalışarak bu düşüncelerden sıyrıldım. Sessizliğin tek diyalog şeklimiz olduğu uzun dakikalar geçti. Etrafıma bakındım, yol tanıdık geliyordu. Ve birkaç dakika sonra, esir tutulduğum evin silüetini seçebildim.

— Üzerimizi değiştirip yola çıkmak için on beş dakikamız var," dedi Kai arabadan inerken.

Ben de aynısını yaptım ve sıcaklığa sığınmak için içeri koştum. Odamda, yatağımın üzerinde Stella'nın bir saat önce getirdiği kan kırmızısı ipek elbise duruyordu. Uyluk hizasındaydı ve tıpkı *Box'ta* giydiğim gibi kıvrımlarımı sarıyordu.

Banyoya yöneldiğimde Kai'yi yaralarını incelerken yakaladım. Onu görmezden gelerek elbiseyi yere bıraktım ve makyaj çantamı çıkardım.

Bana eğlenen bir bakış attı.

— Ruj sürecek misin?

Cevap verme zahmetine girmeden makyajımı yapmaya başladım, o ise yeşil bir bitki gibi orada durmuş uzun dakikalar boyunca beni izliyordu.

— Bu nedir?" diye sordu, gevşek pudrayı göstererek.

— Stella'ya sor, makyajı sevdiğini duydum.

İçten bir kahkaha attı ve kalbim çarptı, onun böyle güldüğünü duymak nadirdi. Çok hoş bir kahkahası vardı.

— Ama ben sana s o r u y o r u m," diyor sahte bir masumiyet tonuyla.

— Ben de seni daha çok hoşuna gidecek başka birine yönlendirdim." Makyajıma konsantre olarak cevap verdim.

Her zaman sarışınlarla karşı bir zaafı olduğunu söylememiş miydi?

— O benim zevkime göre değil, ben sadece senin oyununu oynuyordum. Ve sen böyle yapmaya devam ettiğin sürece de edeceğim.

Ben onu görmezden gelirken o bana baktı ve çok parlak olduğu için genelde sürmeye çekindiğim kıpkırmızı rujumu çıkardı. Ama ihtiyatlı olmak istemedim.

Bu sefer değil.

Dudaklarıma makyaj yaptım ve Kai sessiz bir şekilde hareketlerimi izledi. Soğuk gözlerini üzerimde hissetmek zaferle gülümsemek istememe neden oldu.

Bu sadece gecenin başlangıcı Lakestone... sadece başlangıcı.

Arkamda hareket ettiğini hissettim. Elleri lavabonun iki yanında duruyordu, kolları bana dokunmadan etrafımı sarmıştı. Yansımama bakan ve şehvetle yanan gözlerini görünce tüylerim diken diken oldu.

— Git ve hazırlan, yoksa geç kalacağız," diye ona tavsiyede bulundum, bir yandan parmağımla fazla makyajı silerken bir yandan da nötr bir ifade takınmaya çalıştım.

Arkamı döndüm ve hareketsiz durdu, vücudu benimkinden sadece birkaç santimetre uzaktaydı. Kokusu beni sardı ve sıcak nefesini tenimde hissettim. Bunu inkâr edemezdim: üzerimde bir etkisi vardı, ilk karşılaşmamızdan beri nefret ettiğim bir çekim gücü.

— Bu şey kolay gidiyor mu?" diye sordu Kai fısıltıyla, gözleriyle makyajlı dudaklarımı yalayıp yutarak.

Kalbim çarpıyor, içimdeki sıcaklık artıyor, fısıltıyla sorduğu soru kafamın içinde dönüp dururken vücudumdan aşağı ürpertiler akıyordu.

Ancak, hedefimi aklımda tutarak kendimi çabucak toparladım. Kırmızı dudaklarımı bir sırtış kapladı ve kulağına doğru eğilerek nazik bir sesle fısıldadım:

— Onu öptüğümde Casey'e sorabilirsin.

Nefes alıp vermesi durdu ve kollarından birini ondan çektim. Bir an için gözleri karardı ama çok geçmeden öfkesi azaldı ve yerini muzip bir parıltı ve gülümsemeye bıraktı.

Ne oldu?

Şaşkınlıkla omuz silktim ve eşyalarımı topladım. Aklımdan geçenlerle ilgilendiğimi ona göstermek istemiyordum. Beni hafife almasını da istemiyordum ve tüm bunları ona kanıtlamaya kararlıyım.

Çok geçmeden odamdaydım, üzerimi değiştirmiştım ve kıyafetimi oluşturan küçük kumaşı gördüğümde irkildim. Bu elbise çok kışkırtıcıydı. Çok gösterişliydi. Çok kısaydı. Bana hiç yakışmamıştı. Tikintiyle başımı salladım. Hayır, bu gece bunu yapmama izin veremezdim. Bunu yapmayı reddettim.

Banyoya geri döndüm. Kai aynanın önünde durmuş, üzerinde beyaz bir gömlek ve siyah takım elbise pantolonu, boynunda asılı duran çözölmüş kravatına bakıyordu. Jacob'ın bana verdiği düzleştirici ütüü fişe takarak onun yanında durdum. Kai hâlâ kımıldamamıştı. Yüzünü buruşturduğunu seçebiliyordum. Belli ki kravat bağlamayı bilmiyordu.

Ama çıkarmaya çalışırken ona döndüm ve onu durdurdum.

— Bir şeyi nasıl yapacağınızı bilmiyorsanız pes etmeyin. Tek yapabileceğiniz yardım istemektir.

Vücudu aniden gerildi. Tepkisini görmezden gelerek kravatını düğümledim. Gözleri ellerimle yüzüm arasında gidip geliyor, sonra tekrar ellerime dönüyordu; ellerim onun yapmakta zorlandığı şeyi kolaylıkla yapıyordu.

Sözlerimi bitirdiğimde bakışları elbiseme takıldı. Gözlerinde her zamanki vurumduymazlığının arkasına saklamaya çalışmadığı bir parıltı vardı. Arkamı döndüm, sanki kendisi açmış ve ben de bir tatlıymışım gibi gözleriyle beni yuttuğunun farkındaydım. Saç düzleştiriciyi elime aldım ve birkaç tutamı düzeltmeye başladım.

— Benim fantezim.

"Onunla ilgilenmiyorum, o benim için çok basit biri."

Asla gerçekleştiremeyeceğin bir fantezi, Lakestone.

— Burada daha fazla kalırsam partiyi iptal etmek zorunda kalacağız," diye homurdandı, beni bir aşağı bir yukarı süzerek, "Seni arabada bekleyeceğim, çabuk ol.

— Aklınızı tamamen kaçırmışsınız!" diye haykırdım varlıklı insanlardan oluşan kalabalığın büyük bir binaya girişini izlerken.

— Elmas gece boyunca sergilenecek ve daha sonra satılacağı yere götürülecektir.

"Dumanını tükürerek bana anlattı.

— Elmas mı çalacağız?!

Başını salladı ve kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Sanki hiçbir şey olmamış gibi üçüncü sigarasını içiyordu.

— Ama aptal olmayın, burada çalmayacağız... sadece zemini hazırlayacağız ve şimdilik biraz keşif yapacağız... ve biraz eğleneceğiz.

Ona daha fazla soru sormama fırsat vermeden kapıyı açtı. Arabadan indim ve bana bir şey fırlattı. Bir kart.

Sahte bir kimlik belgesi.

— Senin adın artık Amira O'Connell," dedi Kai. Ve yirmi beş yaşındasın. Amira Arapça'da 'prenses' anlamına geliyor," diye açıkladı Kai bana göz kırparak. Biliyorum, orijinal...

— Kapa çenenin, Kai.

Yaramaz bir sırıtişla, hem alaycı hem de muzaffer bir sesle şöyle dedi

— Bu gece, Amira, benim adım Kai değil... Casey... Casey O'Connell.

Verdiği cevap bana banyodaki muzaffer gülümsemesini hatırlattı. Başından beri biliyordu!

— Ve biz... bu akşam için karı kocayız, Prenses.

— Pardon?

Yüzüklerinden birini aldı, elimi tuttu ve yüzüğü parmağıma geçirdi. Kalbim hızla çarparken alaycı bakışları benimkileri yakaladı. Elini nazıkçe belime koydu ve memnun bir havayla bana rehberlik etti.

Düşüncelere dalmış, öfkeden köpürüyordum.

— İyi akşamlar," dedi Kai ve girişteki genç kadın O'Connell'a döndü.

— Bay O'Connell!" diye heyecanla listesini kontrol etti, "bana kimliğinizi gösterebilir misiniz lütfen?

Genç kadın bizi içeri davet etmeden önce önce benim kartıma sonra da Kai'ninkine baktı. İçeride, görkemli dekor beni çok etkiledi. Havada süzülen müzik atmosfere şıklık katıyordu. Yemek ceket giymiş garsonlar ellerinde aperatif ve şampanya tepsileriyle dolaşüyor, sergilenen mücevherler loş ışıklar altında parlıyordu.

— Prensesim içecek bir şey ister mi?

Ona ters ters baktım ve o da bana muzip bir bakış attı, sanki yılın en güzel akşamıymış gibi durumun tadını çıkarıyordu.

Piç kurusu, suratına yumruk atıp yüzüğünü dişlerinin arasına sokmak istiyorum.

— Bu kadar kızma, görücü usulü evlilikler her zaman o kadar da kötü değildir.

— Onu kaçıran bir paralı askerin karısı olduğunuzda değil," diye karşılık verdim.

— Regl olduğunda hep böyle huysuz musun?" diye mırıldandı, kulağıma yaklaşarak, "istersen... Orgazmın ağrıya çok iyi geldiğini duymuştum.

Garson bana bir kadeh şampanya uzatırken, tiksinti dolu bir havayla kendimi onun kucağından kurtardım.

— Başka bir şey ister misiniz?" diye sordu.

Önüme çıkan fırsatı görünce dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Kai'ye bakarken fincanı kabul ettim, sonra garsona yumuşak bir sesle fısıldadım:

— Belki sonra.

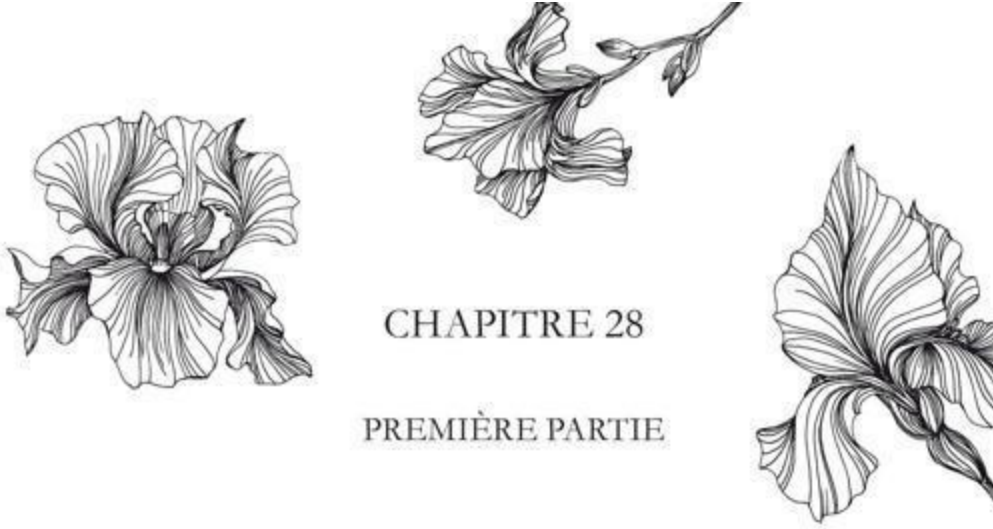
Kai adama bakarken masumca gülümsedim, aniden gerilmişti.

Sahte kocamın sesi yükseldi:

— Hiçbir şeye ihtiyacı yok, başka yere git.

Ben Kai'nin öfkesinin tadını çıkararak şampanya kadehimi yudumlarken garsonun beti benzi attı ve hızla yanımızdan uzaklaştı.

— Annemle babam fetih koleksiyonu yapmayı severdi," dedim. Umarım bu gece onları örnek almamın bir sakıncası yoktur Casey.

Birkaç adım arkamda duran Kai'nin dikkatli bakışları altında muhteşem sanat eserlerine hayranlıkla bakarak etrafta dolaştım. Çok geçmeden buranın bir buluşma yeri olduğu kadar bir sergi olduğunu da anladım. Güzel kadınlar, arkadaşlık ve iyilik karşılığında servetlerini takas etmeye hazır erkeklerin dikkatini çekmek için yüksek sesle gülüyorlardı. Utanmadan kıyafetimi inceliyor, bacaklarımın uzunluğunu gözleriyle yutuyorlardı. Kai ve benim oynamaya karar verdiğimiz küçük oyun için mükemmel bir ortamdı. Her şeye rağmen iğrenme duygusu beni boğazımdan yakaladı.

Kai'ye olan kızgınlığım, midemdeki acı, hepsi içimde düğümlenmişti. Ama yine de onu kendi oyununda yenmek, beni asla yenemeyeceğini ona hatırlatmak için zorlayıcı bir arzu vardı. Elimde fincanımla, bir konuşmanın ortasındaki paralı askerle yüzleşmek için döndüm. İlgileniyormuş gibi yapıyordu ama gözleri benimkilere perçinlenmişti. Ne zaman insan içine çıksak oynadığımız o bakış oyunu... *Kutu* ile bu an arasında hiçbir şey değişmemişti.

— İyi akşamlar.

Başımı bana seslenen erkek sesine doğru çevirdim, bakışlarım kahverengi bukleleri, harika bir gülümsemesi, düzgün kesilmiş sakalı ve sık bir takım elbisesi olan bir adama takıldı. Kalbim hızla çarptı. Oyun oynama isteğime rağmen, içimdeki içe kapanık kişi tuvalete saklanmam ve Kai'nin gelip beni almasını beklemem için bağıırıyordu.

— Alo?

— Keşif için mi buradasınız? Bu sözler üzerine gözlerim büyüdü.

— İzcilik mi?

Gülüyor.

— Buradaki herkes koleksiyonlarına ekleyecekleri mücevherlere bakmaya geldi, bu yüzden sizin de geldiğinizi varsayıyorum... Ben Dean.

Elini uzattı. Utangaç bir şekilde sıktım. Dudakları elimin arkasına değdiğinde nefesim kesildi ve bakışlarım Dean'den ayrılıp kalabalığın içinde Kai'yi aradı. Uzaktan izliyordu, çenesi sabitlenmiş, gözleri yabancıya sabitlenmişti.

Çok kolay.

— Amira," diye kendimi tanıttım.

— Amira... çok güzel," diye iltifat etti Dean, "onu giyen kişi kadar güzel.

Ona gülümsedim, Kai'nin dikkatle beni izlediğinin farkındaydım, bu da beni daha da gülümsetti. Yüzümden çok göğüslerimle ilgileniyor gibi görünen Dean ile sohbet etmeye başladım. Gerçi göğüslerim pek de cömert sayılmazdı.

Onları arıyor, endişelenme.

— Peki, nerelisiniz?" diye sordu sergiyi gezerken.

— Bölgeden," diye kaçamak bir cevap verdim.

Mücevherleri incelemek için eğildim ve sonra bir köşeden bizi izleyen Kai'ye baktım. Artık yalnızdı. Bardağı parmaklarının arasında kırılacakmış gibi görünüyordu, bu da memnuniyetimi artırdı. Gözlerini benden ayırmadan bir yudum daha aldı. Kaşlarımı kaldırdım, sahte bir masumiyet ve sorgulayıcı bir bakışla sessizce ona neden üzgün olduğunu sordum. Ama cevabı zaten biliyordum.

Dean mücevherler hakkında konuşmaya devam etti ama can sıkıcı Lakestone daha ilginçti.

— Ve eğer istersen, yakınlarda bir evim var...

— O güzel genç hanımın gitmesine izin vermeyeceksin, değil mi Dean?" diye araya girdi bir adam, dudaklarında muzip bir gülümsemeyle bize yaklaşıırken. Nişanlın yakında burada olacak, biliyorsun...

Tiksintiyle doluydum. Sadakatsizlikten nefret ederdim.

Yine de şu anda tam olarak bunu oynuyorsunuz.

Evli ya da nişanlı değilim, bir erkek arkadaşım yok ve hepsinden önemlisi adım Amira değil.

— Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," diye fısıldadım Dean'e. Şampanyamı yudumlarken, sözlerimi duyunca solgunlaşmasını izledim.

Öğrenene kadar hiç pişmanlık duymadı, ne korkak ama.

— Bebeğim!" diye bağırان bir kadın sesi duydum.

Biraz ötedeki Kai bir kahkaha patlattı ve kadehini bana doğru kaldırdı.

Dean nişanlısını hızla uzaklaştırdı, sanki aldatmacasını ortaya çıkaracağımdan korkuyordu. Dean'i nişanlısının yakında geleceği konusunda uyaran adam çiftin uzaklaşmasını izledi.

— Sana bir içki daha ikram edebilir miyim?

Ona döndüm ve benimkini bitirdiğimi fark ettim. Tam evet diyecektim ki gözüme bir şey takıldı. Yüzük parmağındaki yüzüktü.

— Neden yabancılara içki ısmarlıyorsun?" diye sordum, yüzüğüne bakarak.

— Sadece platonik," diyor bana sahte bir masumiyetle.

— Bu gece aradığım şey bu değil ama teklifiniz için teşekkürler" dedim ve oradan uzaklaştım.

Kai'ye doğru uzun adımlar attım, soğuk bir ses tonuyla mırıldanmadan önce konuklara göz gezdirdim:

— Tek kelime etme çünkü kızarım.

— Büyük bir zevkle," diye yanıtladı bardağının arkasından gülümseyerek. Neden diğer porsukla kalmadın?

— Tamamen 'platonik' nedenlerle bana bir içki ısmarlamaya çalıştı," diye homurdandım.

— Seni rahatsız eden platonik tarafı mı?

— Platonik ilişkiler umurumda değil, kanıtı da seninle bir ilişkim olması. Gülümsemesi genişledi ve alaycı bir kahkaha attı.

— Bu gece giydiğin elbiseyle, yalnız kaldığımızda seni yere *yatırmama* izin ver.

— Platonize edeceğin tek şey beynim olacak," diye karşılık verdim. Neden yine buradayız?

— Biliyor musun Prenses, belli etmesem de çok kızgıyım," diye itiraf ederek nefesimi kesti. Şimdi, planın bana düşen kısmını halledeceğim çünkü burada seninle kalırsam, bu duvarları sana saldıran iki köpeğin kanıyla boyayacağım. Elbisenin rengine uyacak.

Uzaklaşmadan önce bardağını bir yudumda boşalttı. Gözlerindeki kararlılık ve içinden yayılan nefret tüylerimi diken diken etti. Dean'in başka bir misafirle konuşmasını böldüğünü ve sohbet ederken bir garsonu çağırdığını izledim.

Karnımdaki ağrı geri döndüğünde yüzümü buruşturdum. Çok sıcak değildim ve topuklu ayakkabılarım ayaklarımı öldürüyor, çok rahatsız ediyordu. Elimi karnımın alt kısmına götürdüm.

— Görünüşe göre birileri pek de iyi bir akşam geçirmiyor," dedi yanımdaki yabancı bir ses.

Yanımda duran ela gözlü ve melek yüzlü genç adamı görünce irkildim. Elimin pozisyonunu ve solgun yüzümü fark ettiğinde ince dudaklarını eğlenerek gerdi.

— Pek gizli sayılmaz, değil mi? Ayın yanlış zamanı.

— Bayanlar tuvaletinde ürünler mevcut. Biliyorum çünkü gecenin organizatörü benim," diyor kızarak.

— Onları nerede bulabilirim?

— Size eşlik etmeme izin verin, hemen dışarıda, ama... topuklarınız çimenlere dayanamayabilir.

Başımı salladım ve onu takip ettim. Kai ve Dean'in yanından geçtik ve çok geçmeden Kai'nin öldürücü bakışlarını üzerimde hissettim.

— İşte bu," diyor organizatör, uzaktaki iki büyük kabini işaret ederek.

Bayanlar tuvaletine gittim ve bakışlarım tuvaletteki diğer tek kişiye takıldı. Dean'in nişanlısı. Makyajını tazeliyordu ve bana döndüğünde gülümsedi, ben de ona gülümseyerek karşılık verdim.

— Müstakbel kocamı tanıyor musun? Donup kaldım.

— Eski bir tanıdık olduğunuzu söyledi. Siz de kuyumculuk yapıyor musunuz?

Gerçek beni çarptı: ona yalan söylemişti. Sesindeki masumiyeti ve saflığı duyduğumda içimi bir öfke ürpertisi kapladı.

— Hayır... sadece bir misafir," diye cevap verdim, lavabonun altındaki çekmeceyi karıştırırken.

Mendiller, havlular, tamponlar ve ilaçlar buldum. Bir kutu antienflamatuar açtım ve o devam ederken bir tane aldım:

— Bu sergi için çok çalıştı ve eserlerini görmeliydiniz - muhteşemler.

Dondum kaldım. Bu oydu, kuyumcu! Çalmayı planladığımız parçaların arkasındaki zanaatkâr.

— Nişanlın kesinlikle güzel şeylerden anlıyor," diye mırıldandım, soğukkanlılığımı korumaya çalışarak.

Sorgulayan bakışları üzerime çevrildi.

Kahretsin, hedefin nişanlısı. Sakin ol, Iris. Belli etme.

— Sen... Ne demek istiyorsun?" diye sordu, bakışları hâlâ üzerimde sabitti.

Saçımı düzeltirken başımı salladım. Tanıdık gelen bu sözler karşısında kalbim hızla çarptı. Bana annemin çocukken, babamı onu aldatırken yakaladığımda ve bunu ona söylediğimde söylediği sözleri hatırlattılar. Uzun bir süre evliliklerinin bozulmasının sebebinin ben olduğuma inanmışım. Boşanmalarının benim hatam olduğuna, birbirlerini aldatmalarının sonucu olmadığına. Ama olgunlaştıkça, tek hatamın samimi olmak olduğunu daha iyi anladım.

— Yani, *birçok* şeyi güzel buluyor.

Yüzü tüm rengini kaybetti ve suçluluk duygusu içimi kemirdi.

Ona asla söylememeliydin. Çok aptalsın. Aptal.

Aptal.

Aptal.

— Ben... Benim gitmem gerek," diye mırıldandım, bakışlarından kaçındım ve topuklarımın üzerinde hızla döndüm.

— Hayır, bekle!

Midemde bir düğüm oluştu.

— Sen... Sen onu tanımıyorsun, değil mi?

Ona özür dileyen bir bakış attım ve başımı yavaşça salladım. Utanması gereken ben olmasam da utandığımı hissettim.

— Biliyordum!" diye patladı, öfkeyle. Biliyordum, emindim!

Öfkeyle lavaboya vurdu, öfkesi inkârının bariyerini aşıyor gibiydi. Hareketleri hızlı ve ani oldu. Gözyaşları akmaya başladı ve ben onu kollarıma aldım.

Kendi tepkime şaşırmışım ama o itiraz etmedi.

— Bu iki hafta içinde üçüncü kez oluyor..." diye omzuma yaslanarak hıçkırdı, "geçen ay... bana evlenme teklif ettiğinde...

— İyi olacağım," diyerek onu teselli etmeye çalıştım, ancak sözlerimin beni rahatlatacağından şüpheliydim.

— Neden başka kadınların peşinde? Ben ne yanlış yaptım?

— Bana bak," dedim yüzünü ellerimin arasına alarak. Sen yanlış bir şey yapmadın.

— Her zaman sadık, romantik, sevgi dolu, nazik oldum... Onu memnun etmek için her şeyi yaptım.

— Ya... Ya onu memnun etmeye çalışmak yerine sadece kendin olsaydın," diye mırıldandım. Bırak hatalarını yapsın ve seni kaybetsin, çünkü onun için yeterince iyi olmadığını sürekli gösteren biriyle kalarak kazanacağın hiçbir şey yok. Bırakın sizi kaybetsin ve kendinizin en iyi versiyonu olun... sizin için.

Gözyaşlarına boğuldu, ihanetin acısı nişanlısının gözlerindeki ahlaksızlık kadar netti.

— İnan bana, bir rolü oynamaktan asla mutlu olmayacaksın..." diye mırıldandım, gözyaşlarını silerek.

Başını salladı, hıçkırıkları yavaş yavaş azalıyordu. Sadakatsizliğin yol açabileceği tahribatı ailemde, eski arkadaşlarımda görmüştüm. Beni kişisel olarak hiç etkilememişti çünkü hiç gerçek bir ilişkim olmamıştı. Yine de bazı insanlardan daha fazla şey bildiğimi hissediyordum. Belki de aşkın karanlık yüzünü gördüğüm ve kurbanlar acılarında boğulduğu içindir.

Sonunda genç kadın kendini benden ayırdı, rimeli akmıştı ve yüzü hala nişanlısının verdiği acı ve ihanetin izlerini taşıyordu. Yüzüğünü çıkardı ve tuvalete atıp sifonu çekti.

— Bana yeni bir tane alması için onu zorlayacağım, annem her zaman parasını en iyi şekilde kullanmamı söylerdi... şimdi tam zamanı.

Gözlerini silip yeni bir kat ruj sürerken küçük bir kahkaha attım.

— Zaman ayırdığınız için teşekkürler.

— Amira, benim adım Amira. Ya senin?

— Lily.

— Tanıştığımıza memnun oldum, Lily.

Lily'den birkaç saniye sonra kabinden çıkarken, Kai'nin yakınlarda durup Dean'le birlikte sigara içtiğini gördüm. Organizatör dışarıda beni bekliyordu, yüzünde bir gülümseme vardı.

— Bayılmadığına sevindim, çünkü yardım çağırmak zorunda kalacağımdan korkuyordum. Şimdi daha iyi hissediyor musun?

— İlaçlar hemen işe yaramıyor, biliyorsunuz," dedim eğlenerek, "ama yardımınız için teşekkür ederim.

Kendisini binaya doğru takip etmemi işaret etti ve bir elini sırtımın alt kısmına koydu. Onu itmedim ve hatta utangaç bir gülümseme vermeye karar verdim. Bu gece flört edilecek en kötü erkek o değildi ve ne de olsa kazanmam gereken bir maç vardı.

Yolda iki tepkiyi fark etmeden edemedim. Birincisi, gözle görülür şekilde sinirli ve gergin olan Kai, Dean ile sohbet etmeye çalışırken organizatöre bakıyordu. Bir de kuyumcu vardı, nişanlısının benden hemen önce kabinden çıktığını görünce beti benzi atmıştı.

Umarım bütün gece miden bulanır, seni piç kurusu.

— Mücevherlerle ilgileniyor musunuz?

— Biraz," diye kekeledim, "ya sen?

— Pek sayılmaz, tek yaptığım geceyi organize etmekti," diyerek bizi odaya yönlendiriyor. Aslında neredeyse bitmek üzere ve yüzünün tanıdık geldiğini söylemeden edemiyorum...

Defalarca gördüğüm bir flörtleşme şekli.

— Hayır, hiç sanmıyorum, " diye güldüm bana bir kokteyl uzatırken. Zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim.

— Belki yanılıyorum ama yüzünüz tanıdık geliyor. Bana isminizi söyler misiniz?

— Amira.

Bir süre bana baktı ve başını salladı:

— Haklısın, daha önce tanıştığımızı sanmıyorum.

Kai içeri girdiğinde aniden gözlerim açıldı, sarışın bir kadın onun koluna yapışmıştı. Saçlarını geriye doğru savurdu ve Kai'nin uzattığı şampanya kadehini kabul etti, gözleri parlıyordu.

Piç kurusu.

Gözlerimiz kısa bir süre buluştu ve yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. Güzel sarışını gözden uzak bir oyuga götürdü. İntikam almak istiyordu. Kirpikleriyle dalgalanan sarışının çenesini okşadığını gördüm. Başını ona doğru kaldırdığında ve adam onu şiddetle öptüğünde nefesim kesildi. Tüm vücudum öfkeyle sarsıldı ve çenemde donuk bir gerilim oluştu. Ama beni daha da sinirlendiren şey, onu öpmeye devam ederken bana sabitlenmiş kışkırtıcı bakışlarıydı.

Bir çocuk. Lanet olası bir çocuk.

— Bazıları şimdiden eğlenmeye başladı bile," dedi organizatörün sesi, uzaktaki Kai'ye bakarken.

— Evet, bunu söyleyebilirsin.

— Karısı olabilir mi?

İçimi bir kıskançlık dalgası kapladı, hissetmemem gereken bir duyguydu bu. Ne de olsa ben de bu oyunu oynuyordum ve onun başka kızları öpmesi umurumda bile değildi. İstedğini yapmaya hakkı vardı.

Dilini ısırtıp ikiye bölmelerini istiyorum.

— Hayır," diye karşılık verdim, kendilerini göstermelerini izlerken.

— Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?

Çünkü bu gece, ben onun karısıyım.

— İçgüdülerim, hepsi bu.

— Bir dakika müsaade edin, hemen döneceğim," diyerek araya giren organizatör, başka biri tarafından çağrıldı.

Öpüşmeleri bittikten sonra Kai'nin gözleri tekrar benimkilerle buluştu ve ihtiyatlı bir hareketle kadehini bana doğru kaldırdı. Ben de ona parmakla karşılık verdim. İçim kaynıyor olsa da kendimi toparladım ve kayıtsız bir ifade takındım. Bana katılmak için genç kadının yanından ayrıldı.

— Ailenizin deseni çok zarif Prenses," dedi ben yaklaşırken.

— Belki bir ödül istersiniz?" diye sordum kollarımı kavuşturarak.

— İyi bir çocuk olduğun için mi? Bunu hayal ederdim.

Yanımda otururken gözlerimi devirdim. Odanın diğer tarafındaki sarışın bana öldürücü bir bakış atıyordu ama ben bunu görmezden geldim.

— Bebeğine geri dön, havamı kirletiyorsun," dedim, kendimden uzaklaşarak.

— Ben de tam olarak bunu yapıyorum. Peki ya yeni sevgilin?

— Tuvaletlerin boş olduğundan emin oluyor, halka açık yerleri ne kadar sevdiğimi bilirsiniz.

Çenesi gerildi ve ben kokteyli yudumlarken dudaklarımda tatmin olmuş bir gülümseme belirdi. Doğru olmasa bile, cevabımın tadını çıkarmıştım.

Oyuncularla oynamak en çok sevdiğim şeydi.

— Beni sinirlendirmeyin Prens... Bende çok az var.

— Seninle aynı oyunu oynarken soğukkanlılığını kaybetmene mi neden oluyorum?

Bu hiç adil değil.

Alaycı bir kahkaha attı ve mırıldandı:

— İstedğin gibi olsun. Onun hayatı senin ellerinde.

— Siktir git," diye karşılık verdim ama kanım donmuştu.

Dudağını ısırdı, hazırcevaplığım karşısında heyecanlanmış gibi yaptı. Eli belime dolandı ve beni sertçe kendisine doğru çekti. Başı benimkine yaklaştı, kalbim hızla çarparken dudaklarında muzip bir gülümseme vardı, vücudumdaki eli omurgamdan aşağı ürperti gönderiyordu.

— Bırak beni," diye homurdandım, onu itmeye çalışarak, "git ve başka bir yerde eğlen...

— Görünüşe göre senin dokunuşundan hoşlanmıyor," diyor arkamdan tanıdık bir ses.

Oh hayır... Kai'nin yüzü benimkinden sadece birkaç santimetre uzaktaydı, sıcak nefesi tenimi okşuyordu ve dudaklarını tehlikeli bir şekilde benimkine yaklaştıran hain bir gülümseme vardı.

Bu gülümsemeyi tanımaya başlamıştım.

— Bu arada prenses, son birkaç dakikadır dudaklarını arzuluyorum," diye mırıldandı Kai, organizatöre dönmeden önce kalbimin çılgınca çarpmasına neden oldu.

— Ben bir...

— Organizatör mü?" diye araya girdi Kai, benden uzaklaşarak. Kim olduğunu çok iyi biliyorum.

Adama baktım, Kai'yi kıskırtmaması için yalvardım, çünkü paralı asker tam da bunu bekliyordu. Paralı asker tehditkâr bir şekilde yaklaştı.

— Ayrıca benim işlerime karışmanın senin işin olmadığını da biliyorum.

Meraklı bakışlar bize doğru yöneldi ve kendimi huzursuz, suçlu hissetmeye başladım. Adam her an yumruklanma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

— Oh evet," diye karşılık verdi ikincisi, Kai'ye yaklaşıp.

Hayır! Soğukkanlılığını kaybetmek üzere olduğunu hissederek hemen Kai'nin kolunu tuttum. Organizatöre delici gözlerle bakıyordu.

— Sorun değil, birbirimizi tanıyoruz," dedim hemen.

— Ah, o piçi tanıyor musun?" diye sordu gözlerini Kai'den ayırmadan.

Kai kan donduran, içten, alaycı ve soğuk bir kahkaha attı. Hemen ardından yumruğunu adamın yüzüne sertçe indirdi. Yaptığı hareketin acımasızlığı karşısında hıçkırığımı tutamadım. Organizatör acı dolu bir iniltiyle burnu kanayarak yere yığıldı.

Kai, hareketsiz, soğuk bir şekilde konuştu:

— Onun piç kocası.

İnsanlar bize doğru koşmaya başladı ve Kai beni elimden tuttu.

— İlk bölüm bitti ve gidiyoruz.

Bir saat sonra. Dean'in kuyumcusundan birkaç metre ötede.

— Ne kadar uzağa gittin? Yan taraftayım. Hazır olduğunda bana bir mesaj gönder.

Kaşlarım çatıldı, sinirlerim gerildi, kollarım sıkıca kavuşturuldu, ayrıldığımızdan beri tek kelime etmemiştim. Planın neresinde olduğumuzu anlayamıyordum, neyi başardığını bilmiyordum. Ancak bu geceye boşuna gelmediğimizi biliyordum. Ama ona sormak istemiyordum, onunla konuşmak bile istemiyordum.

Bakışlarını üzerimde hissettim ve küçük, alaycı kahkahasını duydum.

— Akşamki avına dokunduğum için gerçekten surat asacaksın.

Sessiz kaldım ve etrafı gözlemledim. Saat geç olmuştu ve sokak ıssızdı.

— Beni kışkırttı," diye kendini savundu Kai sahte bir masumiyetle, "Ben hiçbir şey yapmadım...

Hiçbir şeye cevap vermedim, sadece iç çektim ve gözlerimi kapattım. Yorgunluk vücudumun her zerresine işlemişti.

— Seni farklı konuşturabilirim, biliyorsun.

Gözlerimi gökyüzüne kaldırdım, sonra onunla konuşmak istemediğimi anlamasını sağlamak için boşuna bir çabayla bakışlarımı pencereye çevirdim.

— Önce... rujunu... ağızımla silebilirim," diye başladı kışkırtıcı bir fısıltıyla, "ve çene çizginden aşağı doğru...

Parmakları saçlarımı hafifçe ayırdı ve tüylerimi diken diken etti.

— Sonra... Boynuna eğilir ve geçen seferki gibi teninin tadına bakardım.

Parmaklarının sıcaklığının tenime değdiğini hissettim ve o akşam *Box*'ta mola verdiğim sırada boynumu öptüğünü hatırlayarak ürperdim.

Bir gün önce Cody'ye gölde gördüklerimi anlatmıştım.

— Sonra... parmaklarımı boğazına bastırırdım, sevdiğim gibi... ve senin de sevdiğin gibi. (Bana dokunmadı ama dokunmak istediğini hissettim.) Değil mi Prenses?

Soğukkanlılığımı korumak gittikçe zorlaşıyordu. Kışkırtıcı ses tonu tüm öfkemi yüzüne tükürmek istememe neden oldu, ama vurdumduymaz kalmaya çalıştım.

— Onu yırtacağım.

Telefonunun zil sesi sözünü kesti ve aynı anda kuyumcunun yakınındaki sokak lambalarının söndüğünü gördüm. Dilini ağızının çatısına vurdu ve mırıldandı:

— Hep yanlış zamanda...

Elini benden uzaklaştırarak çağrıya cevap verdi.

— şansın yaver gitti mi? Hayır, görmedim, meşguldüm... İyi iş, bir saat önce i ti... Otuz dakikadan daha kısa bir süre içinde etkili olacak, yani... akşam on dakika önce bitti ve burada olacak... Ona bakacağım.

Yaptığı planı anlamaya başlıyordum. Akşamın erken saatlerinde Dean'e özel bir sigara vermişti, içinde planın ikinci kısmını kolaylaştıracak bir şey vardı.

Midem bulandı.

— Nerede kalmıştım?" diye sordu Kai telefonu kapattıktan sonra.

İki araba aniden kuyumcuya yaklaşırken nabzım hızlandı.

— Tartışmamıza daha sonra devam edeceğiz...

Dean arabalardan birinden indi ve kuyumculara doğru yöneldi. İkinci arabadan iki adam indi, ellerinde sergide kullanılacak mücevherlerin bulunduğu kutular vardı. İçeri girdiklerini gördüm ve Kai mırıldandı:

— Mahallede hiç elektrik kalmamış olması çok yazık..., hazır ol prenses, birkaç dakika içinde saldıracamız.

— Kai kuyumcu dükkânına ciddi ciddi bakarak, "Olacak olan u," diye söze baēladı. Sigarasına koyduğum ilaç birkaç dakika içinde etkisini gösterecek. Elektrikler kesik, o yüzden seni dışarıda bekleyeceğim...

— Ama asla!

Gözlerim büyüdü.

— Ya öyle yaparsın ya da seni öldürürüm.

Sesindeki ciddiyet ve kayıtsızlık karşısında nutkum tutuldu. Şaşkınlıkla Kai'ye baktım. Milyonlarca dolar değerinde madeni para çalmak üzere olduğumu düşününce midem bulandı.

— Yani eve gidip o boku alacaksın. Tam olarak on dakikan var... ve biz zaman kaybediyoruz.

Dean'e eşlik eden araba olay yerini terk etmişti. Kuyumcu, kapısı aralık bırakılmış olan dükkânının içindeydi.

— Çık dışarı.

Gözlerimiz karşılaştı, düşmanlıkla doluydu. Ellerim titreyerek telefonunun ekranındaki saate baktım. Sadece dokuz dakika kalmıştı.

— Yerine ne koyayım?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

Bacaklarıma uzandığında nefes alışım yavaşladı ama eli torpido gözüne gitti ve küçük siyah bir çanta çıkardı. Onu kucağıma koydu.

— Dokuz dakikanız kaldı, acele edin.

Bana birkaç eldiven ve bir fener uzattı ama onları alamadım. Üzerime yoğun bir panik çöktüğünü hissettim. Nefesim kısa ve kesik kesikti ve bacağımla gergin bir şekilde hareket ediyordu. Birden şakağıma bir şeyin bastırıldığını hissettim. Nefesim kesildi.

— Dışarı. Şimdi.

Ona doğru dönmeye cesaret edemedim, acımasızlığı ve hareketinin şiddeti karşısında şok olmuştum. Çantayı, eldivenleri ve el fenerini aldım, kapıyı açtım ve arabadan indim. Kuyumcuya doğru koşarken topuklarımın asfalttaki tıkırtısı kulaklarımda yankılanıyordu. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Kalbim çılgınca atıyor, titremem şiddetleniyordu. *Lanet olsun. Ya polis gelirse? Ya hapse girersem?*

Titredim, karanlıkta hiçbir şey göremediğim için endişeyle etrafıma bakındım. Hafifçe gıcırdayan kapıyı dikkatlice iterek açtım.

Vay anasını.

Bunu yapmak

istemiyorum... Bunu

yapmak istemiyorum...

Bunu yapmak

istemiyorum...

Geriye dönüp baktığımda Kai'nin silüetinin uzaktan arabanın içinden çıktığını gördüm. İçeri girdim, işlemek üzere olduğum suçtan çok ondan korkuyordum. Silahının şakağıma yaptığı baskıyı hâlâ hissedebiliyordum. Sanki onun vahşi doğasını geçici olarak unutmuş ve sonra bir anda yeniden keşfetmiş gibiydim.

— Evde kimse var mı? Lily, sen misin?

Tanrı aşkına.

Merdivenlerde ayak sesleri duydum ve ikinci bir kat olduğunu fark ettim. Kendimi hızla duvara yasladım, hiçbir şey göremiyordum ama yaklaşan ayak seslerini net bir şekilde duyuyordum.

— Evde kimse var mı?

Hıçkırıkların serbest kalmasından korkarak titreyen elimi ağzıma bastırdım. Kapının kapandığını ve Dean'in ayak seslerinin uzaklaştığını duydum.

— Bana ne oluyor böyle?

Anlamıyordum, neden hala bilinci yerindeydi? İstenen etki bu muydu?

— Nerede şu lanet meşale!" diye bağırıldığını duydum çekmeceleri karıştırırken.

Odanın bir köşesinde, kapıya yakın bir yerdeydim. Sinmiştim, kendimi perişan hissediyordum, kalbim göğsümde çarpıyordu. Saklandığım yere yaklaştı, sonra arkasını döndü ve merdivenleri tereddütle çıkmaya başladı... sanki yönünü şaşırılmış gibiydi. İşte beklediğim fırsat buydu. Kai'nin bana verdiği lambayı yaktım.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça ayağa kalkarak etrafta elimdekine benzeyen bir mücevher aradım. Dean'in üst katta etrafı karıştırdığını duyabiliyordum. Hemen bir mücevher parçası buldum. Eldivenleri giydim ve onu aldım. Ellerim o kadar titriyordu ki neredeyse birkaç kez düşürüyordum ve tam Dean'in merdivenlere yaklaştığını duyduğumda panik beni ele geçirdi. Işığı kapattım ve aceleyle daha önce gördüğüm dolaba saklandım.

Sarsıntılı nefes alışım beni ele verme tehlikesiyle karşı karşıyaydı ve başım dönmeye başlamıştı. Dehşet duygularımı uyuşturuyordu. Kuyumcunun kapısı açılırken nefesimi tuttum. Hafif bir gıcırtı vardı.

— Lily mi?

Cevap yok. Kai miydi? Yavaş ayak sesleri. Sonra fısıltılar, kıvrıldığım dolabın yakınında, kavanozdaki bir kornişon gibi hapsolmuştum. Kim vardı orada?

Dolabın kapağını hafifçe araladım ve bakışlarım tanımadığım iki figürün üzerine düştü. Onlara bakarken boğazımda bir hıçkırık düğümlendi.

iki el silah sesi duyuldu. Işık patladı ve ardından zifiri karanlık bizi içine aldı. Gözlerim hızla yaşlarla doldu.

—*Silahlıyım!*

Dean'in tehdidi karşısında alaycı bir kahkaha duyuldu, Kai'ninkine benzemeyen bir kahkaha. Bir el daha ateş edildi ve irkildim. Bir el daha ateş edildi ve ben irkildim.

— Elması bize ver," diye tükürdü yabancılardan biri.

— Elimde hiçbir şey yok! O burada değil, tamam mı?!

— Nişanlın, daha doğrusu... eski nişanlın bize böyle söylemedi," diye alay etti dostum.

— Karım... nerede o?! Ona ne yaptın?

Birden kırılan camların sesini duydum ve vücudum tekrar sarsıldı. Her şeyi yıkıyorlardı.

— Bize bir şey olmadı, bizi arayan oydu. Ve seni öldürmemizi isteyen de oydu. Uzun zamandır mahallemi senin çirkin suratından kurtarmak istiyordum!

Bir el silah sesi daha duyuldu. Kulaklarımı kapattım ve daha da çömeldim, açıklık bana neler olup bittiğine dair bir fikir veriyordu. Hemen yanımda birinin olduğunu fark ettim. *Aman Tanrım.*

Tam o anda yok olmak, artık var olmamak istedim. Cansız bir nesne olmak. Sakin kalamıyordum ama aynı zamanda bu korkuyu da dizginleyemiyordum. Hareket etmiyordum, zar zor nefes alıyordum ama kalbimin her atışı tüm bedenimi titretiyordu.

—*Elmas nerede?!*

Daha fazla silah sesi duydum ve saklandığım yerin hemen yanında bir şeyin ağır bir şekilde yere düştüğünü duydum. Dolabın kapağındaki aralıktan bakmaya cesaret ettim ve cam gibi gözleri boşluğa bakan bir adamın yüzünü gördüm. Hemen arkamı döndüm ama yoğun bir mide bulantısı beni ele geçirdi.

Daha nefes alacak zamanım olmamıştı ki silah sesleri duyuldu. Bunu korkunç bir sessizlik izledi.

— Iris mi?

Kai'nin derin sesini duyduğumda ağızımdan gürültülü bir hıçkırık çıktı. Vücudum titriyordu. Korkudan felç olmuşum, uzuvlarımı uyuşturmuş ve beni susturmuştu.

— İçeride misin?

Sorusu sadece bir başka hıçkırıkla yanıtlandı.

Kapı açıldı ve Kai'nin devasa varlığı ortaya çıktı. Onun tanıdık silüetini, güçlü omuzlarını ve siyah saçlarını görmek beni gözyaşlarına boğan bir duygu dalgasını tetikledi.

— Bakma," diye emretti. Gözlerini kapat.

Kai'nin beni dolaptan çekip çıkardığını ve bedenimi kaldırdığını hissettim. Güçlü elleri beni sıkıca kavradı ve gözyaşlarım sel olup gömleğini ıslatırken göğsünü yanağımda hissedebiliyordum.

— Buradan gidiyoruz, hem de hızlıca.

Birkaç saat sonra. Birleşik Devletler'de bir yerde.

Yol boyunca nutkum tutulmuştu, sersemlemiştim. Durumun ciddiyetini anlamaya başladığımda güneşin ilk ışıkları ufukta belirmeye başlamıştı. Saat neredeyse sabahın 5'iydi ve uzun süredir yoldaydık.

Kulübe sessizdi. Zihnim korku ve öfke arasında gidip geliyor, Kai'den korkuyor ve ona öfkeleniyordum. Lily bu iki adamdan eski nişanlısını öldürmelerini istemişti ve bir parçam kendimi sorumlu hissediyordu, tıpkı *Box'ta* bir adamın ölümüne dolaylı olarak sebep olduğumda hissettiğim suçluluk duygusunu hissediyordum. Bu adamlar beni tanımıyordu ama yine de onların kaybına neden olmuşum.

— Evet... Vernon'a yaptır... Eldivenleri vardı, izlerini en aza indirmek için onları giydim... Göreceğiz... Tamam.

Pencereye yaslandım ve gözlerimi kapadım. Sadece eve gitmek istiyordum. Her şeyin durmasını. Eski hayatıma, üniversite rutinime, işime geri dönmek ve her şeyden uzaklaşmak.

Kai ile yollarımız kesiştiğinden beri dünyam alt üst olmuştu. Ateşle oynamıştım. Ona duyduğum çekim beni iğrendiriyordu. Hareketlerinden yayılan şiddeti ve tehlikeyi nasıl en aza indirebilirdim? Onu öpmüştüm. Çünkü onun savunmasızlığını hissetmiştim. Çünkü onun ilgisinden büyülenmiştim. O... Beni soygun yapmaya teşvik etmek için silahıyla tehdit etmekten çekinmeyen kişi. Bana yaşattığı her şey için, beni kendi dünyasının cehenneminde yaşattığı için ondan nefret ediyordum. Ben hiç hırsızlık yapmadım. Hiç ceset görmemişim... Hiç bu kadar şiddete tanık olmamıştım. Bu kadar çok cinayet. Bu kadar çok kan dökülmemişti.

İnsanlığımın bir parçasının, deliliğe, bir buçuk aydır içinde sıkışıp kaldığım bu somut cehenneme batmamı önlemek için beni bıraktığını hissettim. Bir buçuk ay. Tüm kavramlarımı kaybetmiştim.

Sanki sonsuzluk geçmiş gibiydi... Eski hayatım, izini kaybetmekten korktuğum belirsiz bir anıdan ibaretti.

— Burada uyuyacağız ve yarın tekrar yola çıkacağız," diye duyurdu Kai.

Terk edilmiş gibi görünen köhne bir motelin önünde durmuştuk. Ayaklarım zonkluyordu ve vücudum kurşun gibi ağırlaşmıştı. Kai bagajı açtı ve içinde eşyalarımızın bulunduğu iki büyük çanta çıkardı. Sessizce onu ıssız motelin içinde takip ettim. Eski bir televizyonda sabah haberleri gösteriliyordu ve neredeyse televizyon kadar yaşlı bir kadın resepsiyonda duruyordu.

— Bir oda, iki yatak," diye sordu Kai resepsiyon görevlisine.

Kimliklerimizi sordu ve sonra bize bir anahtar verdi. Odamız en üst kattaydı. Odaya ilk ben girdim ve Kai kapıyı arkamızdan kapatarak bizi karanlığa gömdü. Işığı açtı ve eşyalarımızı kayıtsızca yataklarımıza yerleştirdi. Duvarları yıpranmaktan sararmış banyoya yöneldim.

Lenslerimi aceleyle çıkardım ve makyajımı silmeden önce bir solüsyon sürdüm. Banyo berbattı ama suyun akşamın tüm izlerini sileceğini umarak duş aldım.

Dışarı çıktığımda oda yine zifiri karanlıktı. Tek ışık Kai'nin telefon ekranından geliyordu. Yatağında uzanmış telefona dokunurken yüzünü aydınlatıyordu.

Biraz korkuyla, onunkinden sadece birkaç santimetre ötedeki yatağıma yaklaştım ve uzandım. Vücudum hala titriyordu, belki soğuktan, belki de sessizlikte hala duyabildiğim silah seslerinin yankılarından. Gözlerimi kapadım ve kıvrıldım, beni boğmakla tehdit eden endişeyi kontrol etmek için derin nefes aldım. Ama sakın kalamıyordum, yeterince güçlü değildim. Sanki yok oluyormuşum, birkaç ay önceki İris'i kaybediyormuşum gibi hissediyordum.

Öldürülecek miydim? Tekrar kaçırılacak mıyım? Ya Kai bir sebepten dolayı bana işkence etmeye karar verirse? Ya Mason ona beni öldürmesini emrettiyse? Ya babam yine para çalmaya başladıysa? Ya çoktan öldüyse?

Düşüncelerim hızlanırken nefes alışım da hızlandı. Sakin kalamıyordum, midemdeki endişe yumağı büyümeğe devam ediyordu. Yumruklarım sıkıldı, tırnaklarım avuç içlerime battı, çenem kenetlendi, uzuvlarım acıyla sertleşti. Kalbimin gittikçe daha hızlı, daha yüksek ve daha yüksek sesle attığını hissedebiliyordum.

Ben öleceğim.

Beni öldürecekler. Bu gece öleceğim. Ailemi bir daha asla göremeyeceğim.

Nefes nefese ve titreyerek doğruldum. Sıcak bir nefes boğazımda düğümlendi ve saçlarımı bağlamadan önce elimi gergin bir şekilde saçlarımda gezdirdim. Cığerlerimin kasıldığını hissettiğimde bir hıçkırık beni sarstı.

Öleceğim. Öleceğim.

Bir karıncalanma hissi yüzümün bir tarafını işgal etti, felcin uyarı işaretleri gibi. *Felç geçiriyorum. Ölüyorum.* Titremem vücudumu ve yatağı titretti ve konuşamadım bile. Bir topun içine kıvrıldım ve saçlarımı şiddetle çektim.

— Iris.

Kai'nin elini omzumda hissettiğimde bir hıçkırık daha kaçtı ve ayağa fırladım. Hareketlerim koordinasyonsuzdu ve hareket ettikçe nefesimin daraldığını ve oksijen almakta zorlandığımı hissediyordum. Boğuluyordum. Beni öldürecekti.

Beni öldürecek.

Yere kıvrıldım, korku içinde ağlıyordum, sonumun yaklaştığını hissediyordum. Göğsüm ağrıyordu, Kai benimle konuşuyordu ama onu duyamıyordum. Onu duyamıyordum. Beni korkutuyordu. Her şey beni korkutuyordu.

Sonra birden yüzümde aşırı soğuk bir şey hissettim ve çığlık attım. Kai az önce yüzüme buz gibi su fırlatmıştı.

— Anksiyete krizi geçiriyorsun, ölmeyeceksin," dedi derin sesi, yavaş yavaş gerçekliğe geri dönerken.

Yüzümde tekrar su hissettiğimde nefesim aniden kesildi ve sonra bağırdım:

— Kesin şunu!

— Tekrar hoş geldiniz.

Titreyen parmaklarımı saçlarımda gezdiriyor, yavaş yavaş yönümü bulmaya çalışıyordum. Kalbim küt küt atıyordu. Tekrar kıvrılıp ağlamaya başladım, sırtımı odanın köşesindeki duvara dayadım.

— Eve gitmek istiyorum.

Sözlerim kırılğan bir fısıltıdan ibaretti. Güçlü olamayacağımı hissediyordum, bu akşam ve önceki tüm günlerde yaşadıklarımın birikimiyle sonunda ezilmiştim.

— Ne demek istiyorsun?

— Eve gitmek istiyorum.

— Iris, ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum.

— *Eve gitmek istiyorum!" diye ağladım, gözyaşları içinde. Buna daha fazla dayanamıyorum, bu dehşeti görmek istemiyorum! Neden bunu görmeme izin veriyorsunuz! Uçmak istemiyorum, insanların öldüğünü görmek istemiyorum!*

Gözyaşlarım kontrolsüzce akıyordu. Titriyordum, kontrolden çıkmıştım.

— Neden bana bunları yaşıtıyorsun?

Karanlıkta silueti yaklaştı, benden sadece birkaç adım ötedeydi.

— Beni suçlamayın," diye tükürdü.

— EVET! İnsanları öldürdünüz ve babam tanımadığım bir adamdan para çaldı diye beni kaçırdınız! Özgürlüğümü elimden alıyorsunuz, beni tutsak ediyorsunuz ve hayatımın geri kalanında vicdanımda sizin pisliğinizle yaşamak zorunda kalacağım!

Tüm o cansız bedenler onun yüzünden hafızama kazındı.

— Eve gitmek istiyorum, bırak eve gideyim... Hepsi senin suçun...

— Bu babanın hatası, benim değil.

— Beni kaçıran sensin, o değil!" diye bağırdım, "Bana insanların öldürülmesini izleten sensin...

Parmaklarını boğazıma doladığını hissettiğimde olduğum yerde kalakaldım. Kai hırlarken kalbim çarpmaya başladı:

— Haklısın Simones, seni kaçıran bendim. Seni tüm o cinayetlere tanık olmaya zorlayan bendim... ama seni bu dünyaya atan kesinlikle ben değilim. Ama ne var biliyor musun? Sana bir seçim hakkı vereceğim ve bunu sana sadece bir kez vereceğim. Gidebilirsin," diye başladı Kai, sözleri kalbimi sarsarak. Şimdi evine gidebilirsin, küçük sakın hayatına geri dönebilirsin, ama benden çok daha kötü niyetli başka insanlar seni kaçırmadan önce sana en fazla iki gün vereceğim. Ve inan bana, onlardan aynı ayrıcalıklı muameleyi görmeyeceksin.

Onun sözlerinin farkına vardıkça, ayrılma isteğime olan güvenim daha da azaldı.

— *Size söz veriyorum, sizi buldukları anda son nefesinize kadar işkence edecekler. Zayıflığından, masumiyetinden ve bedeninden faydalanacaklar... çünkü hepsi paraya ve taze ete aç. Ve sende ikisi de var.*

Eli boğazımda sıkılaştı. Bana yaklaştı ve benimkine karışan parfümünün kokusunu alabiliyordum.

— *Söz veriyorum seni kurtarmaya gelmeyeceğim, çünkü bu senin kendi seçimlerinin sonucu olacak,*" diye fısıldadı Kai yüzüme yakın bir şekilde. O anda, senin ölmeni isteyenlerden biri olacağım.

Karanlıkta, mavi gözlerinin bana içten ve acımasız bir bakışla baktığını görebiliyordum. Vücudum kaskatı kesildi.

— Seni kaçırmamın birçok nedeni var... ama en önemlisi yatırımımı güvence altına almak ve korumak. Çünkü unuttuysan diye söylüyorum, baban senin adına 12 milyon dolar transfer etti... Mason'ın 10 milyon istediğini unutma... Çünkü 2 milyon bana ait.

Birden aklıma bir anı geldi. O gece, uçurumda Mason gerçekten de 12 milyon dolardan bahsetmişti.

— Bu yüzden size bir seçenek sunacağım: ya bu odayı terk eder, kendinize bir taksi bulur ve sonsuza dek ortadan kaybolmadan önce birkaç günlüğüne küçük hayatınıza devam etmek için Ewing'e geri dönersiniz... ya da benimle kalırsınız,

kimsenin sana ulaşamayacağı bir yere. Beni zorlamadıkça sana zarar vermeyeceğim ve babanın borçlarını benim yardımımıyla kapatacaksın.

Dudağım titrerken gözyaşlarım tükenmez bir şekilde aktı.

— Senden önce kaçırdığım insanların hiçbirinin seçme şansı olmadı, hiçbiri senin gördüğün özel muameleyi görmedi, kimse benimle senin gibi konuşmadı ve kimse beni senin gibi kendi bıçağımla tehdit etmedi," diye hırladı tenime karşı. Beni sana senden önce kilitlediğim insanlar gibi davranmaya zorlama, çünkü bunu yapabilecek durumdayım. Sana karşı sabrımı gözünde büyütme, beni iyiliksever biri olarak düşünme, çünkü değilim.

Zayıf bir şekilde başımı sallayarak onayladım.

— Çıkarken kapıyı kapat," diye buz gibi bir sesle emretti ve beni bıraktı.

Vücudum yere çarpana kadar duvardan aşağı kaymama izin verdim. Kai yatağında uzanmaya devam ederken çatlamış dudaklarımdan son bir hıçkırık kaçtı. *Lanet olsun.*

Tüm bu keşifler zihnimde savaşıyordu. Çözüm zaten orada, kafamın içindeymiş gibi görünüyordu ama seçim yapmak benim ulaşamayacağım bir yerdeydi. Basitçe kaçabilir, bir taksiye atlayıp ailemin yanına dönebilirdim. Evime barikat kurup polise her şeyi anlatabilir, daireme göz kulak olmalarını isteyebilirdim. Ama sevdiklerimin güvenliğini de garanti edebilirler miydi?

Jacob, Kai'nin kendisini ve beni korumak için beni kaçırdığını iddia etmişti ve şimdi ödenmesi gereken başka bir borç olduğunu keşfetmiştim. Ve alacaklı olan Kai'ydi. Eğer gidersem beni öldüreceğini söylemişti. O andan itibaren cehenneme ineceğimi biliyordum. Gitmeme izin vermeyecekti, kana susamış ve acımasız olacaktı.

Evan Simones, senden ruhumun derinliklerinden nefret ediyorum.

Bu kadar para nerede olabilir? Başımı kapıya doğru çevirdim. Kai bana bir seçenek sunmuştu. Samimi miydi? Onunla gerçekten güvende miydim? Her şey bittiğinde gitmeme izin verecek miydi? O zaman güvende olacak mıydım? Hayatımı yeniden inşa edebilecek miydim?

Cevapsız sorular başımı döndürüyordu. Zonklayan bir baş ağrısı ortaya çıkıyordu, donmuştum, bitkin düşmüştüm. Ama bu artık bir rahatlık meselesi değil, hayatta kalma meselesiydi. Ve seçimimin ikinci seçeneğe doğru yöneldiğini biliyordum: Kai'nin koruması altında kalmak.

Ve kabul edelim, tüy sıkletiniz kendinizi savunmak için pek işe yaramayacaktır. Polisin de, çünkü Vernon pekala Kai'nin emriyle her şeyi sabote edebilir ve parasını geri isteyecektir.

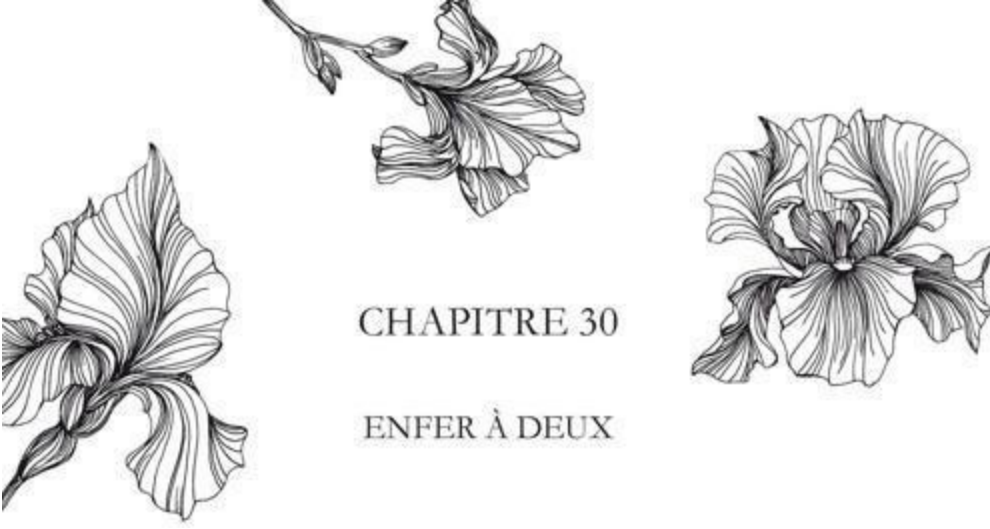
Rox, Thea ve Cody'yi sokacağın tehlikeden bahsetmiyorum bile.

Eğer o kapıdan girip buradan ayrılmaya karar verseydim, kendimi vahşi bir insan avının ortasında bulacaktım. Ve herkesin avı olurdu. Derin bir nefes aldığım anda omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı, midem düğümlendi, ıstırap vücuduma yayıldı.

Tavana baktım. Seçimimi yapmış gibi görünürken gözlerime yeni yaşlar doldu. İçinde boğulma riskini göze alarak kendimi onun dünyasına kaptırmaya devam etmek. Kendimi kurtarmak için kendimi kaybetmek.

Birkaç saniye sonra gözyaşlarımı sildim ve son bir kez üfledim. Ayağa kalktım ve yatağa doğru ilerledim. Yatağın üzerine düştüğümde baş dönmesi görüşümü bulanıklaştırdı. Kararımı vermiştim.

Artık geri dönüş yok.

Tişörtüm damlıyordu, Kai'nin yüzüme fırlattığı suyla ıslanmıştı. Nem hızla diğer kıyafetlerime de yayılmış, odadaki soğuşu daha da şiddetlendirmiş ve tüylerimi diken diken etmişti. Ayağı kalktım, keşke aklım başıma gelseydi de çantama başka bir kıyafet koysaydım diye düşündüm.

— Ah!" diye mırıldandım, bir şeye basarken yüzümü buruşturdum.

Ayağıımı incelemek için yatağıın kenarına oturdum. Acı hafıftı ama derime gömülü küçük cam parçasını çıkarırken ellerim titredi.

Kai'nin arkamda hareket ettiğini duydum. Sırtım ona dönüktü ve zifiri karanlıkta onu göremiyordum. Yatağıın aniden geri çekildiğini hissettim ve kendimi ondan sadece birkaç santimetre uzakta buldum.

Döndüğümde karanlığa karşı siluetini gördüm.

— Cam parçalarına dikkat edin.

Birkaç dakika önce kırılma sesini duyduğum şeyin, beni panik atağıımdan kurtarmak için kullanılan nesne olduğunu fark ettim. Muhtemelen bir bardaktı. Yavaşça çantama gittim ve ayağıım kanarken çantamı karıştırdım.

— Ne yapıyorsun lan sen?

— Benimkileri sırlıslıkla ettiğin için üzerimi değiştirmek istiyorum," diye aynı tonda homurdandım.

Yere dūřmeden önce başımın arkasına hafifçe bir řey çarptı. Arkamı dōndüm, kaşlarım çatılmıştı.

— şimdi uyu.

Yavaşça eğilip hâla sıcak olan pamuk topunu aldım. Birkaç saniye önce giydiği bluzdu.

Kai bana vermek için kazağını çıkarmıştı. S ı r t ı m ı ona dōnerek durdum, karanlık onun bakışlarından korkmadan üzerimi değiştirmeme yardımcı oluyordu.

— Bandajın var mı? Kalktığını duydum.

— Oturun.

Bana yaklařtı, ayak seslerinin boęukluęu ahřap zeminde yankılanıyordu. Elinin kalamda durduęunu ve beni nazikçe bir tarafa kaydırduęını hissettięimde gerildim. Beni gūsüz dūřüren bir hareketti bu.

Ben zayıfım.

Kai telefonunun ışığını açtı ve ben de hemen gōzlerimi kapadım. O çantasını karıştırıp muhtemelen bandaj gibi bir şey ararken ben de yatağa yerleştim. Soğuk eliyle ayağımı tuttuğunda içimden bir ũrperti geçti. Az önce yere oturduğunu fark ettim.

Kai, sahte hemşire: 1. sezon, 1. bōlüm.

— Kanaman var. Yaranı temizleyeceğim ama telefonu açık tutmam lazım yoksa hiçbir şey gōremem.

Yutkundum ve başımı salladım. Gōzlerim hâla kapalıyken derin bir nefes aldım ve o yaraya ıslatılmış bir pamuk ped uygularken kalbimin hızla çarptığını hissettim.

— Elini tutmamı... ister misin?" diye sordu yumuşak, tereddũtlũ bir sesle. Bilmiyorum... şey...

Dudaklarım aralandı. Sorusu beni elini tutmamı istediği o ana geri gōtũrdũ. Sanki rolleri tersine çevirmiş ve endişemi tahmin etmiş gibiydi. Sanki kendini benim yerime koymuştu.

— Ben... Evet. Hayır, lütfen.

Elinin yavaşça kalçamdan yukarı kaydığını hissettim, sonra soğuk parmakları benimkilerle iç içe geçti ve omurgamdan aşağı bir elektrik şoku gönderdi. Başparmağı parmağımı tıpkı benim yaptığım gibi yavaşça okşarken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Her hareketimi hatırlıyordu. Onu rahatlatmak için yaptığım her şeyi.

Düşüncelerimin dağıldığı birkaç saniyelik sessizlikten sonra fısıldadı:

— Bitirdim.

Ama gitmeme izin vermedi. Ben de bıraktım.

İçini çekti ve karanlık tekrar çöktü. Yavaşça gözlerimi açtım ve silüetinin benimkinden sadece birkaç santimetre ötedeki yatağına doğru ilerlediğini gördüm. Kendisine ait tanımlanamaz bir esansla karışmış odunsu kokusu üzerime sinmişti. Bana ödünç verdiği kazağın üzerinde bedeninin sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum.

— Uyu Iris," dedi yorgun bir sesle, "birkaç saat içinde tekrar yola çıkacağız.

Ama tüm yorgunluğuma rağmen uyku beni ele geçiremedi. Kafam durmak bilmeyen bir düşünceler girdabıydı, tekrarlanan kelimeler ve sahneler tekrar tekrar oynuyordu.

— Sen... Birçok nedeni olduğunu söylemiştin," diye mırıldandım, ondan birkaç santim uzakta, "Bana tüm nedenleri söylemeni istiyorum...

— Uyu, Iris.

İçimi yakıcı bir öldürme arzusu kaplarken çenem sıkıştı. Sonra, hissedilir bir acıyla tükürdüm:

— Her seferinde bu lanet sorudan kaçmayı bırak, sana her seferinde aynı şeyi sormaktan bıktım. Sebeplerin neler? Seninle kalmayı seçiyorum ama her şeyi anlamak istiyorum.

Dönüp tavana baktım, boğazım düğümlenmişti. Bu bilgi avından, çıkarımlarda bulunmak için bazen Jacob, Vernon ya da Mason ile bağlantılar kurmaya çalışmaktan bıkmıştım. Olaya karışan ilk kişinin bana tüm gerçeği anlatmasını istiyordum.

Dudaklarından ağır bir iç çekiş çıktı ve sesi odanın sessizliğini bozduğunda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

— Birinci sebep: Ölümcül bir tehlike içindeydin. Ve sen benim görevimdin.

Tüm vücudum coşkuyla sarsıldı. Bana haftalardır duymayı beklediğim şeyi söylüyordu. Sözlerini yuttum, bilgi için açgözlüydüm. *Siktir, sonunda!*

— Günler geçtikçe öldürülme riskin daha da arttı," diye devam etti paralı asker ciddiyetle. Benim görevim sana göz kulak olmaktı... daha doğrusu sana göz kulak olmak ve babanı bulmak zorundaydım. Bir şeyler bildiğine dair bir önsezim vardı, bu yüzden mikrofonlar yerleştirdim. Hatta aynı mücevherleri şehir merkezinde sattırdım, çünkü şüphelendiğini biliyordum.

Box'taki o akşamı hatırlayınca dudaklarımı araladım. Rox beni arayıp şehirde benimkinin aynısı olan kolyelerin satıldığını söylemişti.

Ne köpek ama.

— O paranın sende olmadığını fark ettiğimde, Mason'a para sorunun olduğunu kanıtlayan kasetler dinleterek onu ikna ettim. İyi ki bilmiyordun çünkü o parayı kullanırsan seni öldürecektim.

İtirafı karşısında sertçe yutkundum.

— Fiziksel tanıma uymuyordunuz çünkü bana gözlerinizin kahverengi değil açık renk olduğu söylenmişti, bu yüzden Jacob size ilk kez adınızı sordu. Gözlerinin açık kahverengi olduğunu sonradan öğrendim.

Heterokromim sadece bana en yakın olanların bildiği bir sırdı. Şimdi Jacob ve Kai de bunun bir parçasıydı, Kai onları hiç görmemiş olsa bile ve bu en iyisiydi.

— Daha sonra, beni Cody'ye teslim ettiğini öğrendim, bu yüzden ikimizin de içinde bulunduğu tehlike nedeniyle seni kaçırmayı düşündüm... *2 numaralı neden: kendimi korumak için.* Benimleyken sana hiçbir şey olmayacağını, hiçbir şeyi riske atmayacağını ve *başımı* derde sokacak hiçbir şeyi ifşa etmeyeceğini biliyordum... *3 numaralı neden: param.* Baban milyonlar çaldı.

Mason, bir kısmı bana ait. Senin hayatın pahasına kendi dünyamdaki insanlarla kapkaç oynamak istemiyorum, yapacak daha iyi işlerim var. Tek istediğim param.

— *4 numaralı sebep: seni korumak.* Babanın saçmalıklarına maruz kaldığını gördüğümde senin için üzuldüm, özellikle de aldığın risklerin farkında olmadığın için. Sen lanet olası bir masumsun ve bunun sana karşı dönmesini istemedim. Benim dünyamda Iris, masumiyet en kötü lanettir. Kullanılır, yok edilir, sürekli alay edilir çünkü en büyük zayıflıklardan biridir. Masumiyetini benim dünyamdan korumak istedim çünkü kaderinde o dünyaya girmek olduğunu biliyordum. Yollarımız kesiştiği andan itibaren bunu anlamıştım. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Yani Jacob doğruyu söylüyordu. Kai'nin beni almasının sebeplerinden biri beni korumaktı.

— Seni götürmemin sebepleri bunlar, Iris. Cevaplar istiyordun, şimdi onları aldın.

Boğazım düğümlenmiş, gözlerim hâlâ tavana dikili bir şekilde onun itiraflarını sindirmeye çalışırken nutkum tutulmuştu. Sözleri kafamın içinde dönüp duruyor, önlerine çıkan her şeyi yok ediyordu. Kai beni koruyordu çünkü benim için üzülüyordu.

— Kalmayı sen seçtin Iris ve ben de sana kaçırılmanla ilgili tüm açıklamaları yaptım. Şu andan itibaren suçu bana atamazsın, sorumluluk senin ve babanın.

O da tavana bakmak için arkasını döndü.

— Şu anda sana söz verebileceğim tek şey seni kendi dünyamdan korumak. Ama kendimden değil.

Bu sözler beni çok etkiledi. Biz farklıydık. Çok farklıydık.

— Ben iyi bir insan değilim. Görevimi tehlikeye atarsan seni öldürürüm. Emirlerimi sorgulama ve sana söylediklerimi yap. Karşılığında, arkamı kollayacağım.

Daha önce olanlara atıfta bulunduğunu fark ettim. Silahını kafama dayamakta tereddüt etmediği ve iki soyguncuyu vurduğu an.

— Şu andan itibaren her şey birlikte çalışmakla ilgili.

Birlikte çalışmak.

— Ve tüm bu saçmalıklar biter bitmez, herkes ait olduğu dünyaya geri dönecek.

Başımı salladım, onunla aynı fikirdeydim ve bir gün hayatıma güvenle devam edebileceğim fikrine tutunuyordum.

— Buraya ait olduğunu düşünüyor musun?

Belki de sorum çok safçaydı, ama bir insanın kendisini bu kadar ahlaktan yoksun bir dünyaya ait hissedebilmesi bana akıl almaz geliyordu. İnsanlıktan bu kadar yoksun.

— Ben bunun içinde doğdum, evet.

— Ama bu oraya ait olduğun anlamına gelmez, Kai.

— Ben kesinlikle seninkine ait değilim, Iris," diye mırıldandı yanımda. İşkencenin yasal bir ceza biçimi olduğu, ölüm ve şiddetin ruhların özü olduğu bir dünyada yaşıyorum. Benim dünyamda iyi insan yoktur, yalancılar, kötü niyetli insanlar, tecavüzcüler, ikiyüzlüler, sadistler vardır. Para için öldürenler de var, zevk için öldürenler de. Tanrı gibi davrananlar da var, şeytanın ta kendisi gibi davrananlar da.

Kai içinde yaşadığı gerçekliği korkutucu bir sakinlikle anlatırken buz gibi bir dehşet beni ele geçirdi.

— En tehlikeli olanlar kaybedecek hiçbir şeyi olmayanlar, ölümü sükûnetle bekleyenlerdir. En zayıf olanlar empatilerdir, duyguları hissedenler, insan olanlardır. İnsanlığın bir zayıflık olduğu bir dünyada yaşıyorum ve benim *hiçbir* zayıflığım yok. Yani evet, ben o evrene aitim.

Birkaç dakika sessiz kaldım ama aynı fikirde değildim. Kai'nin başka bir yönünü görmüştüm, insani yönünü.

— Acımışsın Kai," diye mırıldandım. Bana acıdın ve bu insanlığın bir işaretidir.

Sessiz kaldı.

Acımanın insani bir özellik olduğunu bilip bilmediğini bilmiyordum. Bazı insanlar küçümseme ile acımayı birbirine karıştırır ve acımayı bir tür küçümseme olarak algılar. Ancak en geniş anlamıyla acıma, başkalarının acılarına karşı duyarlılıktır. Merhamet terimi genellikle kavramı yumuşatmak için kullanılırdı ama özünde aynı duygudan bahsediyoruz. Ama Kai böyle mi düşünmüştü? Benim zavallı olduğumu mu düşünüyordu? Zavallı mı?

— Babanın hatalarının bedelini ödemeni istemedim. Çocuklar her zaman ebeveynlerinin hatalarının bedelini öderler ve bu beni iğrendirir.

Sonra aniden bir anı canlandı. Mason'ın sözleri, tanıştığımız gece, Kai'nin beni ittiği o uçurumun tepesinde söylediği sözler. Bunu neden yaptığını merak ettim. Ama sadece birkaç dakika önce bana doğru gelen Mason'dı.

Sanki Kai bunu onun için yapmak istemiş gibiydi. Belki de...

"Güven bana."

Ne olduğunu anladığımda omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Kesin olarak biliyordu. Mason'ın en başından beri beni itmeye niyetli olduğunu biliyordu.

Hareket ettiğini hissettim ve orada durdum, nefesim hafifçe hızlanırken, kalbim daha hızlı atarken gözlerim tavana sabitlendi. Yanımda onun sıcaklığını hissedebiliyordum, yataklarımız neredeyse birbirine yapışmıştı.

— Senin dünyanı sevmiyorum..." diye mırıldandım.

— Bence seninki fazlasıyla sahte," diye itiraf etti Kai alçak bir ses tonuyla.

— Neden?" diye sordum şaşkınlıkla, sesim yorgunluktan ağırlaşmıştı. Bu normal, Kai. Bunda sahte bir şey yok.

Göz kapaklarımın ağırlaştığını, yorgunluğun yavaş yavaş gevşemeye başlayan bedenimi ele geçirdiğini hissedebiliyordum. Endişelerim azalıyordu.

— Bizde, Iris, lafı dolandırmayız, hepimiz kötüyüz ve bunu kabul ederiz. Gerçekliğinizi süslüyorsunuz, kendinize iyi bir imaj vermek için yalan söylüyorsunuz... bazıları ise daha da canavarca.

Sesinin tonu sertleşmişti, sanki kızgınlıkla doluydu. Hikâyesini öğrenmek için her şeyimi verirdim ama o güven seviyesine asla ulaşamayacağımı biliyordum. Hatta geçmişini bilmekten bile korkuyordum.

— Bence herkesin içinde hem iyi hem de kötü yanlar vardır," diye mırıldandım uykuya dalmaya başlarken. Bizi insan yapan da bu... biz orta yoluz.

Kai sessiz kaldı ve bedenimin yavaşça uykuya teslim olduğunu hissettim. Zihnim tüm düşüncelerimden arınmış, kafamı ve odayı dolduran sessizlik tarafından yutulmuştu.

— Her şeyin içindeki iyiliği nasıl görebilirsiniz?

Derin sesi kulağıma yakın fısıldadı:

— Benim içimde bile mi?

On iki saat sonra.

— Neredeyiz biz?

— Cleveland'da," diye nefes aldı Kai arabadan çıkıp kapüşonunu başının üzerine indirirken, "Burada yapacak işlerim var.

Ben de arabadan çıktım. Garip bir şekilde sessiz bir alana park etmiştik. Uzaktan bir köpeğin havladığını ve birkaç motorun uğultusunu duyabiliyordum ama insan yaşamına dair hiçbir iz yoktu.

Kai'nin silahını alıp etrafına bakındığını ve açıkça tetikte olduğunu gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Dışarıda yangın merdiveni olan harap bir binanın yanında duruyorduk, New York'ta sıkça gördüğümüz türden.

— Buradayım," diyor Kai telefonda, "pencereyi aç.

Pardon?

Demir merdiveni tırmandığını gördüm ve hâlâ şaşkınlıkla onu takip etmekten başka çarem yoktu. Ayak seslerimizin çelik üzerindeki gıcirtısı, tüylerimi diken diken eden tek algılanabilir sestti.

Kai bir pencere açtı ve girdiğimiz odadan bir sıcaklık dalgası yayıldı. Güçlü bir ot kokusu burun deliklerimi doldurdu. Yeşil ve mor neon ışıklar altında çalan fon müziği eşliğinde yoğun duman etrafımızı sarmıştı.

Burası neresi?

— NEELAM!

Derin, kadınsı bir ses Kai'ye sanki yabancı bir dildeymiş gibi bir dizi anlaşılmaz kelimeyle cevap verdi. *Neredeyiz lan biz?*

— Sana deli gibi bağırmamanı söylemiştim, lanet olsun!

Kai usulca güldü ve dumanın içinden bir figür çıktı. Neelam.

Dolgun dudakları ve delici gözleriyle çarpıcı bir güzelliğe sahipti. Koyu kahverengi saçları yontulmuş yüzünü çerçeveliyordu. Piercingler burnunu süslüyor ve kulakları boyunca uzanıyordu; metalik parlaklıkları siyah teniyle tezat oluşturunuyordu. Tek kelimeyle çok güzeldi.

— Yanında birini mi getirdin?

Beni incelerken dudaklarının arasına bir cigara yerleştirdi.

— Akşam için kullanacağım.

Genç kadın beni tepeden tırnağa inceledi.

— Çok masum görünüyor, güçlü bir battaniye. Kai'ye şaşkın bir bakış attım.

Neelam güldü ve ona sarıldı. Birbirlerini uzun zamandır tanıyor gibiydiler, çünkü kucaklaşmaya karşılık verirken Kai'nin yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

— Tayco nerede?" diye sordu.

— Bir şey almak için dışarı çıktı. Haydi, pencerenin önünde durma. O gelmeden hava almam lazım. Lisa da birkaç dakika içinde burada olacak.

Kai eşyalarımızı mor kanepenin üzerine yerleştirdi ve ben de Kai'ye yakın durarak daireyi gözlerimle keşfetme fırsatını yakaladım. Bu yabancı ortamda kendimi çok küçük hissediyordum. Esrarın dumanı, eski olduğu her halinden belli olan dairenin havasını dolduruyordu. Mobilyalar daha iyi günler görmüş gibi görünüyordu ama neon ışıkları, tavan ışıklarının yokluğunu telafi eden bir ışık dokunuşu veriyordu.

Kai kanepeye yığıldı ve ben de yanına oturdum. Sehpanın üzerinde ot ve çeşitli maddelerle dolu torbalar gördüm... hatta kokain. Kai ayağa kalktı ve her şeyi inceledi. Parmak uçlarıyla küçük bir kokain torbasını kendisine doğru çekti.

Neelam elinde birkaç şişe birayla döndü. Teklifini kibarca reddettim ve bir şişeyi Kai'ye uzatmadan önce omuz silkti.

— Peki ona ne isim vermeliyim?" diye sordu.

— Iris," diye cevap verdi Kai, diğer ilaçları incelerken soğukkanlılıkla. Bana biraz yaprak ver.

Elinde birkaç pufla geri döndü, onları kabaca önümüze koydu ve cebinden bir tomar kâğıt çıkardı.

Onu uçurmak için mi oradaydık?

— Onu nerede buldun? Buna alışık gibi görünmüyor... Öte yandan, ihtiyacınız olan her şeyi almalısınız, çünkü Tayco çocuklarını geri getirecek.

Kai başıyla onayladı ve biraz ot ile bir torba kokain aldı. Neelam kalanları bir kenara koydu ve masayı bir çırpıda topladı. Diğer pencereleri de açtı ve evi çocuklar için daha kabul edilebilir hale getirmeye çalıştığını fark ettim.

— Soruna cevap vermek gerekirse," diye mırıldandı Kai kokain torbasını açarken, "soru sorma.

— Prensiplerinizin değişmediğini gördüğüme sevindim," diyerek gülüyor Neelam ve bir taburenin üzerine çöküyor. Eğer beyefendi bizi tanıştırmak istemezse, ben Neelam... Evine hoş geldin, Iris.

— Teşekkür ederim," diye cevap verdim, utangaç ve çekingen.

Başımı Kai'ye doğru çevirdim. Gözlerini kaçırmadan önce gözlerimiz bir an için buluştu. Masanın altından bir tahta aldığını gördüm. Üzerine küçük bir miktar uyuşturucu koydu ve sonra bir kart aldı.

— Peki ne durumdayız?

— Birkaç saat önce bilgisayar sistemlerine girmeyi başardım," diye bilgilendirdi Neelam onu bir dolar banknotu yuvarlarken izlerken. Ancak güvenlik seviyeleri son derece yüksek ve sorun da bu.

— Toplantının nerede olduğunu biliyor muyuz?" diye sordu, tahtaya doğru eğilerek.

Ve beyaz tozu burnundan çektikten sonra kanepenin üzerine yığıldı. Tahtayı yere fırlattı.

— Wisconsin'de bir depoda," diye yanıtladı Neelam. Listeyi ele geçirmeyi başardım ve orada olacak. Sadece listeye eklemek için biraz daha zamana ihtiyacım var.

iletişim bilgileriniz. Köstebek, teminatınızı yaymakla ilgilenecek, böylece kimsenin sizin hakkınızda herhangi bir şüphesi kalmayacaktır.

Kai başını salladı, sonra Neelam bana döndü.

— Özellikle de onunla.

Kapının kilidi açıldı. Görüş alanıma üç yeni yüz girerken Kai gözlerini kapattı.

— Lam!

— Teyze!

İki çocuk, onları kollarını açarak karşılayan genç kadının yanına koştu ve yanlarındaki adam kapıyı arkasından kapattı. Bize baktı.

— Lakestone, evine hoş geldin.

Kai ayağa kalktı ve onunla aynı yaşta görünen adam onu kollarına aldı. Bana şaşkınlıkla baktı, sonra hafifçe gülümsedi.

— Ya sen?

— Iris, Kai'nin 'soru sorma'sıdır," diye yanıtladı Neelam, yanındaki küçük kızın saçlarını okşayarak.

— Bu güven verici. Tanıştığımıza memnun oldum, ben Tayco.

Gülümsemesine karşılık verdim ve korkuyla başımı salladım. Tayco, Neelam'a çarpıcı bir benzerlik gösteriyordu: aynı ten rengine ve benzer yüz hatlarına sahiptiler. Aynı aileden geliyor olmalıydılar.

— Baba, bak!

Küçük kız Tayco'ya Neelam'ın az önce kendisine verdiği plastik yüzüğü gösterdi. Tayco kızının yanına çömelmiş, ona gösterdiği şey karşısında şaşırmış gibi yaparken gülümsemeden edemedim.

Oğluna doğru eğildi ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

— Hadi," diyor Neelam, ayağa kalkarak, "gel ve üstünü değiştir, sonra yemeğe otururuz. Yemek birazdan hazır olur.

Bakışlarım Kai'ye kaydı, düşünceli bir halde baba ve oğluna bakıyordu. Tayco, Kai'nin yanağına şefkatli bir öpücük kondurdu.

Neelam'ı takip ederken, küçük kız yüzüğünden etkilenmiş bir şekilde oyalanıyordu.

— *Prenses*, Neelam'a katıl.

Yumuşak bir sesle söylenen bu lakap anında boğazımın düğümlenmesine neden oldu. Gülümsemem soldu, yerini kıskançlık maskesi aldı. Tayco'nun küçük kızının elinden tuttuğunu gördüğümde kalbim kıskançlıktan sıkışmıştı.

— Buraya gelmekten nefret ediyorum. Böyle hisseden tek kişinin ben olmadığımı gördüğüme sevindim *prenses*.

Kai'ye döndüm. Bir sigara yakarken Tayco'yla birlikte kızı izliyordu. Nikotini içine çekti, gözlerini kapadı ve birasından bir yudum aldı.

— Burada ne işimiz var?

— Yapacak işlerim var," diye tekrarladı merhametli bir şekilde.

— Bu oyunu oynamak istiyorsan, tamam, iyi... Benim burada ne işim var? Dumanı dışarı verirken dudaklarında bir gülümseme belirdi, sonra mırıldandı:

— Birlikte çalışıyoruz, hatırlamıyor musun?

Oynadığı oyunu anladığım için çenemi sıktım. Kararımdan faydalanacaktı. Şaşırmamış olmama rağmen ona ters ters baktım. Bu Kai'ydi.

Bu adam şeytan.

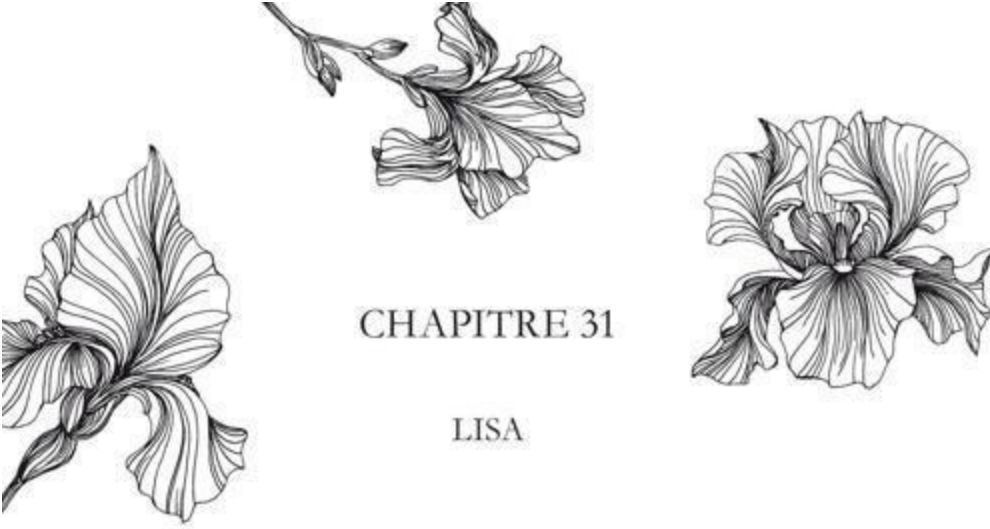
Her halükarda, ona zincirli kalmaktan başka seçeneğim yoktu. Ama şimdi sadece kendimi suçluyordum. Çünkü dalmayı seçen bendim.

Başından beri sırtarak baktığım sigarasını bana uzattı:

— Bana ait olanı paylaşmaktan nefret ederim ama senin için bir istisna yapabilirim *Prenses*.

Kapının çalınması konuşmamızı böldü. Tayco kapıyı açmaya gitti ve genç bir kadın mutlulukla haykırarak içeri daldı:

— Neelam bana erkek arkadaşımın döndüğünü söyledi!

Genç kadın kollarını ardına kadar açtı, yüzünü geniş bir gülümseme aydınlattı. Gözleri gerçek bir mutlulukla parlıyordu. Ve beni şaşırtan bir şekilde Kai'nin dudaklarında da küçük bir gülümseme belirdi ve Kai öfkeyle başını salladı. Genç kadın sevinç çılgınlıklarıyla onun kollarına atlarken göğsüm daraldı.

— Piç, bu yüzden mesajlarıma cevap vermedin!

— Hayır, sadece beni çileden çıkarıyorsun," diye homurdandı Kai, onu itmeye çalışarak. Çekil, beni boğuyorsun.

— Seni üç aydır görmedim Lakestone, bırak da eğleneyim!

Tanıdık bir şefkatle ona sarıldı. Bu sahne zihnimde bir dizi soruyu tetikledi. Kimdi bu kız?

— Bana iki ay önce döneceğine söz vermiştin!

Ona baktı, yüzü neredeyse onunkine yapışmıştı ve Box'ta paylaştığımızı benzer bir yakınlık yarattı.

— Bir şey çıktı. Şimdi bırak beni," diye homurdandı, ona ters ters bakarak.

Diz çökmüş pozisyonu, Kai'nin kalçaları arasına sıkışmış bedeni ve boynuna dolanmış kolları belli bir samimiyete işaret ediyor gibiydi. Sorular kafamda dönüp dururken kayıtsız kalmaya çalıştım.

Birden bana döndü ve kaşlarını kaldırdı.

— İyi akşamlar.

Kai'ye baktım. Lisa'nın kucağından hızla kurtuldu ve ayağa kalktı.

— Lisa, Iris... o benim battaniyem," dedi. Git üstünü değiştir, kızarmış yemek kokuyorsun.

— Merhaba, Iris!" diye sevinçle haykırdı ayağa kalkmadan önce. Lakestone, senin gibi kan kokmaktansa kızarmış yemek kokmayı tercih ederim.

Kai ile ilişkisini merak ederek odadan çıkışını izledim. Oldukça arkadaşça görünüyorlardı. Kız arkadaşı mıydı? Ya da belki eski sevgilisi? Kai benimle geçmiş ilişkileri hakkında hiç konuşmamıştı ve sadece hiç aşık olmadığını söylemişti.

Alaycı bir kahkaha beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Kai hâlâ kanepeye yığılmış, benden sadece birkaç santimetre uzaktaydı.

— Dikkat et, onu gözlerinle öldürüyorsun.

Gözlerimi devirerek bıkkınlık numarası yaptım. Ama içimde nabzım hızla atıyordu.

— Ben onun sevgilisiyim," diye ekledi alaycı bir gülümsemeyle.

Anlayamadığım bir nedenden dolayı sinirlerim daha iyi olmaya başladı. Neden umurumda olsun ki? Onun için kim olduğu önemli değildi.

— O zaman onun için üzülüyorum," diye cevap verdim ona acıyan bir bakış atarak. Zavallı şey, aklını kaçırmış olmalı.

— Tıpkı *Box'taki* sen gibi," diye karşılık verdi.

Ona ters ters baktım ve koltuktan kalkmadan önce bir kahkaha patlattı.

— Kıskanma. Belki bir gün onun yerini alabilirsin," diyor Kai gerinerek.

— O gün hiç gelmesin diye dua ediyorum. Bunun için endişelenme.

— Duaların işe yaramadığını biliyorum," diye gülüyor, "ama her zaman umut edebilirsiniz.

Dudaklarının kenarları kıvrıldı ve bir adım geri çekildi. Neelam birkaç metre ötede Lisa'yla sohbet ediyordu ve Tayco mutfığa girdi, onu arkadaşları takip ediyordu.

Çocuklar. Masanın etrafına oturdular.

— Çocuklar, Kai'yi hatırlıyor musunuz?" diye sordu Tayco.

— İstiyorum," diye yanıtladı genç kız isteksizce. Bebeğimi kırdı.

Küçük kızın Kai'ye küstahça bakmasını izlerken gülümsemekten kendimi alamadım. Omuz silkti, kızın kızgınlığına kayıtsız kaldığı belliydi.

— İbnemi kırdın Jade. Bu bir kazan-kazan durumu.

Ona ters ters baktım, o da gözlerini devirdi.

— Onu ben de hatırlıyorum," dedi küçük çocuk. *Dis'i* izledik...

— Ye, Kory," Kai tezgâhın etrafında dolanırken onun sözünü kesti.

Tayco bana oturmamı teklif etmeden önce ona eğlenerek gülümsedi. Tayco kızının yanına otururken ben de çekingen bir tavırla paralı askerle Jade'in arasına yerleştim. Neelam ve Lisa geldi.

— Çok yorgunum!" diye inledi ve bir sandalyeye yığıldı, "Dünden kalan yemek var mı? Lazanya sevmem...

— Neelam bana dönmeden önce buzdolabını kontrol et," diye cevap verdi. Ye, Iris, soğuyacak.

Çatalımın ucuyla yemeğimle oynarken gülümseyerek başımı salladım. O kadar korkmuştum ki iştahım kaçmıştı. Kendimi bir ısırık almaya zorladım, diğer elim titreyen bacağıma sakinleştirmek için nafile bir çabayla dizime bastırdı.

Kimse sana bakmıyor, sadece

ye. Lisa bana bakıyor.

— Peki Lakestone, hâlâ buraya dönmeyi düşünmüyor musun? diye sordu Tayco meraklı bir bakışla.

Sen mi?

— Oh evet, Jacob'ı çok özlüyorum!" diye inledi Lisa, gözleriyle yalvararak, "ayrıca dört yıldır bir ilişkisi var ve ben onun erkek arkadaşıyla hiç tanışmadım bile!

— Hiçbir şey kaçırmıyorsun," diye iç geçirdi Kai, o da yemeğiyle oynarken, "buraya geri dönmeyeceğiz. En azından kalıcı olarak, asla.

— Haklı, riskli," diye ekledi Neelam, sandalyesinde arkasına yaslanıp bana dönmeden önce. Nerelisin, Iris?

— New Jersey'den," diye yanıtladı Kai bana bakmadan, "tuzu uzatsana.

Lisa mektubu ona uzattı ve ben neyi açıklayabileceğimi bilmediğim için sessiz kaldım.

— "Oh!" diye haykırdı ikincisi, "burası yeni şehir değil...

— Evet," diye sözünü kesti Kai karanlık bir bakışla, "ye.

Tayco şaşkınlıkla bir kaşını kaldırdı. Kendi adıma, konuşmayı ve sonuçlarını kavrayamadım.

Kimse konuşmaya cesaret edemiyor, bunun yerine çocukların günleriyle ilgili konuşmalarını dinlemeyi tercih ediyordu. Jade'in dört, Kory'nin üç yaşında olduğunu ve annelerinin aynı olmadığını öğrendim. Otuz yaşındaki Tayco, barlarda çalan bir müzik grubundaydı. Lisa ise yirmi beş yaşındaydı ve çok uzak olmayan bir restoranda çalışıyordu, Kai'ye göre bu da ondan yayılan ısrarlı cips kokusunu açıklıyordu. Uzun zamandır arkadaşmışlar gibi görünüyordu, bunu ondan duymak beni şaşırtmıştı. Onun bir arkadaşlığı sürdürebileceğini düşünemezdim.

— Ben gidiyorum," diye açıkladı Tayco, mutfaktaki saate bakarak. Çok geç döneceğim. Çocuklar, bu gece teyzeniz ve Lisa halanızla kalacaksınız, tamam mı?

Neelam Tayco'nun kız kardeşiydi ama Lisa aynı aileye mensup gibi görünmüyordu. Daha açık bir teni, omuzlarına kadar inen kahverengi bukleleri, koyu renk gözleri ve elmacık kemiklerinin üzerinde çilleri vardı. Vücudu nefes kesiciydi ve onun yanında kendimi bir süpürge sopası gibi hissediyordum.

— Odan hazır, eşyalarını oraya koyabilirsin," dedi Neelam ve kalkıp yemeğini yeni yemiş olan Kai'ye döndü.

Tabağını yıkadı, sonra eşyalarımızı toplamak için oturma odasına yöneldi.

Lisa yemeğini bitirirken bana işteki günüyle ilgili hikayeler anlatır ve zaman zaman bana gülümserdi. Bazen kendimi dışlanmış hissetmemem için fikrimi sorardı. Sonunda ondan gerçekten hoşlandım.

Çocuklar yatak odalarına yönelen Lisa'yı takip etti. Kendimi Neelam'la yalnız buldum; çocukların yanında saklamak zorunda kaldığı esrarı geri alırken rahat bir nefes aldı. Dumanı içine çekişini ve temiz havanın tadını çıkarırcasına gözlerini kapatışını izlerken dudaklarımda eğlenceli bir gülümseme belirdi.

— Hiçbir şey yememişsin," diye belirtti.

— Ben... Ben pek aç değilim.

— Bunu nasıl yaptın?

Avucumdaki küçük yara izini işaret etti. Bu, Kai'nin elinden bıçağı kaptığım zamanı hatırlatıyordu.

— Bir kaza," diye cevap verdim yumruğumu sıkarak.

Neelam bir latte daha almadan önce gülümsememe karşılık verdi. Daire küçüktü ve yatak odaları mutfığa yakındı, bu yüzden Lisa'nın çocuklarla konuştuğunu duyabiliyorduk. Kai'den hiçbir iz olmadan birkaç dakika geçti. Neelam ve ben masayı toplamaya ve bulaşıkları yıkamaya koyulduk. Kendim hakkında çok fazla şey anlatamayacağım için onun hakkında daha fazla şey öğrenmekle yetindim. O ve Tayco ikizdi. Gündüzleri fotoğrafçıydı... geceleri ise bir hacker.

— Sokaktaki yabancıların fotoğraflarını çekmeyi seviyorum, özellikle de sabahın çok erken saatlerinde," diye gülümseyerek itiraf etti. Yüzlerinde uyku ve yorgunluk izleri var. Çoğu huysuz ama iyi bir fincan kahve bazen onları gülümsetiyor.

Başımı salladım ve güldüm; kahve aynı zamanda güne iyi bir başlangıç yapmamda da yardımcımdı.

Kai mutfığa geri geldi. Dolapları karıştırıp bir şeyler aradı ve bir silah çıkardığında kalbim küt küt atmaya başladı.

Ne oldu?

Neelam kahkahayı patlattı.

— Kapağını böyle korkutma.

Kai bana baktı, sonra iç çekerek mutfaktan uzaklaştı:

— Onun için endişelenme, daha kötülerini de gördü.

Evet, her şeyi biliyorsun, seni piç.

Kapüşonunu geri çekti ve pencereyi sonuna kadar açtı.

— Ben dışarı çıkıyorum.

Ve birkaç saniye içinde gitmişti.

— Bir süredir onunla birlikte olduğunu ve çok daha kötülerini gördüğünü tahmin ediyorum," diye mırıldandı Neelam. Üstünü değiştir ve geri gel. Odası koridorun sonunda solda. Ben balkonda olacağım.

Odada gri, yıpranmış çarşafarla kaplı büyük bir çift kişilik yatak vardı ve duvarlara yapıştırılmış bazı yırtık çizimleri hemen fark ettim. Esir tutulduğum evdeki odasını süsleyenlerle tamamen aynı türdendi. Gardırobun yanındaki kırık ayna bana onun odasındakini hatırlattı, o da kırıktı. Az önce kapattığım kapıya döndüğümde nefesim kesildi. Çarşafarla kaplıydı.

Kaşlarımı çatarak yaklaştım. Parmak uçlarımla kumaşa dokundum ve kapının hasar gördüğünü hissettim. Çatlaklar ve delikler görebiliyordum. Ürperdim ama dışarıdan gelen sesleri duyunca geri çekildim. Aceleyle üstümü değiştirdim ve üzerimde yoğun bir baskı hissederek odadan çıktım.

Açık pencereye doğru ilerledim ve daireden çıktım. Rahat bir şekilde oturan Neelam yanındaki mindere vurarak beni oturmaya davet etti. Yerime oturdum ve Neelam'ı taklit ederek yanımdaki battaniyeye sarındım. Burası çok soğuktu, özellikle de yılın bu zamanında. Şimdi Kasım ayı olmalıydı.

Neelam bana bir sigara uzattı, minnetle kabul ettim ve yaktım.

— Esrar içiyor musun?

Nikotini içime çektim ve cevap vermeden önce bir an için gözlerimi kapattım:

— Bazen yapıyorum.

Cody ile.

Bakışlarımı balkondan manzaraya çevirirken dudaklarımda utangaç bir gülümseme oluştu. Uzakta şehrin ışıkları seçilebiliyordu. Aklım Kai'ye geri döndü. Nereye kaybolmuştu? Neden yanına bir silah almıştı? Bu daireyi avucunun içi gibi bildiği izlenimine kapılmıştım.

— Bugün hava çok sakin," dedi Neelam da uzaktan şehri seyredirken. Genellikle kavga ve bağırışmalar olur.

— Uzun zamandır burada mı yaşıyorsun?

Sigarasının dumanını dışarı verirken başını salladı.

— Yirmi yaşımdan beri, yani on yıl oldu. On altı yaşımıza kadar bir yetimhanedeydik. Size şunu söyleyeyim, kendi evinizin olması inanılmaz bir şey.

— Yetimhaneden ayrılmayı nasıl başardınız?

Amerika Birleşik Devletleri'nde, reşit değilken mahkemenin onayı olmadan böyle bir kurumdan ayrılmak kolay değildi.

— Göçmen bir aileden bir oda kiralamıştık ve yasalar umurlarında bile değildi," diye açıkladı alaycı bir gülümsemeyle. Birimiz kirayı öderken diğerimiz kendi dairemizi, bu daireyi bulabilmek için kenara para koyduk.

Başımı salladım ve bir nefes daha çektim. Neelam ve Tayco bağımsız olmayı çok küçük yaşta öğrenmiş olmalılar.

— En ucuz seçeneklerden biriydi, özellikle de bölge en güvenli yer olmadığı için. Bizden önce burada yaşayan aile esrar kokusundan şikayetçiydi. Komşumun zemin katta küçük bir tarlası var. Bina gerçekten hijyenik değil ve sık sık su ve elektrikle ilgili sorunlar yaşıyoruz...

Yardım edemedim ama irkildim.

— Ama burası bizim küçük evimiz, Tayco'nun ve benim... Sonra Kai ve Jacob geldi," dedi Neelam gülümseyerek, "ve daha sonra Lisa.

Merakımı uyandırdı.

— Burada mı
yaşıyorlardı?
Neelam başını
salladı.

— Kai'yle tanıştığım da 21 yaşındaydım. O on yedi, Jacob ise on dokuz yaşındaydı. Yaşayacak bir yer arıyorlardı ve yasalar umurumuzda olmadığı için onları evimize kabul ettik. Lisa birkaç ay sonra geldi. On altı yaşındaydı ve eski yetimhanemizden kaçmış bir asiydi. Aynı kafede çalışıyorduk.

— Bu mahalledeki insanlarla hiç sorun yaşamadınız mı? Cevap vermeden önce gülüyor:

— Hayır, Kai vardı. Kavgadan zevk alırdı.

İşlerin değişmediğini görebiliyorum.

— Ve dahası, zekiydi. Yerel adamlarla nasıl pazarlık yapılacağını biliyordu. Bazen onlarla birlikte çalışırdı. Peki onu nasıl tanıdınız?

Nabzımın hızlandığını hissettim. Ona ne söylemeliydim?

— Şey... Ben bir gece kulübünde çalışıyordum... ve o da oraya sık sık giderdi.

— *Kutuda mı?*

— Hiç duydunuz mu?

Başını sallamadan önce birkaç saniye sessiz kaldı.

— Evet, biliyorum," diye cevap verdi, "o bir müdavimdi, sanırım. Başımı salladım.

— Senin gibi masum bir kızın *Loca'da* ne işi vardı?" diye sordu muzip bir gülümsemeyle.

— Bu bir... şey... işti, eğitimimi ödemek için.

— Üniversitede misin?

Şey... öyleydim.

Biri geldiğinde başımı sallayarak cevap verdim. Lisa'ydı.

— Ah, işte buradasın!" diye haykırdı yere otururken, "yuvarlayacak yaprağın var mı? (Neelam ona bir paket yaprak attı.) Nerede o?

— Yaklaşık yirmi dakika önce çıktı," diye yanıtladı Neelam omuz silkerek, "onu bilirsin, nereye gittiğini asla söylemez.

Esrarını hazırlarken başını salladı, dudaklarını büzdü. Birkaç dakika sonra sessizce sigarasını içiyor, dumanı üfleyerek manzaranın kendisini hipnotize etmesine izin veriyordu.

Sessizlik hem rahatlatıcı hem de ürkütücüydü. Biz dışarıdayken çocuklar uyuyor, yaklaşık iki üç derece sıcaklıkta kafayı buluyorlardı. Uzaktan silah sesleri duyduğumda kalbim küt küt atmaya başladı ve onlara doğru döndüm. Şaşırmış ya da rahatsız olmuş görünmüyorlardı.

— Sana söyledim, burası pek güvenli bir mahalle değil.

— Hatta sevgilim bile olabilir," diye kıkırdadı Lisa.

Kıskançlık kayıtsızlığıma karşı savaşıırken zoraki bir gülümseme dudaklarımı gerdi.

— Kes şunu, doğru olduğunu düşünecek," diye güldü Neelam, bana ters ters bakarak.

— O benim çocukluk aşkımdı," diye itiraf etti Lisa muzip bir gülümsemeyle, "O piçi çok seviyordum... Ama hiç şansım olmadığını biliyordum.

Neelam güldü ve başını salladı.

— Peki Kai ile nasıl tanıştınız?" diye sordu Lisa merakla.

— *Box'ta* garsonluk yapıyordu," diye yanıtladı Neelam.

— Jacob ve Vernon'u tanıyor musun?" Lisa sigarasından bir nefes çekerken tahmin yürüttü. Başımı salladım ve Jacob'ın anısı onu gülümsetti. Belli ki öyle, Ondan gerçekten hoşlanıyordu. Ve aynı zamanda, kim sevmez ki?

— Onun için yer var mı?" diye sordu Lisa, Neelam'a dönerek.

— Eşyalarını odasına koydu ve onunla birlikte uyuyacak.

Lisa şok içinde gözlerini kocaman açtı ama Neelam sadece omuz silkti. Lisa bana şaşkınlıkla baktı ve sigarasından bir nefes daha çekti. Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra sordu:

— Sanki odasında *uyumasına* izin mi verecek? Geçen sefer Stella oturma odasında yatmıştı.

Stella buraya geldi mi?

— O kaltaktan hoşlanmıyorum," diye haykırdı Lisa, yüzü tiksintiyle buruşmuştu. Her zaman ona yapışıp sonra da 'Hayır, Kai umurumda değil' diyorsun, seni koca yalancı.

— Kes şunu, sadece kıskanıyorsun, o iyi ve komik biri," diyerek Neelam'ı savundu.

Bak... Kurttan bahset...

Aşağıdaki sokakta bir figür fark ettim. Kapüşonunun altında gizlense bile yürüyüşünden o olduğunu anlayabiliyordum. Demir basamaklardan yukarı çıktığını duyduk ve Lisa gülümsedi. Kalbinin atışını duyabiliyordum. Tıpkı benimki gibi.

Silueti görüş alanımda belirdi. Bakışları benimkilerle buluştu ve kaşlarını çattı.

— Dışarıda ne yapıyorsun?

— Sigara içiyorduk.

— İçeri gelmelisin, hava soğuk.

Gözleri benimkilere sabitlenmişti, sanki hareket etmeden önce kalkmamızı bekliyordu. Çok geçmeden içerideydik. Dairenin sıcaklığı bana çok iyi geldi ama Kai'nin artık kapüşonunun altında saklı olmayan yüzünü fark ettiğimde vücudum dondu kaldı. Dudaklarında, burnunda ve şakağında kan vardı ve ellerine de bulaşmıştı.

— Ateş eden sen miydin?" diye sordu Lisa, adamın yüzünü inceleyerek.

— Muhtemelen," diye cevap verdi yorgun bir şekilde odasına yönelirken, "Hemen döneceğim.

Yaralarını temizleyecek mi yoksa Organizasyon'da katliama neden olduğu gece olduğu gibi bırakacak mı diye merak ettim.

— İlk yardım çantasını ona ver," diye emretti Lisa, Neelam'a dönerek.

Neelam iç çekti.

— Benimle gel," dedi, "onun odasına giremem.

Lisa'nın bakışlarını üzerimde hissederek başımı salladım. Kai burada da kimsenin odasına girmesini kesinlikle yasaklamıştı. Neden benim girme hakkım vardı? Ona onlar kadar yakın hissetmiyordum, çünkü onlar benden çok daha uzun süredir onun hayatının bir parçasıydı.

Neelam'ı odasına kadar takip ettim. Gülümseyerek bana kutuyu uzattı.

— Kullanacağını sanmıyorum ama her ihtimale karşı yanına bırakın.

Vernon gibi, onun da kendine bakmadığını biliyordu. Gençken bile kendine hiç bakmadığını varsayıyordum. Daha önce ne kadar kızgın görüldüğünü hatırlayarak koridorun sonundaki odasına yöneldim. Kapıyı üç kez çaldım ama cevap alamadım. Kalbim ağzımda, kapıyı açtım. İçeri girdiğimde başka bir kapının açık olduğunu görünce kaşlarımı çattım. Dairenin banyosuydu ve doğrudan yatak odasından erişilebiliyordu.

— Kai mi?

Yaklaştığımda suyun akışının durduğunu duydum. Aynadaki yansımasını görünce nefesim kesildi. Vücudunun her yerinde çürükler vardı: kollarında, göğsünde ve hatta sırtında.

Ben yüzümü buruşturdum, o da aynada bana ters ters baktı.

— Ben iyiyim.

— Yine kanaman var," diye işaret ettim, delici bakışlarına karşılık vererek.

Ben kutuyu lavabonun yanına koyarken o kollarını kavuşturdu ve kapının yanındaki duvara yaslandı.

— Kendim yapabilirim," diye homurdandı kompresleri çıkardığımı görünce.

— Yapabilirsin ama yapmayacaksın," diye cevap verdim ona yaklaşırken. Bunu kendine nasıl yaptın?

Cevap vermedi ama bir şekilde bana bir cevap vermeyeceğini zaten biliyordum.

Kompresi hidrojen peroksitle nemlendirdim ve yaralarını temizlemeye başladım. Gözlerini benden hiç ayırmıyor, yaptığım her hareketi inceliyordu. Sessiz kaldım, görevime konsantre oldum.

Sözlerimi bitirdiğimde bakışlarım vücudundaki morluklara kaydı ve yüzümde bir buruşukluk oluştu. Dövmeli göğsü, kaburgaları, karnı ve beli morluklarla doluydu. Parmaklarım göğsündeki morlukların üzerinde gezindi ve Kai acıyla gerildi. Göğsü hızla inip kalkıyordu.

— Buz küpleriyle geçer," diye mırıldandı, morarmış cildindeki parmaklarımı izliyordu, "ya da soğuk bir şeyle.

Ona baktım ve gözlerimiz tekrar buluştu. Sonra soğuk elimi nazıkçe morluklarının üzerine koydum. Dudakları aralandı ve acı dolu bir inilti çıkardı.

— Gidip biraz buz getirebilirim," diye mırıldandım, elim teninde titriyordu.

Canını yaktığımı hissediyordum, parmaklarımın altında vücudunun sertleştiğini hissedebiliyordum.

— Hayır... Biraz daha bekle.

Usulca başımı salladım ve eli benimkinin üzerine gelip tenine daha sert bastırduğunda nefesim kesildi. Kalbi avucumun altında atıyordu. Başımı kaldırıp ona baktım. Bakışları anında benimkini delip geçti ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Damarlarımın zonkladığını, bir duygu dalgasına kapıldığımı hissedebiliyordum. Sanki zaman yavaşlıyormuş gibi, her hissin farkındaydım.

Eli benimkinde, tenim onunkine değişiyor.

Gözlerimiz birbirine sabitlenmişti.

Nabızı hızlı, güçlü. Tıpkı benimki gibi.

Yüzü bana yaklaştıkça kalp atışlarım hızlandı. Ama bir şey beni çarptı. Göğsünde çarpan kalbini elimin üzerinde net bir şekilde hissedebiliyordum.

Vay anasını.

Nefeslerimiz birbirine karıştı, gözlerimiz dudaklarımıza perçinlendi. Tenimde tüylerim diken diken oldu. Somut hisler beni *Box'taki* o anlara geri götürdü. Ve geri dönemedim.

Geri adım atmak istemedim.

Banyo kapısının açıldığını duyduğumuzda etrafımızda oluşan balon aniden patladı. Kai beni zorla geri itti.

— Oh, rahatsız ediyorum...

— Hayır," diye yanıtladı Kai odadan çıkarken aceleyle. Gitsen iyi olur.

Nabzım hâlâ hızlı atıyordu. Ellerimi arkamdaki lavaboya koydum ve hızla kendime gelmeye çalıştım.

Az önce ne oldu öyle?

Lisa şaşkınlıkla odadan çıkmadan önce bana kaçamak bir bakış attı.

Beni itti.

Elimi sinirli bir şekilde saçlarımda gezdirerek, Neelam'la birlikte elinde bir buz torbasıyla oturduğu oturma odasına doğru ilerledim.

— Yirmi dakikadan fazla tutma," diye hatırlattı Neelam ona, buzu cildine sürmesini izlerken.

— Biliyorum," diye cevap verdi bana bakmadan.

Kanepenin karşısındaki tabureye oturdum ve yavaşça düşüncelere daldığımı hissettim. Beni neden bu kadar acımasızca itmişti? Utanıyor muydu? Bunu Lisa'dan saklamak mı istiyordu? Öfke damarlarımda dolaştı ama soğukkanlılığımınla çabucak yatıştı. Umurumda değildi, bu beni etkilemeyecekti. *O bir piç.*

Arkamda bir varlık hissettim. Lisa yanımdaki diğer tabureye oturdu, koyu renk gözleri bir çarşaf çıkarmakta olan Kai'ye sabitlenmişti.

— Bunu nasıl yaptın?" diye merakla sordu.

— Bu seni ilgilendirmez," diye karşılık verdi paralı asker, eklemine yuvarlayarak.

Neelam televizyonu açtı. O ve Lisa gösterilen sahnelerle ilgili yorumlarını paylaşırken ben de Kai'nin ısrarlı bakışlarının farkında olarak ekrana bakıyordum.

Bana bak, seni aptal, beni uzaklaştırdın.

Ona bakmak istemedim. Öfkeliydim ve bunu görmesini istemiyordum. Bunun beni ne kadar etkilediğini fark etmesini istemiyordum. Ama bana sabitlenmiş gözlerine kayıtsız kalamazdım.

Tamam... belki sana bakmıyor. Bakıyor!

Hissedebiliyorum.

Kontrol et.

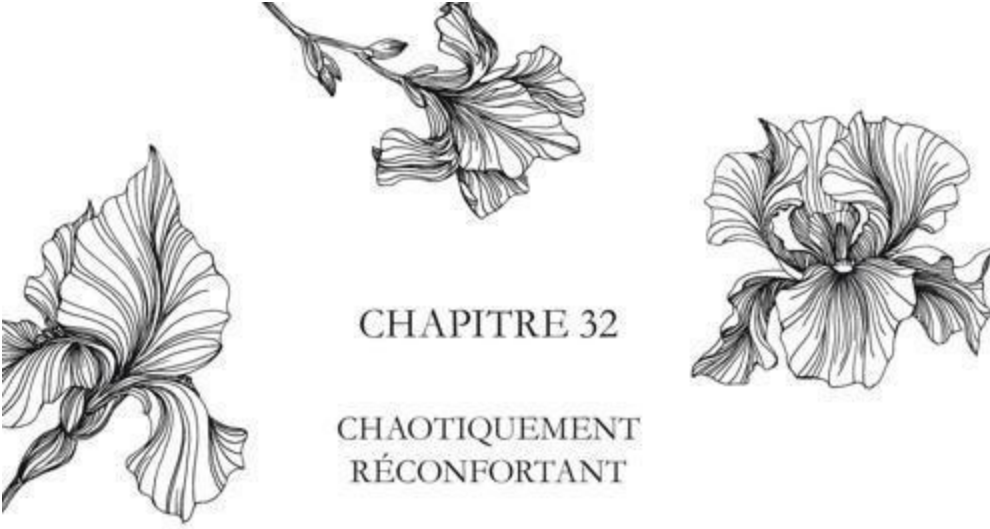
Bakışlarımı ona çevirdiğimde, gözleri gözlerime kilitlendi ve dili yavaşça sarma kağıdının üzerinde kayarken gitmesine izin vermedi. Ruhum alev almıştı, atmosfer yanıyordu. Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve kalbimin durduğunu hissederek gözlerimi kaçırdım.

Orospu çocuğı.

— İkiniz de biraz uyumalısınız," dedi Neelam, bizi izlerken. Uzun bir yoldan geldiniz ve yarın önünüzde uzun bir akşam var.

— Evet... gidiyoruz," diye mırıldandı Kai, bakışları hâlâ benim üzerimdeydi.

Ve yutkundum.

— Ne, dilini mi yuttun?

Seni tokatladığımda sen de beynini kaybedeceksin, seni koca serseri.

Dairenin ısıtması olmayan tek odası olan dondurucu soğuktaki yatak odasında titriyordum. Kai bana telefonunu görüp görmediğimi sormuştu ama ben sessiz kalmıştım. Beni reddettiğinden beri sessizlik çökmüştü ve egom darbe almıştı. Pencerenin önünde sırtım ona dönük bir şekilde durmuş, dışarı bakıyordum.

Ama çok geçmeden arkamda onun varlığını hissettim.

— Surat mı asıyorsun?

Derin sesi kulağıma dokundu. Nefes alışım hızlandı ama hemen kendimi toparladım.

Seni kendinden uzaklaştırdı, kendine gel.

— Yoksa daha önce olduğu gibi kontrolü kaybetmekten mi korkuyorsunuz?

Oh, o piç!

Çenem sıkıştı ve yüzümü ona döndüm, ona bakıyordum. Onu tokatlamak için çılgınca bir istek duydum.

— Benim için endişelenme, hiçbir şey kaybetmedim.

— Sanki seni hiç etkilemiyormuşum gibi davranma," diye mırıldandı, öfkeyle paramparça olduğunu bildiğim yüzüme bakarak, "sen korkunç bir yalancısın.

Kalp atışlarım hızlanırken bıkkın bir yüz ifadesi takındım.

— Karşı konulmaz olduğunu sanma, beni etkileyemezsin.

Israrlı bir gülümsemeyle, dilinin ucunu dudaklarımın üzerinde gezdirirken dudaklarıma baktı. Üzerimde yarattığı etkiyi çok iyi biliyordu.

*Bunu düşünme, bak, Hisoka'ya benziyor.*¹

İç sesim sayesinde soğukkanlılığımı koruyabildim.

— Öyle mi?

Kahretsin...

Vücudunun benimkine yaklaştığını hissettiğimde nefesim kesildi ve atmosfer gittikçe ağırlaştı. Eklemimi dudaklarının arasına bastırdı ve parmakları elimin arkasına dokundu. Tenimin üzerinde yavaşça kayarak ön koluma doğru ilerlerken omurgamdan aşağı ürperti gönderdiler. Gözlerimiz kilitlendi. Sessizce sigara içti ve ben kendimi yakarken yüz ifademi nötr tutmaya çalıştım.

— Korkunç bir yalancısın... Kalbin o kadar hızlı atıyor ki duyabiliyorum...

Bu cümle beni aniden gerçekliğe geri döndürdü. Alaycı ses tonu sinirlerimi ateşledi.

Sana kimin kime yalan söylediğini göstereyim, Lakestone.

Ona yaklaştım ve hemen dondu kaldı. Dudaklarımda şeytani bir gülümseme belirdi, nefeslerimiz birbirine karıştı ve sahte bir masumiyetle yüzüne baktım. Parmak uçlarımla yan tarafını okşadım ve dokunuşumla gerildiğini hissettim. Okşamalarıma kayıtsız kalmadı. Avucumun altında kalp atışlarını hissedebiliyordum.

— Lisa'ya yalan söylediğin zamanki gibi, değil mi?

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve mırıldandı:

— Hayal kırıklığına mı uğradınız, prenses?

Evet, öyleydim. Öfkeli ve çok sinirliydim. Ama bir tek ben olmayacaktım. Aksi halde komik olmazdı.

Birlikte çalışıyoruz, değil mi?

Elim yavaşça gövdesinden aşağı kaydı ve vücudu her saniye daha da sertleşti. Onun üzerindeki kontrol hissi beni gülümsetti.

Oh, Lakestone... Seni yakacağım.

Elim sıkıca boynuna dolandığında nefesi aniden kesildi. Dudakları ayrıldı ve eklemi yere düştü. Başımı iki yana eğdim ve tepkisine sahte bir şaşkınlıkla baktım.

— Kalbin çok hızlı atıyor, buradan duyabiliyorum..." diye mırıldandım, parmaklarımı boynunda sıkarken sözlerini tekrarladım.

Nefes alış veriş gürtülü ve sarsıntılıydı. Göz temasını kesmeden boynunu bıraktım ve yere düşen eklemi almak için yavaşça eğildim. Dengemi korumak için kalçasına yaslandım.

Cigarayı aldım ve aynı yavaşlıkla ayağa kalktım, elim kalçasında hareketi takip ediyordu.

— Bunu düşürdün.

Ona esrarı gösterdim ve dudaklarıma götürdüm, ona bakarken bir nefes çektim. Sınır tanımayan gözleriyle beni yutuyordu. Tıpkı *Box'taki* gibi. Ama tam da o anda onunla aynı durumda olduğumu görmesine izin veremezdim. Sırtışı ve hakimiyetimi korumaya çalıştım. Dumanı yana doğru üfledim, muhtemelen ağzına üflememi beklerken yüzünü fırçaladım.

Hayır, yapamazsın.

Yüzümü onunkine yaklaştırdım, vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum ve dudaklarım onunkine değdikçe midem arzuyla doluyordu. Her yaklaştırmaya çalıştığında geri çekiliyor, onun beni hayal kırıklığına uğrattığı gibi ben de onu hayal kırıklığına uğratiyordum.

— Sen de benim kadar hayal kırıklığına uğrayacaksın Lakestone.

Sonra onu ittim. Tıpkı onun yaptığı gibi, dudaklarında muzaffer bir gülümsemeyle.

Geber, seni aptal.

— Artık ödeşdik," diye bitirdim, o hâlâ bana şaşkın şaşkın bakarken.

Etrafında dolaşmaya çalıştım ama beni hemen durdurdu, elini bileğime doladı ve parmaklarımı dudaklarına yaklaştırdı. Gözlerini benden ayırmadan parmaklarımın arasındaki sigaradan bir nefes daha çekerken nefesim kesildi. Sonra aniden yüzümü kavradı ve başımı kendisine yaklaştırdı. Bakışları tenimi yakarken, sert bir sesle bana emretti:

— Ağzını aç, Iris.

Parmakları yanaklarıma daha sert bastırarak beni ağzımı açmaya zorladı ve dumanı içeri üfledi. Ruhumun derinliklerine kadar ürperdim.

— Nasıl istersen öyle al," diye mırıldandı yüzümü incelerken, dilini yavaşça dudaklarında gezdirdi.

Beni bıraktı ve duş alacağını söyleyerek kenara çekildi. Kalbim göğsümde çarpıyordu ve bir gülümseme dudaklarımı gerdi. Vücudum az önce olanlardan dolayı hâlâ titriyordu, tüylerim diken diken olmuştu. Elimi sinirli bir şekilde saçlarımın arasında gezdirdim. Bu adam beni alışılmadık davranışlara zorluyordu. Ne şakacı ne de cesur biriydim. Egomu bu şekilde okşamaya alışık değildim. Ama onunlayken... çekim manyetikti ve buna onunla aynı oyunu oynayabileceğimi ona kanıtlamak için önlenemez bir arzu eşlik ediyordu.

İlişkimiz normalin dışında bir şeydi. Ondan nefret ediyordum, onu öldürmek istiyordum, ondan uzak durmak istiyordum. Ama ne zaman yanımda olsa, varlığı beni savunmasız kılıyordu. Oynadığımız tuhaf bir oyundu. Ve yine de ikimiz de buna dalmıştık. Sağlıksızdı.

Ama inanılmaz derecede bağımlılık yapıyor.

Belki hormonlarım devreye giriyordu, belki de bu çekim her seferinde beni ele geçiriyordu. Belki de onun reddiyle yaralanan egomu onarma yolumdu.

Ama gerçek şu ki, şeytanla flört ediyordum ve bundan hoşlanıyordum. En başından beri.

— Lanet olsun.

Birimiz inisiyatif alıp bu oyuna bir son vermedikçe bu oyunun bitmeyeceğini biliyordum. Ve ne onun ne de benim bunu yapmayacağımızı biliyordum, şimdilik. Birbirimizi kışkandırmaktan, birbirimizin sınırlarıyla oynamaktan, egolarımızı okşamak ve diğerinin zayıflığını kanıtlamak için sürekli birbirimizi kollamaktan çok keyif alıyorduk.

Yatağa yığıldım, zihnim ondan, bizden başka bir şey düşünmezken başım bir o yana bir bu yana sallanıyordu. O bir paralı askerdi. Beni kaçırmıştı. Canavar gibiydi. Tehlikeliydi. Kendi güvenliğim için onunla kalmayı seçmiştim. Ve iyi bir sebep olmadan, hiçbir gerekçe olmadan öldüren bir adamla oynuyordum. Kai Lakestone.

Kai Lakestone. Kai Lakestone. Kai Lakestone. Kai Lakestone. Kai Lakestone. Kai Lakestone. Kai Lakestone.

Kai Lakestone.

Düşüncelerime musallat oldu, masumiyetimi ve insanlığımı tehdit etti, bedenimi çılgına çevirdi... ve kalbimi ısıttı. Zehirliydi, kaotikti. Buz gibi bakışları üzerime iner inmez içimde oluşan gerilim... Kendimi kontrol edemiyordum.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve kendimi battaniyeye sardım. Birkaç dakika sonra Kai'nin banyodan çıktığını gördüm, kalçalarına sade bir havlu sarmıştı. Bir sigara yaktı ve bana baktı. Duş jelinin kokusunu alabiliyordum.

— Yatmadan önce lenslerini çıkar," dedi pencereye yaklaşırken.

Perdeleri çekerek odayı tamamen karanlığa gömdü. Yataktan kalktım ve banyoya yöneldim. Aynada hiç buğu yoktu. Soğuk bir duş aldığını fark ettiğimde sırttım.

Kilit kırılmıştı. Kontakt lenslerimi çıkardım, içeri gireceği düşüncesiyle kalbim hızla çarpıyordu. Korku beni ışığı söndürmeye itti. Karanlıkta dişlerimi fırçalarken onun sesini duydum:

— Eve gitmiyorum, Iris. Işığı tekrar açabilirsin.

Rahatlamış bir şekilde bana söyleneni yaptım. Yüzümü tiksintiyle buruşturarak aynaya tekrar baktım. Gözlerimin görüntüsü beni tiksindirdi. Yüzüm

Her şeyi itici buluyordum. Yorgunluk gözlerimin altında derin koyu halkalar oluşturmıştı. Kilo vermiştim ve kendimi iskelet gibi hissediyordum. Cildim kurumuş, dudaklarım çatlamış, saçlarım dağılmış ve birbirine dolanmıştı. Vücudumun solgunluğu göze çarpıyordu, kaygımın izleri hala tenimde görülebiliyordu. O anda hiçbir şey kendimden duyduğum iğrenmenin önüne geçemezdi.

Kollarımı kaldırdım, morarmış ve çizilmış derimi inceledim.

"Korkunçsun, Simones

Korkunç biriyim.

"Çok zayıfsın, Iris".

Ben çok zayıfım.

"Sen çok çirkinsin

Ben çok çirkinim.

— Öldün mü sen?" diye sordu Kai kapının diğeri tarafından.

— Hayır.

Boğazım düğümlendi. Bende ne buluyordu? Jessy, Stella, Lisa hepsi çok daha güzel, çok daha çekiciydi. Neden benimle ilgileniyordu? Ben onlarınkine sahip olmayı hayal ederken o neden benim görünüşümle ilgileniyordu?

Elimi karnıma koydum, sanki makasla kesmek istiyormuşum gibi derimi çimdikledim. Yumruğumu sıktım, kafamı gerçekliğe doğru salladım ve aynanın hapishanesinden uzaklaştım. Topuklu ayakkabılarımı giydim, ışığı kapattım ve banyodan çıktım.

Şaşırtıcı bir şekilde boş olan yatağa doğru ilerledim. Bir ses dikkatimi çekti ve Kai'nin silüetini kapının yanında, arkadan gördüm. Ben uzanırken eli kapıyı örten çarşafın üzerine geldi. Soğuktan vücudum ürperdi ve merakla sordum:

— Neden bir çarşaf var?

Kilit sesinden önce yüksek sesle nefes verdiğini duydum. Sonra silüeti karanlığın içinde hareket etti. Yatağın etrafından dolaşıp yanıma uzandığında kalbim hızla çarpmaya başladı.

Yatak ikimiz için yeterince büyük değildi ve kollarımız birbirine değiyordu. Aynı yatağı paylaştığımız nadir durumlarda, vücutlarımız asla birbirine değmemişti.

birbirimize hiç dokunmamıştık. Ama bu sefer, neredeyse birbirimize yapışmıştık.

— Soruma cevap vermedin," dedim telefonuna uzanırken.

— Gözleriyle ilgili sorularıma hiç cevap vermeyen bir kızıdan gelince, bunu oldukça küstahça buluyorum.

Onunla her zaman al gülüm ver gülüm olurdu. Sırtımı ona döndüm ve merak içimi kemirse de gözlerimi kapattım.

Birkaç dakika boyunca buz gibi odada sessizlik hüküm sürdü. Kai'nin telefonuna dokunduğunu duyabiliyordum, rahatlatıcı bir niteliği olan bir ses. Uyumadığını bilmek beni daha az yalnız hissettiriyordu.

Telefonu durmaksızın çalışıyordu ve Kai telefonu eline aldığı anda içini çekti.

— Tüm bu aramalar için endişelenmeli miyim?

— Rufus'un öldüğünü sanmıştık!" Jacob'ın telefonda haykırdığını duydum. Piç kafesinden dışarı fırladı ve kıpırdamadı!

Dudaklarıma bir gülümseme geldi. Rufus'un intihara eğilimi vardı. Dahası, hamsterların korktuklarında taşlaştıklarını biliyordum çünkü Rufus bana da aynısını yapmıştı.

— Peki şimdi nasıl?

— Yemek yiyor, neredeyse kalp krizi geçiriyordum," diye homurdandı Jacob. Mason daha önce geldi, seni arıyordu.

— Ona ormanda bir yerde öldüğümü söyle," diye yanıtladı Kai, sesi soğuk ve bezgindi. Ne istiyordu ki?

— Bilmiyorum, onunla konuşmak istemedim. Kai'nin ağzından küçük bir kahkaha kaçtı.

— Lisa ve Neelam seni özliyor.

— Oh, Neelam! Iris'i özledim.

Sözleri kalbimi ısıttı. Davranışları ile gerçekte olduğu kişi arasındaki tezat beni şaşırtmıştı. Biraz yanımda yatan paralı askerin davranışlarına benziyordu.

— Bağırmayı kes, sanırım uyuyor.

— Birlikte uyuyorsunuz... seni küçük yaramaz," dedi Jacob yaramazca. Ona şarkı söyleyeceksin: *Bacaklarını bacaklarımın üzerine koy, beni bacaklarının arasında tutssss... bebeğimyyy, beni çok sıkı sık.*

Jacob'ın Paul Anka'nın *Put Your Head on My Shoulders* şarkısına yaptığı remiks beni ele veren kıkırdamalara neden oldu.

— Kapa çeneni," diye homurdandı Kai, onun sözünü keserek. Uyu hadi.

Jacob'ın cevap vermesine bile fırsat vermeden telefonu kapattı. Karanlıkta kendimi güvende hissederek ona doğru döndüm.

— Uyumuyordun.

— Yapacaktım ama Jacob beni uyandırdı," diye fısıldadım tavana bakarak. Rufus'un zıplamak gibi bir alışkanlığı var ve korku hamsterları donduruyor.

— Gerçekten mi?" diye sordu, birden daha fazla ilgilenmeye başlamıştı. Korku onları öldürmüyor mu?

— Duruma göre değişir. Hamsterlar kırılgandır.

Tecrübelerime dayanarak konuşuyordum. Sadece hapşırarak hamsterını öldüren bir kız tanıyordum. Bu kemirgenlerin hayatta kalma isteği yoktu.

— Biraz senin gibi," diye mırıldandı Kai nefesinin altında.

— Senin kırılganlık tanımınla benimki tamamen farklı," diye mırıldandım. Kendimi kırılgan hissetmiyorum.

— Ama benim için öylesin.

— Neden sordunuz? İnsanların gözlerimin önünde ölmesine dayanamadığımı için mi?

— Yanlış anlama... Bunu aşağılayıcı bir şekilde söylemiyorum," dedikten sonra telefonunu kapattı ve benim gibi tavana baktı. Sadece kırılgan olduğunu söylüyorum. Tepkilerin bana bunu gösterdi. Benim gözümde kırılgansın.

— Tüm bunlara nasıl bu kadar kayıtsız kalabiliyorsunuz anlamıyorum" diye fısıldadım. Sanki hiç pişmanlık duymadan insanları öldürmek, işkence etmek seni rahatsız etmemiş gibi.

— Çünkü ben bir canavarım. Bunu sen bile söyledin. Öyleyse neden şaşırdın?

Nefesim kesildi, bana söylediğim sözleri hatırlattı ve bu sözler onun içinde yankılanmaya devam etti.

Kelimelerin gücü.

— Sen benim için kırılığansın ve ben senin için canavarım.

İfadesi beni çok etkiledi, ne kadar farklı olduğumuzu, gerçeklerimizin ne kadar taban tabana zıt olduğunu gösterdi.

— Senin gözünde kırılığanism çünkü seninle tanışmadan önce hiç görmediğim cesetleri ve ölümleri tekrar tekrar görmeye dayanamıyorum.

— Senin gözünde bir canavarım çünkü seninle tanışana kadar başka hiçbir şey bilmediğim halde insanları öldürüyor ve onlara işkence ediyorum.

Kalbim küt küt atmaya başladı.

— Bir beden görmenin seni bu kadar etkileyebileceğini bilmiyordum... diye başladı yorgun ve alçak bir sesle. Etrafımda hiç senin gibi insanlar olmamıştı... Sen ilksin.

— Hiç kimse birini öldürdüğünüz için şok olmadı mı?

— Hayır, çıkmıyorum. Çıktığım insanlar senin gibi değil. Kırılığanism... *insan*.

Etrafınızı sadece ölüm ve şiddete karşı duyarsız insanlarla çevrelemek, insanlık ve kırılığanism kavramlarını anlamsız hale getiriyordu.

— Sana bir soru sorabilir miyim?

— Mmm.

— Gerçekten ilk defa mı ceset görüyorsun?

Samimiyeti boğazımın düğümlenmesine neden oldu. Onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum, çünkü böyle sorular sorulmamalıydı bile. Ama o sordu. Çünkü bunun normal olmadığını bilmiyordu. Ölü bedenler görmenin.

— İlk seferinde bir banyoda, küvette paramparça olmuşum. Birinin yardım için ığlık attığını duymuşum, yanımda bir kız aşırı dozdan ölmüşü" dedim.

Aşırı doz.

Birden her şey kafamda netleşti ve beni olduğum yerde dondurdu.

— Cansız bedenini görmek beni çok etkiledi" diye devam ettim. Polisi aradık ve ambulans geldi. O günden sonra bir daha hiç ceset görmedim... yani o geceye kadar.

— Ne akşamı?

Sezgilerimi doğrulamam gerekiyordu.

— Seni o partide gördüğüm gece," diye açıkladım, anıyı yeniden canlandırarak.

Onu sen öldürdün, değil mi? Jack? Jack?

— Evet.

Ürpertdim. O gece Jack'in katilini görmüştük. O gece beni esir alan kişiyi görmüştüm.

O gece Kai Lakestone ile ilk kez tanıştım.

— Neden Cody ve ben yokmuşuz gibi davrandın?

I.

— Seni öldürmek istemedim," diye mırıldandı, "sadece oradan çıkmak istedim.

Çabuk.

Omurgamdan bir ürperti daha geçti ve cevabını tam olarak anlamamış olsam da başımı sallayarak karşılık verdim.

— Peki ya sen?" diye sordum bir anlık sessizliğin ardından.

— Peki ya ben ne olacağım?

— İlk kez ne zaman bir ceset gördünüz?

Bu Sessizlik düştü, ağır ve Korkunç. Benim mide bükülmüş.

Vereceği cevap konusunda endişeliydim ama yine de merak ediyordum.

— Üç yaşındayken.

Nefesim dondu.

— Onu tanıyor muydun?" diye sordum, boğazım düğümlendi.

— Hayır," dedi kısık bir sesle, "hayır, kim olduğunu bilmiyordum... O öldü, boğuldu.

Bana sudan korktuğunu, boğulma fobisi olduğunu söylediği günü hatırladım. Bununla ilgili bir şey olmalı. *Lanet olsun...*

— Ben... bir gölün kenarında oynuyordum... ve... yüzeyde bir ceset

yüzüyordu.

Korku içinde elimi ağızıma götürdüm.

— Bu ilk seferdi," diye mırıldandı.

— Çok üzgünüm," diye mırıldandım, "bu korkunç olmalı...

— Belki de öyledir.

Çok uzak görünüyordu. Duygusuz.

— Ama ailen neredeydi?

Dudaklarından alaycı bir kahkaha kaçtı ve ben yutkundum. Bu gülüş beni rahatsız etti. Söyleyeceği şeyden, vereceği tepkiden korkuyordum. Belki de ailesi konusu hassas bir konuydu.

— Evde," diye mırıldandı Kai uzun bir sessizlikten sonra, "onlar evdeydi. Ben de dışarıdaydım, vakit geçiriyordum, çünkü o sırada yapacak başka bir şey yoktu.

— Neyi bekliyorsun?

— Güneş doğsun.

Sözleri karşısında
donakaldım.

— İlk defa bir ceset görüyordum. Sonra eve gittim ve bekledim.

Yüz ifadesi kopuk, soğuk ve vurdumduymazdı. Sanki kendini duygularından tamamen soyutlamış gibiydi. Yine de, her şeye rağmen kekelemeye başladı.

— Babam... uyandığında ona söyledim... ve kontrol etmeye gitti, çünkü beni her zaman yalancı sanıyordu. Ama yalan söylemiyordum. Beni suçladı. Benim hatam olduğunu, adamı benim öldürdüğümü söyledi... Ona hiçbir şey yapmadığımı söyledim. Bana neden inanmadığını, neden yalan söylediğimi düşündüğünü anlamıyorum.

— Sadece üç yaşındaydın, Kai. Birini öldürmüş olmana imkân yok," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım.

Tekrar sessizlik çöktü. Birkaç saniye boyunca sessiz kaldı. Tam başka bir şey söylemeyeceğini düşünmeye başlamıştım ki fısıldadı:

— *Emin* misin?

Zayıf sesini duyduğumda içimden yoğun bir ürperti geçti. *Oh, hayır, yapmadı.* Gerçekten o adamı öldürdüğünü sanıyordu.

— Bu imkânsız Kai," diye mırıldandım usulca. Bu kadar küçükken bir yetişkini öldürmek imkânsızdır.

Battaniyenin altında parmaklarımız birbirine değdi ve onun titrediğini hissettim. Kötü anıları geri getirmek istemedim. Babası... Bir insan nasıl olur da oğlunu bu kadar genç yaşta cinayetle suçlayabilirdi? Bir insan çocuğunu nasıl dışarıda bırakabilirdi?

— Onu sen öldürmedin," diye mırıldandım, elim yavaşça onunkine gitti. Sen sadece cesedi buldun... Sen yapmadın.

Ona doğru dönmek istedim ama çok korkuyordum. Gözlerimi görmesinden korkuyordum. Bu yüzden tek yaptığım, hafifçe titreyen elimi onunkinin üzerine koymak oldu.

O anda onun için duyduğum keder tarif edilemezdi.

Parmaklarını sıkarken kalbim çarpmaya başladı ve yanımda gerildiğini hissettim. Yavaşça parmağımın onunkini okşamasına izin verdim, onu rahatlatmaya ve titremesini yatıştırmaya çalıştım. Ama hareketsiz kaldı, vücudu hala donmuştu ve sessizliği ağır basıyordu. Düşündüğünü biliyordum.

Sonra, uzun dakikalar sonra, sesini tekrar duydum:

— Kapının üzerindeki çarşaf... yaptığım pislikleri çocuklardan saklamak için," diye mırıldandı kısık bir sesle.

Soruma daha önce cevap vermişti. Kapının hasarlı olduğunu biliyordum, kumaşa dokunduğumda bunu hissedebiliyordum. Ve şimdi hasarı kimin yaptığını biliyordum. Gözlerimi kapattım ve fısıldadım:

— Çocuklar okulda benimle dalga geçtiler... gözlerim yüzünden. Çok acımasızlardı ve ben kendimi savunamayacak kadar çekingendim. Bazen şiddet uyguluyorlardı, bana bir şeyler fırlatıyorlardı.

Geçmişimdeki şeytanları yeniden canlandırırken boğazım düğümlendi. İlgilendiğini biliyordum, bunu ima etmişti. Belki yorgunluk beni savunmasız kılıyordu ya da onun geçmişi hakkında bir şeyler öğrenmiştim ama bunu onunla paylaşmak istiyordum.

— Çok fazla arkadaşım yoktu. Herkes benden korkuyordu, gözlerimin bulaşıcı olmasından korkuyorlardı. Bazı insanlar

Benimle görünmekten utanıyorlardı" dedim, beni terk eden tüm insanları hatırlayarak. Sonra bir gün, günün sonunda, boş koridorlarda eşyalarımı aramaya çıktım.

Nefesim kesildi, panik yavaş yavaş beni ele geçirdi.

— Okulda hoşlandığım bir çocuğu bekliyordum - Jordan Wyatt - ama o gelmedi, daha doğrusu geç geldi ve yalnız değildi... ve her şey çok çabuk oldu.

Tam o sırada Kai hafifçe elimi çekerek beni kendisine yaklaştırdı.

S... Ne?

Vücudunu bedenimde hissettiğimde üzerimden bir duygu seli geçti. Ondan bunu beklemiyordum ama teslim oldum. Kollarının nazikçe belime dolandığını hissettim ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

Vay anasını.

Kıpırdamadığımı hissetti, hala kucaklamasının şokundaydı ve fısıltıyla kekeleyerek hızla geri çekildi:

— Sen... şey... titriyordun... çok... şey...

— Hayır, geri gel," diye kestim sözünü, "geri gel... lütfen.

Kalbim küt küt atıyordu ve ben de onu istediğimi belli etmek için kollarımı onunkilere doladım. Gerildi ama nazikçe tekrar belime doladı. İkimiz de tereddütlüydük, kararsızdık.

Ne oluyor orada?

Teninin tenime değdiğini, sıcaklığının bedenimi sardığını hissettiğimde nabzım sakinleşmeyi reddetti.

— Bunun... yapılacak doğru şey olup olmadığını bilmiyorum," diye zayıf bir sesle itiraf etti, "ama bu... şey... şey... Jacob'ın bana yapmamı söylediği şey.

Arkadaşının tavsiyesini uygulamaya koyduğunu düşününce kalbim eridi, çünkü ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Çenesini başımın üstünde, kollarını vücudumun etrafında hissettim. Sanki beni anılarımdan korumaya çalışıyordu.

— Ve... dört kişilerdi," diye devam ettim, "üç erkek ve bir kız... film çekiyordu. Beni yere ittiler ve ben zayıf olduğum için... şey, ben

Hâlâ oradaydım, hiçbir şey yapamıyordum... ve üzerimde olan kişi saçımı çekti. Çılgılık attım ama hareket etmemem için ellerimi tuttular.

Boğazımın d a h a da düğümlendiğini, bedenimin titrediğini hissettim. Aniden, Kai'nin etrafımdaki tutuşu sıkılaştı.

— Ve... bir... kaşık getirmişlerdi," diye mırıldandım, görüşümün bulandığını hissederek.

Dudaklarımdan boğuk bir hıçkırık döküldü ve vücudumu bir ürperti kaplarken midemin bulandığını hissettim. Gözlerimi kapattım, canlı hatıralar bana her şeyin yeniden yaşandığı izlenimini veriyordu. Başım onun boynunun çukuruna gömüldü.

— Gözlerimi çıkarmak istediler... kaşıkla.

Gözyaşlarım teninden akmaya başlamıştı ama elimi tuttuğunu, parmaklarımızı iç içe geçirdiğini ve başparmağıyla işaret parmağımı nazikçe okşadığını hissettim.

Ona bakarken onu rahatlatmak için yaptığım gibi. Sanki nasıl yapılacağını bildiği tek şey buymuş gibi.

Anılarım sanki dünmüş gibi netti. Her şeyi hatırlıyordum, kahkahalarını, telefon çekimlerini, beni hareketsiz tutmak için attıkları tokatları. Elleri bileklerimdeydi ve o çocuğun vücudu üstümdeydi.

— Sizin dünyanızdaki bazı insanlar benim dünyamdakilerden daha korkunç," diye mırıldandı Kai.

Bunu bana dün gece de söylemişti. Ve şimdi anladım.

— Gözlerini asla incitmeyeceğim, söz veriyorum.

Sesindeki samimiyet gözyaşlarımı ikiye katladı. En büyük korkum gözlerimin zarar görmesiydi. Onları açığa çıkarmaktan, yaşadıklarımı yeniden yaşamaktan korkuyordum.

— Rahatlatma konusunda iyi değilim," diye itiraf etti kısık bir sesle, "ama yardımı olacaksa... küçükken okulda zorbalığa uğrardım... çünkü... çok kekeleyordum.

— Kekelediğini fark etmemiştim," diye mırıldandım, hâlâ boynuna sarılmıştım.

Kekelediği zamanlar o kadar nadirdi ki bir elin parmaklarını geçmezdi.

— Artık çok sık başıma gelmiyor, bu doğru... ama eskiden ben de tacize uğrardım... Jacob bana bir şey yaşayan tek kişinin sen olmadığını bilmenin rahatlatıcı olduğunu söylemişti, o yüzden...

Dikkatimi çekmeyi başaran tek şey beni teselli etme çabasıydı.

— Evet... rahatlatıcı," diye onayladım, başparmağı hala parmaklarımı okşuyordu, "üzücü... ama rahatlatıcı. Hâlâ bazen kekeliyor musun?

— Evet, stresli olduğumda. Ya da gergin... Sanırım Jacob da bu sonuca vardı.

Ne hissettiğini her zaman anlamadığını ve duygularını çözmesine yardım edenin Jacob olduğunu fark ettim.

— Ona yakınsın, değil mi?

Saçımın yanına küçük bir 'evet' üfledi ve sonra fısıldadı:

— O benim ailem... O benim kardeşim.

Başımı salladım, aralarındaki güçlü bağı zaten tahmin etmiştim. Birlikte neler yaşadıklarını merak ettim.

— Ama çıkma konusunda çok kötü tavsiyeler veriyor.

Donup kaldım.

— Gülümseyerek haykırdım.

— Evet ve berbattı. Beni geri aramadın, yürümedi. Bana ne dediğini hatırlayınca kahkahayı bastım: "Benim adım Kai... ve beni bu gece arayabilirsin."

— Gülmeyi kes," diye homurdandı.

— Bunun için üzgünüm.

Ama Kai'nin Jacob'dan tavsiye istediğini hayal ettiğimde gülmekten kendimi alamadım. Öfkeyle başını salladığını hissedebiliyordum ve bir an sonra sakinleştim, ardından sessizlik geldi.

Kokusunun üzerime sinmesine izin vererek mırıldandım:

— Nasıl hem bu kadar nazik hem de bu kadar vahşi olabiliyorsun?

Cevap vermedi. Ama bir cevap beklemiyordum, çünkü bu bir soru değildi.

Ona biraz daha sokuldum ve kendimi ısıttım, onun sıcaklığıyla uyuştum, kokusuyla sakinleştim. Orada, birbirimizin kollarında, işkencelerimize karşı bir siper oluşturduk, çok hızlı büyümüş iki çocuk gibi birbirimizi teselli ettik. Çok sert ve desteksiz.

Genellikle sessizlik telaşlı düşüncelerimizi yansıtır ve bizi korkuturdu. Ama bu kez, hiçbirimizin bozmak istemediği, rahatlatıcı bir sessizlik vardı.

Yumuşaktı. Nazikti. Nefes alış verişlerimiz düzenli ve sakindi.

Mantıksızdı, bu çekim, diğerini koruma ihtiyacı. Onları rahatlatmak için. Ve yine de yaptığımız tam olarak buydu. O an için. O gece tamamen kaotikti.

Artık bunu düşünmek istemiyordum. Tek umursadığım, hayatlarımızın sürekli çalkantısı, çok uzun zamandır dönen kasırga nedeniyle normalde hissetmediğimiz rahatlık hissiydi. Bizi saran bu balonun içinde, şeytanlarımıza ve ilişkimizin karmaşıklığına rağmen kendimi güvende hissediyordum.

Kaotik bir şekilde rahatlatıcıydı.

Ertesi gün. Akşam 9'da. Cleveland.

— Lenslerini takmak için bu kadar acele edeceğini düşünmemiştim ama benim çok zamanımı alıyor! diyor Lisa, Neelam'ın fincanımı son bir kez ayarlamasını izlerken.

Ellerimin nemlendiğini hissederken dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Eğer bilseydi.

— Şimdi hazırsın!" diye haykırdı Neelam.

Peruğum o kadar iyi yapılmıştı ki, bir an için gerçek saçlarımdan siyah, kısa ve düz olmadığını unuttum. Ayrıca peruğum kadar koyu renk lens takıyordum ve makyajımı Lisa yapmıştı.

Kai bütün gün kayıptı. Uyandığımda onu bulamadım. Bütün gece uyumadığını ya da en azından çok iyi uyumadığını biliyordum. Bir anda uyandı, bu da beni uyandırdı. Sonra tekrar uyuyamadı ve ben de ona sorunun ne olduğunu sormaya cesaret edemedim.

Bir gün önce olanlar hakkında konuşmamıştık, fırsat olmamıştı. Sanki bu savunmasızlık hissi bana karşı dönmüş gibi, midem bulandı ve bu anıyı ona emanet ettiğim için kendimden nefret ettim. Onun kollarında olmak istediğim için.

Geçmişimi bana karşı kullanacak. Gözlerime saldıracak.

Ve işte yine beynimi zorluyordum. Belki uyuşturucu kullanıyordu ve bu yüzden kendini bırakmıştı. Belki de geçmişiyile ilgili onca soru sorduğum için benden nefret ediyordu. Çünkü artık daha fazlasını biliyordum. Tüm bu tahminler kafamın içinde dönüp duruyordu ve onun yokluğu da yardımcı olmuyordu.

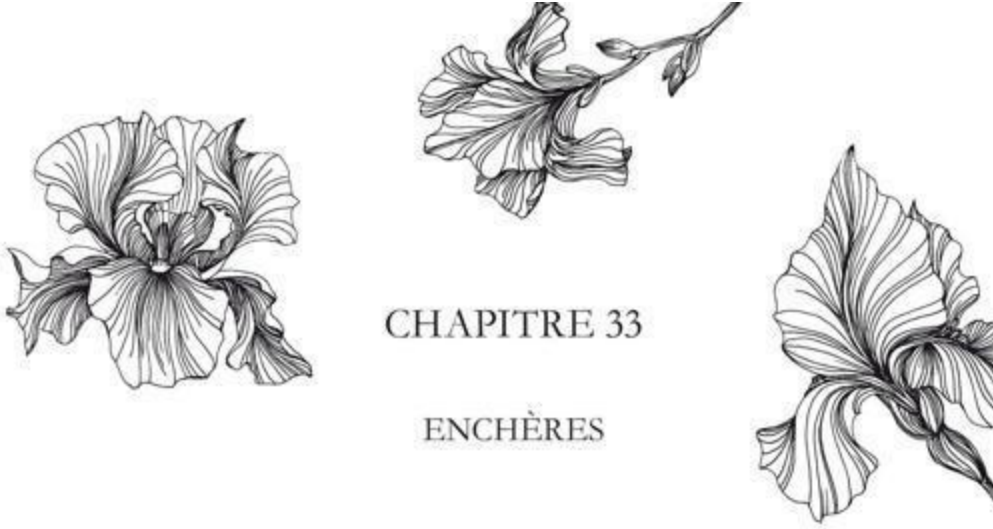
Neelam bana bir kulaklık uzattığında içimi çektim ve yüzümü buruşturarak kulaklığı taktım. Bu, son birkaç akşamdan daha stresli bir akşam olacaktı ve ben

henüz ne yapmam gerektiğini bile bilmiyordum.

Oturma odasının penceresinin açıldığını duyduk ve Neelam fısıldadı:

— Sonunda geri
geldi. Kalbim hızla
çarptı. Kai oradaydı.

1. Hisoka Morow, *Hunter x Hunter* manga ve animesinden bir karakterdir. Hem sakin, sadist bir tavrı hem de eğlenceli, neredeyse teatral bir tavrı vardır.

Ona karşı savunmasızdım. Geçmişimin bir kısmını ona açmışım ve bunu bana karşı kullanacağından hiç şüphem yoktu. Beni konuşturan, daha fazlasını öğrenmek istememe neden olan neydi? Neden beni kollarına çekmesine izin vermişim?

Aptal, aptal, aptal.

Kafamı duvara vurmak istedim.

— Plan değişti." Oturma odasından onun sert sesini duydum, "Lisa benimle geliyor.

Kalbim ayaklarıma düştü. O da neydi öyle?

— Ve Tayco da.

Neelam bana Kai'nin amacının akşam boyunca sızdırılacak tüm bilgileri toplamak olduğunu açıklamıştı. Benim rolüm ise iyi bir imaj çizmekti. Ancak, işlerin değiştiğini hissettim. Artık sadece bilgi toplamayacaktık.

— Git ve ye, peynirli makarna yaptım!" diye haykırdı Neelam. Senin favorin.

En sevdiği yemek? Ben de peynirli makarnaya bayılırdım.

Vay canına, ne

tesadüf. Konuşma.

Neelam'ın odasına doğru attığım her adımda kalp atışlarım hızlanıyordu.

— Yani benim de hazırlanmam mı gerekiyor? Lisa onun duyabileceği kadar yüksek sesle sordu.

— Evet," dedi yaklaşan bir sesle, "çabuk ol, geç kalacağız.

Odaya girdi ve bakışlarını karşılamaya çalıştım. Sanki ben yokmuşum gibi bana hiç bakmadı. *Kahretsin*. Midem düğümlendi.

— Iris benimle gelecek, sen de Tayco ile eve gideceksin," diye başladı duvara yaslanarak. Görevim değişti, yeşil ışık aldım, bu yüzden her ihtimale karşı buralarda kal.

— Tamam, ben gidip hazırlanayım," dedi Lisa aceleyle ve yanımdaki masadan bir peruk kaptı.

Kai paketinden bir sigara çıkardı ve sessizce yaktı. Hiç şüphe yok ki beni görmezden geliyordu.

Neelam boğazını temizleyerek ayağa kalktı. Lisa'ya yardım edeceğini söyledi ve ardından kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı. Sağır edici bir sessizlik vardı. Kai'ye baktım ve onun yere baktığını, sigarasını içtiğini, düşünceli bir halde kaybolduğunu fark ettim. Omuzlarım gerildi. Ne yanlış yapmıştım?

Önce siyah ceketini, sonra da üstünü çıkardığını gördüğümde nefesim kesildi.

— Burada daha ne kadar kalmayı planlıyorsun?" diye aniden tükürdü.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Yavaşça sandalyeden kalktım ve Neelam'ın yatağından eşyalarını almasını izledim. Sırtı bana dönük olan Kai gömleğini çıkardı ve geriye sadece ağzı açık tehditkâr kobrayı görmem için bıraktı.

— Biliyorsun... şey... dün hakkında...

Doğru kelimeleri bulmakta zorlandım. Bana cevap vermedi ve midemdeki düğüm büyüdü. Yatağa oturdu, elinde telefonu, bana tek bir bakış bile atmadan. İçimi çektim. En nefret ettiğim şey olan bu görmezden gelinme hissi içimde devam ediyordu. Ne zaman bir hata yapsam ya da ona uymayan bir davranışta bulunsam annemin tepkisi bu oluyordu. Ve bu muamele haftalarca sürebilirdi.

— Kai.

— Çık dışarı," diye sertçe sözümü kesti.

Taş kesilmiştim. Bir gün önce olanlar hakkında benimle konuşmayı tam anlamıyla reddetti. Bu benim en kötü kabusumdu. Ne söylemiş ya da yanlış yapmışım? *Özür dilerim," dedi.* Aptal olduğumu mu düşünüyordu? Sefil mi? Bu yüzden mi beni kollarına almıştı? Bana ve acınası geçmişime üzüldüğü için mi?

— Ben sadece...

— Söyleyecek bir şey yok," diye tekrar sözümü kesti Kai, dünden beri ilk kez bana bakıyordu. Kafam iyiydi ve ayıkken asla söylemeyeceğim ya da yapmayacağım şeyleri söyledim ve yaptım.

Ben ne diyeceğimi bilemezken, onunki tüm gücüyle beni vurdu.

— Bu yüzden seni dinlemeyeceğim," diye tükürdü paralı asker, gözlerimin içine bakarak. Dün olanlar lanet bir hataydı, sana asla soru sormamalı ya da seninkilere cevap vermemeliydim. Kendimi kontrol edebiliyor olsaydım, bunların hiçbirisi olmazdı, sana söz veriyorum. Anlıyor musun?

Az önce söz vermişti. Dudaklarım aralandı ama tek kelime edemedim. Tek yapabildiğim bana karşı tiksinti ve nefretle dolu gözlerine bakmaktı.

— Anladın mı?" diye tekrar tükürdü, bana ters ters bakarak.

Yavaşça başımı salladım ve o da çenesiyle kapıyı işaret etti.

— Dışarıda.

— Biliyor musun," dedim birkaç saniye sonra eşyalarımı toplarken, "bunun olmasını ben de istemedim.

Şaşkınlık yerini öfkeye bırakmıştı ve bu öfke içimde kabarmaya, uzuvlarımı titretmeye başlamıştı.

— Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum," diye homurdandı.

— Sana her şeyi anlattığım için özür dilerim, Kai. Beni t u t m a n a izin verdiğim için özür dilerim," dedim, delici bakışlarına karşılık vererek. Ama

Senin aksine, kafam iyi değildi. Sadece beni anlayabileceğini düşünmüştüm. Yine, seni gözümde büyütmüşüm.

Cevap vermedi ve sadece bana baktı. Ona tokat atma arzusuyla yanıp tutuşuyordum. Hızla odadan çıktım ve Kai'nin yatak odasına yöneldim. Neelam'ın bu olay için bana getirdiği beyaz elbiseyi giydim. Eşyalarımı öfkeyle çantama doldurdum ve sessizlik içinde öfkem yavaş yavaş hüzne dönüştü. Gözlerimden yaşlar boşandı.

Siktir git, Kai.

Kendimi açıkça ortaya koyduktan, duygusal destek aradıktan sonra reddedilmek dayanılmazdı. Neden bir an için bile olsa beni anlayacağına inanmışım ki?

Bir hata.

Siktir git.

Beni incitmeye çalıştığı izlenimine kapıldım. Kendimi suçlu hissetmemi istiyordu.

Siktir git.

Hayır, hepsi kafamda bir bulanıklıktı. Asla yalan söylemezdi, söylediği her kelimedede ciddi olduğu kesindi.

Acınacak haldeyim. Aptal.

Bir hıçkırık çıkardım ve makyajımı bozmamak için gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım. Bu kadar çok duygu hissetmekten, bu kadar çok düşünmekten ve kendimi bu kadar çok suçlamaktan nefret ediyordum.

— Siktir git.

Geçmişimden bir daha kimseye bahsetmeyeceğime söz vererek içime kapandım.

Sesler beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Banyoda olan Neelam ve Lisa'nın sesleriydi bunlar. Kapı hafif aralıktı ve konuştuklarını duyabiliyordum.

— Sence hala senin odanda mıdır?

— Ona bu kadar mı takıntılısın?" diye sordu Neelam alaycı bir tavırla.

Benim hakkımda konuştuklarını fark ettiğimde nefesim kesildi. Sağlıksız bir merak beni sessiz kalmaya zorladı.

— Hayır, hayır... O ve Kai yakın görünüyorlar, hepsi bu... Sizce birbirlerini uzun zamandır tanıyorlar mı?

— Bana onunla *Box'ta* tanıştığını söyledi ama yakın olduklarını sanmıyorum," diye mırıldandı Neelam. Gözlerinizi kapatın.

— Ona soruyu sorduğumda neden onun yerine senin cevap verdiğini anlamadım," diye şaşkın bir ses tonuyla cevap verdi Lisa. Yüzündeki ifadeyi de.

Neelam birkaç saniye sessiz kaldı ve ben kaşlarımı çattım. Yangın merdivenlerinin yanında sigara içtiğimiz dün gecedен bahsediyorlardı.

— Çünkü Kai ona *kutunun* kendisine ait olduğunu söylemedi. O da bilmiyor.

Ve bunu başka birinden duymasını istemiyorum.

Gözlerim büyüdü.

— Merak etme Lisa, o kadar da yakın değiller... Ama iyi birine benziyor. Kai... *kutunun* sahibi miydi?

Haberi duyduğumda donup kaldım. Ama kafamda her şey daha da netleşti. İsteddiği gibi davrandığı onca zaman, hiçbir şey söylemeyen Rico'yu aptal yerine koyduğu onca zaman.

Cody bilmiyordu, yoksa bana söylerdi.

— Onun için ne kadar endişelendiğini gördüm," dedi Lisa. Burada sadece bir yıldır yaşıyor ama onu hiç kimseyle böyle görmemiştim.

— Bu doğru ve onun adına mutluyum. Sen de aynısını yapmalısın. Kendini hasta ediyorsun," dedi Neelam nazik bir sesle. O sana göre değil Lisa, bunu sen de biliyorsun.

— Evet, biliyorum," diye iç geçirdi.

Onları dinlerken kalbim sıkıştı. Bir bakıma onun için üzüldüm. Karşılıksız duygulara sahip olmak en acı verici deneyimlerden biriydi. Hayal gücünüzün ve gece geç saatlerde uyumadan önce beyninizin kurduğu senaryoların beslediği, karşınızdaki kişinin sizi bir gün seveceğine dair o ısrarcı yanılsama.

Küçükken aşık olduğum erkeklerle de bu tür senaryolar kurmuştum ama onlardan hoşlanmıyordum, onları idealize ediyordum. Duygularımın buharlaşması için ağızlarını açmaları ya da bana ilgi göstermeleri yeterliydi.

Ama Kai'de durum böyle değil.

Başımı salladım ve aklımın kapısını çalan düşünceyi bastırmaya çalıştım. Onu düşünmek istemiyordum.

Siktir et onu.

Siktir... O *Box*'ın sahibiydi. O benim patronumdu. Patronumun taşaklarını patlatmıştım. Ve onunla flört ettim.

Beş saat sonra. Sabahın 2'si. Wisconsin.

Etrafıma bakındım, kendimi bitkin hissediyordum. İlk kez özel bir jetle seyahat ediyorduk. Bu benim için bir ilkti. Bu görevi Kai'ye emanet eden kişinin kimliğini ve böyle bir ulaşım şeklini haklı çıkaracak kadar büyük görünen görevin önemini merak ettim. Bu arada Kai mışıl mışıl uyuyordu, görünüşe göre uçuşun sarsıntılarından ve içimi kaplayan korkudan habersizdi.

Şimdi dönüştürülmüş bir deponun yakınındaydık. Kendisi de gezide olan Neelam, deponun arka tarafına park edilmiş bir minibüsün içine gizlenmiş, meraklı ve şüpheli gözlerle görünmüyordu. Tayco güvenlik görevlilerinininkine benzer bir üniforma giymiş, Lisa ise toplantı sırasında hizmet etmeye hazır, dar siyah bir elbise giymişti. Bu akşamki rolleri açıkça belirlenmişti.

Midemde bir gerginlik devam ediyordu. Atmosfer ağır ve baskıcıydı; ölümün pusuda beklediğini ve bizi her an biçmeye hazır olduğunu hissediyordum. Bu ölüm Kai Lakestone'da bir suç ortağı bulmuştu ve can alma fikri onu hiç de rahatsız etmiyordu.

— Garsonculuk oynamayı seviyorum, bu benim işim değil ki!" diye espri yaptı Lisa.

— Şikâyet etmeyi bırak," diye karşılık verdi Kai, havaalanından aldığımız arabanın bagajındaki silahları incelerken. Tek bir akşamda son üç ayda kazandığından daha fazlasını kazanacaksın. Rolünü unutma.

Başını salladı, birden ciddileşti. Tayco, Lisa ve Neelam'ın Kai'nin ihtiyacı olduğunda ona yardım ettiklerini ve sonra da kazancı paylaştıklarını anladım.

— Beni duyabiliyor musun?" diye sordu Neelam'ın kulaklıklarımızdan gelen sesi, beni yerimden sıçratarak.

— Evet," diye yanıtladı Kai. Ne kadar uzağa gittin?

— İzleyicileri kullanarak hedeflerin yerini tespit ettim" dedi. Yola çıktılar. Fark edilmemek için şimdi içeri girsen iyi olur.

Kai siyah bir evrak çantasını aldı, kasayı kapattı ve Tayco ile Lisa'ya döndü. Başlarıyla onayladılar ve depoya doğru yöneldiler. Paralı asker daha sonra bana döndü ve elini sırtımın küçük kısmına koydu.

— Tek kelime etme, konuşmayı ben yaparım.

Sessiz kaldım ve kendimi yönlendirmesine izin verdim. Tartışmamızdan bu yana ilk kez konuşuyor olmasına rağmen onunla konuşmak istemiyordum. Aramıza kutupsal bir soğukluk girmişti.

— Kai," diye selamladı deponun girişindeki muhafızlardan biri. Bu senin kamuflajın mı?

Muhafız bir süre bana baktı. Kai girişin yanındaki masaya bir silah koyarak cevap verdi:

— Evet. Her şeyi hazırladınız mı?

Adam başını salladı ve onun köstebeğimiz olduğunu anladım. Ancak Kai'nin silahını neden masanın üzerine koyduğunu merak ettim. Silahlı olması gerekmiyor muydu? Ceketinde bir tane daha olmalı.

— Yerel çete işleri hakkında konuşmak için genel bir toplantı yapacaklar," diye açıkladı adam. Sonra, tabii ki, devam edecekler. Bir saat boyunca sadece onlar ve kızlar olacak, başka kimse olmayacak.

— Yirmi dakikaları var," diye karar verdi Kai, depoya doğru ilerlerken. Ondan sonra kapıları kapatacaksın. Onları etkisiz hale getirin ve adamlarınızdan üzerlerini aramalarını isteyin.

İşte o zaman silahını neden masanın üzerine koyduğunu anladım. Peşinden gelenleri silahsız olduğuna inandırmak istiyordu.

Depo terk edilmişti ve iki bölüme ayrılmıştı. Bulduğumuz yerde hava serindi. Büyük bir yuvarlak masa ve sekiz sandalye odanın ortasında, geniş bir kanepeden birkaç metre uzaktaydı. Tehlikenin yaklaştığını hissederek yutkunmakta zorlandım.

— Tek yapman gereken şu kanepede oturmak ve güzel görünmek," dedi Kai, boş depoya bakarak. Konuşma, fikrini söyleme ve hepsinden önemlisi hiçbir soruya cevap verme. Bu insanlar masum değil.

Terli ellerimle kanepeye oturdum. Birkaç dakika sonra Lisa yanımıza geldi ve Kai'nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Kai başıyla onayladı ve Lisa deponun bir bölmeyle gizlenmiş diğer kısmına doğru yöneldi.

Her biri bir evrak çantası taşıyan ve yanlarında bir kadın olan ilk adamların içeri girdiğini gördüğümde kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Kadınların hepsi ölü gibi görünüyordu. Öte yandan, şık giyinmiş ve makyaj yapmışlardı.

— Bazı insanlar dakiklik konusunda endişeli!" diye bağırdı adamlardan biri, Kai'nin çoktan yerleşmiş olduğunu görünce.

Diğer konuklar da kısa süre sonra giriş yaptı. Kai de dahil olmak üzere toplam altı erkek vardı. Biz kadınlar yakınlarda oturuyor, yüzlerimizde hafif gergin ifadelerle etrafımıza bakıyorduk.

— Buradalar," dediğini duydum Neelam'ın ve hafifçe irkildim.

Kai tepkimi görünce bana sert bir bakış attı, ben de ona karşılık verdim.

Kulaklık takmaya alışık değilim, seni koca dangalak.

Sonra iki adam geldi ve tüm bakışları üzerlerine çektiler. Onlara benim yaşlarımda görünen tek bir kadın eşlik ediyordu. Kai saklamaya çalışmadığı küstah bir bakışla onlara baktı.

İki adamdan biri bakışlarını üzerimde gezdirdi, bu da tüylerimi diken diken etti. Yerlerine oturdular ve bazı insanlar onları selamlayarak sohbet etmeye başladı, diğerleri ise sessiz kaldı. Lisa viski ve diğer alkollü içecek şişelerini taşıırken görüldü. İki adam puolarını yaktı ve bize baktı. Sohbet devam etti. İçlerinden biri bizi izlemek için başını çevirdiğinde, kadınlar hemen doğrulup tepki verdiler. Kai ise sessizliğini koruyor, tek kelime etmeden adamları izliyordu. 'Mal' ithalatı ve ihracatı hakkında konuşuyorlardı.

Lanet olsun, uyuşturucu baronlarının toplantısındaydım.

Atmosfer beni germişti ve kendimi tamamen yabancı hissediyordum. Yaprak gibi titriyordum, bacağım sinirle seğiriyordu. Bir el dizime konuğuunda irkildim. Genç bir kadındı, muhtemelen benden biraz daha büyüktü. Bana gülümsedi, ben de utangaç bir şekilde karşılık verdim.

— Bu senin ilk seferin mi? diye kulağıma fısıldadı.

Yavaşça başımı salladım.

— Bunu söyleyebilirsin, sakın ol," diye mırıldandı, "hepimiz içten içe böyleyiz. Kai bana baktı.

— Tamam o zaman! İşimize bakalım, olur mu?" diye haykırdı içlerinden biri.

Hepsi bize doğru döndü. şaşkınlıkla onlara baktım.

— Buraya gel Sofia," diye emretti adam.

Ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. Adam onun elini nazıkçe tuttu ve bir ödül gibi sundu. Ve sonra...

Duyduğuumda tüm varlığım çöktü:

— Sofia'yı Brezilya'dan geri getirdim. Çok güzel, **d e ğ i l** mi? Açık artırmaya başlayalım!

Onlar... Onlar bu kızları açık arttırmayla satıyorlardı. Hepsi satılıktı. Bir insan kaçakçılığı operasyonunun ortasındaıydım. Onlar maldı.

Kalbim çarpıyor ve ellerim titriyordu.

— Seni piç, göreceksin," diye tısladı Neelam kulaklığıma.

Adamlar astronomik miktarlarda para teklif etmeye başladılar ve paniğe kapıldım.

Kai'nin bakışlarını üzerimde hissettim. Dehşetle dolu gözlerim onunkilerle buluştuğuunda, sanki dehşeti maskelemek istercesine ellerini ağzına götürdü. İşaret parmağı diğer parmaklarını hafifçe okşadı; bu, benim ona yaptığım gibi onun da beni yatıştırmak için sık sık yaptığđ tanıdık bir hareketti.

Bana bakarken yavaşça başını salladı ve ben de zorlukla yutkundum.

Yanımdaki güzel kızın sözleri aniden korkutucu bir netlikle çınladı ve omurgamdan aşağı bir korku ürpertisi gönderdi. Cehennem yeraltında bir yer değildi. Buradaydı, şimdi.

— Satıldı!" diye haykırdı içlerinden biri.

Kadın onu satın alan adama doğru yürüdü ve midemin döndüğünü hissettim. Ya Kai beni satıyorsa? Ya ben bir kılıftan daha fazlasıysam? Bu korkunç düşünceleri zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. Panik ve endişe denizine batmak istemiyorsam, ona duymam gereken güven tek can simidimdi.

Diğer kızlara baktım, hepsi sessizdi, görünüşe göre kaderlerini bekliyorlardı, hareketsiz, duygudan yoksundular. Bu oda vahşi bir orman gibiydi, insanlıktan yoksundu, sadece et ve para için açgözlü hayvanlarla doluydu. Kai'nin o motelde söylediklerini hatırladım. Onlara "ete ve paraya aç" demişti. Ve şimdi neden bahsettiğini anlıyordum. Onun dünyasının gerçekliği yüzüme tokat gibi çarpmıştı.

Dakikalar geçtikçe bu vahşet dünyasından daha fazla bunaldığımı hissettim. Korkunç geçit töreni devam ediyor, kadınlar araba gibi sunuluyor ve satılıyordu.

— Bu bebeği kim getirdi?" diye sordu adamlardan biri, bana bakarak.

Kanepede donup kaldım. Sadece ben ve en son gelen başka bir kız vardı. Diğerleri çoktan alıcılarının yanına yerleşmişti.

— O benim," diye ilan etti Kai, koltuğunda doğrulurken. Buraya gel, *Prenses*.

Ona bakarken kalbim küt küt atıyor, panik içimde kreşendo yapıyordu. Göz temasını koruyarak yavaşça başını salladı.

— Oyunbozanlık etmek istemem ama ona geçmek istiyorum," dedi bir başka adam, gelen son kızı işaret ederek.

Ayağa kalktım ve etrafımdaki bakışların ağırlığı altında ürkek adımlarla Kai'ye doğru yürüdüm. Şiddetli bir şekilde titriyordum, kalp krizinin eşiğindeydim.

— Kai, sen işaret verir vermez köstebeğimiz kapıyı kapatacak," diyor Neelam kulaklığıma. Boğazını temizle, ben de anlayayım.

Ortam elektrikliydi, tüm gözler üzerimdeydi, Kai'nin beni tanıttığını ve açık artırmayı başlatmasını bekliyorlardı. Elimi sıktı ve başladı:

— Adı Jane ve İngiltere'den geliyor. Doğası gereği sessiz, bazen masum ve naif... bazen de hiç değil.

Sonra boğazını temizledi.

— Masum, işte öyle görünüyor," diye güldü adam, gözleri parlıyordu. 75,000'den başlıyorum.

— 100," diye ekledi bir diğeri, gözleri beni aşağı yukarı süzerken.

Kai, teklifler hız kesmeden devam ederken kayıtsız bir şekilde oturmaya devam etti. Tek yapmak istediğim kaçmaktı.

Eve gitmek istiyorum.

Miktar 350.000 dolara ulaştığında gergin bir sessizlik oldu. Kalbim yerinden çıkmak üzereydi ama bu meblağın borçlarımın büyük bir kısmını silebileceğini düşünmeden edemiyordum.

Şimdi zamanı değil, kapa çeneni.

— 350,000'e satıldı," diye mırıldandı Kai bana dönmeden önce.

Başını hafifçe salladı ve beni 'satın alan' adama doğru çekingen bir şekilde ilerlemeden önce ona öldürücü bir bakış attım. Satılan diğer kızlar gibi sandalyesinin arkasına oturduğumda adam beni dikkatle inceledi. Midemin bulandığını hissettim.

— Benim sıram," dedi en son gelen adam. Buraya gel kızım.

Gözle görülür bir şekilde korkmuş olan genç kadın yavaşça koltuktan kalktı. Bütün gözler onun üzerindeydi. Titreyen bedenini saklamak için hiçbir çaba göstermedi.

— Bu... bazılarınız onu tanıyor, bazılarınız tanımıyor," diye başladı adam onu tanıtarak. Eskiden adı Lia Marcel'di.

Odanın içinde boğuk haykırışlar yankılandı ve yüzlerdeki şaşkınlık giderek arttı. Marcel. Dışışleri Bakanı gibi.

— Ama ben ona Maya demeyi tercih ediyorum," diye ekledi adam gururlu bir gülümsemeyle. Kadın ona yalvaran bir bakış attı, gözleri yaşlarla doluydu, yalvarıyordu.

— Açık artırmayı 300.000'den başlatıyorum" dedi ve gözlerini kalabalığın üzerinde gezdirdi.

— Lisa, yemeği getir," dediğini duydum Neelam'ın kulaklığından. Kai başlamak üzere.

Lisa tepsilerle gelir gelmez biz kadınlardan kanepelerdeki yerlerimizi almamız istendi. Erkekler Lia Marcel ile tartışmakla meşguldü.

— 500," diye ekledi Kai gürültünün üzerine.

Odayı bir sessizlik kapladı ve tüm gözler Kai'ye çevrildi, ardından açık artırma yeniden başladı, rakamlar öfkeli bir dalga gibi yükseliyordu.

— Kai. Ne zaman istersen," diyor Neelam. Söyleyeceğiniz bir sonraki numara sinyal olacak. Tayco bekler.

Sonra, sonsuzluk gibi gelen bir anın ardından, sesi ağır havada bir cümle gibi yankılanarak rahatsız edici bir sakinlikle konuştu:

— 657.

Ondan sonra her şey çok hızlı gelişti. Gördüğüm tek şey Kai'nin aniden ayağa kalkıp önündeki iki adamı, birini boğazından diğerini de kafasından vurmasıydı. Kanları fışkırdı, yüzümü ve elbisemi lekeledi. Kanepede donup kalmıştım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Sonra Tayco çığlık atarak içeri girdi ve silahını sandalyelerinden kalkmakta olan adamlara doğrulttu.

— *Oturun, sizi orospular, yoksa kafanızı uçururum!*

İki sahte güvenlik görevlisi takviye olarak geldi ve silahlarını alışveriş yapanlara doğrulttu. Bu bir pusuydu: kurşunlar vızıldayarak geçti, her çarpışmada kıvılcımlar çıkardı ve yanımdaki kadınlar çığlık atarak birbirlerine sarıldılar. Lisa bağırarak onlara

Hareket edin. İçlerinden biri devrilmiş bir masanın arkasına saklandı ve diğer kadınlar da ona katıldı.

Kai sabit bir hızla ilerleyerek yaklaşan saldırganlara düzenli bir şekilde ateş etti. Atışlar sağır edici yankılar yaratarak çınladı.

Orada donmuş bir şekilde durdum, gözlerim hâlâ sandalyelerinde oturan, başları arkaya düşmüş, yüzlerinden kanlar akan iki ölü adama sabitlenmişti. Hareket edemiyordum, bu manzara beni dehşete düşürmüştü. Gözleri hâlâ açıktı ve kanları yere akıyordu.

— *İlk kımıldayanın kafasını uçururum, duydunuz mu beni!" diye bağırды Tayco, silahını hâlâ hayatta olan beş adama doğrultarak. Oturun!*

— Iris, beni duyabiliyor musun?

Beni silkelemeye çalışan Lisa'ya döndüm. Hâlâ koltuktan kalkmamıştım.

— Her şey yoluna girecek, endişelenme" diyerek beni rahatlatmaya çalıştı.

Kahretsin, titriyorsun.

Elleri benimkileri kavradı.

— Güzel!" diye başladı Kai sahte bir gülümsemeyle. Bir müzayede düzenleyip beni davet etmek ne harika bir fikir! Kendimi tanıtmama izin verin, çünkü bunu yapmayı ihmal ettiniz. Benim adım Kai. Kai Lakestone.

Kimliğini açıklamasını izlerken nefesim kesildi. Hepsini öldürmeye niyetli olduğunu anlamamı sağladı. Aksi takdirde bu riski asla almazdı.

— Orospu çocuğu," diye tükürdü içlerinden biri, Kai'ye bakarak.

— Evet, bu benim lakabım," diye karşılık verdi paralı asker, silahını adama doğrultmuştu.

Öldürme niyeti olmadan nişan alarak ona birkaç kez ateş etti. Bacakları ve karnı mermiler tarafından delindi.

— Siktir!" diye bağırды adam.

Her patlamaya eşlik eden kadınsı çığlıklar yükseldi. Kana susamış, insanlık dışı Kai'nin yeniden ortaya çıktığını gördüğümde nefesim kesildi. Kan

Adamın vücutundan şiddetli bir şekilde fıskıran sıvı, diğerlerine dönerken hafifçe gülümseyen Kai'nin yüzüne ve vücutuna sıçradı.

Yaralı adama yaklaştı, yüzünü kavradı ve silahıyla ona şiddetle vurdu. Adam, bir avcı gibi avının arasında dolaşmaya başlayan Kai'nin amansız bakışları altında acı içinde inledi.

— Gördüğünüz gibi, konuşurken sözümün kesilmesinden hoşlanmıyorum," diye devam etti, masanın etrafında yavaşça dönerek. Çok uzun sürmeyecek, bana kız kardeşinin nerede olduğunu söyle ve ben de seni çabucak öldüreyim... Bana cevap vermen ne kadar uzun sürerse, o kadar az nazik olacağım. Kız kardeşi nerede?

Silahı şimdi kan lekeli duvarın bir köşesine sinmiş, korkudan felç olmuş Lia Marcel'e doğrultulmuştu. Ben de öyle.

Ağır bir sessizlik çöktü. Kimse konuşmak istemiyordu. Adamlar soğukkanlılıklarını korudular, bu benim kafamı karıştıran bir tepkiydi.

— Kız kardeşi nerede?" diye tekrarladı Kai, silahının ucunu adamın üzerinde açtığı yaralara bastırarak.

İkincisi acı içinde çığlık attı ama sessiz kaldı. Diğerleri mankenler gibi ifadesiz görünüyordu, sanki hayat onları terk etmişti. Kendilerine silah doğrultan bir adam karşısında nasıl bu kadar sakin kalabilmişlerdi? *Lanet olsun.*

— Kimse yok mu? Tamam o zaman.

Tayco'ya döndü ve basitçe emretti:

— Bağla onları. Anlaşılan rıza onların işi değil... Onsuz da yapabilirim. (Sonra Lisa ve bana hitaben.) Kızları teker teker dışarı çıkarın.

Lisa yanımda başını salladı ve sinir krizi geçirmekte olan genç bir kadına yaklaşarak onu deponun çıkışlarından birine doğru yönlendirdi. Tayco dehşet dolu bir atmosferde adamları bağlarken ayak sesleri dehşet verici bir şekilde yankılandı ve sonra kayboldu.

Aniden bir ses sessizliği deldi. Kai masanın etrafında dönerken ıslıkla bir şarkı söylüyordu. Bu melodiyi o karanlık odada tutsakken de duymuştum. Onun hastalıklı eğlencesi tüylerimi diken diken etmişti.

— Lia, kalk ve kızlara katıl," diye emretti.

Genç kadın hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor, hareket edemiyor, hıçkırıkları vücudunu sarsıyordu. Neredeyse hiç düşünmeden koltuktan kalktım ve ona doğru yürüdüm. Yavaşça oturdukları masanın yanından geçtim, havada metalik bir kan kokusu vardı. Birden bir silah sesi beni irkiltti ve kulak zarlarımı titretti. Yüzüme sıcak ve ıslak bir şey sıçradı.

Başımı çevirmek istemedim. Döndüremedim.

— Ona bir daha bakarsanız kafanızı uçururum, sizi piçler," diye öfkeyle tükürdü Kai.

Kızı kolundan tuttum ve onlardan uzaklaştırdım. Kapının yanında Lisa onu kollarıyla karşıladı ve hıçkırmaya devam ederken onu teselli etti. Benim yüzüm soluktu. Titreyen elimi yüzüme götürdüm. Parmaklarım kırmızıya boyanmıştı. Yüzümde kan vardı. İki insanın kanı.

— Lia'yı yanıma alacağım ve geri döndüğümde bir sonrakini sen çıkarabilirsin, tamam mı? Lisa önerdi.

Tamamen felç olmuş bir halde ona baktım ve başımı salladım. Aslında ne yaptığımı gerçekten bilmiyordum, sadece otomatik olarak ona itaat ediyordum.

— Dizlerinin hemen üstünden vurulmanın nasıl bir his olduğunu biliyor musun?" Kai'nin arkamdan söylediğini duydum.

— Kapa şu lanet çeneni!" diye cevap verdi.
"satın alındı".

Arkamı döndüm ve Kai'nin kötü kötü gülümsediğini gördüm.

— Hayır... Senin için daha iyi bir şeyim var, ama istersen sana tadına baktırabilirim.

Elinde bıçakla ona doğru ilerledi ve bıçağı yüzüne yaklaştırdığını gördüğümde nefesim hızlandı. Gözlerine.

Kalbim ayaklarımın dibine düşecek gibiydi.

— Iris, git! Minibüs dışarıda," diye seslendi Lisa bana.

Başka bir kıza doğru yürüdüm, nazikçe beni takip etmesi için onu zorladım. Kapıyı açtım, kulaklarımda acı dolu bir çılgılık çınlarken temiz hava yüzüme çarptı.

kulaklığında çınılıyordu.

— Bizi satacak mısın?" diye sordu genç kadın, onu Neelam'ın bizi beklediği minibüse doğru götürürken yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle.

Başımı olumsuz anlamda salladım, tek kelime edemedim. Onu arabaya ittim ve arkamı döndüm. Vücudum ağırlaşmıştı, başım dönüyor ve kalbim çarpıyordu. Kulaklarım çınılıyor, göğsüm daralıyordu.

Depoya döndüğümde kulaklarımda daha fazla acı çığlığı çınıladı.

— *Nerede o?" diye kükredi Kai.*

— Bilmiyorum!" diye cevap verdi adam, acının üstesinden gelmişti.

Yukarı bakmadım. Görmek istemedim, Kai'nin ne yaptığını görmek istemedim. Lisa bana baktı ve şöyle dedi:

— Ben burada kalacağım, onları dışarı çıkaracağım ve minibüste kalacağım, tamam mı?

Ona baktım ve sessizce başımı sallamakla yetindim. Kalan kızları teker teker güvenli bir yere götürdüm, içeri her girdiğimde neredeyse bayılıyordum. Kan kokusu, acı çığlıkları, çatlayan kemiklerin sesi, patlamalar...

Dördüncü geçişte, burun deliklerimi yanık kokusu istila etti ve kaynağını anlamaya çalışmamayı tercih ettim. Sonra kulaklığımdan gelen bir silah sesi beni sıçrattı. Depodan uzakta bile, her ses yakınlarda titreşiyor gibiydi.

— Bu, başkalarının hayatını çaldığın için," dedi Kai'nin sesi kulağıma tükürerek, "ve bu, benim olanı sana vereceğime inanmaya cüret ettiğin için.

Keskin ve öfkeli sesi beni sıçrattı.

Sonra bir el silah sesi daha beni ürküttü ve ağlayan genç kadını daha hızlı bir şekilde minibüse doğru çektim. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Görebildiğim tek görüntü Kai'nin bıçağının adamlardan birinin gözlerine tehlikeli bir şekilde yaklaştığıydı. Hızla minibüse girdim, kapıyı arkamdan kapattım ve hemen depoda olup bitenlere beni bağlayan kulaklığı çıkardım. Neelam yüzümü görünce oturduğu yerden kalktı.

— Oh... buraya gel, iyi misin? diye sordu.

Ona baktım, dehşetten felç olmuştum. Gözlerine doğrultulmuş bir bıçağın görüntüsü karşısında donup kalmıştım. Beni kucakladığında, boğuk hıçkırıklar eşliğinde gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı.

— Kahretsin... titriyorsun," dedi Neelam, sırtımı ovuşturarak, "git ve koltuğa otur, Iris, artık bitti.

Etrafımızdaki kızlar yere oturmuş, birbirlerine sokulmuşlardı. Bazıları çaresizce birbirlerine sarılarak teselli bulmaya çalışıyordu. Diğerleri, benim gibi, kontrol edilemeyen spazmlarla titriyordu.

Neelam elinde Kai'nin ceketıyla yanıma geldi:

— Şunu giy, hava soğuk.

— Hayır, ben...

— Soran ben değilim, o," diye araya girerek ceket bana uzattı.

Daha fazla itiraz etmeden ceket giydim. Onun ceketini giymek sadece daha fazla titrememe neden oldu. Üşümüyordum. Beni titreten şey dehşetti.

— Lisa, gel ve bize katıl," diye sordu Neelam mikrofona yaklaşırken. Kai, acele et, zamanımız yok.

Birkaç dakika sonra kapı Lisa'ya açıldı, o da titriyordu.

— Hava buz gibi!" diye bağırdı. (Sonra bana bakarak gülümsedi.) Jacob eskiden böyle derdi... iyi misin?

Cevap v e r m e d i m . Lisa'nın neden bu kadar ilgisiz göründüğünü anlayamıyordum. Neden bu kadar korkan tek kişi bendim?

"Kırılıgansın."

Bu onların dünyasıydı, hepsi onun bir parçasıydı. Kai bana tanıdığı insanların hiçbirinin benim gibi olmadığını söylemişti. Jacob ve Vernon bunun canlı kanıtıydı. Lisa da öyle.

— Cesetler yüzünden kusmak istiyorum," diye homurdanarak başını salladı.

Ya da değil.

Bitmek bilmeyen birkaç dakikanın ardından bakışlarım dışarıdaki bir şeye takıldı. Depodan dumanlar yükseliyordu. Alev alıyordu.

— Lanet olsun, her yeri yakıp yıkıyor!" diye haykırdı Neelam.

Kısa süre sonra bir dizi patlama sesi duyuldu ve ardından çığlıklar geldi. Gözleri şoktan kocaman açılmış olan Neelam'a döndüm. Uzakta Kai ve Tayco'yu gördüm, peşlerinde bir sürü adamla birlikte her yöne doğru koşuyor ve ateş ediyorlardı. Tayco'nun kolunun altında bir şey, daha doğrusu birini taşıdığını fark ettiğimde gözlerim büyüdü.

— Sıkı tutunun!

Neelam gaza bastı ve depoya doğru hızla ilerledi. Lisa minibüsün kapısını açarak Kai'nin içeri girmesine izin verdi. Tayco tam kapıyı kapatırken araçtan bir el silah sesi yükseldi.

Küçük bir kız onlara eşlik etti. Lia Marcel'in kız kardeşini bulmuşlardı.

— Gidiyoruz!

Tüm duyularım alarma geçmişti. Yolcu koltuğunda otururken, ön cama yağın ve her an parçalanma tehdidi oluşturan silah seslerini çaresizce izledim.

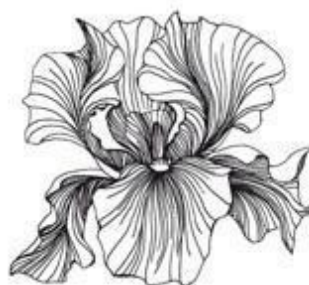
— Iris, orada öylece durma, arkaya saklan!" diye bağırdı Neelam, arabanın etrafını saran adamlardan kaçmaya çalışarak. Suratlarını dağıtacağım.

Ayağa kalktım, minibüs hızla uzaklaşırken sıkıca tutundum. Panik tüm duyularımı karıncalandırdı. Şiddetli sarsıntılara rağmen ayaklarımın üzerinde durmaya çalışarak ilerlemeye başladım.

Birdenbire büyük bir gürültü koptu.

Minibüsü sarsan şokun gücüyle şiddetle ileri doğru itildim. Vücudum sert bir şekilde yere çarptı ve görüşüm neredeyse anında bulanıklaştı. Felç olmuşum, hareket edemiyordum. Etrafımda çığlıklar çınılıyordu, gittikçe daha boğuk, daha uzak.

Ve sonra... hiçbir şey.

CHAPITRE 34

SOUVENIRS ENCHEVÊTRÉS

Iris, altı yaşında.

— Hiç atıştırmalığınız yok mu?" diye sordu sınıf arkadaşlarımdan biri.

Ona bakmadan, ona doğru döndüm. Annem kimsenin benimle oynamamasının nedeninin gözlerim olduğunu söylemişti ve ben de onu korkutmak istemiyordum.

— Hayır," diye mırıldandım.

Kız başını çevirdi ve ben de ona bakmaya cesaret ettim. O gün okula gelen yeni bir öğrenciydi. Adı Lucy'ydi. Belki de arkadaşım olabilirdi?

— Lucy, geliyor musun? Oyun oynayacağız! Onunla kalmayın," diye seslendi uzaktan bir ses.

Boğazımda bir düğüm oluştu.

— Iris?" diye sordu öğretmenim. Neden yalnızsın tatlım? Git ve diğerleriyle oyna.

Onlarla oynamayı çok istedim ama beni istemediler.

Onları rahatsız etmek istemiyorum.

— Hayır, bana kötü davranıyorlar," diye mırıldandım usulca.

— Hayır, sadece seninle oynuyorlar. Lucy, *prenses*, hadi!

Kalbim yerinden **f ı r l a d ı** . Babam bana böyle seslenirdi.
Neden babam artık bana böyle seslenmiyor?

Yeni öğrenci bize doğru geldi.

— Bu Iris," diyor öğretmen. Bu senin *yeni işin*, onu yanına al ve onunla oyna.

Lucy bana baktı. İstemediğini hissedebiliyordum. Utançtan kızardım.

— Zora'ya bunu yapıp yapamayacağını soracağım," diye önerdim.

Zora kızlar grubunun lideriydi. Tüm kararları o alırdı.

— Hayır, Iris, kalk ve onunla git," diye emretti öğretmen elimi tutarak.

Kucağa alınmayı severdim. Yürüyüşe çıktığımızda babam da böyle yapardı. Ama şimdi annem ve babam her gün tartışıyorlardı. Artık onu pek göremiyordum. Bu benim hatamdı. Anneme babamı başka bir kadınla gördüğümü söyledim. Bu benim hatamdı. Aptallık ettim.

Aptal. Aptal. Aptalca.

— Kızlar, Iris sizinle oynasın," dedi öğretmen ve beni sınıf arkadaşlarıma doğru götürdü. Onlarla birlikte oturun.

O giderken kalbim küt küt atıyordu. Bütün gözlerin üzerimde olduğunu hissettim. Bacaklarımı kendime doğru çektim, gözlerim yerden ayrılmıyordu. Fısıltılarını duyabiliyordum. Bana güldüklerinden emindim.

— Bizimle oynamak istiyorsan gözlerini kapatmalısın," diye duyurdu Zora.

Bir anda içimi bir mutluluk kapladı ve onlara bakarak gözlerimi kapattım.

— Oyun için saçınızı çekmek zorundayız ve çığlık atmamalısınız.

Onlara izin verdim. Bazen acı veriyorlardı ama kaybetmek istemiyordum. Artık yalnız kalmak istemiyordum. *Ben de oynamak istiyorum.*

Ama neden bu oyunu seviyorlar? Ua acıyor...

Iris, on iki yaşında.

— Regl olman okula gitmeyeceğin anlamına gelmez," dedi annem kapının arkasından tükürerek. Hadi, çık oradan.

Hala kapalı olan kapıya baktım ve acı içinde kıvrandım. Bu ikinci kez regl oluşumdu. İlki okuldaydı ve diğerleri yine benimle dalga geçmişti. Zaten gözlerim yüzünden alay konusu olmuştum. Eğer kontakt lens almanın bir yolunu bulabilseydim, görme yetimi kaybetmek pahasına da olsa onları bir daha asla çıkarmazdım.

Bu kendime verdiğim *ilk sözdü*.

Ama bu sefer başka bir şey için benimle dalga geçtiler. Çünkü kendimi lekelemiştim. Regl nedir bilmiyordum ve kimse bana anlatmamıştı. Benden iki yaş büyük bir kız olan Roxanna, gerçekten arkadaş olmamamıza rağmen bana havlu vermişti. İki ya da üç kez karşılaştığımızda ancak birkaç kelime etmiştik. Onunla uğraşılmaması gerektiği konusunda uyarılmıştım ama iyi biri olduğunu düşünmüştüm.

— Evet anne, geliyorum," diye cevap verdim.

Dudaklarımdan bir nefes kaçtı, elim karnımın alt kısmına bastırdı. Kalbim sıkıştı, okulda regl olduğunda annesinin ona baktığını söyleyen kız aklıma geldi.

Telefonumu aldım ama bildirim yoktu. *Önemli değil... Muhtemelen meşguldür*. Babam ona sormanın bana bağlı olduğunu söylemişti, tersi değil. Çünkü ben çocuktum, o ise ebeveyn. Ama hiç cevap vermedi.

Meşgul ve mesajımı henüz görmedi. Sonra görür. O benim babam, beni seviyor. Bütün babaların kızlarını sevdiği gibi.

Iris, on dört yaşında.

Tanrım, o okuldan ve o insanlardan nefret ediyordum. Bu kasaba, Hydewood, gerçekten berbattı. Ama... o çocuğu görme düşüncesi sabah kalkıp derse gitme isteği uyandırıyor. Jordan'ı. Her gün onu düşünerek, onunla göz göze gelmenin hayalini kurarak hazırlanıyordum. Onu basketbol oynarken her izlediğimde kalbim küt küt atardı. Ya beni fark ederse?

Var olduğunuzu biliyorlar, insanlar sizi gözlerinizden tanıyor.

İnternette renklerini değiştirmenin bir yolunu aradım ama... üzerlerine limon sürme fikri pek de mantıklı görünmüyordu. Renkli kontakt lensler başka bir seçenektir ama onları satın almak için para biriktirmem gerekiyordu.

— Simones, bunu düşürdün," diye seslendi biri.

Tam arkamı döndüğümde yüzüme bir şey çarptı. Boğazım düğümlendi.

— Bir dahaki sefere bıçaklarla deneyeceğim!" diye güldü çocuk, "*Bıçak oyununa* bayılacaksın, eminim!

Tuvalete koştum, kahkahalar etrafımda yankılanıyordu. Utanç beni istila etti, ikinci bir deri gibi üzerime yapıştı. Bakışlarım Jordan'a takıldı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Özür dileyen bir gülümsemeyle kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oldu.

— Bir şeyler yemelisin, seni zavallı şey," diye güldü az önce girdiğim tuvaletteki bir kız. Gerçekten acınacak haldesin.

İki arkadaşı da kahkahalara katıldı.

— Jordan'a nasıl baktığını gördüm" diyor ve bana doğru bir adım atıyor. O benim erkek arkadaşım. Ondan uzak dur, duydun mu beni?!

Erkek arkadaş mı?

Sessizce başımı salladım ve aynada kendime baktım.

— Her neyse, o seninle asla ilgilenmeyecek, kimse seninle ilgilenmeyecek.

— Hayatımda hiç bu kadar çirkin, sıska bir kız görmemiştim," diye ekledi arkadaşı.

Dudağım titremeye başladı ve görüşüm bulanıklaştı. Bana saldıracaklarından korkuyordum. Üç kişilerdi ve ben yalnızdım ve bana zaten bir kez saldırmışlardı.

— Sende hiçbir sorun yok. Tırnaklarını yiyorsun, saçların düzleştirmekten yanmış" diye devam etti. Çünkü çirkin ve kıvırcık. Bir kalem kadar zayıfsın. Ve gözlerin... Aynada kendine bir bak, bundan bahsetmeme bile gerek yok. Sen doğanın bir sapkınlığısın.

Bana doğru gelirken ürperdim.

— Üzgün olduğunu söyle.

— Özür dilerim," diye mırıldandım, arkadaşlarının tehlikeli bir şekilde bana yaklaştığını hissediyordum.

Yüzünde memnun bir gülümseme belirdi.

— Bu seni erkek arkadaşımın etrafında son görüşüm, yoksa gözüne kalem sokarım. Aptalın tekisin.

Aptal.

Aptal.

Aptalca

.

Iris, on altı yaşında.

— Sana söz veriyorum, sadece vücudunla ilgilenmiyorum.

Bana doğru eğildi, müzik etrafımızda yükselirken alkolle ıslanmış nefesi yanağıma okşadı. Yüzümde utangaç bir gülümseme belirdi.

— Ama seni gerçekten istiyorum," diyor, gri gözleri benimkilere kilitlenmiş.

Eğer hayır dersen, seninle konuşmayı keserim.

Kalbim küt küt atıyordu ve ne diyeceğimi bilemeden ona baktım. Lens takmaya başladığımdan beri nihayet insanların gözlerinin içine bakacak cesareti bulmuştum. Onları bir daha asla çıkarmak istemedim. Eğer çıkarırsam, insanlar yine peşime düşerdi. Jordan gibi. Diğerleri gibi.

Tereddüt ettim. Birkaç gündür konuşuyorduk ve bana benden hoşlandığını söylemişti. Onun için aynı şeyleri hissetmiyordum ama ilgisini takdir ediyordum. Genelde kimsenin bana göstermediği bir ilgi.

Onu kaybetmek istemedim.

Bunu *iyi bir amaç* için yapıyordum.

Onun sevgisini kaybetmemek için her şeyimi verirdim. Benden hoşlanıyordu, bana öyle söyledi.

— Yukarı çıkalım mı?

Kendime üst katta rehberlik edilmesine izin verirken, diğer insanların sevgisini ve ilgisini kazanmak için neden bir şeyler yapmak zorunda olduğumuzu, bunların neden sadece teklif edilmediğini merak ettim. Hepimiz aynı parayı mı ödüyorduk?

Bugünlerde.

Başım patlayacakmış gibi hissediyordum. Karnımda bıçak gibi bir ağrı vardı. Kendimi ağır hissediyordum. Başım dönüyordu.

— O... Nasıl?

— Ne oldu?

Başım ağrıyordu ve etrafımda hem yakın hem de uzak sesler duyabiliyordum. Yavaş yavaş neler olduğunu hatırlıyordum. Aniden öne doğru fırladığımı ve bir gümbürtü duyduğumu hatırladım. Vücudum aracın sert zeminine çarpmıştı.

— Hepsi benim hatam. Ona kalkmasını ben söyledim," dedi Neelam. Bize çarptılar... bir minibüs hızla geliyordu... ve ben o anda fren yaptım.... Vücudu... geriye doğru savruldu, kafası ön cama çarptı... kanadı... vücudu... yerde... ben geri adım attığımda.

— İki saat oldu," diye mırıldandı bir erkek sesi. Belki de... uyanmalıyız?

— Kimsenin ona dokunmasını istemiyor.

Yavaş yavaş kendime gelmeye başladım ve başımdaki ağrı daha da şiddetlenirken dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

— Iris mi? Uyanıyor.

Göz kapaklarımı dikkatle açtım ama bulunduğum oda ışıkla yıkandığı için içimi bir yanma hissi kapladı. Uyumsuz gözlerimi herkesin görebileceği şekilde sergilediğimi hayal etmeye başladım, sonra inanılmaz derecede kuru ve ışığa karşı hassas olduklarını hissettim. Hâlâ lenslerimi takıyordum. Elim yavaşça, ağrının zonkladığı alnımın üzerine geldi ve bir kompres uygulandığını fark ettim.

— Tamam, uyandı," diye fısıldadı Neelam.

Görüşüm hâlâ biraz bulanık olsa da Neelam, Tayco ve Lisa'yı yatağımın yanında görebiliyordum. Kai neredeydi?

— Merhaba tatlım," dedi Neelam hafif bir gülümsemeyle. Tekrar hoş geldiniz.

O lakap... Okul öğretmenim bana öyle derdi, oysa diğer kızlara "prensesler" derdi. Onlara o kadar imrenirdim ki, gülünç olurdu.

Ama sen saçmalıyorsun, kızım. Bu yeni bir şey değil.

Altı yaşımdayken bu lakaba lanet ederdim. Bugün, bana bir tür rahatlık getirdi.

— Minibüste kafanı kırdın ama... Kai sana baktı," diye devam etti Lisa bana gülümseyerek. Karnında da büyük bir morluk var ama merak etme, zamanla geçer.

— Miden bulanırsa ya da başka bir şey hissedersen bize söylemelisin, biz de seni hastaneye götürürüz," diye ekledi Neelam.

— O istemiyor," dedi Lisa, Neelam'a dönerek.

— Bildiğim kadarıyla o bir doktor değil. Hastaneye gitmesi gerekiyorsa, gider.

— Ben... Ben iyiyim," dedim, ayağa kalkmaya çalışarak.

Üzerimden kamyon geçmiş gibi hissettim.

Lisa Kai'yi aramaya gideceğini söyleyince dirseklerimin üzerine yaslanarak doğruldum. Gözlerim yanıyordu. Enfeksiyondan kaçınmak için lenslerimi çıkarmak istedim ama onlara lens taktığımı söylemem gerekecekti.

Birkaç dakika sonra Lisa içeri girdi, onu Kai izledi.

— Hadi, gidelim.

Neelam'ın Lisa ve Tayco ile birlikte odadan çıkışını izledim. Bu sırada Kai'nin bakışları kafatasımın kompresle kapatılan kısmına sabitlenmişti.

— Nasıl hissediyorsun?" diye sordu birkaç saniyelik sessizliğin ardından.

— Başım ağrıyor.

— Kusacak gibi

hissediyor musun?

Başımı salladım.

— Karıncalanma mı?

— Hayır, sadece başım ağrıyor," dedim usulca. O da başını salladı.

Kai, sahte hemşire: 1. sezon, 2. bölüm.

Yaklaşmasını izledim, karşıma otururken kalbim hızla çarpıyordu.

— Gözlerini görmem gerek.

Kalbim bir an için durdu. Vücudum şiddetle sarsılmadan önce sertleşti.

— Hayır.

— Iris, gözlerini görmeliyim. Göz bebeklerinin büyümediğinden emin olmalıyım.

Kai bana ciddi bir dikkatle baktı. Bu sırada iki rahatsız edici anı yeniden c a n l a n d ı : Bir adamın gözlerinin yanında bıçak salladığı anı ve on dört yaşındaki bir kızın söylediği anı:

"Eğer yapmazsan, gözüne bir kalem sokarım."

On dört yaşına bastığım yıl, hayatımın en acı dolu dönemiymi. Beni dönüştürmüş, silinmez travmalarla damgalamıştı. Elimde olsa, o döneme dair tüm izleri, sanki hiç var olmamış gibi silerdim.

Gözlerimden yaşlar boşandı. Başımı reddederek sallayarak Kai'ye baktım.

— Söz veriyorum hıncımı gözlerinden çıkarmayacağım, Iris," diye mırıldandım.

o.

Söz vermişti. Ama ondan önce başkaları da bana söz vermişti. Yalan söylemişlerdi. On altı yaşındayken erkeklerin v a a t l e r i n e inanacak kadar saftım ama artık saf değildim.

Kai yalan söylemez.

Olabilir.

— Hepsi söz verir.

— Ben onlar gibi değilim," diye cevap verdi buz gibi. Sözlerimi her zaman tuttuğumu biliyorsun.

— Onlar gibi değil, onlar gibi değil," diye tekrarladım, insanların gardımı düşürmek için kullandıkları kelimeleri tekrarlayarak. Size dört tabak peynirli makarna versem ve bunlardan birinin zehirli olduğunu söylesem, birini yeme riskini alır mıydınız?

Bakışları dondu, gözleri hafifçe büyüdü. Mac'n'cheese, *lanet olsun*. Aklıma gelen tek örnek buydu. Şimdi onunla ilgilendiğimi, onunla ilgili her ayrıntıyı hatırladığımı düşünecekti...

— Sana iyi olduğumu söylemiştim," dedim.

Paralı asker içini çekti, burnunun kenarını sıktı ve elini ceplerine attı.

— Sigara içmem lazım.

— Ben de öyle.

Bir kahkaha attı, sigarasını yaktı ve gözlerini kapatarak ilk nefesini çekti. Dakikalar geçti ve ikimiz de sessizliği bozmadık.

Başımda bir ağrı hissediyordum ve endişem bana muhtemelen beyin sarsıntısı geçirdiğimi fısıldıyordu, ancak hiçbir belirtim olmadığına dair kendimi rahatlattım. Çünkü, evet, beyin sarsıntısının belirtilerini zaten araştırmıştım. Her düştüğümde ilk endişem bu oluyordu, bu yüzden onları ezberlemiştim. Tıpkı kalp krizi, felç, anjiyoödem ve meme kanseri belirtileri gibi.

Ben bir palyaçoym.

— TAMAM.

Bana yarısı içilmiş sigarasını uzattı, bu hareketi giderek daha sık yapıyordu.

— Neden bana boktan bir insan kaçakçılığı toplantısına katılacağını söylemedin?" diye sordum ona acı acı, sigarasından bir nefes çekerek.

Bana cevap vermeden önce birkaç dakika sessiz kaldı:

— Seni korkutmak istemedim.

— Bana yalan söyledin.

— Sana asla yalan söylemem. Senden bir şeyler saklayabilirim belki ama sana asla yalan söylemem," diye cevap verdi bana ters ters bakarak. Bunu bir daha *asla* söyleme.

Sözlerimin uyandırdığı öfkeyi gözlerinde görebiliyordum. Muhtemelen babasının küçükken ona anlattıklarının aynısı.

— Bir adamın çocuklarını kurtarmak için tutuldum," diye açıkladı gözlerini yere indirerek. Tek başıma çalışarak onların hayatını riske atamazdım. Öğrenirsen panikleyeceğini biliyordum, bu yüzden sana söylememeye karar verdim.

— Peki kızlar nerede?

— Kazadan sonra bayıldın ve biz de kaçtık. Seni ceketimin altına saklamak zorunda kaldım çünkü her yerde kurşunlar uçuşuyordu. Kızlardan ikisi öldü. Ama diğerleri hayatta. Onları ailelerine geri götürmekle ilgilenecek bir adama verdim.

Sessiz kaldım. Yardım ettiğim kızlardan ikisi ölmüştü. Hangileri olduğunu bilmek istemiyordum, buna gücüm yoktu.

— Neredeyiz biz?

— İyileşene kadar burada kalacağız. Birkaç saat içinde ayrılacağız," diyor Kai, ayağa kalkarak. İyi olduğuna emin misin?

Başımı salladım ve o da yanımdaki komodini işaret etti.

— Biraz ilaç al, baş ağrını hafifletir. Ve dönüp kapıya yöneldi.

— Neden gözlerine saldırdın? Olduğu yerde durdu.

— Seni gördüm," diye devam ettim, sırtına bakarak. Bana ne olduğunu bildiğin halde bunu neden yaptın?

Bana verdiği tek cevap sessizliği oldu ve bu da beni devam etmeye itti.

— Benim en çok korktuğum şeyi sen başkasına yapmışken sana inanmamı nasıl beklersin?

Tek kelime etmeden uzun saniyeler geçti, hala sırtı bana dönüktü. Kalbimin göğsümde çarptığını hissedebiliyordum. Sonunda, dedi ki :

— Sana dokunmaya cüret eden her deriyi kesip atacağım ve sana bakan her gözü oyacağım... benim dünyamda.

Nefesim kesildi. *Kutu*'ya yaptığı açıklamayı hatırladım. *Onun dünyasını*.

— Benim dünyamdan kimsenin sana yaklaşmasını istemiyorum. Kabul etsen de etmesen de umurumda değil," dedi Kai buz gibi bir sesle. Kimse sana bakmayacak ya da dokunmayacak, çünkü hepsi kötü ve gaddar. Bunu dün gördün.

Ve bir kez olsun haklı olduğunu inkâr edemedim. İnsan kaçakçılığının iğrenç gerçekliği beni derinden etkilemişti.

— Kafalarından neler geçtiğini anlamam için fazla bir şey gerekmiyor, hepsi sahtekar" diyor.

— Hepsini değil," diye karşılık verdim, Jacob ve Vernon'u düşünerek.

— Senin örneğini ele alalım, Iris.

Sonra yatağıma yaklaştı. Ellerini şiltenin üzerine koyduğunda nefesim kesildi, yüzüme doğru eğilirken parmakları kalçalarımın iki yanında duruyordu. Delici bakışları benimkilerle buluştu ve aniden korktuğumu hissettim. Nefesi benimkine karıştı ve kokusu burun deliklerimi istila etti. Daha yakından baktığımda yüzündeki, kolundaki ve gövdesindeki yaraları görebiliyordum.

— Size dört fincan kahve verdiğimi ve bunlardan birinin zehirli olduğunu söylediğimi varsayalım. Onu içer miydiniz?

Kahve. O benim en sevdiğim içeceği seçmişti... tıpkı benim onun en sevdiği yemeği seçtiğim gibi. Cevabım için birkaç saniye bekledikten sonra mırıldanırken gözlerim büyüdü ve dudaklarının bir köşesinde bir gülümseme belirdi:

— En sevdiğim yemeği hatırladığınız için gururum okşandı, Prenses.

— A k l ı n a b i r ş e y g e l m e s i n , b e n d e b u y e m e ğ i ç o k s e v i y o r u m , h e p s i b u , " d i y e c e v a p v e r d i m o n a t e r s t e r s b a k a r a k .

— Neden böyle oldu?

Kaşlarımı çattım. 'Neden' derken ne demek istemişti?

— İyi olduğu için mi? Sanki çok açılmış gibi cevap verdim.

Bu kendisi doğruldu ve başını salladı
Sessizce. Onun gözler sanki derin
düşüncelere dalmış gibi yavaş yavaş boşaldı.

— Ve babam çok yersem şişmanlayacağımı söylediği için. Gözleri yine bana takıldı.

Babamın spor ve zayıflama konusunda bir takıntısı vardı. Küçük yaşlardan itibaren kiloma dikkat etmem gerekiyordu. Aslında sırf onun dikkatini çekmek için futbol ve kahve gibi birçok şeyle ilgileniyordum.

Aptal.

— Peki ya sen?

Birkaç dakika sessizlik oldu, kalp atışlarım hızlandı. Ama her şeye rağmen sonunda hafif bir kekemelikle cevap verdi.

— Babam nefret ederdi... Bu yemekten nefret ederdi. Onu yememe izin vermiyordu.

Kalbimin kırıldığını duyabilirdiniz. Bana sırtını döndü ve kapıya yöneldi.

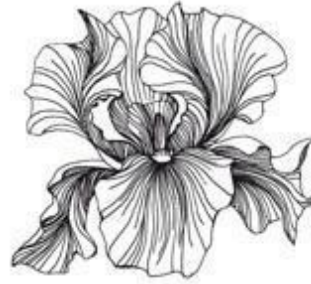
— Lenslerini çıkar ve üstünü değiştir, birkaç saat içinde döneceğiz.

Ama odadan çıkmadan önce ona seslendim:

— Kai.

Ben mırıldanırken durdu ve omzunun üzerinden bana baktı:

— Bu sefer kafan iyi değil.

CHAPITRE 35

DOULEUR SUPPORTABLE

Üç gün sonra. 20 h 30.

— Sevgilim, bir şeyler yemelisin," dedi Jacob nazık bir sesle.

— Aç değilim.

Kanepeye çökmüş, gözlerimi bir suç belgeseli gösteren televizyon ekranına dikmişim. Sanki kafamda yeterince şiddet yokmuş gibi.

Yine de bu programları seviyordum. Geçmişimin hayaletlerinden, insanların sert sözlerinden ve hafızamdan silmek istediğim bazı olaylardan başka bir şeye odaklanmamı sağlıyordu. Beynim benim en büyük düşmanımdı, çünkü kimse bana karşı benim kendime olduğum kadar sert ve acımasız değildi.

Ama aynı zamanda koruyucu rolünü de oynadı, çünkü bu benim kendimi koruma yöntemimdi. Her ayrıntıyı inceliyor, kendimi değersizleştiriyor, en kötü senaryoyu öngörüyordum. Tüm bunların amacı düşersem zararı en aza indirmektir.

Yine de etkisini sınırlayamadığım tek şey Kai'nin sözleriydi. Üç gün önce, odadan çıkmak üzereyken, ilk kez uyuşturucu etkisi altında olmadığını söylediğimde.

Karşı koyamadım, çünkü onun kayıtsızlığını görmeye dayanamıyordum. Tıpkı beni incittikten sonra hiçbir şey olmamış gibi davranan ve beni de aynısını yapmaya zorlayan ebeveynlerim gibiydi. Yine de... yaşım ilerledikçe duygularımı ifade etmekten, incindiğimi göstermekten daha az çekiniyordum.

Kai bana bakmadan eşyalarını topladı.

Bir şey bilmek ister misin, Iris?" diye sözümü kesti, "Sana yalan söylemedim. Eğer kafam iyi olmasaydı, sana sırrımı açmazdım. Kabul edip etmemen umurumda değil. Kafam yerinde olsaydı hiçbir şey söylemezdim, gerçek bu. Bunu inkar edebilir ya da yalan söylediğime kendinizi ikna etmeye çalışabilirsiniz,

ama gerçek aynı kalıyor. Temiz olsaydım asla böyle davranmazdım.

O akşam yatağını Tayco ile paylaşmıştı. Cleveland'a çok geç dönmüştük ve sonra buraya gelmek için arabaya bindik. Hiç durmadık. Bütün gece araba kullanmıştı ve yolculuğu mutlak bir sessizlik içinde geçirmiştik. Gergin.

Birkaç saat içinde nefretin her tonunu yaşamıştım. Ondan nefret ediyordum, onu öldürmek istiyordum, öfkeden ağlamak istiyordum, benden özür dilemesini umuyordum. Ama dilemedi. Bundan böyle sessizliğim ona eşlik edecekti.

— Seni neyin rahatsız ettiğini hala söylemek istemiyor musun?

Jacob döndüğümüzden beri yanımdan ayrılmamıştı. Kai ise biz geldikten bir saat sonra eşyalarını topladı ve hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu.

— İyiyim," diye bilmem kaçıncı kez ısrar ettim, başımı dayadığım yastığı kalçasıyla değiştirirken sırttım.

Parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve bana fısıldadı:

— Hiç bu kadar sessiz olmamıştın, sözde otaj döneminden geçerken bile... İki gündür sessizsin ve ben sıkılmaya başlıyorum.

Hafifçe güldü, bu da dudaklarıma bir gülümseme getirdi.

— Bunun Kai yüzünden olduğunu biliyorum," diye devam etti ve kalbimin küt küt attığını hissettim. Ne kadar kızgın olduğunu gördüm ve mesajlarıma cevap vermiyordu. Cleveland'da ne oldu?

— En iyi arkadaşın piçin teki ama sen bunu zaten biliyorsun," diye cevap verdim saçımın bir tutamıyla oynarken.

— Seni korkutmamak için buluşma nedenini senden saklamaya çalıştı Iris," diyerek tartışmamızın nedenini üstlenerek onu savunmaya çalıştı. O sadece seni korumaya alışıyor.

Dudaklarımdan acı bir kahkaha kaçtı.

— O sizi kendi yöntemleriyle koruyor," diye tekrarladı Jacob.

— Beni diğerlerinden koruyor ama canımı yakmaktan da çekinmiyor," diye mırıldandım. Ne koruma ama!

— TAMAM! Sonunda ilerleme kaydediyoruz!" diye haykırdı, yüzüme bir gülümseme getiren bu küçük bilgiyi elde etmiş olmaktan memnundu. Hadi, Jacob Amca'ya her şeyi anlat. Diğer salağın nesi var?

Güldüm ve hafifçe başımı salladım. Ama bunun onu rahatsız etmesine izin vermedi.

— Anlıyorum, bazen gerçekten aptal olabiliyor. Neden bunu daha önce düşünmedim! Prensesini incitecek ne söylemiş olabilir ki?

— Ben onun prensesi değilim, o yüzden kapa çeneni," diye cevap verdim, öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak.

Jacob bana yardım etmek şöyle dursun, iki gündür beni güldürmeye çalışıyordu.

— Zaman zaman oldukça kaba olabildiğini biliyorum, sözlerini yumuşatmakta zorlanıyor.

— Evet, fark ettim, endişelenme.

— Ama kötü biri değil, en azından sana karşı değil. Sadece seni korkutmamaya çalışıyor.

— Tabii ki beni korkutmak istemiyor, ben çok *kırılғанım*.

— Kırılған değilsin," diyerek Jacob beni rahatlattı.

Neredeyse istemsizce bir kahkaha daha attım.

— Piç arkadaşın öyle demiyor," dedim acı acı. Hayır, o benim kırılған olduğumu düşünüyor. Sırf senin gibi cesetler ve cinayetler görmeye dayanamadığım için...

— Kendini senin yerine nasıl koyacağını bilmiyor.

— Hayır, ama görünüşe göre benim yerime karar vermekte çok iyi." Kaşlarımı çatarak sözünü kestim. Ve başka ne yapmayı sever biliyor musunuz? Eylemlerinin sorumluluğunu almayı reddetmeyi.

Jacob sessiz kaldı ve dalgın bir şekilde saçımın bir tutamıyla oynadı.

— Size bir soru sorabilir miyim?" diye sordu Jacob tereddüt ederek.

— Mmm.

— Cleveland'da öpüştünüz mü?

— Hayır.

Çok daha kötüsünü yapmıştık.

— Peki neyi üstlenmedi?

Onun sözlerini hatırlayınca boğazımda bir yumru oluştu. Yavaşça, Jacob'ın sorularının beni içine çekmesine izin verdim. Kendimi özgür bırakmam gerekiyordu. En azından biraz.

— Ona çocukken zorbalığa uğradığımı söyledim ve beni sadece uyuşturucu kullandığı için dinledi," diye anlattım, sesimde öfke vardı. "Seni dinlemekle hata etmişim": bunlar onun sözleriydi.

Mırıldanmadan önce derin bir iç çektiğini duydum:

— Aptal.

— Söyleyebilirsin," diye cevap verdim, kaşlarım hâlâ çatıktı.

Konuşmamız başladığından beri ilk kez kendini savunmaya çalışmıyordu. Jacob, Kai'nin söylediklerini küçümsemek için hiçbir şey söylememişti, bu da bana Kai'nin söylediklerinde samimi olduğuna inandığını gösteriyordu.

Birkaç saniye geçti. Elimde olmadan bir açıklama bekledim ama hiçbir açıklama gelmedi. Jacob saçlarımla oynamaya devam etti.

— Sen...

Ön kapının çalınmasıyla bölündüm. Jacob ve ben aynı anda ayağa kalktık. Kaşlarını çatı.

— Kimseyi beklemiyorum. Vernon yarın akşama kadar dönmeyecek," diyor.

Kai olabileceği düşüncesiyle kalbim küt küt atıyordu. Ama Jacob'ın ifadesi kapıyı açar açmaz sorgulamadan kızgınlığa dönüştü.

— İyi akşamlar, Jacob.

Mason'ın sesiydi. Vücudum dondu.

Kanepeden hızla kalktım ve Mason'ın önce bana sonra da sargılı kafatasıma düşen bakışlarıyla karşılaştım. İçimi bir korku dalgası kapladı.

— Iris," dedi gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle.

Kanepenin yanında hareketsiz durdum. Casey onun arkasından geldi.

— Ne istiyor?" diye sordu Jacob Casey'ye, sanki Mason orada değilmiş gibi.

Casey hiçbir şey söylemedi ama Mason sahte bir merakla bana döndü.

— Görev nasıl gitti, Iris?

— Cevap verme Iris," diye öfkeyle karşılık verdi Jacob, "soracak bir şeyin varsa Kai'ye sor.

Mason alaycı bir şekilde gülümsedi ve etrafına bakındı.

— Tamam o zaman! Nerede o?" diye sordu.

— Dışarı çıktı," diye haber verdi Jacob. Daha sonra gel, onunla karşılaşabilirsin.

Mason gözlerini benden alamıyordu. Vücudum ürperdi, içimi kemiren kötü bir his vardı.

— Ara onu, Casey.

Casey telefonunu aldı ve evden çıktı. Jacob öfkeliydi, neredeyse korkutucuydu. Yumrukları sıkılmış, çenesi kasılmıştı. İki adam girişin yanında dururken kapı ardına kadar açıldı. Burada ne işleri vardı?

— Kendini incitmiş gibi görünüyorsun," diyor Mason, çenesiyle başımdaki kompresleri işaret ederek.

Jacob bana baktığında, ona bir şey söylememem ya da sorularına cevap vermemem gerektiğini fark ederek sözlerimi yuttum.

İnanın bana, mesaj alındı ve onaylandı.

— Nasıl geçti?

— Yola çıktı," diye duyurdu Casey, içeri geri dönerken.

— Çok iyi haber!" dedi Mason alaycı bir tavırla. Onun gelmesini beklerken bir kahveye ihtiyacım var, Iris, bana bir tane yapma nezaketini gösterir misin?

Jacob'a baktım, o da ihtiyatlı bir şekilde başını salladı. Açık mutfığa doğru yöneldim.

— O zaman kendine nasıl zarar verdin?" diye sordu Mason merakla.

— O düştü," dedi Jacob benim yerime.

Onlara dönüp bakmaya cesaret edemedim ve lanet olası kahveyi yapmaya devam ettim. Mason'ın masaya yaklaştığını ve oturduğunu duydum. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

— Nereye?

— Kai'nin yokluğunda çok meraklısın," diye cevap verdi Jacob sertçe, "ama yine de şaşırmadım.

Birkaç dakika sonra elinde fincanla Mason'a döndüm. Yüzümü inceliyor, dudaklarında zoraki bir gülümseme belirliyordu. Sanki dostça görünmeye çalışıyordu.

— Yakup'un kalbinde sen varmışsın gibi görünüyor," diye gözlemledi adam fincanı alırken.

— Ona biraz susmasını söyler misin?" dedi Jacob, tek kelime etmeden beni izleyen Casey'ye doğru.

Sonunda ne oluyor?

Jacob telefonunu eline aldı ve kapıyı açık bırakmaya dikkat ederek tıklamaya başladı. Sanki onlara varlıklarının istenmediğini ve gitmelerini istediğini söylüyordu. Ya da en azından Mason'ın gitmesini istiyordu.

Şaşırmıştım. Jacob, Mason'a olan düşmanlığını ifade edebiliyor gibi görünüyordu ama onu evden kovmak için yeterli yetkiye sahip değildi. Casey'nin pozisyonu da net değildi. Tüm bu olayda ilginç bir şekilde tarafsız kalıyor gibiydi. Bu adamlar arasındaki ilişkide belli bir belirsizlik vardı, anlamadığım bir şey.

Birkaç dakika sonra, bir motosiklet motorunun uğursuz kükremesi dışarıda yankılandı.

— İşte burada.

Mason kahvesinden bir yudum aldı, dudaklarında sinsi bir gülümseme vardı, gözleri ön kapıya dikilmiş, paralı askerin içeri girmesini bekliyordu. Paralı asker

Mason'a bakmadan önce elinde telefonu, gözleri ekrana yapışmış bir şekilde belirdi.

— Kai!" diye haykırdı sahte bir neÇe tonuyla, "Hiç geri dönmeyeceğini sanıyordum.

— Ne istiyorsun?" diye karşılık verdi Kai buz gibi.

— Neredeydiniz?" diye sordu Mason, ikimizi işaret ederek.

— Babasını arıyor," diye yanıtladı Kai, kapıyı kapatırken.

Mason'a yalan söylüyordu ve bunu ilk kez yapmıyordu. Ona gerçeğı söylemesinin nadir olduğunu düşünmeye başlamıştım.

— Nasıl yaralandı?" diye tekrar sordu Mason.

— Düştü," diye yanıtladı Kai, Jacob'ı yankılayarak.

Neden yalan söylüyorsun, Lakestone?

— Buraya gel," diye emretti Mason.

Bana hitap ettiğini görünce şaşırdım ve Jacob'a döndüm. Jacob Kai'ye bakıyordu ve paralı asker de bakışlarını itaat etmemi bekleyen Mason'a dikmiş onu izliyordu. Kalbim küt küt atıyordu. Bir satranç oyunu gibi, birbirimize attığımız her bakış tahtadaki bir hamleydi.

— Buraya gel, Iris," diye tekrarlardı Mason.

Donup kalmıştım, benden ne istediğini anlayamıyordum.

— *Buraya gel!*

Gürleyen sesi beni şiddetle irkiltti ve bir yaprak gibi titremeye başladım. Kararsız adımlarla yaklaştım.

— Otur.. yanıma.

Yanına bir sandalye çekti, gözleri Kai'den hiç ayrılmıyordu ve midemde bir endişe yumağı oluştu. Biraz tereddütle, titreyerek oturdum. Bakışlarım Mason'ın patlamasından beri kıpırdamayan Kai'ye takıldı. Hâlâ sessizlik içinde Mason'a bakıyordu.

Jacob Kai'ye doğru döndü, öfkesi hissedilir bir endişeye dönüşmüştü. Mason'ın elini hissettiğimde nefesim kesildi.

kafama indi ve bana sert bir ses tonuyla emirler yağırdı:

— Kımıldama.

Kompresleri aniden çekip çıkardığında şiddetli bir acı hissettim. İçimden bir acı iniltisi geçti, şokun şiddetiyle boğuklaştı. Parmakları yaramı okşarken gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı.

Kai hareketsiz kaldı, sessizce sahneyi gözlemledi. Yine de bakışları kayıtsız değildi. Duygularını gizlemek için mücadele ediyor gibiydi ama bu mücadelenin zorluğu giderek daha belirgin hale geliyordu. Mason'a farklı bir bakışla bakıyordu. Daha... düşmanca bir bakış. Daha kana susamış. Nefes alıp vermesi hızlandı, göğsü hızla inip kalktı. Bu bana kendi anksiyete ataklarımı hatırlattı.

Mason parmağını yarama bastırdığında, basınç o kadar güçlüydü ki çığılığımı tutamadım. Refleks olarak ayağı kalkmaya çalıştım ama parmakları saçlarımı yakaladı ve beni aniden geri çekti. Bana sert bir tokat attı.

— Sana kıpırdama dedim," diye tükürdü, bana ters ters bakarak.

Kai'ye müdahale etmesi için sessizce yalvarırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzöldü. Jacob bir adım öne çıkarak, sanki bir şey hazırlıyormuş gibi olduğı yerde donup kalmış gibi görünen paralı askere yaklaştı.

— Al bakalım, aferin kızıma.

Yarama bastırmaya devam etti ve sordu:

— Bir şey bulabildin mi?

Kai sessiz kaldı. Mason saçımı daha sert çekti ve bir kez daha acı içinde inlememe neden oldu.

— Hayır," diye cevap verdi Kai aniden, garip bir şekilde sakın bir sesle.

— Baban senden çok nefret ediyor, zavallı kız," diye güldü Mason. Tüm dikkatini sevgili Lizzie'sine verdiğini görmek senin için kolay olmamış olmalı.

Sözleri kalbimi kesen bıçaklar gibiydi ve boğazım sıkıldı.

— Bunu sana neden yapıyor?" diye alay etti. Küçük Lizzie'sini korumak için her şeyi yapar ama seni yapmaz... Ve sen onu koruyorsun... Bu neredeyse acınası bir durum.

Kapa şu lanet çeneni.

— Dur," diye yalvardım acı içinde kıvranarak.

— Üzgün müsün? Bunu anlayabiliyorum" diye kulağıma fısıldadı. Böyle bir durumda kim üzülmez ki?

— Bırak onu," diye emretti Jacob.

Mason parmağını tekrar yarama bastırdı ve öyle şiddetli bir acıya neden oldu ki kusacak gibi hissettim. Benden bir inilti daha çıktı ve beni tekrar tokatladı, tekrar ve tekrar.

— Dur!" diye bağırdım, titreyerek.

Yüzümü tuttu ve beni ona bakmaya zorladı. Gözlerimle ona yalvardım.

— Param nerede, Iris?

Bir bıçak Mason'ın ön kolunu delip geçerken şaşkınlıkla nefes aldım, bıçak neredeyse yüzümü sıyrıyordu.

— Sorularını ona değil bana sormalısın," diye homurdandı Kai, sesi keskindi.

Mason acı içinde homurdandı ve beni bıraktı. Kanın tadı ağızıma yayıldı. Yanaklarım yanıyordu ama bu, yaramın ve çenemin acısıyla kıyaslanamazdı.

— Bunu bana duygularımı incitmeden de söyleyebilirdin..." diye itiraz etti Mason.

Bir sarsıntıyla bıçağı kaptı ve Kai'ye fırlattı, o da bıçağı havada yakaladı ve öldürücü bir ifadeyle ona baktı. Sonra elinin titrediğini fark ettim. Hayır, iki eli de. Neredeyse benimki kadar.

— Paramı ve lanet olası Evan Simones'u istiyorum ve ne kadar geciktirerseniz, tek parça halinde kalma olasılığı o kadar azalır.

Elimi yaramın üzerine koydum ve kanadığımı gördüm. Yarayı tekrar açmıştı.

— Biraz titriyorsun, değil mi?" diye alay etti Mason, Kai'ye yavaşça yaklaşıırken, her adımı hassas bir şekilde hesaplanmıştı.

— O zamandan beri seni öldürmek için can atıyorum," diye mırıldandı Kai. Mason kaşlarını kaldırdı, bu cevaba şaşırdığı belliydi.

— Nedenmiş o?

Mason'ın gözlerindeki yaramaz parıltıyı görerek birbirlerine meydan okumalarını izledim.

— *Benim bardağımdan* içtin ve insanların eşyalarım dokunmasından nefret ederim.

Bu doğru değildi. Kai'nin kendi bardağı yoktu.

Mason sessiz kaldı ve birkaç saniye boyunca Kai'nin yüzünü izledi. Söylenmemiş sözler yoğunlaşarak atmosferi daha da ağırlaştırdı. Kai'den yayılan ölümcül gerilimi hissedebiliyordum ama yine de çok... sakın görünüyordu.

— Şimdi Mason," diye fısıldadı Kai, "geri çekileceksin. Piç Casey'ni de yanına alacaksın ve buradan defolup gideceksin. Çabuk... çok çabuk.

Duyguları yüzüne yansımaya başlamıştı; çenesi yavaşça geriliyor, boynundaki damar dışarı fırlıyor ve yumrukları sıkılıyordu. Gözlerindeki ölüm parıltısı daha da netleşmişti, sanki Mason'ı nasıl öldüreceğini düşünüyordu.

Jacob müdahale etmeden önce Kai'yi, sonra da Mason'ı izledi. Yine de tetikte kalmaya devam etti.

— Bir daha asla bana ait olan hiçbir şeye dokunma," dedi Kai, geri çekilmekte olan Mason'a doğru ilerleyerek. Söz veriyorum o sefil derinin her santimini keseceğim ve sana gözlerini yedireceğim.

Casey, Mason'a daha fazla yaklaşmasını engellemek için elini Kai'nin göğsüne koydu ve bir anda vücudu yana doğru savruldu. Gözlerim büyüdü ve elimi ağzıma götürdüm, Kai'nin ona indirdiği darbenin hızı karşısında donup kalmıştım.

— Bana bir daha dokunursan vücudundaki tüm kasları koparacağıma söz veriyorum," diye sertçe tükürdü paralı asker.

Casey orada yatıyordu, acı içinde homurdanıyordu, elleri burnundaydı ve parmaklarından bolca kan akıyordu. Az önce ifade edilen şiddet beni ürpertti. Beni en çok korkutan Kai'nin bu yanıydı.

— Umarım kendimi açıkça ifade edebilmişimdir," diye sözlerini tamamlıyor Kai, gözlerini Mason'a dikerek.

Ayağa kalkmaya çalışan Casey'ye baktı ve acı içinde inlerken ona ters ters baktı. Jacob, Kai'nin soğukkanlılığını korumakta zorlandığını görünce bana döndü.

— Bunu temizlemene yardım edeceğim.

Jacob'la aynı anda Mason'ın da bir şeyler söylediğini belli belirsiz duymuştum ama ne olduğunu anlayamamıştım. Sonra Kai kara bir kahkaha attı ve şöyle dedi:

— Ne derler bilirsiniz, sonuçta çocuklar her zaman ebeveynlerinin hatalarının bedelini öderler.

Mason bana döndü ve Jacob hemen ayağa kalkarak ona ters ters baktı. Ön kolu bir süredir fena halde kanıyordu ama aldırıyor gibiydi. Sessizce ön kapıya doğru ilerledi, onu Casey takip etti ve birkaç dakika sonra gitmişlerdi.

Arkalarında öfkeyle sakinleşen bir Kai ve ürpertici bir atmosfer bıraktılar. Hâlâ kapalı olan ön kapıya bakıyordu, bıçağı elindeydi ve gözleri yanıyordu. Jacob'ın parmaklarının başımı incelediğini hissettim ve yarama biraz fazla yaklaştığında ürperdim.

— Bir gün onları öldüreceğim," diye tükürdü Jacob yaramı incelerken. Lanet olası kanıyor. Acıyor mu?

Kai bize döndü.

— Katlanılabilir," diye mırıldandım, onu rahatlatmaya çalışıyordum.

Kai öfkeden şaşkınlığa geçmiş gibiydi. Gözleri bir an için genişledi, düşünceli görünüyordu. Kaşlarımı çattım, hızlı ve anlaşılmaz tepkisi ve gözlerinin bana odaklanması beni şaşırtmıştı.

— Ben hallederim, orada öylece durma," diye güvence verdi Jacob, "Ben hallederim, Kai.

Kai dikkatini tekrar ona çevirdi, hâlâ donup kalmıştı. Elindeki bıçağın yere düşüp sessizliği bozduğunu gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı.

— Kai, sana her Çeyin kontrolüm altında olduğunu söyledim," diye ısrar etti Jacob, ona yaklaşıarak, "o iyi. Her şey yolunda. (Yatıştırıcı bir hareketle kollarını kaldırdı.) Git ve üstünü değiştir, ben onunla ilgilenirim...

— Hayır, ona dokunma." Kai aniden başını salladı. Sesinin tonu değişmiş, kendinden daha az emin bir hal almıştı.

— Tamam..." diye mırıldandı Jacob, "Ona zarar vermeyeceğim, bunu biliyorsun...

Sonra birdenbire Kai'nin nefes alış veriş i düzensizleşti ve gürültülü bir hal aldı. Gözleri büyüdü ve bir panik atağın pençesinde gibi görünüyordu... panik atak mı?

— Dostum, sakın ol..." diye mırıldandı Jacob, ellerini kaldırarak, "orada hiçbir şey yok.

Hiçbir şeyi yok, anlıyor musun?

Bakışlarını Kai'den ayırmadan beni işaret etti. Yavaşça sandalyemden kalktım ve paralı askerin duygularına ve öfkesine yenik düşmesini izledim.

— Ona yardım edeceğim.

— *Hayır, ona dokunma!"* diye bağırdı Kai, gözleri öfke doluydu. Kimse ona dokunmuyor.

— Bir daha kimse ona dokunmayacak, Kai," dedi Jacob sakince, "bir daha asla.

Jacob'ın bu kadar sakın kaldığını görmek böyle bir durumun ilk kez yaşanmadığını anlamamı sağladı. Kai o kadar kötü titriyordu ki her an yere yığılacığından korktum. Nefes alış veriş i ağır ve çok hızlıydı.

— Kimse ona dokunmayacak," diye bir kez daha güvence verdi Jacob, "ona bir daha asla dokunulmayacak.

Kai, Jacob'ı o kadar yoğun bir bakışla izliyordu ki, onu öldürmeye çalıştığını düşünebilirdiniz. Soluk irisleri göz bebeklerinin büyüdüğünü gösteriyordu.

— Sakin ol dostum," dedi Jacob, paralı askerin ellerine bakarak, o kadar sıkılmıştı ki parmak eklemleri neredeyse bembeyaz olmuştu.

— Ona dokunmayın," diye tekrarladı Kai, "kimse ona bir daha dokunmamalı.

— Tamam, söz veriyorum, bir daha kimse ona dokunmayacak," diye kabul etti Jacob, ellerini hafifçe havada tutarak, "her şey yolunda. Değil mi, Iris?

Gizlice başını salladı.

— Evet," diye cevap verdim, pek inanmadan.

— Sadece yaralarını temizleyecek," diye açıkladı Jacob nazikçe, "hepsi bu. Giyinip dışarı çıkacağım ve bölgeyi kontrol edeceğim, döndüğümde sana bir şey getirmemi ister misin?

Pardon?

— Kimse ona bir daha dokunmamalı," diye tekrarladı Kai, sanki Jacob'ı duymamış gibi.

— Söz veriyorum," diye tekrarladı Jacob, "sence biraz kahve getirmeli miyim?

— Bilmiyorum.

Ona sıradan sorular sorarak gerçekliğe geri döndürmeye çalıştı.

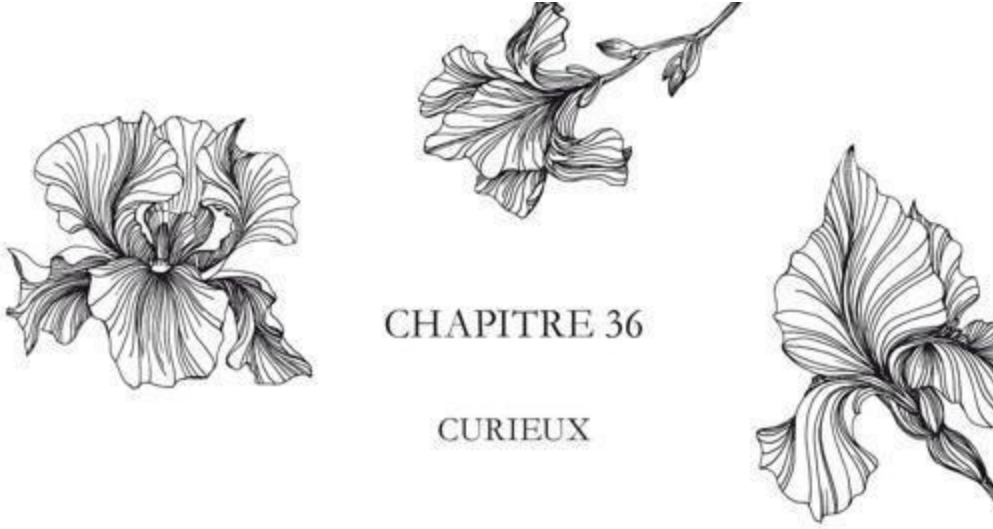
— Burrito ister misin? Kendime bir tane almayı düşünüyorum.

— Hayır," diye nefes aldı Kai, gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı.

Jacob elini Kai'nin kolunun üzerine dikkatle ve tereddütle koydu. Bana döndü ve kendinden emin bir gülümseme takındı, sanki kafamda sayısız soru uçuşurken olduğum yerde kalmam konusunda beni rahatlatmak ister gibiydi.

Kai'nin tepkileri, sözleri... Artık hiçbir şey anlamıyordum. Beni dinlemenin bir hata olduğunu söyleyen adam, şimdi kimsenin bana dokunmamasını isteyen adamdı. Aklından neler geçtiğini anlamak için neler vermezdim...

Jacob onu nazikçe odasına götürdü. Jacob'ın gözlerinde bir endişe titreşimi görebiliyordum ve bu keşif beni korkuttu. Çünkü korkuyordu. Ve bu korkunun nedeni benden tamamen kaçmıştı.

"Unutma, işini bitirir bitirmez odana git ve beni bekle," diye emretti Jacob sıvışmadan önce. Bu sırada Kai odasında kilitli kalmıştı. Sessizlik vardı. Ortam ağır, soğuk ve endişe vericiydi. Jacob'ın yokluğu bu hissi daha da artırıyor ve geri gelmeyebileceği düşüncesi beni endişelendiriyordu.

— Ah," diye mırıldandım yaramı temizlerken. O piç Mason yaramı yeniden açmayı başarmıştı.

Sessizlik arttıkça zihnim daha da hızlanıyordu. Ne kadar denesem de duruma anlam veremiyordum. Hiçbir şey mantıklı görünmüyordu, her şey çelişkiliydi. Kafam karmakarışık düşüncelerle uğulduyordu ve Kai'ye karşı nasıl davranacağımı ya da nasıl hissedeceğimi bilmiyordum.

Panik atağına yol açan anları hatırlamaya çalıştım ama aklıma hiçbir görüntü gelmedi. Ancak Jacob'ın tepkisi bana bunun ilk kez olmadığını söylüyordu. İlk saniyeden itibaren durumu anlamıştı. Ayrıca Kai'nin ona şiddet uygulamak üzere olduğunu da sezmiş gibiydi. Hiçbir şey yapmayacağını göstermek istercesine ellerini havada tutuyordu. Ne bana ne de ona.

Birinin beni tedavi etmesine izin vermeyi ilk kez reddetmiyordu ama bu sefer Jacob'a bile izin vermemişti. "Hiç kimse

Ona dokunmalıyım" diye tekrarlayıp durdu, sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi. Sadece ben yaparsam yaralarını iyileştirmeyi kabul etti. Yaşadıklarıyla bir ilgisi var mıydı? Bana öyle geliyordu ama tam olarak neydi?

Odasında bir çarpma sesi duyduğumda irkildim, ardından boğuk bir ses daha geldi, sanki yerde bir şey kırılmış gibiydi. Ya da duvara çarpmıştı. Çeşitli nesnelerin parçalanma sesleri eşliğinde bir öfke çılgılığı patladı. Kalbim hızla çarpıyordu. Her şeyi yok ediyordu.

—S.KTİR!" diye bağırdı kapının arkasından.

Vücudum titriyordu. Hâlâ açık olan banyo kapısına doğru döndüm, tetikteydim. Nefesimi tuttum, korku göğsümü sıkıştırıyor ve midemi eziyordu. Kırılan camın sesiyle irkildim.

Birkaç dakika süren saf şiddetten sonra sessizlik geri geldi. Lavabonun yanında hareketsiz durdum, bakışlarım yarı açık kapıya sabitlenmiş, Kai'nin odasında en ufak bir hareket arıyordum. Yürüdüğünü ve konuştuğunu duyabiliyordum ve sonra bir mobilya parçasının gıcırdadığını duydum. Kitaplığının ya da başka bir mobilyanın devrilmiş olduğundan hiç şüphem yoktu.

Birkaç dakika sessizlik oldu ve ben rahat bir nefes aldım. Sakinleşmişti. Ama daha bu düşünceyi dile getirir getirmez kalp atışlarım yeniden hızlandı. Sessizliği eski bir melodi bozdu. Önceki krizinde dinlediği müziğin aynısıydı bu.

Onun "*tedavisi*".

Mason'ın bahsettiği tedavi ve iyileştirmenin uyuşturucudan başka bir şey olmadığına dair güçlü bir his vardı içimde. Bir kapının kapandığını duyduğumda nefesimi kontrol etmeye çalıştım ama bu onun yatak odasının kapısı değildi. Bir dolap kapısıydı. Dikkatli bir şekilde banyoya doğru ilerledim. Jacob'ın endişeli ifadesini hatırladım. Giderken Kai'nin bu aşamasından korktuğundan emindim.

Sanki bunun kaçınılmaz olduğunu önceden biliyormuş gibi. Sakin kalmaya çalışarak kapıyı kapattım.

— Lanet olsun.

Aynaya yaklaştım, yeni kompresler uygulamadan önce yaramı temizlemeye devam ettim. Kai'nin odasından gelen en ufak bir sesi tanımlamaya çalıştım ama o eski şarkı dışında rapor edilecek bir şey yoktu. Ama sonra sesi tekrar geldi ve dudaklarımın kanlı köşesini incelerken beni şiddetle sıçrattı. Rufus korkmuş olmalıydı, benim odamla onunkini ayıran sadece bir duvar vardı.

Nasıl bir tavır takınacağımı, hatta ne yapmaktan kaçınmam gerektiğini bilmiyordum ama bu haldeyken onunla yüzleşmek düşüncesi tüylerimi ürpertiordu. Öfkeyle dolup taşıyordu.

Sadece on dakika içinde odasında yarattığı kaosu hayal edebiliyordum. Yavaşça elimi saçlarımın arasında gezdirdim ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım, endişenin beni ele geçirdiğini hissediyordum.

Sakinleşecek... Jacob geliyor. Onu sakinleştirecek.

Uzun dakikalar geçti. Sanki uzakta bir şey kırılmış gibi bir gümbürtü daha duydum.

— Kahretsin...

Kendimi kapana kısılmış, deliliğın pençesindeki bir uyuşturucu bağımlısıyla kilitlenmiş gibi hissediyordum. Zaman sonsuza dek uzuyor gibiydi ve yoğun bir acı içime işkence ediyordu.

Ve sonra müzik durdu. Ev birkaç dakika daha korkunç bir sessizliğe gömüldü. Nefesim aniden kesildi ve bir kapının kapandığını duyunca gerildim. Banyo kapısı kapalı olduğı için sesin nereden geldiğini anlayamadım.

Jacob olduğunu umdum, çünkü ses çok uzakta görünüyordu, ama hayır, sadece Kai'nin ağır ayak sesleri evin içinde yankılandı.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi oldu ve şakaklarımda soğuk terler birikti.

Banyoya yaklaşıyordu. Zorlukla yutkundum, adımları netleştikçe midem her yöne dönüyordu. Durdu. Kapının hemen dışında. Vücudum şiddetle kaskatı kesildi.

Kolun dönüşünü izlerken hatamı fark ettim. Kapıyı kapatmışım ama kilitlememişim.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Bok. Bok. Bok.

Silueti görüldüğünde nefesim kesildi.

Çürükler içindeydi, elleri kanlıydı ve şakağından aşağı bir kan izi akıyordu. Gözleri kırmızıydı, teni solgundu, her zamankinden daha solgundu. Çürükler ve hematomlarla kaplı çıplak gövdesi hızla kabarıyordu. Gözlerimi onun yaralı bedeninden alamıyordum.

Kendisine karşı bile acımasızdı.

Benimkiler kadar geniş gözlerle bana baktı. Şaşkınlığımı görünce bakışlarını vücuduna indirdi, yarama odaklanmadan önce morarmış ellerinde oyalandı. Yüzünün zaten solgun olan teni ölümcül bir solgunluğa büründü. Tıpkı Jacob gitmeden önce yaşadığı kriz sırasında olduğu gibi. Damarlarım dondu.

— Ben iyiyim," dedim çabucak.

Nefes alış veriş sanki havası tükeniyormuş gibi düzensizdi. Daha fazla oksijen almak için çaresizce ağzını açtı. Sonra bana doğru ilerledi, adımları beceriksizceydi. Sendeledi ve yalpaladı.

— Iris... Sanırım... Ben...

Yere yığıldı ve içimden bir dehşet dalgası geçti.

— Siktir, siktir, siktir, siktir.

Başını avuçlarımin arasında desteklemek için diz çöktüm. Elleri kan içindeydi ve ter alnını ıslatıyordu. Kafatasından kan akıyordu ve kendine nasıl böyle zarar verebildiğini bilmiyordum. İki parmağımı bileğine koydum. İçimden rahat bir nefes aldım: nabızı düzensiz ve yavaştı ama yine de hissediliyordu.

Sakin olmalısın, kızım, sakın ol. Bununla başa çıkabilirsin. Zaten başardın.

Yavaşça onu yan yatırdım.

— TAMAM.

Hiç vakit kaybetmeden bir şişe su almak için mutfağa koştum ve doğruca banyoya geri döndüm. Sakin kalmaya çalışarak bir havluyu ıslattım.

Ben idare ediyorum... Ben idare ediyorum.

Kai'nin arkasına yerleştirdim ve başını kalçalarımın üzerine koydum.

— Kai," diye seslendim usulca, onu sallayarak.

Havluyu yüzüne bastırdım ve onu uyandırmanın bir yolunu aradım. Herhangi bir rahatsızlığın en fazla iki dakika sürebileceğini biliyordum. Ondan sonra isterse tekrar uyuyabilirdi. Ama önce uyanması gerekiyordu. Yüzümü buruşturdum. Onu tokatlamak bir çözümdü ama aynı zamanda kendi ölümümün de biletiydi. Bu yüzden onu daha sert bir şekilde sarsarken ıslak havluyu yüzüne vurmaya devam ettim.

Gitmen gerekiyorsa, gitmelisin.

Ama hayatımın en kötü kararını vermek için kolumu kaldırdığımda hafif bir hareket hissettim. Yavaşça kendine geliyordu.

— Hey...

Kahretsin, çok ateşliydi.

— Biraz su iç," diyorum ve şişeyi açıyorum.

Hareket etmedi. Vücudu ağırdı, sanki kasları onu terk etmiş gibiydi. Gözlerini yavaşça kırıştırdı ve kırmızı olduklarını fark ettim.

Oh hayır...

— Kusacakmışım gibi hissediyorum," diye mırıldandı yüzünü buruşturarak.

Ayağa kalkmaya çalıştı ve ben de elimden geldiğince ona yardım ettim, sonra acı içinde inleyerek tuvaletin üzerinde bayıldı. Elimde su şişesiyle arkasında durdum. Vücudu kaskatı kesilmişti, hızlı ve ağır nefes alıyordu. Sonunda bitkin bir halde yere yığıldı.

— Duvara yaslan," diye tavsiyede bulundum.

Sessizce bana baktı, dudakları hafifçe ayrılmıştı, hâlâ kendinde değildi. Kendinde değildi. Çok daha savunmasız görünüyordu. Yardıma ihtiyacı vardı ve kızgınlığıma rağmen yardım edecektim. Onu bu şekilde bırakamazdım.

Yavaşça doğruldu, başı duvara yaslandı. Gmbrtyle irkildim ama o etkilenmemiş görünüyordu. Hareketleri yavaştı, sanki vücudu bir ton ağırlığındaydı. Yavaşça yanına cmelip ona bir bardak su verdim ve solgun, terli yüzünü taradım. Gözleri açılıp kapanıyordu, sanki bilinci yerinde kalmak için mücadele ediyordu. Ama her açıldığında bana sabitleniyordu. Lavaboda yeniden nemlendirdiğim havluyla yüzünü silmeye başladım.

Mırıldandı:

— Neden...

Kaşlarımı cttım ve bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırdım. Eli hafifçe tenime dokundu ve tekrarladı:

— Neden... ben... sana yardım edemezken... sen bana yardım ediyorsun... Bu benim de cevabını bilmediğim bir soruydu.

Sessizlik içinde yüzünü temizlemeyi bitirdim ve ilk yardım cantasını almak için ayağa kalktım. Bir cevap beklediğini biliyordum. Bunu hissedebiliyordum.

Aptal.

Nazikçe elini tuttum ve yaralarını tedavi etmeye başladım. Yüzüklerini cıkarırken acı dolu bir iniltiyi bastırdı.

— zgnm," diye mırıldandım devam ederken.

Bakışları üzerimde ağırlaştı ve yavaş yavaş kendine geldiğini hissettim.

— Neden bana cevap vermiyorsun?" diye mırıldandı ve bir yudum daha aldı.

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına ittim ve tek kelime etmeden yaralarına odaklandım, ona cevap vermemeye kararlıydım. Düşüncelerim hızla akıyordu ama sakın kalmaya calıştım, özellikle de onun küstah sorusu karşısında.

Ne sinir.

— Lütfen cevap verin.

Sözlerinin saçmalığı karşısında başımı sallayarak alaycı bir kahkaha atmaktan kendimi alamadım. Daha önce beni görmezden gelen adam şimdi benden

Konuşmak. Mason bana vurduğunda tepki vermemişti. Neden tepki vermemişti? Beni kendi dünyasından korumak istediğini söylemişti, neden yapmadı? *Sadece konuş.*

Diğer elinin tedavisini bitirdim. Elleri sanki bir şeye çarpmış gibi kötü hasar g rm şti. şimdi bu yaraların öfkesinin sonucu olduğunu anlıyordum.

Etrafımıza sessizlik  okt . Elimi elinde tutmak istediğini hissedebiliyordum ama ona bu şansı vermedim. Çok kızgındım. Çok kızgındım. Göğsüne yaklaştım ve birçok  r ğ n  görünce yüzümü buruşturdum.

— Iris.

Boğazım düğümlendi. Soğuk havluyu göğsündeki mavi izlerin üzerinde gezdirdim.

— Sen...

— Konuşmak istemiyorum," dedim sakın bir sesle, çizilmiş yüzüne bakarak.

Parmaklarım  enesinde durduğunda vücudu gerildi ve şakağındaki yaraya daha iyi bakabilmek için başını hafı e çevirdi. Derisine gömülmüş küçük bir cam parçasını görünce gözlerim büyüdü.

Ne oluyor be?

— Kımıldama," diye emrettim ve makyaj çantamı almak için ayağa kalktım.

Cımbızımı çıkardım ve içimden Vernon'a onları bana getirdiği için teşekkür ettim. Kafasına nasıl bir cam parçası saplamış olabilirdi ki? Küçük bir parçaydı ve yarayı ağırlaştırmadan çıkarmak için çok hassas davranmam gerekecekti. Yanına döndüm, bakışlarının her hareketimi incelediğinin farkındaydım, onu her tedavi ettiğimde olduğu gibi. Sanki şüpheleniyordu.

— Kıpırdama," diye tekrarladım, pensi yarasına yaklaştırarak. Biraz acıyacak.

Onu incitmekten korktuğum için hafı e titreyerek cam parçasını penseyle tutmaya çalıştım. Nefesim boğazımda düğümlendi.

kulağımın arkasındaki bir tutam saç. Cam parçasını derisinden çektim. Acı dolu bir iniltiyi bastırdı ve beni irkiltti. Derisinden yavaşça süzülen kanı temizledim.

— Eğer tepki vermediysem, başka seçeneğim olmadığı içindir," diye mırıldandı birkaç dakikalık sessizliğin ardından.

Tabii ki öyle.

Sessiz kaldım, kendini açıklamasını dinlerken kompresleri kestim. Bir yanım onu tokatlamak istiyordu, tıpkı Mason'ın orada durup beni izlerken tokatladığı gibi.

— Yapamadım.

— Kapa çeneni," diye hırladım, öfkemin içimde kaynadığını hissederek. Eğer bana verecek geçerli bir nedenin yoksa, o zaman kapa çeneni. Seni dinlemek istemiyorum.

— Seninle bu konuda konuşamam," diye karşılık verdi.

— İyi, o zaman kapa çeneni," diyorum içimdeki zehri tükürerek. Üç gün boyunca iyi iş çıkardın, bugün de devam edebilirsin.

— Sen de benimle konuşmuyordun.

Çenesini tuttum ve sert bir şekilde cevap verirken bana bakmaya zorladım:

— Beni dinlemenin bir hata olduğunu düşünen ve yaptıklarının sorumluluğunu almayan biriyle konuşmam.

— Siktir git Iris, hiçbir şey bilmiyorsun," diye tükürdü, bakışları beni delip geçiyordu.

Güzel. Güzel. Güzel. Kendine geliyorsun, seni aptal.

— Evet, seninle hiçbir şey bilmiyorum, sen her zaman...

Parmakları tıpkı benim onunkine yaptığım gibi çenemi sıkarken nefesim kesik kesik geliyordu. Delici bakışları benimkilerle buluştu ve öfkeli bir sesle sözümü kesti:

— Seni korumak için hiçbir şey söylemiyorum. Bildiğim her şeyi bilseydin, paranoyanın eşliğinde olurdun...

— Beni korumak mı? Mason'ın bana vurmasına izin verdiğinde, seni adi herif.

— *Tepki veremedim!" diye bağırdı ve beni zıplattı. Bunu yapmamam gerekiyordu.*

Tepki verme, Iris!

Kalp atışlarım hızlandı ve endişe ve paniğe kapıldım. Az önce patlayan sesi beni sıçrattı ve çok tanıdık bir duygu yüzeye çıktı.

Bana bağırma.

— Sana dokunmasını izlemekten zevk aldığımı mı sanıyorsun?! Bu beni yaktı, onu öldürmek istedim. Ama yapamam, şimdi olmaz. Sana bunun bir hata olduğunu söylediysem, Iris, bunu yapmaya *hakkım olmadığı içindir.*

İçimdeki öfke yoğunlaşırken gözlerimden yaşlar süzüldü. Sözleri açıklama değildi ama gerçeğin bir parçasını ortaya koyuyordu.

— Hoşuna gidip gitmemesi umurumda değil, seni koruyacağımı söyledim ve bunu yapıyorum.

— Bana vurdu, Kai, *bana vurdu!*

— *Biliyorum, lanet olsun!" diye bağırdı, yüzünü tehlikeli bir şekilde benimkine yaklaştırarak. Biliyorum Iris ve eğer tepki verseydim bunu tekrar tekrar yapardı!*

Nefeslerimiz birleşti, öfkeyle titreşiyor, serpiştirilmiş ve sarsılıyordu. Öldürücü dürtülerimiz aşikârdı. Ellerimiz sıkıca birbirimizin çenesindeyken, öfkenin üzerimizden akıp gitmesine izin verdik.

— Neden bana güvenmiyorsun?" diye sordu neredeyse çaresiz bir sesle, bakışları benimkilere sabitlenmişti. Neden sadece...

Kalbim küt küt atmaya başladı.

— Yapamam.

Gözlerini dudaklarıma dikti ve dudakları hafifçe aralandı. Ağızlarımız tehlikeli derecede yakındı. Bedenlerimizi bir sıcaklık perdesi sardı ve öfke dolu gerginlik değişmeye başladı. Kalbim ve bedenim artık tepki vermiyordu, beynimin bağlantısı kopmuş gibiydi.

— Bunu yapmayacağım.

Nefesim kesildi ve midem düğümlendi, damarlarım derimin altında zonkladı, nefesi yüzümü işgal etti.

Ve sonra aniden:

— Ben geldim!

Jacob'ın sesi evin içinde yankılandı. Hızla kenara çekildim ve Kai kaşlarını çatarak gözlerini kapattı. Yumruklarını sıktı ve başı ağır bir şekilde duvara yaslandı.

— Ahoy, Iris?" diye sordu Jacob endişe dolu bir sesle.

— Banyodayım," diye cevap verdim ve ayağa kalktım.

Jacob kapı aralığında belirdi ve hâlâ yerde oturan Kai'yi görünce kaşları çatıldı.

— Sen iyi misin?

— Evet, iyiyim," diye cevap verdim, ilk yardım çantasından çıkardıklarımı bir kenara koyarken.

Jacob gözlerini kapalı tutarak derin nefesler alan en iyi arkadaşına döndü.

— Dostum?

— *Açlıktan* ölüyorum," diye soludu Kai, gözlerini açarak.

Ve onları bana takarak kalbimin bir kez daha atmasını sağladı.

Seni piç. Senden nefret ediyorum. Üzerimde kurduğun hakimiyetten nefret ediyorum.

Jacob muzipçe gülümsedi ve sahte bir naiflikle şöyle dedi:

— Mükemmeldi! Herkes için burrito getirdim!

İki saat sonra.

— Neden kendi başıma uyumamı istemiyor?

Jacob telefonunu şarja taktı, sonra yatağa döndü. Bu gece onunla uyumam gerekiyordu. En azından yalnız uyumamam gerekiyordu. Banyodaki sohbetimizden sonra Kai yemeğini yedi ve evden ayrıldı. Yine. Daha sonra Jacob'ı aradı ve beni bu gece için odasına kilitlemesini istedi.

— Bu Kai," diye mırıldandı Rufus'a bakarak, "daha sonra dönüp dönmeyeceğini bilmiyorum.

— Bu en iyi açıklama değil," diye mırıldandım.

Dudaklarından küçük bir kahkaha kaçtı. Jacob da Kai gittiğinden beri pek konuşkan değildi, sanki düşüncelere dalmış gibiydi. İçini çekip gömleğini çıkardı ve daha önce hiç dikkat etmediğim bir dövmei fark ettim. Boynunun arkasında bir yılan vardı.

— Sen de yılanları seviyorsun," dedim Kai'nin dövmelerini hatırlayarak.

Jacob bana ciddi bir şekilde baktı.

— Ben yokken ne oldu, Iris? Kelimeler dudaklarımda öldü.

— Hiçbir şey... Neden?

— Çünkü odasının halini gördüm," diye yanıtladı Yakup, "ve bunu biliyorum.

Ne oldu?

Yutkundum. Sesinin tonu değişmiş, neredeyse sertleşmişti. Cevabımı bekliyordu ve gözlerinden tüm gerçeği öğrenme arzusunu okuyabiliyordum. Sanki ona söylemek üzere olduğum şeyden korkuyor gibiydi.

— O... Odasındaki her şeyi mahvetmeye başladı," dedim yüzümü buruşturarak, bakışları bana sabitlenmişti, "sonra sakinleşti...

banyo ve...

— Bayıldı. Kaşlarımı
çattım.

— Bu doğru, evet... ama bekle... madem biliyorsun, neden bana soruyorsun?

— Hiç müzik duydun mu?" diye sordu, sorumu geçiştirerek. Başımı salladım. Jacob gözlerini kapadı ve iç çekti.

— Sana şiddet uyguladı mı?

— Hayır," diye cevap verdim hemen.

— Ona göz kulak olmana izin verdi," diye mırıldandı Jacob gülümseyerek. İlerleme kaydediyor.

İlerleme kaydediyor musunuz?

— Sen neden bahsediyorsun?

Başını salladı ve gülümsemeye devam etti. Kai ile neredeyse gurur duyuyor gibiydi.

— Kimse onu iyileştirmeyi başaramadı," diye itiraf etti Jacob. Senden önce Vernon ve ben yaralarını sarmak için onu yere yatırmak zorunda kaldık.

Hafif bir kahkaha attı ve ben gözlerimi büyüttüm.

— Neden böyle oldu?

— Kai yaralandığında kendisine dokunulmasını istemiyor," diye itiraf etti yarama bakarak. Ondan nefret ediyor. Ve kendine de bakmıyor.

— Biliyorum, ama...

Gözlerim kafesinde oynayan hamsterıma gitti. Jacob geceyi bizimle geçirmesini istemişti ve o da orada, aramızdaki şiltenin üzerindeydi. Kai, Vernon'un benden yapmamı istediği gece fark ettiğim gibi yaralarına bakmıyordu.

Vernon yapmamı istedi... Bekle...

Yüzümü inceleyen Jacob'a baktım, yüzüstü yatmış, başını eline dayamıştı.

— Vernon neden benden ona göz kulak olmamı istedi?" diye sordum, "Madem sana bu kadar şiddet uyguluyordu...

— Vernon'a soran bendim.

— Bu benim sorumu yanıtlamıyor" diye belirttim. Bunu neden yaptınız?

— Aklını ne kadar meşgul ettiğini bilmek istedim.

Nefesim kesildi. Jacob hafifçe gülümseyerek doğruldu.

— Onun üzerinde böyle bir gücün olup olmadığını bilmek istedim.

— Ne gücü?

— Onu güvende hissettirmek için," diye bitirdi Jacob, bakışları hâlâ üzerimdeydi. Sanırım ona bunu hissettirmeyi başarıyorsun... ona zarar vermeyeceksin... en azından açıklamalardan biri bu.

Sözleri zihnimi delip geçti. Onu gerçekten güvende hissettiriyor muydum? Jacob onu herkesten daha iyi tanıyordu ve bu sözleri ondan duymak beni rahatsız etti.

— Onun üzerinde neden bu güce sahip olduğunu hala bilmiyorum, bana söylemiyor. Aslında kendisinin de bildiğini sanmıyorum," diyor gülmeden önce. Ama senden korktuğunu sanmıyorum. Ve bu iyi bir şey.

— Senden korkuyor
mu? Jacob başını
salladı.

— Aynı şey değil. Onu 13 yaşımdan beri tanıyorum, küçük kardeşim gibi. Sen onu sadece birkaç aydır tanıyorsun.

— Ama beni neredeyse bir yıldır tanıyor," diye cevap verdim, o kadar zamandır beni izlediğini hatırlayarak.

— Sebebinin bu olduğunu düşünmeye başlıyorum. Farklı durumlarda verdiği tepkileri gözlemledi ve sanırım bu yüzden sana güveniyor.

Şaşkınlıkla göz ucuyla ona baktım. Doğruydı, onun için bir tehdit olmadığını, ona zarar vermeye çalışmadığını birkaç kez kanıtlamıştım.

— Bana söyledin... ona çocukken yaşadığın zorbalıklardan bahsetmişsin. Sana kendisi hakkında bir şey söyledi mi?

Sorusu karşısında şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemedim.

— Sessizliğin çok şey anlatıyor.

— Bana pek bir şey söylemedi," diye itiraf ettim sonunda, savunmasızlığımızın ortaya çıktığı o üzücü akşamı hatırlayarak.

Jacob sanki hayret verici bir şey söylemişim gibi gözlerini kocaman açarak bana baktı.

— Tam olarak ne biliyorsun, Iris?

Nefesim hızlandı, yüz ifadesine güvenmiyordum. Şok olmuş görünüyordu ve bu ifşaattan memnun olmadığı belliydi. Tabii hayal gücüm bana oyun oynamıyorsa.

— Sana ne dediğini bilmem gerekiyor," diye mırıldandı doğrulurken.

Israrlı bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

— Bana ilk kez bir ceset gördüğünü anlattı.

— Kaç yaşındayken?

— Üç yıl.

O gecenin her saniyesini, her anını ve söylenen her kelimeyi hatırladım. Kai'nin bu savunmasız, kırık tarafı sadece gece geç saatlerde, herkes uyurken, kimse onu göremezken ortaya çıkıyor gibiydi. Kendisi, ay ve ben hariç kimsenin onu görmesine izin vermezdi. Ama neden ben? Neden bana güveniyordu? Jacob bunun beni izleyerek geçirdiği zaman yüzünden olduğunu düşündü ama başka bir şey olmalıydı. Olmalıydı.

— Sana başka ne söyledi?

— Bana... tacizden bahsetti, kekeliyordu... çok," diye mırıldandım, hamster kafesimi yere koyarak, "Ona yardım ettiğinizi biliyorum, tavsiyelerinizi, önerilerinizi dinliyor.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve başını salladı.

— Sana ailesinden bahsetti mi?

— Sadece biraz," diye cevap verdim, uzandım ve battaniyeyi üzerime çektim. Bana babasının onu, gördüğü boğulmuş cesedi öldürmekten suçlu olduğuna inandırdığını söyledi.

Jacob sersemlemiş bir halde kaskatı kesildi.

— Sana ondan bahsetti.

Bundan, babasının Kai'nin dönüştüğü kişinin şekillenmesinde büyük bir rol oynadığı sonucunu çıkarabilirdim. Bunun birkaç kez doğrulandığını görmüştüm. Belki de o kadar farklı değildik. Yine de babasının Kai için ne kadar travmatik olduğunu merak ediyordum. Korkunç görünüyordu.

— Neden bu kadar şaşırdın?" diye sordum, düşünceli yüzünü fark ederek.

— Sana babasından bahsetmesini beklemiyordum. Cidden tatlım, bu bana Big Time Rush'ın hiç var olmadığını söylemek gibi bir şey.

Çabucak bastırılmış bir kahkaha attım.

— Neden tepki vermedin Jacob?

Tekrar bana baktı ve boğazını temizledi.

— Mason'dan bahsediyorsun, değil mi? Başımı salladım.

— Sigara ister misin?" diye sordu ayağa kalkarken, "Sigaraya ihtiyacım var.

Başımı salladım, o da ayağa kalktı ve elini cebine atarak bir paket sigara çıkardı. Bana bir tane attıktan sonra kendi sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırdı ve yaktı. Yatak odasının penceresini açtı. Ona doğru yürüdüm ve nikotinden ilk nefesimi çektim, omurgamdan aşağı bir ürperti aktı. İçgüdüsel olarak aya ve yıldızlı gökyüzüne baktım. Nostaljik bir gülümseme dudaklarımı gerdi, beni eski evimin çatısında uzanarak geçirdiğim çocukluk gecelerine götürdü, gözlerim gökyüzüne perçinlendi. Bu gece sükunetini, sırdaşım ayı, kendi tarzlarında beni izleyen yıldızları severdim.

— Kai de ayı seviyor," dedi Jacob ve beni düşüncelerimden çekip çıkardı. Ona döndüm.

— Ona arkadaşlık ettiğini, yıldızların onu izlediğini söylüyor. Kalbim bir an durdu.

— Evet..." diye cevap verdim, kalbim çılgınca çarpıyordu.

— Eğer bu konuda bir şey yapsaydık," diye devam etti Jacob, "Mason sana daha sık acı çektirmekten büyük zevk alırdı. O kötü biri, çok kötü.

— Neden yalan söyledin? Mason neden Kai'nin beni intihar görevine götürdüğünü bilmiyor?

Jacob küçük bir kahkaha attı.

— Kes şunu, o kadar da kötü değildi..., diye geçiştirdi.

Başımı eğip kollarımı kavuştururken ona şeytani bir bakış attım ve o da gülümsedi:

— Kabul ediyorum, biraz riskliydi. Ama bak, hâlâ aklın başında!

— Kelime oyunların berbat," diye mırıldandım, dumanı üfleyerek.

Bana göz kırptı, beni gülümsemeye zorladı ve sonra pencereye doğru baktım. Etrafıma bakındıka insan yaşamından eser kalmadığı izlenimine kapıldım. Gerçekten de şehirden izole edilmiştik. Uzakta bir orman vardı. Jacob ve Vernon'un yatak odası evin arka tarafına, çok daha karanlık bir tarafa bakıyordu.

— Kai'nin aynı anda iki görev almasına izin verilmiyor. Sen onun ilk görevisin" diye açıkladı. Ayrıca, kendinizi Mason'ın huzurunda bulursanız, sorularını görmezden gelin. Sana soru sormasına izin verilmiyor. Kai ile konuşmalı, sadece Kai ile.

Ve birden her şey netleşti. Jacob, Mason'ın sorularını yanıtlamama izin vermemişti ve başından beri öfkesini dizginleyen Kai, bana bir soru sorar sormaz kolunu delmişti. Sanki tam o anda, kendisine ona karşı şiddet uygulama hakkını vermişti.

Çünkü bunu yapmaya hakkı vardı.

"Sana bunun bir hata olduğunu söylediysem, Iris, bunun nedeni bunu yapacak paramın olmamasıdır.
bunu yapmaya *hakkım* var, seninle."

İzin verilmiyor.

Mason'ın buraya geldiğı geceyi hatırladım. Birinden bahsetmişti.
"Ama tam olarak ne dediklerini hatırlayamadım. Ama tam olarak ne söylediklerini hatırlayamıyordum. Düşüncelerim Kai'nin beni derinden yaralayan kaba sözlerinin tekeline girmişti.

Birden odanın dışından bir ses geldi. Jacob kaşlarını çatı ve silahını kapıp hızla odadan çıkarken kalp atışlarım hızlandı. Ben de onu takip ettim ve ağır bir ses duyduk.

Oturma odasına ulaştığımda kalbim yere çakıldı. Yerde bir ceset yatıyordu.

— Arkadaşının başını belaya sokmak gibi bir huyu var prenses.

Cody.

CHAPITRE 37

COUNT.ICT(3")

Saat 1'de.

— Orada kalacak," dedi Jacob iç çekerek ve Cody'nin cansız bedenini kanepeye yatırdı.

Kalbim küt küt atıyordu ve Kai'ye döndüm. Durumdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, arkadaşşıma ters ters bakarken sigarasını içiyordu. Kanlı ellerini gördüğümde tüm sorularım anında yok oldu.

Ah şu piç.

— Sen osun.

Kai bakışlarını bana çevirdi ve öfkem yükselmeye başladı. Gözlerindeki nefreti görebiliyordum.

— Bunu ona sen yaptın," diye onu suçladım ve ona yaklaştım.

Tek kelime etmeden yüzümü inceledi. Öfke beni sarstı ve donuk bir ifade takınan Jacob'a döndüm.

— İşlerime burnunu sokmamalıydı.

— Siktir," diye iç geçirdi Jacob, gözlerini kapatarak. Dostum, gerçekten mi?

Wilson'ı buraya geri getirdiğine inanamıyorum.

— Beni arkadaşşını fidye için kaçırmakla suçladı. Adam kaçırın birine benziyor muyum?

Tabii ki öyle! Tamamen harap olmuş, olamaz.

Verdiği cevapların saçmalığı karşısında kelimeler kifayetsiz kaldı. Jacob derin bir nefes aldı ve sonra sordu:

— Ne oldu?

Kai sigarasından bir nefes çekti ve Cody'nin cansız bedenine baktı. Birkaç dakika sessiz kaldı, dumanını dışarı verdi ve etrafımızda ağır, buz gibi bir atmosfer yarattı. Sonra müstakil bir tonda konuştu:

— *Box'taydım* ve o da oradaydı. Arabadan bir şey almak için dışarı çıktım ve o da beni takip etti.

Sinirlerim gerildi, ses tonu geçen seferki gibi taşaklarına tekme atma isteği uyandırdı. *Seni orospu çocuğu.*

— Bana öyle bakma. Onu kolayca ölüme terk edebilirdim," diye tükürdü Kai, bana suçlayıcı bir bakış atarak. Yanlış kişiye bulaştı, hepsi bu. Merakı onu öldürttü.

— Ne olmuş yani? Onu esir mi tutuyoruz Einstein?" diye sinirlenen Jacob, elini sinirli bir şekilde saçlarının arasında gezdirdi. Iris zaten elimizde.

— Olamaz... Iris artık tutsak değil," dedi Kai bana bakarak. O kalmayı seçti. Artık *birlikte* çalışıyoruz.

Jacob haberlere şaşırmış görünmüyordu. Kai'nin ona zaten her şeyi anlattığından emindim. Bilinmesine izin vermeyecek kadar gururluydu.

Onun egosunu nasıl da söküp atmak istiyorum.

— Tamam, Iris, git ve ilk yardım çantasını getir.

— Onu tedavi etmeyecek. Söz konusu bile olamaz," diye araya girdi Kai, Jacob'a ters ters bakarak. O...

— İstersem ona göz kulak olurum," diyerek sözünü kestim ve ona ters ters baktım. Ve istediğim de *tam olarak* buydu.

Kai çenesini sıktı. Gözlerimiz buluştu; onun kararına karşı benim kararımı bu. Onu nasıl da boğmak istiyordum. Arkadaşıma vurmaya cüret etmişti.

— Acele etmeyin, bilinci yerinde değil ya," diye mırıldandı Jacob.

Cody'nin yüzü Kai'nin acımasız darbeleriyle harap olmuştu. Yanağı şişmiş ve yarı kapalı sağ gözünü koyu bir hematom çevrelemişti. Piç ıskalamamıştı.

— Silah kullandın mı?

— Hayır," diye mırıldandı Kai odasına doğru yürürken. Ona ihtiyacım yoktu.

Jacob bir kahkaha attı.

— En iyi gecesini geçirmeyecek birini tanıyorum" yorumunda bulundu.

Gözlerimi devirdim ve ilk yardım çantasını almak için banyoya yöneldim.

Döndüğümde telefonda *onun* sesini duydum. Sinirlerim anında gerildi. Cody onu adam kaçırmakla suçlamıştı... Bir şey biliyor muydu? Kai bana söylentiler olduğunu, para hırsıyla yanıp tutuşan insanlar tarafından adımın dilden dile dolaştığını söylemişti. Başıma ödül konmuştu. Ama bu bilgi ilk etapta nasıl ortaya çıkmıştı?

Mason olmalı. Başından beri ölmemi istiyordu.

— Iris, boş zamanlarında hemşirelik yapıyor," diye güldü Cody'nin cesedini kanepeye yatırmış olan Jacob.

— Kes şunu," diye iç geçirdim ve arkadaşımın yanına çömeldim. Bu gidişle daha çok kompres, Betadine... ve Tylenol almalısın.

Yavaş yavaş boşaltılmakta olan ilk yardım çantasına baktım. Yüzümü buruşturdum ve yüzünü temizlemeye başlaması için Cody'ye döndüm. Jacob merakla beni izledi.

— Ne zamandır bu işi yapıyorsun?

— Ne?" Kaşlarımı çatarak cevap verdim.

— Yaraları tedavi etmek... Ne yaptığınızı biliyor gibi görünüyorsunuz," diye açıkladı.

Doğruyu söylemek gerekirse, düşme ya da yemek yaparken oluşan sıyrık ve kesiklere çoğu zaman kendim müdahale etmek zorunda kalıyordum. Bazen de yardıma ihtiyacı olan annemdi.

— Ben küçükken annem hep çok meşguldü," diye açıkladım Cody'ye odaklanarak. İnternet sayesinde kendi başımın çaresine bakmayı öğrendim. Ve o yapamadığında ona da bakmayı.

— Ne demek "yapamadığı zaman"?

Derin bir nefes aldım, anılarım canlandı. Annem Marc'la tanışmadan önce birkaç yıl boyunca alkolün içinde boğulmuştu. Kendimi o kadar suçlu hissetmişim ki -kendimi aileme yük olarak görüyordum- onun bu hale gelmesinin benim suçum olduğuna inanmaya başlamışım. Ve ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yaptım.

Merdivenlerden düşerdi, kendini iyi hissetmezdi, kendini incitirdi. Ve ben her seferinde ona yardım etmek için oradaydım.

— Annem... o... şey, ben küçükken çok içerdi, çünkü işten çok yorulurdu," diye itiraf ettim. Bazen kendine bakamadığında ona yardım ederdim.

Jacob başını salladı ve bu oldukça acınası itiraftan utanmış olsam da bana nazik bir gülümsemeyle karşılık verdi.

— Bence sen çok güçlüsün" diyor. Pek çok insan bir noktada aklını yitirebilirdi.

Gülmekten kendimi alamadım. Hastalıklı kaygım, aklımın tamamen başımda olmadığının kanıtıydı.

Geç oluyordu ve son enerji rezervlerimi kullanıyordum. Buraya geldiğimden beri zaman kavramım neredeyse hiç kalmamıştı. Bazen günler sanki çok uzun bir günmüş gibi birbirinin içinde eriyordu. Bazen gece mi gündüz mü olduğunu bile bilmiyordum. Ama kesin olan bir şey vardı ki, bir buçuk aydan fazla bir süredir kayıptım.

Cody... Cody tam olarak ne kadar zamandır gittiğimi biliyordu. Tehlikeli olduğunu bildiği halde neden Kai'ye, o şişko aptala saldırdı?

— Çok yorgunum," diye iç geçirdi Jacob, gözleri kapalıydı. Bay Vernon Silvers yarına kadar dönmeyecek.

Demek Vernon'un soyadı buydu. Silvers... Bu ismi daha önce bir yerde duymuştum.

— Peki senin soyadın ne?" diye sordum Jacob'a. Cody'nin yüzüne son bir kez bakarken.

— Whitfield.

Sanırım bana çoktan söyledim ama emin değilim. Çok yorgun olduğum için hafızamı kaybetmeye başlıyorum.

Kendimi aylardır uyumamış gibi hissediyordum, gerçek anlamda dinlendirici bir uyku da değildi zaten. Evdeyken iç çamaşırlarımla uyumayı severdim ama buraya geldiğimden beri bunu yapamamıştım.

Sonunda Cody'nin tedavisini bitirdim ve Jacob'a döndüm.

— Artık uyanması gerek.

— Başka bir şey söyleme.

Ayağa kalktı, elini kaldırdı ve havalandı. Aralarına girdim, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

— Sen delisin! Az önce onu iyileştirdim!

— Rho, her şey yolunda," diye homurdandı Jacob, ellerini barış işareti olarak kaldırarak.

Sehpadan bir silah aldı ve havaya ateş etti. Gürültü beni ürküttü ve Cody'yi bilinçsizliğinden uyandırdı. Paniklemiş görünüyordu. Aynı anda Kai'nin odasının kapısı açıldı.

— Yerde kal Wilson," diye homurdandı Jacob, Cody'yi silahıyla tehdit ederek.

Sadece seni tedavi ediyordu.

Cody'nin gözleri büyüdü, olduğu yerde dondu kaldı ve bakışları bana sabitlendi.

Yüzü aniden soldu.

— Ben... Ir...

— Cody, sakın ol," diye fısıldadım, yanına diz çökerek. Artık her şey yolunda.

Boğazım düğümlendi. Taş kesilmiş gibiydi, yüzümü tekrar görünce şok olmuştu. Orada öylece durdu, ağzı yarı açıktı, kelimeler dudaklarından dökülemiyordu. Nazik bir elimle saçlarını okşadım ve karşılık olarak kollarını bana dolayarak dengemi kaybetmeme neden oldu.

— Kahretsin yaşıyorsun... *Üzgünüm...*

Cody'nin tanıdık kokusu burun deliklerime doldu ve ona olabildiğince sıkı sarıldığımda görüşümü bulanıklaştırdı. Onu çok özlemiştim. O anda, eski hayatımın bir kısmına, daha az çalkantılı, daha istikrarlı kısmına geri döndüğümü hissettim. *Benim dünyama.*

Jacob boğazını temizledi ve bakışlarım ona ve Kai'ye döndü. Paralı asker sahneyi sessizce izliyordu, yumruğunu o kadar sıkımişti ki titriyordu. Gözleri soğuk bir nefretle doluydu ve sıkılı çenesinden sert vücuduna kadar tüm duruşu aşırı gerginliğe işaret ediyordu.

— Ona dokunma yoksa üzerine atlar," diye güldü Jacob.

Arkadaşımlın kucağından hızla kurtuldum ve Jacob silahını Cody'ye doğrultarak güldü. Cody şaşkınlıkla Jacob'a baktı.

— Bunu neden yaptın? Onu neden kaçırdın?

Sesi anlayışsızlıkla doluydu, ses tonunda ihanetin ağırlığı hissediliyordu.

— Düşündüğün gibi değil!" diye haykırdı Jacob, silahı ağır bir şekilde yanına düştü. Bu planlanmış bir şey değildi!

Önümdeki manzara beni çok etkilediğinde gözlerim büyüdü: Birbirlerini tanıyorlardı. Birbirlerini gerçekten tanıyorlardı. Bu çok açıktı. Jacob, Cody'nin soyadını biliyordu... Ve sonra bir ayrıntı aklıma geldi. *Box'taki* ilk gecemde iki kişiyle karşılaşmıştık. Cody'nin tepkisi bana onları tanıyor olabileceğini düşündürdü. Ve onlar Jacob ve Vernon'dı. Cody bana her zaman orada çok az insan tanıdığını ve sadece soyadlarını bildiğini söylerdi. Oradaki karanlık işlere bulaşmaktan hoşlanmazdı.

Yavaşça Cody'ye doğru döndüm. Her şey kafamda yerli yerine otururken ağzım hafifçe açıldı. Tepkisizliği, kaçamak cevapları... Biliyordu. Kolyeyi biliyordu.

— Açıklayabilirim.

— Biliyor muydunuz...

Ona olan güvenim bir kâğıttan ev gibi çöktü ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Duygularım dengede duruyor gibiydi ve aniden midemin bulandığını hissettim. O biliyordu. Başından beri biliyordu.

— Düşündüğün gibi değil.

Nefes alışım düzensizleşti ve görüşüm bulanıklaştı. Anksiyete beni ele geçirdi ve tek bir cümle bile kuramaz hale geldim. Sakin kalamıyordum. Sanki yüzüme bir tokat atılmış ve gerçek söylenmiş gibiydi. Saf, acımasız gerçek.

— Iris, sakın ol, onun bundan haberi yoktu," diyerek Jacob beni rahatlatmaya çalıştı.

— Kolyeyi biliyordun.

— Evet," diye yanıtladı Cody yerine Jacob, "Sana açıklayacağım, daha çabuk olur. Temel olarak...

— *Biliyordun ve beni karanlıkta bıraktın!" diye bağırarak ondan uzaklaştım.*

— Her şeyi bilmiyordu, ona pek çok konuda yalan söylendi," diye karşılık verdi Jacob bana dönerek. Iris, Vernon ve ben onu uzun zamandır tanıyoruz. Evet, kolyeyi biliyordu ama buna karşıydı.

Şok olmuşum. Arkadaşım bana baktı, kelimeleri bulamıyordu, felç olmuştu, belki de suçluluk duygusuyla. Hiçbir fikrim yoktu.

— Bu yüzden Vernon, itaat etmezse onu hapse göndermekle tehdit etti," diye müdahale etti arkamdan Kai'nin sesi.

Lanet olsun.

— Özür dilerim," diye mırıldandı Cody, "seni korkutmak istememiştim ama hapse girmek istemedim.

— Bu yüzden sana cesetten bahsettiğimde hiçbir şey söylemedin... Ve sen...

Onu öldürebilirlerdi ya da esir tutabilirlerdi. Onu tanıdıkları için serbest bıraktılar. Aksi takdirde, söylediklerimden döndüğümü duysalar bile bu riski almazlardı. *Tanrı aşkına.*

Her ayrıntının birdenbire acı bir açıklaması oldu ve yapbozun parçaları yavaş yavaş zihnimde yerine oturmaya başladı. Dudağım titredi ve kendimi aşırı derecede aptal, saf ve masum hissettim.

— Evet, başka birine söyleseydin onu öldürmek zorunda kalırdık," diye itiraf etti Jacob ensesini kaşıyarak, "ama şansına Wilson'dı.

Tek bir kelime bile edemeden elimi sinirli bir şekilde saçlarımda gezdirdim. Bütün bu maskaralık...

"Evet... ben de öyle düşünmüştüm..." Cesetten bahsettiğimde cevabı bu oldu ve ne gördüğümden emin olmadığımı söyledi. Hepsini kendi koruması içindi. *Piç kurusu.*

— Bana yalan söyledin.

— Özür dilerim Iris, lütfen beni anla," diye yalvardı Cody, "Bu kadar büyüyeceğini düşünmemiştim, ben...

— Kapa çeneni," diye karşılık verdi Kai, "öğrenmemiş olsaydı üzülmezdin... Bunu iki kez düşünmedin bile ve bunu biliyorsun.

Jacob gözlerini deviren en iyi arkadaşına ters ters baktı.

— İşin içinde senin olduğunu bilseydim asla kabul etmezdim," diye çıkıştı Cody.

Kai, kötü kötü sırtarak arkadaşına doğru bir adım attı.

— Neden bu kadar şaşırdın? Ne de olsa tek suçlu Vernon ben değilim.

— Mesele bu değil," diyerek Jacob sözünü kesti ve Kai'ye baktı.

Cody, Kai'nin Jacob ve Vernon'la birlikte çalıştığını bilmiyordu. Kai'nin hâlâ parmaklıklar ardında olduğunu sanıyordu. Cody'nin Kai ile ilgili gerçekliğin bazı yönlerini görmezden gelmeyi seçtiği bana giderek daha açık hale geliyordu. Ne kadar az bilirse o kadar iyiydi.

— Sana güvenmişim," diye mırıldandım, sesim tiksintiyle doluydu.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı, vücudum bu vahiyle bir ton ağırlaştı. Cody'ye körü körüne güvenmişim ama bu benim için çok fazlaydı.

— Bunu başka kim biliyordu?" diye sordum Kai'ye.

Bana baktı. Bir öfke ve keder dalgası üzerime çöktü, ihanet ağzımı dayanılmaz bir acıyla doldurdu.

— *Başka kim olacak?" diye patladım.*

— Hiç kimse, Iris.

— Durumu ben, Kai, Vernon, Mason ve Casey'den başka kimse bilmiyordu," dedi Jacob sağ tarafımdan, "ama Mason'ın bize baskı yapmak için hikâyeyi sızdırdığından eminiz. Parasını geri almak için çaresizdi. Ve bu konuda hiçbir şey yapmadığımız için, muhtemelen adınızın ortaya çıkmasını ve hedef haline gelmenizi sağladı.

— Siktir, demek doğruymuş," diye mırıldandı Cody arkamdan. Gözlerimi kocaman açarak ona döndüm.

— Bu konuda bir söylenti duymuştum," diye açıklıyor Cody, "Lakestone'u gördüğümde her şey netleşti.

— Umarım o çirkin suratına indirdiğim yumruk içini rahatlatmıştır," dedi Kai, "ne zaman istersen tekrar yapabiliriz.

— Özür dilerim..." diye başladı Cody.

— Kapa çeneni," diye kestim sözünü, öfkesinin taşıdığını hissediyordum. Kapa şu lanet çeneni.

Onların varlığına daha fazla dayanamayarak oradan uzaklaştım. Sanki sırtımdan bıçaklanmış gibiydim. Cody bunca zamandır rol yapıyordu ve ben hiçbir şey görmemiştim.

Onu suçlayamadığım için öfkeyle kaynıyordum. Bana her şeyi anlatmaya karar verirse ve planlarını sabote ederse onu hapse göndermekle tehdit etmişlerdi. O ise kendini kurtarmayı seçmişti. *Benim pahasına.*

Yatak odamın kapısını kapatmadan önce derin bir nefes aldım. Olaylar kafamın içinde dönüp duruyordu, her şey birbirine karışmıştı ve hiçbir düşünce yerine oturmuyordu. Güvenmeyi her zaman zor bulmuştum, her zaman en kötüsünü düşünmüştüm. Ama Tanrı aşkına, Cody'nin bana ihanet edeceğini asla hayal edemezdim. Güvendiğim çok az insan vardı ve bu gece güvensizliğimin haklılığını bir kez daha teyit etmiş oldum.

Lanet olsun, başından beri biliyordu. Aklımdan yeni bir hipotez geçti. *Kutu.* Muhtemelen Kai'nin olduğunu bilerek beni oraya göndermişti. Bana yalan söyledi ve Rico olduğunu düşünmemi sağladı.

Belki de gerçeği bilmiyordur?

Hayır, biliyor.

Tam o sırada Jacob yatak odamın kapısını çaldı.

— İyi misin hayatım?

— Bilmem gereken bir şey var," dedim ve kapıyı arkamızdan kapatmadan önce onu odama götürdüm.

Jacob'ın kaşları çatıldı, bakışları beni sorguluyordu.

— *Box'taki iş*, tamamen şans mı yoksa gidip yine kendimi mi becermem gerekiyor?

Yüzünde bir buruşukluk oluştu.

— Ona söyledik.

— Yani Kai'nin mal sahibi olduğunu biliyor," diye araya girdim.

O anda Jacob gözlerini kocaman açarak geri çekildi.

— Iris... Bunu nereden biliyorsun?

Sesi farklı bir ton almıştı, daha ciddi, daha endişeli. Ve hepsinden önemlisi, sözlerini fısıldamıştı. Gözleri yüzümü aradı.

— Çünkü eminim size bundan bahseden Kai değildi," diye devam etti, "ve bunu çok az kişi biliyor.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı ve nefes alışım düzensizleşti. Beni tehlikeye atabilecek bir sırrı keşfettiğim hissine kapıldım.

— Iris, lütfen bana yalan söyleme. Bana nasıl öğrendiğini söyle, bu *çok önemli*.

Önemli.

Midemde bir yumru oluştuğunu hissettim ve vücudumdan soğuk bir ürperti geçti.

— Neelam ve Lisa'yı duydum. Yan odada olduğumu bilmiyorlardı ve...

— Tamam... Siktir, tamam... Iris, hiç kimse, ama *hiç kimse* bunu bilmemeli. Cody bilmiyor. Sadece biz, Neelam, Tayco ve Lisa. Değil mi çocuklar?

Yutkundum ve başımı salladım.

— Ciddiyim, Iris, ölene kadar sessiz kalacağına söz ver," dedi bana bakarak.

Onun tepkisi beni ürpertti.

— Sana söz veriyorum Jacob," diye fısıldadım, "hiçbir şey söylemeyeceğim.

Ama tüm bunlar neden bir sır olarak kalmak zorundaydı? Bütün bunların arkasında ne vardı? Jacob uzun bir iç geçirdi ve

Hızlı hareketleri gerginliğini ele veriyordu. Suçluluk duygusu beni ele geçirmeye başladı.

Sen aptalsın.

Aptal.

Aptal.

Aptal.

— JACOB!" diye bağırdı Kai kapının diğer tarafından.

— Geliyorum!" diye bağırdı Jacob, bana doğru dönerek. Kai'ye bir şey söyleme.

Başımı salladım ve o da ısrarla tekrarladı:

— Çok ciddiym Iris, hiçbir şey söyleme. Kai sana söylemediği sürece, ve sonra

ancak bunu size kendisi söylerse.

Yutkundum ve başımı salladım. *Lanet olsun.* Zihnim soğukkanlılığımı sarsan ve yeni gri alanlar yaratan sorularla dolup taşı.

Oturma odasında Kai silahını Cody'ye doğrultmuştu. Garip bir şekilde, bu sahne beni bundan daha fazla sarsmadı, son ifşaatların şoku beni ele geçirmişti.

— Hiçbir şey söylemeyeceğim," diye mırıldandı Cody, Kai'nin silahına bakarak, "Sana bir söz verdim.

— Saklasan iyi edersin, çünkü saklamazsan öğrenirim. Ve seni öldürürüm.

Kai'nin monoton sesi tüylerimi diken diken etti. Sözlerini hafife almak intihar olurdu.

— Sanırım... Sanırım Cody'nin Iris'e bazı açıklamalar borcu var," dedi Jacob yaklaşırken.

Kai ona öldürücü bir bakış attı. Jacob başını mutfığa doğru çevirerek Kai'ye kendimizi biraz rahat bırakmamız gerektiğini işaret etti. Kai önce ön kapıya gitti ve anahtarı çıkarmadan önce kapıyı kilitledi.

— Bir santimetre kıpırdarsan suratını dağıtırım," diye tehdit etti Cody'yi.

Gözlerimi devirdim ve Cody bana şaşkın bir bakış attı. Jacob Kai'yi mutfağa götürdü, bizi oturma odasında yalnız bıraktı ama tam olarak gözden kaybolmadı. Kalbim hızla çarpıyordu. Cody'nin suçluluk dolu bakışları benimkilerle buluştuğunda gözlerimden yaşlar boşandığını hissettim.

— Bunu sana onlar mı yaptı?

— Hayır," diye karşılık verdi mutfaktan gelen paralı asker.

— Bana sordu, sana değil," diye araya girdi Kai, arkasını dönmeden. Sen kendi işine bak.

— Sen *benim* işimsin," diye karşılık verdi Kai.

— Bırakın konuşsunlar," diye kıkırdadı Jacob.

Kai'nin delici bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum ama yere oturmaya karar vermeden önce Cody'nin karşısına çömeldim. Başımı bir tarafa eğdim ve Cody'nin uzaklara bakmasını izledim.

— Bunu bana açıkla. Her şeyi bilmek istiyorum.

Cody yutkundu ve arkamızdaki iki adama baktı.

— Eğer konuşmamızı dinliyorsan mutfakta kalmanın ne anlamı var?

— Haklı, onlarla birlikte oturacağız," dedi Kai, ayağa kalkarak.

— Hayır, sadece biraz müzik açacağız," diye karşılık verdi Jacob, onu koltuğuna geri dönmeye zorlayarak.

Jacob bulabildiği ilk şarkıyı açtı. Ona tekrar baktım. Omuzlarını silkti ve yüksek sesle şöyle dedi:

— Tartışmanızı gizliyor.

Kai hâlâ tek kelime etmeden Cody'ye bakıyordu. Ona döndüm.

— Biliyordun ve bana söylemedin," diye suçladım onu, ters ters bakarak.

— Yemin ederim Iris, Vernon bana sadece sana göz kulak olmaları gerektiğini söyledi. Bana nedenini söylemediler ve onlara daha fazla soru sormama izin vermediler...

— Neden böyle oldu?

— *Özür dilemek senin tarzın değil," dedi Jacob ve şarkıya devam etti*
How You Remind Me, by Nickelback.

— Çünkü ona asla soru sormamalıyım," diye yanıtladı Cody.

— *Box'taki insanların sadece soyadlarını bildiğini söylerken bana yalan söyledin, ama Vernon'un ilk adını biliyorsun," diye tükürdüm.*

— Iris... Onu uzun zamandır tanıyorum ve...

— *Burası ısınıyor! Çok sıcak! O yüzden tüm kıyafetlerini çıkar," diye şarkı söyledi Jacob konuşmamızı gizlemek için arkamdan. "Bir unvan ister misin, Kai?*

— Evet, *kapa çeneni yoksa dilini koparırım.*

— Hiç duymadım. Başka bir şey arayalım.

Bayıldım.

— Vernon... o... Yani, o...

Onu tokatlayacağım.

— Konuş!" diye bağırdım sabırsızlıkla ve bana tüm gerçeği anlat, Cody.

— O benim... amcam, o benim... annemin kardeşi.

Silvers... Kahretsin, bu ismi daha önce bir yerlerde duyduğumu biliyordum! Etrafımdaki her şey dondu. Yavaş yavaş, önceki yıllardaki sahneler anlam kazanmaya başladı. Cody'nin karakola gitmekten nefret etmesinin ama iş kanunları çiğnemeye geldiğinde kendine aşırı güvenmesinin nedeni buydu. Hiç yakalanmamasının nedeni buydu.

— *Hey bay polis, bela istemiyorum," diye avazı çıktığı kadar bağırdı Jacob arkamızdan.*

— Bu yüzden reddedemedim, isterse beni mahvedebileceğini biliyordum. Bir anlaşmamız vardı ve Demokles'in kılıcı başımın üzerinde sallanıyordu, Iris. Birbirimize iyilik yapıyoruz.

Kelimeleri kaçırdım, patlayan sırlar nefesimi kesti. Cody ellerini benimkilerin üzerine koydu ve bir el silah sesi duyunca nefesim kesildi. Hızla Cody'ye ters ters bakan Kai'ye döndüm:

— Ona bir daha dokunursan ölürsün.

Kurşun duvara saplanmıştı. Cody ellerini çekmeye çalıştı ama ben onları tuttum. Orta parmağımı Kai'ye doğru kaldırdım.

— Onun hayatıyla oynuyorsun," dedi Kai bana hitaben.

— Bekle, burada biraz dramatik müziğe ihtiyacımız var," diye cevap verdi Jacob. (Birkaç dakika aradıktan sonra tekrar şarkı söylemeye başladı.) *Tenine düşen yağmuru kısıkanıyorum. Ellerimden daha yakın...*

— Onun yerinde olsam topu alırdım," diye tükürdüm. Hayatımla oyna ve gör.

Kai sinirli bir iç çekti ve benim çenem gerildi. Daha birkaç gün önce beni görmezden geldiği halde bana böyle şeyler söyleyecek kadar yüzsüzdü. *Salak herif.*

— Sana yalvarıyorum Iris, hiçbir şey bilmiyordum, inan bana," diye yalvardı Cody, ellerini ellerimde tutarak. Bilseydim, sana bunu asla yapmazdım. Onu görene kadar farkına varmamıştım.

O kadar içten görünüyordu ki gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmeden önce görüşümü bulandırdığını hissettim. Buna inanamıyordum.

— Sana yalvarıyorum Iris," diye fısıldadı Cody, alnını benimkine yaslayarak. Yemin ederim gerçek bu...

— *Özür dilemek için çok geç, çok laaaaaaaate,*" Jacob arka planda OneRepublic şarkısını teatral bir şekilde söyledi, *"Çok geç dedim...*

— Saçmalık.

Kai'nin kalkıp odasına gittiğini duydum, sonra Jacob müziği durdurdu ve gururla anons etti:

— Görev tamamlandı! Geri geleceğim, kıpırdama.

Ayağa kalktı ve yatak odalarına yöneldi. O anda tek düşünebildiğim Cody'nin az önce bana yaptığı ifşaydı. Vay anasını. Cody, Vernon'un yeğeniydi.

Jacob.

Kai'nin Wilson ve Iris'e olan öfkesinin bende uyandırdığı muzip gülümsemeyi saklamaya çalışırken Kai'nin kapısını çaldım. Ortamı yumuşatmak için biraz müzik açtım çünkü aksi takdirde dostum duvarları Cody'nin kanıyla boyayacaktı. Kai'yi böyle görmek... bir şeyler hissetmek...

Tatlım, bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır.

Belki de bunu onunla tartışmak için zaman ayırmalıyım.

— Özel bir konser istemiyorum, git ve onlara göz kulak ol," diye çıkıştı Kai.

— Beni içeri al, Kai. Seninle konuşmam gerek" diye ısrar ettim.

Kapıyı açtı ve tek kaşını kaldırarak içeri girmeme izin vermek için kenara çekildi. Oda darmadağındı ama en azından kilitliydi.

— Çabuk ol.

— Panik yapma, her şey kontrolüm altında.

— Neler oluyor Jacob?" diye sözümü kesti, birden daha da endişelendi.

— Yemin ederim her şey yoluna girecek.

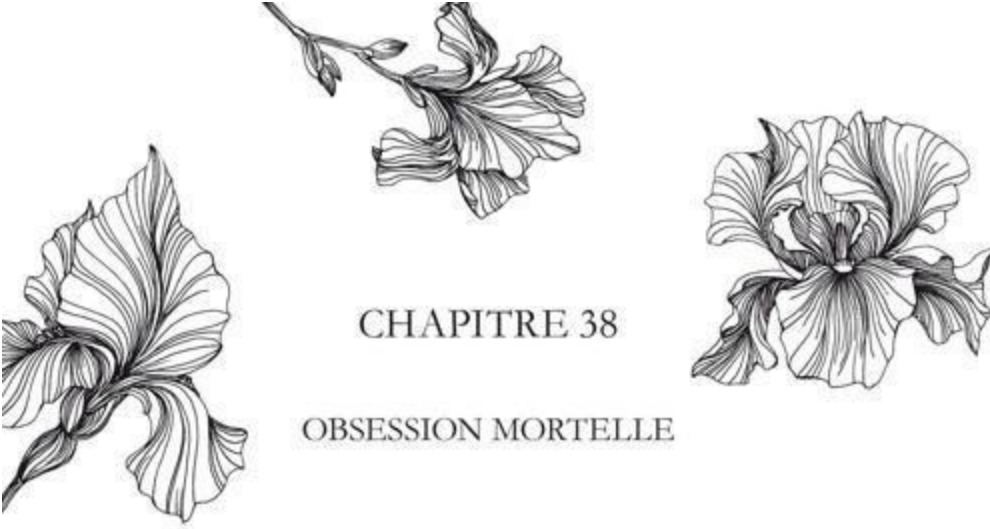
— Konuş, lanet olsun!

Derin bir nefes aldım.

— Iris *kutudan* haberdar, Kai.

Bir anda yüzünün solduğunu gördüm, bu da benim yüzümün buruşmasına neden oldu. Ne düşündüğünü anlayabiliyordum, çünkü benim de aklımdan geçmişti.

Bok gibi.

— Ne olmuş yani?

— Ve sonra hiçbir şey olmadı. İlk başta gerçekten babanı bulmaya gittiğini düşündük, çünkü Rufus senin evinden kaybolmuştu," diye açıkladı Cody tavana bakarak.

Jacob'ı Kai'nin odasına uğurladıktan sonra Cody ve ben kendi odama gittik. Cody bana iki aydır kayıp olduğumu söylemişti. Son bir saattir yatağında yatıyor, hikayeyi tekrar tekrar anlatıyorduk, arada sırada Kai ve Jacob'ın sesleri geliyordu.

— Ama seninle ilgili söylentiler dolaşmaya başladığında," diye devam etti, "bir yerlerde bir top olduğunu fark ettim. Zaten bildiklerimle bu kesindi bile.

Başımı salladım ve yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Cody'ye her şeyi anlatmamıştım. Onun bu işe fazla karışmasını istemiyordum. Bu dünyada ne kadar çok şey bilerseniz, o kadar az güvende olurdunuz.

— Gözlerini gördüler mi?" diye sordu Cody utangaç bir şekilde.

— Jacob, evet. Kai, hayır. Ve sen... Neden bana kasabada bir amcan olduğunu hiç söylemedin?" diye mırıldandım, hâlâ bu vahiyle sarsılmıştım. Buna inanamıyorum.

Cody'nin bu kadar genç yaşta bir amcası olması fikri tuhaftı. Anne tarafından ailesinden hiç bahsetmemişti.

— Büyükanнем annemden sonra çocuk sahibi olmayı planlamamıştı. Ama sonra Vernon dünyaya geldi. Annem dokuz yaşındaydı. On sekiz yaşındayken en büyük erkek kardeşimi babamla doğurmuş. İki yıl sonra da ben dünyaya gelmişim ve evlenmişler," diye anlatıyor Cody. Ben doğduğumda Vernon sadece on bir yaşındaymış. Şimdi ben yirmi dört, o ise otuz beş yaşında.

— Neden bana hiç söylemedin?

— İnsanların onun amcam olduğunu bilmesini istemedim. Beni koruduğunu düşünmelerini istemedim.

— Ama ben öyleyim," diye cevap verdim ona dönerek.

Hafifçe gülümsedi.

— Evet, ama bunu kimse bilmiyor. Vernon ve ben kan bağından çok tanıdık sayılırız. Aile kimin umurunda? Benim annemden nefret ettiğim kadar o da annesinden nefret ediyor.

— Amcanın seni hapse atmakla tehdit ettiğinin farkında mısın? Omuz silkti.

— Birbirimize daha kötü şeyler de söyledik. Hatta bir keresinde ben onu vurdum, o da beni vurdu. Bu yüzden tehditlerimizi ciddiye alıyoruz. Onları gerçekleştirecek cesarete sahip olduğumuzu biliyoruz.

Gözlerim büyüdü.

— Biz kendi yolumuzda yakınız. Biseksüelliğimi kabullenmeme yardım eden kişi oydu. Ailemdeki herkes onun gibi değil.

Aniden yan odanın kapısı açıldı ve Cody'nin önü kesildi. Ayak sesleri yaklaştı ve hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde Jacob içeri daldı. Işığı açarken gözlerimi kapattım ve sonra sesini duydum:

— Temiz, dostum!

— Seni öldüreceğim!" diye bağırdı Kai yatak odasından.

Gözlerimi açtığımda Jacob'ın bize genişçe gülümsediğini gördüm.

— Neyin peşinde olduğunu öğrenmek için ölüyordu. Unutma, bu gece benimle yatacaksın, sevgilim!

Jacob derin bir uykudaydı ve hafifçe horluyordu. Ona *Kutu'dan haberdar olduğumu* söylediğimde verdiği tepkiyi her düşündüğümde endişeyle doluyordum. Aynı sorular zihnimde dönüp duruyor ve görünürde hiçbir cevap bulamıyordum. Ama *onun için her şey* hep aynı hikâyeydi.

İçimi çekerek ayağa kalktım. Kai'nin uyanık olduğunu ve Cody'nin hâlâ odamda tutulduğunu biliyordum, hem de kelepçeli olarak. *Hepimiz bunu yaşıyoruz, bu evin kuralı.*

Temizlenmek için Jacob'ın odasından dikkatlice çıktım. Kahvenin kokusu burun deliklerimi gıcıklıyor, iştahımı kabartıyordu. Kafein alımımı azaltmayı düşünmüştüm ama sonuçta sadece bir hayatınız varken neden kendinizi mahrum bırakasınız ki?

Ayaklarımı sürüyerek mutfığa yöneldim. Dövmeli vücudunu keşfetmeden önce bir sigara kokusu aldım. Başını çevirdi, göz ucuyla beni izliyordu, sigarası ağzının kenarındaydı. O da sabahları benim kadar sevmezdi. Beni kötü bir ruh haline sokarlardı, özellikle de uykunun benden kaçtığı sabahları. Ve bu sabah, Kai Lakestone'a olan kızgınlığım azalmamıştı. Onu her düşündüğümde, saldırdığı arkadaşımı görmemi nasıl yasakladığını her düşündüğümde kanım kaynıyordu.

Ve en arsız adam Oscar'ı Kai Lakestone'a gidiyor.

— Biraz kahve yaptım," diye mırıldandı soğuk bir sesle. Yanına gittim ve kendime bir fincan doldurdum.

— Vanilya var.

Tek kelime etmeden sıcak sıvıyı dudaklarıma götürdüm. Gözlerim ilerideki ıssız yola dikildi. Kar, arabası da dahil olmak üzere her şeyi kaplamıştı. Dışarıya nadiren bakardım. Sabahın erken saatlerinden çok geceye alışmışım.

— Sanırım babanın nerede olduğunu biliyorum," dedi aniden.

Ellerim istemsizce kenetlenirken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bir elektrik dalgası bedenimden geçerek vücudumu düğüm düğüm etti.

Boğaz. *Babam... Bir yanım* onu tekrar görmeyi, anlamayı arzuluyordu. Yaptığı şeyin tamamen bencilce olabileceğini kabul etmeyi reddediyordum. Ne de olsa ben onun kızıydım. Bana güven verici cevaplar vermesini, onu affetmem için bir şans vermesini istiyordum. Bahanelerini duymak, ona vurmak, ondan nefret etmek istiyordum. Neden yapamıyordum? Neden onun yaptıklarını kınıyor ama bana yaşattığı acıya rağmen onu hoş görüyordum?

Anlayışsızlık acıyla karıştı. Ailem bana yanlış yapmış olsa da, onların tüm hatalarını silmem için tek bir iyilik yapmaları yetiyordu. Bu sonsuz bağışlama döngüsü benim için bir işkenceye dönüştü. En çok kendimi hor görüyordum. Saflığım ve özsaygı eksikliğim yüzünden. Herkesin beni tanımlamasına, bana bir değer vermesine, bana nasıl davranılması gerektiğini belirlemesine izin verdim.

— Nerede... Nerede o?" diye sordum, onu tekrar görme arzum duygularımı yoğunlaştırıyordu.

— Henüz seni ilgilendirmiyor. Sadece sevgili babanın ölmediğini bil.

Sessiz kaldım, başımı bile sallayamadım.

— Bu gece tanıdıklarımdan biri uğrayabilir," dedi Kai, izmaritini kül tablasında ezerken.

— Babamın nerede olduğunu bildiğinizi başka kim biliyor?" diye ısrar ederek asıl konuya döndüm.

— Mason," diye yanıtladı ayık bir şekilde.

Evden çok uzak olmayan bir yerde bir arabanın durduğunu gördüm ve Vernon'u tanıdım. Beklediğimden erken dönmüştü. Kai'nin bir gün önce onunla konuştuğundan emindim, muhtemelen yeğeninin varlığından haberdar etmek için. Vernon kendinden emin adımlarla eve doğru yürüdü.

— Kötü zaman geçirecek birini tanıyorum," diye güldü Kai, bakışlarını eşiği yeni geçmiş olan Vernon'a yönlterek.

Polis memuru boğuk bir sesle sormadan önce bizi taradı:

— Nerede bu?

— Madam'ın odasında," diye cevap verdi Kai kayıtsızca.

Gözlerimi devirdim.

— Şu anda ne duymak istiyorum biliyor musun?" diye sordum Kai'ye.

Koridorda yatak odalarına doğru yürürken gözlerini Vernon'a dikmiş, hınzırca gülümsüyordu.

— Ellerindeki kemiklerin kırıldığını duymak isterdim... ve belki kafasının da.

— Şu anda ne duymak isterdim biliyor musun? Kendimi neşelendirmek için kahvemden bir yudum alarak ısrar ettim.

— İnlemelerim mi?

— Tercihen acı içinde," diye tükürdüm ve ardından son nefesini verdim. Boğazından boğuk bir kahkaha geldi ve mırıldandı:

— İyi oldu, böylece gözlerini görebiliyorum.

"Onları öldüğünde göreceksin."

— Hey, Iris, ne duymak istiyorum biliyor musun?

Başımı hafifçe salladım, aptalca sözlerinden birini daha bekliyordum.

— Yaklaşım.

— Bulunduğum yerden sizi gayet iyi duyabiliyorum," diye cevap verdim ve kahvemi tekrar dudaklarıma götürdüm.

Kendime rağmen, bana doğru eğildiğinde kalbimin hızlandığını hissettim. Kulağımı serbest bırakmak için yavaşça saçımı geriye itti. Sıcak nefesi tenime değdi ve tüylerimi diken diken etti. Parmakları nazikçe boynumda gezindi, baskı yapmadan boğazımı sardı ama nefesimi tutmama yetti. Tekrar yaklaştı, dudakları kulağıma yaklaştı ve fısıldadı:

— Benim hakkımda bildiğin her şey hakkında sessiz kalacağına söz vermeni istiyorum. Çünkü konuşursan, seni öldürürüm.

Kanım bir anda dondu. Sertçe yutkundum ve gözlerimi dikip önüme baktım. Boğucu sessizlik Vernon'ın Cody'ye bağırان sesiyle bozuldu.

— Değil mi, prenses?

— Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum" diye cevap verdim, gerçeği saklamaya çalışarak.

Aklımın bir köşesinde Jacob'ın eninde sonunda ona *Kutu'dan haberim olduğunu* söyleyeceğini, yaşayanlar listesinden çıkarılmamın an meselesi olduğunu biliyordum. Kulağımın dibinde boğuk bir kahkaha hissettim ve Kai'nin sıcak nefesi tenimi gıdıklayarak fısıldadı:

— Çok fazla şey biliyorsun, o kadar çok ki Mason'ın parasını bulduktan sonra seni öldürmeyi düşünüyorum. Bildiğini biliyorum ve nasıl öğrendiğini de biliyorum. Seni tehdit ettiğimi sanma, sadece niyetimi söylüyorum.

Sesi o kadar monoton ve bir o kadar da ürkütücüydü ki içimi ürpertti. Jacob, hain. Sakin kalmaya çalışarak gözlerimi kapattım. Çok az şey bilmeme rağmen onun hakkında bu kadar çok şey bildiğim için pişmanlık duyuyordum.

— Söz veriyorum kimseye söylemeyeceğim," diye fısıldadım, uzun bir sessizlikten sonra titreyerek.

Şakağıma bir öpücük kondurdu ve çılgın kalp atışlarım aniden hızlandı. Sakin bir sesle fısıldadı:

— Eğer bu sözü bozarsan, haberim olur. Seni ve her kiminle konuştuysan öldürmekte tereddüt etmem. Anladınız mı, Prensese?

Sadece başımı salladım, bu tehditleri sakın bir şekilde savurması beni felç etmişti. Ne yazık ki samimiyetinden şüphe edemezdim. O Kai Lakestone'du. Asla yalan söylememesiyle biliniyordu.

Jacob, tek yapman gereken çeneni kapalı tutmaktı. dedi.

Ne küstahlık.

— Pablo Escobar gittikten sonra çarşaflarınızı değiştirin. Onun kokusunu almanı istemiyorum," dedi aniden.

Gözlerimi kıstım, ses tonunun aniden değişmesine şaşırdım.

— Ne istersem yaparım," diye karşılık verdim, tehditleri beni korkutsa da.

— Çok gelişmiş bir koku alma duyum var Prensese ve buna dayanamıyorum.

Akşam 8'de kanepeye çökmüş, televizyona dalmıştım. Cody, Vernon ve Jacob ortadan kaybolmuşlardı ve diğer piç bodrumdaydı. Sinirli bir şekilde dudaklarımı ısırdım ve titrek bir iç çektim. Zihnim sisler içindeydi ve çaresizce beni ele geçiren endişeyi yatıştırmanın bir yolunu arıyordum. Kulağıma fısıldadığı soğuk ve mesafeli sözler aklımdan çıkmıyor, buz gibi bir iz bırakıyordu.

Elim mekanik bir şekilde karnımın üzerinde duruyordu ve bu ağır yükün kısa bir süreliğine de olsa üzerimden kalkmasını diliyordum. Ölümün çok yakınımda, gölgelerde gizlendiğine dair baskıcı bir his vardı içimde. Bazen geceleri beni uyutmayan bir korku. Gelip beni uykumda biçeceği korkusu saçma bir fikirdi ama yine de zihnime hükmediyordu.

Özür

dilerim.

Özür

dilerim.

Üzgünü

m,

üzgünü

m,

üzgünü

m.

Üzgünü

m.

Üzgünü

m.

Üzgünü

m.

Üzgünü

m.

Üzgünü

m.

Üzgünü

m.

Aptal.

Aptal.

Aptal.

Aptal.

Dikkatimi dağıtmaya, zihnimi meşgul etmeye ihtiyacım vardı. Doğrudum, ayağa kalkmaya hazırdım ki bir gümbürtü dikkatimi çekti. Kai'nin ağır ayak sesleri merdivenlerde yankılandı. Kalbim küt küt atmaya başladı ve kafamı dağıtmaya çalışmaktan vazgeçerek kendimi kanepeye bıraktım.

Oturma odasından, muhtemelen telefondaki birine fısıldadığı sözler duyulabiliyordu:

— Evet, şimdi oradayım... Benim için sorun yok... Ne kadar?... Çalışıyor.

Yüzüm televizyona dönük olsa da arkamda onun heybetli varlığını hissedebiliyordum. Gözlerinin her zamanki gibi bana dikilmiş olduğunu biliyordum.

Televizyona odaklan... Spencer Reid'e odaklan.

— Polisiye dizileri sever misiniz?

— Beni rahatlatıyor," diye mırıldandım ekrana bakarak.

— Biliyorsunuz, bu sahneleri işledikleri suçlar için ilham kaynağı olarak kullanan dengesiz insanlar olacaktır.

— Bunu düşünmemeyi tercih ederim. Beni rahat bırak, canımı sıkıyorsun," diyorum kayıtsız kalmaya çalışarak.

— J.'ye karşı hep bir zaafım olmuştur. J.

Criminal Minds'ı çoktan izlemiş olmasına şaşırarak kaşlarımı çattım.

— Cinayetlerinizi hangi bölüme dayandırdınız, Lakestone?

— Hayır, zevk için öldürmem, sadece komisyon için.

Şimdi git ve giyin, birkaç dakika içinde dışarı çıkıyoruz.

Sessiz kaldım, beni nereye götüreceğini merak ediyordum. Bu beklenmedik buluşmalara gittikçe daha çok alışıyor, her zaman en kötüsünü bekliyordum. Ve son zamanlarda, en kötüsü her zaman gerçekleşiyor gibiydi.

— Yemek yedin mi?

— Birkaç saat önce beni öldürmekle tehdit etmemişsin gibi davranmayı bırak," diye tükürdüm, bitkin bir halde. Ben aç değilim.

Mutfağa doğru yöneldiğinde, müstakil bir ses tonuyla bana şöyle dedi:

— Eğer sözünü tutarsan, sana zarar vermem. Ver ve al. Unutma, *birlikte çalışıyoruz*.

— Hayatımı kurtarmak için işbirliği yapmayı kabul ettim, daha fazla tehlikeye atmak için değil.

Alaycı kahkahası çınladı. Bana doğru geldi ve kanepenin arkasında durdu.

— Merak kötü bir kusurdur Prens, hatta benim dünyamda ölümcüldür.

— Gerçekten ölümcül olan ne biliyor musun, Kai?

Aniden ayağa kalktım ve gözlerinin içine baktım. Hafifçe kızarmış gözleri yoğun bir şekilde bana bakıyordu. Sırtışını görmek beni öfkeliendirdi.

Sadece kollarını kavuşturdu.

— Senin için mi, benim için mi?

— Hayatımdaki tek varlığın. Bu benim için bir zehir.

Sanki bu gerçeği kabul ediyormuş gibi hafifçe başını salladı.

— Varlığım zehirli olabilir, kabul ediyorum. Ama asıl ölümcül olan ne biliyor musun prenses?

Kanepenin etrafında yavaşça yürüdü, heybetli vücudu bana öyle bir yaklaştı ki göz temasını korumak için başımı kaldırmak zorunda kaldım.

— Benim takıntım.

Yüzümün her özelliğini detaylandırdı, dudaklarımda ve lenslerim tarafından maskelenmiş gözlerimde oyalandı.

— Ve görüyorsun... bana böyle baktığında, kızdığında... benimle konuştuğunda, beni dinlediğinde," diye fısıldayarak ekledi, "sadece bu saplantıyı besliyorsun.

Söylediği her kelimeyle kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

— Ve bu, bu ölümcül. Seni öldürebilir.

— Saplantın yüzünden beni öldürmeyi mi planlıyorsun?

Söyledikleri önemsiz olmaktan çok uzaktı ve beni rahatsız etti.

— Hayır, asla... Seni öldürecek olan ben değilim. Sadece bunun seni öldürebileceğini söylüyorum," diye mırıldandı yüzümü incelerken. O zaman bana öyle bakmayı kes, çünkü uzun zamandır yapmak istediğim şeyi yapmak için verdiğim sözleri tutmamama çok az kaldı.

— Ne yapmak istiyorsun, Kai?

Ortam daha da ağırlaştı, yoğun gözleri beni inceliyordu. Sıcak nefesi yüzümü okşadı ve gözlerini kaçırmadan bana doğru bir adım attı.

— Ne istiyorum, Prenseler?

Tenimin her santimini araştıran bakışlarının yoğunluğu altında nabzım hızla atıyordu. İleri doğru hareket etti ve kendimi duvara yaslanmış buldum. Bakışlarım ona kilitlenmişti, adrenalin damarlarımda dolaşıyordu. Daha da yaklaştı ve kısık, neredeyse çaresiz bir sesle fısıldadı:

— Seni öpmek... tekrar ve tekrar... ve tekrar...

Kalbimin göğüs kafesine çarptığını hissedebiliyordum.

— Cildinin her santimetresine sahip olmak... ve dudaklarına daha da fazla...

Başparmağı alt dudağıma dokunduğunda ürperdim. Gözlerindeki arzu aşıkârdı ve akıl sağlığını ve nefretimi korumak için savaştım.

Dilini yavaşça dudaklarında gezdirirken itiraf etti:

— Takıntılıyım prenses, sen benim en sevdiğim uyuşturucumsun ama... Yapamam.

— Neden böyle oldu?

Yaptığının yanlış olduğunu biliyordum. Gözlerindeki bakıştan ve yüzündeki kaybolmuş ifadeden bir şeyin etkisi altında olduğu belliydi. Risklerin farkındaydım ama cevap arayışım beni ele geçirdi.

— Çünkü hiçbir şey yapmayacağıma söz vermiştim... Ama ilk kez *gerçekten sözümü tutmadığımı* hissediyorum.

Üzerimde kurduğu hakimiyetten nefret ediyordum. Onun varlığı, ona olan kızgınlığımı ve nefretimi gölgede bıraktı. Birbirimize verdiğimiz sözler ve gururumuz tarafından dizginlenmiş arzular. Kaotikti. Ölümcüldü.

Yüzlerimiz sadece milimetre aralıktaydı.

— Mason'a söz verdin, değil mi?

Karşı konulmaz bir şekilde dudaklarıma çekilen dikkati, cevabını daha da belirsiz hale getirdi. Dudaklarımın onunkilere değmesine izin verdiğimde, ikimizin de içinden bir elektrik şoku geçti.

— Durumu karmaşıklaştırıyorsun... Bu sadizmdir, prenses...

— Mason'a verdiğin o söz neydi?" diye ısrar ettim, gözlerini yakalamaya ve bazı cevaplar bulmaya çalışıyordum.

Aç gözlerini bana dikti. Birden dudaklarında bir gülümseme belirdi.

— Biliyorsun, Iris... Kafam güzel olabilir ama kontrol hâlâ bende.

Ve hiçbir uyarıda bulunmadan uzaklaştı. Hayal kırıklığı çenemi sıktı.

— Kızmayın, Prens. Cevap almanın yolu bu değil. Ne yazık ki seni hayal kırıklığına uğratmayı seviyorum.

Birinden bu kadar nefret edilebileceğini hiç bilmezdim. Her zaman bir adım önde, niyetlerimi tahmin ediyor gibiydi. Lanet olası bir şeytandı. Ama bir şey çok açıktı: Mason'a benim hakkımda bir söz vermiş olmalıydı. Ve gizemli bir nedenden ötürü bunu tutmaya kararlıydı.

Çünkü Mason'a yalan söyledi ve Kai asla yalan söylemez.

— Giyin, bir saat içinde dışarı çıkıyoruz," diye duyurdu uzaklaşırken.

— Birkaç dakika içinde dışarı çıkmayacak mıydık?

Söylemeden önce omzunun üzerinden bana baktı:

— Fikrimi değiştirdim. Duş almam lazım.

*Oh, Lakestone... inan bana, senin hakkında daha fazla şey
öğrenmeye çalışmak tehlikeli olsa bile...*

Merakım felaketim olacak.

Bir saat sonra.

— Aklını mı kaçırdın sen? Dışarıda hava eksi beş olmalı!

Kaskını takarken bisikleti izledim. Daha önce görmüştüm: benzin istasyonundaki kasktı.

— Vaktimi boşa harcıyorsun, Iris. Yukarı çık. İlerlemeden önce yutkundum.

— Eğer ölürsek, seni cehennemde görmek için sabırsızlanıyorum," diye tükürdüm karanlık bakışları altında birkaç saniye düşündükten sonra.

Arkasında yerimi aldım ve yorumumu pek dikkate almadan bana tavsiyede bulundu:

— Ellerini ceplerime sok yoksa düşeceksin. Ve kaskını tak.

Telaşla kaskımı taktım, sürüş becerilerinden ciddi şekilde şüphe ediyordum. Arabada zaten çok cüretkârdı, ama motosiklette...

Kollarımı beline doladığımda ve ellerimi ceplerine gömdüğümde onun gerildiğini hissettim.

— Bekle," dedi ve motoru çalıştırıp hızını artırdı.

İçten içe bunun son gecem olmasından korkarak ona sarıldım. Adrenalin pompalanıyordu ve midem hızdan çalkalanıyordu. Daha önce hiç motosiklete binmemiştim. Sürüşü de yardımcı olmuyordu.

— *Yavaşla!" diye bağırdım, kendimi ona doğru bastırarak.*

Tek kelime etmeden ve sanki benimle alay edercesine daha da hızlandı. Mösyö her aralarından geçip onlara sürtündüğünde korna çalan arabaların arasında hızla ilerliyorduk. Sürekli zikzak çizmek midemi bulandırıyor.

Saatler gibi gelen bir süreden sonra, tertemiz beyaz bir evin önünde durduk. Motoru kapattı ve kaskını çıkardı. Ben de aynısını yaptım, parmaklarını gözlerinin önüne düşen saçlarında gezdirirken onu izledim.

— Neredeyiz biz?

— Bağlantımın evinde. Onunla konuşma.

Kai kaskımı aldı ve kapıyı çalmadan önce kapıya doğru yürüdü. Kısa bir süre sonra kapı açıldı ve benden biraz daha uzun boylu, kısa saçlı, kahverengi gözlü ve ince dudaklarında muzip bir gülümseme olan bir adam ortaya çıktı.

— Lakestone!

— Isaiah," diye mırıldandı Kai.

Isaiah adındaki adam beni gördüğüne şaşırmış gibiydi. Eğlenen bir sesle konuşmadan önce bakışları bir an üzerimde kaldı:

— Oh... misafir mi getirdin?

— Zamanım yok," diye homurdandı Kai, geçmek için onu hafifçe iterek. Bana ne istediğini söyle.

Isaiah gözlerini devirdi ve bana özür dileyen bir gülümseme verdi.

— Ayakkabılarını çıkar ama.

Ev tertemizdi, her şey düzenliydi. Kai, Isaiah'nın isteğini görmezden gelerek oturma odasına girdi ve kanepeye uzandı.

— Benden ne istiyorsun?

— Tanıştırma yok mu?" diye sordu Isaiah biraz da espriyle.

— Faydası yok," diye yanıtladı Kai sertçe. Peki, ne istiyorsun?

Isaiah içini çekti, sonra üzerinde yanıp sönen haritalar ve noktalar olan ekranını açtı.

— Bunlar kız kardeşimi kaçırانların son yerleri.

— Yakaladığım adam öldü. P e s etmedi," dedi Kai, gözleri haritayı en ince ayrıntısına kadar **i n c e l e r k e n** .

Sessiz kaldım ve oturma odasının girişinden manzarayı izledim.

— Las Vegas'a doğru yola çıkmış olabilirler," diye yorumladı Isaiah.

— Ya da Los Angeles'a," diye ekledi Kai. Hâlâ hayatta olup olmadığını biliyor musun?

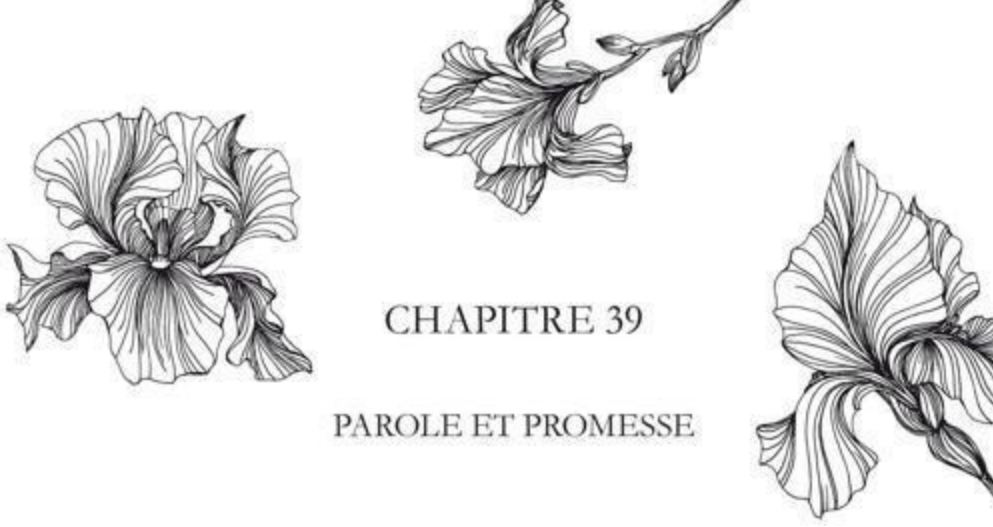
— Evet. İki gün önce yeni bir takas için benimle iletişime geçtiler. Sistemlerini hacklediğim için beni sorumlu tutuyorlar ama kız kardeşim gibi biri ya da onlara getirebileceği para karşılığında bu işin peşini bırakmaya hazırlar. Şerefsizler bana onun videolarını ve...

— Onları dinleme, istediklerini elde etmek için blöf yapıyorlar," diye araya girdi Kai. Baskıya boyun eğme. Ne yapabileceğime bakacağım.

— İhtiyacım olursa bana yardım edeceğine söz vermiştin Lakestone. Bu aylardır devam ediyor.

Kanepeden kalkın Isaiah'nın yalvaran gözleri Kai'ninkilerle buluştu. Odaya elle tutulur bir gerginlik yayılmıştı ve Isaiah'nın dehşeti çok açıktı. Isaiah uzaktan kumandayı titiz bir dikkatle masaya geri koydu. Her şey yerli yerindeydi, sanki her nesnenin belirlenmiş bir konumu vardı.

— Los Angeles'a bir göz atacağım," dedi Kai sakın ve soğukkanlı bir sesle. Sana yardım edebilecek birini tanıyorum.

— Neden ona yardım etmek istiyorsun?

— Çünkü ona söz verdim," diye nefes aldı Kai, üçüncü eklemi yüzünden gözleri hafifçe bulutlanmıştı. Isaiah'a da güvenmiyorum. Bazen Mason'la çalıştığına eminim. Eğer onun aracılığıyla benden intikam almaya çalışıyorsa hiç şaşırmam.

— Evet, o ve Mason kesinlikle birbirlerini tanıyorlar. Ama Isaiah'nın Mason'la senin görevin hakkında konuşabileceğini düşünmüyor musun? Senin zaten başka bir görevde olduğunu bilerek?" diye sordu Jacob, sigarasından bir nefes çekerken gözlerinde endişeli bir ifade vardı.

— Sonunda kaybeden o olacak, ben değil. Isaiah kendi çıkarlarını düşünüyor. Hiçbir şey söylemeyecek.

Yani Isaiah bazen Mason'la çalışıyordu, şaşılacak bir şey yok. O bir hackerdı. Kai'ye gösterdiği planlar profesyoneldi, kaçırılanların fotoğrafları ve isimleri ekranda gizlice gösteriliyordu.

— Peki, planın nedir?" dedi Jacob, düşüncelerini bölerek.

Kanepede, Jacob'ın yanındaydım. Kai karşılarındaki tekli koltukta oturuyordu. Oturma odasındaki masanın üzerindeki kafesinde oynamakta olan Rufus'a baktı.

— Basit, Scott'ı görmeye gidiyorum. Bu adamları takip ederken bu görevi yerine getiremem. Mason bir şeylerden şüphelenir. Scott birkaç adam sağlayabilir.

— Ona baskı yaptılar mı? Kai başını salladı.

— Blöf bile olsa, Isaiah zihinsel olarak kırılğan. Bu aylardır devam ediyor. Eninde sonunda çatlayacak.

— Peki işkence yaptığın adam, o bir şey söyledi mi?

Sorusunu duyduğumda nefesimin hızlandığını hissettim. Sonra aklıma bir görüntü geldi. *Kutu. Özel oda.* Kai'nin birkaç kez oraya girip değişmiş, farklı giyinmiş olarak çıktığını görmüştüm. Orada mı...?

— Tek kelime bile etmedi. Sonunda ondan kurtuldum," diye yanıtladı Kai, viskisinden bir yudum alarak.

— Ondan kurtuldun mu? Nereye?" diye sordu Jacob, gözleri kocaman açılmıştı.

Kai arkadaşına imalı bir bakış attı ve dalgın bir şekilde bardağıyla oynadı.

— Hâlâ *Box'ta*, sadece öldü. Yarın onu alıp Ewing Gölü'ne atacaksın.

Jacob tedirginliğini fark ederek bana şefkatli bir bakış attı. Ve bana verdiği gülümseme endişeyle doluydu. Duygularım hamdı ve Kai'nin yoğun bakışlarını üzerimde hissettim.

— Iris yarın benimle gelecek," diye duyurdu. Vernon'la yapacak işlerin olacak. Onu burada tek başına bırakma riskini almak istemiyorum. Mason seni ararsa, ona babasını bulmak için başka yollar aradığımızı söyle.

— Bekle... şimdiden bir tane mi buldun?" diye sordu Jacob, yüzünde inançsızlık ifadesi vardı.

Kai basit bir onay işaretiyle cevap verdi ve içkisini bir yudumda bitirdi. Jacob gözlerini kocaman açarak bu ifşanın tüm boyutlarını kavradı. Kai bakışlarını benden ayırmadı. Babamı bulabileceğimizi fark ettiğimde kalp atışlarım hızlandı.

— Biraz uyumalısın.

Ön kapı açıldı ve Kai'nin önünü kesti. Cody ve Vernon ortaya çıkarak ortamı anında yumuşattı. Jacob bilmiş bir gülümsemeyle arkadaşını karşıladı.

Cody gelip yanıma oturdu ve kolunu omuzlarıma doladı. Ben de onun sıcak varlığıyla rahatlayarak gülümsedim. Onu özlemiştim. Ama Kai'nin gözleriyle karşılaştığımda kanım dondu. Gözlerini ölümcül bir perde kaplamıştı. Bir anda, elinde tuttuğu bardak paramparça oldu. Delici gözleri şimdi Cody'ye odaklanmıştı. Jacob ayağa fırladı, durumu sakinleştirmeye çalışıyordu.

— Tamam... sakinleşelim," dedi, endişeyle en iyi arkadaşına bakarak.

Kai'nin nefes alış veriş düzeni düzensizdi ve titreyen elleri tedirginliğini ele veriyordu. Derin ve tehditkâr sesi sessizliği bozdu.

— Kapalı. Ton. Kol.

Rahatsız olduğu her halinden belli olan Cody bunu yapmaya başladı ama ben hemen onu durdurdum ve kolunu omuzlarıma doladım.

— Hiçbir şey götürmeyecek," diye sertçe karşılık verdim.

Hiçbir şey söylemeyecek ve hiçbir şey yapmayacaksınız.

Onu korkutmaya çalışırken sergilediği yersiz sahiplenmeden nefret ediyordum. Onu tokatlamak istedim. Bana öldürücü gözlerle bakıyordu ama başımı eğmedim. Kai çenesini sıktı, benimki içimde kabarıken onun öfkesi giderek daha görünür hale geliyordu.

— Onu öldüreceğim," diye ilan etti.

— Bana dokunan herkesi öldürmek isteseydin Mason'dan başlaman gerekirdi. Ama korkak olduğun için Cody'nin peşinden gitmek istiyorsun," diye karşılık verdim, kızgınlığının arttığını hissederek.

Yüzü düştü.

— Tamam, sanırım...

— Siktir git, Iris," diye homurdandı Kai.

— Siktir git, Kai," diye cevap verdim, ona ters ters bakarak.

Cody'nin yanımda gerildiğini hissettim. Yavaş yavaş elini omuzlarımdan çekerek beni ona bakmaya zorladı.

— Siz Lakestone olduğunı unutmuş olabilirsiniz ama ben unutmadım," diye cevap verdi.

Kai'nin muzaffer gülümsemesini gördüğümde öfkeden deliye dönmek üzereydim. Açıkça benimle alay ediyordu. *Piç kurusu.*

Gözleri hâlâ kanepeye yakın duran, sessiz ama dikkatli Vernon'a takıldı. Sanki Kai ona sessiz bir emir vermiş gibi, polis memuru anons etti:

— Cody, gidiyoruz.

Sessizce başını sallayan arkadaşşıma döndüm. Boğazımda bir yumru oluştu. Gitmesini istemiyordum ama gidişini çoktan kabullenmişim. Bana hüznünlü bir gülümseme verdi ve ben de ona sarıldım, sarılmama karşılık vermediğini görünce öfkem yeniden su yüzüne çıktı.

Muhtemelen diğeri yüzünden. Ölmesini istediğim kişi.

— Rox'a iyi bak, tamam mı? Sanki hayatım buna bağılıymış gibi elimi sıkarken kulağına fısıldadım.

— Seni çok özlüyor," diye itiraf etti Cody.

— Ben de onu özledim. Yakında döneceğim, *söz veriyorum.*

Ama içten içe, bu sözü tutup tutamayacağımı bilmiyordum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken görüşümün bulanıklaştığını ve boğazımın düğümlendiğini hissettim. Gitmesine izin vermek istemiyordum. Vedalardan nefret ederdim.

— Lütfen... beni kollarına al," diye mırıldandım.

O rahatlatıcı dokunuşu, o güvenlik ve şefkat hissini özlemişim. Kucağının belimde sıkılaştığını hissettiğimde kalbim hızla çarpmaya başladı. Boynunun çukuruna sokulduğumda içimden bir hıçkırık kaçtı.

— Kendine iyi bakacağına söz ver" dedim.

— Ne zamandan beri sözlerin senin için bir önemi var Simones?" diye mırıldandı gülerek.

Kai'nin görüntüsü önümde belirdi.

— Aşağı yukarı iki aydır.

Ondan uzaklaştım ve ıslak yüzümü sildim. Jacob beni teselli etmeye çalıştı:

— Oooohhh tatlım, ağlama! Onu *Box'ta* göreceğiz!

Cody başını salladı, sonra kulağıma fısıldadı:

— Lakestone ile birlikte olduğunu asla unutma. Davranışların hayatına mal olabilir. Çünkü onu unutmadım ve o adam beni çok korkutuyor.

Başımı salladım. İçimde uyandırdığı korkuya rağmen, bu embesil her şeyden önce bende çılgınca öldürme arzuları uyandırıyordu.

Çıkışa doğru yöneldiler, Jacob da onlara eşlik etti:

— Ben biraz burrito alacağım, kim ister?

Başımı sessizce salladım ve Kai sessiz kaldı. Cody evden çıkmadan önce bana bilmiş bir gülümseme verdi. Kai ve ben kendimizi yalnız bulduk. Hava daha da soğudu ve karanlık bakışlarım bir saniye bile ondan ayrılmadı.

— Ne?" diye sordu alaycı bir tavırla.

— İçimde seni öldürmek için çılgınca bir istek var.

— Seni gerçekten becermek istiyorum, ama her zaman istediğimizi alamayız.

Onun bu yorumu bende şok etkisi yarattı. Öfkeden şaşkınlığa geçişimi yakaladığında eğlenerek gülümsedi. Ama öfkem, şaşkınlığımı maskeleyemeye yetecek kadar hızlı bir şekilde yeniden ortaya çıktı. Paralı asker ayağa kalktı, soğuk gözleri hâlâ üzerimdeydi. Yaklaştı ve ben de teması sürdürmek için başımı kaldırdım.

— Sizin aksinize Prenses, o unutmadı," diye mırıldandı, eğilerek.

Her şeyi duymuştu. Bu kadar iyi duymayı nasıl başarıyordu?

— Benim aksime o ölmekten korkuyor," diye cevap verdim, kokusunun burun deliklerimi gıdıkladığını hissederek.

Hızlı bir hareketle eli boğazımı kavradı. Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı. Fısıldayarak beni kendine doğru çekti:

— Senin aksine, onu öldürebileceğimi biliyor.

— Onun aksine, beni öldürmeyeceğini biliyorum," diye cevap verdim, ona ters ters bakarak.

Şakacı bir gülümseme dudaklarını gerdi.

— Belki henüz değil, ama yapmayacağıma söz veremem.

Beni açıkça süzdü, lenslerimin maskeleyiği irislerimde oyalandı. Bakışlarının yoğunluğu altında kalbim daha hızlı atıyordu, tıpkı vücudu ve beni tutuşu kadar korkutucuydu. Ama beni ne kadar etkilediğini görmesine izin vermemeye çalıştım. Onun önünde zayıf düşmek istemiyordum.

"Kırılğan.

— Seni öldürmek isteyenlerden koruyacağıma söz verebilirim," diye mırıldandı Kai, dikkatle dudaklarına bakarak. Kimse sana zarar veremez... benden başka kimse.

— Ne kadar romantik," diye tükürdüm.

— Teşekkürler, kendi yolumda olmaya çalışıyorum," diye nefes aldı Kai, burnunun ucunun benimkine değmesine izin vererek. Ama ne zaman isterseniz bana öğretebilirsiniz Prenses.

Dudaklarımda şeytani bir gülümseme oluştu.

— Hey, Kai, sana ne öğretmek istediğimi bilmek ister misin?

Merakla bana baktı. Yaklaştım, dudaklarım onunkinden bir nefes uzaktaydı. Ağzım onunkine değerken parmaklarının boynumda hafifçe gerildiğini hissettim.

— Ağzını kapalı tut.

Nefes alması durdu.

Eğer herkesin ulaştığı gibi ben de ulaşamazsam, benden önce kimsenin ulaşamadığı gibi ben de ona ulaşmanın başka bir yolunu bulurum.

— Bunu nasıl yapmayı planlıyorsunuz?

Yavaşça elimi onunkinden kurtardım ve gözlerimi ondan ayırmadan ayağa kalktım.

Benimle aynı anda doğruldu, her zaman yaptığı gibi beni kısıtlamadan yuttu.

— Nasıl yapacağımı düşünüyorsun?

Tek kelime etmeden beni incelerken dudakları aralandı. Kısa bir süre sonra mırıldandı:

— Bilmiyorum... Bana gösterebilir misin?

Yaklaşarak dudaklarımı onunkilere değdirdim, onu Mason'a bağlayan anlaşma yüzünden hiçbir şey yapamayacağının farkındaydım.

Seni yakacağım.

— Sana gösterebilir miyim?" diye sordum, ellerimi kazağının ve deri ceketinin üzerinden gövdesine doğru nazikçe kaydırarak.

Sanki artık hiçbir şey üzerinde kontrolü yokmuş gibi yavaşça başını salladı. Gözlerinde derin bir ihtiyaç, temas için bir arzu ve susuzluk görebiliyordum, sanki sonsuza dek aç bırakılmış, yiyecekten mahrum bırakılmış ve şimdi yiyebildiğin kadar açık büfe ile alay ediliyormuş gibi.

— Sözlerine ihtiyacım var, Kai.

Gözleri büyüdü, nefesi kesildi. Bakışları daha da yoğunlaştı, ellerim göğsünde gezinirken gözlerinde bir parıltı belirdi. Sözlerime kendini kaptırmışken, bıçağını almak için cebine doğru usulca uzanan elimi fark etmedi.

Sözünden vazgeçmeye hazır mısın, Lakestone?

— Ben... Ben... bana göstermeni istiyorum," diye kekeledi neredeyse çaresiz bir tonda, "lütfen...

Kafasının iyi olduğunu, tüm kontrolünü kaybettiğini biliyordum. Dürtüleri mantığının ötesindeydi ve benim aradığım da tam olarak buydu. Ona kendi yöntemimle ulaşmak.

— Oh... şimdi de sözlerinizi tutmak istemiyor musunuz?

Keskin bir sarsıntıyla bıçağı çıkardım ve boğazına dayayarak bir kez daha nefesini kestim. Derisini sıyıran bıçağa karşı vücudunun sertleşmesini izlerken dudaklarımda muzaffer bir gülümseme belirdi.

Başını kaldırıp bana baktı ve ben de fısıldadım:

— Sen zayıfsın, Lakestone.

Şaşkınlıkla yüzünde bir gülümseme belirdi. Gözleri bıçağı tenine doğru tutan elime takıldı. Bir anda onu yakaladı ve bıçağı çekti. Serbest kalan eli boğazıma dolandı ve sıkıca bastırarak yüzlerimizi birbirine yaklaştırdı.

Vücudumdan bir korku ürpertisi geçti ve boş yere elimi kurtarmaya çalıştım. Ama onun gücü benimkinden çok daha fazlaydı ve tutuşunun sertliği karşısında acı içinde yüzümü buruşturdum. Beni bıçağı bırakmaya zorladı ve bıçağın yere çarparken çıkardığı metalik ses odanın içinde yankılandı.

— Evet... Senin için zayıf, Prenses.

İki gün sonra. Saat 4'te. Los Angeles'ta.

— Umarım Scott'ın kızı ve babamın çaldığı parayı bulur." Paralı askere ters ters bakarak tükürdüm. O kadar yol gelmiş...

— İnemeyi kes, sabrım yok," diye homurdandı arabayı sürerken. Scott telefonda bir şeyler isteyebileceğiniz türden bir adam değildi.

İki gün. Lanet bir uçağa binebilecekken Los Angeles'a gitmek için iki gün. İki gün boyunca sadece uyumak ve işemek için durduk. Yorgunluk artmış, bacaklarıma ve sırtıma ağırlık yapmıştı. Tek istediğim bir yatak ve biraz dinlenmekti.

Kapanmış bir yola yaklaştığımızda, yolumuzu kesen silahlı adamları görünce yutkundum. Kai durdu. İçlerinden biri öne çıktı ve paralı asker camını yarı indirerek ona dik dik baktı. Çok rahat bir şekilde sergiledikleri silahları gördüğümde soluk soluğa kaldım.

— Scott geleceğinizi kimseye söylemedi," dedi bize silah doğrultan adam.

Kalbim şiddetle yerinden fırladı. Kai sahte bir umursamazlıkla başını koltuğuna yasladı ve telefonundan bir numara çevirdi. Birkaç saniye sonra boğuk bir ses duyuldu:

— Lakestone.

— Köpeklerine söyle beni içeri alsınlar. Zamanım yok," diye karşılık verdi Kai, hiç istifini bozmadan.

Boğuk bir kahkaha ona cevap verdi ve ardından uzaktan bir silah sesi duyuldu. Önümüzdeki adam hemen silahını indirdi. Tek bir el ateş Scott'ın anlaştığını gösteriyordu.

— Kaliforniya'ya hoş geldin Lakestone.

— Bırakın girsin!" diye emretti bizi durduran adam, gözlerini Kai'den ayırmadan geri çekilmeden önce.

Kai camı açarken arsızca sırıttı. Ani bir hız patlamasıyla, zaten açık olan bir kapıya ulaştık. Mülk

önümüzde uzanan manzara etkileyiciydi. Büyük ve modern bir konak manzaraya hükmediyor, cumbalı pencereleri güneşte parlıyordu. Bu adam bırakın psikopatları, meraklı seyircilerden bile korkmuyordu.

Belki de psikopat olan odur.

Konuşma.

Açık bir garajın yanına park ettik. Arabadan indim, evin büyüklüğüne, uçsuz bucaksız bahçesine, pırıl pırıl havuzuna ve cesur mimarisine hayranlıkla baktım. Kai benden önce ön kapıya geldi ve hızla kapıyı çaldı. Dönerek bana emretti:

— Konuşmuyorsun.

— Zevkle," diye yorgunca nefes aldım.

Kapıyı genç bir kadın açtı. Belli belirsiz tanıdık geliyordu.

— Birazdan burada olur," dedi bana dostça gülümseyerek.

Sesler duyduk ve hemen gözüm korktu ve utandım. Tanımadığım bir yerde, daha da az tanıdığım insanlarla birlikte olmaktan nefret ediyordum.

Oturma odası büyüktü ve zevkle dekore edilmişti. Bir akşam Kai'yi ziyaret eden iki adam oradaydı ve etraflarında iki kadın vardı. Biri melek gibi güzeldi, uzun kahverengi saçları ve masmavi gözleri vardı. Güzelliği beni karmaşıktırdığı kadar korkutuyordu da. Yanında sarışın bir kadın vardı, konuşmasını yarıda kesip bize baktı, ilgisini çekmişti.

— Habersiz gelmeden hoşlanmıyorum Lakestone," diye mırıldandı siyah saçlı adam, "bu beni korkutuyor.

Kai tam cevap vermek üzereyken başka bir ses duyuldu.

— Eliniz boş gelmediğiniz için teşekkür ederim," diyor adam.

O gece, Kai beni odasına kilitlemeden önce bana ilgi gösteren oydu. Kyle, eğer doğru hatırlıyorsam.

— Biraz daha yaklaşırsan kafanı koparırım," diye homurdandı Kai, ona şeytani bir bakış atarak.

— Bir kez olsun sizi tutmayacağım," diye duyurdu yanımızdaki başka bir ses.

Arkamı döndüğümde, bakışlarım boyuyla Kai'ye rakip olan heybetli sarışın bir adamla karşılaştı. Derin gri gözleri, dudaklarından sarkan sigarası, parmaklarındaki yüzükleri ve dövmeleleriyle Kai Lakestone'unkine ürkütücü derecede benzeyen bir aura yayıyordu.

Sormadan önce bana kayıtsızca baktı:

— Yalnız gelmedin... O kadar önemli mi? Kai sırtarak elini sıkamak için uzandı.

— Beni hapisten çıkardığın gün kadar önemli" diyor Kai. Bir buçuk yılı aşkın bir süredir aile şirketini yönetmek size koyu halkalar verdi.

Gözlerim açıldı. Kai'nin hapisten çıkmasına yardım eden kişi o muydu? Ama kimdi o?

Kai'nin sözlerine hafifçe gülen sarışın adam bana döndü.

— Bu senin yeni görevin mi?" diye sordu bana doğru başını sallayarak. Kai başını salladı.

— Hadi, konuşalım.

Kai bana döndü ve fısıldadı:

— Bir dakika içinde döneceğim.

Yabancılarla çevrili bu salonda yalnız olma düşüncesi beni tedirgin etti. Muhtemelen gerginliğimi hissetmiş olacak ki, bizi karşılayan esmer kadın nazikçe konuştu:

— Gelin ve oturun, birlikteyken acele etmezler.

Tereddütlü bir gülümsemeyle kanepenin ucundaki yerimi aldım. Gözlerini üzerimde hissettiğim için yeraltında kaybolmak istedim.

— Peki, karar verdiniz mi?

— Asher kabul etmez," diye mırıldandı sarışının yanındaki esmer. Ona şantaj yapmayacağım.

— Ella!" diye haykırdı Kyle, "şu anda tek umudumuz sensin!

—Avustralya'ya gitmiyorum!" diye patladı Jacob ve Kai'nin evinde gördüğüm diğer adam. Beni rahat bırak!

— Ash Lakestone'la birlikte yukarıda. Ondan sonra bir plan yapma şansımız olmayacak! diye ısrar etti Kyle, gözleriyle Ella'ya yalvararak.

Sarışın araya girdi:

— Ben de gelmek istiyorum.

— Yani sen!" diye haykırdı adam, "beni koruman gerekiyor, sözleşmende bu var!

— Bu çok cazip," diye cevap verdi gülerek ve omuz silkerek.

Sanki ben görünmezmişim gibi konuşuyorlardı ki bu da bana uyuyordu. Siyah saçlı olan Ben, Kyle, Ella ve şu anda Kai ile birlikte olan Scott adında bir Ash vardı. Diğer iki kadının isimlerini bilmiyordum ya da en azından daha önce gördüğümün ismini unutmuştum.

— Ally gidiyorsa ben de gidiyorum," dedi kapıyı açan kadın. Benim dışımda herkes tatilde!

Demek sarışın olan Ally'ydi.

— Kiara, kapa çeneni," diye tükürdü Ben. Ben de hiç almadım. Al bakalım, Kiara!

— Daha ne olsun!" diye haykırdı Kyle, Ben'e dönerek. Tıpkı geçen seferki gibi eğleneceğiz!

Ella bana baktı ve sonra utangaç bir gülümseme verdi, ben de ona karşılık verdim. O kadar güzeldi ki, bu yasak olmalıydı.

— Bekle... Ash'in bu sabah senden yapmanı istediği şeyi yaptın mı?" diye sordu Kiara, iki adamı inceleyerek.

Ben ve Kyle gözlerini açtılar, onları hemen Kiara izledi. Ella dudaklarını birbirine bastırarak kendini tutmaya çalışırken, Ally kontrolsüz bir kahkaha patlattı.

— Başın büyük belada," dedi.

Ash'in boēuk sesi çınladı:

— Kyle! Kyle! Ben! Ben! İstediyimi gönder!

— Tamam, gidiyoruz," dedi Ben.

Odadan çıkmak için aceleyle ayaēa kalktı, Kyle da peşinden geliyordu.  n kapı arkalarından çarptı. Kiara bana dönmeden önce bir kahkaha patlattı.

— İçecek bir şey ister misin?

Kibarca reddettim. Tedirginliēim hissediliyordu ve vücudumda hafıf bir titreme vardı. Bakışların farkında olarak bacaēımı mekanik bir şekilde hareket ettirdim.

— Bu yılki esir partisini kim düzenliyor?

Kai'nin bir an önce dönmesini umarak dikkatimi süslemelere vermeye çalıştım. Ellerim terlemişti ve muhtemelen öyle olmasam da bu yabancılar tarafından yargılandiyımı hissediyordum. Bu kadınlar şaşırtıcı derecede güzeldi. Ella sadece ekranlarda g rebileceēiniz bir güzellik yayıyordu; her kadının imreneceēi doēal bir zarafeti vardı. Kiara ise enerji doluydu ve bu da parlak, sevecen g l msemesinden anlaşılıyordu. Ally ise m kemm l bir vücuda sahipti; sarı saçları güneş ışınlarının dokunuşuyla parlıyordu, gözleri ışıl ışıldı ve yanakları narin bir pembe tonundaydı.

Onların yanında kendimi önemsiz hissediyordum, kıskançlıktan  atlıyordum. Onların  zg veni ve g zelliēi beni ařaēılık hissettiriyordu. Sürekli sakladiyım komplekslerimi düşünmeden edemiyordum. Kontakt lenslerin ardına gizlediēim gözlerimi, sıska vücudumu ve bol kıyafetlerin altına sakladiyım saçlarımı. Kusursuz bir cilayla süslenmiş narin parmakları vardı. Buna karşılık benim parmaklarım, ince olmalarına raēmen, tamamen kemirilmiş kaygılarımın izlerini taşıyordu. İ ē d sel olarak, onları gözden uzak tutmayı umarak kalçalarımın altına sakladım.

— Sen Lakestone'un kız arkadaşı mısın?" diye soran bir ses beni içimdeki hapishaneden çıkardı.

Ally'ydi. Kalbim hızla çarptı ve başımı hızla salladım.

Gitmek yok mu?! Ölmeyi tercih ederim!

— Bu onun işi Ally," diye mırıldandı Kiara bana gülümseyerek. Kai kız arkadaşı olacak bir tip değil, bunun için yeterli duyguları yok.

Kai Lakestone'un hiçbir şey hissetmediği söylenirdi. Bu kısmen doğrudu... ama tamamen değil. Kai hissetmesine izin veriyordu, ama sadece geceleri, tamamen yalnızken. Sanki duygularını göstermek onun için bir tabuydu. Sanki insanlığını kabul etmeyi reddediyordu.

— Yapabilir, ona bir bakın, çok güzel" diyor Ally gülümseyerek.

Yanaklarım kızardı. Onlar kadar güzel olmadığımı bildiği için söylediğine kendimi ikna ederek iltifatı duymamazlıktan gelmeye çalıştım. Ella sessizce başını sallayarak Ally'ye hak verdi. Bunu benim gözümde güzelliğin timsali olan onlardan duymak komikti.

Birden odaya bir köpek girdi.

— Gel buraya, Tate!" diyor Kiara, kanepeyi okşayarak. Gel ve yerleş!

Köpek Tate yanıma geldi ve beni kokladı. Utangaç bir şekilde gülümsedim, çünkü hayvanları her zaman çok sevmişimdir.

— Lakestone da Tate'i ilk gördüğünde gülümsedi," diye hatırlıyor Ella.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve beceriksizce mırıldandım:

— Ah... şey... evet?

Seni piç, bir gülümseme için bile sana bağılıyım.

Ama şaşırmadım, Rufus'a nasıl davrandığını görmüştüm. Hayvanları sevdiğini biliyordum.

Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir akşam hakkında konuşmaya devam ederken, merdivenlerden gelen ayak sesleri bana toplantının bittiğini söyledi.

Telefonla da kolayca yapılabilecek bir toplantı.

Herkes ayağa kalktı ve Kiara beni girişe kadar götürdü, orada Kai ve Ash'e katıldık.

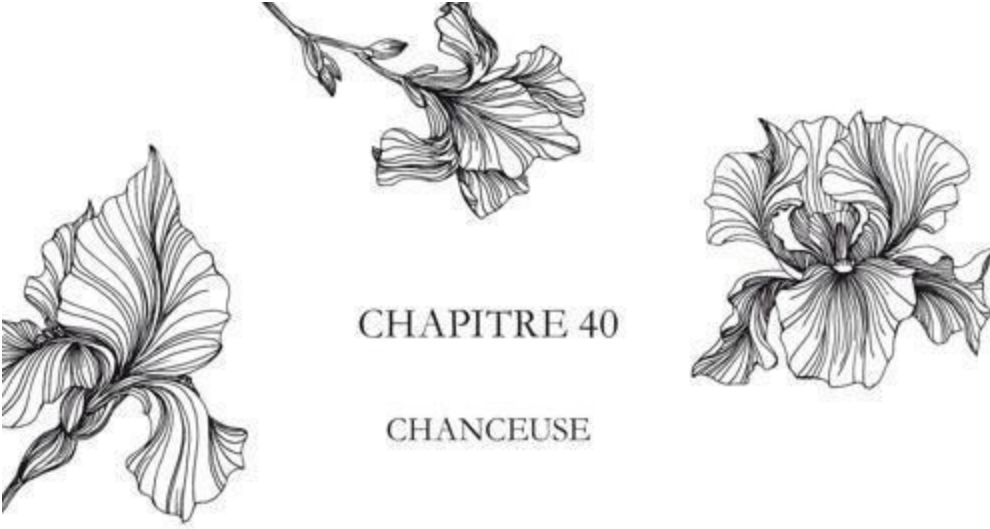
— Ne yapabileceğime bakacağım," diyor Asher, "ama size hiçbir şey için söz veremem.

Kai başını salladı. Ash bana kısa bir süre baktı. Beni korkutan doğal bir otorite yayıyordu.

— Senden ne istediğimi unutma," diye hatırlattı Kai'ye kapıyı açarken.

İkincisi cevap vermeden önce kısa bir kahkaha attı:

— Ne yapabileceğime bakacağım ama herhangi bir söz vermiyorum.

Elimde bir tepsi kokteyl ve Box'ın kulakları sağır eden müziği kulak zarlarımı tahrip ederken cesetlerin arasında ilerledim. Her taraftan kahkahalar ve sesler yükseliyor, etrafımda bir ses kasırgası yaratıyordu. Ama hepsinden önemlisi, onun bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Bu ısrarı arkamda hissedebiliyordum ve nihayet başımı çevirdiğimde gözlerimiz buluştu.

Ayağa kalktı ve gizlice tuvalete doğru başını salladı. Neon ışıkların kırmızısı tenimin nemini vurguluyordu. Gözlükleri bırakarak davetine uydum ve kendimi tuvaletin mahremiyetinde onunla karşı karşıya buldum.

Kapıyı kapattığımda kalbim güm güm atıyordu. Gömleğinin düğmelerini açmaya başlarken gözleri beni yutuyordu.

— Prenses, kapıyı kilitle.

Yavaş yavaş ortaya çıkardığı heybetli vücudu gözümü korkutuyordu. Beni dikkatle izliyordu, gözleri tenimin her santimini araştırıyordu. Gizlice dudağını ısırduğında bacaklarımın gevşediğini hissettim.

— Sabırsızlanıyorum.

Ben daha tepki bile veremedi bana doğru koştu, dudakları şiddetle dudaklarıma yapıştı ve ben gözlerimi kapattım, yüzüm geri çekildi.

ağızımdan bir iç çekiş çıkmasına izin verdim.

Lanet olsun.

Parmakları boynuma dolandı. Parmaklarını çektiğinde gözleri benimkilere bakıyor, arzumun belirgin izlerini arıyordu. Nefeslerimiz senkronize, hızlı ve ağırdı. Bakışlarının sıcaklığını, teninin sıcaklığını ve yüzüme değen nefesinin sıcaklığını hissettim.

— *Çünkü seni hemen şimdi, burada becermek için çılgınca bir istek duyuyorum.*

Parmakları özel bölgemi bulduğunda ve külotumun üzerinden nazikçe dokunduğunda dudaklarımdan bir inilti çıktı.

— *Kai.*

— *Hoşuna gitti mi?" diye dudaklarıma yaklaşarak iç çekti ve başparmağını şehvetli bir şekilde ovuşturdu.*

— *Mmm...*

Beni okşamaya devam ederken bana gülümsedi ve benden iniltiler kaçtı. Dudaklarıma ve alnıma narin öpücükler kondurdu ve parmaklarının sıcaklığının külotumun içine kaydığını hissettim.

— *Çok eğleneceğiz prensesim.*

— *Uyan.*

Kalbim küt küt atmaya başladı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kai'nin yüzü benimkinden sadece birkaç santimetre uzaktaydı.

Vay anasını.

Panik damarlarımda dolaşıyordu. Neden bana öyle bakıyordu? Yüzündeki hafif gülümseme beni daha da rahatsız etti. Fısıltılar mı duymuştu? Rüya görürken inlemiş miydim?

Etrafa hızlıca bir göz attığımda vardığımızı anladım. Evin önüne park etmiştik. Kalbim hızla çarpıyordu. Hâlâ rüyamın kalıntılarının vücudumda kontrolsüzce titreştiğini hissedebiliyordum. O lanet rüya. *Neden o rüyayı görmüştüm ki?*

— *Arabada uyumak ister misin?" dedi Kai dışarıdan.*

Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak bir elimi saçlarımda gezdirdim, sonra arabadan indim, ısırın soğuk beni titretiyordu. Kar ayaklarımın altında çıtırdıyordu. Kai kapıyı açtı ve ben de hızla içeri daldım.

— Jacob nerede?

— Uyuşturucu almaya gitti," diye yanıtladı Vernon, elinde bir sigarayla. Mason dün seni arıyordu.

Hiçbir şeyden vazgeçmeyen eski bir kız arkadaş gibi.

— Beni rahat bırakmayan eski bir kız arkadaş gibi," diye homurdandı Kai yatak odasına doğru giderken. Ona ne söyledin?

Kalbim küt küt atmaya başladı.

— Iris'in babasını aramaya gittiğini. Ama sanırım bu gece dönecek.

Kai'nin odasının kapısı açılıp tekrar kapanırken gıcırdadı. Rufus'un kafesi hâlâ oturma odasında duruyordu. Küçük kemirgenim mutlu bir şekilde yemeğini hazırlıyordu.

— Nasıl hâlâ hayattasın bilmiyorum," diye merak ettim, onu izliyordum.

Ben kendi hayatımda kaybolmuşken, o kendi küçük hayatında evinde gibiydi.

Lanet olsun. Lakestone'la ilgili bir rüya gördüm.

Kafesi kaptığım gibi yatak odama yöneldim. İçeri girince kapıyı kilitledim ve Rufus'u yatağıma yatırdım.

— Tamam, Rufus, bu boktan.

Soyunurken, bana eziyet eden her şeyi Rufus'la paylaştım. Neyse ki artık mikrofonum yoktu. Gözlerimi kapatarak başımı okşadım. Kendi düşüncelerimden duyduğum utanç ve hayal kırıklığı neredeyse kafamı dolaba vurmama neden oluyordu. *Lanet olsun.*

— Bunu neden rüyamda gördüm ki? Ve lanet *kutuda*?

Üzerimi değiştirirken duş alma fikri aklımdan geçti ama yorgunluk galip geldi.

— Kahretsin, ya beni duyduysa?

Gülümsemesi... Onda bir şey vardı. Bunu hissedebiliyordum. Stres vücudumdaki her kası gerdi. Rüyamda ne olduğunu bildiği düşüncesi beni iliklerime kadar ürperti. Bilinçaltım tarafından ihanete uğramış olma hissi tedirgin ediciydi.

Aklım başımda değilken, derin bir iç çekişle yatağıma geri döndüm. Rahatlamak ve uyumak istiyordum ama huzur ve sessizlik artık ulaşılmaz görünüyordu. Düşüncelerim uğulduyor, birbiriyle çarpışıyor, her soru huzursuzluğumu artırıyordu.

— Kendime vurmak istiyorum..." diye mırıldandım, başımı ellerimin arasına gömdüm.

Oturma odasından gelen sesleri duyabiliyordum, Kai Vernon'la konuşuyordu. Birden bir aydınlanma yaşadım ve gözlerim açıldı. Kai, Vernon'a Jacob'a olduğu kadar yakın değildi. Aslında, onları tanıdığımndan beri, etkileşime girdikleri zamanların sayısını bir elin parmaklarıyla sayabilirdim. Günlük hayatlarını paylaşan iki insan gibi konuşmuyorlardı. Kai etraftayken, Vernon neredeyse arka planda kaybolurdu. Vernon'la yaptığımız birkaç konuşma da Kai'nin olmadığı zamanlardı. Sanki varlığını kabul ettirmeye cesaret edemiyor gibiydi. Birlikte çalışmalarına ve Vernon'un Kai'nin en yakın arkadaşının erkek arkadaşı olmasına rağmen. Aralarında hiçbir suç ortaklığı yoktu. Vernon'un Kai'nin odasına girmesine bile izin verilmedi. Vernon'un bana söylediği gibi, Kai ona güvenmiyordu.

— Iris," diye seslendiğini duydum Kai'nin

kapının arkasından. Doğruldu.

— Evet mi?

— Biraz uyu, bu gece yapmamız gereken bir şey var.

Sesindeki soğukluk ilgimi çekti ve bir şeylerin ters gittiği hissini pekiştirdi.

— Neden burada olmak zorundayım?

— Bilmiyorum ama riskli," diye cevap verdi Jacob ağır bir iç çekişle. Babanın astronomik bokundan beri pek çok insan para peşinde. Mason, Kai'yi sıkıştırmak için onun başka bir Simones'la birlikte olduğu dedikodusunu çıkardı. Bu şekilde herkesin hedefi haline geldin.

Bunun fazlasıyla farkındaydım.

Organizasyon'un heybetli kapısının önüne park etmiştik. Kai bir telefon görüşmesi yapmak için uzaklaşmış, Jacob, Vernon ve beni arabada yalnız bırakmıştı. Biz içeri girmeden önce birine ulaşması gerekiyordu.

— Kimse gerçekte neye benzediğini bilmiyor, Amerika'da çok sayıda Simone var," diyor Vernon, "ve baban muhtemelen kimse para izini takip etmesin diye ilişkinizi gizlemeye özen gösterdi. Ve Evan Simones'un saklı kızını bulsalar bile... onun nane gözleri var.

Ve kahverengi lens takıyordum.

— Birinin evinize girdiği gece, işte o zaman tehlikede olduğunuzu anladık," diye açıkladı Jacob, "birileri yerinizi tespit etmişti. Ve ironik bir şekilde, Kai'nin sana göz kulak olmak için orada olmadığı tek gece de o geceydi.

— Mason hala bize baskı yapabilir mi?

— Yapabilir, evet, o adam piçin teki. İstedini alamazsa, en iyi kartlarını oynar ve sen de onlardan birisin. Kimliğiniz onun için bir silah. Bu yüzden seni Organizasyon'a geri getirmekte isteksiziz. Her an bildiklerini açıklayabilir.

— Kim bilir? Benim için mi?

— Ben, Kai, Vernon, Mason ve Casey... ve muhtemelen evine giren kişi. Ve hepsi bu kadar.

Yutkundum.

— Ama stres yapmayın" diyor Vernon. Sadece doğal davranın ve konuşmayın.

Ne kadar göze çarpmazsanız o kadar iyi.

Son sigarasını içmekte olan Kai'ye baktım. Paralı asker Mason'ın çağrısından beri garip bir şekilde mesafeliydi. Rahatsız edici bir soğukluk içinde debeleniyordu.

— Hadi sevgilim, gidelim," dedi Jacob, Kai bize doğru gelirken. Bay 'bir bacak ve iki beyin hücresi'ni bekletmemeliyiz.

Şaşkınlıkla ona baktım.

— Sadece bir bacağı mı var?

— Evet, ben de ondan kurtulabilmemiz için kafasını kaybetmesini tercih ederdim. Ama gerçek iblisler cehennemde değil. Onlar burada, bizimle birlikte, yeryüzünde.

— Nasıl kaybetti?

— Savaşa," diye yanıtladı Jacob kapı açılıp Kai arabaya binerken.

Bu yere karşı derin bir tiksinti duyuyordum. Tüylerim diken diken oluyor, midem rahatsız edici bir şekilde çalkalanıyor ve bir baskı hissi yavaş yavaş üzerime çöküyordu.

Mason bizi çağırmıştı ve 'biz' derken her birimizi ayrı ayrı kastetmiştim. Jacob genel bir toplantıdan bahsetmişti ama arabayı sürerken sessizliğini koruyan Kai'ye doğru kaçamak bakışlarını fark etmiştim. Bu sessizlik korkutucu bir hal almıştı.

Arkada yanımda oturan Vernon düşünceli görünüyordu, ayrıca sinsice Kai'ye bakıyordu. Lakestone'un bir şey söylemesini mi bekliyorlardı? Ama Kai sessizliğini korudu, yüzü hiç bozulmamıştı, ifadesi buz gibiydi. Mason'ın beni gözlerinin önünde dövmekten zevk aldığı günkü yüz ifadesiyle aynıydı. Kendi adıma, ıstırap beni kavradı. Kalbim hızla çarpıyor, parmaklarım gergin bir şekilde bükülüyordu. Ağır silahlı muhafızlar önümüzde durmuş, Teşkilat'ın girişini koruyorlardı.

— Bu çağrı için sana bir neden söyledi mi?" diye sordu Kai aniden, uzun ve kurşuni sessizliği bozarak.

Jacob ona baktı, soruyu sormak için dönmemiş olan yüzünde cevaplar arıyordu.

— Az önce büyük bir toplantıdan bahsetti.

Dikiz aynasından Kai'nin saat 10.58'i gösteren saate baktığını gördüm. Umursamaz bir hareketle sigara izmaritini camdan dışarı fırlattı ve arabayı girişe doğru sürdü. Korumalar yolumuzu kesmeye çalıştı ama Kai bariz bir küçümsemeyle onlara baktı.

— Yol açın!" diye emretti bize doğru gelen bir adam, "Bu Lakestone.

Kai camı açarken cevap verdi:

— İyi köpek.

Örgüt'ün inine girdiğimizde Jacob güldü. Birkaç kişi ana binanın yakınında sohbet ediyordu, gözleri Kai'nin arabasına dikilmişti. Birden orada çok fazla insan olduğunu fark ettim.

— Ne oluyor lan?" diye mırıldandı Jacob.

Kai arabayı dışarıdaki insanların önüne park ederken Vernon kaşlarını çattı. Yaklaşık on beş kişi kadar görünüyordı ve hepsi de bir şey için orada gibiydi. Muhtemelen toplantı için.

— Siktir git," diye tersledi Kai. Jacob, sen Iris'le kal. Onu güvende tut.

— Katılıyorum," diye yanıtladı Jacob başını sallayarak.

Endişe seviyem yükseldi, bacaklarım titremeye başladı ve nefes alışım hızlandı.

— Vernon, sen burada kal. Diğer piçin herkesi toplayarak ne yapmaya çalıştığını bilemeyiz," diye ekledi Kai.

— Ben de varım.

Kai arabadan indi. Jacob da bana güven verici bir bakış atarak aynısını yaptı. Kalbimin çılgınca atışını sakinleştirmek için derin bir nefes aldım ve ben de onu takip ettim. Jacob koruyucu kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine doğru çekti, Kai ise

Önümüzde yürüdü, kibrini sergiledi, varlığıyla diğerleriyle açıkça alay etti. Ünü ondan önce geliyordu.

Bu dünya benim kavrayışımın ötesindeydi. Yine de, sonunda, içinde eridim.

Fısıltılar ve meraklı bakışlar beni rahatsız etmeye başlamıştı ama Jacob'ın beni yönlendirmesine izin verdim. Binanın girişine yaklaştıkça artan bir vızıltı hissediyorduk. Merakla arkamı dönmeye çalıştım ama Jacob kolunu enseme bastırarak beni geri çekti.

— Kai'nin gelmesini bekliyorlardı," diye kulağıma fısıldadı. Toplantı onsuz başlamayacak.

Önümüzde ilerlerken Kai'nin sırtına baktım. Birkaç basamak çıktıktan sonra boş bir salona girdik. Konuşmaların ve ayak seslerinin yankıları bitişik koridorlarda yankılanıyordu. Kai'nin rehberliğinde yolumuza devam ederek koridorun sonundaki bir kapıya ulaştık. Kapıyı çalmadan açtı. Büyük bir oda ortaya çıktı, etrafı yirmi kadar sandalyeyle çevrili kocaman yuvarlak bir masa vardı. Ve bu masanın ucunda, bir kral gibi tahta oturmuş Mason vardı.

— İki dakika geciktiniz," dedi ve saatine baktı.

Bastonu yanında, rahat bir şekilde oturuyordu. Bakışları üzerime düştü ve sırtıttı.

— İyi akşamlar, Iris.

Önce için Cevap ver, Kai kapalı ve kapı arkasındaBiz ve
Mason'la doğrudan yüzleşti.

— Neden var toplanmak Burada? O var hiçbir şey
à yapmak için Organizasyon ile.

— Onu korumasız bırakacak kadar ona güveniyor musun, Kai?

Bu tahrik karşısında paralı asker hiçbir şey söylemedi. Mason dikkatini tekrar Jacob ve bana çevirdi.

— Oturun.

Kapı çalındı. Kai hareketsiz kaldı, bakışları hâlâ kışkırtıcı bir gülümseme takınmış olan Mason'daydı.

— Duygularına kapılıyorsun, Kai. Belki de rehabilitasyona geri dönmelisin.

— Kapa çeneni!" diye bağırdı Jacob, onu gözleriyle öldürerek.

Hissedilir gerginliği görmezden gelen Mason, masanın üzerine bir silah koydu ve Kai'den gözlerini ayırmadan şöyle dedi

— İlerleyin ve silahlarınızı masanın üzerine koyun.

Jacob beni hemen yanına çekti ve büyük masanın etrafına oturduk. Kai dört sandalye ötede, Mason'a çok yakın oturuyordu. İnsanların teker teker içeri girişini izledim. Her biri oturmadan önce silahlarını masaya yerleştirmek için zaman ayırdı. Herkes yerleştikten sonra Mason ayağa kalktı.

— Mükemmel. Herkes burada mı?

Odayı taradı ve boş bir koltuk fark etti. Vernon'un olmalı. Neden Kai onu bizimle gelmeye zorlamadı?

Mason devam etti.

— Sizi bir araya getirdim çünkü siz Teşkilat'ın seçkinlerisiniz. Ve çok önemli bir duyuru yapacağım. Size güveniyorum. Yüzde 70 diyelim, ki bu zaten hatırı sayılır bir oran.

Ajanlardan biri gözlerinde şüphe dolu bir ifadeyle konuştu.

— Lakestone neden burada?

— Dersini almış gibi görünmüyorsun. Eğer tazelemeye ihtiyacın olursa, ben buradayım," dedi Kai sert bir şekilde.

Sanki adam bir bakışı bile hak etmiyormuş gibi arkasını dönmedi.

— Lakestone, Organizasyon'un *meyvesinin ta kendisidir*. Bunu göz ardı etmek acemice bir hata olur," diye küçümseyerek karşılık verdi Mason. Bu gece buradayız çünkü o piç Simones'in potansiyel olarak yerini tespit ettik.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Kai'nin yüzü gerildi, kasları gerildi. Jacob mırıldandı, bakışları Kai'ye sabitlenmişti:

— Oh... o piç...

Kendi zihnim şaşkınlıkla sarsıldı. Mason'ın ifşası beklenmedikti, özellikle de böyle bir izleyici kitlesinin önünde. Ellerim titremeye başladı. Ne halt etmeye çalışıyordun?

— Ve onu bulmanın neden bu kadar uzun sürdüğünü anlamıyorum.

Kai derin bir nefes aldı, gözleri önündeki silahlara sabitlenmişti. Elleri hafifçe titriyordu, bu da gergin bir şekilde yutkunmama neden oldu.

— Lakestone bu görevi yönetiyor. Ona %99 güveniyorum. Ancak... hala o %1 var.

Jacob'ın mırıldandığını duydum, neredeyse duyulmuyordu:

— Ne oluyor be?

Korku içime yayıldı, dikkat çekmemeye çalışırken beni sarstı. Kontrolümü kaybetmek üzereymişim gibi hissediyordum. Önümde çekilmeye hazır duran silahlar başımı döndürüyordu. Diğer katılımcıların meraklı ve dikkatli bakışları içimi delip geçiyordu, hepsi neden orada olduğumu merak ediyordu. Eğer ilişkimi herkesin önünde açıklarsa, bunun Kai ve benim için sonuçları ne olurdu?

Bir adam tekrar konuştu:

— Neredeyse zirvesindeyken neden sadece %70 güven duyalım?

— Lakestone bir kez daha Organizasyonun *meyvesi oldu*. Ve size neden %100'e bu kadar yakın olduğunu kanıtlayacağım," diye ilan etti Mason.

Kalbim küt küt atmaya başladı.

— En iyi arkadaşının kız kardeşini infaz edebilir" diyor Mason. Göster onlara Lakestone. Silahını al ve tetiği çek, sadece bir kez.

Sonra beni işaret etti.

Mason az önce Kai'ye beni öldürmesini emretmişti.

Nabzım hızlandı. Dehşet beni ele geçirdi. Kaçmak istedim ama kaçamadım, bedenimin içinde sıkışıp kalmıştım. Gittikçe artan tedirginliğimi hisseden Jacob, en az benim kadar korktuğu belli olmasına rağmen elini kalçama koydu. Kai sessiz kaldı, silahları düşünüyordu. Yüzü kapalıydı. Ayağa kalkıp birini seçtiğinde, ezici bir ağırlık vücudunu sıkıştırdı.

göğsümde. Gerçekten yapacaktı. Lanet olsun, beni gerçekten vuracaktı.

Mason zalimce gülümsedi, yarattığı dehşetin tadını çıkarıyordu. Kai üzerinde hâlâ gücü olduğu için gurur duyuyordu. Niyeti açıkça buydu: Kai'ye hükmettiğini göstermek.

Alnımdaki soğuk silah beni gerçeğe döndürdü. Boğazımda bir yumru ile sessizce yalvararak Kai'ye baktım. Ellerim soğuktu ve her an durmaya hazır kalbimin çılgınca atışını duyabiliyordum. Ağır bakışları ve gergin atmosferi hissedebiliyordum. Herkes ölümcül silah sesini bekliyordu. İstemsiz bir hıçkırık dudaklarımdan kaçtı.

Kai metanetini korudu, gözleri sert ve aşılmazdı. Ona göre, o anda, bir hedeften başka bir şey değilmişim gibi görünüyordu. Bir nesne.

Tetiği çekerken yanaklarımdan sıcak gözyaşları süzüldü ve ağzımdan boğuk bir çığlık kaçtı. Ama tüm beklentilerin aksine patlama olmadı.

Silah dolu değildi.

— Ne oluyor be?

Jacob yüzünü ovuşturarak tavana baktı. Kai sinirli olmayan ifadesini korurken bana gizlice göz kırptı. Silahını yere bıraktı ve hâlâ sırtan Mason'a döndü.

— Ne büyük şans," dedi, "tek boş silahla karşılaşmak.

— Hileli, başka bir silahla dene!" diye bağırdı birkaç dakika önce soruyu soran adam.

Kai'den boğuk bir kahkaha kaçtı. Başka bir silah kaptı ve tereddüt etmeden adamı vurarak öldürdü. Dudaklarımdan bir çığlık kaçtı, sesi boğmak için hemen elimle kapattım. Adamın bedeni yere yığıldı, arkasındaki duvar kanla kaplandı.

— Çok fazla konuşuyordu.

Kai silahını bıraktı ve yerine oturdu.

— Eğer bir gün Lakestone öldürmeyi başaramazsa, aranızdan birini bu görevi tamamlaması için se e im," dedi Mason bastonuna yaslanarak. Söylentilere göre Simones'un saklanan bir kızı varmış... Ama bu s ylentiyi doğrulayamam, çünkü başka bir çocuktan hiç bahsetmedi. Ama eğer gerçekten başka bir kızı varsa, onun için çok önemli olduğundan şüpheliyim. Kendi kanını kim tehlikeye atabilir ki?

Boğazımda bir düğüm oldu. *Piç kurusu.*

Jacob dedikoduyu başlatanın Mason olduğunu düşündü. Hepsi Kai üzerinde baskı kurmak ve beni tehlikeye atmak içindi.

— Böyle bir ilişkiye dair hiçbir kanıt bulamadık ve hiçbir ebeveyn çocuğunu bu şekilde ifşa etmez, bu yüzden s ylentiyeye inanmıyorum" diyerek araya girdi.

— Ben bir tetik iyim ve bir kızım var, ama bunu ona asla yapamam.

Dudağım titremeye başladı.

— Etinizin eti," diye ısrar etti Mason. şu anda onun hakkında hiçbir bilgimiz yok, araştıracak bir şey yok. Ama eğer varsa, paranın nerede olduğunu biliyor olabilir.

— Belki de paranın izinin sürülememesi için saklamıştır," diye tahmin yürüttü bir başka ajan.

— Pek olası değil," diye yanıtladı kadın, "planını yıllar öncesinden hazırlamış olması gerekirdi. Ve Simones kızına olan sevgisini hiçbir zaman gizlemedi. Eğer onları gerçekten korumak isteseydi, ayrı tutardı.

— Ya da belki de onu utandırıyor, " diye alay etti bir diğeri.

— Muhtemelen," diye yanıtladı Mason.

Sözlerinin her biri içimde acı verici bir şekilde yankılanıyor, babam gittiğinden beri sahip olduğum kesinliği bana sürekli hatırlatıyordu. *Benden utanıyor.*

Jacob elini hafifçe kalçama koydu ama benim dikkatim başından beri o dayanılmaz gülümsemeyi takınan Mason'daydı. Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı s z ld . Ondan *nefret ediyorum, ondan çok nefret ediyorum.*

— Diyelim ki öyle biri var ve onu kaçırdık," diye zıplar tetikçi, "bu hiçbir işe yaramaz, çünkü onun için hiçbir önemi yok. Başka bir strateji düşünmemiz gerekecek.

— Bildiğim kadarıyla bu senin görevin değil, o yüzden fikirlerini kendine sakla," diyerek Kai'nin sözünü kesti ve ona buz gibi bir bakış fırlattı.

Adam şeytani bir kahkaha attı.

— Burayı daha ne kadar yönetebileceğini sanıyorsun? Bizden biri değilsin, bu yüzden dikkat çekmesen iyi olur.

Lakestone'un ince gülümsemesini fark edince durakladı.

— Sınırlarımı test etmek için ne kadar ileri gitmeye hazırsın? Adam sessiz kaldı.

— Eğer kendi hayatınızı vermeye hazırsanız, yalvarırım beni kışkırtın, sadece bunu bekliyorum. Hiçbir şey beni hepinizi teker teker yok etmekten daha fazla memnun edemez. Bedenlerinizi parçalara ayırıp yemeleri için domuzlara atmak. Çünkü siz de herkes gibi toprak altında yatmayı bile hak etmiyorsunuz.

Hannibal, not al.

Kai ayağa kalktı ve onlara ters ters bakarak tükürdü:

— Davet edilmeden bana hitap etmenizi yasaklıyorum. Arkadaşının kaderi sana ders olsun. Beni kızdırırsanız, canınızı alırım. Kendinizi şanslı sayın, revizyon seanslarını severim. Anlamayanlar el kaldırsın!

Masanın etrafındaki adamlar ona ters ters baktılar ama sessiz kaldılar. Kai aniden bir silah kaptı ve Mason'a doğrulttu. Bir adam aniden ayağa kalktı ve Kai'yi silahıyla tehdit etti. Jacob da karşılık olarak tabancasını adama doğrulttu.

— Ve sen," diye mırıldandı Kai Mason'a, "Senin için derinlemesine bir seans ayıracağım.

— Jacob silahını indir," diyerek adamı işaret etti.

— En kısa zamanda," diye karşılık verdi. Mason kıpırdamadan sadece güldü.

— Sadece sadakatinizden %100 emin olmak istedim, %1'lik belirsizlik beni rahatsız etti," diye itiraf etti.

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Etrafımdaki sesler, kanlı görüntüler, hepsi zihnimde birbirine karışmıştı. Çatlamak üzereymişim gibi hissediyordum. Onun dünyasında boğulurken, nefes almak için mücadele ettim.

— Toplantı sona erdi. Kai, Simones hakkında bana bir rapor vermeni istiyorum, beni bekletme.

Jacob elimi sıkıca tutarak beni ileriye doğru götürdü ve Kai'yi de çıkışa doğru yönlendirdi. Gözlerim karşı konulamaz bir şekilde adamın kan gölü içinde yatan hareketsiz bedenine takıldı. Öğürdüm.

Merdivenlerden inerken herkes Kai'yi izliyordu ama kimse müdahale etmeye cesaret edemiyordu. Herkes gözünü kırpmadan bize yol verdi. Vernon bizi arabada bekliyordu.

— Hepiniz solgunsunuz," dedi polis memuru.

— *Box'a* gidiyoruz," dedi Kai, boynunu koltuk başlığına yaslayarak. Artık eve gitmek istemiyorum.

Tam da ihtiyacım olan şeydi. Panik atağın eşiğinde olmamak için rahatlamak istedim, bu yüzden gecenin geri kalanında duygularımı alkolle boğmaya karar verdim.

Vay anasını. Neredeyse beni öldürüyordu.

Box'a vardığımızda, müzik kulaklarıma saldırdı. Tıpkı rüyamdaki gibi. Ama bu sefer gece kıyafetleri değil, kot pantolon ve koyu renk bir üst giyiyordum. Bir garson bize içki getirdi. Muhtemelen benim işimi yapan bir garson. Bu acı düşünceyle sarsılarak alkolden uzun bir yudum aldım. Organizasyon'daki tartışmanın yankıları hâlâ kafamın içinde yankılanıyordu. Babama yapılan atıflar bana onun beklentilerini ne kadar karşılayamadığımı hatırlatıp duruyordu.

Elimin arkasına tuz koydum ve bir dilim limon aldım, sonra tekilayı dudaklarıma götürdüm.

— Kıpırdama, geri geleceğiz," dedi Jacob, Vernon'la birlikte kalkıp beni kanepede yalnız bırakırken.

Onlara başımı salladıktan sonra kendimi gece kulübünün gösterisine k a p t ı r d ı m . Bir shot içtim, sonra iki, sonra üç.

— Eğleniyor gibi görünüyorsun," dedi yakındaki bir erkek sesi.

Yukarı baktım. Kalbim küt küt a t ı y o r d u ve alkol yeteneklerimi köreltiyordu. Kai, Jacob ve Vernon görünürde yoktu.

— İstersen seninle eğlenebilirim," diye öneride bulundu.

Adamın gitmesini umarak bir kadeh daha yuvarladım. Kimseyle konuşacak havada değildim. Kai'nin sigara paketini gördüm, bir tane yaktım ve derin bir nefes çektim. Rahatça arkama yaslandığımda diğer hıyarın hâlâ hareket etmediğini fark ettim.

— Erkek arkadaşın var mı, tatlım?

— Erkek arkadaşım deli, insanları öldürüyor.

Dudaklarımdan alaycı bir kahkaha kaçtı ve gözlerim odayı taradı. Bazı insanlar dans pistinde çılgınca eğleniyor, müziğin çılgın ritmine kendilerini kaptırıyorlardı. Diğerleri ise içkilerini yudumluyor, cam korkulukların yanında sallanan striptizcileri izliyordu.

— Hadi, benimle gel.

Tehditkâr bir varlığın yaklaştığını hissettim. Hafif çakırkeyif olmama rağmen tehlikenin yakınlığı beni birden ayılttı. Ne olduğunu anlayamadan adam yere düştü. Gözlerim büyüdü ve bakışlarım Kai'ninkilerle buluştu, öfkeliydim.

— Ona dokunursan ellerini yediririm sana.

Sigaramın izmaritini ezdim ve beni vurmak üzere olduğunu hatırladım. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Kahretsin, bir içkiye daha ihtiyacım vardı. Bunu düşünür düşünmez bir bardak tekila daha elimdeydi. Ama içmeden önce Kai beni durdurdu.

— İçmeyi bırak," diye homurdandı.

Doğrudum ve ona ters ters baktım. Bir şişe viski aldım ve bir yudum içtim. Geri aldı ve ısrar etti:

— Dur. Şuna. İçmeyi.

Ona doğru ilerledim, yüzlerimiz o kadar yakındı ki naneli nefesinin kokusunu alabiliyordum. Dudaklarımız birbirine değdiğinde fısıldadım:

— Yoksa ne olur, Kai? Beni öldürecek misin? Daha önce şansını kaçırmış olman çok kötü.

Sessiz kaldı, bakışları daha da karardı. Dikkatimi tekrar aşağıdaki dans pistine çevirdim. Anılar zihnime saldırıyor, beni boğuyordu. Kanepeden kalktım.

Hatırlamak istemiyorum.

— Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı.

Omzumun üzerinden ona baktım ve atletimi ortaya çıkaracak şekilde üstümü çıkardım. Sıcaklık beni bunaltıyordu, alkol damarlarımda dolaşıyordu.

— Dans etmek.

— Hayır!" diye haykırarak bana doğru koştu.

Bileğimi yakaladı ve bir anda yüzümü ona döndüm. Öfkeyle elimi tuttuğu yerden çektim, içimde öfke kabarıyordu. Hiç düşünmeden yüzüne bir tokat attım. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. Beni öldürecekti. Beni vuracaktı. Onunla ilgili herhangi bir şeyi ortaya çıkarırsam beni öldüreceğine söz vermiş olan bu adamın daha önceki hareketini ihanet olarak algıladım. Ama Mason'ın da dediği gibi *şanslıydım*.

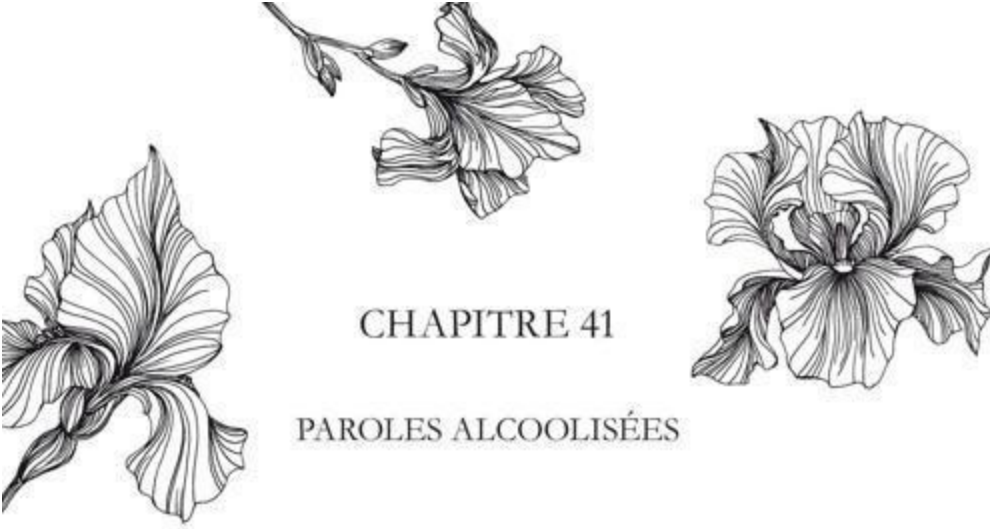
Ne kadar düşüncesizce davrandığımı fark ettim ve dehşet beni ele geçirdi. Kai ise kıpırdamadı. Eli yanağındaki kırmızımsı izi okşadı. Önceden buz gibi olan bakışları şimdi öfkeyle yanıyordu. Bana yaşattığı her şeyi hatırlatan bir öfke: beni oraya götürmesi, Mason'ın emirlerini yerine getirmesi, beni bu yabancıların sözlerini dinlemeye zorlaması.

Boğazımın arkasındaki yumru gittikçe büyüyordu ama ağlamayı reddettim. İstedğim son şey tüm o acıyı hissetmektir. Bu gece olmaz.

Öfke ve korkuyla titreyerek bitirdim:

— Dans edeceğim.

Tam olarak yapmamı istemediği şeyi yapacaktım.

Birisi bir keresinde şöyle demişti... kimse size sizden nefret eden insanlar kadar bakmaz, bu yüzden onlara asla unutamayacakları bir gösteri sunun. Size Lakestone adına yakışır bir gösteri sunmama izin verin.

Dans pistinde dans ederken saçlarımın telleri tenime yapışıyor, Nelly Furtado'nun *Maneater* şarkısının güçlü melodisi kulaklarımda çınılıyordu. Bu güçlü, kışkırtıcı müzik vücudumu ritme göre titreştiriyordu. Gözlerimi kamaştıran parlak ışığa ve etrafımda vızıldayan seslere rağmen uzun zamandır kendimi o anki kadar iyi hissetmemiştim. Kafamın içindeki her şeyin boş olduğu o an.

Her şey çok uzakta, havada süzülüyor gibiydi, düşüncelerim alkolün etkisiyle uyuşmuş ve çekingenliğim kaybolmuştu. Etrafımdaki kalabalık artık bir tehdit değildi. Her şey önemini yitirmişti. Sadece ben, müzik ve baş döndürücü sarhoşluk.

Sinirli bir hareketle, sanki bir kırım varmış gibi kıcıma yapışan altıncı adamı ittim. *Siktir et, yalnız dans etmek istiyorum.* Bıkkın bir halde bara doğru ilerledim ve tanımadığım barmenlerden birine el salladım.

— Bir viski ve kola. Kai Lakestone'un hesabına yaz.

Bu gece benim aşırılıklarımın bedelini ödüyordu, tıpkı benim de sürekli babamın saçmalıklarının bedelini ödemek zorunda kaldığım gibi.

Gözlerimden yaşlar süzüldü ve boğazım düğümlendi. Alkolün her zaman duygularımı şiddetlendirme gibi sinir bozucu bir eğilimi vardı. Onları sarhoşluk içinde boğmaya çalıştığımda bile yeniden ortaya çıkıyorlardı. Bardağımı elime aldım ve kokteyli yudumlarken odaya baktım. Başımı kaldırdım ve gözlerim paralı askere takıldı. Başından beri bakışlarını üzerimde hissetmişim. *Kutudaki* kırmızımsı ışık ona neredeyse şeytani bir hava veriyordu. Meydan okurcasına kadehimi ona doğru kaldırdım. Çenesi seğirdi ve dudaklarımda muzip bir gülümseme belirdi, onu üzgün gördüğüme sevinmişim.

Biz birbirimize bakarken Travis Scott'ın *Goosebumps şarkısının* notaları yankılanıyor ve gerilimi artırıyordu. Bir yudum daha aldım, gözlerim hâlâ onunkilere kilitlenmişti. İnançsızlıkla başını salladı. Alaycı bir şekilde omuz silktim ve genişçe gülümsedim.

— Atla," diye dudaklarından dökülenleri deşifre etmeyi başardım.

Bir yudumda kadehimi boşalttım ve dans pistine doğru ilerledim. Genç bir kadın bana katıldı, elleri hızla kalçalarımı buldu, vücudu benimkine bastırdı. Onu tanıdım. Daha önce yan masadaydı. Ağzımdan özgürleştirici bir kahkaha kaçtı. Tamamen soyulmuştum ve bu çok iyi hissettiriyordu.

Kafamı kaldırdığımda artık Kai'yi göremiyordum. Arkamdan bir adamın bana yapıştığını hissedene kadar yüzümde bir zafer gülümsemesi vardı. Ama ben tepki veremediğim bir el silah sesi duyuldu. Vücudum kaskatı kesildi. Arkamdaki adam bir çığlık atarak geriye doğru kaçmaya başladı. Tüm gözler üzerimize çevrildi, önce merak, sonra dehşet.

— Kimse ona dokunmayacak dedim. Herkes anladı mı?!

Derin bir nefes aldım. Yaralı adam üst kata koştu, muhtemelen tuvaleti arıyordu. Kai hızla silahını kılıfına soktu, öfkeli gözleri bana odaklanmıştı.

Pistte bana katılan kadın bana sordu:

— O senin erkek arkadaşın mı, güzelim?

— N...

— Kesinlikle," diye araya girdi Kai, aramıza girip beni kolumdan sıkıca tutarak. Sen de benimle geliyorsun.

— Beni rahat bırak!" diye haykırarak kendimi onun elinden kurtardım.

— Sonunda seni kelepçeleyeceğim, Iris," diye tehdit etti, gözleri benimkilere dikilmişti.

— Zaten yapmayı sevdiğin şey de bu!

Sarhoşluk etrafımdaki dünyayı bulanıklaştırdı ve çarpıttı. Kırmızı ışıklar, seslerin uğultusu, her şey yavaşlamış gibiydi. Titriyordum, yönümü şaşırmıştım. Ama kesin olan bir şey vardı: Ondan uzak durmak istiyordum. Durmam için yaptığı çağrıları duymazdan gelmeye çalışarak üst kata çıktım. Ama o anda, acı ve alkolün de etkisiyle öfkem o kadar yoğundu ki, ona zarar vermek istiyordum. Başımın arkasına dayadığı silahının namlusunun ürpertisiyle olduğum yerde kalakaldım.

— Dur, lanet olsun.

Bu tehdit karşısında öfkem patladı ve yüzümü ona döndüm. Silahı tıpkı toplantı sırasında olduğu gibi alnıma doğrultulmuştu.

Şeytani bir alay dudaklarımı gerdi.

— Ya da *ne*?

Tereddüt eder gibiydi, gözümü yakalamaya çalışıyordu. Yavaşça silahını indirdi. Gözlerimiz meydan okumayla doluydu, kanım öfkeyle kaynadı ve soğukkanlılığımı korumak için mücadele ettim. Alkol beni daha cesur yapıyordu ama hala tamamen sınır tanımaz olmaktan çok uzak olduğumu hissediyordum. Kai'nin yakınlığı da yardımcı olmuyordu.

Başım daha da dönmeye başladığında, göz ucuyla az önceki kadının merdivenlerden çıktığını gördüm. Bir sonraki masaya yönelmeden önce gözlerimiz kısa bir süre buluştu.

— Yoksa ne olur, Kai? Israr ettim.

— Kes şunu," diye hırladı.

— Yoksa ne olur? Beni öldürecek misin? Şansını kaçırdın.

— Düşündüğün gibi değil.

Dudaklarımdan bir kahkaha kaçtı.

— Neyden bahsediyorsun sen? Mason'a onun fino köpeği olduğunu kanıtlamak için beni vuracağın kısımdan mı? Ya da tüm o piçleri dinlememe izin verdiğin kısımdan mı?

— Dolu olmadığını biliyordum," diye sözümü kesti aniden, "Biliyordum...

— Biliyor muydun? Biliyordun, değil mi? Ama bilmeseydin, yine de risk alırdın, değil mi Kai?

Hiçbir şey söylemedi.

— Ne pahasına olursa olsun ona olan sadakatini kanıtlayacaktın," dedim sert bir bakışla. Ondan daha iyi değilsin.

Yüzü bir anda karardı, öfke tehditkâr bir gölge gibi yüzünde dans ediyordu. Hiç tereddüt etmeden çenemi acımasızca kavradı.

— Beni bir daha asla onunla kıyaslama, duyuyor musun? Şeytani bir gülümseme dudaklarımı gerdi ve tekrarladım:

— Ya da *ne*?

O derin bir nefes alarak öfkesini kontrol altına almaya çalışırken, ben de duygularım taşmak üzereyken sakin kalmaya çalışıyordum.

— Bana zarar verecek misin? Çok geç, zaten verdin. Beni öldürmek mi istiyorsun? Lütfen öldür. Çünkü böyle yaşamaktan bıktım, benden başka herkesi mutlu görmekten bıktım, kendimi başkalarıyla kıyaslamaktan, hep 'neden ben değil de onlar' diye düşünmekten bıktım, babamın borçlarını ödemekten bıktım, beni umursamayan bir adamın kızı olmaktan bıktım," diye bağırdım, sesim titriyordu, gözlerim yaşlarla ıslanmıştı.

Boğazımdaki yumru acı verici bir hal aldı. Uzun zamandır içimde tuttuğum tüm o duygular sonunda dışarı taşıyordu.

— Kendim için savaşmaktan yoruldu. Görüyorsun, ben güçlü değilim, ben zayıfım. *Kırılғанım*. Yani beni öldürmek istiyorsan, yap gitsin. Tek istediğim bu. "Bir faydası olmaz, çünkü onun için bir önemi yok" dediler.

Bir gözyaşı kaçtı, sonra bir tane daha.

— Ama sen hiçbir şey anlamıyorsun," dedim sinirli bir şekilde gülerek. Öyleyse durma, öldür beni. Ya da geçmeme izin ver.

Ben ona ters ters bakarken çenesini sıktı ve silahını kılıfına soktu. Alaycı bir kahkaha atarak etraftan dolaştım. Masamıza yaklaşırken, az önceki genç kadının bakışlarını yakaladım ve bana bilerek göz kırptı.

— Tatlım!

Jacob beni sıcacık bir kucakla sardı ve ben de ona sokuldum, kendimi onun kucağının güvenliğinde kaybettim. Jacob'ı nasıl da seviyordum. Biraz titrediğimi hissettim ve bir içki daha almak için uzandığımda Jacob yavaşça elimden aldı.

— Bu gece için yeterince içtin, neden biraz su içmiyorsun?

Bakışlarım Kai'ninkilerle buluştu, sert ve anlaşılmazdı. Vernon gerçekten endişeli görünüyordu. Bu kadar endişe verici olan neydi? Sadece biraz içmiştim.

— İşte orada, Kai," Jacob merdivenlerden çıkan küçük bir adamı işaret etti.

Rico.

— Sen git, ben onunla kalırım. Onunla konuşmak istemiyorum," diye mırıldandı Kai ve bir sigara çıkarıp yanıma oturdu.

Bir nefes çekti ve sonra bana uzattı. Bir nefes çektim, kanepeye yaslandım ve sonra dikkatimi ısıltılı dudak parlatıcısı olan genç bir kadın çekti. Bu bana çatlamış dudaklarımda o parlaklığı ne kadar çok istediğimi hatırlattı.

— Gidip biraz dudak parlatıcısı alacağım.

Tuvalete gitmek için ayağa kalkmaya çalıştığımda, Kai beni bileğimden sıkıca geri çekti.

— Hiçbir yere gitmiyorsun," diye hırladı.

Canlı müzik kulaklarımı gıdıklıyor ve beni dansa davet ediyordu. Sigaramı bitirdim ve ayağa kalktım ama Kai'nin eli beni geri indirdi.

— Dansa gitme ve hiçbir erkeği öpme," diye emretti. Ona döndüm.

— Yoksa ne, Kai?

Bana ne yapacağımı söylemesinden ya da ne yapıp yapmamam gerektiğine karar vermesinden hoşlanmıyordum. Sanki onun malı olduğumu düşünüyordu. Onun "Bebek".

— Yoksa kızarım ve ölene kadar seni özel odaya koyarım.

Dikkatimi dans pistine çevirdim. Daha önce dans ettiğim siyah saçlı kadın bana bakıyordu. Kai'nin yasağını hatırlayarak yaramazca gülümsedim.

Hayır çocuklar dedi.

Ona meydan okumaya kararlı bir şekilde yan masaya doğru ilerledim. Ben yaklaşırken o da ayağa kalktı. Gözlerimiz birleşti, onunki dikkatle dudaklarıma sabitlenmişti. İzlediğinden emin olmak için Kai'ye baktım.

— Erkek arkadaşın bunu ödünç almamın sakıncası var mı?

— Zaten yeni bir dudak parlaticısı arıyorum," diye cevap verdim ve önsöz olmadan dudaklarımız buluştu.

Bana iyi bak, seni aptal.

Onu öperken orta parmağımı Kai'ye çevirdim ve onu kışkırtmanın verdiği tatlı heyecanın tadını çıkardım. Birkaç saniye sonra dudaklarımı kızdan ayırdım. Ona döndüm ve dudaklarımı birbirine bastırarak parlaticıyı ağızma eşit bir şekilde yaydım.

Emirlerini alıp kışına sokabilir.

— Dudak parlaticısının tadı harika," diye duyurdum.

Gözleri yüzümde sabit kaldı ve aklından ne geçtiğini bilmesem bile iki seçenek arasında tereddüt ettiğini hissedebiliyordum: beni öldürmek ya da becermek.

İkisi de bana uyar.

— Beni gerçekten sinirlendirmeye başlıyorsun, Iris.

— Büyük Lakestone'a kontrolünü mü kaybettirdim? Gururum okşandı! Herkesi korkutuyorsun! Organizasyon'daki o piçler bile seninle uğraşmak istemiyor!

Sahte bir dramatik tonda konuştum, dudaklarımda alaycı bir gülümseme vardı. Eğer onu öldüremezsem, yüzüne gülebilirdim. *Bu*

Aptal.

— İçtiğin zaman gerçekten *aptallaşıyorsun*," diye karşılık verdi paralı asker, bir nefes daha çekerek.

Sözleri kalbimi delip geçti. Boğazım düğümlendi, görüşüm bulanıklaştı ve gözlerim büyüdü. Nefesim kesildi, annemin sesi ve kendi sesim zihnimde birbirine karıştı.

"Sen aptalsın, Iris!" diye bağırdılar bana.

Aptal.

Aptal.

Aptalca

.

— Sen gerçek bir piçsin!" diye bağırdım, ona ters ters bakarak. Bakışlarıma karşılık verdi ve bardağını boşalttı.

— Baban gibi olmaya çalışıyorum," diye tükürdü.

— Siktir git," diye cevap verdim, gözyaşlarımı tutamıyordum.

Ayağa kalktım ve aceleyle kalabalık tuvaletlere doğru ilerledim. Odadaki kadınlar arkalarını döndüler ve yaptıkları işi bıraktılar. İlk başta bana baktıklarını düşündüm.

— Dışarıda.

Ama tabii ki dikkatleri onun üzerindeydi. Odadan çıktılar ve kapının arkamdan kapandığını duydum.

— Buna inanamıyorum," diye yorgunca nefes aldım ve ondan kaçmak için kendimi kamaralardan birine kapattım. Beni daha ne kadar takip edeceksin? Ben Mason değilim, köpekçilik oynamak zorunda değilsin.

— Siktir git, Iris," diye cevap verdi Kai sert bir şekilde.

— Kesinlikle senin tarafından değil!

— Temizlen de eve gidelim.

— BANA NE YAPACAĞIMI SÖYLEMEYİ BIRAK, SİKTİR!" diye patladım.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, sinir krizinin eşiğindeydim. Gözyaşlarım özgürce akıyor, üzüntüm öfkeme ağır basıyordu.

Aptal.

Aptal.

Aptal.

— Ben aptal değilim... Aptal olduğumu söylemeyi kes...

Kulübenin duvarından aşağı kaydım. Güçlü değildim. Çok zayıftım. Ama aptal da değildim. Neden aptal olduğumu düşünüyordu?

— İç," dedi ve küçük bir şişe suyu kapının altından geçirdi.

— Hayır," diye reddettilim ve şişeyi ittim.

Onu kabine geri yuvarladı ve ben onu tekrar ittim.

— Bu oyunu daha ne kadar oynayacağız? Bebek bakıcılığı yapmaktan daha önemli işlerim var," diye homurdandı.

— Velayetimden bıktın mı? Sadece sen değilsin, benim ailem de öyle! Belki de babam beni bu yüzden terk etti, onunla çok iyi anlaşırdın!

Dudaklarımdan acı bir kahkaha kaçtı ve gözyaşlarım bu kez daha güçlü bir şekilde yeniden aktı. Kapının altındaki boşluktan onu kulübenin yanındaki duvara yaslanmış otururken gördüm.

— Bunu neden yaptı?" diye inledim.

— Bilmiyorum, Iris," diye mırıldandı Kai. Dışarı çık lütfen.

Etrafımdaki duvarları inceledim, Kai'yi putlaştıran yazılara dikkat ettim. Evet, Kai, bok çukurunun küçük yıldızı.

— Burada istediğin kadar kalabiliriz, sadece bu kulübeden çık. Lütfen, sadece çıkın.

— Sigara içmek istiyorum," dedim gözyaşlarımla ıslanmış yüzümü silerken.

— Sigaram var, çık dışarı.

Gözyaşlarımı sessizce silerek geçirdiğim birkaç saniyenin ardından nihayet ayağa kalktım ve kapıyı açtım. Dışarı çıktım ve aynaya yaklaştım, gözlerim kızarmıştı. Sefil. Acınası.

Babamla beni bir arada tutan tek şey paraydı. Sadece para.

— Hep bir babam olsun istemişimdir.

Alkol dilimi gevşetti ve uzun zamandır tutmaya çalıştığım acıyı serbest bıraktım. Kai bana yaklaştı, bir sigara yaktı ve bana uzatmadan önce bir nefes çekti. Gözlerimiz buluştu ama ağzından tek kelime çıkmadı.

— Benim de bir tane var ama kimse bana onun kadar kötü davranmadı. Sen bile. Bana biraz ilgi göstermesi, beni kollarına alması ve bana "prens" demesi hoşuma gidiyordu. Her zaman benimle ilgilenmesini istedim. Ama hiç olmadığı için hayal ettim. Benim yaşımdaki kızlar aşklarıyla ilgili senaryolar uydururlardı ve ben de ideal bir baba-kız ilişkisi hayal ederdim.

Bir nefes daha çektim.

— Lizzie ile olan ilişkisini çok kıskanıyordum. Facebook profilini tarayıp Lizzie'nin fotoğraflarını paylaştığını gördüm. Hafta sonu bana gelmesi gerekiyordu ama gelmedi. Her şeye rağmen, bu sefer doğru kişi olmasını umarak kendimi güzelleştirdim.

Uykusuz geceler beklemek, günler boşuna toplanmak.

— Okulda zorbalığa uğradığımda babam geliyormuş gibi yaptım ama kimse kanmadı, ben bile. Çocuk olduğum gerekçesiyle onu aramanın ona değil bana bağlı olduğunu söyledi. Bir ebeveynin görevinin çocuğuna ulaşmaya çalışmak olduğunu anlamam uzun zamanımı aldı. Siz hiç çocuklarınıza ulaşmaya çalışmak zorunda kaldınız mı?

Sessiz kaldı ama ben cevabı zaten biliyordum.

— Onu aramadığımda kendimi suçlu hissediyordum, cevap vermediğinde ise iki kat suçlu. Onu rahatsız ettiğimi ama önemsemediğimi göstermek için ısrar etmem gerektiğini hissediyordum.

Tuzlu bir gözyaşı dudaklarımı okşadı ve dilimi ağzımda gezdirdim, bir latte daha almadan önce gözlerimi kapattım.

— İnternet bana ailemin öğrettiğinden çok daha fazlasını öğretti. Yine de yaptığım her şey için övgü alıyorlar. Ne zaman

Yazmaya gençken başladım ve bunun onlar sayesinde olduğunu söylediler.

— Ne yapmaktan hoşlanırsın, Iris?

Sorusu beni şaşırttı; daha önce kimse bana bunu sormamıştı. Kalbim hızla çarptı.

— Eskiden yazmayı severdim. Çocukken bir dünya yaratmak ve ona sığınmak için yazardım. O dünyalarda kendimi güvende hissederdim.

Bana dikkatle baktı, yüzümün her özelliğini analiz ediyordu. Lavaboya yaslandım ve sigaramdan bir nefes daha çekerek dumanını tavana doğru savurdum. Kırmızımsı ışık başımı ağrıtmaya başlamıştı. Yoksa alkolün etkisi miydi?

— Yıllardır yazmadım ama çizmeyi öğrenmeyi çok isterim. Nasıl öğrendiniz? Çizimleriniz çok güzel.

Bana baktı, biraz şaşırmıştı.

— Sence güzeller mi?

Başımı salladım. Çizimleri karanlıktı ama ham bir duygu yayıyorlardı.

— Bilmiyorum, aynen böyle. Yazmayı neden bıraktınız?

— Dersler tüm zamanımı alıyordu," diye itiraf ettim, bir tutam duman çıkararak. Birkaç yıl sonra yeniden başlamayı, kendi suretimde bir karakter yaratmayı ama hikayeyi daha büyüleyici hale getirmek için süslemeyi düşünüyordum.

Ağzımdan bir kahkaha kaçtı.

— Babam ve bana yaptığı her şey hakkında konuşurdum," diye itiraf ettim, sesim titriyordu. Muhtemelen onu benden ayırmak için bir şeyler uydururdum. Rufus'tan, Rox'tan, üniversitedeki sorunlarımdan, kaygılarımdan, zorbalıklarımdan... bahsederdim.

Bir başkasının bende kendini tanıyabileceği umudunu besledim. Bu acıyı hisseden tek kişinin ben olduğuma inanmayı reddettim.

Başım dönüyordu, kaosun içindeydim.

— İşler nasıl?

— Kusacağım," diye aceleyle duyurdum.

Tuvalete koştuğunda mide bulantım başladı. Kai de peşimden geldi, ben içimi boşaltırken saçlarımı tuttu.

— Sakin ol.

Bitkin bir halde yere yığıldım. Kai beni yakaladı ve kollarıyla sardı.

— Daha iyi hissediyor musun?

Ama mide bulantısı geri geldi ve tekrar kâsenin üzerine eğildim. Hepsi bittiğinde, kendimi acınacak halde hissederek kıvrıldım.

— Her şey bitti," diye mırıldandım.

Sanki bir tüy ağırlığındaymışım gibi, Kai beni kaldırdı ve bitişikteki duvara yasladı. Sifonu çektikten sonra elinde bir şişe suyla döndü.

— İç bakalım prenses.

— Neden bana böyle sesleniyorsun?" diye sordum, göz kapaklarım ağırlaşmıştı.

— Çünkü tanıştığın her küçük kıza bunu söylediğini duydum. Ve anlıyorum.

— Neyi anladın?

Bitkin düşmüştüm ve suyu yudumlarken bedenim de tıpkı göz kapaklarım gibi gittikçe ağırlaşıyordu. Kai'nin kollarını belime doladığını hissettim. Beni kaldırdığını hissettim ama gözlerimi açamayacak kadar bitkin düşmüştüm.

— İçindeki küçük kız böyle çağrılmak istiyor. Ben de öyle yapacağım.

— Al, bunu giy. Geldik.

Acıyla gözlerimi kırptıştırdım, görüşümü karanlığa göre ayarladım ve arabanın ağır kapısını açmadan önce Kai'nin ceketini atletimin üzerine çektim. Titreyerek evin kapısına doğru sendeledim. Rahat bir nefes alarak içeri girdim. Nihayet. Yavaşça banyoya doğru yürüdüm ve kapıyı arkamdan kilitledim. Elime

Onları çıkarmaya çalışmadan önce ellerimi yıkadım. Sanki gözlerime yapışmış gibiydiler.

— Iris mi?

— Hala hayattayım.

Üzerimi değiştirdim ve dişlerimi fırçaladım, kendi bedenimin ağırlığına karşı savaştım, sonra banyodan çıktım. Yatak odama olan mesafe aşılabilir görünüyordu.

— Iris nerede?" diye sorduğunu duydum Jacob'ın.

— Odasında, ama benimle uyuyacak," diye yanıtladı Kai.

Bu ifade karşısında kaşlarımı çattım ama açıkçası ona karşı çıkacak gücüm yoktu. Sadece uyumak istiyordum.

Jacob kapıyı çaldı.

— Hala bizimle misin, sevgilim?

— Mmm...

Odadan çıktım. Jacob bana sarıldı ve ben de anında gözlerimi kapadım.

— Uyumak istiyorum.

— Pekala, bu gece Kai ile yatacaksın, bir misafirimiz var.

Misafir mi? Jacob beni Kai'nin karanlık yatak odasına götürdü. Yatağa uzandım ve Kai'nin tanıdık kokusunu içime çektim. Battaniyeyi geri çektim ve vücudumun döndüğünü hissederken gözlerimi kapattım.

— Uyuyor mu?

— Iris?" diye seslendi Jacob.

Cevap veremeyecek kadar yorgundum.

— Uyuyor. Nasıl hissediyorsun?

— Normal," diye cevap verdiğini duydum Kai'nin. Yarın korkunç bir baş ağrısıyla uyanacak.

— Bu gece aldığı alkol miktarına bakılırsa, bu kaçınılmaz. Zaten bugünün geleceğini biliyorduk, patlamak zorundaydı.

Yavaş yavaş uykuya dalıyordum, sesleri gittikçe uzaklaşıyordu.

— Beni suçluyor ama... Silahın dolu olmadığını biliyordum.

Miller'ındı ve o asla suçlamadı.

— Dinle Kai, bunu senden başka kimse bilemezdi, biz senin kafanın içinde değiliz Kai," diye yanıtladı Jacob. Onu yanlış anlamayın, küçük sevgilim buna alışık değil.

— Onu anlamak zor... o... geliyor... olmadan... için...

Konuşmaları giderek bulanıklaşıyordu. *Hayır, uyanık kalmak istiyorum.* Zihnimi uyuşturan alkolün etkisinden kurtulmaya çalışarak yatakta döndüm.

— En son kaç gün önce uyudun, Kai? Çok titriyorsun.

— İki gün, belki üç.

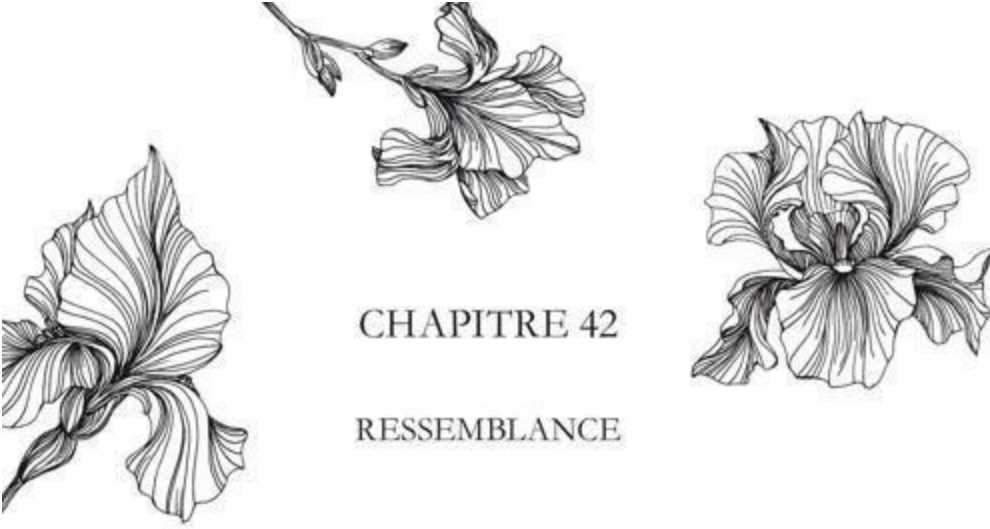
— Yatağına git! Hapını al ve uyu.

— Hayır, ona göz kulak olmalıyım. Sen git, Vernon Seth'i geri getir. Gürültü yapmasını istemiyorum, kimsenin onu uyandırmasını istemiyorum.

— Onun için endişelenme, uyuyor. Telafi et dostum, hiç özür dilemediğini biliyorum ama... her şeyin bir ilki vardır.

Bir sessizlik çöktü. Tam uyku beni tekrar bastırmak üzereyken son bir soru duydum:

— Nasıl telafi edersiniz?

— Iris...?

Başımdaki dayanılmaz ağrı her geçen dakika daha da artıyordu ve göz kapaklarım açılmayacak kadar ağırlaşmıştı. Tüm vücudum kurşun gibi ağırlaşmıştı.

Jacob'ın nazik sesi bana ulaştı ve harcayacağım çabaya rağmen bir gözümü açmam için beni teşvik etti. Birkaç dakika sonra, sırtı dönük bir şekilde yanımda yatan Kai'yi seçebildim. Tenindeki kobra dövmesini gördüğümde kalbim hızla çarpmaya başladı. *Burada ne halt ediyorum ben?*

Karmakarışık zihnimde bir önceki günün olaylarının parçaları bir araya getiriliyordu. Utangaç bir şekilde gülümseyen Jacob'a döndüm.

— Uyan, çıkmamız gerek, sen ve ben.

— Saat kaç?" diye sordum gözlerimi ovuşturarak.

Lenslerim. Onları çıkardım mı?

— Saat 1," diye yanıtladı Jacob, Kai'ye bakarak. Kai'den benimle gelmesini isteyecektim ama daha yarım saat önce uyuyakalmıştı.

Göz kıptım.

— Nereye gidiyoruz?

— Biraz alışveriş yap, sonra da çamaşırhaneye git. Hadi, hazırlan. Kai komodinin üzerine biraz Tylenol bıraktı.

Başımı salladım ve yüzümü ovuşturarak önceki güne dair anılarımı toparlamaya çalıştım. Ama birkaç anlık görüntü dışında her şey bulanıktı: Kai'yi öldürmek istemiştim, hatta ona tokat bile atmıştım. Boka batmıştım.

Ama biraz Tylenol bıraktıysa, belki de kızgın değildi? Zorlukla doğruldum, bir hap aldım ve tekrar uzandım. Aklıma daha fazla anı geldi ve kafa karışıklığımı arttırdı. Sırf Kai'yi kızdırmak için bir kızı öpmüştüm. Alnımı tokatladım. Lanet olsun, kazıklanmıştım.

Birden Kai'nin uykusunda döndüğünü hissettim. Kolu karnıma doğru ilerledi ve parmakları belime dolandı. Sanki bir rollercoaster yolculuğu gibiydi. Kolunu çekmeye çalıştım ama o daha da sıkı ve beni kendine doğru çekti. *Kahretsin*. Kalbim hızla çarpıyordu, duygularım temkinli olmamı öneren içgüdülerimle tamamen çelişiyordu.

— Kai.

Gözlerimi kapattım ve kolunu tekrar ittim. Sanki beni duymuş gibi elini geri çekti. Gözlerimi tekrar açıp ona doğru döndüğümde yine sırtı bana dönüktü.

Hemen kalktım ve makyajımı tazelemek ve lenslerimi takmak için banyoya gittim. Oturma odasından gelen bir erkek sesi merakımı uyandırdı. Odadan çıktım ve Kai'nin saçları kadar koyu renk gözleri olan sakallı bir melezle yüz yüze geldim. Ondan biraz daha kısa görünüyordu.

— Ve sonra, BOOM! Patlama," diye haykırdı.

Adam beni fark ettiğinde bakışlarını bana doğru çevirdi ve gözleri beni sınırsızca inceledi.

— Bu o mu?" diye sordu Jacob'a.

— Iris, bu Seth... Dostum, bu Iris.

Seth ayağa kalktı ve dudaklarında muzip bir gülümsemeyle bana doğru yürüdü.

— Lakestone için özel olmalısınız... ilginç," dedi.

Yorumunu nasıl yorumlayacağımı bilemediğim için nutkum tutulmuştu ki bir kahkaha patlatarak gerginliği dağıttı.

— Çok tatlı, küçük Lakestone düştü mü?

— Eğer seni duyarsa, seni televizyona öyle bir çarpar ki saat 8 haberlerini açarsın," dedi Jacob gülümseyerek. Hadi hayatım, sana kahve yaptım.

Jacob'ın mutfakta bana ikram ettiği kahve ve çöreği aldım ve bir sandalyeye oturdum. Rahatsız bir şekilde fincanıma baktım.

— Gerçekten ne istediğini görecekmiş ve sonra karar vereceğim," dedi Seth Jacob'a.

— Söylentiler var ama somut bir şey yok," diye yanıtladı Jacob. İsteddiği şey başka bir Kai. Eğer Kai'ye sahip olamıyorsa, onunla aynı güçlere sahip birini arıyor.

— Tekrar reddediyorum. Asla Kai kadar iyi olamayacağım, bu saçma bir fikir," diye karar verdi Seth. Ve ben yaşamak istiyorum.

— Bence seni geri aradı çünkü başka kimse aramadı.

— Çok komik," diye kıkırdadı Seth, "Kai'yi eleştiren insanlar onun seviyesine ulaşmak için çaba sarf etmek istemiyorlar.

Jacob gülümsedi.

— Kimse Kai ile boy ölçüşemez. Onu sinirlendiren de bu.

Konuşmalarından rahatsız olarak kaşlarımı çattım. Seth Organizasyon için oradaydı, muhtemelen Mason tarafından çağırılmıştı.

— Iris, bitirdin mi?" diye sordu Jacob, beni düşüncelerimden çekip çıkararak.

Kahvemi bir dikişte bitirdim, başımı salladım ve cevaplanmamış pek çok sorunun beni beklediği odama gitmek üzere ayağa kalktım. Seth'in bu iki adamla yakın bir ilişkisi olmalıydı ama onlarla nasıl tanışmıştı? Örgüt beni endişelendirdiği kadar büyülüyordu da. Para ve güçle kafayı bozmuş, makineler gibi paralı askerlerden oluşan bir topluluk. Bir insan nasıl olur da böyle bir yola girip aklı başında kalabilirdi?

İki saat sonra, New York.

— New York'ta alışveriş yaptığımıza inanamıyorum," diye mırıldandım arabadan inerken.

— Sızlanmayı bırak, ölmemi tercih ederdin, değil mi?" diye cevap verdi Jacob.

İçimi çektim ve onu büyük bir Target'ın içinde takip ettim.

— Başın mı ağrıyor?

— Evet," diye homurdandım, alnıma masaj yaparak.

— Dün ne yaptığını hatırlıyor musun?

Kalbim küt küt atmaya başladı. Ona döndüm, gözlerindeki parıltı ilgimi çekmişti.

— Ne yaptım ben?" Arabamızı doldururken tereddütle sordum.

— Diyelim ki atletle dolaştınız, Kai'yi tokatladınız ve hatta dudak parlaticısını beğendiğiniz için bir pilicin ağzını tuttunuz. Alkolü su gibi içtiniz ve geceyi tuvalete kusarak bitirdiniz.

Kaşlarımı çattım.

— Neden Kai'nin odasında uyudum?

— Çünkü Seth dün gece geç geldi. Kurabiye ister misin?

Başımı salladım ve arabaya bir paket koydu.

— Sadece istediğini al, tamam mı? Senin zevklerini Kai'ninkiler kadar iyi bilmiyorum.

— Biraz daha Tylenol kullanabilirim," diyorum koridorda onun yanında yürürken.

— Evet, hayır, şimdilik bundan kaçınacağız," diye güldü. Yine de daha iyi hissediyor musun? Yani düne kıyasla...

Toplantı sırasında olanlara atıfta bulunuyordu.

— Bilmiyorum, Kai... şey, Jacob... Dün hepsini alkole boğdum.
Her şeyi unutmak istedim.

— Bunu bekliyordum," dedi Jacob, soğutucu bölümündeki peynirleri incelerken. Kai'yi uyardım çünkü patlayacağını biliyordum ve patlamasaydın endişelenecektim.

— Neden böyle söyledin?

— Çünkü sen Kai gibi hiçbir şey hissetmeyen biri değilsin.
Sen tam tersisin. Portakal suyu sever misin?

— Pek sayılmaz," diye cevap verdim omuzlarımı silkerek. Neden beni Kai ile kıyaslıyorsun?

Bir şişe mango suyu aldı ve bana döndü.

— Çünkü hayatınız boyunca boktan şeyler yaşadınız ama bunlarla çok farklı başa çıkıyorsunuz. Duygularınızda bir mantık unsuru var.

— Sanki Kai'de mantık yokmuş gibi mantıktan bahsediyorsun," dedim.

— Kai duygularını nasıl yöneteceğini bilmiyor, hatta onları tanımlayamıyor bile. Yani gerçekten mantığı yok... Ve ayrıca... ondan bahsettiğimize göre, silahın dolu olmadığını biliyordu.

Kai de aynı şeyi söylemişti. Birden başka bir anı canlandı: Kai, silahını alnıma doğrultmuştu. Bir iç geçirdim. Gözlerimi kapadım ve o lanetli buluşmayı düşüncelerimden kovmaya çalıştım.

— Miller cebinde her zaman iki mermi taşır ama silahını sadece gerektiğinde doldurur. Çocukları var, bu çok riskli," dedi Jacob kasalara doğru ilerlerken.

El arabası doluydu. Kasiyer eşyalarımızı tararken aramızda bir sessizlik oldu. Jacob hesabı ödedi, arabaya geri bindik ve yola koyulduk...

— Benim de baskı altında olduğumu saklamayacağım," diye devam etti. Ama Kai'ye güveniyordum. Bu yüzden gözlerini masadan ayırmıyordu. Mason herkesten silahlarını bırakmalarını istediğinde ne yaptığını biliyordu. Sadece Kai'nin boş bir silah bulacağını hesaba katmamıştı.

— Ben parasını almak için elimden geleni yaparken Mason neden benimle uğraşıyor?

O adamdan nefret ediyordum ve niyetlerinden tiksiniyordum.

— Çünkü Kai'yi test etmek istiyor. Sürekli Kai'nin sana bağlanıp bağlanmadığını kontrol ediyor. Mason düşündüğünden çok daha kötü, inan bana.

— Size bir soru sorabilir miyim?

Başını salladı.

— Mason ve Kai birbirlerini ne zamandır tanıyorlar?

Parmaklarının direksiyonda sıkıştığını gördüm. Ağır sessizliği yutkunmama neden oldu.

— Kai'yi benden çok daha uzun zamandır tanıyor," diyor sonunda.

Yanıt olarak başımı salladım. Jacob ve Kai küçüklüklerinden beri arkadaşlardı. Mason, Kai'yi çocukluğundan beri tanıyor olmalıydı.

— Akrabası mı? Jacob başını

salladı.

— Ama birbirlerini çok uzun zamandır tanıyorlar," diye tekrarladı çamaşırhanenin yanına park ettiğimizde. Kai'nin geçmişi hakkında ne kadar az şey bilersen o kadar iyi olur, tatlım. İşte bu kadar.

Arabadan çıktık.

— Ama daha fazlasını öğrenmek için risk almak istersem, bana yardım eder misin?

Bir torba çamaşır aldı ve ıssız çamaşırhaneye girdik. O çamaşır makinesini doldururken ben bir bankta oturdum ve sadece siyah giysiler koydum. Üçümüz de koyu renk kıyafetlerden başka bir şey giymiyorduk.

— Bu riski almak iyi bir fikir mi bilmiyorum ama niyetinize bağlı" diyor makineyi çalıştırırken.

— Cevaplara ihtiyacım var Jacob," diye ısrar ettim. Sebeplerini anlamadan yaptıklarını haklı çıkarmaktan yoruldum. Beni neden koruduğunu ya da odasına girmeme neden izin verdiğini bilmiyorum. Cevaplanmamış çok fazla sorum var ve gerçeği bilmeden daha fazla varsayımda bulunmak istemiyorum.

Verdiği tepkiler çoğu zaman kafamı karıştırdı ve mantığının tamamen aklımdan çıktığı zamanlar oldu.

— Bunu başka bir şekilde de yapabiliriz," diyor Jacob yanıma oturarak. Bana Kai'yi nasıl gördüğünü söyle, ben de sana doğru yolda olup olmadığını söyleyeyim.

— Tahmin oyunları oynamak istemiyorum Jacob," dedim yorgun bir sesle. Hafifçe güldü ve omuz silkti.

— Ve senin önünde kardeşimi ifşa ettiğim için yerin iki metre altına girmek istemiyorum.

"Kardeş" kelimesi beni gülümsetti. Aralarındaki bağ o kadar güçlüydü ki dokunaklıydı. *Bu da gösteriyor ki, ailenizi seçmek için hiçbir zaman geç değil.*

— Bazen Kai'nin hâlâ bir çocuk olduğunu düşünüyorum," diye itiraf ettim, çok masum görüldüğü o anları hatırlayarak. Bir yetişkinin bedenine hapsolmuş bir çocuk kalbi, anlıyor musunuz?

— Doğru yoldasın. Kai senin ve benim gibi büyümedi. Çocukken, bir çocuğun bedeninde yetişkin bir kalbe sahip olmaya zorlandı... ve şimdi durum tersine döndü.

— Neden odasına girmeme izin veriyor?

— Sorulara cevap vermediğimi söylemiştim, ama düşüncelerinde sana rehberlik edebilirim," diyor Jacob, şimdi bankta yatıyor.

Başımı salladım ve tüm tahminlerimi bir araya getirmeye çalıştım.

— Sanırım Mason'ın bahsettiği bu 'tedavi' aslında uyuşturucu," diye itiraf ettim.

— Aslında hayır değil," diye düzeltti beni, "ama Kai'nin önünde tedaviden asla bahsetme.

— Yani bu tedavi yüzünden travma sonrası nöbetler mi geçiriyor?

Jacob gözlerini kocaman açtı, bana dikkatle baktı ve sonunda başını salladı.

— Uyumadan önce hap aldığını fark ettim. Sanırım bir psikolog ya da psikiyatristle görüşüyor.

— Doğru yol değil, ona yalvarmama rağmen hiç danışmadı.

— Yılanlardan korkuyor, değil mi?

— Hayır, o hayvanları sever. Bütün hayvanları.

— Küçükken tek bir korkusu vardı," dedim, gölü ve derinlikleri kastederek.

— Hayır, beş tane vardı. Şimdi ikiye düştü.

Düşüncelerim giderek karışırken dudaklarımdan bir iç çekiş kaçtı. Jacob beni böyle şaşkın görünce güldü.

— Kai Lakestone'un gizemlerini çözmenin kolay olacağını düşünmedin, değil mi sevgilim?

— En azından biraz daha yardımcı olursun diye düşünmüştüm," diye cevap verdim, arkamı banka yaslayarak.

— Bir sorum var, Iris," diyor bana bakmak için doğrulurken. Ona hâlâ kızgın mısın?

Ona tereddütle baktım. Bir yandan, silahın boş olduğunu bildiğinin farkındaydım. Ama diğer yandan, sırf Mason'a yapabileceğini kanıtlamak için bu riski göze aldığı izlenimine kapıldım. Sadece bu fikir bile beni öfkeliyordu. Diğer piçin beni tokatladığı ve koruyucum olduğunu iddia eden Kai'nin beni korumak için hiçbir şey yapmadığı o akşamdan bahsetmiyorum bile.

— Ona hâlâ kızgın olduğunu biliyorum," dedi Jacob bana nazikçe. Senin yerinde olsaydım ben de kızardım. Ama uzun süre kızgın kalamayacağını biliyorum, o o olduğu için değil, sen sen olduğun için.

Kaşlarımla çattım, biraz kafam karışmıştı. Jacob iç çekti.

— Sen zor olsa bile birini hayatında tutmak için her şeyi yapabilecek türden bir kızsın. Kai'yi önemseydiğini biliyorum, tıpkı benim seni önemseydiğim gibi. Ve onun da seni önemseydiği gibi.

Jacob daha ciddi bir şekilde doğrulup oturdu.

— Senin hatan olmasa bile kendini suçlayan bir tip olduğunu biliyorum.

Sözleri beni etkiledi. O haklıydı. Kendimi zavallı hissediyordum ama haklıydı.

— Suçlamaman gereken durumlarda bile kendini suçluyorsun. Sen ve Kai bu açıdan birbirinize benziyorsunuz," diye devam etti.

Ona baktım, hâlâ şaşkındım.

— Tanıştığımızda onun tek arkadaşıydım. Ona bir arkadaşlığı nasıl sürdürebileceğini, agresif olmadan insanlarla nasıl etkileşime girebileceğini öğrettim. Başlarda bana güvenmese de zamanla sadece bana güvenmeye başladı. Bana bağlandığında, beni kaybetme korkusuyla değişmeye başladı. Kai bu özellikleri sizinle paylaşıyor ve hedefleriniz aynı olmasa da, onlara ulaşmak için seçtiğiniz yol benzer.

— Peki amacı neydi? Seni kaybetmekten neden bu kadar korkuyordu? Jacob gülümsedi, şefkatli bir gülümseme.

— Onu sunabilecekleri için değil, olduğu gibi kabul eden tek kişi bendim. Kai'nin hiç gerçek arkadaşı olmadı, basit bir "İyi misin?" sorusuna nasıl cevap vereceğini bile bilmiyordu. Tek yaptığı resim çizmekti. Neredeyse hiç konuşmazdı.

O anda, bu Kai'yi bir çocuk olarak görmek ve Jacob'ın neden bahsettiğini daha iyi anlamak için her şeyimi verirdim.

— Büyükanmem onun yardıma ihtiyacı olduğunu her zaman biliyordu. Eve çok sık gelmezdi ama anneannem onu her zaman fark ederdi. Ondan korkardı ve ben nedenini anlayamazdım. Bunun saçma olduğunu düşünürdüm! Bir insan bir yetiştikten nasıl korkabilir ki?" diye haykırdı Jacob, sesinde hafif bir kahkaha vardı. Bir keresinde bizimle kalıyordu ve o gün telefona cevap verdiği tek gündü.

Büyükanmem "merhaba" dedi. Birkaç dakika sonra bir bardak düşürdü.

Kai'den bahsederken Jacob'ın yüzünü aydınlatan şefkatli gülümseme yavaş yavaş soldu.

— Bunun kendi hatası olduğuna, merhaba dediği için bardağın düştüğüne ikna olmuştu. Titriyordu ve sürekli ne kadar aptal olduğunu söylüyordu. Ama gerçekte, hiç de onun hatası değildi.

Boğazım düğümlendi.

Aptal.

Aptal.

Aptalca

.

— O günden sonra ona bazı şeylerin onun hatası olmadığını göstermeye başladım. Ona yetişkin olana kadar öğrenemeyeceği dersleri öğretmeyi kendime görev edindim. Çünkü birinin yardıma ihtiyacı olduğunda, yaş önemli değildir, hayatım.

Sözleri kalbimi ısıttı; hepimizin öyle ya da böyle yardıma ihtiyacı vardı. Ve Jacob, Kai'nin ağabeyiydi.

— Onu asla 'normal' davranırken göremezsiniz," diye devam etti Jacob. Eğer kızgınsa, sorumlu kişiyi bile öldürebilir. Kai her zaman aşırı tepki verir. Ama benden ya da bir başkasından asla öğrenmediği bir şey var.

— O da ne?" diye sordum usulca.

Jacob ayağa kalktı, çamaşır makinesinin devri bitmişti. Basitçe cevap verdi:

— Özür dilemek için.

İki saat sonra.

— Aç mısın?" diye sordu Jacob.

Başımı salladım.

Kai ayaktaydı ve duş alıyordu. Seth'in eşlik ettiği Vernon dışarıda bir şeyler atıştırarak bekliyordu, ceketini çoktan üzerindeydi.

— Daha sonra döneceğiz, o yüzden Kai'ye biraz geç kalacağımızı ve Seth'in Doğruluk mu Cesaret mi oynamaya kararlı olduğunu söyle," diye gülüyor Jacob. Alışverişi bitirebilir misin?

Başımı salladım. Telefonunu aldı ve gitti. Yiyecekleri yerleştirmeye devam etmek için mutfığa yöneldim. Ancak zihnim uzun süredir bastırdığım düşüncelerle karmakarışık. Kai tanınmak, nazik davranılmak istiyordu. Ben ise doymak bilmeyen şefkat ihtiyacımı karşılayabilecek birini istiyordum. İkimiz de karşılığında ilgi görme umuduyla ruhlarımızın parçalarını paylaşıyorduk. Uzun zamandır bizden esirgenen şeyleri kazanmak için her şeyi yapmaya hazırdık: sevgi, güvenlik, rahatlık. Sanki bu şeyler fedakârlık gerektirecek kadar değerliymiş gibi. Sevdiğim ama beni umursamayan insanlar yüzünden kendimi sorguladığım sayısız uykusuz geceyi hatırladım. Onların davranışlarını hiç sorgulamamıştım, sadece kendi davranışlarımı sorgulamıştım.

Bir kapının açıldığını duydum, kalp atışlarım hafifçe hızlandı. Ona olan kızgınlığım azalmıştı ama hâlâ oradaydı. Jacob haklıydı. Söz konusu kişiyi kaybetmekten korktuğum için asla uzun süre öfkeli kalmazdım. Yine de Kai'ye olan kızgınlığım devam ediyordu. Beni korumak istiyormuş gibi davranıyor ama kritik anlarda başarısız oluyordu.

— Gittiler mi?" Kai'nin derin sesi mutfaktan geldi.

Herhangi bir konuşmaya girmemeye özen göstererek ortalığı toparlamaya devam ederken başımı salladım.

— Hâlâ başın ağrıyor mu?

Başımı olumsuz anlamda salladım, yiyecekleri yerleştirmeyi bitirdim ve sessizce kanepeye doğru ilerledim. Televizyonda *The Bachelorette*'in yeni bir bölümü vardı. Jacob'ın muhtemelen şu anda telefonundan izlediğini biliyordum.

— Aç mısın?" diye sordu Kai mutfaktan.

— Sonra yerim," diye cevap verdim, nötr bir tonda.

Buzdolabını açtığını duydum ve dikkatimi bölüme vermeye karar verdim. Jacob reality TV sevgisini bana da aktarmıştı ve *The Bachelorette* benim için *Modern Family* kadar rahatlatıcı olmuştu.

Mutfaktan gelen sesler televizyonun sesini bastırınca kaşlarım çatıldı. Rufus'u kafesinden alıp kucağıma yerleştirdim ve gözlerimi ekrandan ayırmadım.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Kai'nin ayak seslerinin yaklaştığını duydum. Havayı nefis bir koku doldurdu ve kolunun ucunda küçük bir kâse tuttuğunu gördüm.

— Ben... Ben... mac'n'cheese yaptım. Al, bu senin için.

Nutkum tutuldu. Jesti karşısında nutkum tutuldu.

Bana uzattığı küçük peynirli makarna kâsesini gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı. Bana vermek için sevdiği bir şeyi yapmıştı, hiçbir şeyi paylaşmaya o kadar isteksizdi ki.

— Ee... teşekkür ederim," diye kekeleyerek tabağı aldım.

Duygularım damarlarımda küçük bir patlama gibi dolaştı ve tenimi karıncalandırdı. Utanarak başını çevirdi ve sonra gözleri kucağımdaki Rufus'a takıldı. Kanepenin etrafında yürüdü ve benden çok uzak olmayan bir yere oturdu, küçük hayvana hayretle bakıyordu.

Bir yetişkinin bedeninde bir çocuğun kalbi.

Sonra bakışları bana, daha doğrusu tabağıma kaydı. Sessiz bir ısrarla gözleri tekrar tekrar benden tabağa kaydı. Bir kaşımı kaldırdım.

— Ne oldu?

— Yemek yemeyecek misin?

— Evet... evet, yemek yiyeceğim.

Başını salladı ve televizyona konsantre oldu. Rufus'u kafesine koydum, bir ısırık aldım ve yanında bir tabak çilek olduğunu fark ettim.

Ya içine zehir koyduysa? Ona vurdum.

Bana gizlice bakarken yakaladım onu. Benim yediğimi gördükten sonra kendi çatalını aldı ve kendine yardım etti. Sanki benim başlamamı bekliyormuş gibiydi.

Televizyon izliyorduk, her ikimiz de düşüncelere dalmıştık. Aklımdan neler geçtiğini merak ediyordum. Jacob bana Kai'nin her şeyi kendi tarzında ifade ettiğini söylemişti. Bunun onun özür dileme şekli olduğuna dair bir his vardı içimde. Bir insan nasıl olur da insan ilişkilerinin temelleri konusunda bu kadar cahil olabilirdi?

Jestinden etkilenererek yemeğimi bitirdim. Tıpkı benim yaptığım gibi o da bolca peynir koymuştu. İstemsiz bir gülümseme dudaklarımı sıyırdı. Onu bu kadar kolay affetme isteğine karşı koymak istedim ama ilgisi beni gafil avlamıştı. Kaşlarımı çattım, emin değildim. Samimi miydi yoksa oyun mu oynuyordu? Muhakemesini etkileyecek bir şey mi almıştı? Kendimi onun güdülerinden şüphe ederken buldum ama bir yanımda onun samimiyetine inanmak istiyordum.

— Kafan mı iyi senin?" diye sordum birkaç saniye beynimi yokladıktan sonra.

Bana döndü, biraz şaşkındı.

— Hayır!

Verdiği cevapla rahatlayarak dikkatimi tekrar televizyona verdim. Yani pişman olmayacaktı, yaptıklarını açıklamak için bahaneler uydurmayacaktı.

Sonra bakışlarını kafesinde oynayan Rufus'a diktiğini fark ettim. Yaklaştı, gözleri hayvana sabitlenmişti. Sonra bana döndü ve sordu:

— Çıkarabilir misin?

Rufus'u kafesinden çıkardım ve teklif ettim:

— Tutmak ister misin?

— Hayır, sadece daha yakından bakmak istiyorum," diye mırıldandı.

— Onu öldürmeyeceksin, biliyorsun değil mi?

Rufus'a sabitlenmiş gözleri, sanki sözlerim onu hazırlıksız yakalamış gibi hafifçe açılarak bana baktı. Korkarak irkildim.

onu incittim. Ama tam özür dileyecekken fısıldadı:

— Bana güvendiğin için teşekkür ederim.

Bu sözler içimde yankılandı ve hissettiğim garip sıcaklığı artırdı. Sanki onu bir tehdit, tehlike ya da canavar olarak algılamayan ilk ve belki de tek kişi bendim.

— Ellerini aç, Kai," diye önerdim.

— Sigara kokuyorlar.

— Benimki de, yaklaşı," diye onu rahatlattım.

Benimkinden çok farklı, büyük ve sert ellerini açtı. Rufus onları nazikçe içeri kaydırıp ve bakışlarım onunkilere takıldı. Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi ama gözleri belli bir endişeyi ele veriyordu.

Onu tanıdıkça Jacob'ın haklı olduğunu daha iyi anladım. Tüm karmaşıklığına ve gizemine rağmen Kai'de çocuksu, neredeyse masum bir şeyler vardı. Hâlâ bilmediğim ama beni derinden ilgilendiren nedenlerden dolayı kişiliğinin bir yönünü bastırmış ya da hayatının bir noktasında kaybetmiş gibi görünüyordu. Tepkileri çok... ilkeldi. Ham, filtrelenmemiş. Duygularını kontrol edemiyor, anında tepki veriyordu. Sevinç ya da korku, hepsini yüzünde açıkça görebiliyordunuz. Sadece birkaç ay önce benim için aşılmaz bir muamma olan bir yüz.

Ama şimdi, benim yanımda, toplayabildiği tüm duygularla kendisi olmasına izin veriyor gibiydi.

— Onu okşayabilirsin, biliyorsun değil mi?" Gergin ifadesini görünce ona hatırlattım.

Avucunun içinde hareket etmeye başlayan Rufus'a utangaç bir şekilde yaklaştı. Ellerinin hafifçe titremesini izlerken kalbim çarpıyordu.

— Geri al, lütfen. Nasıl tutacağımı bilmiyorum.

— İyi gidiyorsun. Bırak keşfetsin," diye onu rahatlattım, Rufus ellerinin üzerinde ilerlerken yüzünün solgunlaştığını gördüm.

Önlem olarak, kemirgenin paraşütsüz atlamasını önlemek için ellerimi etrafıma doladım. Kai bana baktı ve o anda gözlerindeki duyguları görebiliyordum.

— Zaman ayırdığınız için teşekkürler.

Rufus'un Kai'nin derisini koklamasından büyülenmiş bir şekilde birkaç dakika orada kaldık. Rufus onun eline tırmanmaya çalışıp düştüğünde, Kai hafifçe güldü. Dudaklarımdan hızla gizlediğim bir gülümseme kaçtı. Benden Rufus'u kucağıma almamı istedi, ben de yaptım ve etrafımızdaki baloncuğu kırdım. Rufus'u kafesine geri koydum, Kai kanepeye geri yerleşti ve tekrar yemeye başladı. Söylenmemiş kelimelerle dolu bir sessizlik oldu.

— Jacob bana geç döneceklerini ve Seth'in Doğruluk mu Cesaret mi oynamak istediğini söyledi," diye duyurdum.

Çenesi gerildi. Tabağını bıraktı, paketinden bir sigara çıkardı ve yaktı. İlk nefesten sonra bana uzattı.

— Onunla oynamayacaksın," dedi ve bir sigara daha yaktı.

Bir kaşımı kaldırdım ve bana ters ters baktı, ben de hemen karşılık verdim.

— Şaka yapmıyorum, Iris. Seth'in kafasında neler döndüğünü biliyorum.

— Ne demek istiyorsun?" diye sordum, merakım artmış ve biraz da savunmaya geçmiştim.

Başını koltuğun arkasına yasladı ve bakışları tavanda gezindi.

— Seth'in Doğruluk mu Cesaret mi oyunu tehlikelidir, sınır koymaz. Ayrıca kız kardeşini becerdim, o yüzden ödememi istiyor.

Neredeyse küstahça bir umursamazlıkla söylediği bu sözler karşısında neredeyse boğuluyordum.

— Bana öyle bakma. Onun kız kardeşi olduğunu bilmiyordum. Yani oynamayacaksın. O sadece bir fırsat kolluyor ve ben bu gece öldürmek istemiyorum.

Tam başımı sallayacakken aklımdan bir düşünce geçti. Cevaplar istiyordum ve az önce Seth'le oynamayacağını söylemişti.

Ama ben Seth değilim.

— Kai... Doğruluk mu cesaret mi?

İçini çekti, başını salladı, sonra bana döndü.

— Seninle oynamayacağım.

— O zaman Seth'le oynayacağım.

Çenesi anında gerildi ve bana ters ters baktı. Dudaklarımda muzip bir gülümseme belirdi.

— Gerçeği.

Sayısız soru dudaklarımı yakarken kalbim hızla çarpıyordu.

— Mason neden beni h e r a n öldürebileceğini ona kanıtlamanı istiyor?

— Ç ü n k ü bir anlaşmamız var ve ben bir söz verdim. Sıra sende, doğruluk mu cesaret mi?

— Gerçek," diye cevap verdim

kendimden emin bir şekilde. Bir

nefes duman çıkardı.

— Bana hala kızgın mısın?

— Evet. Doğruluk mu cesaret mi?" diye cevap verdim, kaşlarının çatıldığını fark ederek.

— Gerçek," diye yanıtladı sigarasından bir nefes daha çekerek.

— Bu ne tür bir anlaşma?

Dudaklarından bir nefes kaçtı ve gözlerini kapattı.

— Çok kolay, prenses. Eğer sana söylersem, seçme hakkına sahip olmayacaksın.

Bir sonraki tur "doğruluk" turu olacak.

Kalbim küt küt atmaya başladı. İki tur sorudan sonra zorunlu bir eylem.

— Bu iş böyle yapılmaz!

— İstedğim gibi oynayacağım, siz de istediğiniz soruyu sorabilirsiniz.

Bana muzip bir bakış attı.

Ona isim takma dürtüsü dudaklarımı yakıyordu. *Kai, seni Lakestone piçi.* Her şeyi yapabileceğini biliyordum ama sınırlarının olduğunu da varsayıyordum, özellikle de benim söz konusu olduğumda.

— Tamam o zaman. Her iki şekilde de işe yarıyor," diye kararlılıkla karşılık verdim.

Kimin kazanacağını göreceğiz.

Elini uzattı. Tuttum ve sıktım. Sessiz bir anlaşma mühürlenmişti.

— Mason sana bağlanıp ona karşı geleceğimden korkuyor. Bu yüzden bir anlaşma yaptık. Sana bağlanmak için hiçbir şey yapmayacağım ve karşılığında o da seni sorgulamayacak. Senin hakkında sadece benden bilgi alacak.

O zaman neden beni sorgulamaktan kaçındığını ve Jacob'ın neden Kai yanımda olmadan konuşmamam konusunda ısrar ettiğini anladım. Mason beni birkaç kez sorgulamaya çalışmıştı ama her seferinde Kai ve Jacob cevap vermemi engellemek için araya girmişlerdi. Ve Kai sadece Mason doğrudan benimle konuştuğunda ona saldırdı! Aralarındaki anlaşma Kai'nin beni Mason'a karşı savunmasını yasaklıyordu ama Mason kuralları ihlal ederse müdahale etme hakkını saklı tutuyordu.

Yaramaz gülümsemesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

— Sıra sizde Penses," dedi.

Gülümsemesi kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu ama bir yanımda da onu kaybetmek istiyordu. Sanki sadece dudaklarının kıvrımıyla hem memnuniyetini hem de sessiz bir meydan okumayı ifade ediyordu.

— Bütün zamanını bana karanlıktan korkmadığını kanıtlamaya çalışarak geçiriyorsun..." diye devam etti, "bakalım başarabilecek misin? (Silahını çekti.) İşleri biraz renklendireceğiz. Eğer aksiyonu reddedersen, ateş edeceksin. Namluda sadece bir mermi var.

Az önce Rus ruleti ile Doğruluk mu Cesaret mi'yi birleştirmişti. Silahı aramıza yerleştirdiğinde vücudum gerildi, kalbim hızlandı. Donup kaldım.

— Artık oynamak istemiyorum," dedim.

Bana doğru geldi ve kalbim tekrar hızlandı.

— Anlaşma anlaşmadır penses.

Bir an için kararlılığımı kaybettim, gözlerindeki masumiyetten tedirgin oldum. Ama derin bir nefes alarak cesaretimi geri kazandım. Sonra aklıma bir fikir geldi. Beni onun tuhaf fikirlerinden koruyabilecek bir fikir.

— Yeni kurallar. Her iki turda bir zorunlu eylem, Lakestone. Ve ne yaparsan yap, benim de aynısını yapmamı bekle. Ayna etkisini sevdim... Motor.

Eğer ben batıyorsam, sen de benimle batacaksın, seni piç kurusu.

Bu karşılıklılığı vurgulayarak sadist niyetlerinden vazgeçmesini sağlayacağımı umuyordum. Yine de gülümsemesi devam etti.

— Bir çilek ye prenses.

Kaşlarımı çattım. Hepsi bu kadar mıydı? Bir çilek alıp beni yaklaştırmaya davet edişini izledim. Yaklaştığımda kalbim daha hızlı atmaya başladı ve meyve ayrılmış dudaklarıma dokundu.

— Ağzını aç Prenseler," diye emretti.

Dudaklarımı açtım ve meyveyi ısırdım, yüzündeki sırıtışı silmeye kararlıydım. Kalanını ağızma alırken dudaklarım parmaklarını sıyırdı. Bir saniyeliğine, gözlerim onunkilerden ayrılmadan işaret ve orta parmaklarının uçlarını emdiler.

Gülümsemesi kayboldu.

Iris 1 - Piç Kai 0

— İyi bir zevki var," dedim ve kenara çekildim.

— Bu benim en sevdiğim tat," diye cevap verdi, gözleri yüzüme sabitlenmişti. Onun bak oldu Kayıp üzerinde benim

Ağız, güçlendirici benim memnuniyet.

Hemen ardından bana bir çilek daha uzattı, ben de aldım. Çileğin tadına bakma sırası ondaydı. Gözlerindeki ateş beni ürpertti ve yaklaştıkça dudaklarıma bakmaya devam etti.

— Bir şey bilmek ister misin prenses? Seninle pek çok ilk kez yaşadım," diye mırıldandı.

Çileği ısırdı, sonra meyvenin geri kalanını parmaklarımdan emmek için yaklaştı. Geri çekilip memnuniyetle sırtırken boştaki elimi şaşkınlıkla saçlarımda gezdirdim.

— Ee, doğruluk mu cesaret mi?" diye sordu.

— Gerçeği.

— Affedilmek için ne yapmam gerekiyor?

Sorusu beni şaşırttı ve tüylerim diken diken oldu. Unutmuş olmaktan çok uzaktı.

— Yaptığın şeyi bir daha asla yapma," dedim toplantıya atıfta bulunarak. Ve beni Mason'dan koru" diye cevap verdim.

Bana baktı.

— Sıra sende, doğruluk mu cesaret mi?

— Gerçeği.

— Beni d nyandaki tüm ucubelerden koruyacağına söz vermişken neden Mason'dan korumuyorsun?

Bir sorudan z i y a d e bir sitem ifade ediyordum ama bir cevaba ihtiya ım vardı.

— Eğer seni Mason'dan korumaya çalışırsam, peşinden daha da sert gelecektir.

Doğruluk mu Cesaret mi?

— Gerçeği.

— Bana güvendiğin için pişman mısın?

Boğazım düğümlendi, önceki gecenin bulanık anıları zihnime doldu. Tamamen yıkılmış bir halde, duygularımın beni ele geçirmesine izin vererek ona babam hakkında bir şeyler anlatmıştım.

— Hayır.

Pişman değildim. Birilerinin bilmesi, birilerinin beni duyması gerekiyordu. Sık sık izole edildiğimi, her şeyi içimde tuttuğumu hissediyordum. Bu hayal kırıklığı beni tüketiyordu. Kai'ye güvenmek bana belli bir özgürlük vermişti, sanki sonunda onun yargısından korkmadan kendimi bırakabilmiştim.

— Doğruluk mu Cesaret mi?

— Gerçeği.

— Neden kafan iyiymen benimle konuştuğuna ya da beni dinlediğine pişman oluyorsun?

Pişmanlığını, maddelerin etkisi altındayken değişen davranışlarını hatırladım. Daha sakin, daha ulaşılabilir görünüyordu. Kıpırdamadan durdu, bir sigara yaktı ve cevap vermeden önce derin bir nefes aldı.

— Çünkü Mason'a verdiğim sözü tutmayacağım. Ve ben sözümü tutmamayı sevmem.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Gözlerimiz buluştu, duygularımız basit bir bakış alışverişinde kaynaştı. Zihnim onun açıklamalarını sindirirken kalbim hızla çarpıyordu. Az önce bana bağlı olduğunu itiraf etmişti. Kai Lakestone bana bağlı olduğunu itiraf ediyor, bu süreçte verdiği bir sözü tutmuyordu ve bunların hepsi benim yüzümdendi. *Tanrı aşkına.*

Çileklere yaklaştı ve bir tanesini bana uzattı. Biraz tedirgin bir şekilde çileği aldım ve aramızdaki silaha bakarak yedim. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Zoraki hareketimi kabul etmemi beklediğini fark ettim.

— Aksiyon," dedim zayıf bir sesle, hala onun güveninden sarsılmıştım.

— Bana bir öpücük ver.

Kalbim ve ruhum bedenimden kaçıyor gibiydi.

— Ya da ateş et.

Silahı bana doğru itti. Gerilim artıyor, midemi bulandırıyor, düşüncelerimi rahatsız ediyordu.

— Seç, Prenses.

Patlamanın eşiğindeydim, aklım mantığımla çatışıyor. Onu vurmam istemiyordum, kurduğu bu tehlikeli oyundan nefret ediyordum.

— Sen bir piçsin," dedim sonunda başımı sallayarak.

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Omuz silkti ve çenesiyle silahı işaret etti.

— Cesaretin yoksa ateş et.

Seçeneklerimi tartıyordum. Onu öpmek mi, vurmam mı? Ama onu öpmek... *Nerede?* Söylememişti. Ve eğer hazırlıksız yakalanacaksam, iyiliğine karşılık verebilirdim.

Yavaşça ona yaklaştım ve silahı elime alarak üzerine çıktım. Silahın soğuk metalini gömleğinden aşağıya, kaburgaları boyunca kalbine doğru kaydırırken dudaklarını aralayarak bana baktı. Yavaşça yüzüm onunkine yaklaştı. Gözlerimiz kilitlenmişti.

— Peki, ne olacak?

— Bir bakayım.

Gözlerimizle birbirimize meydan okuduk. Dudaklarımız o kadar yakındı ki nefeslerimiz birbirine karıştı. Sonra ağzının kenarına hafif bir öpücük kondurdum ve silahı gömleğinin altından çektim. Ondan uzaklaşırken memnun bir gülümseme ağzımı gerdi.

— Nerede olduğunu söylemedin," dedim muzaffer bir edayla.

Yerime oturmamı izledi, dudakları hala ayırıktı ve mırıldandı:

— Daha önce affedilmek istiyorsam toplantıda yaptığım şeyi bir daha yapmamam gerektiğini söylemişsiniz.

Kalbim dondu.

— Sıra bende," diyerek bana doğru geldi.

Ayna etkisi.

Bir saniye sonra dudakları şiddetle dudaklarıma yapıştı. Kalbim patladı, vücudum titredi ve tüm endişelerim onun beklenmedik hareketiyle bir anlığına uyuştı. Boğulmaya bu kadar yaklaştıktan sonra yeniden nefes almak gibiydi. Duygularıma yenik düşerek öpücüğüne karşılık verdim, ellerim ensesini ve siyah saçlarını okşadı. Kolunu belime dolayarak beni kendisine doğru bastırdı ve eli boynumu buldu.

Vay anasını.

— Seni çok özledim," diye iç geçirdi Kai açgözlü öpücükler arasında. Zayıf düşmüştük.

Dillerimiz dans etti ve ağzını benimkine daha sert bastırırken küçük bir inilti bastırdı. Dudağımlı ısırıp emdi, her dokunuşu beni yiyip bitiriyor, zayıflatıyordu. Sanki uzun zamandır birbirini arzulayan bedenlerimiz doyuma ulaşmıştı. Susuzluğumuzu, içgüdüsel saplantımızı gideriyorduk.

Dudaklarımız nihayet ayrıldığında, etrafımızdaki hava tutuşmuş gibiydi, neredeyse bedenlerimizi kavuruyordu. Uzuvarım titredi ve tüylerim diken diken oldu.

Beni öpmüştü. Öpüşmüştük.

Gözlerimiz buluştu, her birimiz nefesimizi tuttuk. Ve bir süre sonra benim sözlerimi tekrarladı:

— Nerede olduğunu söylemedin.

Düşüncelerim duygular tarafından yutuldu, dudaklarının anısı hala benimkinden sıcaktı, nefesi hala mevcuttu.

Oh, siktir... Oh. Oh, Tanrı aşkına.

— Çileği ilk kez korkmadan tattığım zaman seni öptüğüm zamandı," diyor bakışları benimkilere kilitlenmiş bir halde. Ve şimdi, dudakların yüzünden, Iris, tamamen takıntılıyım.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Ama ben onun sözlerini tam olarak sindiremeden dudaklarına bir gülümseme yayıldı ve ekledi:

— Ne yazık ki benim için pişmanlık kartını oynayamam... Kafam iyi değil prenses.

CHAPITRE 44

MANIAQUE

— Misafirlerimizi geri getirdik, Kai!" diye bağırdı Jacob, sesi oturduğum banyoya kadar ulaşıyordu.

Kalp atışlarım hızlandı. Korkak gibi banyoya kaçmadan önce Kai ile paylaştığım anı zihnimde yeniden yaşarken tüylerim diken diken oldu. Panik beni ele geçirmiş, çaresiz bırakmıştı. Hâlâ dudaklarını dudaklarımda, vücudunun sıcaklığını vücudumda, ellerinin belimi kavradığını hissedebiliyordum.

Lanet olsun. Ne yaptık biz?

Kai onlara verdiği sözü tutmamıştı.

— Iris! Kai?

Ellerim lavabonun üzerinde kenetlenirken bir iç geçirdim. Stresli yüzüm aynaya yansıdı. Derin bir nefes aldım.

— Hiçbir şey olmadı," diye fısıldadım yansıma.

Tanıdık sesleri tanıyarak banyodan çıktım. Stella ve Casey. Stella samimi bir gülümsemeyle karşımda belirdi, kolunu Casey'nin koluna dolamıştı.

— Merhaba küçük yıldız," dedi Stella yaklaşırken.

Bana sarıldığında gerildim, tanımadığım insanlarla bu fiziksel yakınlıktan utandım.

— Bay Lakestone nerede?

— Şey... Ben...

— İşte," diye arkamdan bir ses araya girdi.

Ona doğru döndüğümde kalbim küt küt atmaya başladı. Bana bakmadı bile. *Hayır, öyle değil... Hayır, hayır, hayır.* Benim yüzümden odayı buz gibi bir gerginlik kaplamıştı. Vernon ve Seth'in çoktan oturmuş olduğu oturma odasında yerimi aldığım da Casey gözlerini benden alamadı. Ve Seth sırttı.

— Eski günlerin hatırına küçük bir Doğruluk mu Cesaret mi için ne harika bir akşam" diyor.

Kai kanepenin karşısındaki sandalyeye oturdu ve bir sigara yaktı. Düşünceler içinde kaybolmuş gibiydi.

— Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu Kai, Casey ve Stella'ya hitaben.

— Unuttun mu?

Kai bir an şaşkın şaşkın baktı, sonra gözlerinde Mason söz konusu olduğunda genellikle sergilediği o tanıdık yorgunluk ifadesi belirdi.

— Yarın sen, Casey ve Jacob'ın bir işi var. Biz burada kalacağız. Ben ve V," diyor bana gülümseyerek.

Pardon?

— Hadi, Casey," diyor Seth, konuyu değiştirerek, "doğruluk mu cesaret mi!

Jacob yanıma oturdu ve kolunu omuzlarıma doladı. Sigarasına konsantre olmayı tercih ederek beni görmezden gelen Kai'nin bakışlarını ararken kalbim hızla çarpıyordu.

— Doğru," diye yanıtladı Casey isteksizce, "ama ben buraya...

— Baban neden Örgüt için çalışmamı istiyor?" diye araya girdi Seth. Benden tam olarak ne istiyor? Çünkü bana yalan söylenmesinden hoşlanmam.

Kalbim duracak gibi oldu. Mason ve Casey. Babasıydı! *Ama... Siktir.* Demek bu yüzden benimle hiç yalnız kalmıyordu. Çünkü bana sorular sorabiliyor ve Mason'a sözünü bozmadan her şeyi anlatabiliyordu.

— Çünkü o tam bir piç," diye araya girdi Kai.

— Sınırlarını zorlamaya istekli birini arıyor," diyor Casey. Sana söylediği buydu, değil mi?

Kai kıkırdadı ve gözlerini devirdi.

— Doğruluk mu cesaret mi yarışmanız gerçekten de bir hesaplaşma, değil mi?" diye sabırsızca sordu Stella, elini saçlarında gezdirerek. Biraz daha baharat bekliyordum.

— Stella, doğruluk mu cesaret mi?" diye bağırdı Seth onu susturmak için.

— Motor!" diye yanıtladı Stella, gülümseyerek.

— Seçtiğiniz kişiyi öpün... ama sadece kabul ederse.

Kalbim tekrar durdu. Kai'ye baktım ve o zamandan beri ilk kez gözlerimiz buluştu.

— Kai, kabul ediyor musun?

Bu soru başka birini seçeceğine dair son umutlarımı da yıktı. Kai çenesini sıktı ve bana kızgın bir bakış attı. Bana kızgın olduğunu biliyordum.

— Evet.

Nefesim kesildi ve önümde gelişen sahneyi izlerken donakaldım. Stella'nın, o hâlâ bana bakarken ona yaklaştığını ve onu öptüğünü gördüm. Birkaç saat önce benimkini sıyırıp geçen dudakları Stella'ninkilerle buluştuğunda, bana bakmaya devam etti. Midem düğümlendi, kıskançlık ve nefret her yanıma sızdı. Kollarındaki yılan dövmeleri gibi, duygularım da sinsice zihnime sızdı. O öpücüğü kabul etmesi benim hatamdı, çünkü bizimkinden sonra kaçmışım.

Hepsi benim hatam.

Aptal.

Aptal.

Aptalca

.

Ellerim kucağımda sıkıştı. Gözlerimi onunkilerden ayıramıyordum. Sonunda ondan uzaklaştı.

— Açlıktan ölüyordun kızım," diye şaka yaptı Seth.

Parmak uçlarıyla dudaklarını sildi ve sırtarak yerine döndü.

— Oyunu seviyorum, hepsi bu.

Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Onlardan nefret ediyorum.

Şaşkına dönmüştüm, konsantre olamıyordum, düşüncelerimin içinde kaybolmuştum. Bakışlarım Kai'ye sabitlenmişti. Ağzım acıyla doldu ve kanımın kaynadığını hissettim. Öfke ve intikam arzusu kulağıma usulca fısıldadı.

— Iris! Doğruluk mu cesaret mi?" diye sordu Casey.

— Bu işe dahil değil...

— Eylem," diyerek Kai'nin sözünü kestim ve ona meydan okuyan bir bakış attım. Yüzü anında kızgınlıktan öfkeye dönüştü.

Mükemmel.

— İstedğin herkesi öp... kabul ettikleri sürece.

Casey'nin işareti beni çabucak vazgeçirdi. Mason'ın babası olduğunu öğrendiğime göre, bu öneri hesaplanmış gibiydi. Bunu Kai'yi öpme isteğime boyun eğip eğmeyeceğimi görmek için söylemiş olabilir miydi? Ve böylece Kai'nin babasıyla yaptığı anlaşmayı bozduğunu mu görecekti? Bu bir olasılıktı.

— Casey, kabul ediyor musun?" diye sordum Kai'nin bakışlarından kaçınarak.

Başını salladı ve ben de onu öpmek için yaklaştım. Dudaklarım hafifçe onunkilere dokundu ama hiçbir şey olmadı. Hissettiğim şey Kai ile yaşadıklarım kadar yoğun değildi. Geri çekildim ve pozisyonuma devam ettim. Kai'nin çenesi sabitti ve gözleri öfkesini açığa vuran bir soğukluk yayıyordu. İntikam arzumu tatmin ettiğim için memnun bir şekilde kaşlarımı hafifçe kaldırdım, başımı eğdim ve kollarımı kavuşturdum.

Siktir git.

— Casey, doğruluk mu cesaret mi?" dedi Kai, sesi tüyler ürperticiydi. Kalp atışlarım hızlandı.

— Hayır, senin yerine ben seçeceğim. Gerçek," diye devam etti paralı asker. Ne zamandır onu düşünmekten ereksiyon oldun? (Silahını çekip Casey'ye doğrulttu.) Yeni kural: Yalan söylersen, kurşunu yersin. Yalancılardan nefret ederim.

Seth, Casey'nin sapsarı kesildiğini görünce kahkahayı bastı. Jacob endişeli görünüyordu, ben de öyle. Çünkü o Kai Lakestone'du. Çünkü o Kai Lakestone'du ve onun için öldürmenin bir dil biçimi olduğunu biliyorduk.

— Silahını indir dostum," diyor Casey, Kai'ye ters ters bakarak. Hiç komik değil.

— Bu *benim* görevim, gerçeği bilmeye hakkım var, değil mi?" diye karşılık verdi.

Ortam gergindi, sessizlik Seth ve Stella'nın alaycı kahkahalarıyla noktalanıyordu.

— Bu kadar yeter," dedi Jacob sessizliği bozarak. Jacob, doğruluk mu cesaret mi?

Motor! Tamam... gidip biraz içki alın ve müzik açın!

Kendi kendine konuşurken telefonunu çıkaran arkadaşşıma göz kulak oldum. Buzdolabından birkaç bira almaya giderken *Backstabber* şarkısını seçtiğinde kahkahalarımı zapt etmek zor oldu. Kai ise hâlâ Casey'ye bakıyor, o da kütüphane raflarıyla ilgileniyormuş gibi yaparak bakışlarından kaçıyordu.

— Kai'ye bir sorum var," diye duyurdu Stella.

— Doğruluk mu cesaret mi oynuyoruz, Sorular ve Cevaplar değil," diye hatırlattı Vernon iç çekerek.

Kai yeni bir sigara çıkardı ve yakmadan önce Casey'ye baktı.

— Ben sadece Jacob ve senin neden yılan dövmeniz olduğunu merak ediyorum," dedi Stella. Sizi çok uzun zamandır tanıdığım için merak uyandırıcı...

— Bu seni ilgilendirmez," dedi Kai bana ters ters bakarak.

Oyun devam etti, giderek elektrik yoğunluğunu kaybetti. Ama Kai ve ben sessiz kaldık, görsel bir düelloya kilitlenmiştik.

İhanete uğramış ve incinmiş hissettim. Banyoya sığındığımda, onu kendimden uzaklaştırdığımı düşünmüştü. Ama aslında sözleri beni çok etkilemişti. Daha önce kimse benimle bu kadar ilgilenmemişti. Kimse benimle böyle konuşmamış, benim için onun yaptığı gibi kendini feda etmemişti. Mason'ın Kai'nin sözünü tutmadığını öğrenmesinden çok korkuyordum.

Kai aniden ayağa kalktı ve tek kelime etmeden oturma odasını terk etti.

— Nereye gidiyorsun? Daha erken," dedi Seth, gözle görülür bir şekilde kafası iyiydi.

Kai cevap vermeden odasının kapısını arkasından çarptı. Vernon'un sorgulayan bakışlarıyla karşılaştım ve kayıtsız kalmaya çalışarak başımı salladım.

— Birileri kızgın..." diye fısıldadı Jacob kulağıma.

— Önemli değil," dedim omuz silkerek ve egomun beni yenmesine izin verdim.

Casey ayağa kalkarak oyunun bittiğini işaret etti. Herkes burada uyuyacaktı, bu da geceyi nerede geçireceğim sorusunu gündeme getirdi.

— Ben burada fareyle birlikte kış uykusuna yatacağım," diye duyurdu Seth, kanepeye yayılıp Rufus'u işaret ederek.

Jacob, Casey ve Stella'nın benim odamda uyumasına karar verdi. Vernon ertesi sabah erkenden Seth'i almak için geri döneceğini açıkladı. İşine olan bağlılığı göz önüne alındığında, bu karar şaşırtıcı değildi. Sık sık geç saatlere kadar dışarıdaydı ve uyumaya pek vakit bulamıyor gibiydi.

— Mükemmel," dedi Seth esneyerek. Şimdi defol git evimden.

Jacob bana el salladı ve odasına doğru yola çıktık.

— Umarım Casey bu gece sinsice dolaşmaya çıkmaz, yoksa vurulabilir," diye yorumladı yılan dövmelerini ortaya çıkaran üstünü çıkarırken.

— Neden ikinizde de yılan dövmesi var? Kai'nin bileklerinden bacaklarına kadar her yerinde vardı.

— Kai sana bundan bahsetmedi mi?" diye sordu Jacob gülümseyerek.

Başımı salladım. Daha fazla dinlemeden kontak lenslerimi çıkarmak için dışarı çıktım. Seth'in uyuyor olması gereken oturma odası gibi koridor da karanlığa gömülmüştü. Titredim.

Banyoya girdiğimde Kai'nin odasında konuştuğunu duydum. Sanki bir telefon konuşması yapıyor ya da kendi kendine konuşuyordu. Jacob'ın bana bugünkü tuhaf davranışlarını sorup sormayacağını merak ediyordum. Ona söylesem mi söylemesem mi bilemedim.

Yatak odasına döndüğümde oturma odasından gelen bir ses duydum.

— Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Seth.

— Telefonumu unutmuşum. Git uyu," diye yanıtladı Casey.

Mason'ın oğlu. Onun lanet çocuğu.

Hemen yatak odasında Jacob'a katıldım ve yanına uzandım.

— Peki ya dövmeleler?

— Kai için çok şey ifade ediyorlar," diye itiraf etti. Yılanlar ona güven veriyor, bir çeşit koruma sağlıyorlar.

— Neye karşı?

Jacob söylemeden önce hafifçe iç çekti:

— Ona zarar verebilecek her şeye karşı. Eğer sana bir yılan dövmesi yaptırmayı önerirse, bilmelisin ki seni kendi yöntemleriyle korumaya çalışıyor," diye açıkladı Jacob gülümseyerek. Ve eğer kabul edersen, sana olan güveni tam olacaktır.

— Ayrıca çizimlerinin köşelerine yılanlar çizer" diyor.

I.

— Çizimlerini de koruyor," diye onayladı Jacob.

— Senden dövme yaptırmayı istedi mi?

Jacob başını salladı ve sonra uyumaya başlarken bana şöyle dedi:

— Bana bir iyilik yap, Iris... lütfen. Şarj cihazım Kai'nin odası, gidip onu getirebilir misin? Yarın sabah erkenden ayrılmak zorundayız.

Yutkundum ama reddedemedim. Derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı çaldım ve ışığı yakma ihtimaline karşı gözlerimi kapattım. Derin bir nefes aldıktan sonra, ışığı açma ihtimaline karşı gözlerimi kapatarak kapıyı çaldım. Cevap veren olmadı. Israr ettim, sonra kollarımı kavuşturdum.

Öldü mü?

Yabani otlar asla ölmez.

Tam kapıyı üçüncü kez çalmak üzereyken kapı aniden açıldı. Bir silahın soğuk namlusunu alnımda hissedince irkildim.

— Casey olduğunu sandım," diye açıkladı monoton bir ses tonuyla ve silahını indirdi. Ne istiyorsun?

— Jacob'ın şarj cihazına ihtiyacı var," diyorum.

Gözlerimi kocaman açtığımda odanın karanlığa gömüldüğünü gördüm.

— İçeri gel.

Telefonunun ışığını açtı ve şifonyerindeki bir çekmeceyi karıştırdı. Çeşitli tabletler ve beyaz toz poşetleri çıkardı.

— Bu mümkün mü...

— Hayır," diye araya girdi ve dergiyi bana uzattı. Almak için geldiğin şeyi aldın, şimdi defol.

— Bugün olanları görmezden gelemezsin. Alaycı bir kahkaha cümlemi böldü.

— Onu açacak durumda değilsin," diye sertçe cevap verdi. Konuşmak istemiyorum, o yüzden çık dışarı.

Öfkemden kendimi kaybederek dergiyi yüzüne fırlattım.

— Bana sırtını dönmeyi bırak," diye karşılık verdim, gözlerim zifiri karanlıkta ona sabitlenmişti.

Tek kelime etmeden dergiyi bana geri verdi.

— İstemiyorsam beni konuşurma. Sadece lanet şarj aletini al ve defol. Seni görmek istemiyorum.

Boğazım düğümlendi, öfkeyle dolup taşım. İlk hamleyi yapmayı, kendimi açıklamayı ummuştum. Ama bu bir duvarla konuşmak gibiydi ve o duvar bana annemi çok fazla hatırlatıyordu. Yerden dergiyi aldım ve odasından çıktım. Jacob'ın odasına döndüğümde onu uyurken buldum. Telefonunu fişe takıp yanına uzandım ve hayal kırıklığı gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım. Kai'den nefret ediyordum ama kendi zayıflığım yüzünden kendimden de bir o kadar nefret ediyordum.

Siktir git, Lakestone.

Gece bir motosiklet sesi duyduğumda uyukluyordum. Kai evden çıkmıştı.

— Tatlım.

— Mmm...

Jacob'ın nazik sesi beni uykumdan uyandırdı, gülümsemesini gördüm ve çoktan gitmeye hazır olduğunu fark ettim.

— Gitmemiz gerek. Kai burada uyumadı ama daha sonra bize katılabilir. Hiçbir koşulda dışarı çıkmamalısın. Stella'yı ne kadar sevsem de ona güvenmiyorum," diyor Jacob saçlarımı okşayarak.

Sözleri korkularımı yeniden alevlendirirken kalbim hızla çarpıyordu. Onlar olmadan onların dünyasında kendimi güvende hissetmiyordum.

— Vernon bugün ilerleyen saatlerde Seth'i bırakmak için geri dönecek ve biz de döneceğiz. Endişelenecek bir şey yok," diye güvence verdi.

Başımı salladım.

— Bileziğim sende kalsın, yanıma almamayı tercih ederim.

Jacob bileğimi yakaladı ama kayış çok geniştir. Ayak bileğimi seçti.

— Son bir şey: Mason gelirse, onunla konuşma. Gerekirse kendinizi kilitleyin ve bulaşıcı, ölümcül bir hastalığınız varmış gibi davranın.

Şaşkınlıkla ona baktım, sonra güldü. Saçlarımla oynamaya devam ederek gerginliği azalttı. Göz kapaklarım yavaş yavaş kapanıyordu. Odadan çıktığında, neredeyse hemen tekrar uykuya daldım.

Saat 3'te.

O gün ikinci kez uyanmıştığ, önceki birkaç günün uykusuzluğunu telafi ediyordum. Ben sessizce kahvemı yudumlarken, Stella tırnaklarını boyamak ve telefonla konuşmakla meşgld.

— Gel bakalım... Tamam.

Bana döndü ve televizyonu kapatmadan önce kendiliğinden bir gülümseme verdi. Tırnak cilasını kurutmak için ellerini salladı. Kalbim gittikçe daha hızlı atmaya başladı. Kiminle konuşuyordu? Jacob bana kimsenin geleceğini söylememişti.

— Renkli kontakt lens takmak her gün kolay olamaz, değil mi?

Kahvemde boğuldum. *Kahvem boğazımda kaldı.* Kan basıncım aniden yükseldi ve vücudum sertleşti.

— Kontakt lens kullandığınızı biliyorum" dedi sıcak bir gülümsemeyle. Ben de lens takıyordum, bu şekilde fark ettim.

Orada öylece şaşkın şaşkın durdum, bir cevap veremedim, heterokromimi keşfedeceği düşüncesiyle taş kesildim. Neden şimdi bu konu hakkında konuşmaya karar vermişti?

— Uyurken takmayın, gözlerinizi tahriş eder. Bir keresinde görme yetimi kaybettiğimi sanmıştığ!" diye ekledi gülerek. Bu arada, bir arkadaşım birazdan gelecek. Duş alacağım, umarım ben bitirmeden gelmez.

— Buraya mı geliyor? Sadece başını salladı.

— Jacob ve Kai biliyor mu?

— Lütfen, Kai'nin bağlantılarından biri," diye açıkladı Stella uzaklaşırken. Buradan çok uzak olmayan bir yerden bir şey almasını istiyorum... Vernon burada olmadığına ve benim de arabam olmadığına göre...

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Bir ayağımı sandalyemin kenarına dayamış, çenemi dizime dayamış, endişeyle titriyordum. Jacob'ın bileziğini çorabımın içinden hissedebiliyordum. Bilseydi bana söylerdi, değil mi? En kötüsünü hayal etme eğilimim vardı ve şu anda bunun için her türlü sebebim varmış gibi görünüyordu.

Bardağımı yıkamak için kalktım, cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyordum ki biri kapıyı çaldı. Midem düğüm düğüm oldu. Kapı ikinci kez çalındı.

— Bana oyun mu oynuyorsun Stella?

O ses. Isaiah! Sesi korkularımı yatıştırdı ve kendimi hafıflemiş hissettim. Kapıyı açtım, gözlerimiz buluştu ve yüzünde bir gülümseme belirdi.

— Stella burada mı?

— Ya da... evet, o burada," diye cevap verdim.

İçeri girdi ve ben de farkında olmadan bakışlarının izlediği yolu taklit ederek etrafıma bakındım. Bunu neden yapmıştı?

Çünkü buraya hiç gelmedi, en azından benim bildiğim kadarıyla.

Kanepeye oturdu ve Rufus'u kafesinde görünce yüzünde onaylamayan bir ifade belirdi. Kız kardeşinden haber alıp almadığını, bulunup bulunmadığını merak ettim. Kai ona yardım etmeye çalışmıştı, hatta Los Angeles'a bile gitmiştik. Ama o zamandan beri haber yok. Ve Kai, Isaiah'ın zihinsel olarak güçlü olmadığını, bir noktada çatlayacağını söylemişti. Dahası, paralı asker bazen Mason için çalıştığına ikna olmuştu. Son gördüğüm kadarıyla Isaiah bilgisayar konusunda oldukça iyi görünüyordu. Elbette Mason onun yetenekleriyle ilgileniyor olabilirdi.

— Burası oldukça dağınık," diyor ve bira kutuları, sigara izmaritleri, boş paketler ve Jacob'ın rafın yanındaki kulaklıklarıyla dolu masaya bakıyor.

Dağınıklığı toplamak için mutfığa gittim, neredeyse kaos için özür dileyecektim. Oturma odasına geri döndüğümde donup kaldım. Isaiah, Jacob'ın kulaklıklarına bakmak için telefonunu yere bırakmıştı. Konsantre bir bakış ve düşünceli hareketlerle kabloyu kulaklığının etrafına doladı.

düzgün, düzenli bir döngü oluşturunuyordu. Hareketler akıcı, neredeyse meditatifti. İçgüdüsel. Son halkayı da yaptıktan sonra parmaklarının arasında tuttu ve ses fişini içinden geçirerek hiçbir şeyin çözülmemesi için her şeyi sabitledi.

O gece kulaklığımı içinde bulduğum karmaşanın aynısını yeniden üretti. Bir yabancı evime girdiğinde.

Sonra sanki bir şey anlatmak istermiş gibi özenle sarılmış kulaklıkları masanın üzerine, ikimizin arasına koydu. Gözlerimiz buluştu. Bu oydu... o gece evime sızan oydu. Bunca zamandır oydu. İlk karşılaşmamızı, beni Kai'yle gördüğünde yüzünde beliren şaşkın ifadeyi hatırladım. Nefesim daraldı, midem düğümlendi. Yavaşça geri çekildim, gözlerim ona sabitlenmişti, nefes nefese kalmıştım.

Birden sırtıma bir şey çarptı.

— Gel buraya, küçük yıldız," dedi Stella, elini ağzıma kapatarak. Yakalayın onu! Kımıldama!

Boştaki eliyle silahını alnıma doğrulttu. Tüm gücümle mücadele ederken, Isaiah karnıma acı içinde haykırmama neden olan bir darbe indirdi. Stella çılgınlığını eliyle bastırdı ve bağırdı:

— Hadi gidelim buradan! Fazla zamanım yok.

Boşuna mücadele ettim, Stella çok güçlüydü. Gözyaşlarım akıyor, panik içimi düğümlüyordu. Rüzgâr yüzüme çarptı ve bir anda bir arabanın içine itildim. Bir bıçak acımasızca karnıma saplandı ve acı içinde çılgılık attım. Kan görünce paniğe kapıldım.

— Sadece seni biraz sakinleştirmek için," diyor Stella. Sürmeye devam et!

Isaiah itaat etti ve Stella arkada yanıma oturdu. Gözyaşlarım iki katına çıktı ve panikle hıçkırmaya başladım.

— Her şey yoluna girecek," diyor Isaiah. Onu bulacağım.

— Fikirlerini değiştirmediklerinden emin misin?" diye sordu Stella, bakışları bana sabitlenmişti. Tek bir hareket yaparsan dizine bir bıçak saplarım.

Acı bir şey söylememi zorlaştırıyordu. Şiddetle titriyordum, elim kanamayı durdurmak için yaraya bastırıyordu. Parmaklarım kanla boyanmıştı. Aldığım her nefeste acı ve korku daha da artıyordu.

— Takası kabul ettiler. Judith gibi birini istiyorlar," dedi Isaiah, dikiz aynasından bana bakarken, gözleri minnoş gibi parlıyordu.

Beni Isaiah'ın kız kardeşiyle değiştirmeyi planlıyorlardı. Aylardır gözü benim üzerimdeydi.

— Lütfen... bırak gideyim..." diye hıçkırıklar arasında ifade edebildim.

Stella'nın cep telefonu çalmaya başladı. Ofladı ve cevap verdi.

— Evet, Vernon?

Konuşma hoparlörden yapılıyordu. Stella parmağını dudaklarına götürüp silahını alnıma dayayarak bana sessiz olmamı söyledi.

— Iris seninle mi? Eve gitmeden önce yapmam gereken bir iş var mı diye sor.

— Şu an duşta. Sana sonra mesaj atarım.

— Teşekkür ederim, kendinize iyi bakın ve kapıyı kimseye açmayın," diye bitirdi Vernon. Stella telefonu kapattı ve gülümsedi.

— Plana sadık kalacağız. Kızı bırak ve uzaklaş. Mason'ın beni aceleyle aradığını söyleyeceğim ve yalnız olduğu için kaçtığını düşünecekler.

Telefon yine çaldı.

— Cevap ver, olur mu?" diye sordu Isaiah, giderek gerginleşerek.

— Ben Kai, arabada olduğumu fark etmesinden ya da Iris'le konuşmak istemesinden korkuyorum.

— Eğer cevap vermezsen, belanın kokusunu alır," diyor telefon çalmayı bırakıp yeniden başlarken. Cevap ver, doğal ol.

— Ya Iris'i giymemi isterse?

— Onunla konuşacak," diye yanıtladı Isaiah bana ters ters bakarak.

Stella hoparlörü yeniden çalıştırdı ve silahını tekrar alınma do ğ r u l t t u .

— Lakestone, bizi ş imdiden özledin mi?

Konuş amıyordum, korkudan felç olmuştum. Kan kaybı görüşümü etkiliyor ve so ğ uk bir ürperti üzerime ç ö k ü y o r d u .

— Neredesin?" diye sordu Kai.

Isaiah ve Stella aynı anda soldular.

— Orada mı? Ee... mutfakta, neden?" diye yanıtladı Stella, gözle görölür bir şekilde kafası karış mış tı .

Bilincimi kaybettim ve görüşüm bulanıklaştı.

— Iris'le konuşayım.

Sesini ve az önce verdiği emri duyduğumda kalbim göğsümde fırladı ve damarlarıma bir adrenalin dalgası doldu.

Stella mikrofonu kapattı.

— Bir şey söylemeye kalkarsan gözlerini oyarım, anladın mı? Hoparlörü tekrar çalıştırdı.

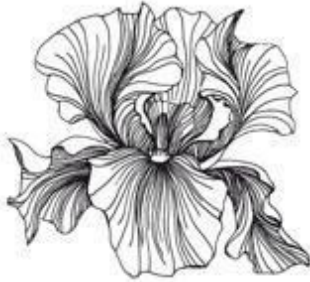
— Alo?

— Sadece bir soru, çünkü Jacob canımı sıkıyor," dedi gözlerim üzüntüden yaşlarla dolarken. En sevdiğim numara nedir?

Kalbim sıkış tı .

— 657," dedim rastgele bir sayı seçerek.

— Mükemmel, prenses. Sadece onay istedim.

CHAPITRE 45

CHAOTIQUEMENT
DANGEREUX

Jacob.

Birkaç saat önce.

— Neredesin?

Vernon'un Iris'e göz kulak olmaktan sorumlu olduğunu öğrendiğinden beri Kai'nin telefonda Vernon'un başının etini yemesini izlerken gülümsemeden edemedim.

— Onu yere bırak ve eve git. Stella ile yalnız kalmasını istemiyorum. Kai telefonu kapattı ve bana döndü, ifadesi kararıyordu.

— Kes şunu.

Alaycı bir kıkırdama çıkardım.

— İyi misin tatlım? Ateşin var," diye alay ettim burritomdan bir ısırık alırken.

— Neden burada kalmak zorundayız ki?" diye homurdandı Kai, arabamızın karşısındaki küçük eve bakarak.

— Oğlu için endişeleniyor," diye cevap verdim etrafıma bakarak. Ayrıca, burası gerçekten kalabalık değil, korkutucu.

Mason bizden Casey ile gitmemizi istemişti, piç kurusu babasının yerine işleri halletmesi gerekiyordu. Casey bir ot kadar güçlüydü, bu yüzden biz de lanet olası korumalara dönüşmüştük. O piçin kanını kurutmak istiyordum.

Baba... baba harika... baba... baba harika...

Ben yemek yerken en sevdiğim şarkıyı mırıldanıyordum, Kai ise gergin bir şekilde bacağına sallıyordu.

— Dün gece neredeydin?

— Evan'la ilgili bir şeyi daha kontrol etmek istedim. Orospu çocuğu Iris'in hesabını doldurduğu kadar hızlı boşaltmış.

Omuz silktim. Beni son derece rahatsız eden bir şey varsa, o da Evan'ın kendini beladan kurtarmak için kurduğu ağın boyutuydu. Onun rolü

Örgüt'ün ona pek çok kapı açtığı açıktı. *Ve dahası, küçük bir hazineyi yok etti.*

— Bankadan haber var mı? Kai
başını salladı.

— Iris her şeyi çekmiş gibi davranıyorlar. Onlar Evan'ın suç ortakları ve ben bankayı yakmaya çok yakınım.

— Hava ya uçurulması gereken kişi Evan," dedim ve yemeye devam ettim.

— Kemiklerini kırmaya niyetliyim," diye tükürdü Kai. Mason sabırsızlanmaya başladı, işleri uzattığımı düşünüyor.

"Şeyler" Iris'in öldürülmesidir.

— Peki ya senden onu öldürmeni isteseydi, yapar mıydın?

I biliyordu Kai. Ve ben tam olarak Çünkü o I
onu Onu tanıyordum, Güçsüz olduğu kadar kolaylıkla
harekete geçebileceğini de anladım.

— Yapar mıydım?

— Demek istediğim... bunu yapabilecek misin?" diye sordum gözlerinin içine bakarak.

Sessiz kaldı, gözleri önümüzde duran harap eve dikilmişti. Seçeneklerini değerlendirdiğini biliyordum, bu da beni olumsuz bir cevap almayı ummaya itti, ona bağlandığını hissediyordum. Ama eğer Mason ona bunu emrederse, yine de yapabilir miydi? Onu kurtarmak için kendini kaybetmeye hazır mıydı?

— Hayır, hayır, yapamam," dedi sonunda.

Düzgün bir yüz ifadesiyle başımı salladım. Ancak içimde, ruhum samba dansı yapıyordu. *Pepa y agua para la seca, todo el mundo en pastillas en la discoteca!*

Ona bağlanmıştı, bu açıktı ve kadın onun daha önce hiç görmediğim bir yönünü ortaya çıkarmıştı. Uzun süreli gözetiminin bunda büyük payı vardı. İnsandı. Birkaç ay önce yaptığımız bir konuşmayı hatırladım. Her gün onu izlemeye devam ederse sonunda bu kıza karşı bir şeyler hissedeceği konusunda onunla alay etmişim. Bana kızın alışkanlıklarından, neredeyse her gün parka gittiğinden ve çocuklara iyi davrandığından bahsetmişti. I

Iris'in fotoğraflarına baktığında oldukça sevimli olduğunu da sözlerine ekledi.

O zaman bile hırsız olamayacak kadar masum görünüyordu. Telefonum titreyerek beni şimdiki zamana geri getirdi.

> Seksi Polisimden: Seth sinirimi bozuyor, bitmek bilmeyen yollardan geçiyoruz.
Gülümsedim ve Kai'nin homurdanmasını dinlerken bir yanıtla tıkladım.

— Ve onu öldüremiyorum, ama her gece rüyamda görüyorum. Kafasını koparmayı hayal etmediğim bir gece geçmiyor.

— Seth'in bir noktada kabul edeceğini düşünüyor musun? Kai bana döndü.

— Seth'i kişisel çıkarları yönlendiriyor Jacob. Ve pek cesur değil. O riski asla almaz, bu intihar olur.

Omuz silktim.

— Bilmiyorum... Mason seni örnek göstererek onu ikna edebilir.

Kai ne söylediğinden emin bir şekilde başını salladı.

— Kimse buna cesaret edemez, sen de biliyorsun. Ama umarım birini bulur, en azından beni rahat bırakır. Diğer adamın işi bitmedi mi daha? Bir ülkeyle pazarlık falan mı yapıyor?

— Hadi, yakında onu babasının yanına bırakabileceğiz.

— 'Hadi bunu göle atalım' diyeceğin günü iple çekiyorum," diye homurdandı Kai motoru çalıştırırken.

Başımı çevirdim ve Casey'nin evden çıktığını gördüm, yanında *Dragon Ball Z*'deki Broly kadar iri bir adam vardı. Mason'ın Kai'yi orada istemesine şaşmamalı.

— Neden bu kadar uzun sürdü?" dedi Kai ilk arabayı çalıştırırken.

— Onu ikna etmek zor oldu," diye yanıtladı Casey arabaya binerken.

İki saat sonra, saat 3'te.

— Vernon bana Cody'nin kız arkadaşıyla daha fazla başa çıkamadığını söyledi," dedim.

— Rox'tan mı bahsediyorsun?

Başımı salladım.

— Iris'e bir şey olduğuna ikna olmuş durumda," diye açıkladım.

— Vernon'u tekrar ara," diye Kai'den bilmem kaçınıcı kez talepte bulundu. Onunla birlikte olduğundan emin olmak istiyorum.

Sorun telefonu açmamasıydı. Tedbirli bir şekilde bilekliğimdeki konum uygulamasına baktım. Hâlâ evdeydi, bu da Iris'in de evde olduğu anlamına geliyordu. İyi görünmesine rağmen Stella'ya tam olarak güvenmiyordum. Organizasyon için çalışan herkesten şüpheleniyordum. Ve içimde kötü bir his vardı.

— Hey adamım," diye sözünü kestim.

— Vernon'u aradın mı?

— Cevap vermiyor. Ama Mason'ın Casey'e, onun da Stella'ya söylediğini hayal edin.

— Mason'ın Casey'e her şeyi anlatmaması gerekiyordu, Casey'nin de Iris hakkında konuşmaması gerekiyordu. Anlaşma buydu.

— Mason sözünün eri biri değil, bunu sen de biliyorsun.

— Vernon'u geri ara," diye tekrar emretti.

İçimi çektim ve gergin olduğu her halinden belli olan, stresi yüzünden okunan ve aşırı hızına yansıyan Kai'yi yatıştırmak için adamımı geri çağırdım.

— Vernon telefonu açtığında "Sonunda!" diye haykırdım. Telefona hiç cevap vermiyor musun?!

— Üzgünüm, şebeke sorunu," diye aceleyle cevap verdi. Ben de tam eve gitmek üzereydim.

Yutkundum. Henüz eve gelmemişti.

— Tamam," dedim telefonu kapatırken.

— Peki nerede?" diye sordu Kai.

Telefonum titredi ve kalbim küt küt atmaya başladı. Konum noktası evden uzaklaşıyordu.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

— Orada mı Jacob?" diye ısrar etti Kai garip bir şekilde sakın bir sesle. Nokta çevrenin dışına çıktı. Iris artık evde değildi.

— *Jacob, seninle konuşuyorum.*

— O gitti, Kai," diye itiraf ettim, boğazım düğümlendi. Iris evde *değil*. Bilekliğim onda ama evde değil.

Araba aniden hızlandı ve beni koltuğa doğru itti. Kai öfkeyle direksiyona vuruyordu. Siktiğimin Stella'sı.

— Sakin ol, dostum.

— *Kapa çeneni!" diye bağırdı. Lanet olası adamının tek sahip olduğu şey lanet olası bir işti! Sikerim böyle işi!*

Yüzümü buruşturdum, Vernon'un neden geciktiğine şaşırıyordum. Bu arada Kai, eve yaklaştığımızda bir sinir yumağı haline gelmişti. Kalbim göğsümde çarpıyordu ve aklımda sorular uçuşuyordu. *Tanrı aşkına. Stella, seni öldüreceğim.*

Kai evin önünde durdu. Arabadan atladım ve ön kapıyı kırarken onu takip ettim. Evde kimse yoktu.

— SIKTIR!

Bakışlarım kusursuz bir şekilde düzenlenmiş oturma odasına takıldı. Bunun ne anlama gelmesi gerekiyordu?

— Neredesin?" Kai'nin telefonda sorduğunu duydum.

Ben daha ağzımı a ç a m a d a n sessiz olmamı işaret etti ve hoparlörü açtı. Yavaşça mutfığa doğru yürüdü.

— Orada mı? Şey... mutfakta, neden?" diye yalan söyledi Stella. Dilini ısırp koparmasına ramak kalmıştı.

— Iris'i tak. Sorun nedir? *O gerçek mi?*

— Alo?

Iris'in sesi kanımı dondurdu. Sesi her zamanki gibi değildi.

— Sadece bir soru, çünkü Jacob canımı sıkıyor. En sevdiğim numara nedir?

— 657.

Kanım dondu. Az önce onunla Rox arasındaki gizli kodu kullanmıştı. Iris tehlikedeydi, bu doğrulanmıştı. Kai yumruklarını sıktı, gözlerini kapadı ve başını tavana kaldırdı. Sakin kalmaya çalıştım ama bedenim bana ihanet ediyor, Iris'in tehlikede olabileceği fikri karşısında titriyordu.

— Mükemmel, prenses. Sadece teyit etmek istedim," dedi telefonu kapatıp bana dönmeden önce. Stella yalnız değil ve araba kullanamıyor.

— Seth'i Vernon bıraktı, o olamaz. Belki Mason'dır.

Kai'nin gözleri bir anda karardı ve ben boş yere Vernon'a ulaşmaya çalışırken içimden bir ürperti dalgası geçti.

— Onları hâlâ yakalayabiliriz," diye duyurdu Kai telefonuna bakarak. Onları öldüreceğim.

Evden hışımla çıktı, ben de peşinden. Araba çalışır çalışmaz, hızlanmanın gücü beni koltuğuma geri itti. Öfkesinin arabanın motorunu patlatacağını hissediyordum. Kai patlamanın eşiğindeydi, öfkesi geri dönüşü olmayan bir noktaya ulaşmıştı ve bir katliam yapacağını zaten biliyordum.

Kanlı bir kasap dükkânı olacak.

— Onunla konuşmayı reddettim, dün gece onunla konuşmayı reddettim," diyor, öfkesini kendine yöneltmiş bir halde.

— Onunla ne zaman konuşabilirsin...

— Eğer ona bir şey olursa benden uzak dur," diye araya girdi ve tekrar hızlandı. Daha fazla kontrol edemeyeceğim.

— Dua edelim de başına bir şey gelmesin.

Herkesin iyiliği için, çünkü tüm dünyaya karşı kin besleyecek.

— Tanrı'ya inanmıyorum ama lanet olsun, şimdi dua edeceğim.

Araba durdu ve içimden soğuk bir ürperti geçti. Acı dayanılmazdı; her hareket, her nefes ıstırap vericiydi.

657. 657. 657.

Gözlerimi açık tutmak için bir mantra gibi numarayı kendi kendime tekrarlarken, kanamayı sınırlamak için elimi hâlâ karnıma saplanmış olan bıçağa bastırdım. Gizli şifreyi anladığımı biliyordum. Bana bu soruyu sorduğunda rahatlamış bir şekilde hıçkırarak ağlamıştım.

Stella beni arabadan çıkardığında, bir iniltiyi tutamadım.

— Lütfen bırak gideyim," diye fısıldadım.

— Kapa çeneni. Senin hayatın Judith'inki kadar değerli değil," diye yanıtladı Stella.

Beni rutubet kokan harap bir binaya götürdü. Kendimi tartaklanmaya bıraktım, kan soğuk tenimde kuruyordu.

657. 657. 657.

— Kontak lenslerini çıkarın," diye emretti Isaiah.

Panik beni ele geçirdi. Nefesim düzensizleşti ve midem şiddetle kalktı. Stella beni pis bir tuvalete itti ve kapıyı arkasından çarptı.

— Lütfen yapma, ben... sana yalvarıyorum," diye yalvardım, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırarak geri çekilirken ayaklarım kirli fayansların üzerinde kaydı.

— Onları çıkaracaksın yoksa ben çıkarırım," diye tehdit etti.

Yaklaştı, bakışları bir yırtıcının avına bakışı gibi benimkine kilitlenmişti. Elini bıçağa bastırıp karnımdaki acıyı vurgulayınca çığlık attım.

— HAYIR!" diye bağırdım.

Sonra bıçağı aniden geri çekti ve ben bir çığlığı daha bastıramadım.

— *Sen mi çıkaracaksın yoksa ben mi çıkarayım?*

— Hayır, sana yalvarıyorum, bunu yapma!

Eli sertçe yanağıma indi ve ardından silahını alnıma doğrulttu.

— Çıkar onları yoksa ben

icabına bakarım. Hıçkırarak

ağladım, korkudan titriyordum.

— Tamam, yapacağım, yapacağım," diyebildim, nefes nefese.

— O yüzden acele et.

Yavaşça ayağa kalktım, silah hala alnıma doğrultulmuştu, bir elim yaralı karnımın üzerindeydi. Aynanın karşısında o kadar çok titriyordum ki boştaki elim vücudumdan ayrılmak istiyor gibiydi.

— Gözlerinizi oymayın, onları sağlam istiyorlar" diyor Stella.

Aynada ona baktım, gözlerim nemliydi ve parmaklarım korkudan titriyordu. Bir anksiyete krizinin başlangıcını yaşıyordum ve felç olmuşum.

— Hadi ama, taşaklarımı kırıyorsun," diye tersledi.

Beni saçlarımdan yakaladı ve gözlerim kapalı mücadele etmeye çalışırken acı içinde inledim. Beni duvara yapıştırdı, hareket etmemi engellemek için vücudunu benimkine bastırdı ve beni ona bakmaya zorladı.

— *Gözlerini aç!"* diye bağırdı.

— Hayır, lütfen, bırak gideyim!

Parmaklarını göz kapaklarımdan üzerine koyduğunda donakaldım, dehşet verici geri dönüşler tarafından saldırıya uğradım.

— Açık. Gözler. Gözler," diye ısrar etti.

Korkuyla hıçkırarak hıçkırarak ağladım. Sonunda açtığım gözlerimden yaşlar süzüldü. Gözlerimle ona yalvardım. Dehşet beni boğuyor, nefes almamı zorlaştırıyordu. Parmakları hafifçe merceğin üzerinden kaydı ve ben donakaldım, nefes alamıyordum, bulantıdan bunalmışım.

— Çok güzel gözlerini saklıyorsun küçük yıldız, çok yazık.

Cevap veremiyordum, hatta nefes bile alamıyordum, taş kesilmiştim. İkinci kontakt lensimi rahatsız edici bir nezaketle çıkardı. Bayılacakmışım gibi hissettim. Ben şok içinde soluk soluğa kalırken yüzünde memnun bir gülümseme belirdi. Az önce olanları idrak edemiyordum.

Beni o pis tuvaletten uzaklaştırdı. Kafam karışmıştı, sağlıklı düşünemiyordum. Donmuştum. 657. Elimi karnımdaki yaraya bastırdım, ama dehşetim artık acıdan daha ağır basıyordu. 657. Boş bir kabuk gibi Stella tarafından yönlendirilmeme izin verdim. 657.

— İşte geldi," diye duyurdu kapıyı açarken.

Yere baktım, başımı kaldıramadım ya da gözlerimi dış dünyaya açamadım.

Gözlerini oyacaklar. Tehlikedesin.

— Judith'i bize geri ver, istediğini aldım," diye yalvardı Isaiah.

Gözlerini görecekler.

— Bize gözlerini göster," diye gürledi bir erkek sesi.

Stella beni başımı kaldırmaya zorladığında gözyaşlarına boğuldum. Gözlerimin korkuyla kırıışmasını, yüzümün gözyaşlarıyla dolmasını izliyorlardı. Yüzü yaralı ve iri vücudu heybetli dövmelerle süslü bir adam yaklaşıırken görüşüm bulanıklaştı.

— Sahte mi bunlar?" diye sordu bir diğeri.

Acımasız bakışlarıyla onları taradı. Beş adam bir masanın etrafında, sanki bir toplantıdaymış gibi oturuyordu, her biri silahlıydı. Isaiah da onlarla birlikteydi.

— Hayır, bunlar doğru," dedi adam, bana değerli bir nesneymişim gibi bakarak. Kızı geri götürün ve masanın ortasına koyun, böylece ona biraz hayran olabiliriz...

Sapkın ses tonu beni ürpertti. Gülümsedi ve elini yanağıma koydu. İrkildim ama beni sıkıca tuttu.

— Şimdi bizi sıkıştırmaya başlamayın. Onu soyun, hiçbir sorunu olmamalı," diye emretti.

Az önce ne söylediğini fark ettiğimde gözlerim büyüdü. Stella tereddüt etmedi ve üstümü çekmeye başladı. Isaiah'nın kız kardeşi başka bir kapıdan odaya girerken tekrar mücadele ettim.

— Ju...

Kız gözyaşlarına boğuldu ve kendini ağabeyinin kollarına attı. Stella ona baktı, titriyordu, aynı zamanda duygularına yenik düşmüştü.

— Kızı onlara verin ve bu işi bitirin," diye bağırdı Judith.

Pardon?

— Öncelikle bir sorum var: Bunu nereden buldunuz?

Isaiah kız kardeşinden uzaklaştı ve odadaki insanlardan birine baktı. Bu arada, Stella üstümü zorla çıkarmaya çalışırken dudaklarımdan sarsıcı hıçkırıklar kaçtı.

— Kavga etmeyi bırak," diye hırladı.

— Bir adam bana onu sordu. Minnow'ları olduğunu bu şekilde öğrendim," diye açıkladı Isaiah.

— Teşekkür ederim Mason," diye mırıldandı Stella, üst kısmı çıkarmak çok zor olduğu için şimdi eşofman pantolonuma saldırıyordu.

Ve kalbim durdu. Mason Isaiah'a her şeyi anlatmıştı. Acıya rağmen çırpındım ve kıvrandım, tek bir düşünceye takılmıştım. Kai. O haklıydı. Isaiah ve Mason birbirlerini tanıyorlardı. Isaiah kim olduğumu bilmiyormuş gibi davranıyordu ama gerçekte beni araştırıyordu. Evime zorla girmişti.

Yalancı.

Birkaç dakika mücadele ettikten sonra Stella beni iç çamaşırlarımla bırakarak soymayı başardı. Düşüncelerim dondu. Bu adamların anlaşılmaz bakışları altında açıkta ve savunmasızdım, derimi yırtıp yok olmak istedim. Tüm saygınlığımı yitirmiştim, zalimlerin elinde bir oyuncak bebeğe dönüşmüştüm.

— Çok zayıf, bakıma ihtiyacı olacak" yorumunda bulundu.

— Ve saçlarının kesilmesi gerekiyor," diye ekledi bir diğeri.

Gözlerimden yaşlar boşandı. Bedenim hakkında bir nesneymiş gibi konuştuklarında nefes nefese kalıyordum. Bakışları, yargılamaları, çocukluğum boyunca katlandıklarımı hatırlatan yorumları beni yakıyordu. Kollarımı kavuşturdum, gergindim, bacaklarım titriyordu.

Kai.

— Bileğinin nesi var?" diye sordu bir adam, çenesiyle beni göstererek.

Stella bana doğru koştu ve çorabımı çekerek bileziği herkesin görebileceği şekilde ortaya çıkardı. Boğazımda bir düğüm oluştu. Stella'nın yüzü düştü.

— Bu bir bilezik, patron.

Sonra bir anda odayı karanlık kapladı. Adamların sandalyelerinden aniden kalktıklarını duydum. Geri çekildim, bir el kolumu sıkıca kavradı.

— *Işıkları açın!" diye kükredi içlerinden biri. Onları takip ettik, lanet olsun!*

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve ağır bir sessizlik çöktü. Adamlar sessiz olmamızı emrederek odayı hissedilir bir endişeye sürüklediler. Sonra bir düdük sesi duyuldu. Kalbim küt küt atmaya başladı. Bu Kai'ydi.

Telefon fenerleri odayı aydınlattı ve Isaiah'nın arkasında saklanan Stella'yı ortaya çıkardı. Beş adam önümde durmuş, silahlarını kapalı kapıya doğrultmuşlardı.

— Kimse konuşmuyor," diye fısıldadı içlerinden biri, "Bu ıslığı tanıyorum... Kapı usulca açıldığında kalbim durdu. Birden Silah sesleri duyuldu ve kapı mermilerle delik deşik oldu.

— *Dur!" diye bağırdım.*

Adamlar sessizliğe gömüldü. Ancak Kai sanki onlarla alay etmek istercesine kapıyı biraz daha açarak yeni bir ateş patlamasına neden oldu. Dakikalar geçtikçe ve kapı hareketsiz kaldıkça sessizce ağlamaya devam ettim.

— Hayır..." diye hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Yaralanmış mıydı? Ona dokunmayı başarmışlar mıydı? Panikledim, zihnim Kai'nin hareketsiz olduğu korkunç görüntülerle doldu. I

Ağzımda korkunun acılığını tadarak hıçkırdım.

Beni tutan adam bir küfür savurdu. Şarjörünü boşaltmıştı.

— Çıkın dışarı," diye fısıldadı içlerinden biri. Açın şu kapıyı, siz ikiniz. Hiç merminiz kaldı mı?

Adam iki yardımcısını işaret etti, onlar da başlarını sallayıp silahlarını çekerek kapıya doğru ilerlediler. Kalbim alarmdaydı, Kai'nin ölü görüntüsü aklımdan çıkmıyordu. Odanın soğuğu ya da belki de korku beni titretti.

Ölmemeli... Buna hakkı yok.

— Patron.

İki el silah sesi duyulduğunda korkum bir kat daha arttı. Işık, adamlardan birine doğru inanılmaz bir hızla uçan bir bıçak görmem için tam zamanında geri geldi. Bıçak boğazına saplandı.

Adamlardan biri karanlık koridorda her yöne ateş etmeye başladı. Kai bu kısmı tamamen karanlıkta bırakmış, sadece içinde bulunduğumuz odayı aydınlatmıştı.

— *Ateş etmeyi kesin!"* diye kükredi adamlardan biri. Kaç kişi olduklarını bilmiyoruz!

Mücadele ettim, beni tutan adamın beni geri çektiğini hissettim. İçlerinden sadece birinin hala cephanesi vardı. O da beni esir tutan adamı koruyordu. Isaiah, Judith ve Stella bir köşedeydi, Isaiah silahlıydı ve iki kadını koruyordu.

Birden kalbim küt küt atmaya başladı. Kai elinde bıçakla, soğukkanlılıkla odaya girdi. İşaret parmağının ucuyla bıçağı okşadı, gözleri metale sabitlenmişti.

— Lakestone... Kimse ateş etmesin," dedi içlerinden biri zorlukla duyulabilen bir nefesle.

— Tanışmanın gereksiz olduğunu görebiliyorum," diye yanıtladı Kai, bize bakarak.

Gözlerimiz buluştuğunda her şey durdu. Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı ve midem acı ve duyguyla burkuldu.

Gözlerim.

Yüzünden bir duygu geçidi geçti. Öfke sonunda yüz hatlarını bozdu ve elleri titremeye başladı. Bakışları sinsice benimkiyle buluşmadan önce yarama kaydı.

— Başardın.

— Ne istiyorsun Lakestone?" diye sordu adamlardan biri.

Ne olduğunu anlayamadan Kai, Isaiah'ın kız kardeşini vurdu. Karnından bir kurşun. Tam olarak bıçaklandığım yerden.

Ben bağırdım, Isaiah elleriyle yarayı kapatmaya çalışırken çığlık attı, Stella ise taş kesilmiş gibi hareketsiz kaldı.

— Gözlerine dokundun..." diye ifade etti Kai, öfkesi neredeyse elle tutulur hale gelmişti. Seni hemen öldürmek niyetindeydim ama fikrimi değiştirdim.

Kai onlara öfke dolu bir bakışla bakıyor, bundan sonra benimkiyle karşılaşmaktan bilinçli olarak kaçınıyordu.

— Oturun. Bunun bana ait olduğunu size hatırlatmak zorundayım," diye devam etti.

Ama beni tutan adam beni dinlemedi ve yavaşça odanın arka tarafındaki ikinci bir kapıya doğru çekti. Kai'ye seslenmek için bir çığlık attım ama o kayıtsızca yukarı baktı, hareketsizdi, adamın bunu yapmasını ürkmeden izliyordu. Sonra kapı arkamızda açıldı.

— Selam, tatlım.

Jacob'ın vücudu kapı aralığında görünüyordu ve ben rahatlamış bir şekilde gözyaşlarına boğuldum. Jacob bir saniye bile kaybetmeden beni esir alan kişiye bir yumruk atarak beni serbest bıraktı ve onu acımasızca içeri geri itti. Jacob ikinci bir yumruk attı ve daha fazla silah sesi duyuldu. Sonra Kai bileğimden tuttu ve beni kendisine doğru çekti. Ben daha ne olduğunu anlamadan, elinde silah olan tek adamı etkisiz hale getirmişti. Adamın elleri kanlıydı ve Kai'nin silahının dumanı hâlâ tütüyordu.

— Kendimi tekrarlamaktan hoşlanmıyorum," diye açıkladı Kai.

Adamın dizlerine nişan aldı ve adam yere yığıldı. Diğer adam da anında dizlerinin üzerine düştü. Ürperdim. Bir şey diğerine yol açtı.

son sürat. Kai gücünü kontrol edemeyerek beni odadan dışarı itti.

— Güzel!" diye haykırdı paralı asker. Aşama aşama ilerleyeceğiz... bana sadece bir saniye verin.

Ceketini çıkarmak için durakladı ve ceketini bana doğru fırlattı, ardından adamlara dönerek kollarını sıvadı.

— İnsanların benim olana dokunmasından nefret ediyorum ve insanların benim yaşamayı beklediğim anları yaşamasından daha da çok nefret ediyorum.

İki adamın önünde durup onlara ters ters bakmadan önce masa ve sandalyeleri yoldan kaldırdı.

— Cesaret ettin, hem de Isaiah için?

Beklemeden adamlardan birine güçlü bir yumruk attı. Adam acı içinde inledi, dudaklarından kan akıyordu.

— Kontak lenslerini çıkarmışsın.

Diğer adama daha da sert ikinci bir yumruk indi. Kai'nin bıçağına uzandığını gördüğümde nefesim kesildi.

— Onun gözlerini benden önce gördüğünü bilmek bile beni uzun süre uyanık tutacak.

Kai, bıçağının hızlı ve hassas bir hareketiyle önündeki adamın gözlerini oydu. Kan fişkırdı, adam çığlık attı ve ben ruhumun dudaklarımın kenarına doğru süründüğünü hissettim. Başka tarafa bakamadım.

— Ve onu soyduğunu bildiğim için sakın kalamıyorum," diye devam etti.

Sonra ikinci adamın peşine düştü, bu sırada ilk adam çığlık atıyor ve ellerini yüzüne kapatmış kıvranıyordu. Kai'nin beni esir tutan adamın elindeki kemikleri teker teker kırdığını gördüm.

— Ona dokunduğunu bilmek.

Kemiklerinin gıcırdadığını duyabiliyordunuz, bu da içime bir bulantı dalgası gönderdi ve kanın fişkırdığını gördüğümde daha da arttı. Neler olduğunu takip edemiyordum. Tek görebildiğim kan, tek duyabildiğim çığlıklardı.

— Oh, kapa çeneni!

Bıçak boğazını delip geçerken adamlardan birinin boğulduğunu duydum ve ses zihnime sertçe çarptı. Kai onlara saldırıyor, o kadar sert vuruyordu ki yüzlerini parçalamıştı. İlki ölmüştü ama ikincisi hâlâ nefes alıyordu ve acı içinde inliyordu. Kemiklerinin çatırdadığını duyabiliyordunuz. Kai kafataslarını birbirine çarptıkça kan duvarı boyuyordu. Muhtemelen açık yaram yüzünden görüşüm bulanıklaştı. Gözlerimin önünde lekeler belirdi. Vücudum zayıflıyordu.

— *Kimse* ona dokunmayacak demiştim! Kai öfkeyle bağırdı, o *benim*, sizi piçler!

Bu adamların son nefeslerini verdikleri belli olduğunda bile durmadı. Kai, kontrol edilemeyen duyguların fırtınasıydı, öfkeyle dehşete düşmüştü.

— Olduğunuz yerde kalın!" Jacob'ın Isaiah ve Stella'yı tehdit ettiğini duydum. Sonunda Kai durdu, nefes nefese kalmıştı, kollarına kan sıçramıştı, ellerini, yüzünü ve kıyafetlerini. Jacob beni öne doğru çağırdı ama Kai'nin öfkesini daha fazla alevlendirmemek için temkinli davranıyordu.

Kendimi soğuk ve ağır bir şekilde sürükledim. Kalbim yavaşlamış gibiydi ve uzuvlarım karıncalanıyordu.

— Hepsi öldü," dedi Jacob Kai'ye.

Kai Isaiah, Stella ve Judith'e döndü. Dilsizdiler, korkudan felç olmuşlardı. Hâlâ yerde yatan Judith'in kanaması devam ediyordu. Isaiah ona baktı, gözleri Kai'ye duyduğu nefretle doluydu.

— Sana gelince," dedi Kai, Isaiah'a bakarak, "ölmeden önce seni çok kötü günler bekliyor. Tıpkı lanet olası kız kardeşin gibi.

Isaiah bana döndü. Bu konuda içimde kötü bir his vardı ve Kai'nin arkasına geçtim. Hemen ardından bir el silah sesi duyuldu.

Vücuduma dayanılmaz bir acı yayıldı. Dudaklarım aralandı ve nefesim kesildi. Görüşüm daha da bulanıklaştı ve Kai'nin gözlerinin bana sabitlendiğini görmek için başımı kaldırdım. Gözlerimiz son bir kez buluştu. Sonra her şey karardı. İşitme duyum sanki bir baloncuğun içindeymişim gibi boğuklaştı. Sesler kulaklarıma ulaşıyordu ama şiddetleri çok düşüktü.

Kelimeler ağızımdan kaçtı. İstilacı bir soğuk beni sardı ve her şey yavaşladı ve bozuldu. Birden fark ettim: Ölüyordum.

— Hayır, lanet olsun, hayır! Iris, bana bak!

Kai.

BÖLÜM 46

YALANLAR VE TAKLİTLER

Jacob.

Hızla ilerledim, Kai'nin sessizliği beni rahatsız etti. Arkada, Iris'in yanında duruyordu. Düşündüğümde de kötüydü. Kız yaralandığından beri tek kelime bile etmemişti.

— Hastaneye gitmeliyiz.

— *Hayır! Hastane olmaz!" diye bağırды Kai ve beni zıplattı. Hastane değil, o değil...*

Sesi kontrol edemediği duygularla doluydu.

— Eğer...

— *Hayır dedim!*

Kai şiddetle titriyordu, elleri Iris'in kanıyla kaplıydı. Gözleri ona dikilmişti. Kahretsin, şimdi ne olacaktı? Elimi sinirli bir şekilde yüzümde gezdirdim ve Kai o güne kadar gördüğümüz en büyük panik atağı geçirmeden Iris'i hastaneye götürmenin bir yolunu bulmaya çalıştım. Telefonum çalmaya başladığında aklıma bir fikir geldi.

— Evet, merhaba," dedim buz gibi bir sesle, ekrandaki ismi görünce.

Vernon'la daha sonra ciddi bir konuşma yapmak niyetindeydim ama şu anda acil bir durum söz konusuydu. Arka koltukta ölümle yaşam arasında bir civciv ve saatli bir bomba vardı ve meydana gelecek patlamadan çok korkuyordum.

— Judith öldü, geriye sadece Isaiah kaldı.

— Onu *Box'a* götürün. Kai bir noktada hesaplaşmak isteyecektir," diye emrettim. Stella'ya gelince, cesedini onun evinde bırakacağız. O piç Mason'a onu öldürenin ben olduğumu söyle.

Stella Iris'i vurduktan sonra Kai hiçbir şey yapamamıştı ve o da bu durumdan yararlanarak kaçmaya çalışmıştı. Atışım kendi kendine patladı ve bir anda öldü.

— Pekala," diye nefes aldı Vernon.

— Iris için bir doktor çağıracağım," diye ekledim, "Kai onun hastaneye gitmesini istemiyor.

— Hastane değil..." diye fısıldadı Kai arkadan. Oraya değil...

Sertçe yutkundum, kalbim endişeyle çarpıyordu. Iris'i ve bu süreçte Kai'yi kaybetme korkusu içimi kemiriyordu.

— Pekala, ben burayı temizleyeyim, daha sonra buluşuruz," diye s ö z l e r i n i t a m a m l a d ı Vernon.

Telefonu kapattım.

— O... soğuk, Jacob," diye mırıldandı Kai.

— Hayır, bu senin elin Kai. Hâlâ hayatta," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım ama pek emin değildim.

— O... O ölecek...

— Hayır, ölmeyecek.

— Nefes almıyor... Devamı...

Tekrar hızlandım, nefes alışının sesi gittikçe yükseliyordu.

— Onu ben mi öldürdüm Jacob?

Kalbim sıkıştı. Kurşun Iris'i delip geçtiğinde ve Iris kollarına düştüğünde, gözleri irileşmiş ve vücudu donmuştu. Iris'e bakakalmış, tepki verememişti. Onu sersemlikten kurtarmak için bağlamak zorunda kaldım. Ama hiçbir etkisi olmadı. Onu ellerinin arasında hareketsiz tutuyordu, dudakları ayrılmıştı ve nefes almakta zorlandığını biliyordum. Bir gün onun böyle bir tepkisiyle karşılaşacağımı öngörmüştüm, çünkü o anda aklından neler geçtiğini çok iyi biliyordum.

— Hayır, sen yapmadın. Stella yaptı. O hala hayatta, Kai. Onu kurtarmaya çalıştın, tamam mı?

Ama sanki yapmadığı bir şeyin kanıtını arıyormuş gibi kanlı ellerine bakıyordu.

— Onu öldürdüm... Ellerim...

— Sen değilsin, Kai. Onu yakalamaya çalıştığın için ellerin kan içinde," diye açıkladım tekrar hızlanarak.

İçimdeki acı beni yiyip bitirse de sakın kalmaya çalıştım. Onu sakinleştiremeyeceğimden korkuyordum. Oraya zamanında varamayacağımın korkuyordum.

Kahretsin, Iris.

— Neden onu hastaneye götürmedin, Jacob?

Dudaklarımdan bir iç çekiş geçti. Gerçek nedeni açıklayamazdım, bu yüzden sadece söyledim:

— Hastaneleri sevmem.

Lodger güvendiğim tek doktordu. Ailemin eski bir arkadaşının oğluydu ve aynı zamanda eski sevgililerimden biriydi. Aslında içlerinde en iyisiydi. Bana bu kız hakkında ya da bir kurşunun karnına nasıl saplandığı hakkında rahatsız edici sorular sormayan tek kişiydi.

Üa, Vernon'un onu gördüğünde "Bana ihanet ettin ve biliyorum ki üzülüğüm için hiç üzülmedin..." şarkısını söylemesini engelleyemeyecek.

— Dinlenmesi gerekiyor. Çok kan kaybetti ama durumu stabil. Kalp atışları izlenecek ama hayatı tehlikede değil.

Kurşun çıkarılmıştı ve karnı şimdi birkaç dikişle kapatılmıştı.

— Bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın. Bu hafta bölgede olacağım ve onun sağlığını kontrol etmek istiyorum," diyerek eşyalarını toplarken beni bilgilendirdi.

Kalp atışlarını izleyen makinenin düzenli bip seslerinde güven verici bir şey vardı. Zaten on üç saattir o yatakta yatıyordu.

— Çok teşekkür ederim," diye yanıtladım yatağın kenarından kalkarak.

Bana gülümsedi ve sonra merakla sordu:

— Arkadaşın Kai ile mi ilgili?

Bir gülümseme dudaklarımı gerdi ve başımı salladım.

— Bana asla katlanamazdı. Ama sana neden burada olmama izin verdiğini ya da o kızın neden senin yatağında olduğunu sormayacağım.

Ah, bunun için...

Lodger'a son bir kez el salladım ve kapıyı arkasından kapattım. Iris'i aradan çıkardıktan sonra sıra diğer soruna gelmişti: Kai. Ve bu daha zordu.

Oraya vardığımızda, Iris'i bırakmadı. Onu kollarından çekip almak ve odasına götürmek zorunda kaldım, o da peşimden geldi. "Kimse ona dokunmayacak!" diye bağırarak Iris'in odasına koşarken ben onu tutmaya çalıştım. Sonunda kapıyı arkamdan kilitlemeyi başarmıştım. Eğer onu kendine doğru bastırmaya devam ederse, kız ölecekti. Gençken ben de benzer bir durumla karşılaşmıştım. O zamanlar yaralı bir kırlangıç bulmuş ve kimsenin yaklaşmasına izin vermemişti. Kuş onun ellerinde öldü. Kuş öldüğünde, onu öldürdüğünü iddia etmişti. Geçmişte yaptığı gibi o gün de kendini vurduğunu hatırladım. O zaman bile kendini cezalandırmak için bahaneler arıyor gibiydi.

— Kai.

Onu içeri iter itmez odasında yarattığı kaosu duymuştum. Sanki odasını Iris'inkinden ayıran duvarı yıkacakmış gibi geliyordu. Bu onun kendini sakinleştirme ve önüne çıkan her şeyi yok etme yöntemi idi. Yoluna çıkan her şeyi yok ederek kendini sakinleştirmeye çalışıyordu.

— Dostum, kapıyı açacağım, tamam mı?

Cevap gelmedi. Derin bir nefes alarak anahtarı kilide soktum ve çevirdim. Kapının açılma sesini duyduğumda kalbim küt küt atıyordu.

İçeride, Kai yatağında uyanık yatıyordu. Yaraları hâlâ kanıyordu, özellikle parmaklarında ve başının üst kısmında. Yüzümde bir buruşukluk oluştu.

— Yaşıyor," diye alçak sesle duyurdum. Doktor durumunun stabil olduğunu söyledi. İsterseniz onu görebilirsiniz.

Hiçbir şey söylemedi.

— Birkaç dikişi var ve çok kan kaybetti," diye devam ettim, tepki vermesini sağlamaya çalışarak.

Ama hala bir şey yok.

— Hastaneye sevk edilmeyecek," diye ekledim.

Sessiz kaldı. Nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum. Hâlâ titriyordu, hareketsizdi. Dikkatle odasına girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Kitaplık hâlâ yerinde duruyordu ama bu beni şaşırtmadı. Hiç müzik sesi duymamıştım.

— Vernon geldi mi?

Durumun ciddiyetine göre fazla sakin olan sesi sessizliği bozdu. Iris artık güvende olduğuna göre aklında başka şeyler olduğunu fark ettim. Listede sırada Vernon var gibi görünüyordu.

— Yola çıktı, *Box'ta* Isaiah'a bakıyor.

Tam o sırada ön kapının açıldığını ve sonra tekrar kapandığını duyduk.

— Tanrım, geldi.

Kai yavaşça yatağından kalktı, boynunu ve parmak eklemlerini kırdı. Kaslarındaki gerginliği fark ettim, tüm vücudu görünürdeki sakinliğini yalanlıyordu.

Çılgın en iyi arkadaşım ve piç erkek arkadaşım arasında bir tartışma mı? Ne büyük bir zevk!

— Gidip Iris'i görmeyi tercih etmez misin? Sonra kokain çantasını aldı.

— Hayır, ihtiyacım yok," diye mırıldandı, poşeti çekmeceye yerleştirirken, "Bu tartışma için yeterince uyanık durumdayım.

Bıçağı kaptığını gördüğümde gözlerim büyüdü. Kapıya yaklaşırken bakışları benimkilere meydan okuyordu. *Delirdi mi?!*

— Kenara çekil.

— Bırak şu lanet bıçağı, aklını mı kaçırdın sen?

— "Bu mu?" diye sordu, bana bıçağı göstererek. Hayır... Bu benim için değil, senin için.

Kai yanımdan geçip gitti ve bıçağı göğsüme dayadı. Kaşlarım çatılmış bir halde silahı aldım. Bu salağın ne yapmaya çalıştığını anlayamıyordum.

Her halükarda, sinirlerimi bozuyordu.

— VERNON!" diye bağırdı, "oturma odasına gel de biraz sohbet edelim!

Oturma odasına doğru kararlı adımlarla yürüyen Kai'yi takip ettim ve orada Vernon'la karşılaştık. Ortam çok ağırdı. Bir şeyler ters gidiyordu, bunu Vernon'un gözlerinden anlayabilirdiniz.

— Her şeyi açıklayacağım," diye başladı Vernon.

Kai ona şiddetli bir yumruk atınca konuşması yarıda kesildi. Şok oldum, Kai'yi geri çektim.

— Bunun gerçekten zamanı değil!" diye bağırarak onu Vernon'dan uzaklaştırdım. Sakin ol lan.

Ama saniyeler geçtikçe Vernon'un masum olduğuna dair izlenimim azaldı. Çünkü her şeye rağmen özür diliyordu. *Ne haltlar dönüyor burada?*

— Ama ben çok sakinim Jacob," diye güldü Kai, boynunu kırarak. Öyle değil mi, Vernon? Sen de çok sakinsin, değil mi?

Vernon hiçbir şey söylemedi, dudağı kanıyordu. Benden bir şey sakladıklarını fark ettiğimde kızgınlığım daha da arttı ve öfkeye dönüştü.

— Iris kaçırıldığında sakın mıydın? Hangi cehennemdeydin? Jacob bilmiyor mu? Bir fikrim var, hadi tahmin oyunları oynayalım!" diye önerdi Kai, sesi şaka ve öfke arasında tehlikeli bir şekilde gidip geliyordu. Jacob, sen de katılmalısın!

— Bunu yapma," diye mırıldandı Vernon.

En iyi arkadaşım şeytani bir kahkaha attı. Kalp atışlarım hızlandı, bu kahkahayı iyi tanıyordum.

— Vernon'un neden bizimle çalıştığını biliyor musun? Yani bir polis ve iki paralı asker sana hiç çarpmadı mı?" dedi Kai bana dönerek.

Her zaman Vernon'un erkek arkadaşım olduğu için bizimle çalıştığını ve birlikte çalışmanın bir yolunu bulduğumuzu düşünmüştüm. Ama damarlarımda ağır, neredeyse zehirli bir his dolaşıyordu. Düşüşün baş döndürücü olacağını hissediyordum.

— Sana yalan söylemesinden hep nefret etmişimdir. Ve en kötüsü de, bunca yıldan sonra sana hâlâ hiçbir şey söylememiş olması. Bir yalanı yaşamamanı seni hiç rahatsız etmediğini görebiliyorum," dedi Kai. Sırrını öğrendiğimde bana bir anlaşma teklif etti ve kığımızın dibinde olduğu için hiçbir şey söylememeyi kabul ettim. Karşılığında o da bizimle çalışmayı kabul etti.

Vernon'a baktım, kalbim küt küt atıyordu. Vernon ve Kai bana birlikte çalışacaklarını söyledikleri gün, safça ortak bir zemin bulduklarını düşünmüştüm. Bulmuşlardı ama hayal ettiğim şekilde değil.

— Ne yaptın sen?" diye sordum zar zor duyulabilen bir sesle.

— Söyleyeceği bahanesiyle sana söylememem için bana söz verdirdi, ha, ha! SİKTİR GİT!" diye bağırdı Kai, öfkeyle, ama şimdi, üstüne üstlük, lanet yalanlarıyla Iris'i tehlikeye atıyorsun!

— Başka seçeneğim yoktu!" diye haykırdı Vernon.

— Orada kalacağına söz verdiğin halde Iris'i terk ettin!

— Bunu planlamamıştım.

Öfke ve anlayışsızlığa yenik düşerek soğukkanlılığımı kaybettim.

— Ne yalan ama!

— Erkek arkadaşının şehir dışında bir ailesi var, bu onun yalanı! Lanet olası çocukları ve lanet olası bir karısı var!" diye patladı Kai. Ve Iris'in yanına zamanında varamadı çünkü onlarla birlikteydi!

Kalbim neredeyse duracaktı. Zaman durmuş gibiydi, kalbimin sağır edici çarpıntısı dışında etrafımdaki her şey yok olmuştu.

— Yıllarca bu lanet sırrı kendine sakladı," diye kükredi Kai. Bunca yıldır sana söylemesi gerekirdi. Bunca zamandır bunu yapmasını bekliyordum ama o iki hayatını huzur içinde yaşamakla meşguldü.

— Düşündüğün gibi değil," diye söze başladı Vernon, gözleri benimkilere sabitlenmişti.

Sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi ona bakarken boğazım düğümlendi. Çünkü öyleydi. Bir eş, çocuklar... Hepsi anlamlıydı. Kai'nin samimiyetiyle ilgili sürekli imaları, Vernon'un onun varlığındaki soğukluğu... Yıllardır...

Yıllar önce.

— Bunca zamandır senin lanet olası yalanının bir parçasıydım," diye homurdandı Kai, hiç olmamış gibi davranmanı izlerken, "ve bu beni iğrendiriyor. Ama Iris'i tehlikeye soktuğun için mi? Seni öldürme sebebim bu.

— Ona söylemek istediğimi gayet iyi biliyorsun!" diye savundu Vernon, "Sadece doğru zamanı kolluyordum, ama bir saniye bile boş vaktimiz olmadı! Bunu ona söylemek sana düşmezdi, o *benim* erkek arkadaşım!

— Ve senin lanet yalanın Iris'*imi* tehlikeye attı!" diye gürledi Kai, Vernon'a tehlikeli bir şekilde yaklaşarak.

Gerçekliğim çökerken, Iris'in cihazından gelen sürekli bir bip sesi odayı doldurdu.

Panik beni ele geçirdi. Kalbi durmuştu.

Üç saat sonra. Hastane.

Hastanedeki insanların gergin yüzlerine, yanımda saatlerdir sessiz duran Vernon'a baktım. Onu dinleyecek ne gücüm ne de isteğim vardı. Zamanı değildi, Iris ölümle yaşam arasındaydı. Acilen Lodger'ı aradım, o da onu buraya getirmemi söyledi. Şu anda ona o bakıyordu.

— Beni dinlemelisin... Bu çok fazla bir cümleydi.

— İki çocuğun ve lanet olası bir karın var," diye fısıldadım, "bana söylemek için yılların vardı ve hiçbir şey yapmadın. Dört lanet yıl.

Yalanlar ve sırlarla dolu dört yıl. Gizli çocuklarla. *Seni orospu çocuğu.*

— Seninle tanışmadan önce boşanmıştım Jacob," diye mırıldandı, ben duvara bakarken bana döndü. Onları sadece hafta sonları görüyorum...

— Dört yıl boyunca yalan söyledin," diye tekrarlardım yüzümü sinirli bir şekilde ovuşturarak, "dört yıl boyunca Kai'yi sessiz kalmaya zorladın. Sen gerçekten de gelmiş geçmiş en kötü pisliksin.

Sessizliği bende onu vurma isteği uyandırdı. Telefonum titredi ve son birkaç saat içinde yaklaşık otuz kez bana ulaşmaya çalışan Kai olduğunu zaten biliyordum. Hastanenin eşiğini geçememişti ve dürüst olmak gerekirse bu benim için sorun değildi. Aynı anda hem Vernon, hem Kai hem de Iris'le uğraşacak kapasitem yoktu.

Bitir beni, bu lanet bir kabus, hala uyuyorum ve bunların hiçbirisi olmadı. Burrito yerken The Bachelorette'i izlemek istiyorum.

— Ne?" Kai'ye cevap verdim.

— Ne oldu? Yaşıyor mu?

— Kai, bir şey duyar duymaz seni arayacağımı söylemiştim," diye mırıldandım yorgunca ve telefonu kapattım.

Migrenim başımı ağrıyordu. Gözlerimi kapatırken burun kemiğimi sıktım. Rahatlamak için bir sigaraya ihtiyacım vardı ama buradan hareket edemezdım.

Çocukları ve karısı vardı. Lanet olsun. Bütün bir aile.

— Biraz hava almam lazım," dedim ayağa kalkarken.

Yanımda olmasına dayanamıyordum. Sanki onu tanıımıyordum. Dışarı çıktım ve Kai bana seslendi. Hastanenin otoparkında, arabanın yanında bekliyordu.

— Dışarıda ne halt ediyorsun?

— İki saattir içerideyim," diye homurdandım, bir sigara çıkardım, "bana bir ateş ver.

Çakmağını bana uzattı, gözleri otoparkın asfalt zeminine sabitlenmişti. Atmosfer bunaltıcıydı, bana büyükannemin ölümünden önceki günleri hatırlatıyordu. Kai gibi ben de hastanelerden nefret ederdim. Çok geçmeden en iyi arkadaşımın bakışlarını üzerimde hissettim ve ne düşündüğünü anladım.

— Seni suçlamıyorum" dedim. Verdiğin sözden dönemeyeceğini biliyorum. İma ettiğin zaman satır aralarını okumalıydım.

Kai'den beni uyayabilecek pek çok ipucu, pek çok söz, pek çok jest vardı. Kai'nin kalbinde Vernon olmadığını düşünerek onları görmezden gelmeyi seçtim.

— Sana söylemek istedim," diye mırıldandı sigarasını yakarken. Senin arkandan ikili bir hayat sürdüğünü bilmek beni çok üzüyordu.

Dudaklarımda acı bir gülümseme oluştu. Kai titreyen elini sallamaya başladı. Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım ve onun titreyen parmaklarına baktığını gördüm.

— Sakin ol," dedim, "yaşayacak. Doktorlar bir şey söylemedi...

— Ya ölürse?" diye araya girdi ve bana baktı. Ya ölürse Jacob? Ya doktorlar onu geri getiremezse? Mesela

Annemi kurtaramadılar mı?

Nefesim kesildi. Kai on yedi, ben on sekiz yaşındayken öldüğünden beri annesi hakkında hiç konuşmamıştık. Kai o zamandan beri hastaneye adımını atmamıştı.

— Aynı şey değil Kai," diye açıklamaya çalıştım ama öfkeden titriyordu. Geçen sefer artık çok geçti ve sen de bunu biliyorsun.

— Hayır, bilmiyordum! Hiçbir fikrim yoktu!" diye haykırdı sesi öfkeyle dolmaya başlarken. Gerçekten bilseydim onu dinlemeyeceğimi mi düşünüyorsun? Ona bir şey olacağını bilseydim, bir gün önce onu görmezden gelmeyi seçeceğimi mi düşünüyorsunuz?

Ben onun annesi hakkında konuşuyordum, o da Iris hakkında konuşuyordu. Sadece onun hakkında konuşmak istediği için. Kelimeler birbirine karışıyor, duygular birbirine karışıyor ve ayırt etmek zorlaşıyordu.

— Onu görmezden geldim ve bununla yaşamaya hazır değilim. Onu görmezden geldiğim fikrine katlanamayacağım, hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacak.

Kaybedecek hiçbir şeyi olmadığı için hayatıyla oynayan ve sürekli ölümle flört eden Kai'de ilk kez bir yaşama korkusu sezdim. Ona bağlandığını biliyordum. Benim şakalarım gülerken, Rufus'la oynarken ya da *Modern Family'nin* bir bölümü karşısında kahvesini yudumlarken onu izlediğini görmüştüm. Kai değişiyordu ve onu anlamaya ve anlaşılmaya çalıştığını hissediyordum. Kafasının içinde neler olup bittiğini anlamasını sağlamaya çalışıyordu. Ona karşı ne kadar korumacı olduğunu görebiliyordum, başka biri ona her yaklaştığında sahipleniciliği ortaya çıkıyordu. Kız Vernon'la kaldığında neden kıskandığını birden anladım. Onu bir tehdit olarak görüyordu, çünkü zaten bir karısı vardı.

— Dinle," dedim bir anlık sessizlikten sonra, "ben de onun ölmesini istemiyorum. İlk defa birinin seni benim kadar önemsedğini hissediyorum. Sana zarar vermeyeceğini biliyorum. Iris'in gitmesini istediğimi mi sanıyorsun? Bizi Rufus'la yalnız bırakmasını? Eskiden ölmeyi ve seni yalnız bırakmayı reddederdim. Şimdi, iş o noktaya gelirse, en azından ben gittikten sonra sana bakacağını bildiğim için vicdanım rahat bir şekilde gideceğim.

Sessiz kaldı, gözleri yüzüklerine perçinlenmişti. Her zaman önlenemez bir ölüm korkum, sevdiklerimi geride bırakma korkum vardı: büyükannemi, sonra Kai'yi. Artık değil.

— Onu görmezden gelmen çok aptalcaydı," dedim sigaramdan bir nefes çekerek. Birinin bir gecede, hiçbir uyarıda bulunmadan hayatınızdan çıkıp gidebileceğini herkesten iyi bilirim. Ve sonra sahip olduğunuzu sandığınız zaman yok olur.

Elleri titriyordu, vücudu donmuştu. Bir sigara daha çıkardığında çakmağı ona uzattım.

— Bunu bir ders olarak kabul edin" diyorum. Ama merak etmeyin, o bir savaşçı, pes etmeyecek. Daha parasını bile geri alamadı, Mason sırf ona bağırarak için onu diriltecek.

Dudaklarımı da geren minik bir gülümsedi.

— Panik yapma, seni koca dangalak, prensesin uyuyor. Bütün Disney filmlerini izledin, değil mi? Prensesler için her zaman mutlu bir son olduğunu biliyorsun!

Gerçekten tüm Disney filmlerini izlemişti. Tekrar tekrar. Neredeyse her yıl.

— Bu amcık anemik ve 55 kg ağırlığında," diyor belli belirsiz gülümseyerek.

O.. kırılgan.

— Kai Lakestone'a karşı koyabilecek çok fazla kırılgan kız tanımıyorum. Onu tanıyorsun, değil mi?

Binaya doğru bir bakış attı.

— Evet, onun bir canavar olduğunu söylüyorlar.

Omuz silktim ve başımı salladım. Sonra omzuma dokundu ve ben de alaycı bir şekilde güldüm. Endişesini gizlemeye çalıştığını biliyordum ama vücudu onu ele veriyordu. Normalde her şeye ve herkese karşı çok kayıtsız olan Kai, benim yanımda duygularını ifade etmesine izin veriyordu.

— Peki, ben...

Telefonum cebimde titredi. Ekranda Lodger'ın adını gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı. Telefonu elime aldım.

— Eğer bu iyi bir haber değilse, eşyalarını toplayıp bir an önce buradan gitmeni tavsiye ederim," diye uyardım onu.

Kıkırdadı.

— Beni öldürecek misin?

Stresimi Kai'den saklamaya çalışarak girişe doğru yürüdüm.

— Ben değil, ama Kai tereddüt etmeyecek. Bu hastaneyi kısa sürede ateşe verecek ve sen de yanacaksın.

— Gerek yok, o hayatta ve iyi durumda," diye duyurdu. Onu buraya getirmekle iyi yaptın.

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. Üzerimdeki baskı kayboldu ve kalp atışlarım normale döndü. Yaşıyordu amına koyayım.

— Hâlâ uyuyor ama gelip onu görebilirsiniz.

— Yola çıkıyoruz.

Geri döndüm ve kaşlarını kaldıran Kai'nin yanına gittim. Beni görünce hafifçe yüzünü buruşturdu.

— W... ne? Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu, yüzü yıldırım hızıyla parçalanıyordu.

Doğruldu, hastaneye gitmeye hazırды.

— Hayır! O yaşıyor, Iris iyi, adamım! Bağırdım.

Vücudu dondu ve gülmekten kendimi alamadım. Ellerimi omuzlarına koyarak tepki vermesi için onu hafifçe salladım.

— Bir kez olsun cevap verdiğin için teşekkürler," diye mırıldandı gözlerini devirerek.

— Ben gidiyorum. Hala uyuyor olsa bile onu görebilirsin.

Bir an düşünmüş gibi kaşlarını hafifçe çatarak bana baktı. Sonra tereddütlü bir sesle şöyle dedi:

— Ben... sanırım... gelmek istiyorum.

BÖLÜM 47

HAYAL GÜCÜ

Gözlerim zar zor açıkken, midemde sürekli bir rahatsızlık ve başımda ezici bir ağırlık hissettim. Yavaş yavaş, tamamen beyaz bir manzarada bilincimi yeniden kazandım.

— ... neredeyse iki gündür, hanımefendi!

Siluetleri, daha doğrusu önümdeki silueti tanımlamakta zorlandığım için görüşüm bulanıklaşmıştı. Ses bana uzaktan geliyordu ama kendime geldiğimde her şey daha da netleşti. Ellerimin bandajla sarılı olduğunu gördüm ve serum takıldığını fark ettim.

— Kımıldama, doktor çağıracağım.

Birkaç dakika sonra sesi tanıdım. Jacob'dı. Yani ölmemiş miydim? Hastanede miydim? Düşüncelerim hızla ilerliyordu ama bedenim uyuşmuş ve hareketsiz kalmıştı. Doğrulamaya çalışırken acı dolu bir inilti duydum. Hâlâ kafam tamamen karışık, kulaklarımda hafif bir çınlama vardı ve görüşüm bulanıktı.

— Merhaba, Iris, arkana yaslan, her şey yolunda.

Kafatasıma ve mideme saplanan bıçak gibi ağırlarla bitkin düşmüştüm. Kai neredeydi?

Aklıma gelen ilk şey buydu.

— Hastanedesiniz, arkanıza yaslanın, hâlâ halsizsiniz," dedi yaklaşan doktor.

Gözlerim odaklanmakta zorlanırken, irkilmeden itaat ettim. Yanımdaki makinenin gürültüsü neredeyse rahatsız ediciydi. Doktor beni muayene ederken bir pencere odayı fazlasıyla ışıkla dolduruyor, ara sıra bana parlak bir gülümsemeyle bakan Jacob'a yatıştırıcı sözler fısıldıyordu. Ve tek düşünebildiğim Kai'ydi. O kurşundan nasıl kurtulmuştum? Bedenimin beni terk ettiği hissini hatırladım.

Gerçekler kafama dank edince gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. Hâlâ hayattaydım. Dudaklarım titredi ve duygular boğazımı düğümledi. Jacob bana endişeli bir bakış atarken içimi bir duygu dalgasının kapladığını hissettim. Hâlâ hayattaydım.

— Hâlâ şokta, olur böyle şeyler," diyerek onu rahatlatan doktor, bakışlarını Jacob'a çevirdi.

— Onlara haber veririm," dedi Jacob, gözyaşlarıyla kararmış gözlerimin içine bakarak.

Doktoru ve beni bıraktı.

— Bizi epey korkuttun," diye şaka yaptı incelemelerine devam ederken. Hâlâ bizimle olman iyi bir şey. Acıyan bir şey var mı?

— Midem... biraz.

— Kurşunu çıkarmak ve yaranızı dikmek için ameliyat etmek zorunda kaldık. Bilincinizi geri kazanmanız iki gün sürdü ama şimdi durumunuz stabil. Bu harika bir haber. Acı hissettiğiniz başka yerler var mı?

Yüzümü buruşturdum.

— Başım.

Defterine bir şeyler yazdı. Küçük bir lambayı yüzüme tuttuğunda kaskatı kesildim.

— Çok güzel gözlerin var, Jacob beni uyardı," diyerek lambayı kapatırken gülümsedi.

Aniden bir ses duyuldu.

— Çekil yoldan, seni şişko soytarı!

Kalbim hızla çarptı. O sesi tanıdım. Rox.

Bir kasırğa gibi içeri girdi, bana doğru koşmadan önce herkesi azarladı. Kollarını bana doladığında gözyaşlarım özgürce aktı. Yanımdaki makine aşırı hızda çalışmaya başladı. Rox'a sarıldım ve onun güven verici kokusunu içime çektim. Kısa süre sonra kendimi evimde, hayatımı bıraktığım yerde hissettim. *Ewing*.

— Eğer bana bir kez daha 'şışko soytarı' derse onu öldürürüm," diye homurdandı Jacob içeri girerken.

Cody'yi yanında gördüğümde nabzım hızlandı. Ancak Kai hâlâ ortalıkta yoktu. Rox beni sıkıca tutuyordu, acı vermeye başlamıştı ama umurumda değildi. Onu çok özlemiştim.

— Beni bir daha asla yalnız bırakma, duyuyor musun?!

Başımı salladım, hâlâ duygu yoğunluğu içindeydim. Rox'un sesi cümlesinin sonunda kesildi.

— Seni özledim," dedim ve onu sıkıca kavradım.

— Birbirlerini görmeyeli ne kadar oldu?" diye sordu doktor Jacob'a.

— Soru sorma, Lodger. Gerçekten bilmek istemezsin," diye iç geçirdi Jacob.

Rox kucığımdan kaydı, gözleri parlıyordu ve etli dudaklarında ince bir gülümseme vardı. Sanki onun varlığı eski hayatımın bir parçasını yeniden canlandırmış gibi bir rahatlama ve mutluluk dalgasına kapıldığımı hissettim.

— Gitmenize ihtiyacım olacak. Hâlâ yapmam gereken birkaç test var ve etrafta bu kadar insan varken bunları yapamam," dedi doktor gülümseyerek.

Elimi hiç bırakmak istemiyormuş gibi tutan Rox'a doğru başımı salladım.

— Merak etme Rider, onu kaçırarak değiliz," diye şaka yaptı Jacob.

— Ha, ha, çok komik. Aptal piç," diye karşılık verdi Rox.

Cody geçerken bana ihtiyatlı bir gülümseme verdi ve hepsi dışarı çıktı, beni doktorla bıraktılar.

— Ne zamandır buradayım?" diye sordum, dudaklarım acıyla gerilmişti.

— İki gün," diye cevap verdi, "Jacob'ın seni yanıma almak için benimle iletişime geçtiği günü de sayarsan üç gün. Keşke burada kalabilseydin.

Ama Jacob ve Kai'nin eve gelmeni istediğini biliyorum ve orada her şey ayarlandı bile.

İncelemesine devam etmek için bana dönmeden önce not defterine bir şeyler not etti. Kai'yi düşünmeden edemiyordum. Uzakta olmasının bir nedeni var mıydı? Bana bir şey için kızgın mıydı? Ama sonra, ne? Yoksa beni umursamıyor muydu? *Umursamadığı kesin.*

— Arkadaşların senin uyanmanı görmek için sabırsızlanıyorlardı," dedi usulca, endişelerimin akışını keserek.

— Üçü birden mi?

Başını salladı. Demek Kai uzaklardaydı.

Neden bu kadar hayal kırıklığına uğradım? Bunda şaşırtıcı bir şey yoktu.

İki saat sonra. Kai ve Jacob'ın evi.

— Lanet olsun.

Rox yanımdayken yatağıma uzanmış, çantamı boşaltmış ve kaçırıldığımdan beri başıma gelen her şeyi ona anlatmıştım. Onca hafta ayrı kaldıktan sonra yanımda olduğunu tam olarak fark etmemiş olsam da onun varlığı sayesinde kendimi daha hafif hissediyordum.

— Cody ayrıntılar konusunda kaçamak cevaplar verdi ve Jacob sen uyanmadan birkaç saat önce bizi aradı," dedi doğrulurken. Bu karmaşayı beklemiyordum. Rufus bile bu işin içine sürüklendi!

Bir kahkahayı bastıramadım ama karnımdaki ağrı beni düzene çağırırdı. Gülmek kesinlikle kötü bir fikirdi.

— Sen ve Kai.

Konuyu açtığı anda gülümsemem kayboldu. Midemdeki yumruya ve boğazımdaki gerginliğe rağmen tüm düşüncelerimi meşgul eden konu. Yine de onun odasındaydı. Ben hastanede baygın yatarken ona nerede olduğunu sormaya hiç niyetim yoktu.

— Bu adamın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun? Seni kaçırmıştı, hatırladın mı?

— Vay canına, ne keşif ama Rox," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim. Sen olmasaydın bunu asla düşünemezdim.

En iyi arkadaşım iç çekti.

— Seni ona çeken ne?

Onu.

Omuz silktim, birden utandım. Rox'un beni yargılamayacağını bilsem de bunu yüksek sesle söyleyemiyordum. Sanki bunu kendime itiraf etmek istemiyordum.

— "Benim adım Kai ve beni bu gece arayabilirsin" demesi mi sizi ürküttü? Seni zavallı şey... Bu palyaço gerçekten sevimli bir disket sayesinde kalbini avuçlarının içine aldı.

Alaycılığı beni güldürdü, Rox'un Kai'yle ilgili o eski görüntüsüne ve o saçma diskete geri götürdü. Bugünden ılık yılları kadar uzak görünüyordu.

— Bu palyaçoğa bağlandım," dedim ironik bir şekilde. Bu... saçma mı? Evet.

— Belki de Stockholm sendromu yaşıyorsun," diye iç geçirdi. Ona olan ilgimin kaçırılmamdan öncesine dayanması dışında.

Aptal.

Aptal.

Aptalca

.

— Ben aptalım," diye mırıldandım.

— Hayır, öyle değil. Size ilgi gösterdiği için bir erkeğe aşık olduğunuz için kendinizi suçlamayın, gençken kimsenin size ilgi göstermemesi sizin suçunuz değil.

Bana her zaman bunun benim hatam olmadığını söylediler ama bu duygu benden çok daha güçlüydü.

— Pek çok kız böyle hissediyor," diye ekledi elimi tutarak. Sevgiyi bulabileceklerini düşündükleri yerde ararlar, sadece sevilme için en azını isterler. Sen böylesin, Iris.

Sözleri karşısında gözlerim buğulandı. Bunu söylediğini duymak kendi düşüncelerimden daha ağır geldi.

— Her zaman sevdiklerinizi üzmemeye çalışıyorsunuz, hatta sevgilerini kazanmak için onlara hediyeler verecek kadar ileri gidiyorsunuz. Hayatınız belli bir kalıbı takip ediyor ve siz de onu yeniden üretmeye devam ediyorsunuz. Biraz sevgi ve ilgiyi hak etmek için sürekli mücadele etmeniz gerektiğine inanıyorsunuz, ancak durum böyle değil.

Alt dudağım titredi ve beni kollarına aldı.

— Sevilme ve korunma istediğini biliyorum. Seni seviyorum ama istediğinin bu olmadığını biliyorum ve sevgimin içindeki boşluğu dolduramayacağını da biliyorum. Zehirli veya duygusal olarak ulaşılmaz olan insanlara ilgi duyma eğilimindesiniz. Aslında, sevgi arayışına o kadar odaklanıyorsunuz ki, aradığınız sinyalleri tamamen görmezden geliyorsunuz.

Uyarı. Dolayısıyla, sağlıklı ve zehirli olsa da diğer palyaçoya bu şekilde tepki vermeniz şaşırtıcı değil.

Kai'ye karşı geliştirdiğim riskli bağlılığı ve içinde bulunduğum durumun mantıksızlığını fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Her zaman teselliye, bunu sunmaktan tamamen aciz olan insanlarda bulmayı umuyordum... Babam mükemmel bir örnekti. Benim için kötü olan insanlara neden bu kadar çabuk bağlanmışım?

Birkaç sevgi ve rahatlık kırıntısı ve bir tür koruma için.

— Iris, o lanet olası bir paralı asker, anlıyor musun? Ve herhangi bir paralı asker de değil: öfke kontrolü sorunları olan ve bariz bir şekilde insanlıktan yoksun bir adam," diyor bir anlık gergin sessizliğin ardından.

Evet, ama beni koruyor.

— Biliyorsun... o düşündüğün kadar kötü biri değil," diyorum tavana bakarak. Tamam, öfkesini nasıl kontrol edeceğini bilmiyor ve tehlikeli bir adam, suçluluk duymadan öldürüyor ve şiddet uygulayabiliyor. Ama bana hiç şiddet uygulamadı. Beni dinliyor, Rox, sanki... neyi sevdiğimi önemsiyor ve seçimlerime saygı duyuyor... Rufus'a, bana iyi davranıyor.

— Tüm insanlardan beklenen temel davranışları sanki nadir bulunan hazinelermiş gibi sıraladığının farkında mısınız?

Kaşlarımı çattım.

— Sizin için bunlar temel davranışlar olabilir, ancak benim için Rox, bu kadar saygı, ilgi ve dinleme görmek neredeyse hayal bile edilemez.

Rox sessiz kaldı ve ben devam ettim.

— Sürekli şefkate ihtiyaç duymaktan hoşlandığımı mı sanıyorsun? Susuzluktan ölmek üzere olan birinden tercih ettiği su markasını seçmesini istemek gibi bir şey bu. O sadece içmek istiyor, hepsi bu. Sevginin ya da ilginin kalitesi önemli değil. Plasebo etkisi benim durumumda gayet iyi çalışıyor.

— Normalde Kai'ye bağlı olduğunu düşünüyor musun?

— Evet.

— Ama o insanları öldürüyor!" diye yutkunarak aniden ayağa kalktı.

— Kimse mükemmel değildir," diye alaycı bir şekilde iç geçirdim ve gülümsüyormuş gibi yaptım.

Saf değildim. Bunun sağlıksız, tehlikeli olduğunu ve onun dünyasında boğulduğumu biliyordum. Ve o beni kendisi dışında her şeyden koruyabilirdi. Öpüştüğümüzden beri ona olan bağım on kat artmıştı ve beni kurtarmaya geldiğinden beri sallantılı bir zeminde olduğumu biliyordum.

Saçmalıyorum.

— Bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu Rox.

— Bir saattir beni zorla besliyorsun ve daha fazla yiyemiyorum.

Güldü ve odamı keşfetmek için ayağa kalktı. Dolabımı açtığına şok olmuş görünüyordu.

— Bunca zamandır ceketim sende miydi? Her yerde onu arıyordum!

O kadar güldüm ki karnıma bir ağrı saplandı.

— Annemden haber aldın mı? Ya Thea?" diye sordum, birden ciddileşerek.

Dolabı kapattı.

— Seni arayıp aramadıklarını bilmek ister misin?

Bir şey söylemedim, ama bilmek istediğim tam olarak buydu.

— Benim yok" diyor. Thea bir keresinde beni arayıp sana neden ulaşamadığımı sordu. Telefonunun tamirde olduğunu söyledim. Onu telaşlandırmak istemedim, daha çok genç... ama panik içindeydim.

Kalbim sıkıştı. Rox'un nerede olduğumu öğrenmek için elinden geleni yaptığını bilmek, durumdan ben sorumlu olmasam da içimi suçluluk duygusuyla doldurdu.

— Polisi bile aradım ama nafile. Cody'nin umursamaz tavrı beni daha da sinirlendirdi. Senden babanı bulmaya gittiğini söyleyen bir mesaj aldık ama sen olmadığından kesinlikle emindim. Mesajın çok kuruydu.

— Ah, polis," diye güldüm, "ve hayır, ben değildim. Kai'ydı.

Başını sallayarak zaten bildiğini gösterdi. Cody ona her şeyi anlatmış olmalı. Birkaç saat daha konuştuk. Bu görüşmeleri çok özlemiştim. Beni üniversitedeki son gelişmelerden haberdar etti. Cody ile durumu belirsizliğini koruyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, birlikte değillerdi. Pek sayılmazdı. Cody'nin onun tipi olmadığını biliyordum ve aralarındaki uyumsuzluğu anlıyordum. Denemişlerdi ama söyleyebileceğim kadarıyla işe yaramamıştı. İlişkilerinin başlangıcına tanık olmamışken onlara 'eski sevgililer' demek tuhaftı.

— *Kutu hakkında bir şey biliyor muydunuz?*

Bana baktı ve kaşlarını çattı.

— Bana tehlikeli olduğunu ve gitmemem gerektiğini söylemiştin. Biliyor muydun?

Cody biliyordu ve ben içten içe onun bilmemesini umuyordum. Yüzü neredeyse kırılıyordu ve telefonunu yatağımın üzerine koydu. Yüzü neredeyse kırılıyordu ve telefonunu yatağıma bıraktı.

— Şey... Biliyorum... Bu konuşmadan daha fazla kaçamayacağım... Biliyorsunuz, ben... Burayı insan tipinden dolayı hiç sevmedim. Ama birkaç yıl önce oradaydım. En son üç yıl önce. Tek başımaydım. Tatil zamanıydı ve sen Hydewood'daydın. Atmosferi, biraz tuhaf müziği, kırmızı ışıkları çok sevmiştim. Biriyle buluşmam gerekiyordu. Tanıştığım bir adamla. Oldukça sevimli, esmer, siyah gözlü, Meksika kökenli ve oldukça komik biriydi. Adı Seth'ti.

Kalbim duracak gibi oldu. Tanıdığım Seth'ten mi bahsediyordu? Tarif uyuyordu.

— Bir süredir konuşuyorduk. Çıkılacak tipte biri olmadığını biliyordum ama ondan etkilenmişim," diye itiraf etti sesini alçaltarak. Gecenin çoğunda bekledim ama hiç gelmedi.

Doğrudum, o konuşurken içimi uğursuz bir his kapladı.

— Çok fazla içtiğimi düşünmüyordum ama tamamen bitkin düşmüştüm. Sanki başka bir gerçeklikteymişim gibi her şey bulanıklaşıyordu. Tuvalete gittim ve tek hatırladığım pencereden bir adamın çıktığı.

benden sonra geldi," diye devam etti, nefes nefese. Kendimi artık vücudumun kontrolünde hissetmiyordum, kendimi savunamıyordum, sanki o... külotumu çıkarırken uyuşturulmuş gibiydim.

Sesindeki titremeyi hissederek ona yaklaştım.

— O gece beni aradınız ve telefonu açmama rağmen konuşamadım. Bunalmış hissettim. Yüzünü hatırlayamıyorum ama bana ilaç verdiğini biliyorum" diye devam etti.

Yapbozun parçaları zihnimde bir araya gelmeye başladı. İşte bu noktada Rox tehlike durumunda bir kod oluşturmayı önermişti. Şimdi her şey anlam kazanmıştı. *Ah canım...*

— O kulüpte tecavüze uğradım. Orada bir ya da iki saat daha kaldım, tam olarak hatırlayamıyorum. Üç saat sonra etkisi geçti.

— Neden bana söylemedin?

Bana baktı, gözleri ıslaktı ve ben onun yanında olamadığım, işaretleri göremediğim için kendimi suçlu hissettim. *Çok aptalım.*

— Uzakta olduğun için kendini suçlu hissetmeni istemedim" dedi. Bu senin hatan değil, şimdi daha iyiyim, biliyor musun?

Parmaklarıyla endişeli bir şekilde oynuyordu. Ona sarıldım, gözyaşlarının omzumu ıslattığını hissettim ve ben de ağlamaya başladım.

— Ama benim yaşadıklarımı senin de yaşamayı istemedim," diye ekledi.

— Çok özür dilerim.

Tutuşunu sıkılaştırdı ve ben de suçluluk duygusuyla gözlerimi kapadım. Kendimi kötü bir arkadaş gibi hissettim. Bunun olacağını tahmin etmemiştim.

— Seth'in numarasını sildim. Burayla daha fazla bağlantı kurmak istemedim... ama itiraf etmeliyim ki onu çok düşünüyorum. Bir süreliğine psikoloğa gittim," diye itiraf etti Rox kısıp bir sesle. Kendimi o kadar boş, o kadar çökmüş hissediyordum ki duş alma ihtiyacı duymadan birkaç saati zor atlatıyordum. Ama sen geri döndüğünde, sana bakmayı kendime görev edindim. Bu yüzden senin etrafta dolaşmanı istemedim.

tehlikeli yerlere bensiz gidemezsin. Sen benim küçük kız kardeşim gibisin ve seni her zaman koruyacağım.

— Seni seviyorum... Çok üzgünüm... Senin için buradayım, biliyorsun.

— Bana bak.

Gözlerimiz buluştu, o benim gözyaşlarımı sildi, ben de onunkileri.

— Şimdi daha iyiyim. O dönemde neden iyi olmadığını anlamıyordun ama dikkatimi dağıtmak için neredeyse her gün beni alışverişe götürüyordun. Bunu asla unutmayacağım.

— Rox! Gitmemiz gerek!" diye araya girdi Cody'nin kapının arkasından gelen sesi.

Kalbimin sıkıştığını hissettim. Başını salladı ve burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. Gitmesine izin vermeyerek ona tekrar sarıldım.

— Gitmem gerek... Kai'ye telefonunu geri vermesini söyle, öğle tatilimde Siri ile konuşmaktan bıktım," diyerek güldü.

Bir kahkaha patlattım. Son bir sarılmadan sonra fısıldadı:

— Döndüğüne çok sevindim... Seni çok özledim, seni aptal piç.

— Sen de...

Seni çok özledim.

Oturma odasında *Modern Family*'yi izlerken uyukluyordum, ilaçlar beni o kadar uyuşturmuştu ki koltuktan kalkamıyordum. Jacob, Rox ve Cody yaklaşık iki saattir evde değillerdi ve Kai hâlâ ortalıkta yoktu. Ama bir kapının açıldığını duyduğumda hislerim alarma geçti. Ağır ayak sesleri oturma odasından yaklaşıyordu ve kayıtsız kalma isteğime rağmen kalp atışlarım hızlandı.

— Iris mi?

— Buradayım," diye mırıldandım, şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak.

Dudaklarından derin bir nefes kaçtı, bu beni şaşırttı. Beni orada bulduğu için rahatlamış gibi mi görünüyordu? Sonra mutfağa yöneldi.

Akşam yemeği için her zamanki saati olan 11 civarı olmalı.

Peynir kokusu burnuma kadar gelirken birkaç dakika geçti. Kısa bir süre sonra, ağır ayak sesleri arkamda yankılanarak geri döndü.

— Mac'n'cheese yemek ister misin?

Arkamı döndüm ve elinde iki kase olduğunu gördüm. Gözleri benimkilerden kaçıyor ve yemeğe bakıyordu.

— Teşekkür ederim," dedim ve kaselerden birini almak için doğruldum.

— Hayır, bunu al, daha dolgun.

Bir yanıım onun bu jestinden çok etkilendi ama bir yanıım da hastanede olmamasına içerlemekten kendini alamadı.

Kanepenin yanındaki koltuğa oturdu. Etli ama benim durumumda hazmedilemeyecek olan yemeğe baktım. Ağır bir sessizlik vardı. Zaman zaman bakışlarını üzerimde hissediyordum ama başımı her çevirdiğimde gözleri televizyona kaçıyordu.

— Nasıl... hissediyorsun?" diye sordu sonunda.

Ona doğru döndüm ve gözlerini kâsesine indirdiğini gördüm.

— Sadece yorgunum. Haplar uykumu getiriyor," diye cevap verdim, dalgın bir şekilde tabağımdaki yemekle oynarken.

Başını salladı, bakışları ekrana döndü. Bir sessizlikten sonra, konuşmaya devam etmeden önce boğazını temizledi.

— Ne olduğunu hatırlıyor musun?

Birkaç dakika sessiz kaldım, sonra nihayet başımı salladım. Evet, her şeyi hatırlıyordum ve kendimi inanılmaz derecede savunmasız hissediyordum. Kai'nin benim isteğim dışında gözlerimi görebilmiş olması beni son derece rahatsız etmişti.

— Neredeyse her şeyi," diye itiraf ettim.

— Bu arada, Stella öldü. Onu Jacob öldürdü," dedi ve yemeye devam etti.

Gözlerim mekanik bir şekilde televizyona odaklanmış, aklımda sorular uçuşuyordu. Peki ya Isaiah, kız kardeşi ve peşimdeki adamlar ne olacaktı?

Sonra bakışlarını üzerimde hissettim. Konuşmaya başladığımızdan beri ilk kez gerçekten bana bakıyordu. Aklımdan bir düşünce geçti: Lenslerimi takmadığım için mi bana bakmaktan kaçınıyordu? Gergin bir şekilde yemeğimle oynamaya geri döndüm. Seçimlerime saygı duyması beni son derece savunmasız kılıyordu.

— Beğenmedin mi?" diye sordu.

Ona doğru döndüğümde elindeki kâseye baktığını gördüm. Bu da şüphelerimi doğrular gibiydi.

— Evet... ama daha önce çok yedim," diye cevap verdim, iştahsızlığımın gerçek nedenini açıklamaktan kaçınarak.

Lanet olsun, Kai, sana daha fazla bağlanmama neden olma.

Haftalardır sahte bir kayıtsızlığı sürdürmek için mücadele ediyordum ama daha fazla rol yapamayacağımı hissediyordum. Sanki gerçek alnıma dövme gibi işlenmişti. Duygularımı inkâr etmek onları daha da hissedilir kılıyordu.

Yemeğimi bitirdim ve dizime geri döndüm, bakışlarının üzerimde olduğunun farkındaydım. Kollarına sarılmak için neredeyse acı verici bir arzu duyuyordum. Bu rahatlık hissi giderek daha fazla bağımlısı olduğum bir uyuşturucu gibiydi. Son tabletimi aldım, tekrar uzandım ve battaniyeme sarındım. Oturma odasındaki ışık söndüğünde gözlerimi kapattım. Geriye kalan tek şey televizyonun sesi ve dışarıdaki yağmurdu. Dinlendiriciydi. Ya da belki de her şeyi daha huzurlu yapan Kai'nin varlığıydı?

Muhtemelen... Argh hayır, lanet olsun.

Kafamdan geçen düşünceleri durduramıyordum. Aklım Kai'ye takılmıştı ve kalbim onun dikkatini çekmek için haykırıyordu. Sadece onun.

Televizyonun kapandığını ve odanın karanlığa gömüldüğünü duydum. Kolları beni sarıp koltuktan kaldırdığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Beni yavaşça yatak odalarına doğru taşıırken kokusu üzerime sinmişti. Bir kapı açtı ve beni dikkatlice yatağın üzerine yatırdı. *Onun* yatağına. Oda soğuktu ve parmaklıklılı pencere aralıktı, içeri biraz ışık giriyordu. Kalbim küt küt atıyordu.

Kıyafetlerini çıkardığında, her zamanki gibi üzerinde sadece iç çamaşırı kalmıştı. Sonra gelip yanıma uzandı ve tıpkı benim gibi yan yattı. Gözlerimiz buluştu ve ben gözlerimi tamamen açık tutmak için mücadele ettim. Birkaç dakika sessizce beni inceledikten sonra, soğuk parmak uçlarıyla elmacık kemiğimi okşadı ve kalbimin daha da hızlı atmasına neden oldu. Parmakları çenemin kıvrımlarını takip etti ve saçlarıma doğru ilerleyerek kafa derimin üzerinde şefkatle süzüldü.

Mutlak bir sessizlik içindeydik, sadece dışarıdaki yağmurun sesi sessizliği bozuyordu. Tenimdeki parmakları heyecan vericiydi ve derin bir sakinlik hissi içimi kapladı. Sonra derin sesi nihayet sessizliği bozdu.

— Seni burada daha çok seviyorum," dedi alçak bir sesle. Son birkaç gündür hastanedeki kanepede uyumaktan nefret ediyordum... hiç rahat değildi. Bip sesi çıkaran makineyi parçalamak istiyordum.

Kalbim küt küt atmaya başladı. *Neydi o?*

Tüm belirsizlik ortadan kalktı, yerini tepeden tırnağa içime işleyen sıcak bir his aldı. Daha önce cevapsız sorularla dolup taşan zihnim şüphe etmeyi bıraktı. *O başarmıştı. Hastanede kalmıştı.*

Kai.

— Ve... özür dilerim... seni görmezden geldiğim için," diye kekeledi, "ve gözlerini... gördüğüm için. Benim için fark etmez. İznin olmadan onlara bir daha bakmayacağım. *Sana söz veriyorum.*

Boğazım düğümlendi. Bu şüphelerimi doğruladı.

Parmakları saçlarımdan yanağıma, sonra omzumdan koluma doğru kayarak ve nihayet elime ulaşarak şefkatli hareketlerine devam etti. Birbirimizi rahatlatmaya çalıştığımız her seferde yaptığı gibi başparmağıyla elimin arkasını nazikçe okşadı ve yatıştırıcı nefesi yüzüme dokundu.

Muazzam, dehşet verici bir mutluluk hissettim. Gülümsememi zorlukla gizleyebildim. Birdenbire teması kesti. Önce yanağıma, sonra alnıma ve son olarak da göz kapağıma bir öpücük kondurunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

— Ama itiraf etmeliyim ki," diye mırıldandı, "gözleriniz hayal ettiğimden çok daha güzel Prenses.

Ona sokuldum, başımı boynunun çukuruna soktum. Kolları beni sarmadan önce vücudu bir an için gerildi. Kalbim ve onun kalbi duygularımızla birlikte atıyordu. Saçlarımı kokladı ve sarılışını sıkılaştırdı.

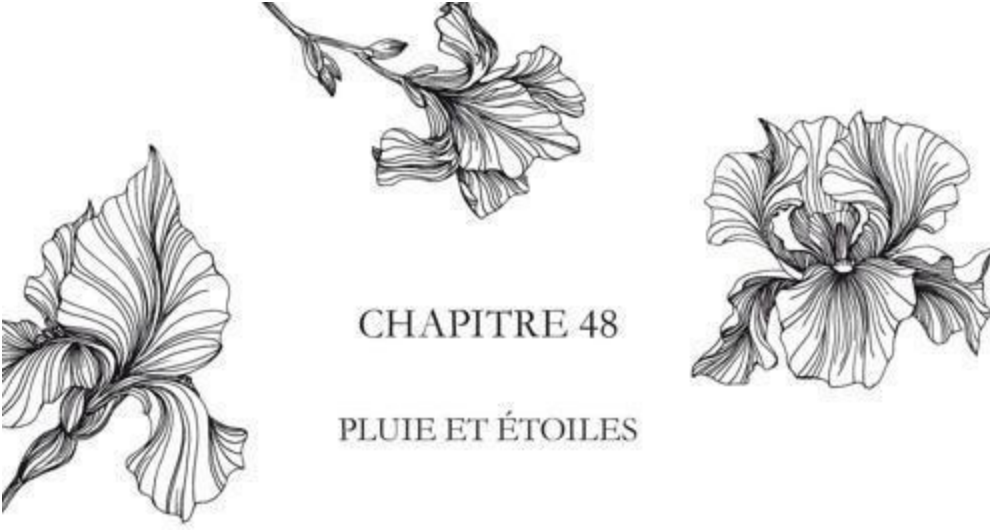
— Hayal ettiğimden bile daha iyisin, Iris.

Kendimi ifade etmek için ani bir dürtüye kapıldım ve boynuna doğru fısıldadım:

— Sen de öylesin.

Anında bana karşı sertleşti. Belki de aptalca bir şey yapmıştım.

Kahretsin.

— Ben sadece...

Elini ağzımın üzerine koyduğunda sözüm kesildi. Kalbi çılgınca atmaya başladı, her nabız göğsünde duran avucumun altında titreşiyordu. Kaslarım gerildi, ıstırap beni ele geçirdi.

Sessizlik tekrar çöktü, geriye sadece açık pencereden içeri giren soğuk rüzgârın mırıltısı kaldı. Vücudunun bana karşı titrediğini hissettim. Elinden kurtulmayı başardım ve onu dikkatle pencereden dışarı bakarken yakaladım. Dışarıda kar yağıyordu.

— K... Kai...

— Şşşt... Söyle... Hiçbir şey... Kesinlikle hiçbir şey.

İçimi bir korku dalgası kapladı. İlk defa, onun varlığında bile kendimi savunmasız hissediyordum. Ayağa fırladığını ve pencereye doğru ilerlediğini, ancak kendini duvara çarptığını gördüğümde doğruldum.

Orada nutkum tutulmuş, nefes nefese kalmıştım. Tüm vücudum titriyordu ve nedenini bilmiyordum. Sonra panik içinde etrafına bakarak tabancasına uzandı.

— Iris... telefonumu al ve Jacob'ı ara, hemen," diye fısıldadı, neredeyse duyulmuyordu.

Kai endişeyle pencereden dışarı bakarken ben titreyerek telefonunu aldım ve Jacob'ın numarasına baktım.

— Neler oluyor?" diye sesim titreyerek konuşmayı başardım.

— Alo? Hoparlörden Jacob'ın sesi geldi.

Kai koşarak yanıma geldi ve telefonu elimden kaptı. Derin bir nefes aldı, kelimelerini bulmakta zorlandı ve sonunda kekeledi:

— Dışarıda biri var... silueti... odamda... yüzü... Ben...

— Dostum mu? Bunun imkansız olduğunu biliyorsun.

Kai hâlâ pencereden dışarı bakıyor, hayalet görmüş gibi perili görünüyordu. Açıklanamaz bir şekilde titriyordum, neyin gerçek olup neyin olmadığını anlayamıyordum.

— Ne gördüğümü biliyorum," diye ısrar etti. Onu gördüm elbette... Ormana gitmiş olmalı...

— Kai, yapma.

— GÖRDÜM, JACOB!" diye bağırdı ve beni şiddetle zıplattı. NE GÖRDÜĞÜMÜ BİLİYORUM!

Kai'nin saçını çekişini izlerken kalbim hızla çarpıyordu. Ağır ağır nefes alıyordu ve yüzünde ıstıraptan öfkeye ani bir değişim oldu. Bu manzara neredeyse dehşet vericiydi.

— Kai, her şey yolunda dostum, yoldayım. Bütün kapı ve pencereleri kilitle. Ben çevreyi arayacağım, tamam mı?" diye önerdi Jacob.

Kai sessiz kaldı, titriyordu, nefesi benimki kadar düzensizdi. Onun paniği beni bilinmeyen tehditten daha çok korkutuyordu.

— Kai, beni duyabiliyor musun?" dedi Jacob.

Cevap vermedi, görünüşe göre düşüncelere dalmıştı. Kai'nin kendini sakinleştirmeye çalışmasını, elini sinirli bir şekilde saçlarında gezdirmesini izledim.

— Geliyorum," diye sözlerini tamamlıyor Jacob.

Ayağa kalktım, midem düğümlenmişti ve bacaklarım titriyordu. Kai'nin paniği o kadar bulaşıcıydı ki duygularım onunla birleşmiş gibiydi ve nedenini anlamadan korkmuştum.

Belli belirsiz sözcükler mırıldanarak panjurları gizlice kapattı: Sarsıntılı soluk alıp verişinden sözcükleri boğuklaşıyordu. Hiçbir şey anlamadım. Hışım la odadan çıktı, önce ön kapıyı sonra da oturma odasının pencerelerini kilitledi. Sonra Jacob'ın yatak odasına girdi ve aynısını yapmak için benimkine girdi. Ayak seslerinin bodruma doğru gittiğini duydum ve birkaç dakika sonra geri döndü. Yatak odasına girdi ve kapıyı arkasından kilitledi. Tam o sırada gökyüzünde bir şimşek çaktı ve ardından gök gürültülü bir fırtına koptu. Kai'nin telefonundaki feneri açmasını ve çılgınca çekmecelerini karıştırmasını izlerken kalbim hızla çarptı. Anlaşılmaz mırıltılarını yakalamaya çalıştım:

— Tedavi... Tedaviyi bitirecek... Ben istemiyorum... Tedaviyi değil...

— Kai.

Ona yaklaştım, hareketleri gittikçe daha ani bir hal alıyordu. Elim terden sırlsıklam olmuş sırtına dokunduğunda, titremesi neredeyse parmaklarımı titreştiriyordu. Aniden arkasını döndüğünde elimi aceleyle geri çektim. Telefonunun ışığı yüzünü aydınlatıyordu, korkudan gözbebekleri büyümüştü. İşaretleri biliyordum.

— Kai," diye fısıldadım, ona doğru bir adım atarak, "her şey yolunda, tamam mı? Mırıldanarak kitaplığa doğru yürüdü:

— Yaptım... İki kere değil... İki kere değil...

Telefonu çaldığında irkildim. Arayan Jacob'dı. Kai cevap vermeden ekrana baktı. Yavaşça elimi onunkinin üzerinden geçirdim ve gözlerimi ondan ayırmadan telefonunu aldım.

— Alo?" dedim.

— Iris? Hoparlörde misin?" diye sordu Jacob.

Kai'den uzaklaştım.

— Hayır.

— Pekala... İki dakikadan az bir sürede orada olacağım. Kai'yi odasında tutmaya çalış. Ben evin etrafında bir hareket var mı diye kontrol edeceğim.

— Peki, tamam.

Kai'nin hâlâ kitaplığa baktığını fark ettim. Telefonu ağzıma götürdüm ve neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle fısıldadım.

— Sanırım bir sürü şey aldı.

— Kokain mi?" diye araya girdi Jacob.

— Evet," diye

onayladım. Bir iç

geçirdi.

— Beni bekle, gidip geri geleceğim.

Telefonu kapattım ve yatakta oturmuş başını ellerinin arasına almış, bacakları gergin bir şekilde seğiren Kai'ye baktım.

— Başka bir şey düşün... başka bir şey... başka bir şey düşünmek zorundasın... her şey kapalı... diye mırıldandı.

Ona doğru yürüdüm, telefonu yere bıraktım ve onun hizasına gelecek şekilde diz çöktüm. Ellerim çenesini çevreledi. Anksiyete krizinin eşiğindeydi.

— Her yer kapalı, Kai.

Korkusunun kaynağını anlayamıyordum. Zihnimde, dışarıda gerçekten biri olsaydı, çoktan silahını kapmış ve durumu kontrol altına almış olacağı açık görünüyordu. Ama gerçek çok farklı görünüyordu.

— Jacob etrafı kontrol ediyor. Bir şey olursa sana söyler, haber verir, tamam mı?

Bana baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve perişan haldeydi.

Aşırı dozda kokain anksiyete ataklarına, paranoyaya ve hatta halüsinasyonlara yol açabilir. Şiddete başvuracağından korkuyordum ama kontrol edilemeyen bir öfkeden ziyade korkudan felç olmuş gibiydi.

— Tamam mı?" dedim, gergin bir şekilde seğirmekte olan dizine dokunarak.

Elim kolundan aşağı kayarak onunkine katıldı. Bana izin verdi.

— Görmüştüm.

— Neyi gördün, Kai?" diye sordum, midem düğümlenmişti.

Yüzümü onunkine yaklaştırdım, sarsak nefesleri tenime değiyor ve panik halini ele veriyordu.

— Ben sadece...

Tam o sırada telefonu titredi ve kapı çalındı. Kai ayağa fırladı ve kapıyı çalan kişiye karşı bir kalkan oluşturmak için beni zorla arkasına çekti. Ama Jacob olduğunu biliyordum. Dikkatle titreşen telefonu aldım ve hoparlöre verdim.

— Evet mi?

— Beni içeri alır mısınız? Donuyorum!" diye homurdandı Jacob dışarıdan.

Hermetik olarak kapatılmış kapı ve pencereler nedeniyle odanın neredeyse tamamen karanlık olduğu bir anda Kai'ye fısıldadım:

— Jacob dışarıda, ona kapıyı amalıyız.

Kai hareketsiz durdu, tereddüt etti. Sonra mandalın klik sesini duyduk: Jacob kapıyı kendisi açmıştı.

— Bu soğukta ölümler bile mezarlarından çıkamaz, Kai. Dışarısı eksi 8.000 derece!

Jacob içeri girdiğinde ışıklar yandı. Odamıza doğru ilerledi, kapıyı açmaya çalıştı ama kilitli olduğunu gördü.

— Dışarıda hiçbir şey yok, dostum," diyor.

Kai donup kaldı ve beni Jacob'a kapıyı açmak için onun etrafından dolaşmaya zorladı. İçimdeki baskının yavaş yavaş hafıflediğini hissedebiliyordum. Kapının kilidini açtım ve Jacob'ı içeri aldım, o da bana özür dileyen bir gülümsemeyle karşılık verdi.

— Kontrol ettiğine emin misin?" diye sordu Kai.

— Kesinlikle eminim, orada hiçbir şey yok," diye güvence verdi Jacob. Ceketini giy de sana kanıtlayayım.

Jacob bana kapüşonlu ceketini verdi. Soğuğa rağmen bizi dışarı çıkarmaya kararlı görünüyordu. Jacob'ı odadan çıkana kadar takip ettim, belirsiz adımlarım beni Rufus'un etrafında gelişen insanlık dramından habersiz bir şekilde havuç kemirdiği oturma odasına götürdü.

— Odanızdan ıkın!" diye bağırdı Jacob botlarımı giyerken.

Kısa bir süre sonra Kai elinde silahıyla oturma odasında belirdi. Jacob ön kapıyı açtı ve soğuk bir ürperti beni sararak yaramın acısını yeniden alevlendirdi. Jacob'ı evin arka tarafına kadar takip ettik, orada barikatlı pencerelerimizi görebiliyordum. Jacob telefonundaki lambayı açtı ve ışık evin ön tarafını aydınlattığında kaşlarım çatıldı. Her zaman odamın Kai'ninkiyle aynı olduğu izlenimine kapılmışım ama telefonun ışığının parıltısı öyle olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Ama Jacob'ın lambasının ışıltısı evin bir uzantısını ortaya çıkardı. Bu uzantı Kai'nin penceresiyle bir açığı oluşturuyordu ve bu beni gerçekten şaşırttı. Eğer onun odası benimkinden çok daha büyük olsaydı, fark etmez miydim?

— Bu senin penceren, değil mi şampiyon?" diye sordu Jacob, ışığı pencereye doğrultarak. Hiç ayak izi görebiliyor musun?

Kai birini gördüğünü sandığında kar yağıyordu ama yer tertemizdi. Jacob tartışırken Kai sessiz kaldı. Kendi adıma, odaların garip mimarisi beni rahatsız etmeye devam ediyordu. Odalarımız dışarıdan tamamen farklı görünüyordu. Ama içeriden tamamen aynıydı.

— Bilmiyorum.

Kai endişeyle elini yüzünde gezdiriyordu. Dişlerim takırdadı ve delici soğuk içeri girmeye karar vermeme neden oldu.

— Lanet olsun.

O kadar yorgundum ki vücudum çığlık atıyormuş **g i b i** hissediyordum.

Tüm bu duygular enerjimi tüketmişti.

Ama bir şeyi kontrol etmek istiyorum.

Hâlâ açık olan kapıya baktım; iki adam hâlâ dışarıdaydı. Odama yöneldim ve kapıyı arkamdan kapattım. Farklı büyüklükte iki odamız olması matematiksel olarak imkânsızdı çünkü iki oda birbirinin aynısıydı.

Onları nasıl karşılaştıracam?

Odayı ölçmek için bir şey aradım ama bulamadım. Bu yüzden adımlarım benim ölçü birimim olacaktı. Topuklarımı duvara dayadım ve

topuğumu içeri sokarak ikinci ayağımı öne attım. Odanın diğer ucuna ulaşana kadar her adımı saydım.

On dokuz, yirmi, yirmi bir.

Yirmi iki adım genişliğinde. Sonra yirmi sekiz adım uzunluğunda.

— Iris?" diye seslenen Jacob'ın sesi konsantrasyonumu böldü.

Saçlarımı hızla taradım ve masum rolü yaparak odamdan çıktım.

— Git uyu, çok yorgunsun sevgilim," diye öğüt verdi Jacob.

— Kai nerede?

— Hâlâ dışarıda. Ama endişelenme, orada bir şey yok. Kokain yüzünden bir şeyler görüyor.

Cody sayesinde aşırı dozun halüsinasyonlara, anksiyete ataklarına, panik ataklara ve aynı zamanda aşırı öfkeye neden olabileceğini biliyordum. Belki de Kai hastanedeyken beni uyanık tutmak için dozu arttırmıştı.

İçimi çektim, başımda zonklayan bir ağrı vardı. Korkum azalıyor, yerini yorgunluğa bırakıyor gibiydi.

— Ben sabah 7 gibi dönene kadar idare edebilir misin sence?

Aşırı sarhoş bir Kai ile yalnız kalma fikri beni pek heyecanlandırmadı ama başımı salladım.

— Şimdilik endişelenme. Biraz dinlen, yaralarının iyileşmesi gerekiyor," diye fısıldadı Jacob saçlarımı okşayarak. İlaçlarını aldın mı?

Başımı salladım ve kaybolmadan önce bana son bir kez gülümsedi. Ev bir kez daha ağır bir sessizliğe gömüldü.

Oturma odasından gelen küçük bir ses bana Kai'nin varlığını hatırlattı. Muhtemelen hâlâ her zamanki gibi sıkıntılıydı. Oturma odasına doğru ilerledim ve onu sırtı bana dönük, mutfak penceresinden bir şeye bakarken buldum.

— Kai.

İsmi dudaklarımdan döküldü ve ona karşı bir merhamet dalgası hissettim. Neye takıntılı olduğunu, hatta kimi gördüğünü sandığını bile bilmiyordum. Mason mıydı? Bu paniğini açıklıyordu,

Özellikle de aynı yatakta uyurken. Mason, Kai'nin sözünü tutmadığını düşünmüş olabilir.

— Kai," dedim, düşüncelerim beni gerçeğe döndürdü. Yatağına dön, dışarıda hiçbir şey yok... Jacob kontrol etti, sen de ettin.

Ona yaklaştım, sadece birkaç santimetre uzaktaydım. Kokusu burun deliklerimi işgal etti. Bir adım daha attım ve göğsüm sırtını sıyırdı. Ama dönüp banyoya doğru koşmaya başlayınca irkildim. Mutfaktan onun kustuğunu ve acı içinde inlediğini duyabiliyordum. Belli ki bitkin düşmüştü.

— Siktir..." diye mırıldandım, bir içki alarak.

Kusma sesleri tekrar başladı, ardından daha fazla inleme ve kısa süre sonra yere şiddetli vuruşlar geldi. Duygusal durumunu bildiğim için her şey sakinleşene kadar odada kaldım. Tuvaletin sifonunu duydum, bu onun sakinleştiğine dair bir işaretti.

Banyoya girdiğimde kalbim küt küt atıyordu. Orada, tuvaletin yanında yerde oturuyordu, bitkin bir haldeydi. Sırtını duvara dayamış, bakışlarını tavana dikmiş, yüzü solgun ve ıslaktı.

Kai.

Bardağı lavabodaki suyla doldurdum ve sessizce bacaklarının arasına diz çöktüm, dudaklarının yanındaki ve parmak eklemlerindeki kandan irkildim. *Yere vurmak iyi bir fikir değildi Lakestone.*

— İç," diye mırıldandım, bardağı dudaklarına doğru kaldırırken.

Dudakları belli belirsiz titredi. İçti, boğazı daraldı ve bir tiksinti iniltisini bastırdı. Gözleri hemen açılıp tekrar kapandı. Kontakt lensler olmadan bakışlarımla karşılaşmak istemiyordu.

— Sen... Bana bak," diye fısıldadım bir anlık sessizliğin ardından. Bana bakmanı istiyorum.

Kalbim çarpıyordu, her hece onun atışını yoğunlaştırıyordu. Bana bakmasını istiyordum, tıpkı kendisi gibi savunmasız.

— Bana bakmanı istiyorum, Kai.

Gözlerini kapalı tuttu, tereddüt ediyordu. Ama şimdiye kadar verdiğim tüm kararlar arasında en dikkatlice düşünülmüş olanı buydu.

Sonunda gözleri açıldı, benimkilerle buluşmadan önce tavana bakıyordu.

Vücudumdan bir elektrik şoku geçti. Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım, görüşümü ve nefes alışımı ayarladım. Titriyordum ama bana bakmasını istiyordum. Gözlerimi, sınırlarımı göstermeme tercihime her zaman saygı duymuştu.

— Onlar benim... hayalimdekinden... daha da güzeller," diye mırıldandı nefes nefese.

Sonunda sesi neredeyse kesiliyordu. Duygu selinin içinden geçtiğini hissedebiliyordum, sanki vücudu ona bırakmasını söylüyordu. Ona utangaç bir gülümseme verdim, içimden onun iltifatlarına inanmayı reddetmeme rağmen yanaklarım kızardı.

— Kalk, ellerini yıkamalısın," dedim üzerlerindeki kana bakarak. Bunu tedavi etmeliyiz.

Sanki dalmış gibi gözlerini benimkilere dikti. Bileğinden tutup ayağa kalktım ve onu lavaboya doğru götürdüm. Beni izlerken kanlı ellerine su damlıyordu. Üzerimdeki yoğun bakışları beni korkutuyordu. Onun önünde, onun benim önümde olduğu gibi çıplak olmak tam da istediğim şeydi.

Ona karşı savunmasız olmak istiyorum.

— Yere çakılmak pek de parlak bir fikir değildi," dedim dudaklarımda bir gülümseme belirerek.

Sessiz kaldı ama dudakları hafifçe titreyerek korkularımı ve sorularımı yoğunlaştırdı. Ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. İlk yardım çantasını aldım ve sıyrıklarının dezenfekte etmeye başladım, bu da onun bastırmaya çalıştığı küçük inilti çıkarmasına neden oldu.

— Özür dilerim," dedim gergin yüzüne bakarak. Diş fırçasını eline aldı, kaşları çatılmıştı.

— Kusmaktan nefret ediyorum," diye mırıldandı. Bana biraz diş macunu getirebilir misin lütfen?

Diş macununu sürdüm ve dişlerini fırçalamaya başladı.

— Kimse kusmayı sevmez, biliyorsun," diye devam ettim yaralarını temizlerken. Ben de küçükken anoreksiya yüzünden çok kusardım. O zamanlar

Hiç de iyi değil.

Beni dikkatle dinledi.

— Yemek yemekten nefret ederdim ve vücudum yemeği reddederdi," diye alçak sesle devam ettim. Annem beni yemek yemeye zorlardı ve ben her seferinde her şeyi reddederdim. Bu korkunç bir duyguydu.

Kendi bedenimin düşmanım haline geldiği anoreksiya kısır döngüsüne yakalanmıştım.

— Yediğim tek yemek peynirli makarnaydı," diye ekledim. Bu bana yavaş yavaş iştahımı geri kazandırdı. Bazen bir kase makarnayı odama götürür ve yemek için çatıya tırmanırdım, özellikle de üzgün olduğumda.

Gözlerini aynada benden ayırmadan ağzını çalkaladı ve fırçasını temizledi.

— Gizlice mi yiyordunuz?" diye sordu.

Çocukluğumdaki bu ayrıntıları hatırlayarak gülümsedim.

— Annem çok fazla peynir yememden hoşlanmazdı. Midem için iyi olmadığını söylerdi. Ama ben çok severdim, bu yüzden bir kase çalar ve çatıda yerdim.

— Çatı mı?

Ellerini incelemeyi bitirdim ve açıklama yaptım:

— Evet, yatak odamın çatısı benim sığınağımdı. Kendimi kötü hissettiğimde, ağlamak için ya da sadece biraz üzgün olduğumda oraya giderdim. Rahatlatıcıydı.

Gecenin kederimi yatıştırma şeklini seviyordum, sessizlik tarafından sakinleştiriliyor ve yıldızlar tarafından aydınlatılıyordu. Kayan bir yıldız görme fikri beni büyülemişti, melankolik zihnim için bir dikkat dağıtıcıydı.

Yağmurun sesi odayı doldurdu ve Kai başını kaldırıp küçük banyo penceresine baktı. Çenesini sıkmadan önce dudağı tekrar titredi.

— Ben... Benimle çatıya gelmek ister misin?

Gözlerim büyüdü. Neredeyse gözleriyle bana yalvarıyor gibiydi.

— Lütfen... Yağmuru hissetmeye ihtiyacım var.

Bu itirafı beni sarstı. Çok fazla düşünmeden başımı salladım ve onu takip etmeyi kabul ettim. Elini elime atıp beni banyodan çıkarırken kalbim küt küt atmaya başladı. Ayakkabılarımızı rahatça giydik, kapüşonumu başıma geçirdi ve kapıyı açtı.

Dışarı çıktıktan sonra evin etrafını dolaştık ve daha önce bulunduğumuz yere geri döndük. Alçak çatıya ulaşana kadar parmaklıkların üzerinden ustalıkla tırmandı.

— Gel ve elimi tut. Yaralarına dikkat et" diye öğüt verdi.

Kai'nin uzattığı elini tutmadan önce parmaklıklardan birine yaslanarak dikkatlice tırmandım. Beni nazikçe çatıya doğru çekti.

Eli belime dolandı ve kendimi ona yaslanmış, hafif yağmurun giysilerimizi ıslatmasını ve saçlarını alnına yapıştırmasını izlerken buldum. Yağmurun yumuşak sesi ve uzun zamandır hissetmediğim bir huzur duygusuyla sarmalanmış bir şekilde oturuyorduk. Dünya sadece ikimize ve başımızın üzerindeki yağmurlu karanlığa küçülmüş gibiydi. Tek kelime etmeden çatıya uzandım, yağmurun yüzümü ıslatmasına izin verdim ve gözlerimi kapattım. Sakinleştiğimi hissettim, sanki bana dokunan her damla taşıdığım ağırlığı biraz hafifletiyordu.

Yanımda Kai de uzandı, küçük parmağı benimkini okşadı. Bu dokunuş kalbimi ısıttı. Başımı ona doğru çevirene kadar birkaç dakika daha geçti. Yarı aydınlıkta gözlerinin kapalı olduğunu ve düzensiz nefes aldığını görebiliyordum.

— Yağmuru sever
misin? Başımı
salladım.

— Bir keresinde bana yağmurun bizi izleyen ve acımızı hafifletmek için bizim için ağlayan meleklerin gözyaşları olduğu söylenmişti" diye itiraf ettim. Bu fikri rahatlatıcı buluyorum. Ya siz?

Tekrar başını salladı ama bu sefer cevap vermeden önce birkaç saniye bekledi.

— Ben küçükken... babam... ağlamama izin vermezdi... Bunun zayıf insanlar için olduğunu söylerdi. Bu yüzden dışarı çıkmayı severdim... yağmur yağdığında," diye mırıldandı.

İfşaatının büyüklüğünü kavradığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

— Çünkü gözyaşlarımın mı yoksa yağmurun mu olduğunu asla bilemeyecekti.

Boğazımın düğümlendiğini hissettim. Şimdi beni neden buraya, bu yağmurda getirdiğini anlıyordum. Bana neden ihtiyacı olduğunu.

— Kai," diye fısıldadım doğrulurken ve onun üzerinde dururken.

Gözlerini kapalı tuttu ve alt dudağı hafifçe titredi.

— Ağlayabilirsin," diye mırıldandım, parmaklarımı yanağına koyarak, "Sen misin yoksa yağmur mu bilemem...

Eli aniden gözlerini kapattı ve dudaklarında hafif bir yüz buruşturma oluştu. Kai'yi ağlarken göreceğimi hiç düşünmemiştim. Ama neden ağlıyordu? Dudakları aralandı ve nefes alış veriş duyulabilir hale geldi. Ona sarıldım, başımı göğsüne yasladım, başka ne yapacağımı bilmiyordum. Onu ağlarken izlemek istemiyordum, bu his kalbimi çok fazla acıtıyordu.

— Sen zayıf değilsin, biliyorsun," dedim uzun dakikalar boyunca onun kesik kesik nefes alışını dinledikten sonra. Senin kadar güçlü biriyle hiç tanışmadım. Bazen neredeyse gerçek dışı görünüyorsun, bir roman ya da film karakteri gibi. Bir kahraman olmaktan çok uzaksın ama anladın mı?

Ağzından yumuşak bir kahkaha çıktı ve bu beni gülümsetti.

— Duygularınızı ifade etmekten daha cesur bir şey yoktur" diyorum. Ağlamak özgürleştirici olabilir. Ağlamayı seviyorum, beni rahatlatıyor ve acımı kabullenmeme yardımcı oluyor. Ve seni yargılayacak konumda değilim Lakestone. Beni birçok kez ağlarken gördün. Bu konuda ustalaşmışken seni suçlamam gerçekten arsızlık olur.

Başımı kaldırdım, çenemi göğsüne dayadım ve gözlerimiz buluştu. Gökyüzünün bile onun tarafında olduğu izlenimine kapılmışım, yağmur hafiflemeye başlamıştı.

— Yağmur dursa bile duygularınızı bastırmayın" diye ekledim.

— Melekler benim için ağlamayacak," diye alaycı bir şekilde cevap verdi.

— Bundan sonrasını ben devralabilirim.

Kalbim daha hızlı atıyordu. Onu benim yanımda bu kadar savunmasız görmek tüm varlığımı saran bir duygu uyandırdı. Birlikte geçirdiğimiz her an ona olan bağlılığım daha da artıyor, beni korkunç bir düşüşe hazırlıyordu. Ne zaman kendimi mutlu hissetsem, her şeyin iyi bitmeyeceğini seziyordum. Buna tamamen inanmakta zorlanıyordum.

— Bana ne zaman ihtiyacın olursa yanında olacağım. Tek yapman gereken istemek," diye mırıldandım.

Dudaklarımız buluştuğunda nefesim kesildi ve kalbim patlamanın eşiğinde gümbür gümbür attı. Soğuk dudaklarını dudaklarımda hissettiğimde, vücudumda bir elektrik hissinin dolaştığını, midemi bulandırdığını ve vücudumdaki her hücreyi canlandırdığını hissettim.

Vay anasını.

— Öp beni, Iris," diye fısıldadı. Buna ihtiyacım var, ben...

Ellerim öpüşmemizi derinleştirmek için yüzüne gitti. Doğruldu ve bir anda kendimi ona sarılmış buldum, sanki bedenlerimiz birbirini sahipleniyordu. Yağmur ateşli öpüşmemize karıştı, elleri sırtımı sardı ve beni nazikçe kendisine doğru çekti.

— Kahretsin, Iris.

Tutkulu, yakıcı öpüşmemiz birbirimize olan bağımlılığımıza ihanet ediyordu. Gökyüzü tek tanıgımız gibi görünüyordu. Dillerimiz en narin ve şehvetli danslarda buluştu. Damarlarım nabız gibi atıyor, duygularım içimde dalgalanıyordu. Gecenin soğuğu, sanki bizden yayılan sıcaklık tarafından emilmiş gibi kayboldu.

Sonunda nefes nefese birbirimizden ayrıldık. Soluk soluğa nefeslerimiz birbirine karıştı, bedenlerimiz birbirine yapıştı, kalplerimiz korkunç bir hızla atıyordu. Sonra tenime fısıldamadan önce alımdan öptü:

— Zaman ayırdığınız için teşekkürler.

Kollarım boynuna dolandı ve ben de ona sokuldum. Gece, savunmasız anlarımızı saklayarak bize gizli sığınağını sundu. Yaklaşık yarım saat boyunca ikimiz de hareket etmedik. Sırılsıklam ama

yatıştırdı. Ancak uykuya dal d ı ğ ı m ı hissedebiliyordum ve Kai bunu fark etti.

— Hadi prenses, uyuyalım.

Ertesi gün.

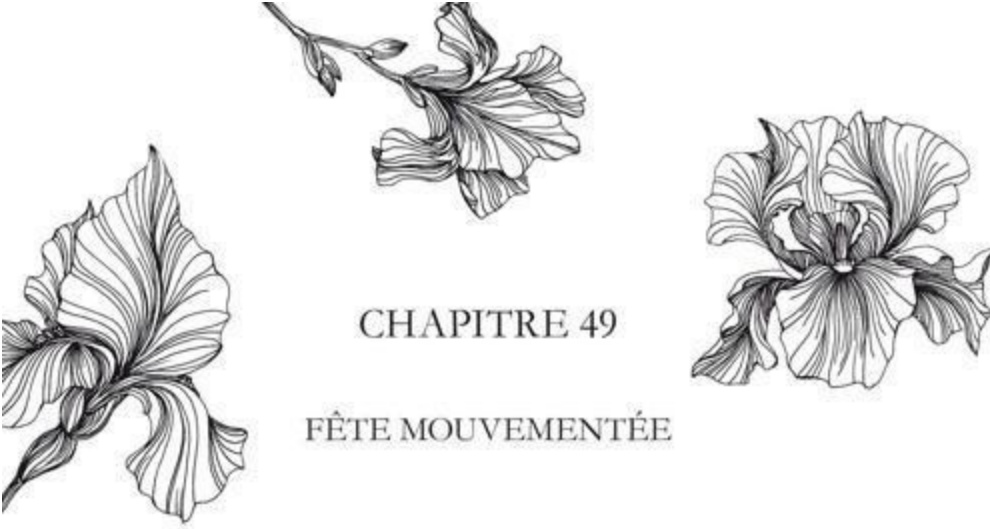
Dışarıdan gelen seslerle uyandığımda birden Kai'nin yüzünün boynuma gömüldüğünü ve kollarının omuzlarıma dolandığını hissettim. Gürültüden rahatsız olmuş gibi homurdandı, sanki Jacob mobilyaların yerini değiştirirken eğleniyordu.

— Saat kaç?" diye sordu derin, yarı uykulu sesiyle.

— Telefonum yok" diye cevap verdim.

— Kai nerede?

Hemen Kai'nin vücudunun benimkine karşı sertleştiğini hissettim ve kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Mason oradaydı. Ve Kai'yi arıyordu.

Kai ayağa fırladı ve yatak odasının kapısını kilitledi.

— Yatağın altına gir," diye mırıldandı, "ve hiçbir koşulda dışarı çıkma.

Başımı salladım, adrenalin beni titretiyordu ve hızla yatağın altına girdim. Panik zihnimde hızla ilerlerken nefesimi tuttum, sanki durumun tüm ağırlığı benim omuzlarımdaymış gibi sakinleşmemi engelliyordu. Oysa Kai'nin omuzlarındaydı.

Sırt üstü yatarken yaramın yatağın alt tarafına sürtündüğünü hissedince irkildim. Kai odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

— Görünüşe göre seni uyandırdık," dediğini duydum Mason'ın.

— Anlayışınız çok etkileyici," diye karşılık verdi Kai, sinirlenmiş görünüyordu.

Duvarlar bu kadar ince olduğu için neredeyse rahatlamıştım; bu konuşmalar perde arkasında neler olup bittiğini anlamama, Organizasyon'u ve Kai'yi daha iyi tanımama yardımcı oluyordu.

— Param nerede?" diye sordu Mason, bir an duraksamama neden oldu.

— Benimkiyle aynı yerde," diye yanıtladı Kai. Sen neden buradasın?

— Stella.

Çok hızlı bir şekilde, acı verici anılar yeniden ortaya çıktı: vücudumu kesen bıçak, kontakt lenslerimi çıkarmakla tehdit eden parmakları, elleri

elbiselerimi çıkarmak isteyen bir adam. Midem bulandı.

— Jacob sizi zaten bilgilendirdi, bu yüzden sorumu tekrarlayacağım: neden buradasınız?" diye ısrar etti Kai.

— Organizasyon'un kanunlarını biliyorsun, Kai. Katil bize ait," diyor Mason.

Kai'nin şeytani kahkahası sessizliği bozdu.

— Örgüt yasaları ayrıca "meşru müdafaa durumları hariç" der. Ve son kontrol ettiğimde Jacob benim görevimi savunuyordu, sizin bana emanet ettiğiniz bir görevi. Yani savunması meşruydu. Stella bir arkadaşını kurtarmak için Iris'i değiştirmek istedi, bu kişisel bir mesele değil mi?

Sessizlik tekrar çöktü, anlamı ağırdı. "Katil bize aittir": bu yasa midemi bulandırdı. Bu vahşi, kanlı dünya Kai'nin yıllardır bildiği dünyaydı. Bana düşünülemez gelen vahşetleri önemsizleştiriyordu.

Ve bu dünyada savunmasız olmak zayıf olmak anlamına geliyordu. Belki de bu yüzden Kai kırılğanlığını göstermesine asla izin vermiyordu. Bu onun için bir hayatta kalma meselesiydi.

— Peki ya Isaiah?

— O da aynı sebeplerden öldü. Bunu neden yapsın ki? İlgileniyor musun, Mason?

Gözlerim açıldı, Isaiah'ın öldüğünü bilmiyordum.

— Hiç de değil, sadece bilgilendirilmek istiyorum, hepsi bu.

— Büyük bir kayıp değil. Örgüt'ün aktif bir üyesi değildi, değil mi?" diye sordu Jacob.

— Peki küçük Simones nerede?" diye sordu Mason, aniden konuyu değiştirerek.

Mason'ın ayak sesleri ve bastonunun şakırtısı uzaklarda yankılanırken kalbim hızla çarpıyor, elim içgüdüsel olarak ağzıma kenetleniyordu.

— Neden banyoda?

— Odana bir göz atabilir miyim? Sana neredeyse tamamen güveniyorum, ama her zaman bir güvenlik payı vardır.

— Odam sana tamamen kapalı," diye homurdandı Kai. Eğer herhangi bir şüpheniz varsa, bu sizin sorunuz.

Başımı çevirdiğimde yutkundum ve kitaplığın alt kısmının zayıf bir beyaz ışık huzmesiyle aydınlandığını görünce kaşlarım çatıldı. Arkasında bir şey vardı, bu artık kesindi. Boyutlarının yatak odaminkilerle aynı olduğundan artık emin olsam da odayı ölçmem gerekiyordu.

— Sadece içeride olmadığından emin olmak istiyorum," diye ısrar etti Mason aldatıcı bir şekilde mesafeli bir ses tonuyla. Duşun sesini bir kez bile duymadım... Banyoda birinin olması şüphe uyandırır. Ama bakmamı istemiyorsan, banyoyu her zaman kontrol edebilirim...

Ayak sesleri tekrar duyuldu ve saklanmak için bir çukur kazmak istedim. Kapıyı açtığında kalbim küt küt atmaya başladı ve neredeyse duracaktı.

— O burada değil," diye homurdandı Kai, sesi öfkeyle alçalıyordu.

— Kontrol etmem lazım.

Kapı şiddetle çarptı ve beni ürküttü.

— Hala odana girmemizden hoşlanmadığını görebiliyorum.

— Bu değişmeyecek bir şey, özellikle de sizin için.

Tetikte bekliyordum, sesleri kapıdan içeri süzülürken kalbim deli gibi çarpıyordu. Kai'nin yokluğumu kanıtlamak için kapıyı açması beni şaşkına çevirmişti. Kai'nin odası bir sığınak gibiydi, tüm kırılganlığı o dört duvarın içinde saklıydı.

— Her halükarda yaralarını incelemem gerekiyor," dedi Mason.

Boğazım aniden düğümlendi.

— Stella onu bıçakladı, karnında bir yara var," diye anlattı Jacob, "ve...

— Önemli değil, onu görmeyeceksin. Artık dışarı çıkabilirsin," diye yanıtladı Kai kapıdan uzaklaşarak. Onu görmeni istemiyorum.

Mason'ın kahkahası duyuldu, kanım dondu.

— Onun peşinden gelmem senin korkularından biri mi oldu, Kai? İkiiden sonra... zayıflamaya başlıyorsun...

Kaşlarımı çattım. *İkiiden sonra...*

— Biliyor musun Mason, benim ellerimde öleceğin ve ölümünü bizzat göreceğim günü özlemle bekliyorum," dedi Kai. Şu an için bu sadece bir fantezi, ama bilmelisin ki ben her zaman fantezilerimi gerçekleştiririm.

Mason'ın bastonunun yatak odası koridorundan uzaklaşırken çıkardığı sesi duydum ve oturma odasına doğru gittiğini fark ettim. Üzerimdeki baskının yavaşça dağıldığını hissettim. Boncuk boncuk soğuk ter alnımdan aşağı süzüldü. Gözlerimi kapattım ve panik kaynaklı titremeyi kontrol etmeye çalışarak derin nefes aldım.

— Son bir soru ve seni ve arkadaşını yalnız bırakacağım," dedi Mason. Anlaşmamızı bozdun mu?

— Hayır," diye yanıtladı paralı asker neredeyse fazla doğal bir tonda.

Bu bariz yalanı söylerken vücudumdan bir ürperti geçti.

— TAMAM.

Basit ve etkili. Birkaç dakika daha saklandım, sonra kapının kilidinin döndüğünü duydum.

— Çık dışarı, o gitti.

Kai'nin sesi buz gibi ve alçaktı, kızgınlığını ele veriyordu. Ayaklarının yaklaştığını gördüm ve sonra saklandığım yerden çıkmama yardım etmek için eğildi. Tozun neden olduğu bir hapsirlik kaçtı benden.

— Acıyan bir şey var mı?" diye sordu, bakışları karnımı arıyordu.

— Hayır, ama açım. Ve işlemem lazım" diyorum.

Tek kelime etmeden beni dışarı çıkarmak için kenara çekildi. Aramıza hissedilir bir soğukluk yerleşmişti. Onun yarattığı bir soğukluk. Banyoya doğru ilerlerken kafamda sorular dönüp duruyordu. Her şeyi sorgulamaya başladım ve şüphelerim hızla kesinliğe dönüştü.

Bana öpüşmemizin bir hata olduğunu, pişman olduğunu söyleyecek. Benden nefret ediyor.

Benim yüzümden yalan söylüyor, ondan öğreniyorum.

Korkularımın beni ele geçirmesine izin vererek önce ellerimi sonra da yüzümü yıkadım. Kendime karşı güçlü bir öfkenin beni ele geçirmesine izin verirken yumruğum sıkıldı.

Hepsi senin suçun, seni öpmesine izin verdin. Ona bağlandığını hissederse, geri çekilecektir.

Aptal.

Aptal.

Aptalca

.

— Iris mi?

— Yoldayım," diye cevap verdim Jacob'a.

Banyodan çıktım ve ona katıldım. Geniş bir gülümsemeyle bana bir kahve uzattı.

— Ona geri dönmese iyi olur," diye homurdandı arkamdan Kai'nin sesi.

— Daha sonra Box'a gidecek misiniz?" diye sordu Jacob.

Kai başını salladı ve Jacob'ın ikram ettiği kahveyi kabul etti.

— Ben dönene kadar onunla kal.

— Casey'yle aramı düzeltmem gerekiyor," dedi Jacob sırtarak, "yapabilecek miyim bilmiyorum.

Kai ona ters ters baktı, sonra bana döndü.

— Vernon?" diye önerdim.

Jacob gözlerini devirirken Kai alaycı bir kahkaha attı ve zoraki bir gülümsemeyle kahvesini yudumladı. *Aptalca bir şey mi söyledim?*

— Ne?" diye sordum.

— Sen Uyuyan Güzel'i oynarken ben de aldatıldığımı öğrendim," dedi Jacob alaycı bir tavırla.

Şaşkınlıkla bana tüm detayları anlatırken onu dinledim. Bilgiler akıp gidiyordu ve Jacob'ın bu ihanet karşısında yıkıldığını hissedebiliyordum. Nutkum tutulmuştu.

— Yani...

— Yani, evet, o boşanmış bir baba," diye özetledi Jacob, kadeh kaldırır gibi kahvesini bana doğru kaldırarak.

Lanet olsun. Üzerime ezici bir ağırlık çöktü. Vernon ve Jacob'ı bir çift olarak idealize ettiğim imaj kayboluyordu. İhanetin tüm yanılsamaları yok etme gücü vardı.

— Hizmet köpeğiyle ne kadar süre birlikte olacağını düşünüyorsun?" diye sordu Kai mutfak masasına otururken.

— Sen git, ben kalıyorum," diye yanıtladı Jacob. Tekrar sessizlik çöktü.

— Daha sonra onu yeni bir çift kontakt lens almaya götürebilirsiniz. Mason'ın gözlerini görmesini istemiyorum," diyor Kai.

— Gözleri yüzünden mi onu görmesini istemediniz?
Kai başını salladı.

— Tamam," diye yanıtladı Jacob, yüzünde muzip bir gülümsemeyle. Görünüşe göre sen ve ben alışverişe gidiyoruz.

İki saat sonra. Ewing.

— Kai beni katledecek," diye yüzüncü kez tekrarladı Jacob.

Kontakt lenslerimi aldığım dükkândan çıkarken yüzüme utangaç bir gülümseme yayıldı.

— Bekle, oraya gidiyoruz!" diye bağırdım ve kruvasanlarına bayıldığım bir fırını işaret ettim.

Şehri özlemiştim ve süslemeler bayram mevsiminin yaklaştığının bir işaretiydi. Noel yaklaşıyordu, yılın en sevdiğim zamanıydı. Noel'i Thea'mla geçiremeyeceğim düşüncesi midemi bulandırıyor. Birdenbire onun hediyesi hakkında hiç düşünmediğimi hatırladım. Rox'la dışarıda geçirdiğimiz akşamlar ve alışveriş çılgınlıkları gibi eski rutinlerimin anıları geri geldi.

— Günaydın," dedim fırıncıya duygusallıktan titreyen bir sesle. Ben kruvasanlarımı alırken Jacob umursamaz görünüyordu. Böreğimden bir ısırık aldığımda sevinçten havalara uçtum. *Geçmişin tadı hiç bu kadar lezzetli olmamıştı.*

Jacob'ın telefonu çaldı ve eğlencemi böldü.

— Evet... Tamam... Pekâlâ... İşe yarıyor," diye cevap verdikten sonra telefonunu kaldırıp kolunu omuzlarıma doladı.

Kalabalık şehir merkezinde dolaştık. Jacob düşüncelere dalmış gibiydi, çoğunlukla çiftleri gözlemliyordu.

— Hey," diyorum dikkatini çekmek için, "burrito ister misin?

— Şu anda pek aç değilim," diye yanıtladı Jacob, belli belirsiz gülümseyerek.

— Büyük Jacob Whitfield ne zamandan beri burrito yemeyi reddediyor? Onu mutlu eden şey bu," diye belirttim.

— Mutlu olacak havada değilim," diye itiraf etti Jacob, "Noel'i Vernon ve Kai ile kutlardım. Ve şimdi yine yalnızız.

— Ailem olmadan ben de kendimi garip hissedeceğim," diye itiraf ettim. Peki, Vernon hakkında ne hissediyorsun?

Kolunun omuzlarımda hafifçe gerildiğini hissettim. Yüzümü buruşturdum, bu hassas konudan kaçınmak daha iyiydi. *Çok aptalım.*

— Gün boyunca kendimi meşgul tutmaya çalışıyorum, böylece bunu düşünmüyorum. Ama geceleri her şey aklıma geliyor," diye itiraf etti Jacob, ses tonunu nötr tutmaya çalışarak. Beni birkaç kez aramaya çalıştı ama numarasını engelledim. Bana yalan söyledi ve ona bir daha asla güvenemeyeceğimi biliyorum. Özür dilemek istiyor ama özrü umurumda bile değil. Ortaya çıkana kadar üzgün değildi," diye tükürdü. Kai'yi de hikayesine dahil etti ve bu bende kusma isteği uyandırdı. Ben de sırf erkek arkadaşım olduğu için ondan hoşlanmadığını sanıyordum," diye ekledi Jacob, elimden bir parça kruvasan kaparak.

— Vernon'u öğrendiğinizden beri Kai ile bu konu hakkında konuştunuz mu?

Başını salladı.

— Kai'nin suratını dağıtmak gibi sinir bozucu bir eğilimi var ama beni dinlemeyi öğreniyor. Ona şikâyet etmek benim terapim," diye gülüyor Jacob.

Gülümsüyorum, zımnî kardeşliklerinden etkileniyorum.

— Hiç gerçek bir aile Noel'i yaşamadın mı?

Başını salladı.

— Bayram mevsimini seviyorum, bu yüzden etrafımda ikiden fazla kişi olduğunda, gerçekten herkes gibi kutlama yapmak istiyorum. Büyükbabam ve ben evi dekore etmeye bayılırdık ama o ve benimle aynı arzuyu paylaşan biri olmadan bu çok zor," diye açıklıyor. Kai kutlamalardan hoşlanmıyor çünkü hiç güzel anısı olmamış. Onun için yeni anılar yaratmaya çalışıyorum ama içine kapanıyor, bu yüzden zaman kaybı oluyor.

— Bu yıl Noel'i birlikte kutlamaya ne dersiniz? Süslemeleri asmaya bayılıyorum.

Yüzü aydınlandı.

— Öyle mi?

Başımı salladım ve bir çocuk gibi beni Noel pazarına doğru götürdü. Bugün Ewing'de çok zaman geçireceğimizi biliyordum ama bu benim için sorun değildi. Hayata, alışkanlıklarıma yeniden bağlanmak gibiydi. Ewing'i ve eski hayatımı özlemiştim.

Dört saat sonra. Ev.

— Oraya mı koymak istiyorsun?

— Evet, bu tarafta!" diye bağırdı Jacob, yeni aldığımız sahte ağacı göstererek. Sonra da hediyeleri altına koyacağız!

Andy Williams'ın *It's the Most Wonderful Time of the Year* şarkısını mırıldanarak ağacı süslemeye başladım. Jacob avazı çıktığı kadar şarkı söylüyordu. Şenlikli çalma listesiyle o kadar mutluydu ki gülümsemeden edemedim. Oturma odasını aldığımız eşyalarla süslemekle meşguldü.

Jacob'ın telefonundaki takvim sayesinde 23 Aralık olduğunu öğrenmiştim. Normalde bu saatte Hydewood'da olurdum. Thea'yı çok özlemiştim ama Jacob buluşmaya hazırlanırken ailem için hediye seçmem konusunda beni cesaretlendirmişti.

Hediye vermeyi severdim. Aslında Jacob ve Kai için de birkaç tane seçmiştim. Eskiden onları karşılığında bir şey alma umuduyla verirdim. Şimdi ise hediye vermekten aldığım zevk art niyetsizdi. Benim için anlamı olan insanları şımartmaktan keyif alıyordum. *Rufus'a yeni bir kafes bile almıştım!*

— Sizin evde tatiller nasıl geçiyor? Tatilleri annen ve ailesiyle geçiriyorsun, değil mi?

— Hydewood'a genellikle Noel'den bir hafta önce giderim. Thea ve ben alışverişe çıkmayı ve *Corns*'ta çörek yemeyi çok seviyoruz," diyorum gülümseyerek. Birbiriyle uyumlu pijamalar alırız ve *The Grinch* ve *Mr Jack's Christmas Carol* filmleriyle sinemada bir gece geçiririz. Kendi küçük geleneklerimiz var, şehirde dolaşmayı ve diğer insanların dekorasyonlarına bakmayı seviyoruz. Rox ve ben birbirimize Noel takvimleri alıyoruz ve her gün neler aldığımızı birbirimize bildiriyoruz.

Jacob'ın yaptığı işi bırakıp beni dinlediğini fark ettim, görünüşe göre büyülenmişti.

— Yüzümüzü çikolatayla dolduruyor, sabırsızlıkla hediyelerimizi açmayı bekliyoruz," diye devam ettim. Rox'a küçük vloglar göndermeyi ve onunkileri almayı seviyorum. Hepsi bu... kısaca.

Ama kendime karşı dürüst olursam, bayram dönemi hem en sevdiğim hem de en korktuğum dönem oldu. Hydewood'a geri döndüğümde, kendimi sürekli olarak ailenin davetsiz misafiri gibi, gereksiz bir şeymişim gibi hissettim. Thea ile olan pek çok geleneğime rağmen, bayram yemeklerini annem ve üvey babamla geçirme ihtimali beni strese soktu ve onların belirsiz geleceğimle ilgili sürekli soruları da yardımcı olmadı.

Théa'ya gelince, o Kasım ayının sonundan itibaren Noel için heyecanlanırdı, oysa benim için Noel endişe ve tedirginlik dolu bir dönemdi. Théa bana her zaman bir hediye verirdi ama ne annem ne de üvey babam bunu umursardı. Hiçbir zaman tamamen rahat olamadığım bu evde, yalnızlık hissinden kaçmak için Théa ile birlikte aktivitelere sığınıyordum. Bu dönemde diğerlerini görmek kendimi ne kadar yalnız hissettiğimi fark etmemi sağladı.

— Vay be...

Jacob'ın gözlerinde böyle anlar yaşama arzusunu görebiliyordum. Onun için böyle anılar yaratmayı arzuluyordum. Noel alışverişimiz sırasında her birimiz ayrı ayrı alışverişe çıktık. Jacob hediyelerinin sürpriz olmasını istiyordu.

— Bunu da birlikte yapabiliriz, biliyorsun," dedim biraz utanarak. Birbirimize uygun pijamalar aldım. Thea ve ben onları giymeye alışkınız. Ama eğer buna hazır değilsen, biz...

Jacob koşarak yanıma geldi ve beni kucakladı. Sesi coşku doluydu:

— Pijamaları istiyorum!

Kendiliğinden bir kahkaha attım ve bulduğum pijamaları giymek için acele ettik. Oturma odasına döndüğümüzde Jacob bize bakarken kahkahalara boğuldu, kıyafetlerin mükemmel uyumundan çok memnundu.

— *Noel için tek istediğim...*" diye başladı, elini uzatarak.

— *Sen misin?"* diye ekledim, onu tutarak.

Jacob'ın doğaçlama dansına kendimi kaptırarak ve onunla birlikte hararetle şarkı söyleyerek sevinçten havalara uçtuğumu hissettim. Jacob, garip bir şekilde abartılı hareketlerimize aldırış etmeyen Rufus'u bile dahil etmeye karar verdi. Bir an için her şey mükemmel görünüyordu. Tüm ıstırap, endişe ve kaygılar yok olmuştu. Önemli olan tek şey Noel, Jacob, Rufus ve bendim.

— Bu da ne...

Aniden açılan kapıya doğru döndük. Arayan Kai'ydi, dönüşen oturma odamızı keşfederken yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı.

— İstediğim gibi hindiyi geri getirdin mi?" diye sordu Jacob.

— Neden aynı pijamaları giyiyorsun?" diye cevap verdi Kai, eşikte donakalmıştı.

Bize ters ters bakarak kapıyı kilitledi.

— Ağacımıza bakın!" diye haykırdı Jacob, çenesiyle süslenmiş ağacı işaret ederek.

Kai ağaca baktı, sonra gözleri bana kaydı. Ona utangaç bir gülümseme verdim ve omuz silktim. Oflayıp pufladı ve tek kelime etmeden odasına doğru yürüdü. Jacob iç çekti.

— Bu onu şaşırtıyor, biliyorsun. Bizim hiç Noel süslerimiz olmadı. Nasıl davranacağını bilmediği için kaçıyor," diye güldü.

Süslemeleri bitirdik ve akşam yemeğini hazırladık. Ben peynirli makarna tercih etmişim. Bu arada Kai odasında inzivaya çekilmişti. Kai'nin benden kaçtığını, uzak durduğunu, beni artık istemediğini söyleyen donuk bir endişe üzerime çöktü.

Şüphelerimi ve endişelerimi bastırdım ve bir kâse peynirli makarna aldım. Tereddütle kapısına yaklaştım ve kapıyı çaldım.

— Seninle dans etmeye hiç niyetim yok, Jac.

— Sana yemeğini getireceğim," diye araya girdim, kalbim hızla çarpıyordu.

Eğer kapıyı açmazsa, benden nefret ettiği içindir.

Kısa bir sessizlikten sonra beni içeri davet etti. Onu gömleğini çıkarmış, yatağında yarı uzanmış, sırtını yastıklara dayamış halde buldum. Yapraklar

Etrafına dağılmıştı, bir dizini bükerek çekti.

— Sana peynirli makarna yaptım.

Kaseyi elinin tersiyle ittiğini düşününce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Ama yüz ifadesi aydınlandı, neredeyse odasındaki lambanın ışığına rakip olacaktı. Elindeki kâğıdı bıraktı ve ayağa kalktı.

— Neden böyle oldu?

— Canım öyle istedi. Umarım beğenirsin" dedim ve kaseyi ona uzattım.

Tamam... soğuk değil.

— Rox telefonda başımın etini yemeyi bırakmıyor," diye açıkladı, "cep telefonunu geri istiyor. Görünüşe göre Noel geleneklerin var. Al bakalım.

Çekmecesinin yanındaki çantaya doğru yürüdü ve bana uzattı. Merakla çantayı açtım ve sevdiğim bir makyaj markasının Noel takvimini buldum. Gözlerim yaşardı. Ona baktım, duygulandım ve o da bana tamamen anlayışsız bir bakış attı.

— Ne oldu?" diye sordu.

— Bu bir macera takvimi," diye açıkladım, sesim titreyerek. Her Noel'de Rox ve ben birbirimize bir takvim hediye eder, sonra da her gün keşfettiğimiz sürprizlerin fotoğraflarını birbirimize göndeririz.

Kai kollarını kavuşturmuş, beni inceliyordu.

— Hayır," dedi kategorik olarak.

— Lütfen, neden korkuyorsun? Polisi arayacağımdan mı? Bunu yapmam, başım en az senin kadar belaya girer!

Kararlı bir şekilde başını salladı.

— Bu müzakere edilemez.

— Seni ya da Jacob'ı tehlikeye atacak bir şey yapmayacağıma söz veriyorum. Sadece Rox'a birkaç fotoğraf göndermek istiyorum," diye yalvardım. Söz veriyorum.

Kai bana baktı, kaşlarını kaldırdı, belli ki tam olarak ikna olmamıştı. Ona tekrar tekrar yalvarmaya devam ettim, öleceğimi hissediyordum.

Onu ikna etmeyi. Telefonumu geri almayı, eski hayatımın bir parçasıyla yeniden bağlantı kurmayı, Rox'la konuşmayı o kadar çok istiyordum ki.

— Ya Thea sana bir mesaj gönderirse?" diye sordu, gözleri bana sabitlenmişti.

— Cevap vermeyeceğim," diye tersledim.

— Ya arayan annense?

— Thea istemedikçe asla aramaz.

Telefonu çaldı ve konuşmamızı böldü. Gri eşofmanının cebinden çıkardı ve ekrana baktı, ekranda 'Rox' yazıyordu.

— Bugün yirminci kez," diye nefes aldı.

Bakışlarımın yeterince şey anlatacağını umarak ona baktım. Sonunda yüksek sesle iç geçirdi, çekmeceli sandığa uzandı ve telefonumu çıkardı.

— Eğer sözünü tutmazsan onu ikiye bölerim," diye tehdit ederek telefonumu ve şarj aletini bana fırlattı. Şarj et, bir aydır açılmadı.

Düşünecek zamanım yoktu, heyecanım beni ele geçirdi ve ona sarılmak için acele ettim. Hafifçe sertleşti.

— Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!

— Beni boğuyorsun, bırak beni," diye karşılık verdi, rahatsız olduğu belliydi ama gülümsememeye çalışıyordu.

Bu da tabii ki beni daha çok gülümsetti.

— Seni uyarmıştım Simones," diye hatırlattı.

— Evet, evet," diye mırıldandım, şarj cihazını bağlarken heyecandan titriyordum.

Ekranda pil göründü ve sevinçten havalara uçmaktan kendimi alamadım.

— Kendi numaramı ve Jacob'inkini kaydettirdim," diyor yaklaşırken. İlk seferinde yapmadığın için neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktım.

— Diskiniz çöp gibiydi," diye hatırlattım ona, "yani...

Ön kapı açıldı ve Jacob'ın sesi duyuldu:

— Aklında ne var?

— Konuşabilir miyiz?

Vernon'du. Telefonum tekrar yandı ama Kai silahına uzandı ve mırıldandı:

— Bu söz konusu bile olamaz.

Hışımla odadan çıktı ve ben de hemen onu takip ettim. Bir el silah sesi duyduğum anda sevincim korkuya dönüştü.

— Kendimi açıkça ifade ettim. Bir daha ne bu evin ne de bizim yanımıza yaklaşma," dedi Kai Vernon'a tükürerek.

— Silahını indir, Kai," dedi Jacob. Zaten gidecekti.

Vernon gözleriyle Jacob'a yalvarıyor gibiydi ama Jacob kapıyı açık tutarak onu gitmeye davet etti.

— Defol git buradan," diye homurdandı Kai.

Jacob ona başka bir şey söyleme fırsatı vermedi ve kapıyı arkasından çarptı. Arkadaşımın öfke ve acı karışımı yüz ifadesini gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Çenesi gerildi ve gözleri karardı.

— Güzel bir Noel arifesi geçirmeyi umuyordum," diye mırıldandı. Bırakın gitsin ve Noel'i ailesiyle kutlasın. Rufus ve Iris onun yerini çoktan aldılar.

Bakışlarım Rufus'un cicili bicili gülünç bir şekilde süslenmiş kafesine takıldı. Hayvan çarkının yanında hareketsiz duruyordu. Endişeyle yaklaştım. *Uyuyor muydu?*

Kafesi açtım ve küçük kemirgeni almak için eğildim. Ellerimin arasında hareketsiz yatıyordu.

— Hareket etmiyor..." diye mırıldandım, nabzını hissetmeye çalışırken gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

Ama hiçbir şey olmadı. Kaşlarım çatıldı ve Rufus'u hafifçe sallayarak uyandırmaya çalışırken içimi bir endişe dalgası kapladı. Hamsterlar kış uykusuna yatmakla ünlüdür. Ama Rufus henüz o evreye girmemişti.

Hayır.

Titreyen ellerimde soğğun küçük, hareketsiz bedeni istila ettiğini hissettiğimde gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı. Hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

— Onu uyandırmaya çalışın," diye kekeledim ve midemde bir düğümle Rufus'u Jacob'a uzattım.

Küçük yoldaşımı kaybetmekten her zaman korkmuştum. Jacob boş yere Rufus'u canlandırmaya çalışırken içimden bir hıçkırık geçti. Hareket etmiyordu. Jacob başını kaldırıp bana baktığında gözyaşlarına boğuldum ve gözyaşlarımı elimle bastırdım. Olanları kabullenmeyi reddederek başımı salladım.

— Öldü mü?" diye sordu Kai arkamdan.

Arkamı döndüm. Yüzü solgundu ve gözleri fal taşı gibi açılmış, Rufus'a bakıyordu.

— Hareket etmiyor, nabızı atmıyor," diye onayladı Jacob, sesi titriyordu. Bu küçük hayvanlar çok kırılgandır ve ateş sesi onu şok etmiş olmalı.

Boğazımdan bir hıçkırık daha koptu. Elbette, atış ölümcül olmalıydı. Hamsterlar hassastır ve kırılgan kalpleri vardır. *Hayatlarına da değer vermezler.*

— Onun için yeni bir kafes bile aldım," diye mırıldandım.

Ağlayarak Rufus'un yanına gittim ve cansız küçük bedenini nazıkçe ellerime aldım. Gözyaşlarım paltosundan aşağı aktı ve başparmağım kürkünü okşadı. Jacob kollarını bana doladı ve sanki kalbimin bir parçası parçalanıyormuş gibi kontrolsüzce hıçkırdım. Rufus benim sadık yoldaşım, sırdaşım olmuştu... Şimdi kiminle konuşacaktım?

— Her zaman benim küçük sırdaşım olacaksın," diye söz verdim Rufus'a bakarak. Kafesini her temizlemek zorunda kaldığımda homurdansam bile...

Onun yokluğu zaten içimde bir boşluk yaratıyordu.

Birden telefonum çaldı ve beni korkuttu. Kafamı kaldırdığımda Kai'nin odadan çıktığını ve elinde telefonumla geri döndüğünü gördüm.

— Rox," diye duyurdu.

Ama tam açacakken Rox'un çağrısı kesildi. Ekranım bildirimlerle doldu. Bana gönderilen tüm mesajları gördüğümde boğazımda bir düğüm oluştu. Eski hayatımla yeniden bağlantı kurma hissi boğucuydu.

Parmağımı ekranda kaydurdım ve içimden bir hıçkırık geçti. Görünen mesaj neredeyse gözlerimin yuvalarından fırlamasına neden oluyordu.

> Babamdan:

Iris, senin için tasarlanmamış bir miktar para ödedim. Ama hesabın boş ve o paraya ihtiyacım var. Ona dokunmaya hakkın yoktu! Banka tarafından sana bir mektup gönderildi. Size ulaşamıyorum. Bu mesajı alır almaz beni ara.

Paniğe kapıldım. Paraya dokunmamıştım, hatta lanet hesabı uzun süre ihmal etmiştim. Kartı ve çek defterini Hyde'da bırakmıştım.

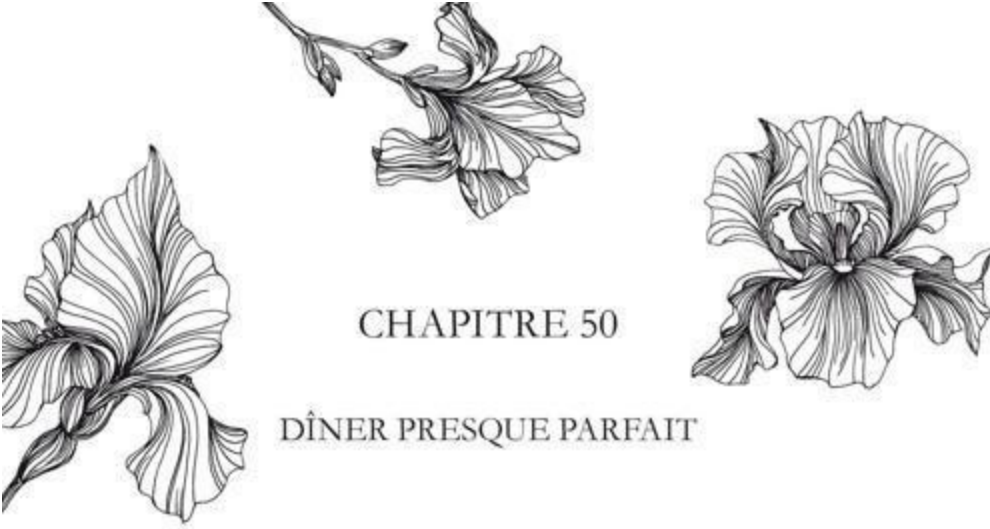
Dudaklarım ayrıldı ve Kai'nin bakışlarıyla karşılaştım. Düşüncelerim dönmeye başladı ve vücudum dondu, en kötü önsezilerim doğrulandı.

Lanet olsun, hayır... Bana bankanın Hydewood'daki adresime bir mektup gönderdiğini söyledi.

Sadece bir kişi benim bilgim olmadan bu paraya erişebilmişti; o da bankada bağlantıları olan ve hesabıma erişim izni verdiğim bir kişiydi.

Tam bir kabus.

- Bay... Marc.

Gözyaşlarım gözlerimi acıtmış ve boğazımı düğümlemişti. Rufus'un yanı sıra Marc ve Kai'nin kaybı da duygu kasırgama kendi renklerini katmıştı.

Marc.

Ona çok güvenmiştim, bana karşı her zaman çok nazikti, beni kendi ailemden daha çok önemsiyor gibiydi. İhanetin acısı içimi parçaladı, midemi bulandırdı. O para ondaydı, kesinlikle harcamıştı. Bana ihanet etmişti, tıpkı babamın daha önce bir başkasına ihanet ettiği gibi.

Vicdanım öfke ve üzüntü arasında gidip geliyordu ve bir saat süren işkencenin ardından tüm gözyaşlarımı tüketmiştim. Biraz su getirmek için kalktım.

Oturma odasında Kai'yi evcil hayvanımın artık boş olan kafesinin yanında otururken buldum. Mutfığa doğru ilerledim, bir bardak doldurdum ve ona doğru kaçamak bakışlar attım. Nedense bakışlarımdan kaçındı. Sessizliğini koruyor, sigarasını içiyor ve gözlerini kafese dikeyordu. Kaşları çatılmış, çenesi gerilmişti. Elleri sinirli bir şekilde dizini sıkıyordu. Bir bardak suyum bitirdim ve yaklaştım, Kai'nin bir kez bile bana bakmadığını fark ettim.

— Jacob onun cesedini götürdü mü?

Kai bakışlarımı kaçırmaya devam etti, bacağı endişeyle titriyordu. Sessizlik ağır ağır uzayıp gidiyordu. Sonunda sesi sessizliği bozdu.

— Ben sadece...

Sanki hiçbir şey söylememişim gibi, sanki orada değilmişim gibi aniden kalktı ve oturma odasını terk etti. Kızgınlık içimde bir sel gibi kabardı. Ona döndüm ve şöyle dedim:

— Sana lanet bir soru sordum.

— Özür dilerim, özür dilerim, ben... özür dilerim," diye kekeledi yüzüme bakarken. Bunu yapmak istememiştim... Ölümüne neden olduğumu bilmiyordum... O... Onu ben öldürdüm... Bana kızgın olduğunu biliyorum.

Suçluluk duygusu içindeki yüzünde nefesim kesildi.

— Seni suçlamıyorum," diye başladım.

— Evet, bana kızgınsın... Onu ben öldürdüm... Bana kızgın olmalısın.

Sanki öfkeme kendini inandırmaya çalışıyormuş gibi, sanki kendi ıstırabını bana yansıtıyormuş gibi ısrar etti.

— Kai, sana kızgın olmadığımı söylüyorum.

— EĞER CESARETİNİZ V A R S A ! " diye bağırdı aniden, "ONU BEN ÖLDÜRDÜM, BEN YAPTIM!

ONU KİM ÖLDÜRDÜ! Neden bana kızgın değilsin?

— SENDEN NEFRET ETMİYORUM, BENİ DUYUYOR MUSUN?" diye patladım.

— NEDEN BANA KIZGIN DEĞİLSİN! BANA KIZMIŞ OLMALISIN!

Gözlerim büyüdü ve bağırdım:

— SANA K I Z A M I Y O R U M , KAI! Ben sadece Çok üzücü çünkü... Siktir!

Acım taşı ve gözyaşlarına boğuldum. Her şey içimde bir araya geliyordu: Rufus'un kederi, Marc'ın ihaneti, bu kaos Marc'ın eseri idi. Kai'nin ıstırabına da dayanamıyordum.

— Yoruldum Kai, çok yoruldum.

Ellerim göğsümde titredi, kalbim hızla çarpmaya başladı ve nefes alışım düzensizleşti. Panik bedenimi sarmıştı.

Kaybolmuştum, ölecektim, hepsi onun suçuydu, tüm o para... Ellerimi saçlarımda gezdirdim, boğucu bir dehşet üzerime çökmüştü, vücudumun çaresizce arzuladığı oksijenden beni mahrum bırakıyordu. Ellerim nemli, göğsüm sıkıydı.

Öleceğim... Öleceğim... Aklımı kaybedeceğim... Başından beri tüm para ondaydı... Tüm para...

Dünya etrafımda dönüyordu ve ben dehşete kapılmıştım. Nefes alışım, nefes alamadığım noktaya kadar hızlandı.

Parayı almak için beni öldürmek isteyecektir.

Sonra aniden yüzüme soğuk bir su sıçradı. Zihnim hemen buz gibi hissiyata odaklanarak kontrolümü yeniden kazanmamı sağladı.

— D... Üzgünüm...

Bakışları artık sıırıslıkam ve şeffaf olan beyaz üstüme kaydı. Kumaşın arasından sütyenimin göründüğünü hemen fark ettim. Bir saniye sonra tekrar bana baktı, boş bardağı hâlâ elindeydi.

— Sana bir tane getireyim.

— Kendim yaparım," diyerek sözünü kestim.

Kıyafetlerimi değiştirmek için aceleyle banyoya gittim. Dudaklarım ve vücudum titrerken, sakinleşmeye çalışmak için duş almaya karar verdim. Sıcak su üzerimden aktı ve gözlerimi kapattım, gözyaşlarım damlalara karıştı. Kederimin büyüklüğü beni eziyor ve baskı altına alıyordu. Başıma keskin bir ağrı yerleşti ve düzensiz nefes alışım daha da şiddetlendi. Sonunda derin bir nefes aldım ve dışarı çıkmadan önce duşun ılık buharının tadını çıkardım.

Duygularımı kontrol etmeye çalışarak aceleyle giyindim. Banyonun kapısını açtığımda evde ağır bir sessizlik olduğunu fark ettim. Issız mutfığa doğru ilerledim ve kendime bir bardak su doldurdum. Bakışlarım yerdeki cam kırıklarına takıldı ve duyularım uyandı. Evin diğer ucundaki odalardan sesler geliyordu ve bunların Kai'nin odasından geldiğini zaten biliyordum.

Cam parçalarından birinin üzerindeki kan lekeleri yaralandığını gösteriyordu. Bir iç geçirdim. İlk yardım çantasını almak için banyoya geri döndüm, sonra arkamı döndüm. Kapalı kapısının önünde, kapıyı üç kez çaldım.

— Kapıyı aç.

Sesimde bariz bir soğukluk ve yorgunluk vardı. Yerdeki ağır ayak seslerini duydum ve bana kapıyı yavaşça açtı. Beceriksizce yumruğunu sıkarak yarasını gizlemeye çalışırken ışığı açtım. Kan çanağına dönmüş gözleri bana muhtemelen bir şey aldığını söylüyordu.

— Otur, elin kanıyor," dedim kan lekeli parmaklarına bakarak.

— Mutfağı temizleyecektim," diye cevap verdi, "ve bana bakmanı istemiyorum...

— Hiçbir şeye dokunmayın. Otur," diye ısrar ettim.

Sahte hemşire Iris. 1. sezon 657. bölüm.

— Bana göz kulak olmana ihtiyacım yok," diye ısrar etti.

— Peki neden yaralarını saklıyorsun?" diye karşılık verdim kaşlarımı çatarak. Bir nedeni yok. O yüzden git ve lanet yatağa otur ve kımıldama.

İtiraz etmek üzereydi ama itiraz edemedi onu yatağa doğru çektim ve bunu yaparken ona ters ters baktım.

— Konuşma.

Ağzı anında kapandı, alını kızgın bir çocuğunki gibi kırıştı. *Tek yapması gereken somurtmak.*

Yatağın üzerinde yanına yerleşerek elini dezenfekte etmeye başladım. Ona her baktığımda olduğu gibi bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

— Bu camı nasıl kırdın?" Sonunda sessizliği bozmak için ince kesikleri inceleyerek sordum.

— Elimde patladı," diye itiraf etti bir an düşündükten sonra.

Başımı kaldırıp ona baktım, bitkin ve uyuşturucuyla örtülmüş bakışlarını yakaladım. Onun Öfke oldu hissedilebilir, çok Buna rağmen kasıtlı olarak Maskeli. I biliyordum,

Ancak kendisinden başka kimseye kızgın değildi. İçindeki öfkenin kaynağı buydu.

Ona kızgın değildim ama kendi suçluluk duygusu içinde boğulduğu için onu suçlamamı tercih ederdi. Bu suçluluk duygusu öfkesiyle birleşmişti, bu yüzden yardımımı reddetti. Kendini ilgiye layık görmüyor, vicdanını rahatlatmak için kendini acıyla cezalandırıyordu. Onun için bu bir tür kefaretti.

— Bitti," diye mırıldandım.

Yüzünü buruşturarak elini inceledi.

— Zaman ayırdığınız için teşekkürler.

— Bunu kastetmiyorsun, değil mi?" dedim usulca. Tedavi olmak istemedin, yaralarını korumak istedin. Teşekkürlerin içten değil.

Üst dudağının titrediğini gördüm, sonra ellerinin. Nefesi kesildi. Zorlukla duyulabilen bir fısıltıyla, gözleri yalvarırcasına şöyle dedi:

— Onu öldürmek istemedim, Iris.

Samimiyeti gözlerinden okunuyordu.

— Sana inanıyorum, Kai.

Cevabım da en az onun sözleri kadar içtendi. Gözlerimiz kilitlendi ve dudağındaki titremenin şiddetlendiğini gördüm. Başımı salladım ve ona yaklaştım.

— Sana inanıyorum, Kai. Gerçekten inanıyorum.

"Benim hatam olduğunu, adamı benim öldürdüğümü söyledi... Ben de ona hiçbir şey yapmadığımı söyledim. Bana neden inanmadığını, neden yalan söylediğimi düşündüğünü anlamıyorum."

Babası onu çocukluğundan itibaren hayatını çevreleyen trajedilerden kendisinin sorumlu olduğuna ikna etmişti. Bu acımasız şartlandırma onda silinmez izler bırakmış, babasının zihnini manipüle etmekte ne kadar başarılı olduğunu göstermişti.

— Kendinizi onu öldürdüğünüze ikna etmenize gerek yok, bu doğru değil.

Gözlerindeki yaşlar şüphelerini yansıtıyordu. Ellerim yüzünü çerçevelemek için yukarı kalktı, gözlerimizi buluşmaya zorladı, sanki

Sözlerimi ruhuna kazıyacak. Soğuk, öfkeli Kai Lak Taşı artık yoktu. Önümde parçalanmış bir Kai Lak Taşı duruyordu.

— Çünkü sana inanıyorum.

— Sen bana *inaniyorsun*.

Başımı salladım ve bir anda kolları bana dolandı, başı boynumun çukuruna sığındı. Sanki saklanmaya çalışıyordu. Uzun dakikalar boyunca bu şekilde, sarmaş dolaş kaldık. Kollarım boynunu sardı, göz kapaklarım ağırlaştı ve uykunun beni takip ettiğini hissettim.

— Iris mi?

— Evet mi?

Bir sessizlik oldu, sonra kırılgan sesi yükseldi:

— Kalbim... karnımda gibi hissediyorum. Sonra devam etti:

— Stres gibi ama farklı... Şiddet *içermiyor*... *Hoşuma gidiyor*.

Onun güvenini duyduğumda kalbimi bir sıcaklık kapladı ve midemde karıncalanmalar oluştu. O da benim gibi hissediyor olabilir miydi?

— Seninle olmayı seviyorum. Ve bedenimi de.

Yavaşça geriye doğru eğildiğimizi hissettim, yatakta uzanırken kolları belimi sıkıca tutuyordu. Başını hafifçe kaldırdı, beni kendisine çekmek için elini başımın arkasına koydu. Bu sefer boynunun çukuruna sokulma sırası bendeydi.

Korunduğumu, güvende olduğumu hissettim.

Dışarıdan bakanlar deli olduğumu düşünebilirdi. Bu kadar vahşi ve acımasız birine nasıl bu kadar bağlanabildim? Dünyanın geri kalanı ondan korkarken ben nasıl onun kollarında huzur bulabildim?

Belki deliydim, belki de aklımı kaçırmıştım. Ama umurumda bile değildi. Çünkü o, benimle gerçekten ilgilenen birkaç kişiden biriydi.

Kendi ailem bana bu değeri bile vermezken, beni korumak ve takdir etmek istiyordu.

Eğer 'aklımı yitirmek' beni ben olduğum için isteyen, beni koruyan, seçimlerime, kararlarıma saygı duyan ve duygularımı anlamaya çalışan birini takdir etmek anlamına geliyorsa - bu onu kendi konfor alanının dışına çıkarsa bile... Eğer aklımı yitirmek buysa, o zaman tüm mantığımdan vazgeçmeyi tamamen ve isteyerek kabul etmiştim.

Çünkü sonuçta o benim için tanıdığım herkesten daha insandı. Çektiği ve katlandığı her şey için ona karşı derin bir şefkat hissettim. Belki Kai'ye empati duymak delilikti ama onun gibi bireyleri ortaya çıkaran şey tam da genel empati eksikliğiydi. Kai benim gözümde kaybedilmiş bir dava değildi. Onda bir insanlık kıvılcımı gördüm, karanlık düşünceleri tarafından bastırılmış olsa bile kalan saf bir şey.

Anlamak kabul etmek anlamına gelmese bile, umutsuzca davranışlarının nedenlerini anlamak istiyordum. Çünkü onda benim için kabul edilemez olan şeyler vardı: şiddeti, empati yoksunluğu, can almaya istekli olması.

— Kai mi?

Elleri saçlarımı nazikçe okşamayı bıraktı.

— Mmm.

— Neden paralı asker olarak çalışmayı seçtiniz? İlk cevabı boğuk bir kahkaha oldu.

— Başka seçeneğim yoktu, Iris.

Başımı omzundan kaldırıp gözlerinin içine baktım ve kaşlarının hafifçe çatıldığını fark ettim.

— Yani bu yolu sen seçmedin? Başını salladı.

— Benim yerime hep başkaları karar verdi. Hiçbir zaman olduğum kişi olmak istemedim. Kim ister ki?" diye açık bir soğukkanlılıkla bana sırrını açtı.

— Senin adına kim karar verdi?

Bir sessizlik oldu ve düşüncesizce bir soru sorduğumdan korktum.

— Baba... ve Mason.

Nefes alışım dondu. Yapbozun parçaları bir araya gelmeye başlamıştı. Üzerime bir hüznün dalgası çöktü. Bu seçimin ona ait olduğunu varsaydığım için vicdan azabıyla kıvranıyordum. Başımı tekrar göğsüne yasladım, kalp atışlarının hızlandığını ve vücudunun gerildiğini fark ettim.

— Seçme şansın olsaydı, ne yapmak isterdin?" diye sordum, kafasını dağıtmaya çalışarak.

— Ben... Bilmiyorum. Bunu hiç düşünmemiştim.

— Tamam, bekle, sırt üstü yat.

Kaşlarını çattı ama ben de sırt üstü yattım. Bir anlık sessizlikten sonra o da aynısını yaptı.

— Küçükken çok canlı bir hayal gücüm vardı. Hayatımı, görünüşümü ve işimi uydururdum. Yani bu kurgusal dünyada kahverengi gözlerim var, küçük bir kasabada bir sphynx ile yaşıyorum ve birçok romanın yazarıyım. Peki ya siz?

— Keşke annemin gözlerine sahip olsaydım, benimkilerden daha güzellerdi. Ama ne renk olduklarını hatırlayamıyorum... Ve ben de... Bilmiyorum... Küçük bir kasabada yaşamak isterdim. Belki de isterdim. Çocukken veteriner olmayı hayal ederdim. Babam hayvanlardan nefret ederdi, bu yüzden... Babam hayır demeden bir hayvan sahibi olmak için tek şansım buydu.

Veteriner olmayı, hayvanlarla ilgilenmeyi arzuladığı fikri beni üzdü.

— Iris mi?

— Evet mi?

— Sana bir şey söyleyebilir miyim?

Başımı sallarken kalbim hızla çarpıyordu.

— Hiç seyahate çıkmadım... Uçağa ilk kez Wisconsin'de Tayco ve seninle yaptığım görev için binmişim. O kadar gergindim ki beni rahatlatması için güçlü bir şeyler aldım. Sonunda bütün gün uyudum.

Yolculuk. Yani... hayal dünyamda seyahat etmek, gökyüzünü bir uçaktan görmek isterdim.

Uçuş boyunca uyuklamıştı ve Tayco onu uyandırmakta büyük güçlük çekmişti. Ayrıca o gün çok fazla su içtiğini de hatırladım.

— Jacob yarın Hydewood'a uçmamızı istedi. Ama çok uzak değil, o yüzden buna gerek yok" diye ekledi.

Arkamı döndüm, kocaman gözlerle ona baktım. Dedim ki, "Ne?

— Piç kayınpederinin paramı alıp gitmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun? Hazır ol prenses, Noel'i senin küçük hırsız ailenle kutlayacağız.

Ertesi gün. Akşam 6'da. Hydewood.

Midem düğümlenmiş ve kalbim hızla çarparken, büyüdüğüm eve yaklaştıkça endişemin arttığını hissedebiliyordum. Ewing'deki hayatıma devam etmek için terk ettiğim ve o zamandan beri görmediğim ev.

— Cinayetden, işkenceden, kandan, silahtan, uyuşturucudan, *kutudan* bahseden ilk kişi," dedim tehditkâr bir şekilde, direksiyondaki Kai'ye ve arkadaki Jacob'a dönerek, "genel olarak hayatlarınızla ilgili herhangi bir şey, küçük kız kardeşimin önünde, taşaklarını keseceğim, anlaşıldı mı? Sizler benim üniversite arkadaşlarım olmalısınız.

— Hayır, Kai, o senin erkek arkadaşın ve ben de senin gey arkadaşınım," diye şaka yaptı Jacob. Mini-Iris'le tanışmak için sabırsızlanıyorum.

— Ve ben, Marc," diye mırıldandı Kai.

Endişem beni hiç terk etmedi. Ailemin önünde rahatsızlığımı gizlemeye çalışacak olsam da terli ellerim ve solgun yüzüm beni ele veriyordu. *Lütfen, bu akşam iyi bitsin.*

— İşte burası," dedim Kai'ye, çocukluğumun geçtiği evi göstererek.

— Biliyorum," diye cevap verdi.

Jacob alaycı bir kahkaha attı. O piç aylardır beni rahatsız ediyordu, elbette nerede yaşadığımı biliyordu. *Ne zaman işeyeceğimi bile biliyordu.*

Günün erken saatlerinde, sürpriz bir gelişten kaçınmak için ailemle iletişime geçmeye özen göstermişim. Annem sadece sesimi duyduğuna şaşırmıştı ama Thea çok öfkeliydi. Küskün olduğunu biliyordum.

— Çık dışarı.

Sanki kalp atışlarım evin içinden duyulabilirmiş gibi hissediyordum. Ve Kai'nin arabadan inerken boynunu kırdığını ve yumruklarını sıkıldığını görmek stresime yardımcı olmadı.

— Ölüml yok dedik," diye tükürdüm, merdivenleri çıkarken Kai'ye ters ters bakarak. Yumruklarını indir, kimseyi korkutmuyorsun.

Jacob kapı zilini çalarken çenesini sıktı. Kalp atışlarım daha da hızlandı.

Lütfen, bu akşam iyi bitsin.

— Hey! İyi akşamlar, hanımefendi! Mutlu Noeller!" diye bağırdı Jacob, annem bize kapıyı açarken.

Lütfen, bu gecenin bitmesine izin verin... çok çabuk.

Jacob annemi sıcak bir şekilde kucakladı. Annem gerildi, gözleri irileşti ve bana bakarken dudaklarında zoraki bir gülümseme belirdi. Pek misafirperver bir tip değildi. Jacob ondan uzaklaşırken garip bir şekilde gülümsedim ve birden Kai'nin arkamdan geldiğini fark ettim.

— Merhaba anne, Mutlu Noeller," diye mırıldandım.

Sarılmaktan hoşlanmadığını biliyordum ama buna ihtiyacım vardı. Kucaklamama karşılık vermedi, elleri sadece belimi sıyırdı.

— Bana arkadaşlarını getireceğini söylememiştin," dedi ve Jacob ile Kai'ye bakarak gözlerini dövmlerinden ayırmadı.

— Bunlar benim üniversiteden arkadaşlarım," diye kekeledim. Bu Jacob ve...

— Kai, kızının erkek arkadaşı," dedi arkamdaki paralı asker, "senin hakkında iyi şeylerden başka bir şey söylemedi.

Annem gözlerini tekrar açtı ve bana şaşkın bir bakış attı.

— Erkek arkadaşın mı?" diye sordu.

Omuz silktim, Kai'ye yukarıdan aşağıya baktığını görmek beni biraz rahatsız etti. Hiç düşünmeden Kai'nin elini tuttum ve parmaklarımızı birbirine geçirdim. Dürtüyle anneme dönmeden önce dudaklarına bir öpücük kondurdum.

— İşte buradasın, dostum. Thea nerede?

Kai'nin yanımda gerildiğini hissettim, bakışlarını benden hiç ayırmıyordu.

— Babasıyla alışverişe çıktı ama uzun sürmez. Neden oturma odasına gitmiyorsun, ben hemen geliyorum," dedi annem.

Jacob odanın ortasındaki Noel ağacına hayretle bakarken Kai'yi de yanıma alarak oturma odasına geçtik. Hediyeler masanın üzerinde dururken Jacob kanepeye yığıldı ve Kai sessizce sadece Thea, Marc ve annemi gösteren aile fotoğraflarına baktı.

— Laura erkek arkadaşından pek hoşlanmışa benzemiyor," diye takıldı Jacob, bana bilmiş bir bakış atarak. Belki de onun zevkine göre çok fazla dövmesi vardır.

— Ne yazık ki kızının zevkine göreyim," diye karşılık verdi Kai, hâlâ fotoğraflara bakarak. Öyle değil mi, Prenses?

Gözlerimi devirdim ve Thea'nın en sevdiği yemekleri hazırladığı mutfakta anneme katılmaya karar verdim.

— Sonunda telefonunu tamir ettirebildin mi?

Başımı salladım. Sessizliğimi açıklamak için telefonumu kırmış gibi davranmıştım. Annemin bu yalanı yuttuğunu biliyordum ama Thea'nın yutup yutmadığından emin değildim.

— Erkek arkadaşın... özel biri," diye belirtti.

Ve böylece başladı.

— Senin gibi bir kızla ilgilenmesine şaşırdım. Genelde böyle erkekler daha iddialı kadınları tercih eder. Daha güzel vücutlu... yani, güzel kıvrımları olan.

Sessiz kaldım, keskin sözlerinin etkisi sahte şaşkın ses tonuyla vurgulandı. İlk kez bir erkek arkadaşımı annemle tanıştıırıyordum. Ondan hiçbir şey beklesem de, bir an için de olsa beni destekleyeceğini ummuştum.

— Senden hoşlandığına emin misin? Arkadaşın Rox gibi kızlardan hoşlanır diye düşünmüştüm.

— Hayır, anne, endişelenme, benimle ilgileniyor.

— Ben de baban için böyle demiştim ve buna inanmakla en az senin kadar aptallık ettim.

Aptal.

Aptal.

Aptal.

— Bütün çiftler sizinki gibi başarısız olmaya mahkûm değil. Bak, artık Marc'la mutlusun," dedim, sözlerinin beni etkilemesine izin vermemeye çalışarak.

— Evet, ama Marc gibi erkekler çok sık karşıma çıkmıyor. Ben şanslıydım," diyor gururla. Bu arada, erkek arkadaşınızın ailesinin bu kadar çok dövme yaptırmasına izin vermesine şaşırdım.

— Ailem gibiler, bilirsin, umurlarında bile değil.

Tam o sırada ön kapı açıldı ve üvey kız kardeşimin sesini duyduğumda nefes alışverişim hızlandı. Uzun zamandır bu andan korkuyordum ama aynı zamanda onu kollarıma almak için sabırsızlanıyordum. Surat asacağını biliyordum.

— Anne, ben...

Gözlerimiz buluştuğunda kalbim küt küt atmaya başladı. Beklenmedik bir şekilde Thea elindeki çantaları bıraktı ve bana doğru koşmaya başladı.

— BOZUK TELEFONUNDAN NEFRET EDİYORUM!

Kollarımı ona doladım, gözlerim buğulandı, tanıdık kokusu burun deliklerimi doldurdu. Onu çok özlemiştim, tıpkı eski hayatımı özlediğim gibi.

— Merhaba, Iris!" dedi Marc.

Sesini duymak midemi bulandırdı. *Sakin ol, kızım... Sakin ol.*

İkiyüzlü bir gülümsemeyle onu selamladım ve o da bana kısa bir süre sarıldı. Sanki bana sarılan adam, benim haberim olmadan binlerce dolar çalan adam değildi. Arkasından ayak sesleri duyuldu. Jacob ve Kai'yi görmek için döndü.

— Marc, seni üniversiteden arkadaşlarım Jacob ve Kai ile tanıştırmak istiyorum," diyorum iki adama doğru yürürken.

Marc kibarca gülümsedi ve kendini tanıttı. İfadesindeki ikiyüzlülük burnuna yumruk atma isteği uyandırdı bende. Kai onu izliyordu.

Gözlerindeki ifadeden hislerimi paylaştığını anlayabiliyordum.

— Ah, Marc, senin hakkında çok şey duyduk!" diye haykırdı Jacob kayınpederimle el sıkışırken. Sonunda sizinle tanışmak ne büyük bir zevk!

Jacob'ın alaycı ses tonuna gülümsememek için dudağımı ısırdım. Çok daha az hevesli olan Kai'ye baktım. Ona azarlayıcı bir bakış attım. O da bana buz gibi bir ifade verdikten sonra elini Marc'a uzattı.

— İyi akşamlar Marc," dedi, soğuk sesi tüylerimi diken diken ediyordu.

— Kai, Iris'in erkek arkadaşı," dedi annem,

"ve..." Thea dramatik bir şekilde hıçkırdı.

— BİR ERKEK ARKADAŞIN VAR VE BANA SÖYLEMEDİN!

Siktir et.

Bir saat sonra.

Akşam yemeği sırasında stresim zirveye ulaştı. Neyse ki Th  a anekdotlar anlatarak ortamı yumuşattı ve Jacob da bunlara yenilerini ekledi. Yanımdaki Kai tabağına dokunmamıştı bile, Jacob ve Thea'dan gelen her kahkaha patlamasında i  çekmekle meşguld  .

Marc merakla Kai'ye d  nd  .

— Peki bu gen   adamlar yaşamak için ne yapıyor?

Kai koltuğunda dik otururken kalbim k  t k  t atmaya başladı.

— Biz kriminoloji  ğrencisiyiz.

Jacob eklemekten   nce k    k bir kahkaha attı:

— Suç ve psikopatlar bizi her zaman b  y  lemiştir. Hırsızlar gibi, onlardan d  ş  nd  ğ  n  zden daha   ok var.

Bunu ger  ekten yapmak zorunda mıydın?

— Ailen bu çalışmaları onaylıyor mu?" diye sordu annem kuşkuyla. B  yle şiddet içeren konularla ilgilenmek biraz   rk  t  c   g  r  n  yor.

Paralı askerin attığı kahkaha t  ylerimi diken diken etti.   enesini kapalı tutmaya niyeti olmadığı belli olan anneme ters ters baktım.

— Peki ailen hemşire olman konusunda hemfikir miydi? B  t  n g  n kan g  rmek zor, değil mi?" diye alaycı bir şekilde cevap verdi.

— G  r  n  şe g  re kızım sizinle sık sık benim hakkımda konuşuyor," dediğinde annem şaşırdı.

Hemşire olduğumdan bahsedeceğini d  ş  nmemiştim. Hiç bahsetmedim. *Nasıl öğrendiğini bilseydi.*

— Senden pek bahsetmiyor ama s  ylediği her şeyi hatırlıyorum. Annem k    mseyerek g  ld  .

— O zaman az sayıdaki kişiden biri olmalısın. Babası bile doğum gününü unutuyor. Siz ikiniz nasıl tanıştınız?

Annemin sözleri beni o kadar etkilemişti ki kendimi nutkum tutulmuş ve boğazım düğümlenmiş halde buldum. Thea'nın bana sempatik bir bakış attığını gördüm. Başımı salladım ve incinmemiş gibi davranarak zayıfça gülümsedim. Bacağım bütün bu süre boyunca sinirle titriyordu. Sonra Kai elini dizime koydu ve beni hemen yatıştırdı.

— Kızınızı neredeyse bir yıldır tanıyorum," diyor Kai, sesi buz gibi. Bunu kabul etmem biraz zaman aldı ama ona karşı hep bir zaafım vardı.

İfadesi kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu. Sonra eli masanın altında benimkini buldu ve tüm bunların bir oyun olduğunu, hiçbir şeyin gerçek olmadığını hatırladım.

Ama rahatlatıcı.

— Beğendin mi?

— Onun ayaklarının dibindeyim," diye yanıtladı Kai, elimi okşayarak. Kim olmaz ki? Senin kızın benim idealim.

Hadi, siktir git anne.

— Kızım mükemmel olmaktan çok uzak" diye söze başladı.

— Merak etme, kız arkadaşlarımı seçmekte çok iyiyimdir," diyerek Kai onun sözünü kesti. O benim istediğim her şey. Ayrıca, kimse mükemmel değildir, değil mi Marc?

Hazırlıksız yakalanan kayınpederim başını salladı ve boğazını temizlemek için öksürdü.

— Marc, bana tuzu uzatabilir misin?" diye sordu Jacob, konuyu tamamen değiştirerek.

Kai anneme baktı.

— Birlikte olmamızla ilgili sorunun tam olarak ne?

Oh, hayır.

— Sadece kızımın senin tipin olmadığını söyleyelim, hepsi bu," diye cevap verdi.

— Anneciğim.

— Benim tipimin ne olduğunu düşünüyorsun?" diye araya girdi Kai, gözleri ona sabitlenmişti.

Doğruldu ve şampanya bardağını aldı.

— Yakışıklısın, bu kesin. Kızların gözdesisin ve muhtemelen istediğin herkesi elde edebilirsin. Peki neden benim kızım? Muhtemelen üniversitesindeki en yakışıklı kız değildir.

Kai'nin yüzüne bir gülümseme yayıldı.

— Bir keresinde biri bana fiziksel çekim ile aşkı birbirine karıştırmamam gerektiğini söylemişti. Eğer tüm kadınlar ayaklarınızın altındaysa, kendilerini size vermeye hazırlarsa, en güzelleri ve en arzu edilenleri, ama siz sadece bir kişiyi görüyorsanız... o zaman ona aşksınız demektir.

Kai'nin, odasında ilk kez yalnız kaldığımızda ona söylediklerimi kelimesi kelimesine tekrarlamasını dinlerken neredeyse boğazıma su kaçacaktı.

— Fiziksel cazibe beden tarafından yönlendirilir, oysa aşk kalpten gelir. Kızınız kalbimi çarptıran tek kadın" diye devam etti.

Kalbim, Kai'nin duygularıyla uyum içinde vals yapan sözlerinin ritmiyle ısındı. Parmaklarımız masanın altında iç içe geçti ve boğazım düğümlendi. Bana *sevildiğimi* hissettirdi.

Jacob dramatik bir alkış kopardı ve hayali bir gözyaşını sildi.

— Ne kadar dokunaklı, değil mi?

Ben gülümsedim ve Thea kahkahayı patlattı. Arkadaşımın orada olmasına sevinmişim. Anneme daha fazla soru sorma fırsatı verecek garip sessizlikleri önledi.

— Jacob, bana tuzu verir misin?" diye sordu Marc.

— Vermek vermektir, almak *çalmaktır*" diye şaka yaptı Jacob.

Marc'ın daha önce ona uzattığı tuzu ütülerken kahkahayı patlatınca alnımı tokatladım. Jacob'a imalı konuşmasını kesmesi için ters ters baktım.

Yemek Jacob'ın şakaları ve her zaman yaptığı gibi Kai'nin cevaplarını sindirmekte zorlanan annemin sessizliğiyle sona erdi.

haklı olmak. Kai'nin sözlerinin yankısı hala içimde yankılanıyor, duygularımı harekete geçiriyordu, her ne kadar bu akşam için erkek arkadaşım rolünü oynadığını bilsem de. Beni üzen şey, ona söylediğim her şeyi en küçük ayrıntısına kadar hatırlamasıydı.

Théa ve ben masayı topladıktan ve ortalığı düzenledikten sonra oturma odasında buluştuk. Önceki yılların aksine, hediyeleri açmak için onunla birlikte geç saatlere kadar kalmayı planlamamıştım. Bu yüzden hediyeleri akşam yemeğinden hemen sonra açmaya karar verdik. Théa Marc'tan, annemden ve benden pek çok hediye aldı.

Ben de pek hediye almamıştım ama Théa bana küçük şirin bir yüzük vermişti. Bu benim için gerçek bir ikram, kalbim için gerçek bir merhemdi. Yine de içimdeki çocuk, Théa'nın açtığı tüm hediyelere imrenmeden edemiyordu. Onun yaşındayken benim hiç hediyem olmamıştı.

— Hediyelerimi açtıktan sonra ayağa kalktığımda, "Yorgunum," dedim.

Odama çıkmak ve bir daha çıkmamak istiyordum, boğazımda bir düğüm vardı ve yalnız kalmak istiyordum. Sosyal pilim bitmişti. Bu ailede kendimi hiçbir zaman evimde hissetmemiştim ama annemin sözleri bu ziyareti daha da zorlaştırmıştı.

— Benimle film izlemek istemiyor musun?" diye sordu Théa, neredeyse somurarak.

— Ben sadece...

— Çok yorgun, son birkaç haftadır dersler bizi çok yordu," diye araya girdi Jacob.

Özür dileyen bir baş hareketiyle cevap verdim.

— Iris, arkadaşına odasını gösterebilir misin?" diye sordu annem.

— Bekle, ben gidip açayım," diye önerdi Marc, ayağa kalkarak.

Bana evin anahtarlarını gösterdi. Ben yokken odamı kilitlediklerini biliyordum.

Jacob misafir odasında uyumayı planlamıştı, Kai ve ben de annem ve üvey babam yatana kadar benim odamda kalacaktık.

Üçümüz birinci katta yalnız kaldığımızda Kai mırıldandı:

— O anahtarları ele geçirmenin bir yolunu bulmalıyız.

— Para muhtemelen evin içinde bir yere saklanmıştı," diye ekliyor Jacob. Parayı bir banka hesabında bırakma riskine girmezdi.

Marc'ın parayı saklayabileceği her yeri düşünmeye başladım. Düşünmeye çalıştım ama annemin hakaretleri aklıma gelip duruyordu. Gözyaşlarıma karşı koydum.

Ağlamak istemiyorum.

— Misafir odasına girdiğimde Kai "Tavan arasında ne var?" diye sordu.

— Çoğunlukla birkaç yıl önce tamir için kullandığımız aletler ve bazı eski eşyalar," diye açıkladım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Kai odayı inceledi, altında bir boşluk olup olmadığını anlamak için ayağını ahşap zemine vurdu. Ama hiçbir şey yoktu.

— Pekâlâ, siz ikiniz odasına gidin," diye emretti Jacob yatağa yığılırken. Hiçbir şey olmamış gibi davranmalıyız.

Kai'yi çocukluk odama sürükledim ve kapıyı yavaşça arkamızdan kapattım. Annemin sözlerinin ağırlığı boğazımda düğümleniyordu.

— Hep küçük kızınızın odasını görmek istemişimdir. Bunun gibi bir şey olduğuna bahse girebilirdim.

"Arkadaşın Rox gibi kızları tercih ettiğine bahse girerim..."

Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı. Yeni bir korkuya kapılmıştım: Kai'nin başka biriyle ilgilenebileceği fikri. Daha iyi birini bulmak için beni terk edebilirdi.

— İşler nasıl?

Gözyaşlarına boğulmam için tek gereken buydu. Sürekli terk edilme korkusuyla yaşamaktan bıkmıştım ve annemin sözleri bu endişelerimi yeniden alevlendirmişti. Beni aşağılamak gibi bir alışkanlığı vardı.

Düşündüğümde daha az değerli olduğumu. Sadece onun bende gördüğü şeyin bir yansıması olduğumu anladığımdan emin olmak istiyordu.

Kai'nin kollarını etrafımda hissettim ve gözyaşlarım daha özgürce aktı. Aramızdaki bağın yeni bir korkuyu körüklediğini bilmiyordu: tıpkı ailemi kaybettiğim gibi onu da kaybetme korkusu. Yaklaşık on dakika boyunca ağladım, yemeğin başından beri içimde tuttuğum tüm acıyı dışarı attım. Bunu neden yaptığımı biliyordu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu.

— Annen gerçekten nefret dolu.

Dudaklarımdan bir kahkaha kaçtı ve göğsüne doğru başımı salladım.

— Söylediği şey nefret dolu" dedim. Lenslerimi çıkarmam gerekiyor.

Başımın üstünde dudaklarının nazik baskısını hissettim. Kolları gitmeme izin vermedi ve isteksizce kendimi onun kucağından kopardım ve kolyemi bıraktığım banyoya yöneldim.

Kapıyı açtım ve ışık mücevheri ortaya çıkardı. Görüşüm anında bulanıklaştı. Yavaşça elime aldım ve yeni anılar sel gibi geri geldi. Kai'nin yansıması önümdeki aynada belirdi ve yüzüme yaklaşan gözyaşlarıma karşı savaştan bir gülümseme getirdi.

— Bak," diye mırıldandım, ona çok iyi tanıdığı kolyeyi göstererek.

Cevap vermedi ama kaşlarını çatı. Sonra boynundaki zinciri çözerek bana yaklaştı.

— Bu kolye eskisi kadar değerli değil," diyor arkamdan yaklaşarak, "ama takacak bir şeye ihtiyacın varsa, benimkini takmanı istiyorum.

Tek kelime etmeden, babamın bana verdiği tek hediye olan kolyeye baktım. Onu zihnimde o kadar idealize etmişim ki, kar gibi beyaz, kağıt gibi pürüzsüz olması için tüm lekelerini silmişim.

Kai'nin parmaklarını nazikçe saçlarımda gezdirdiğini ve zinciri tutturmak için saçlarımı ayırdığını hissettim.

— Boynunda olmayı hak etmiyor," diye mırıldandı.

— Biliyorum," diye cevap verdim zar zor duyulabilen bir iç çekişle.

İsteksizce kolyeyi cebime geri koymaya karar verdim. Paralı askerin dudakları enseme dokundu ve vücudumu ürpertti.

— Erkek arkadaşını oynamayı çok sevdim," diye fısıldadı, tenimi öpücüklere boğarak. Bunu bir kalp atışında tekrar yapardım.

— Annem bizi bir çift olarak onaylamıyor.

Boynumun çukurunda bir kahkaha yankılandı.

— Kızının üniversitedeki en seksi öğrenciyle yatmasını kıskanıyor, eğer bu onunla yatmak istediği anlamına geliyorsa...

— Kapa çeneni," diye araya girdim, gözlerim kapalıydı.

Ellerini nazikçe belimde kavuştururken bir kahkahayı bastırdı. Son zamanlarda bana karşı daha dokunaklı olduğunu fark etmiştim.

— Annenden nefret ediyorum," diye nefes aldı, sesi tenime karşı yumuşaktı.

— Ben de ondan pek hoşlanmıyorum... En azından bu geceki gibi olduğunda. Beni gerçekten kızdırdı.

— Biliyorum," diye mırıldandı Kai, eli üstümün altından kayarak yavaşça belimi okşarken. Bacağın gergin bir şekilde hareket ediyordu ve seni nasıl yatıştıracağımı bilmiyordum... sana dokunmak dışında.

— Söylemiş olabileceği her şey için özür dilerim.

Gözlerimiz aynada buluştu. Bana ciddiyetle baktı.

— Onun ne düşündüğünü umursamadığımı biliyorsun, değil mi?

— Biliyorum, ama sözleri incitici olabilir.

Omzuma bir öpücük kondurdu. Yarattığı aşinalık beni rahatlattı ve ilk kez... odam evim gibi geldi.

— Rahatla prenses, gece bitti.

Annemin incitici sözleri zihnimde dönüp durmaya devam etti. Ama Kai'nin dudakları azabımı hafifletti.

— Söz vermekten nefret ederim... ama sen etrafımdayken sözümü tutamam...

Tenime kondurduğu her öpücük, her itiraf kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oldu. Vücudu benimkinin arkasında yanıyordu. Aynada bana baktığını, yaptığından, gördüğünden zevk aldığını görebiliyordum.

— Durmamı ister misin?" diye sordu, gözleri gözlerimin içine bakıyordu. Sadece başımı sallayarak cevap verdim.

— *Sizin sözleriniz, Prenses.*

Kibarlık ve ısrarla karışık sesi eski anıları canlandırdı.

— Hayır, devam et... Lütfen.

— Mükemmel.

Dudakları boynumun kıvrımlarını keşfediyor, beni bu hissin içinde kendimi kaybetmeye, vücudunun benimkine yaptığı baskının tadını çıkarmaya, annemi ve diğer her şeyi unutmaya davet ediyordu. Dilini tenimin üzerinde gezdirdiğinde nefesim daha yüksek çıkmaya başladı, duyularım çalkalanıyordu. Dudaklarında, ensemde hissedebildiğim bir gülümseme belirdi ve ardından gizlenemeyen bir arzuyla dolu bir sesle fısıldadı:

— Geçen sefer hayalini gerçekleştirebilirdim, biliyorsun.

Aniden kenara çekildim, yanaklarım kızarmıştı. Güldü. Onu aptal gibi gülerken bırakarak banyodan hızla çıktım.

— Gerçekten duymadığımı mı sandın?

— Senden nefret ediyorum," diye homurdandım, çantamı karıştırırken, "git buradan, üstümü değiştireceğim.

Kapı kapalıyken bile, piç kurusu rüyam sırasında çıkardığım sesleri taklit etmeye devam etti ve rahatsızlığımı artırdı.

Vay anasını.

— Kai.

Kapıyı açtım, orta parmağım tamamen görünüyordu, bu onu daha da çok güldürdü. Sonra tekrar ciddileşmeye çalışarak sordu:

— Çatıya çıkabilir miyiz?

— Ne için? Bütün mahallenin önünde beni taklit etmek için mi?

Yaramazca gülümsedi, sonra ekledi:

— Sadece sigara içmek için, söz veriyorum.

Gözlerimi devirerek sandalyemi kaptım, üzerine çıktım ve çatıya açılan pencereyi açmasına yardım ettim. Dışarı adımımı atar atmaz Aralık soğuğu yüzüme çarptı.

— Yukarı çıkmadan önce battaniyemi al," diye fısıldadım ve o da tereddüt etmeden battaniyemi aldı.

Dışarı çıkınca, paralı asker sessizce bir sigara yaktı. İlk nefesini çektikten sonra sigarasını bana uzattı.

— Her Noel böyle midir? Küçük kardeşiniz hediyelerini açarken anneniz sizi eleştirir mi?

Başımı salladım ve dumanın ciğerlerime dolmasına izin verdim.

— Buna alışıyorsun, kendini zihinsel olarak hazırlamayı öğreniyorsun" diye mırıldandım. Sen hiç Noel kutlamaz mısın?

Bir nefes çekti, sonra başını salladı.

— Babam partileri pek sevmezdi, o yüzden hiç parti yapmadık. İlk defa tatillerde bir aile yemeğine katılıyorum.

— Üzgünüm, ilk deneyimim pek iyi değildi," diye cevap verdim.

Bana bakarak dumanı yavaşça dışarı verdi.

— Özür dileme. Sizin dünyanızdaki insanlar bana hiç saygı göstermedi. Ama umurumda değil. Ayrıca, biliyorsun... dün hayali hayatımız hakkında konuşurken...

Kaşlarımı çattım ve başımı salladım. Hafifçe gülümsedi ve sonra devam etti:

— Çocukken ben de dondurmacı olmak isterdim... böylece istediğim zaman dondurma yiyebilirdim. Çok havalı bir iş olduğunu düşünürdüm. Babam dondurma yememe hiç izin vermezdi, bu yüzden benim için mükemmel bir işti.

Bu açıklama yüzüme şefkatli bir gülümseme getirdi. Çocukken Kai ile tanışmayı çok istemiştim. Bakışlarını üzerimde hissederek yıldızlı gökyüzüne baktım. Ona geri döndüğümde, yüzünde küçük bir gülümseme oluşarak arkasını döndü.

— Gençken nasıl biriydin?" diye sordum merakla.

— Ne demek istiyorsun?

— Utangaç bir tip miydin?

Başını salladı.

— Birkaç çocukluk anım var. Kimseyle konuşmazdım. Tek yaptığım resim çizmekti. Televizyon ve arkadaşlar yasaktı. Çoğu zaman sıkılırdım," diye itiraf etti bir sigara daha yakarak.

Gözlerim büyüdü.

— Hiç arkadaşın yok muydu?

Kai kıkırdadı, sanki kendi kendine gülüyormuş gibi.

— Çok fazla özgürlüğüm yoktu. Çizim yapabiliyordum, bu doğru. Ama video oyunları, dergiler, hatta filmler bile yoktu. Bazen okulda izlerdim ama çok saçmaydı... Bilirsiniz... Hep Disney filmlerini izlemek isterdim. Aptalca ama.

— Seni yargılamıyorum Kai, Disney'i sevmende bir sorun yok," diye gülümseyerek araya girdim ve içgüdüsel olarak elimi onunkinin üzerine koydum.

Ona baktı ve parmaklarımızı nazıkçe birbirine geçirdi.

— Benim de harçlık almama izin verilmiyordu.

— Peki size her şey yasak olsaydı günlerinizi nasıl geçirirdiniz?

Ağır, düşünceli bir sessizlik oldu. Bakışlarımı kaçırarak sigarasından bir nefes çekti.

— Oraya park eden arabanın sahibi kim?" diye sordu, açıkça konuyu değiştirerek.

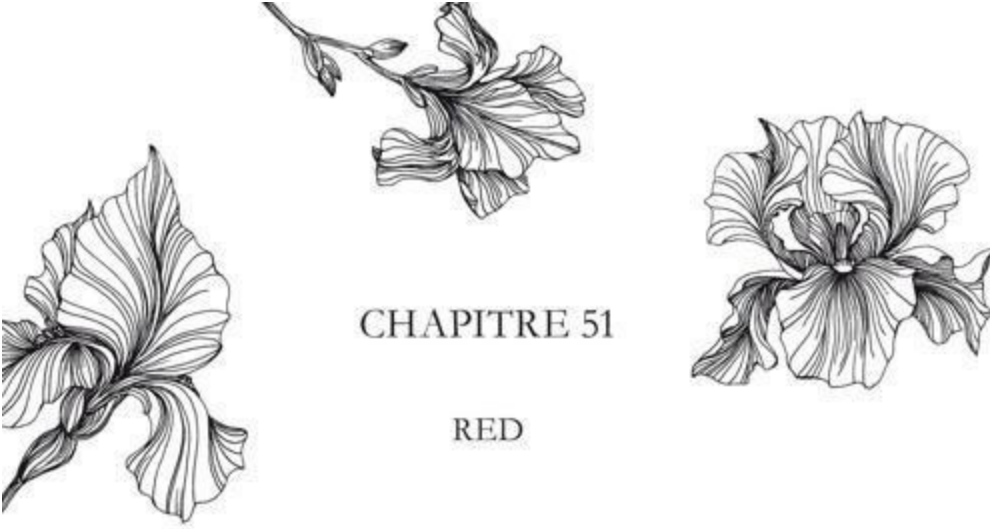
— Bu... annemin arabası," diye cevap verdim, bakışlarını takip ederek. Diğer Marc'ın.

— Neden bu kadar uzağa park ediyor?

Evin ışıkları söndüğünde omuz silktim, bu annem ve Marc'ın yakında yatacaklarının bir işaretiydi.

— Sana bazı şeyleri söylersem, Iris, beni... farklı görür müsün?

Kalbim sıkıştı. Bana geçmişiyile ilgili sırlarını anlatacaktı.

Kalbim güm güm atıyor, beynimi yakan çok sayıda soru beni bunaltıyordu. Gittikçe artan tedirginliğimi gizlemeye çalışarak bir nefes daha çektim.

— Seninle ilgili imajım değişmeyecek, Kai.

— Söz ver bana," dedi bakışlarımı kaçırarak.

— Söz veriyorum.

Tedirginliğini, kararsızlığını hissedebiliyordum. Düşüncelerinde kendini kaybederken yeni bir sessizlik oldu.

— Hazır değilsen kendini zorlama," diye hatırlattım gözlerine bakarak.

İnkâr edercesine başını salladı, dudakları tekrar mühürlenmeden önce ayrıldı. Bu tiki sonraki birkaç dakika boyunca birkaç kez tekrarladı. Sanki kelime arıyormuş gibiydi.

Dudaklarından sinirli bir iç çekiş çıktı.

— Vazgeçme eğer...

— "Bir şeyi nasıl yapacağını bilmiyorsan, yardım isteyebilirsin," diye araya girerek cümlemi tamamladı.

Kravatını takmasına yardım ettiğim gün söylediklerimi kelimesi kelimesine hatırlıyordu.

— Sana ne söyleyeceğimi ve ne söylemeyeceğimi şaşırmış durumdayım," diye itiraf etti Kai.

— Sana bazı sorular sormamı ister misin? Cevap vermeyi ya da vermemeyi seçebilirsiniz.

Kalbim göğsümde çarpıyordu, meraktan elektriklenmişim. Kai bana baktı, sonra omuz silkti ve başını salladı.

Ona sormak için can attığım soruların selinde kaybolmuştum, hepsi kafamda birbirine karışmıştı.

— Tamam, ilk soru... Hep Ewing'de mi yaşadınız? Ailenle birlikte?

— Hayır. Güney Carolina'da bir gölün yakınında yaşıyorduk. Göl evin yanındaydı, ormanın içinde.

— Mason'ı nereden tanıyorsun?

Bir sessizlik çöktü. Kelimeleri aradığını hemen fark ettim, b u d a beni rahatlattı. Demek cevap verecekti.

Onu acele ettirmek istemedim.

— Bir yaşımdan beri birbirimizi tanıyoruz. O... babamın çocukluk arkadaşıydı. Hep yakın kaldılar. Hatta sanırım yirmili yaşlarındayken birlikte orduya bile katıldılar.

Mason'ın orduda görev yaptığını hatırladım, bu deneyim onun bir bacağına mal olmuştu. *Kai'nin babası savaşta mı ölmüştü? O da Mason gibi yaralanmış mıydı?*

— Onlar... Babam ve Mason birkaç yıl birlikte savaştilar. Sonra her şey ters gitti... Bir patlama oldu... Mason bir bacağına, babam da bir gözünü kaybetti.

Birden nefes nefese kalmıştım, bu yeni bilgiyi sindirmeye çalışıyordum.

— Ve...

Telefonu konuşmamızı böldü, bu da beni sinirlendirdi.

— Ne?" diye fısıldadı Kai. Henüz değil, daha yeni uyudular... Bilmiyorum... Tamam... Hayır, Jacob, bir saat içinde.

Telefonu kapattı.

— Bir ya da iki saat daha beklemeliyiz. Uyanmalarını istemiyorum, yoksa sakinleştirici enjekte etmek zorunda kalacağız.

Kalbim yerinden fırladı. Thea'nın buna maruz kalacağı düşüncesi midemi bulandırdı. Tepki vermeden bunu yapmalarına izin verebileceğimi sanmıyordum.

Ya para onun odasında saklıysa? Hayır, Marc bunu asla yapmaz.

Yine de bu düşünce beni ölümüne korkutuyordu.

— Üşüdün mü?

— Üşümüyor musun?" diye merak ettim, ben battaniyeme sarınmış titrerken onun aldırış etmediğini gördüm.

Omuz silkti, bir sigara daha yaktı ve sonunda şöyle dedi:

— Buna alıştım.

Bir nefes çekti, çatıya uzandı ve dumanı buz gibi havaya üfledi.

— Siz... Siz çocukken sık sık dışarıda uyur muydunuz?

— Soğuğu hissetmeyecek kadar," diye yanıtladı neredeyse dehşet verici bir sakinlikle.

Ben de onu izledim ve yorganıma sarılıp yanına uzandım. Sessizce yıldızları izliyor, sigara içiyordu.

Titrediğimi görünce şöyle dedi:

— Sigaramı bitiriyorum ve eve gidiyoruz.

Başımı sallarken dişlerim takırdadı. Yeni yaktığı sigarasını söndürdü.

— Eve gidiyoruz.

Birkaç dakika sonra yatak odamda, çocukluğumun fotoğraflarıyla kaplı duvarları incelemeye başladı. Yatağa tırmanıp uzandım ve bana döndü.

— Oturma odasında hiç fotoğrafınız yok" diyerek dikkat çekti.

— Belki de benden utanıyorlar," diye cevap verdim hafif ama samimi bir tonda. Aramaya ne zaman başlıyoruz?

— Yaklaşık bir saat içinde. Hemen uyuduklarından emin olmak istiyorum," diye fısıldadı botlarını çıkarırken. Bunu yapmak için de mümkün olduğunca az gürültü yapmamız gerekiyor.

Mümkün.

— Bunu nereden öğrendin, internetten mi?

Dudaklarında alaycı bir gülümseme oluştu.

— Hayır, Organizasyon tarafından.

Bu kelimedenden bahsetmek bile tüylerimi diken diken ediyordu. Bundan her bahsedildiğinde... varlık midemi bulandırıyor.

— Daha önce L'Organisation'ın bir parçası mıydınız?

— Ben Organizasyon'un ta kendisiyim," diye cevap verdi kahkahayı patlatmadan önce. Mason bunu söylemeyi çok sever. Organizasyon'un meyvesi... Piç kurusu.

— Mason bunu neden söylüyor?

Mason'ın sözleri genellikle ağır imalı, kötü niyetli ve uğursuzdu.

Yatağımın başucundaki l a m b a y ı a ç t ı ğ ı m d a Kai'nin keskin bakışları üzerime çevrildi.

— Çünkü beni olabileceğim en iyi paralı asker olarak şekillendirdiler. Bir makine istediler ve yarattıkları şey de bu oldu" diye konuştu.

Bir makine. Bir ölüm makinesi.

Yumruklarını sıktığını ve hızla nefretle dolduğunu gördüm.

— Kai," diye başladım.

— En ironik şeyi bilmek ister misin, Iris? Bu hayatı hiç seçmedim, bir saniye bile. Kimse bana bir seçenek sunmadı. Ve eğer lanet tedaviyi yaratmamış olsalardı.

Aniden durdu, sözlerini yuttu ve sessizliğe gömüldü.

— Haydi," diyerek onu yatağa hafifçe vurmaya davet ettim. Başını iki yana salladı.

— Bu konuda konuşmak istemiyorum.

— Eğer istemiyorsan bu konu hakkında konuşmayız," diye nazıkçe cevap verdim. Hadi o zaman.

— Beni neden istiyorsun, Iris?

Kalbim küt küt atmaya başladı, çok korkutucuydu. Birden kuşkulandı, sanki niyetimden şüphelenmiş gibiydi.

— Benden ne istiyorsun? Neden sana bu kadar yaklaşmama izin veriyorsun?

Sözleri karşısında nutkum tutuldu, dudaklarım hafifçe aralandı. Öfkesine, anılarına ve korkularına yenik düştüğünü görebiliyordum. Artık birkaç dakika önce olduğu kadar sakin ve kendinden emin olmadığı açıktı.

Ben ayağa kalkarken o hareketsiz bir şekilde bana bakıyor ve cevabımı bekliyordu.

— Neden benimle ilgileniyorsun?" diye ısrar etti. Neden sana dokunmama izin veriyorsun?

— Çünkü sende başkalarının görmeyi reddettiği şeyleri görüyorum," diyerek bitiriyorum sözümü, ona yaklaşarak. Çünkü sana herkesten daha çok güveniyorum. Çünkü bana önemliymişim gibi bakıyorsun.

Nefesi kesilmişti ve gözleri beni hiç bırakmıyordu. Elim onunkinin üzerinden kayarak titreyen yumruğunu gevşetti.

— Çünkü sen sensin ve geçmişin beni korkutmuyor. Seni asla bir ölüm makinesi olarak görmedim," diye fısıldadım.

— Canavar olduğumu söylemiştin.

— Sen de benim kırılgan olduğumu söylemiştin," diyerek sözünü kestim. Evet, saldırgan olabiliyorsun ve ben buna katlanamıyorum. Ama şimdi konumuz bu değil. Sabırlı olacağım. Hazır olduğunda bana geçmişini anlat, acelesi yok...

— Sana söylememeyi tercih ederim, Jacob gibi tepki verirsin. Kaşlarım çatıldı.

— Yakup ne yaptı?

— Bu konuda kabuslar gördü ve benim yüzümden aynı şekilde acı çekmeni istemiyorum.

Midem şiddetle düğümlendi. Beynim karmakarışık, en çılgın senaryoları hayal ediyordum. Ama ona paniğimi göstermek istemedim. Bunun yerine ona utangaç bir gülümseme verdim ve fısıldadım:

— Ben o kadar kırılgan değilim.

Gülümsememe karşılık vermedi, hâlâ endişeli ve öfkeliydi.

— Kai Lakestone ile birkaç ay geçirdim ve hala tek parçayım... birkaç travma dışında.

Çenesi kasıldı.

— Tüm bunlardan sonra benden nefret edeceksin. Benden nefret edeceksin, Iris. Yapmak zorunda kaldığım, gördüğüm her şeyi öğrendiğinde senden iğreneceğim. Benden korkacaksın, bir daha sana dokunmama izin vermeyeceksin," diye tükürdü, bana dikkatle bakarak. Neden sana yaklaşmama izin veriyorsun, benden ne istiyorsun?

— Senden hiçbir şey beklemiyorum," diye sertçe cevap verdim. Tüm bunlar olmadan önce de senden etkileniyordum ve bunu sen de biliyorsun. Eğer yaklaşmana izin veriyorsam, bunu istediğim için yapıyorum. Bana dokunmana izin veriyorsam, tek istediğim bu olduğu içindir. Ve bunu tekrar tekrar yapmana izin vereceğim.

Bakışlarını tutup fısıltılarımın içine işlemesine izin verdiğimde gözleri büyüdü. Elim onunkine uzandı ve belime koydu. Kendi kelimelerimin beni yönlendirmesine izin verirken kalbim küt küt atıyordu. Söylediğim her kelimenin tamamen farkındaydım. Benim için hiçbir şey değişmeyecekti, onun yanımdaki varlığı sarhoş ediciydi. Geçmiş beni benden uzaklaştıramazdı.

Hediyesi hiç böyle bir şey yapmamıştı.

— O ilk geceden beri, içimde uyandırdığın korkuya rağmen sana yaklaşmana izin verdim... Bakışlarını, ellerini, seni istedim.

Elleri belimi kavradığında içimden bir elektrik dalgası geçti. Bakışları üzerimde sabitlenmiş, tenimi yakıyordu.

Kai.

— Elbise giydiğimde, bütün gece gözlerini üzerimde hissederdim. Hoşuna gittiğini biliyordum ve bu beni deli ediyordu.

Elleri belimi sıkıca sararak beni kendisine daha da yaklaştırdı. Duyularım daha da artmıştı. Ellerinin sıcaklığını belimde hissedebiliyordum ve onun da en az benim kadar hassas olduğunu biliyordum.

— Görüyorsun, seninle benim aramdaki fark... ben nasıl sabırlı olunacağını biliyorum," diye itiraf ettim, ona olan arzumu kastederek. Bu yüzden geçmişini öğrenmek için gerektiği kadar bekleyeceğim... her şeyde olduğu gibi...

Bir homurtu duyuldu.

— Sizi bekletmekten nefret ediyorum.

Sözünü keserek eğilip ağzımı öptüğünde kalbim hızla çarpmaya başladı. Sıcak dudakları benimkilerle buluştu ve şaşkınlık dolu nefesimi bastırdı. Yanaklarıma sıcaklık doldu ve kalçalarımı kabaca kavrayıp bacaklarımı beline doladığında damarlarımda dolaşan adrenalini hissedebiliyordum.

— Hepinizi istiyorum, Iris.

Geriye doğru eğildiğimi, sırtımın yatağa battığını, Kai'nin vücudunun üzerimde yükseldiğini hissettiğimde bir inilti çıktı. Ellerimi başımın üzerine koydu ve yavaşça vücudunu benimkine doğru hareket ettirmeye başladı.

— Verdiğin sözü tekrar bozmaya hazır mısın?" diye fısıldadım iki açgözlü öpücük arasında.

Dişleri dudağımı kemirerek vücuduma ürperti gönderdi.

— Size istediğinizi vermek için neler yapabileceğimi bir bilseniz Prenses, size sahip olma düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor...

Beni şiddetle öpmeden önce dudağımı emdi. Vücudu benimkine daha sıkı sürtündü ve kot pantolonunun üzerinden erkekliğini bana karşı hissedebiliyordum, boğuk bir inilti çıkardı. Elleri çılgınca vücudumda geziniyor, kalçalarımı ve açıkta kalan tenimi sıkıyordu.

— Eskiden elbiseni yırtmayı hayal ederdim, bunu yapabilmenin hayalini kurardım...

Bedenim tıpkı onunki gibi yanıyordu ve onu karşımda hissetmek için duyduğum ateşli arzu beni çıldırtıyordu. Elleri beni daha fazla keşfetmek için üstümden yukarı doğru hareket ederken beni kucakladı. Aç bir şekilde boynumu öptü, tenimi emdi ve okşadı ve ben bir inilti tuttum.

— Sen benim fantezimsin, Iris.

Eli boynuma dolandı ve sıkıca sıktı. Bakışlarımla buluşmak için yüzünü kaldırdı ve göz bebeklerinin arzuyla dolduğunu gördüm. Vücudu benimkine daha da sıkıca bastırdı ve erkekliğini bir kez daha bacaklarımın arasında hissettiğimde dudaklarım ayrıldı.

— Bana sadece birkaç gün ver... ve tamamen senin olacağım.

Şehvet dolu hareketlerine devam ederken alnıma bir öpücük kondurdu. Kasıklarımın ona karşı zonkladığını hissettim ve tutamadığım bir inilti ortaya çıktı.

— Seni daha fazla bekletmeyeceğim, söz veriyorum.

Boynumu bırakıp saçlarımı tuttuğunda ürperdim. Gözlerini benden alamıyordu, dudakları dudaklarıma değiyordu.

— Daha fazla bekleyemezsin Lakestone, sabırsız olan bir tek benmişim gibi davranma.

Onu hızla ittim ve kendimi ona sarılmış halde buldum. Elimle saçlarını kavradığımda arzuyla yanan gözleri bana sabitlenmişti. Bir iniltiyi bastırduğunda heyecanım bir kademe daha arttı.

Saçını çekmemden hoşlanıyor.

Elleri kalçalarımın üzerinde durdu ve leğen kemiğimi sallayarak yüzümü onunkine yaklaştırdım.

— Çok sabırlıyım, prensesim ve soğukkanlılığımı korumayı bilirim. Ki sen bunu yapmakta zorlanıyorsun.

Saçlarını daha sert çektim ve bir inilti daha boğazında düğümlendi. Parmaklarımı kot pantolonundaki çıkıntının üzerine koyarken dudaklarım boynunu sıyırdı. Dudakları ayrıldı ve benimkiler memnuniyetle gülümsedi.

— Ne oldu? Her koşulda soğukkanlılığını koruduğunu sanıyordum.

— Bırak da lanet olası parayı bulayım," diye homurdandı, çenemi sıkıca kavrayarak, "ve sana verdiğim ilk sözü hatırla.

Bir anda kendimi sırt üstü yatağa uzanmış, Kai üstümde, bedenim onun için haykırırken buldum.

— Çünkü bu sözü tutmaya niyetliyim. Ama söyle bana, Iris... kendini bana vermek ister misin?

Bacaklarımı beline doladı ve başımın üzerinde sabitlemek için bileklerimi tuttu.

— Eğer kim olduğumu ve ne gördüğümü öğrenseydin... ellerimin sana dokunmasına izin verir miydin, Iris? Ağzımın seni öpmesine izin verir miydin?

Sessiz kaldım.

— Dilimin seni tatmasına izin verir misin? Sana bakmama izin verir miydin? Her şeyi öğrendikten sonra hala benim olmak isteyeceğini mi sanıyorsun?

— Evet.

Vücudunu benimkine bastırdı, kalçalarımın arasında ani bir hareket yaptı ve dudaklarının boğduğu bir inilti çıkardı benden. Dillerimiz tekrar buluştu ve bana ikinci, daha da yoğun bir hamle yaptı.

— Benim için iyi bir kız olacaksın, değil mi? Başımı salladım.

— Senin sözlerin.

— Evet.

Kai kalçalarımı kavrayarak beni altına aldı, sonra hareket etmesini engellemek için leğen kemiğimi sıkıca tutarken boğuk bir hırıltı çıkardı. Birkaç dakika sonra, düzensiz nefes alış verişlerimiz sessizliği doldururken, dudaklarını tekrar alnıma koydu ve usulca fısıldadı:

— Belki on beş dakikamız kaldı. Gidip şu lanet parayı alalım.

Bir saat sonra.

Jacob aktif olarak tavan arasını arıyordu. Birkaç deste nakit para bulmuşlardı ama paranın çoğu hiçbir yerde yoktu. Yüksek sesle konuşamadığımız için sohbet grubumuzdaki mesajlarla iletişim kurduk.

Jacob'dan:

> En üstte Iris'in ailesinin fotoğrafları var, üzgünüm ama iyi görünümlü bir çift değillerdi.

Kai Lakestone tarafından:

> Lanet parayı ara. Zamanımız yok.

Théa'nın odasına girdiğimde onu huzur içinde uyurken gördüm. Marc'ın parayı nereye saklamış olabileceğini görmek için etrafıma bakındım. Ahşap zemin ayaklarımın altında gıcırdıyordu ve Théa'yı uyandırma düşüncesi beni korkutuyordu. Benim yüzümden ona uyuşturucu vermelerini istemiyordum.

Çekmeceler, dolaplar... Etrafı karıştırdım, herhangi bir yerde saklı olabilecek para aradım. İçten içe, burada bulmamış olmayı diledim.

Jacob'dan:

> JACKPOT! ZEMİNİN ALTINA BAKIN!

Kalbim çılgınca atıyordu. Ayağımı hafifçe yere vurarak parkenin altında saklanabileceği bir yer bulmayı umdum. Sonra yatağın altına bakmak aklıma geldi. Uyuyan Thea'ya bakarak çömeldim ama telefonum cebimden kaydı ve bir gümbürtüyle yere düştü.

— Iris mi?

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin.

— Evet, Prenses? Merhaba," dedim yavaşça ayağa kalkarak.

Yarı açık gözleri pencereden süzülen zayıf ışığa bakıyordu. Thea şaşkınlıkla bana baktı.

— Terliklerini arıyordum. Eskiden onları yatağının altında saklardın," dedim bu alışkanlığı hatırlayarak.

— Babam bir bavula sığdırmak için onları taşımak zorunda kaldı," diye yanıtladı uykulu bir şekilde. Şimdi dolaptalar.

Bana yaslandığında kalbim yeniden çarpmaya başladı. Derin bir nefes aldım, telefonumu yere bıraktım ve bir çift terlik almak için dolaba yöneldim. Ellerim titreyerek yatağa geri döndüm ve telefonumu sözünü ettiğim bavulun arkasına ittim.

— Iris, sana söyledim, yatağın altında değiller," diye fısıldadı Théa arkasını dönmeden. Babam da bavula dokunmamı istemiyor.

Serbest düşüş hissi midemi bulandırdı ve beni neredeyse nefessiz bıraktı. *Piç herif onu Thea'nın odasına iyi saklamıştı.*

— Git uyu prenses, ben de yatağının altından telefonumu alıyordum," diye cevap verdim, kalbimin göğsümde çarptığını hissederek.

— Sana yardım etmemi ister misin?

— Hayır, uyumaya devam et," dedim aceleyle, bavulu kendime doğru çekerek.

Merak etme, ben hallederim.

Ben hiçbir şeyi yönetmiyorum.

Bavulu her an patlayacakmış gibi tutarak, şaşırtıcı bir incelikle saklandığı yerden çıkardım. Telefonumu cebime soktum ve Thea'ya bakmadan odadan çıkmadan önce çantayı aldım.

Sesi beni yakaladığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu:

— Iris mi?

Arkamı dönmeden elimi kapı koluna koydum, midem düğümlenmişti ve kekeledim:

— Yoksa... Evet mi?

— Önümüzdeki birkaç gün gelip bizimle kalabilecek misin? Kalır mısın?

Karanlıkta kapıyı yavaşça kapattım ve fısıldadım:

— Söz veriyorum, bana birkaç gün ver, geri gelip geceyi seninle geçireceğim.

Kapı kapandıktan sonra odama koştum ve kapıyı arkamdan kilitledim, alnımda boncuk boncuk soğuk terler vardı. Bavulun içinde ne vardı? Para mıydı?

Lanet olsun, kilitli.

Kai Lakestone tarafından:

> Iris, kapıyı aç.

Kai'nin mesajı beni korkuttu. Kapıyı açıp onu içeri aldım. Bavulu gördüğünde bana sorgulayıcı bir şekilde baktı. Cevap olarak omuzlarımı silktim ve o da yaklaşarak keskin bir hareketle kilidi kırdı.

— Kodu tahmin edecek vaktim yok.

Affedersin, Rambo.

İçeride mükemmel bir şekilde düzenlenmiş para destelerini keşfettiğimde kalbim durdu.

— Yüz dolarlık banknotlar," dedi Kai, "12 milyon dolardan burada en az bir milyon dolar var. Jacob yukarıda 800.000 dolar bulmuş olabilir ve geri kalanı da...

Elinde ağzına kadar dolu üç büyük çöp torbası ve bir sırt çantası taşıyan Jacob'ın gelişiyile konuşması yarıda kesildi.

— Ding, dong, Noel Baba geldi.

Yatağımın üzerindeki valizi fark etmeden önce sırt çantasını ve valizleri yere attı.

— Tavan arasına ondan başka kimsenin erişimi yok, tüm anahtarlar onda," diye açıkladım, notlarla dolu çantalara bakarak.

— Daha sekiz tane var." diye hesapladı Kai. Hâlâ odası var...

Endişe uzuvlarımın titremesine neden oldu. Odalarına girdiğimizde annemin ya da Marc'ın uyanabileceği düşüncesi midemi bulandırıyor.

— Kimse uyanmadı mı?" diye sordu Kai.

— Hayır, yalan söyledim. Hiçbir şey duymadım. Bunların hepsini arabaya nasıl koyacağız?

Kai parayı inceledi, sonra dikkatini tekrar Jacob'a çevirdi.

— Ewing beş saat uzaklıkta, dostum, ama hızlandırırsam üç saate indirebilirim.

— Bütün parayı al," diye emretti Kai, "yükledikçe ayarlarız.

Jacob bastırılmış bir kahkaha attı ve öneride bulundu:

— Arabasını birkaç saatliğine bize ödünç verip veremeyeceğini sor.

— Arabası," diye Kai onun sözünü kesti, "lanet arabası!

Jacob gözlerini kocaman açtı ve karşılık verdi:

— Ama sen aptalsın, o kadar paranın fark edilmeyeceğini düşünüyorsun...

— Tabii büyük bir şey saklayabileceğiniz bir yere saklanmadıysa," diye yanıtladı Kai, "torpido gözünden bahsetmiyorum.

Kaşlarımı çattım, nereden bahsettiğinden emin değildim. Arabadaki hiçbir şey bu kadar büyük bir hacmi tutabilecek gibi görünmüyordu.

— Bagajda, stepnenin olduğu yerde," diye açıkladı Kai kendinden emin bir şekilde. Bu neden her zaman bu kadar uzağa park ettiğini açıklıyordu.

Beni elimden tutup şöyle dediğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve gözlerim büyüdü:

— Arabasının anahtarlarını alacaksın...

Yoldan çekildim ve onu geri çevirdim:

— Bu söz konusu bile olamaz.

— Ben de seninle geleceğim," dedi, bakışları benimkileri delip geçerek. Bu kadar korkak olmayı bırak.

Ve bir anda, kendime rağmen, kendimi annemin yatak odasında buldum.

Ben hareketsiz kalırken Kai kıcımların üzerindeydi ve ısrar ediyordu.

— Iris, seni parçalara ayıracağım," diye fısıldadı kulağıma.

— Neden büyük bir adam gibi kendi başına gitmiyorsun?" Panik içinde nefes alıp vermeme rağmen bunu ifade edebildim.

Annemin uyandığında beni kapısının önünde bulacağı düşüncesiyle gergindim, acı verici bir şekilde gergindim.

— O kadar da kırılgan olmadığını söyleyen sen, bana nelerin olduğunu göster," diye fısıldadı kulağıma.

İçimi öfke kapladı, yanaklarım kıpkırmızı oldu. Gururum incinmişti, sessiz kalmaya özen göstererek odaya girdim. Kai'nin yanında, durum kontrolden çıkarsa kullanılmaya hazır dozlarda yatıştırıcı olduğunu aklımdan çıkarmadım.

Kayınpederimin yanındaki dolaba doğru yürüdüm. Karanlık beni kör ederken kalbim göğsümden fırlamaya hazırdı. Etrafı yokladım, bir şeyi devirmediğime dua ettim ve çok geçmeden parmaklarım metale rastladı. Araba anahtarları olduğunu doğrulamak için etrafı yokladım.

Kai haklıydı: Para arabadaydı. Marc anahtarlarını ön kapının yanında bırakırdı.

— Mmm...

Yatakta biri kıpırdandığında ruhumun bedenimden kaçmak üzere olduğunu hissettim, muhtemelen Marc'tı. Anahtarı dikkat çekmeden aldım ve mümkün olduğunca sessizce geri çekildim. Çok geçmeden sırtım bir şeye çarptı.

— Ailenin önünde olmaz," diye mırıldandı Kai, sesi imalarla doluydu.

Geri adım atıp kapıyı açtı. Eli karnıma dolandı, beni kendisine doğru bastırdı ve aynı anda bizi odadan uzaklaştırdı. Çevik bir hareketle, ses çıkarmadan kapıyı kapattı. O kadar yakındım ki burnum neredeyse kapıyı sıyracaktı.

— İlk başta bu parayı bulmak istemedim çünkü bu kendimi senden ayırmak zorunda kalacağım anlamına geliyordu... Ama şimdi...

Anahtarı almak için elini benimkinin içine soktuğunda omurgamdan bir ürperti geçti.

— Tek düşünebildiğim bu.

Ben Jacob'a odamda katılırken o sessizce uzaklaştı ve merdivenlerden indi. Jacob Noel sabahındaki bir çocuk kadar neşeli görünüyordu, yüzünü aydınlatan bir gülümseme vardı.

— Kendimi bir uyuşturucu baronu gibi hissediyorum, şu paraya bak sevgilim," diyor.

Çöp torbaları bu yolculuğu kaldıramayacak kadar inceydi, bu yüzden Jacob zaten neredeyse dolu olan sırt çantasına para doldurmakla meşguldü. İçgüdüsel olarak dolabımdaki tüm büyük spor çantalarını çıkardım. Açılan bir kapının sesi kanımı dondurdu ve gerildim. Jacob hareketlerini durdurdu ve elimde telefon, hızla Kai'ye arabadan uzak durması için onu uyaran bir mesaj yazdım. Jacob her şeyi o kadar acele ve düzensiz bir şekilde çantalara doldurmaya başladı ki oturma odasından duyulabileceği izlenimine kapıldım.

Jacob'dan:

> Kai, çantaları Iris'in penceresinden atacağım.

Kai Lakestone tarafından:

> Bir amatör gibi yanımda içi para dolu plastik torbalar taşımayacağım.

Jacob'dan:

> Ama bunlar spor çantası!

Kai Lakestone tarafından:

> TAMAM.

Kapının yanında durup şüpheli bir ses olup olmadığını dinledim ama hiçbir şey yoktu. Sessizlik geri gelmişti. Jacob ise spor çantalarını pencereden odamın çatısına taşımakla meşguldü. Fısıldaştığını duyabiliyordum, şüphesiz eve yaklaşmış olması gereken Kai ile iletişim kuruyordu.

Üst kattaki kapının çarpma sesi beni irkiltti. Nefesim kesildi, midem düğümlendi. Buradan kaçmak, lanet bir hırsız gibi gecenin içinde eriyip gitmek istiyordum. Birkaç uzun dakikadan sonra Jacob odama döndü. Etrafı karıştırıp başka çanta aradı ama hiç kalmamıştı.

— Kız kardeşinin odasında.

Midem kurşun gibi ağırdı ama başka seçeneğimiz yoktu. Dikkatli bir şekilde kapıyı açtım, en ufak bir

Hareket. Kapıyı arkamdan dikkatlice kapattım ve üvey kız kardeşimin odasına yöneldim.

— Iris mi?

Marc'ın sesini duyduğumda ürperdim ve kalbim küt küt atmaya başladı. Banyoya yakındı, hâlâ kapı aralığındaydı, kapı açıktı, ışık kapalıydı. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

— Bu saatte ne yapıyorsun?

Dehşete kapılmıştım, sesinde tamamen uykuda olmadığını gösteren bir berraklık hissediyordum. Her şeyi anladığı izlenimine kapılmıştım.

— Hava... Hava soğuk, o yüzden... Thea'dan battaniye getireyim," diye kekeledim, karanlıkta onun bakışlarından kaçarak.

— Bu yüzden mi bizim odamıza da girdin?

Nabzımın o kadar hızlı attığını hissediyordum ki Marc'ın da bunu duyabileceğinden ve sözlerinin baskısı altında kalbimin duracağından emindim.

Beni gördü.

— Evet, ama hemen çıktım, seni uyandırmak istemedim," diye cevap verdim, soğukkanlılığımı korumaya çalışarak. Özür dilerim, ben sadece...

— Hayır, merak etme. Sen çıktığında uyandım," dedi Marc banyodan çıkarken. Ben de gecenin bu saatinde ne yaptığını merak ediyordum.

Gergin bir kahkaha attım ve geçmesine izin vermek için yer değiştirdim.

— Thea'nın dolabına bak ve eğer bulamazsan odamıza geri gel, eminim senin için bir tane bulabilirim.

— Çok teşekkür ederim Marc," diye cevap verdim, odasının kapısını açtığını duyunca.

Istırap midemi düğümledi ve her tarafım titredi. Hemen Kai ve Jacob'a bir mesaj gönderdim.

> Marc uyandı, koridorda yanından geçtim. Şimdi odasına girdi, bu yüzden sessiz olun ve penceresini görmeyin.

Kai Lakestone tarafından:

> Lanet koridorda ne yapıyorsun!

Açıklamak için acele ettim ve sonra bir gölge gibi Thea'nın odasına girdim. Genellikle tatillerde kullandığı ve nerede bulacağımı bildiğim iki büyük çantası vardı. Onları aldım, odadan çıktım ve durup Marc'ın varlığına dair herhangi bir işaret olup olmadığını dikkatle izledim. Ama hiçbir şey yoktu, ne bir ses, ne de ondan bir iz.

Neredeyse koşarak odama döndüm, nefesim kesilmişti ve vücudum titriyordu, dışarıdaki yapraklar kadar titriyordum, kar kadar soğuktu. Endişe içimden geçiyor, varlığımın her zerresini titreştiriyordu. Torbaları Jacob'la doldurdum ve çok geçmeden tüm çöp torbaları boşalmıştı. Sanki taşınmaya hazırmışız gibi etrafımız büyük çantalar ve bir bavul dolusu eşyayla çevrilmişti.

— Kai arabanın yerini değiştirmeye gitti, böylece Marc'ın arabasının bagajı bizimkinin yanında olacak," diye bilgilendirdi Jacob beni.

— Ama gürültü yapmayacak mı?" diye endişelendim, sesim boğuk çıkıyordu.

— Motoru çalıştırmayacak, sadece el frenini indirip gücünü ve direksiyonu kullanacak," diye beni rahatlattı Jacob. Bu kadar mı, her şeyimiz var mı?

Başımı salladım ve çatıya tırmanmadan önce iki çantayı aldı. Onu takip ettim ve soğuk yanaklarımı ısıtırken titredim.

Kai arabayı yeniden konumlandırı, annemin yatak odasının penceresine baktı. Marc'ın arabasının kilidini açtı ve bagajda bulduklarının bir fotoğrafını bize gönderdi: çok sayıda para destesi, şimdiye kadar bulduğumuzdan daha fazla. Kai'ye göre belki 5 ya da 6 milyon, Ewing'e vardığımızda sayacaktık.

Jacob Marc'ın anahtarlarını dolaba geri koyarken ben de anneme aceleyle ayrılışımızı haklı çıkaracak uyduruk bir açıklama içeren bir not bıraktım. Tek istediğim buradan gitmekti. Çabuk.

Yolcu tarafında, Kai'nin k u c a ğ ı n d a otururken arkada ve bagajda yığılı duran çantalara, oraya buraya saçılmış notlara baktım. İçindeydik

Evden birkaç dakika uzakta, Jacob zifiri karanlıkta hiç duraksamadan arabayı sürmüştü, buğulu camlar polisin görüş alanından uzakta bir nebze rahatlık sunuyordu.

Sırtımı Kai'nin göğsüne dayayarak birkaç kez uykuya dalmıştım. Hydewood'dan uzakta, Kai'nin kollarında kendimi daha rahatlamış hissediyordum. Sanki omuzlarımdan bir yük kalkmış gibiydi.

— Uyuyor, onu içeri götürün," diye mırıldandı Jacob. Parayla ben ilgilenirim.

Kai beni içeri taşıdı, evin tanıdık kokusu eşikten itibaren beni sarmaladı. Kısa süre sonra bir kapıyı açtığını ve beni nazıkçe yatağa yatırdığını duydum - onun yatağına.

Ceketimi çıkardı ve fısıldadı:

— Iris? Üstünü değiştirmelisin, biz geldik.

Odadan çıkmadan önce bana bol bir tişört verdi ve beni yarı uykulu bir halde yalnız bıraktı. Üzerimi değiştirdim ve yatağına uzanmadan önce onun üstünü giydim, içimi bir güven duygusu kapladı. Ama onu geri istiyordum, onun varlığını yanımda hissetmek istiyordum.

Birkaç dakika sonra iki adam yeniden ortaya çıktı. Kai beni sıcak çarşaflarına sararken bir yandan da kısık bir sesle Jacob'la konuşuyordu.

— Hesap açılıp çalışmaya başladığında Mason ile iletişime geçeceğiz.

— Muhtemelen tükenecektir," diye mırıldandı Jacob.

— İhtiyaç halinde ilk birkaç hafta boyunca çalınan milyonlarımız hala mevcut.

Göz ucuyla Kai'nin kütüphaneye doğru yürüdüğünü ve bana doğru döndüğünü gördüm; hemen gözlerimi kapattım. Ayak sesleri duyuldu ve aniden iki adam arasındaki gerilim arttı.

— Umarım onları atarsınız," diye mırıldandı Jacob, "onları bir sonraki pedimizde istemiyorum.

Gözlerimi açtım ve Kai'nin Jacob'a keskin bakışlarını yakaladım.

— Onsuz yapamam ve bunu biliyorsun.

— Ya küçük prensesiniz öğrenirse? Yirmi aynalı gizli bir odanız olduğunu.

— Çeneni kapalı tutarsan öğrenmez," diyerek Kai onun sözünü aniden kesti. Öğrenmesini istemiyorum.

— Ona söylemelisin," diye ısrar etti Jacob. Eğer onu önemsiyorsan, bunu bilmesi gerekir.

— Bunu neden yapsın ki? Senin haftalardır gördüğün gibi kabuslar görsün diye mi?

— Ne yani? Kendi başına öğrenmesine izin mi vereceksin?" diye yanıtladı Jacob. Her tarafı kanla kaplı odayı gördüğünde kaçacaktır. Bir açıklamayı hak ediyor.

Kai sessiz kaldı. Sonunda Jacob içini çekti.

— Mason'ın tedaviyi sonuçlandırmasını istemiyorum," diyor Kai. Bunun bir olasılık olduğunu düşünmemeli, özellikle de Iris'le.

Tedaviyi tamamlıyor musun? Benimle mi?

Jacob'ın yanında oturup televizyon izlerken, o 10 milyon dolara ulaşmak için iki makineyle sonsuz para tomarlarını saydı. Kalem kulağının arkasında, bir muhasebeci gibi, *The Bachelorette*'i izlerken bir deftere notlar alıyordu. Düşüncelerim hâlâ bir gece önceki konuşmalarıyla bulanıktı. Kai'nin öfkeli sesindeki panik gibi, aynalar ve kan görüntüleri de gözümün önüne geldi. Kai de henüz dönmemişti, sabah Mason'la konuşmak için ayrılmıştı. Muhtemelen parayla birlikte değil, çünkü miktar doğru olana kadar bekleyeceğini söylemişti.

— Gerçekten de çaldığın paranın karşılığını alacağını düşünüyorum, sevgilim," dedi Jacob, dudaklarında aşırı heyecanlı bir gülümsemeyle. Yakında hayatını geri alacaksın.

Önceki hayatım. Kai ve Jacob olmadan.

— Evet.

Bu son birkaç ay hiç yaşanmamış gibi mi davranacaktık?
Beni korumak için beni kaçıranlarla iletişim kurmaya devam edecek miydim?

"Birlikte çalışıyoruz.

Box'taki eski halimize geri dönüp hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaktık? Yakınlaşmamışız gibi mi davranacaktım? Beni görmezden gelirse, bana sırtını dönerse ne olacaktı? Bunu atlatabilecek miydim bilmiyordum.

Ona gülünç bir şekilde bağlanmıştım, onun şefkatine muhtaçtım. Onun korumasına. Korkularım ve endişelerim düşüncelerimi alevlendirdi, varsayımlarım sanki kendimi korumak için aceleci sonuçlara dönüştü. Kendimi en kötüsüne hazırlamak, acı çekmekten kaçınmak için.

— 7 milyon...

Söylediklerinde ciddi değildi. Seni umursamıyor ve sen de aksini düşünecek kadar aptalsın.

— 7,5...

O da herkes gibi seni bırakacak. Sana güvenmiyor.

— 8...

Onun için doğru kişi değilsin. O senden daha iyisini hak ediyor.

— 8,5...

Annem haklı. Annem haklı. Senden daha iyi olacak.

— 9...

Seni asla sevmeyecek.

— 10 MİLYON DOLAR, BEBEĞİM!

Jacob deli gibi zıplarken kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. Sevincini paylaşmak için beni sarstı ve ben de ona karşılık verdim, bu sırada kapının kilidi açıldı.

Kai giriş yaptı... Elinde bir kutu mu vardı?

—Büyük ikramiyeyi kazandık, MEC!" diye bağırdı Jacob, kendinden geçmiş bir halde. 10 MİLYON DOLAR VAR!

Bana bakan Kai rahat bir nefes aldı.

— Mason'ı ara, ona her şeyi aldığımızı söyle," diye emretti Kai, gözleri hâlâ bana sabitlenmişti, "hadi.

Gergin bir şekilde elimi saçlarımdan geçirdim ve onu odasına kadar takip ettim. Kalbim küt küt atıyordu. Oturdum ve Kai kapıyı arkamızdan kapatarak bizi odada yalnız bıraktı, kutusu hala elindeydi.

— Nedir bu?" diye sordum, merakım daha da artmıştı. Bana oldukça ağır ve deliklerle dolu olan kutuyu uzattı.

— Bu senin için.

Gözlerimi kocaman açarak kutuya baktım. İçinde bir şeyler kıpırdanıyordu ve açmaya başladığımda kalbim yeniden hızlandı.

— Rufus olmadan tek başına sıkılacağını biliyorum.

Küçük bir hayvan dışarı çıktığında bir hıçkırık beni şaşırttı. Bir kedi yavrusu. Bir sphynx'ti, şaşırtıcı derecede yumuşak bir cilde sahip küçük tüysüz bir yaratıktı. Bir anda içimi bir korku sardı. Kalp atışlarım hızlandı. Bu bir veda hediyesi miydi? Çişimi tek başıma yapacağımı söylemişti. Tek *başına*.

Onun uzaklaştığını görme korkum daha da arttı ama bir şey söylemeye cesaret edemedim. Kedi tiz bir miyavlama sesi çıkardı ve bana baktı. Hıçkırıklarımı tutamadım. Bir yeşil göz, bir mavi göz.

— Hayali hayatınızda bir sphynx'iniz olduğunu söylemişsiniz... Belki ona bakarak kendi gözlerinizi de onunki kadar sevmeyi öğrenirsiniz.

Onun sözleri zaten çalkantılı olan duygularıma yeni bir karmaşıklık kattı. Parmaklarımı koklayan yavru kediye yakaladım, Kai'nin hareketi karşısında tamamen şaşkına dönmüştüm.

— Kai... Ben...

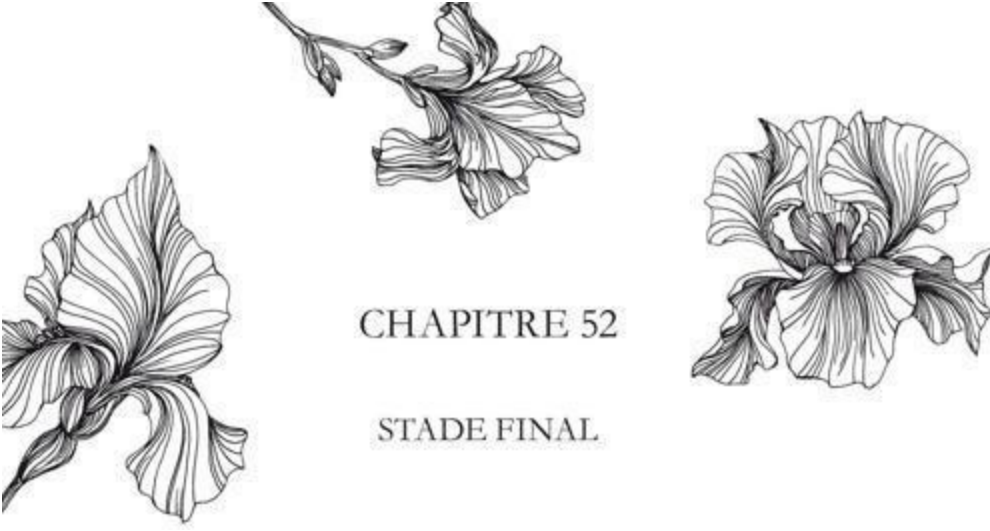
— O bir dişi, ona bir isim vermedim... O senin... yani... şey...

Yavru kediye yere bırakıp ayağa kalktım. Mutluluk, ama aynı zamanda korku ve belirsizlik varlığımın her zerresini doldurdu. Kollarım aniden boynuna dolandı, gözyaşlarım özgürce akarak omzunu ıslattı.

— Ona Kırmızı demek istiyorum... Çok teşekkür ederim, ben...

Cümlemi bitiremeden, hissettiğim her şeyi ifade edemedi Jacob'ın sesi bizi böldü.

— Kai?" diye araya girdi Jacob kapının arkasından, "Mason bizi görmek istiyor... üçümüzü de, bu gece.

— Sorun olur mu?

— Normalde evet," diye fısıldadım son kutuyu yerine koyarken. Saç maşamı geri getirmek için gerçekten zahmet ettin mi?

Jacob eğlenen bir gülümsemeyle omuz silkti.

— Vernon.

İfadesi hafifçe değişti ve suçluluk duygusu içimi kemirirken üzgün bir yüz ifadesi takınmama neden oldu.

Bu soruyu neden sordum ki? Aptalca.

Aptal.

Aptal.

— Neden ona Kırmızı adını verdin?" diye sordu Jacob, bakışları dairemi keşfeden küçük kediye t a k ı l m ı ş t ı .

Yavru kedi yeşil kanepemin üzerinde geziniyordu ve kanepeyi tırmalamaya başlamadan önce onu uzaklaştırmak için acele ettim.

— Kırmızı mı? Şey, bilmiyorum... R ile başlayan bir isim istedim... ve kırmızıyı severim, yani...

Yaramazca gülümsedi. Yalan söylememiştim... Sadece birkaç detayı atlamıştım. *Kutu* için kırmızı... *çilekler* için... *kırmızı* için. Kırmızı.

tadı için ilek.

— "Vernon bütün gün onunla övünürdü çünkü... cinsi," dedi Jacob yarı gülümseyerek. 'Ben hep tüysüz olduklarını sanırdım ama daha çok kuş tyne benziyor, değil mi? Dokununca gerçekten çok farklı.

Kaşlarını attım.

— Kel bir adam için bardağı taşıran son damla.

İnsanlarla ilgili yorumlara tahammül edebiliyordum ama söz konusu hayvanlar, özellikle de Kırmızı olduğunda çok korumacı oluyordum.

Ayrıca... Sphynx'ler çok pahalıdır, bir servete mal olmuş olmalı...

Jacob bir kahkaha patlattı ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım. Ama Vernon'un yokluğu hâlâ üzerimizde baskı yaratıyordu. Onun ani gidişı hepimizde büyük bir boşluk yaratmıştı... *Kai hariç.*

— Ondan haber aldın mı?" diye sordum. Jacob başını salladı ve kaşlarını kaldırmama neden oldu.

— Tüm bunlar sona erdiğinde, sen güvende olduğunda ve Mason için görevimiz tamamlandığında, onunla konuşmayı planlıyorum," diyor birkaç kutuyu taşıyarak. Bir açıklamaya ihtiyacım var. Tek isteyeceğim bu.

— Kai'ye söyleyecek misin?" diye sordum, koltukta yan yana otururken.

Bana kaçamak bir bakış attı, yüzünde kısa bir gölge geçti. Cevabı kendisi bulmuş gibi görünmüyordu. Vernon'la olan olaydan beri Jacob'da bir değişiklik fark etmiştım. Kai'nin önünde hiçbir şey belli etmemeye çalıştığını görebiliyordum. Kai sadece onu korumaya çalışıyor olsa bile, onun durumunu anlıyordum. Paralı askerin kendisini tam olarak onun yerine koyamayacağını, her şeyi kavrayamayacağını biliyordu.

— Vernon'la konuşana kadar ona bir şey söyleme," diye öğüt verdim Red'in küçük başını nazikçe okşayarak. Kai çok korumacıdır. Onu bir daha görmeni istemeyecektir.

Jacob bir an düşündükten sonra başını salladı.

— Anlamadığını biliyorum" diyor, gözleri yavru kediye sabitlenmiş bir halde. Ama onu suçlamıyorum. Bu onun hatası değil. Ayrıca... kendi yöntemleriyle beni uyarmaya çalıştı. Vernon'a hiç güvenmedi.

Organizasyon'daki o akşamı hatırladım. Vernon kolunu bana doladığında Kai ona ters ters bakmıştı. O zaman Kai'nin kıskançlığının yersiz olduğunu düşünmüştüm çünkü Vernon sadece erkeklerle ilgileniyordu. Ama Kai düşündüğümüzden daha fazlasını biliyordu.

— Sen... Sen hala... Hala onu seviyor musun?

Jacob bana alaycı bir bakış attı.

— Elbette Iris, dört yıldır sevdiğim birini unutabileceğimi gerçekten düşünüyor musun? Kim olduğumu sanıyorsun? *Kai* mi?

Onun yorumu beni hazırlıksız yakaladı. Gülümsemem dalgalandı ama dudaklarımda dondurdum.

— Sence Kai unutabilir mi?" diye sordum, rahat görünmeye çalışarak.

— İnsanlara bağlanmasını beklemeyin. Duyguları her zaman en sonda gelecektir. Hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam edecektir.

Nabzım kulaklarımda atıyor, her atış bir öncekinden daha karanlık bir senaryoyu çağırıyor. Gerçekten de hiçbir şey olmamış gibi sevdiği birinin sayfasını çevirebilir miydi? Çalkantılı düşünceler sel gibi akıyor, beni bir güvensizlik okyanusunda boğuyordu. Beni unutacak, hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaktı? Sadece beni becerip gitmek mi istiyordu? Bana söylediği her şey samimi miydi?

Bundan sonra beni terk edecek. Ben onun için sadece bir görevim. Ama bana bir kedi yavrusu verdi.

Suçluluk duygusundan, başka bir şey değil.

— Düşünmeyi bırak, Simones," diye nefes aldı Jacob, beni gerçekliğe geri döndürerek. Seni her zaman düşüncelerinde tutacağına dair sana güvence veremem. Ama bir kez olsun... Seni unutacağına da söz veremem.

Bana tutunduğum ince bir umut ipliği sunmuştu. Ariadne'nin ipliği gibi, bunun da beni labirentten çıkaracak kadar güçlü olmasını umuyordum.

şüphelerim. Çünkü beni hatırlamasını istiyordum... Benim bir istisna olmam gerekiyordu. Beni kaybetme fikrinin aklının ucundan bile geçmediğini bilmeliydim.

— Ne zaman gidip Mason'ı görmeliyiz? Hem neden üçümüzü de çağırды ki?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

— Bilmiyorum ve içimde kötü bir his var. Özellikle de bu sabah Kai ile konuştuğu için.

Jacob'a sorgulayan bir bakış attım.

— Evet, Kai onunla birlikteydi" diye devam etti. Bu da olayı daha da garipleştiriyor. Ama bu Mason. Yaptığı her şey şüpheli.

— Mason Organizasyon'u tek başına mı yönetiyor?

Kaşlarını çatdı.

— Bu anı soru neden?

Omuzlarımı silktim ve ona önsezimi söyledim:

— Sadece L'Organisation'ın başında yalnız olmadığını hissediyorum.

— Biliyor musun tatlım, ne kadar az bilersen o kadar iyi olur," diyor bir sigara çıkararak. Bazı bilgileri bilmemek daha iyidir. Bu seni sadece tehlikeye atar.

— Tüm bunlardan sonra Örgüt'le hiçbir ilgim kalmayacak," diye karşılık verdim. Sadece nasıl çalıştığını ve her şeyin nasıl başladığını anlamak istiyorum.

Biraz zaman geçmesine izin verdim ama Jacob yanağının içini ısırarak tereddüt etti. Daha fazlasını bilmem gerekiyordu. Ve onun bana yardım edebileceğini biliyordum.

— Kai bana çocukluğuyla ilgili bazı detaylar anlattı," dedim sessizce. Bana göldeki cesetten ve babasının nasıl tepki verdiğinden bahsetti. Mason'ın babasını hayatı boyunca tanıdığını biliyorum... birlikte hizmet etmişler. Yakındılar, değil mi?

Jacob'ın gözleri biraz açıldı, Kai'nin şimdiye kadar anlattığı her şeye şaşırmıştı. Bir an için kelimeleri arar gibi oldu, sigarası parmaklarının arasında unutulmuştu.

— Yakın olmanın ötesindeydiler. Silah kardeşiydiler," diye itiraf etti sonunda. Savaş onları değiştirdi. Kai... Kai, tabiri caizse, savaşın artçı etkilerini yaşadı. Babası ve Mason'ın sırları vardı, birlikte yaşadıkları ve kimseyle paylaşmadıkları şeyler. O gün gölde olanlar sadece bir başlangıçtı.

— Peki L'Organisation tüm bunların neresinde?

Gözlerini kapattı, başını kanepeye yasladı ve sigarasını üfledi. Bana cevap vermeyecekti ama sözleri zihnimde yer etmeye başlamıştı.

— Babası ona inanmadı," diye devam ettim, "onu bu kişinin ölümüne neden olmakla suçladı. Ve bütün gece dışarıda kaldığı için soğuğa karşı duyarsızlaştığı gerçeği... Düşündüm ki... başka türlü istismar veya ihmale maruz kalmış olabilir. Ama Mason'la olan bağlantıyı hiç kurmamıştım.

Jacob bana bakıyordu. Kalbimin daha hızlı attığını hissedebiliyordum. Daha önce yüksek sesle düşünmemiştim ama ben konuştukça yapbozun parçaları bir araya gelmeye başladı.

— Ve bir "tedavi" var... Kai'nin bu tedavi yüzünden travma sonrası stres bozukluğu yaşadığını zaten kabul etmiştiniz. Ve Ewing'e, Kai dedi ki... dedi ki... "eğer lanet tedaviyi yaratmamış olsalardı"... *onlar*...

— Lütfen bir şey eklemeyin" dedi.

Ama ben çenemi kapalı tutamadım.

— Her şey bir araya geliyor. Mason'ın, Kai'nin babasının, örgüt'n i içe geçmiş hikyeleri... Hepsi Kai'yle ve onun yaşadıklarıyla bağlantılı. Mason ve Kai'nin babası Organizasyon'un merkezindeydi ve Kai de işin içindeydi. Bu kadar mı?

Jacob bana uzun uzun baktı.

— Iris.

— Lütfen bana cevap ver," diye yalvardım ona, gözlerim parlıyordu. Anlamam gerekiyor.

Sessizlik uzadı, kalbimin arpıntısıyla vurgulandı. Düşüncelerim sorular ve belirsizliklerle doluydu. Bu hikâyeyi anlamam gerekiyordu, özellikle de ben de tali bir kurban olduğum için.

Jacob derin bir nefes aldı ve sonra burnunun kenarını sıktı.

— Bakın, tüm sorularınıza cevap veremem. Ama evet, Kai'nin babası ve Mason... (Tekrar durdu ve ben ona baktım.) Yaklaşık bir buçuk yıl içinde Mason liderliği bırakacak. Sıra Kai'nin babasında olacak.

Duyuru nefesimi kesti. Kai'nin babası hala hayatta olmakla kalmıyordu... aynı zamanda Organizasyon'un başındaydı!

— Peki babamın bu olaydaki rolü nedir?

— Organizasyonun nasıl çalıştığını biliyor. Hatta önemli hissedarlardan biriydi ve Mason'ın Kai'nin babasına kıyasla bir kuzu olduğunu biliyor. Mason'ın iktidarda beş yılı var, ardından üyelerin oyuyla kendisine verilebilecek bir beş yıl daha var. Ancak on yıl en fazla on yıldır ve sonra istifa etmesi gerekir. Mason'dan önce, Kai'nin babası yetkiliydi. Ama on yıl önce üyeler Mason'ı tercih etti. Şimdi onun saltanatı sona ermek üzere.

Tüm bu ifşaatları sindirmekte zorlanıyordum. Örgüt'ün karmaşık bir yapı olduğunu hep biliyordum ama Kai'nin babasının bu işin içinde olduğunu ya da kendi babamın önemli bir oyuncu olduğunu hiç düşünmemiştim.

— Ama üyeler neden Kai'nin babasına karşı oy kullandı?

— Bu da bir beş yıl daha tatil demek," diye yanıtladı Jacob gerinerek. Kimse Teşkilat'ın tiranını tekrar görmek istemezdi. Hiç kimse, gerçekten.

— Neden kimse onu iktidarda istemiyor?

— Kimse onun emri altında olmak istemiyor Iris. Alhan'ın dönüşü, Teşkilat'ın şiddet dolu temellerine geri dönüş anlamına geliyor. Onun empatisi yok. Mason'ın Teşkilat'ın başında olması herkesi Alhan'dan korumak anlamına geliyor.

Alhan.

— Peki ya siz? Bu oylamaya katıldınız mı?

— Biz Organizasyon için çalışmıyoruz, böyle bir hakkımız yok. Biz sadece Mason için çalışıyoruz" diye açıkladı.

— Ve sanırım Kai'nin babasıyla da.

Küçük bir kahkaha attı.

— Kai'nin babası oğlunun Mason'la çalıştığının farkında bile değildir. Mason sır saklamayı iyi bilir, özellikle de kendi çıkarları söz konusu olduğunda.

Bilgileri tekrar sindirmeye çalıştım.

— Kai'nin babası hiç Organizasyon'a geldi mi?

— Çok nadiren. Bunca yıldır onu orada hiç görmedim. Mason genelde onu görmeye gelir.

— Paradan haberi var mı? Jacob

omuz silkti.

— Mason, Alhan'ın önünde bu kadar çok parasının çalındığını asla kabul etmezdi.

Kırmızı geldi ve elimi ovuşturdu, yüzüme bir gülümseme getirdi. Ama aklım hemen Alhan'a geri döndü. *Alhan Lakestone*. Bu isim kulağa bir tehdit gibi geliyordu. O Kai'nin kâbusuydu, Organizasyon'un zorbasıydı. Kimsenin ona oy vermek istemediği düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyordu. Kararlarının ne kadar radikal olabileceğini, insanları nasıl köşeye sıkıştırabileceğini düşündükçe ürperiyordum.

Jacob düşüncelerimi bölerek ayağa kalktı.

— Gitmemiz gerek. Mason'la işimizi ne kadar çabuk halledersek, bu hikayeyi de o kadar çabuk bitiririz, hayatım. Küçük hikayemizin neredeyse son bölümü, değil mi?

Hafifçe gülümseyerek başımı salladım. Her şeyin bu kadar kısa sürede değişmesi inanılmazdı. İlk başta fidye için kaçırıldığıma inanmışım ama bu beni gerçekten ölmemi isteyenlerden kurtarmak içindi.

— Kai parasını geri alacak

mı? Jacob güldü.

— İki milyondan mı bahsediyorsun? Belki, ama umurunda değil, Iris.

— Bu yüzden beni kaçırdı," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim.

Jacob iç çekti, gözlerinde eğlenen bir ifade vardı.

— Bizimle geçirdiğiniz aylardan sonra nasıl bu kadar masum kalabiliyorsunuz?

Bir saat sonra.

Kai'yi birkaç kez aramaya çalıştık ama nafile. Motosikleti evin yakınına park edilmişti ama ondan hiçbir iz yoktu.

Jacob beni girişte bıraktı ve eğlenen bir hareketle beni cesaretlendirdi.

— Sen git, ben burada bekleyeceğim. Eğer onu uyurken bulursan, salla. Ve eğer duştaysa, suyu kapat. Bu kadar, zamanımız kalmadı.

Eve doğru yürürken gülmemek için dudaklarımı büzdüm. İçeri girdiğimde, dışarıdaki ışıkla tezat oluşturan karanlık beni sardı. Sadece bir ışık görünüyordu: Kai'nin yatak odasından geliyordu. İlerliyordum ki aniden bir piyano melodisi beni durdurdu. Tanıdık bir melodinin narin, melankolik notaları havaya yükseldi.

Seni göreceğim.

Tüm eski tanıdık yerlerde.

Titredim. İlerledim ve odasının kapısının aralık olduğunu gördüm.

İçeri gelme... İçeri gelme... İçeri gelme... İçeri gelme... İçeri gel...

Merakımın etkisiyle yavaşça ona yaklaştım, midem düğümlenmişti. Kai'nin psikotik, öfkeli nöbetlerini hatırladım... ama dayanamadım. Kapıyı biraz daha açtığımda kapı hafifçe gıcırdadı.

Kalbim yere çakıldı. *Oh... siktir...*

Kitaplık yerinden oynatılmış, varlığından bile haberdar olmadığım bir oda ortaya çıkmıştı. Yarı açık kapı içeriye net bir şekilde görmemi sağladı. Taş kesilmiştim. Kalbim hızla çarpıyordu, vücudumdan dudaklarımın çukuruna doğru attığını hissedebiliyordum.

Gözlerim odanın içinde, sırtı bana dönük olan Kai'ye dikilmişti. Durduğum yerden zor nefes alışı görebiliyordum. Duvarlar neredeyse tamamen aynalarla kaplıydı, arızalı bir neon ışık yanıp sönüyordu.

Yukarıda. Buz gibi bir his bedenimi istila etti. Ama beni en çok korkutan şey Kai'nin arkadan görünen silütiydi. Kanı, derisindeki çürükleri ve aynalardaki çatlakları seçebiliyordum.

Gizlice kapıyı kapatmaya çalıştım ama gıcırdadı. Neredeyse aynı anda müzik durdu. Kai şiddetle döndü ve bakışlarının ağırlığı beni felç etti. Korku gözlerimizi aydınlattı. Alnı kanıyordu, dudağı yarılmıştı ve parmak eklemleri derisinin altında pıhtılaşıp kanın kanıtı olan mavimsi izler taşıyordu.

— Ben sadece...

Bana ters ters bakarken kelimeler kifayetsiz kaldı. Gözlerindeki öfke elle tutulur gibiydi.

— Ne yapıyorsun *burada*?

Sesinin keskinliği kalbimi delip geçti. Bastırılmış öfkeyle titreyen kaslarının görüntüsü karşısında nefesim kesildi. Ağzımdan tek bir kelime bile çıkmıyordu.

— Seni kim içeri aldı?

Boğazımdaki düğüm konuşamayacak kadar sıkıydı.

— Lütfen cevap verin.

Ama yapamadım.

—CEVAP VER BANA!" diye bağırdı aniden.

Şiddetle sıçradım. Panikledim, adrenalin damarlarımda dolaşmaya başladı.

— Kapı açıktı... Sizi telefonunuzdan aramaya çalıştık ama..." diye kekeledim.

Bana baktı, gözleri kan çanağına dönmüştü, yüzü solgun ve ter içindeydi. Tüm vücudu titriyordu. İlk başta bunun öfke olduğunu düşündüm ama daha yakından incelediğimde benim gibi olmadığından emin olamadım... dehşet.

— *Kimse sana buraya gelmen için izin vermedi.*

Nefes nefese kalmıştı ve ilk kez kendini tutamayacağından korkuyordum. Bu onun daha önce hiç görmediğim bir yanıydı. Onunla hiç böyle yüz yüze gelmemiştim ve bu beni dehşete düşürdü. İçimdeki top

Midem, henüz açıklama zamanı gelmemiş bir sırla karşılaştığımı fark ettim.

— Düşünemedim... Uyuduğunu sanmıştım... Üzgünüm, ben...

— Biliyor musun Iris," diye sözümü kesti, yumrukları sıkılmıştı. Bu gece hayatımdan çıkman için sabırsızlanıyorum, çok *aptalsın*.

Sözleri bana sertçe çarptı, boğazımı daralttı. Keder, öfke ve suçluluk duygusu aynı anda üzerime çöktü.

Aptal.

Aptal.

Aptalca

.

— İznim olmadan odama girmeye hakkın yok, sen benim için hiç kimsesin" dedi, gözlerini bana dikerek.

Sözleri hançer gibiydi. İlk kurşun beni vurmuştu, ikincisi ise işimi bitirmişti. Gözyaşlarım dökülmekle tehdit ediyordu. Kai'nin sert sözleri içimde yankılanırken nefes alış verişim düzensizleşti, duygular boğazımı düğümledi. Bana baktı, çenesi gerilmişti, gözlerinde soğuk bir parıltı vardı.

Yine de gözlerimi görmene izin veriyorum.

— Korkunçsun.

İğneleyici bir şekilde konuşmadan önce dudaklarından şeytani bir kahkaha kaçtı:

— *Canavar olduğumu söyleyen sen değil miydin? Evet, Iris, öyleyim.*
Korkunç. *Ve hep öyle olacağım.*

Kollarını hafifçe açtı, jestindeki kibir, uzuvlarını titreten öfke kadar açıktı.

— Ne bekliyordun ki? Senin de sırların var, benim de" dedi gizli odanın kapısını çarpmadan önce. Aradaki fark, benimkine saygı duymayı bile beceremiyor olman. O kadar da farklı değilsiniz...

— Ama bunu bilerek yapmadım!

— Bilerek ya da bilmeyerek yapmış olman umurumda değil, defol git!

Öfke yanaklarımı ısıtırken bir damla gözyaşı yüzümden aşağı yuvarlandı. Söylediği her kelime beni rahatsız edici bir rahatlıkla çarptı.

Senden nefret ediyorum.

Gözlerini benden ayırmadan yaklaştı. Burnundan kan damlıyordu ama aldırıyor gibiydi. Nefeslerimiz birbirine karıştı ve boğuk bir sesle hırladı:

— Neden gitmek istemiyorsun, Iris? Seni durduran ne?

Sen.

— Aklından neler geçiyor bilmiyorum," dedi paralı asker. Ne yapmamı bekliyorsun? Kendini *farklı* hissetmen için eve gitmene izin vereceğimi mi?

Sözleri kalbimi parçaladı ve ciğerlerimi sıkıştırdı. Sadece beni incitmeye çalışıyordu.

Gerçekten öyle demek

istemiyor. Ciddi değil.

Ciddiymiş.

Yavaşça geri çekildim, gözlerimi ona dikmişim, acı yavaş yavaş beni ele geçiriyordu. Öfkelendiğimde bağırılmaz, ağlardım. Sözlerinin düşüncelerinin ötesine geçmesine izin veren insanlardan biri değildim, daha ziyade sessiz kalmayı tercih ettiğim gerçekleri ağzından kaçırıp bir tiptim.

— Haklısın, Kai... Korkunçsun ve *hep öyle kalacaksın.*

Vücudu aniden gerildi ve gözlerimden daha fazla yaş döküldü. Neden bağlandığım herkes sonunda beni reddediyordu? Hem de olabilecek en acı verici şekilde. Sanki hiç önemsenmemişim gibi.

Onlar için geçici kelimeler, benim içinse ebedi bir yara.

— Beni benim kendimi gördüğüm gibi görmene sevindim," diye tükürdü birkaç saniye sonra, "çünkü ben seni tam da senin kendini gördüğün gibi görüyorum. Lanet olası *aptal.*

Aptal.

Aptal.

Aptal.

Dudaklarım titriyordu, felç olmuş gibiydim, bakışlarımı onunkilere kilitledim. Beni izliyor, acıma tanıklık ediyordu. Böyle biteceğini bilseydim, onunla yüzleşecek cesareti bulabilir miydim? Onun gerçekte ne olduğunu görür müydüm? Birkaç kelimeyle beni mahvetti. Kalan azıcık özgüvenimi de yok etti.

— Ben... Ben hep senin... farklı olacağını, beni herkesten daha iyi anlayacağını düşünmüştüm," diye mırıldandım.

Kederim yanaklarımdan süzülüp kelimelerimi ele geçirirken bana baktı.

— Kendimi göremediğim için senin beni göreceğini düşündüm," diye itiraf ettim, sesim titreyerek. Belki de bunu yapabileceğini düşünmekle *aptallık ettim*, Kai. Belki de benim için yaptığın tüm o iyi şeyler... sadece zihnimdeki bir yanılsamaydı.

— Durum bu.

Ağzımdan acı bir kahkaha kaçtı.

— Bunu şimdi fark ettiğim için rahatladım," dedim, üzüntü yerini öfkeye bırakırken. Yüzüne aşık olmaya başladığımı hissediyordum.

Yüzü aniden değişti, kasları gerildi ve ben kendi saflığımdan iğrenerek başımı salladım. Sırf bana aradığım ilgiyi gösterdiği, beni dinlediği, beni düşündüğü için kendimi kandırmama izin verdiğim için hayal kırıklığına uğradım - daha önce hiç deneyimlemediğim bir şey.

— Bu yüzden siktir git ve gözlerimi açtığın için teşekkürler.

*Gece yarısından hemen sonra.
L'Organisation yakınlarında.*

Sözleri kafamın içinde yankılanmaya devam ediyor, beni içten içe parçalıyordu. Görüşüm yine bulanıklaştı. Jacob'a durumu açıklamıştım ve onun tek yanıtı "Öyle demek istemedi" olmuştu.

Ama yine de söylemişti. Aklına gelen her şeyi söylemişti ve ben insanların söylediklerinde ciddi olamayacağına inanamıyordum. Yoksa neden söylesin ki? Beni incitmek için mi? Beni bu şekilde incitmekteki amacı neydi?

Sözleri bir kez daha içime işlerken yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Her zaman beni reddedeceğinden korkmuştum ve onun da bunu dört gözle beklediğini anlamıştım. Benim için ne kadar önemli olduğunu anladığım an, onun için hiçbir şey ifade etmediğimi keşfettim.

— O burada," diye iç geçirdi Jacob bir motosikletin geldiğini görünce. İçimdeki öfkenin kabardığını hissederek onu görmezden gelmeye karar verdim.

Hayatından çıkmamı bekleyemedi mi? Bu mükemmeldi. Bitmiş kadar iyiydi.

— Hadi gidelim.

Kai'nin motosikleti yanımda durduğu sırada arabadan indim. Kokusu duyularımı istila etti.

— Akşam için ne güzel bir başlangıç," dedi Jacob alaycı bir ifadeyle, bize bakarak.

Paralı asker gibi ben de sessiz kaldım. Gözleriyle karşılaşmayı reddettim, onu görmek bile istemedim. Boğazımda bir yumru ile Jacob'ın yanında yürürken üzüntümü kontrol altında tuttum. Ama Kai'nin çığlıkları kafamın içinde bozuk bir plak gibi tekrar tekrar yankılanıyordu.

L'Organisation'ın kapısından içeri girdik. Ocak ayının acı soğuğu beni titretiyor, parmaklarımı ve burnumun ucunu uyuşturuyordu. Saat neredeyse gece bir olmalıydı ve devasa binadan sadece birkaç kişi çıkıyordu. Jacob bana buranın hiç kalabalık olmadığını söylemişti.

Çoğu sadece görevlerini onaylatmak ya da yeni görevler almak için geliyor.

Organizasyonun nasıl çalıştığını tam olarak anlamamıştım ve merakımı uyandırmasına rağmen karanlıkta kalmayı tercih ettim.

Onun dünyası hakkında daha fazla şey bilmek istemiyorum.

— Para için ne yapıyoruz?

— Bize söyleyeceklerini söyledikten sonra ona vereceğiz," diye homurdandı Kai, belli ki en az benim kadar öfkeliydi.

Bu sessiz mekânın basamaklarını tırmanırken ayak seslerimiz yerde yankılanıyordu. Buraya her geldiğimde kalbim adrenalin ve endişe karışımıyla çarpıyordu.

Buraya son kez ayak basıyorum zaten.

Hayatımın bu korkunç ve kaotik döneminin son saatlerindeydim.

Bir kat daha merdiven çıktık ve kısa süre sonra sessiz bir koridora geldik. Ofisine yaklaşırken Mason'ın sesini duydum. Yanımdaki Jacob yorgun bir iç geçirdi. Kai'ye gelince, bunu söylemek zordu. O hıyar tam arkamdaydı, kığıma sokmasına ramak kalmıştı. *Piç kurusu.*

— Ama tabii ki yapabileceksiniz," diye homurdandı Mason'ın kapının arkasından gelen sesi, "onlar çoğunlukla yeni acemiler, henüz hiçbir şey bilmiyorlar.

Odanın içinde bir ıslık sesi duyulduğunda kalbim küt küt atmaya başladı. Hemen tanıdım.

O uğultuydu. Kai'ninkiyle aynı ıslık.

Vücudu benimkine karşı şiddetle kenetlendi ve Jacob anında dondu kaldı. Kai'nin nefes alışları sanki panikliyormuş gibi arkamda aniden düzensizleşti.

— Çok eğleneceğim.

— Kai... Yavaşça geri çekileceğiz, tamam mı?" diye mırıldandı Jacob, ona doğru dönerek.

Onu taklit ettim ve tam o anda Kai'nin yüzünü ikinci kez dehşetin kapladığını gördüm. Bu ifadeyi ilk kez halüsinasyon gördüğü gece görmüştüm. Titriyordu, felç olmuştu, hareket edemiyor ya da tek kelime edemiyordu. Bakışları kapıya sabitlenmişti. Ve birden anladım.

Babasıydı... Alhan Lakestone.

— Iris," diye fısıldadı Jacob, "yavaşça geri çekil. Kai'ye dokunma. Sakın ona dokunma.

İçimi bir korku ürpertisi kapladı ve Kai'den uzaklaşmak için geriye doğru bir adım atmadan önce tükürüğümü güçlkle yuttum. Ama ne olduğunu anlayamadan elleri beni sıkıca kavradı ve kendisine yapıştırdı. Korkusu yaptığı her hareketten belli oluyordu. Kollarını sıvamak için beni kısa bir süreliğine serbest bıraktı, yılan dövmeleri ortaya çıktı, sonra ellerini tekrar üzerime koydu.

Jacob Kai'nin tepkilerini dikkatle izlerken ben perişan bir halde titriyordum. Beni de kendisiyle birlikte çekerek geri çekilmeye başladı. Beni tutarken uyguladığı güçten dolayı irkildim ama adrenalin yüzünden bunu tam olarak hissedemiyordum.

— Sakin ol dostum, kaburgalarını kıracaksın.

Koridoru terk edip merdivenlerden inerken kendimi gittikçe daha hızlı geri çekilirken hissettim ve içimi bir endişe kapladı. Uçuşumuza rağmen Mason'ın kapısının açıldığını duyduğumu sandım.

Zemin kata ulaştığımızda paralı askerin yüzü hâlâ mosmordu. Nemli, titreyen eli bileğime dolandı ve beni hızla Örgüt'ten dışarı sürükledi. Nefes alış veriş düzeni düzensizdi, sanki her nefes için savaşıyormuş gibiydi.

— Biz gidiyoruz. Yolda Mason'ı arayacağım ve onunla uçurumda buluşacağım," diyor Jacob panik içinde. Ona parayı orada vereceğiz ve buradan defolup gideceğiz.

Acı içinde kıvranan Kai, motosikletine doğru yürürken bir elini kalbinin üzerine koydu. Dehşet içinde gökyüzüne baktı. Jacob Kai'nin terli yüzünü tuttu ve onu kendisine bakmaya zorladı.

— Başla bakalım. Seninle orada buluşuruz. Bizi takip etmiyor, beni duyuyor musun? Kai hiperventilasyon geçirdi, kontrolden çıktı.

— Sence araba kullanabilir mi?" diye sordum Jacob'a.

— Siktir... Arabaya bin. Ben bisikleti alacağım," diye karar verdi Jacob, Kai'yi araca doğru yönlendirerek. Iris, sen sür.

Kalbim yerinden fırladı. O araba benim için çok güçlüydü.

Ama başka şansın yok.

Korkuyla direksiyona oturdum ve ayarlara hızlıca göz attım. Endişe göğsümü sıkıştırdı. Jacob Kai'yi arka koltuğa oturttu.

— Bununla başa çıkabilir misin?

— Bilmiyorum," diye itiraf ettim boğazımda bir yumruyla. Kadın çok güçlü.

— Hiçbir şey için endişelenme. Sadece arabayı çalıştır ve beni takip et.

Uçurumun nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yutkundum, emniyet kemerimi bağladım ve motoru çalıştırdım. Kükremesi tüylerimi diken diken etti ama sonunda gaza basmaya cesaret edebildim. *Tamam... Sorun yok...*

Jacob'ı yakından takip ederek Organizasyon'u geride bıraktık ve eskisinden çok daha güçlü olan arabayı kontrol etmekte zorlandım. Yıllardır araba kullanmamıştım ve tüm reflekslerimi unutmuştum. Dik oturarak gözlerimi yoldan ya da önümdeki Jacob'dan ayırmadım. Arka koltukta oturan Kai'nin nefes nefese kalması beni daha da endişelendirdi. Anksiyete krizi geçiriyordu.

— Kai, artık ondan uzaktayız, tamam mı?

Gözlerimi yoldan ayırmadan onu rahatlatmaya çalıştım. Hissettiğim öfke buharlaşıp gitmişti. Benim için hiçbir şey onun sakinleştiğini görmekten daha önemli değildi.

Jacob'ın motosikletinin mesafeyi kapattığını gördüm ve hızlandım.

— Daha hızlı..." diye soludu Kai. Hızlan... Bizi yakalayacak...

Kendi endişeme rağmen, sakinleşeceğini umarak dediğini yaptım. Birden Jacob elini sallayarak yavaşlamamı söyledi. İkiye bölünmüştüm. Kimi dinleyeceğimi bilemiyordum.

— Hızlan lan.

Aklı başına geldikçe Kai'nin sesindeki aciliyet de arttı. Ama Jacob'ın isteğine sadık kalmak zorundaydım.

— Hızlan, lanet olası!

Bu salak gerçek mi?

— Jacob bana bu tempoda devam etmemi söyledi," diye karşılık verdim sinirlenerek. Sakin ol, çok uzaktayız...

— HIZLAN LAN!

— BANA BAĞIRMAYI KES!" Hızımı koruyarak cevap verdim.

Gözlerim yaşlarla doldu, bir duygu yumağı boğazımı tıkadı. Damarlarımdan öfke ve dehşet akıyordu. Sürekli baskı vücuduma ağır bir yük bindiriyordu. Tek istediğim parayı iade etmek ve bu durumdan kurtulmaktı.

Sınırıma ulaşmıştım.

— Üzgünüm, ben...

Bahanelerin umurumda değil.

Dudaklarım titredi, gözlerim bulanıklaştı ama gözyaşlarımı yuttum ve yola odaklandım. Sonraki birkaç dakika boyunca ağır bir sessizlik bizi sardı. Kayalıklara yaklaştıkça kalbim çarpmaya başladı, önsezili bir his varlığımı istila etti. Görmezden gelinmesi imkânsız bir his beni sardı.

Uçurumun ucuna birkaç metre kala park ettim ama arabada kaldım. Dışarıda buz gibi rüzgâr ince kış otlarını karıştırıyordu. Ayın gümüşü parıltısı karanlık gökyüzünü deliyor, aşağıdaki gölü aydınlatıyordu. Bulutlar etrafa uğursuz bir hava veriyor, içimi ürpertiyordu.

Jacob bana Mason'ın geleceğini söylemişti, görünüşe göre Casey de ona eşlik ediyordu. *Tabii ki oğlunu da getiriyor.*

— Açlıktan ölüyorum," dedi Jacob, hâlâ bisikletinin üzerinde, pencereme yakın bir yerde. İyi misin, Kai?

Penceremi açtım ama paralı askere bakmaya cesaret edemedim. Bir şey söylemeyeceğini çok iyi biliyordum. Başlamak istemedim

ya da onun benimle konuştuğunu.

— Bunu evet olarak kabul ediyorum.

— Bana... bana bir ışık ver," diye sordu Kai Jacob'a.

Jacob çakmağını bana uzattı, ben de ona bakmadan Kai'ye verdim. Gözlerim yanıyordu ve boğazımdaki düğüm bana acımı henüz dökmediğimi hatırlatıyordu. Kai'nin acımasız sözleri hala zihnimde yankılanıyordu. Dakikalar yavaş yavaş geçiyor, sessizliği daha da artırıyor. Jacob telefonuyla meşgulken Kai dördüncü sigarasını içiyor ve derin bir sessizliğe gömülüyordu.

— İşte.

İlk nefesi çektikten sonra sigarasını bana uzattı. İlk kez reddederek başımı salladım. Jacob alaycı bir kakhaha attı. Kai öfkeyle tükürdü:

— Kapa çenen.

Jacob'ın kakhahası şiddetlendi. Göz ucuyla Kai'nin gergin ifadesini gördüm, kaşları çatılmıştı ve sıkılmış çenesi öfkesini ele veriyordu.

Şafak sökene kadar enerjinizi toplayın.

Kai yanan sigarasını başparmağı ve işaret parmağı arasında ezdi, yanığa aldırmadı. Sonra da cebine tıktırdı. Tek kelime etmeden aniden arabadan indi ve kapıyı çarptı. Jacob muzipçe sırıttı.

— Bu gece iyi uyuyamayacak birini tanıyorum," diye söze başladı.

Aniden bir silah sesi duyuldu ve irkildim. Jacob kılını bile kıpırdatmadan kıkırdadı.

— Iskaladım!

— Seni duymak istemiyorum," diye bağırdı Kai, silahını en yakın arkadaşına doğrultarak.

Sonra uçuşuma doğru döndü. Jacob'ın gözünü korkutmak için bize çok yakın ateş ettiğini fark edince şaşırdım.

— Hayatlarınızı bir yarışmada kazanmış gibi görünüyorsunuz," diye mırıldandım, elimi sinirli bir şekilde saçlarımda gezdirirken.

— Merak etme canım. Onun ibnesini almadığın için bütün kasabayı yakmasına ramak kaldı, yine de komik...

Bir arabanın uzaktan gelen gürültüsü konuşmamızı böldü. Kai hemen döndü ve arabanın arkasına tırmanarak bize doğru yürüdü.

— Asla çok dikkatli olamazsın," diye iç geçirdi Jacob bisikletinden inerken.

İşte buradalar.

Uçurumun yakınına bir araba geldi ve bizimkinin birkaç metre ötesine park etti. Endişe kalbimin çılgınca çarpmasına neden oldu.

— Aşağı gel," diye emretti Jacob.

İsteksizce itaat ettim ve aracın göreceli güvenliğinden ayrıldım. Dışarı adımımı attığımda bir rüzgâr saçlarımı ileri geri savurdu ve yüzümü okşadı. Uzakta, huzursuz gölün dalgalarının şırıltısı sessizliği bozuyordu.

Mason araçtan çıktı, Casey de yanındaydı.

— Yalnız mı geldin?" diye sordu Jacob.

— Evet," diye onayladı Casey, arkasına bakarak. Her şeyi aldınız mı?

Jacob araçlarına yaklaştı ve diğer ikisinin dikkatli bakışları altında içeriyi incelemek için kapıyı açtı. Gerçekten yalnız olduklarından emin olmak istiyordu.

— Kai nerede?" diye sordu Mason.

— Arabada," diye yanıtladı Jacob tarafsız bir tonda.

Bu sözler üzerine Kai araçtan çıktı. Bu cümle Kai için yeşil ışık yakmış, ortalığın temiz olduğunu göstermişti. Eğer öyle olmasaydı, Jacob muhtemelen orada değilmiş gibi davranacaktı.

— Paranı al ve şu işi bitirelim," dedi Kai ve kasaya doğru ilerledi.

— O kadar hızlı değil," dedi Mason küçük bir gülümsemeyle. Acelen ne? Kai bagajı açtı ve birkaç büyük evrak çantası ortaya çıktı.

— İlgilenmem gereken başka işler var," diye yanıtladı Mason'a bakarak.

— Iris, buraya gel. Yaranı görmek istiyorum.

Kai onun sözünü sertçe kesti:

— Hayır, orada kalıyor.

Mason'ın yüzünde eğlenen bir şaşkınlık ifadesi vardı.

— Ne oldu? O çok bağlandığın küçük *bebeğe* elimi sürmemden mi korkuyorsun?

Kalbim göğüs kafesime çarparken Kai sessiz kaldı.

— Ona bağlı değilim.

— Gerçekten mi?" dedi Mason. Sadece sana inanabilirim, ne de olsa *sen asla yalan söylemezsin*.

Mason Casey'ye kasadan parayı alması için işaret verene kadar dehşet verici bir sessizlik oldu. Görev sonunda bitmişti.

— Hepsi burada," diye onayladı Casey kasaları inceledikten ve kasayı kapattıktan sonra.

Mason doğruldu. Hem korkudan hem de soğuktan rüzgârda daha fazla titredim.

— Mükemmel... biliyorsun Iris," dedi Mason bana dönerek, "birkaç ay önce ölmeni istedim. Ama Teşkilat'ın en tepesindeki adamın dikkatini çektin. Yine de senden kurtulmak yerine seni korumak için kaçırmayı tercih etti! Onun açısından garip bir davranış, değil mi?

— Sadede gel," diye yanıtladı Kai, gözleri öfkeyle parlayarak. Birbirimize söyleyecek başka bir şeyimiz yok, senin de ona söyleyecek başka bir şeyin yok.

Mason kıkırdadı, sonra Casey'ye bilmiş bir bakış attı, o da başını sallayıp arabasının kapısını açtı.

— Ne yazık ki onun için bir anlaşmamız vardı: sana bağlanmayacaktı," diye devam etti Mason.

— Ona bağlı değilim," diye araya girdi Kai. Umurumda bile değil.

Casey arabadan bir dizüstü bilgisayar çıkarıp yanımızda açarken kaşlarımı çattım.

— Tabii ki umurunda değil, bu sabah bana söylediğin buydu.

Casey bir ses kaydı başlattı. Rüzgara rağmen Kai'nin sesi net ve güçlüydü:

— "Onu önemsemişimi sanıyorsan yanılıyorsun. Eğer benden isteseydin, onu anında silerdim. Sevgiye aç olduğu için benimle uğraşıyor. Acınası bir durum. Ondan ve onunla birlikte senden de kurtulmak için sabırsızlanıyorum."

Her hece beni tam kalbimden vurdu. Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ama düşmelerine izin vermedim. Benim üzerimde böyle bir güce sahip olduğunu ona göstermeyi reddettim.

— Gerçekten de güzel sözler," diye karşılık verdi Mason, "özellikle de onun yüzünden anlaşılmamıza ihanet ettiğini biliyorken.

O anda kalbim yere çakıldı.

Jacob donup kalınca Kai aniden gerildi. Kai'nin duygularının kendisini ele geçirmesine izin vermemeye çalıştığı belliydi, yüzü donuk, kaşları çatık ve bakışları ciddiydi, saçlarını karıştıran ve gömleğini sallayan rüzgârdan etkilenmemişti.

Casey bilgisayarı bana doğru çevirdi ve gözleriyle özür diledi. Ve bir video başladı.

Işıktan akşam çekildiği anlaşılıyordu. Kai ve beni oturma odasında öpüşürken gösteriyordu. Gözlerim açıldı.

Doğruluk mu cesaret mi?

Kai silahını çekip ekrana ateş ederken kalbim hızla çarptı, içimi panik kapladı. Bir anda Casey silahını Kai'ye doğrulttu ve o da bağırdı:

— SENİ OROSPU ÇOCUĞU!

Mason alaycı bir şekilde güldü. Videonun açısına bakılırsa, kamera önümüzde olmalıydı, muhtemelen kütüphanede kanepenin önünde. Birden bir anı su yüzüne çıktı.

Burada ne yapıyorsun?" diye sorar Seth.

— Telefonumu unuttum, git uyu."

Sonra Casey'nin geldiği gecenin Doğruluk mu Cesaret mi oyunumuzla aynı zamana denk geldiğini fark ettim. Telefonunu unutmuş gibi davranarak oturma odasında dolaşıyordu.

— Kızacak durumda değilsin Kai," diye iç geçirdi Mason küçümseyerek. Ayrıca, Iris, artık bu kadar... yakın olduğunuza göre, Kai sana ondan bahsetti mi?

— Yapma...

— Hayır, durmuyorsun! Neden duruyorsun *evlat*?" diyerek Mason'ı kışkırttı. Ona her şeyi anlatmalısın, değil mi?

Kai kendini tutamadı ve silahını Mason'a doğrulttu. Casey bir anda onu vazgeçirmek için Kai'nin yanına ateş etti ama Kai hareketsiz kaldı.

İçgüdüsel olarak Jacob'a yaklaşmak için geri çekildim ama Mason aniden bileğimi yakaladı. Neredeyse acıdan ağlamama neden olacak bir güçle beni kendisine doğru çekti.

— BIRAKIN GİTSİN!" diye bağırdı Kai.

Şakağında bir silah namlusunun soğukluğunu hissettiğimde kalbim hızla çarpmaya başladı.

— Silahını indir yoksa beynini dağıtırım. Sadece hatırlatmak için *çok* güzel anılar.

Korku Kai'nin yüzünü buruşturdu ve dondu kaldı. Mason kolunu boynuma doladı ve umutsuzluk zaten soğuk olan uzuvlarımı uyuştururken nefes alış verişimi daha da düzensiz hale getirdi. Her şey o kadar hızlı oluyordu ki nefesimi tutamıyordum.

Öleceğim. Öleceğim. Öleceğim. Öleceğim. Öleceğim.

Benden bir hıçkırık kaçtı ve silahın sinsice saçlarımı okşadığını hissettim. Sessizlik Mason'ın kahkahasıyla bozuldu.

— O zaman söyle bana Iris, sanırım Kai sana ondan bahsetmiştir?

— DUR!" diye bağırdı Kai.

Mason silahı şakağıma daha sıkı bastırdı ve hıçkırarak ağlamama neden oldu.

— Tek kelime ederse beynini dağıtırım," diye tekrarladı.

Jacob dikkatle Kai'ye baktı, endişesi yüz hatlarını bozuyordu.

— Nerede kalmıştım?" dedi Mason. Ah evet... Umarım size kendinden ve gerçek kimliğinden bahsetmiştir, değil mi?

Gözlerim yanımdan hiç ayrılmayan Kai'ninkilerle buluştu. Ağır bir sessizlik oldu. Kai tek kelime etmeden başını hafifçe salladı. Onun gözlerinde öfke, benimkilerde ise anlayışsızlık vardı.

— Oh... sana söylemedi mi? Seni küçük sinsi," diye alaycı bir şekilde mırıldandı. Adı Kai... Kai O'Connell.

Bu ismi duyduğumda gözlerim büyüdü. Anılar geri geldi. O gece, "Sen Amira O'Connell'sın... ben de Casey O'Connell... ve bu akşam karı kocayız" demişti. Bana gerçek soyadını söyledi. Lakestone hiçbir zaman onun gerçek adı olmamıştı.

— Sürpriz, sürpriz... Sana geçmişinden de bahsetti mi? *Tüm geçmişini* mi?

Kai'nin bakışlarıyla karşılaştım. Bir dakika önce öfke olan yerde şimdi korku gördüm. Tamamen perişan görünüyordu.

— Ya da... evet," diye mırıldandım, bakışlarımı Kai'den ayırmazken ikna edici görünmeye çalışıyordum.

Onu korumak, hikâyesinin onun rızası olmadan bana anlatılmasını önlemek için yalan söyledim.

— Yalancı.

Mason beni acımasızca saçlarımdan yakaladı ve acı içinde bağırmama neden oldu. Kendimi onun elinden kurtarmak için mücadele ettim.

— KAI, HAREKET ETME!" diye bağırdı Jacob.

Bir el silah sesi duyuldu. Dondum kaldım, Mason'ın az önce arkamdan ateş ettiğinin farkındaydım ama arkamı dönemiyordum. Yüzü bana dönüktü ve zaferle gülümsüyordu.

— Birbirinize saldırırken bu kadar uysal olmanız çok etkileyici," diye alay etti. Artık bağlantını anladığıma göre Kai, neden ona tedaviden bahsetmiyorsun?

Kai sessiz kaldı. Mason aniden beni döndürerek Kai'nin perişan ifadesiyle yüzleştirdi. Jacob arkadaşını zapt etmeye çalışıyordu. Paralı askerin kolundaki kanı fark ettim. Mason tam on ikiden vurmuştu.

— Biliyor musun Iris, erkek arkadaşın Organizasyon'a, onu yaratan organizasyona dönmek konusunda isteksiz görünüyor. Ne büyük bir minnettarlık eksikliği, değil mi?

Kai bu yüzleşmenin başından beri konuşmaktan kaçınmış olsa da, aklını kaçırmak üzere olduğu hissediliyordu.

Mason ani bir hareketle beni yanına çekti, silah hâlâ şakağıma doğrultulmuştu. Nefes alışım kısaldı ve daha da zorlaştı. Jacob Kai'yi kontrol altında tutmak için çabalarken Mason gururla önlerinde yürüyor, meydan okuyor ve bizi amansızca uçurumun ucuna doğru götürüyordu.

— Kai bana yükseklikten korktuğunu söyledi... Sana Kai'yi nasıl yarattığımızı göstereyim," diye fısıldadı.

Sırtım boşluğa dönükken şiddetle geriye doğru itildiğimde içimden bir dehşet çığlığı yükseldi. Ayaklarım altımda kaldı ve vücudumun düştüğünü hissettim. Umutsuz bir hamleyle ellerim uçurumun kenarını kavradı.

Aşağı bakma. Aşağı

bakma. Aşağıya

bakma.

Titreyerek ve gözyaşları içinde, o kaygan ellerin hayattaki tek dayanağım olduğunu fark ettim. Bacaklarım havada sallanıyordu ve umutsuzca uçuruma tutunmaya çalışırken üzerimde bir korku ve baş dönmesi kasırgası esti. Mason'ın bastonu parmaklarıma değince bir çığlık attım.

— Ne yazık ki tüm korkularınızı bilmiyorum," diyerek güldü. Aşağıda nasıl hissediyorsun? Seni yukarı çekmemi ister misin?

— Lütfen... Beni yukarı çek...

Gözyaşlarım akıyor, her temiz hava nefesi ciğerlerimi ve burun deliklerimi yakıyordu. Altımda, beni bekleyen uçurumu hatırlatan huzursuz gölün sesi şiddetini arttırıyor gibiydi.

—KAI, DUR!" diye bağırdı Jacob.

Mason'ın bastonu parmaklarıma sertçe inerken dudaklarımdan keskin bir çığlık kaçtı. Acı o kadar şiddetliydi ki uyuşmuş parmaklarım tutunmak için mücadele etti.

— Ağlamayı kes, bu anlamsız... Tedavi, Simones, korkularının üstesinden gelmenin anahtarıdır. Bana daha sonra teşekkür edebilirsin," diye mırıldandı Mason gülümseyerek. Ama ne yazık ki sen Örgüt'ün standartlarına uymuyorsun. Çok zayıfsın.

Acımasız bir hareketle ikinci elimi ezdi ve benden daha da tiz bir çığlık çıkmasına neden oldu. Midem bulanıyor, kulaklarım çınlıyor ve ayaklarımın altındaki boşluk beni amansızca aşağıya doğru çekerken içimdeki basınç artıyordu.

Ölecektim.

— Ama çok iyi bir *son aşama* olabilirsin...

— KAI! *Kai, dur.*

Bir anda Mason'ın dengesi bozuldu ve Kai'nin çenesine ezici bir yumruk indirdiğini gördüm. Büyük bir patlama sesi duyuldu ve Casey'ye doğru ateş eden Jacob beni boşluktan çekip aldı. Dehşetten titreyerek yere yığıldım, bacaklarım beni taşımayı reddediyordu. Yaşadığım şok beni taşlaştırmıştı.

— *Bırakmasını söyle!" diye bağırdı Casey. Bırakmazsan işini bitiririm, bırakmasını söyle!*

Jacob silahını yanıma attı ve Kai'yi tutarak Mason'dan uzaklaştırdı. Olayların yakınlığına rağmen her şey bulanık ve uzak görünüyordu, sanki benimle dünyanın geri kalanı arasına pamuksu bir perde inmişti. Kai Mason'ı iterek yere düşürdü. Ama düşmesine rağmen Mason gülüyor ve kan tükürüyordu.

— Bu an için uzun zamandır bekliyordun, değil mi?

— Kapa çeneni," diye tükürdü Jacob.

— Seni bulduğum günden beri bunu bekliyordun, neden umursuyorsun, Kai? Onu boşluğa düşürdüğümü düşünsene. Onun için dalar mıydın, yüzme bilmeyen sen, onu kurtarır mıydın?

Kai çocukluğundan beri sudan korkardı.

— Nasıl tepki vereceğinizi görmeyi çok isterdim... Çok dokunaklı, ikiniz de, bu boşluk korkusu...

Başından beri olduğu gibi sessiz kalan Kai, silahını Mason'a doğrulttu. Buna karşılık Casey de aynısını yaptı ve Kai'yi tehdit etti.

Kalbim çılgınca atarken Jacob içeri girdi. Ayağa kalkmaya çalışırken dirseğime yaslandım, gözlerim yaşlara boğulmuştu, ıslak saç telleri alnıma yapışmıştı. Her şey etrafımda dönüyordu. Sonra Mason'ın alaycı sesini duydum:

— Ama beni öldüremeyeceğini biliyorsun, evlat. Ne sen ne de seni her yerde takip eden küçük köpeğin.

Kai öfkeden titriyordu. Jacob ona katıldı, güven verici bir elini omzuna koyarak onu sakinleştirmeye çalıştı.

— Ve sen de onu öldüremeyeceksin... Yılların eğitimi boşa gitti...

Mason silahını çekip Kai'ye doğrulttuğunda kalp atışlarım hızlandı. Jacob araya girmeye çalıştı ama Kai onu şiddetle kenara itti. Mason provokasyonlarına devam ederken adrenalin patlamasıyla yanımdaki silahı kaptım:

— Ondan önce mi yoksa sonra mı ölmek istersin? İstersen senin için karar verebilirim...

— KAI, ONU DİNLEME!" diye bağırdı Jacob.

Mason kıkırdadı.

— Beni öldüremezsin. Sinir bozucu, değil mi? Hayatlarınızı ellerimde tuttuğumu bilmek ama benimkini alacak cesarete sahip olmamanız... Beni tatmin eden şey benimle birlikte ölecek olmanız.

Sert sözleri paralı askerin vücudunu titretti ve Mason'a bakarak sessiz kaldı. Mason'ın kışkırtmaları kadar Kai'nin kendini tutması da beni rahatsız ediyordu. Kai'yi Mason'ı öldürmekten alıkoyacak kadar korkutan şey neydi? Ölmeyi tercih edecek kadar çok mu?

Mason hafifçe bana doğru döndü.

— Onu öldüreceğim ve sonra senin icabına bakacağım, Simones.

Durum hızla tırmandı. Mason'ın silahını ölümcül bir isabetle doldurduğunu gördüm. Tam olarak farkında olmasam da içgüdülerim beni ele geçirdi.

Bir gümbürtü sessizliği yırttı. Parmağım tetiği çekmiş ve kurşunu doğrudan Mason'ın boğazına göndermişti.

Gözlerindeki şoku görebiliyordunuz. Bastonu elinden kaydı ve ağır bir şekilde yere düştü, onu cansız bedeni takip etti. Onu vurmuştum.

Casey öfke ve çaresizlik karışımı bir uluma sesi çıkardı. Çılgın gözleri Kai'ye döndü ve onu suçlu sandı. Hâlâ şokta olan Kai, Mason'ın cesedine baktı.

Sonra ani bir hareketle Casey silahını çekti ve Kai'ye ateş etti. Kurşunlar paralı askerin hâlâ donmuş olan bedenini delip geçti. Sahne gerçek dışı görünüyordu, sonsuza dek süren bir saniyede asılı kalmıştı.

—HAYIR, S.KTİR!" diye kükredi Jacob.

Sanki her şeyi ağır çekimde izliyor gibiydim. Kai kurşunların etkisiyle geriye doğru bir adım attı, sonra ikinci ve üçüncü bir adım daha attı. Zaman bir an için durdu ve o, rüzgârın savurduğu saçlarıyla, metanetini korudu. Beyaz gömleğinin üzerinde büyük bir kırmızı leke hızla yayıldı. Sonra bacakları kırıldı ve vücudu geriye doğru devrildi. Görüş alanımdan kaybolup uçuşumun boşluğuna düştüğü anda kalbim durdu.

—NOOOOOOON!" diye bağırdı Jacob en yakın arkadaşına doğru koşarken. Şok beni sardı ve yere yığıldım.

Kai.

Boğuk hıçkırıklar göğsümü sarsıyor, ellerim acıyı bastırmak için nafil bir çaba içinde titriyordu. Yanımda Jacob deli gibi çılgık atıyor, Kai'yi bir an olsun görebilmek umuduyla umutsuzca uçuşumun dibine bakıyordu. Ben daha ne olduğunu anlamadan, onun yanında durmuş, görüşüm bulanıklaşmış, Kai'yi bulmak için çalkantılı dalgaları tarıyordum.

—Baba..." Casey arkamızdan ağladı.

— KES SESİNİ, SENİ ÖLDÜRECEĞİM! diye gürledi.
Jacob, yüzü öfkeyle buruşmuş bir halde Casey'ye doğru sertçe döndü.

Kai'nin silahını aldı ve Casey'nin koluna ve bacağına nişan aldı. Ona doğru yürüdü, silahını aldı ve gölün derinliklerine fırlattı. Arkamda Casey'nin düştüğünü ve bir inilti çıkardığını duydum.

Sonra Jacob yanıma yığıldı, yüzü uçuruma dönüktü, elleriyle saçlarını tutuyordu. Kızıl gözleri acı ve sıkıntıyı gösteriyordu.

Gözyaşlarımın tuzlu tadı dudaklarıma ulaşmıştı. Hâlâ umutsuzca derinlikleri araştırıyor, Kai'nin bu uçurumdan çıkamayacağını kabul etmeyi reddediyordum.

O ölmedi... Hayır, ölmedi... Hepsi benim

hatam...

Hepsi benim

hatam... Hepsi

benim hatam...

Ben sadece onu korumak istedim.

— Iris, hey... Iris, hey, bana bak... bana bak, prenses...

Jacob kollarını bana doladığında hıçkırıkları daha da şiddetlendi. Nemli ve titreyen bedenlerimiz bir can simidi gibi birbirlerine sarıldı.

Onu öldürmüştüm.

— O yüzemez... O yüzemez...

Bu cümle, bir büyü gibi, dudaklarımdan kaçıp duruyordu. Kafamda her şey birbirine karıştı, ama tek bir görüntü baskındı: Kai'nin görüntüsü, gölgeli gökyüzü bir fon olarak, siyah saçları kırmızıya boyanmış beyaz gömleğiyle dokunaklı bir kontrast oluşturuyor, benim yüzümden uçuruma doğru kaçınılmaz bir şekilde düşüyordu.

Benim yüzümden... O öldü.

Jacob'ın hıçkırıkları benimkileri ikiye katladı. Sanki bizi bu ana sabitlemek istercesine bana daha sıkı sarıldı. Kai'nin tanıdık kokusu hâlâ etrafımızda dolaşıyordu.

— Sen sadece onu korumak istedin.

Onu ben öldürdüm.

Gözyaşlarımın arasında boşlukta onu aramaya devam ettim. Akıntının gürültüsü hıçkırıklarına karışarak acı verici bir konser oluşturdu.

Ama Mason sözünü tutmuş ve Kai'yi yanına almıştı.

Aramıza ağır bir sessizlik çöktü, tüm umudumuzu yitirmiş bir halde gölden uzağa bakarken daha da dayanılmaz bir hal aldı.

Jacob'a tekrar sarıldım ve ilk kez onun gözyaşlarına boğulduğunu duydum.

— Beni burada tek başıma bırakmaya hakkı yok.

— Seninle olacağım... Seninle kalacağım, Jacob...

Biri aramızdan zamanından önce alındığında, geride bıraktığımız acıyı ölçemezdik. Keder, yaşayanların yüküydü. Jacob'ın bu acıyı asla atlatamayacağına dair bir his vardı içimde.

— O benim tek ailemdi.

Çığlıkları gittikçe şiddetlendi, sanki acısını daha fazla tutamıyordu. Benimki de yankılanarak yoğunlaştı. Bıçak gibi bir acı kalbimi kavradı.

Az önce çaresiz gözlerimizin önünde ölmüştü. Bu gece ölüm, çocukluğundan beri yaptığı sessiz çağrıya nihayet cevap vermişti.

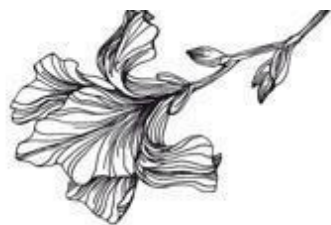
Jacob haklıydı, bu bizim küçük hikâyemizin son bölümüydü.

— Beni yapayalnız bırakacak... Iris... Beni yapayalnız bıraktı...

— Seninle olacağım," diye tekrarladım, "Söz veriyorum...

Umutsuzca ona sarıldım, zihnim ve bedenim birdi ama gerçeklikten kopmuştum. Tüm düşüncelerim bana kabul etmeyi reddettiğim bir gerçeği haykırıyordu. Endişelerim birçok korkunç senaryo hayal etmiş olsa da, bunu asla öngörmemişti.

Kai Lakestone ölmüştü.

ÉPILOGUE

Bir kaç ay sonra.

— Bugün mü çıktı?

— Hayır, ama gecenin çoğunda uyanıktı.

Rox, paralı askerin aniden ortadan kaybolmasından bu yana her gün en yakın arkadaşının kötüye gidişini izledi. Hayatına devam edemiyor ya da onun ölümünü kabullenemiyordu.

— Ama çok uyuyor.

— Ona bir bakın. Kilo vermiş, sürekli yorgun. Bazen onu rüyasında gördüğünü düşünüyorum.

— Belki de bu yüzden sürekli uyumak istiyordur?

Rox başını hafifçe salladı ve elini Iris'in karmakarışık saçlarında gezdirdi. Parmakları paralı askerin ona verdiği kolyeye dolanmıştı. Iris'in rüyalarında onu bulmak için uyuduğu fikrini kabul etmek Rox için zordu. Ama nasıl emin olabilirdi ki? Iris'in ne hissettiğini gerçekten nasıl anlayabilirdi? Kimse anlayamazdı.

Çünkü Rox'u sarsan iç kargaşa, Iris'in zihnini karıştıran duygu, halüsinasyon, endişe ve pişmanlık kasırgasının yanında hiçbir şeydi.

Seni bulacaktır.

Sizi avlayacak... Sizi

kim koruyacak?

Senin için kim orada

olacak? Sen çok

savınmasızsın... çok

kırılgansın...

Çok zayıf...

Uyan...

Uyan...

Uyan.

Hayır, benimle biraz daha kal prenses.

— Daha da kötüleşiyor çünkü cesedini bulamadılar. Bence Jacob ondan daha iyi başa çıkıyor.

Uyan.

Henüz uyanma... Seni özledim...

— Mmm...

Rox yorum yapmayan genç adama baktı.

Sessiz kalmanın daha iyi olduğu zamanlar vardır. Seth çok iyi anlıyordu: Bazen susmak çok şey söylemekten daha iyidir. En azından...

Şimdilik.

Devam edecek...

TEŞEKKÜRLER

Bu hikayeyi yazmak için bir yıl harcadım, ancak onu tasarlamak ve sayfalarında binlerce benzer hayatı örmek iki yılımı aldı. Bu kitabın bana kazandırdıkları için ve tüm İrisler için bir sığınak haline geldiği için çok minnettarım. Bu teşekkür sözleri kitabın sonunu işaret etse de, bu kitap her zaman anılarımda yer alacak.

Elbette bu teşekkürde bahsetmek istediğim ilk kişi, bu kitabı benim gözümde mükemmelleştiren Z  lie. Burada geçirdiği zaman ve bana her gün verdiği destek hakkında koca bir kitap yazabilirim. Yazdıklarıma inandığın için, neredeyse bir yıl boyunca bu kitabı d zelitti in için ve hayatımda olduğun için teşekkür ederim... Bu kadar harika olduğun için teşekkür ederim.

Yayıncıma şükranlarımı sunmak isterim: Marie ve tüm BMR ekibine bu hikâyeyi k  ıdın ötesinde hayata geçirdikleri için ve C cile Terouanne'a çalışmalarımı desteklediği için.

Bu macera boyunca bana destek olan arkadaşlarım Lyna, Azra ve Amar'a teşekkür etmek istiyorum ( zellikle benim kadar çok i i olan ve en iyi psikolojik deste im olan idol m Lyna'ya).

En ba ından beri yazarlı ıma inanan ve beni cesaretlendirmeyi hiç bırakmayan anneme teşekkür ederim.

Bu editoryal çalışmanın en ba ından beri yanımda olan Yacine'e de teşekkür etmek isterim. Beni her gün destekledi in ve hayatımın bir parçası olduğun için teşekkür ederim. Her şey için teşekkür ederim.

Son olarak, tüm topluluğa nasıl saygılarımı sunmayabilirim? Elsa, C lia, Romane, In s, Louise ve bu hikayeyi sosyal a lar aracılığıyla hayata geçiren herkese teşekkürlerimi sunuyorum. Bu ortak okumaları düzenledikleri, okurları bu hikaye etrafında birle tirdikleri, bu işkence görmüş karakterleri sevdikleri ve hikayelerini bizimle paylaştıkları için.

Bana verdiğiniz destek için sonsuza dek minnettarım. Desteğiniz için sonsuza dek minnettarım. Her Şey için teşekkür ederim.

Beni okuduğunuz için teşekkür ederim, siz olduğunuz için teşekkür ederim. Yakında yeni bir kitapta görüŐmek üzere... Küçük yzlerinize iyi bakın.

Tüm sevgimle,
Sarah.

Lakestone

Cilt 2

